

Mị Hương

Contents

Mị Hương	2
1. Chương 1:	3
2. Chương 2: Trúng Được	6
3. Chương 3: Tà Niệm	8
4. Chương 4: Vào Phủ	12
5. Chương 5: Mê Đảo	14
6. Chương 6: Ướt Át	17
7. Chương 7: Rên Rỉ	20
8. Chương 8: Xuân Cung Đồ	23
9. Chương 9: Bắt Gian	26
10. Chương 10: Loạn Luân	29
11. Chương 11: Trai Lơ	32
12. Chương 12: Nhà Xí	35
13. Chương 13: Hầu Hạ	37
14. Chương 14: Đòi Hối	40
15. Chương 15: Hầu Bao	43
16. Chương 16: Xét Đêm	46
17. Chương 17: Âm Mưu	49
18. Chương 18: Bụi Hoa	52
19. Chương 19: Đi Tắm	55
20. Chương 20: Liên Thủ	58
21. Chương 21: Cháu Dâu	61
22. Chương 22: Cầu Kết	64
23. Chương 23: Mật Đàm	67
24. Chương 24: Sóng Ngầm	70
25. Chương 25: Bỏ Nhào	73
26. Chương 26: Hôn Nhẹ	76
27. Chương 27: Hứa Hẹn	79
28. Chương 28: Tin Đồn	81
29. Chương 29: Gặp Riêng	84
30. Chương 30: Chân Tướng	87
31. Chương 31: Trên Giường	91
32. Chương 32: Đút Cháo	94
33. Chương 33: Ái Mộ	97
34. Chương 34: Lựa Chọn	100
35. Chương 35: Mê Muội	103
36. Chương 36: Cầu Hôn	106
37. Chương 37: Tranh Giành	109
38. Chương 38: Say Rượu	112
39. Chương 39: Hiến Thân	115
40. Chương 40: Được Hoàn*	119
41. Chương 41: Sờ Sờ	122

42. Chương 42: Vui Vẻ	126
43. Chương 43: Chương 43 [18+]	128
44. Chương 44: Ly Tình	131
45. Chương 45: Nam Sắc	135
46. Chương 46: Quạt Lá Cọ	138
47. Chương 47: Gian Tế	141
48. Chương 48: Trở Về	145
49. Chương 49: Tán Tỉnh	147
50. Chương 50: Nửa Đêm	152
51. Chương 51: Chạy	154
52. Chương 52: Con Rể	158
53. Chương 53: Phản Đối	160
54. Chương 54: Đến Đây	163
55. Chương 55: So Tài	166
56. Chương 56: Tình Ngữ	169
57. Chương 57: Từ Hôn	172
58. Chương 58: Dự Tiệc	175
59. Chương 59: Ghen	179
60. Chương 60: Ngựa Ngáy	182
61. Chương 61: Ăn Hiếp	185
62. Chương 62: Không Kiểm Soát	188
63. Chương 63: Chịu Trách Nhiệm	191
64. Chương 64: Vấn Kế	195
65. Chương 65: Mềm	198
66. Chương 66: Lửa Tình	201
67. Chương 67: Tình Ý	204
68. Chương 68: Thở Dốc	207
69. Chương 69: Dịu Dàng	210
70. Chương 70: Trêu Chọc	213
71. Chương 71: Oán Hận	216
72. Chương 72: Hẹn Hò	219
73. Chương 73: Thở Lộ	222
74. Chương 74: Điều Kiện	226
75. Chương 75: Thành Thân	228
76. Chương 76: Hoa Giá	232
77. Chương 77: Bái Đường	235
78. Chương 78: Động Phòng	238
79. Chương 79: Ngọt Ngào	242
80. Chương 80: Có Thai	245
81. Chương 81: Viên Mãn	251
82. Chương 82: Sum Vầy (kết Thúc)	256

Mị Hương

Giới thiệu

Trời đêm mùa hạ, ánh trăng vàng lơ lửng, từng cơn gió mát lạnh lùa vào ô cửa sổ. Diêu Mật tựa ngư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-huong>

1. Chương 1:

Trời đêm mùa hạ, ánh trăng vàng lơ lửng, từng cơn gió mát lạnh lùa vào ô cửa sổ.

Diêu Mật tựa người bên ô cửa sổ, ngửa đầu ngắm trăng tròn, đứng yên không động dấy.

Cố phu nhân phe phẩy quạt tròn vén màn bước vào, lặng lẽ nói: “Tiểu Mật, đến giờ rồi!”

“Mẹ, không đi không được sao?” Diêu Mật bắt đầu dỗi lên tiếng.

Đôi mày Diêu Mật cong hình trăng khuyết, mắt hạnh nhân, môi anh đào đỏ thắm, dáng người yếu điệu duyên dáng, nhưng khuôn mặt xinh đẹp này vẫn chưa tìm được người thương, nàng vẫn còn là một khuê nữ chưa lập gia thất, là tâm bệnh của một nhà Diêu gia.

Không phải là Diêu gia không muốn nhanh chóng gả Diêu Mật ra ngoài, mà là vì những lần cầu thân đến cửa mặc dù cũng xứng đôi thể gia danh môn, nhưng không phải là vì cầu thân cho những tên phong lưu hư hỏng con của vợ lẽ, thì chính là cầu thân làm thiếp cho con trai trưởng. Diêu gia dù sao cũng là thể gia vọng tộc đất Giang Nam, sao có thể để con gái của mình gả ột tên hư hỏng hoặc làm thiếp của người ta. Cứ trì hoãn như vậy, Diêu Mật đã đến tuổi cập kê.

Trước đây, triều Đại Ngụy trải qua mười lăm năm biến động, mười năm chiến tranh, nam giới tử thương vô số, ba năm trước, bộ Hộ tiến hành rà soát lại nhân khẩu, phát hiện nữ giới nhiều gấp ba lần nam giới. Hiện nay, những nam tử chưa lập gia thất nổi tiếng đến độ không thể nổi tiếng hơn. Mà những gia đình sầu muộn vì con gái chưa được gả cũng không chỉ mình Diêu gia.

Để thúc đẩy gia tăng dân số, đầu năm nay triều đình đã ban lệnh, nam tròn mười tám, nữ chẵn mười lăm nếu chưa cưới chưa gả, bất luận là thể gia đại tộc cho đến dân nghèo đều phải bị phạt tiền, chuyện hôn phối phải giao cho quan phủ tùy quyền quyết định, phụ mẫu thị tộc không thể kháng nghị.

Cố phu nhân thấy Diêu Mật qua mùa thu năm nay sẽ tròn mười lăm, gấp đến độ đêm không ngủ yên, cùng Diêu lão gia bàn bạc mấy ngày nay, viện cớ đến chúc thọ mẫu thân trên kinh thành mà chuẩn bị ít hành trang, mang theo con gái Diêu Mật về nhà mẹ đẻ ở kinh thành.

Cố phu nhân nghĩ, Cố gia là thể gia đại tộc ở kinh đô, con cháu đông đúc, sao lại không tìm cho Diêu Mật một vị hôn phu từ trong đó? Nhưng bà thể nào cũng không nghĩ tới, đại tẩu Sử phu nhân và nhị tẩu Phạm phu nhân cũng có tâm tư giống như bà, dẫn theo con gái Sử Tú Nhi và Phạm Tĩnh chân trước chân sau đến Cố gia tìm chồng cho con.

Cố phu nhân thấy tình hình nghiêm trọng, đành phải tỉ mỉ dặn dò Diêu Mật rằng nếu như không muốn bị quan địa phương ép buộc lập gia thất, lần này, chỉ bằng chọn lấy một vị hôn phu từ hai biểu ca chưa lập gia thất là Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn. Đêm nay trăng rất đẹp, bà nghe nói Cố Đông Du đêm nay sẽ ra

hồ thưởng sen, nên vội vàng sai Diêu Mật đến đợi cạnh hồ sen gặp gỡ Cố Đông Du. Hai người trẻ tuổi nếu có tình ý với nhau, bà đề cập hôn sự này với đại tẩu sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Thấy Diêu Mật đứng yên không muốn đi, Cố phu nhân rủ mắt nói: “Mẹ con ta tại sao lại lên kinh thành? Con còn không đi, chỉ sợ Sử Tú Nhi sẽ tranh ngay. Đây là ngoại tổ gia của con, so với người mà quan phủ chỉ định tốt hơn gấp mấy lần. Con phải suy nghĩ thật kĩ!”

Diêu Mật yên lặng một lúc lâu, sau đó lặng lẽ thở dài, cuối cùng cũng phải ra khỏi phòng đi đến hồ sen.

“Biểu muội!”

Cố Đông Du đang dạo chơi trong vườn thì nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đứng cạnh hồ sen, nhìn bóng lưng của cô, hình như là biểu muội Diêu Mật của Diêu gia, liền thử thăm dò gọi một tiếng.

Hai tay Diêu Mật đang đặt trên lan can cạnh hồ sen, nghe được tiếng gọi của Cố Đông Du, nàng vội vàng đứng thẳng người, khẽ nhắc hai tay lên cười gượng một tiếng trả lời: “Biểu ca!”

Sinh thần của Phạm lão phu nhân còn chưa tới mà ba vị biểu muội xinh đẹp chưa lập gia thất đã đến Cố gia, Cố Đông Du hiểu. Luận thân thế, thân thế của biểu muội Diêu Mật này lớn hơn anh ta. Luận tài đức, biểu muội Sử Tú Nhi của đại di mới là tài đức. Luận gia sản, lại phải nói đến nhà nhị di của biểu muội Phạm Tinh. Nên chọn nhà nào mới tốt đây? Thật buồn bực, bộ Hộ không phải nói là nhân số nữ giới nhiều gấp ba lần nam giới sao? Hẳn chỉ cần học tập hai vị biểu ca, trước tiên cưới một vị chính thê, sau đó nạp hai thiếp không được sao? Người ta nói, thê hiền thiếp mỹ, tựa như Diêu biểu muội quyền rũ này vừa dịp có thể nạp làm ái thiếp.

Cố Đông Du mỉm cười đến gần Diêu Mật, lại nhìn thấy Diêu Mật rất bình tĩnh dời xa mấy bước chân, thì buồn cười: Diêu biểu muội đến Cố phủ vẫn hay e lệ mắc cỡ, mỗi khi thỉnh an xong liền trở về, không để cho người khác đến gần.

Diêu Mật thấy Cố Đông Du dừng lại ở chỗ cách xa nàng mấy bước nên không bước lùi nữa.

Cố Đông Du thấy Diêu Mật không nói lời nào thì hỏi: “Biểu muội, tại sao không nói chuyện?” Vừa nói vừa đến gần thêm hai bước.

“Hả!” Diêu Mật gơ tay che một bên má trái, “hả” một tiếng bằng giọng mũi, hơi thở nóng hổi phất qua lòng bàn tay rồi tản ra rất nhanh. Trong lòng hơi kì quái. Không biết có phải là do không hợp với khí hậu hay không? Mấy ngày nay hơi thở ra hơi kì lạ, đặc biệt là những lúc đứng gần nam tử trẻ tuổi.

“Biểu ca, ta có chuyện phải đi trước!”

Trong số những vị biểu ca, chỉ còn lại Cố Đông Du con thứ ba của đại cữu và Cố Đông Cẩn con út của nhị cữu chưa có hôn phối. Cố Đông Cẩn cũng không tồi, trong nhà chỉ có hai a hoàn thông phòng. Nhưng Cố Đông Du chính là sủng quá hóa hư, trong nhà chưa một đám a hoàn thông phòng còn chưa nói, vậy mà còn thích đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu, tự mình đây phong lưu tuấn kiệt. Diêu Mật nghĩ, nếu bắt buộc phải quyền rũ thì nàng thà quyền rũ Cố Đông Cẩn còn hơn.

Cố Đông Du nhìn Diêu Mật nhẹ nhàng nhún mào, dưới ánh sáng dịu nhẹ của vầng trăng, nàng so với ngày thường còn đẹp hơn gấp vạn lần khiến hắn không tự chủ đưa tay ra kéo nàng, miệng nói: “Chẳng lẽ biểu muội không thích ta sao? Ta như thế này mà muội không muốn?” Khả khả, muốn giả vờ thì cứ tiếp tục giả vờ, đã không thể giả ra ngoài mà còn muốn giả vờ thẹn thùng như thế. Coi chừng ta sẽ không để ý đến nàng nữa, cho nàng khỏi phí công giả vờ!

Diêu Mật hơi nghiêng người né tránh cánh tay của Cố Đông Du, nhanh chóng xoay mặt nhìn đi chỗ khác: “Biểu ca, ta thật sự phải đi.”

Trong gió đêm, hoa mai bắt đầu lay động, Cố Đông Du ngửi một hơi, bỗng nhiên cảm thấy miệng khát lưỡi khô, hắn vừa cúi đầu liền bắt gặp đôi tai đỏ ửng của Diêu Mật, nàng lại hoảng hốt muốn chạy đi, hắn hạ quyết tâm, giọng nói trong trẻo vang lên: “Diêu biểu muội, ta rất thật lòng. Các muội lên kinh đô không phải vì chuyện gả chồng sao?”

Hắn thật lòng? Diêu Mật ngăn người, lùi về sau hai bước hỏi: “Chiều hôm qua ta ở ngoài lương đình nghe được huynh cùng với Sử tỷ tỷ nói chuyện...”

Lúc này Cố Đông Du mới nhớ tới ngày hôm qua mình đúng là gặp phải Sử Tú Nhi, thấy nàng ấy ăn nói thú vị, khí chất hơn người liền sinh lòng ái mộ, lúc đó hẳn cũng giống như bây giờ nói mình thật lòng.

Đôi mắt đen nhánh lúng liếng của Diêu Mật liếc nhìn Cố Đông Du, trong lòng cho rằng hẳn nhất định sẽ cảm thấy hổ thẹn, không ngờ rằng Cố Đông Du lại cười nói: “Được rồi, em và Sử biểu muội cùng nhau vào cửa, không phân biệt lớn nhỏ, thân càng thêm thân, như vậy được rồi chứ?”

“Cho dù em ưng thuận, Sử tỷ tỷ cũng chưa chắc bằng lòng.” Diêu Mật khẽ cúi đầu thở dài, trong lòng cảm thấy thất vọng, đàn ông chính là như vậy, ai cũng muốn có cho bằng được. Chẳng lẽ những người đàn ông ưu tú, những người đàn ông tốt đẹp đã chết hết trong chiến trường mười năm trước rồi sao?

Cố Đông Du thấy Diêu Mật không bị mình làm cho xúc động liền cau mày, thấp giọng nói: “Đã như vậy rồi thì tối nay muội chạy hồ sen làm gì? Đừng nói với ta là muội ở đây chờ Đông Cẩn.”

Diêu Mật lập tức tỉnh lại, đúng vậy, sao mình có thể ngu ngốc mong chờ Cố Đông Cẩn sẽ đến. Mẫu thân Cố Đông Cẩn và mẫu thân Phạm Tinh là tỷ muội ruột thịt, quan hệ của hai người là biểu ca biểu muội ruột, tất nhiên sẽ muốn thân càng thêm thân, sao có thể tới lượt nàng?

Cố Đông Du hoan hỉ trong bụng, trong phủ này trừ Cố Đông Cẩn ra cũng chỉ còn hắn là chưa lập gia thất, Diêu Mật không muốn gả cho Cố Đông Cẩn cùng Phạm Tinh, vậy chỉ có thể cùng Sử Tú gả cho hắn. Nếu chờ nữa sẽ chờ được quan phủ đến cửa mai mối, ép phối với công tử nghèo luôn ấy chứ!

Diêu Mật đã tận mắt chứng kiến khuê mật quá tuổi nhưng chưa được hứa hôn bị quan phủ ép buộc lập gia thất, hoặc là âm thầm đưa đi làm thiếp của người ta. Cũng bởi vậy mà Cố phu nhân mới vô cùng sốt ruột, không để ý đến thể diện mà chỉ dạy cho nàng những điều kia, để nàng phải quán được Cố Đông Du hoặc Cố Đông Cẩn. Dù sao đây cũng là nhà bà ngoại, có bà ngoại và cậu che chở, mặc kệ là gả cho biểu ca nào người trong phủ cũng không bạc đãi nàng!

Cố Đông Du thấy Diêu Mật im lặng liền sáp lại gần nàng: “Sử biểu muội cũng không khó sống chung, Diêu biểu muội nàng hãy...”

“Ta sẽ không gả vào một chỗ cùng Sử Tú Nhi.” Diêu Mật đột nhiên nổi giận, tay siết chặt thành nắm đấm, ngẩng đầu lên gần từng chữ: “Biểu ca, ta đến tuổi cập kê, không thể không nhanh chóng suy tính hôn sự, nhưng dù không gả được cũng không có nghĩa ta sẽ cùng người khác gả cho huynh. Cũng không có nghĩa là ta sẽ chung tướng công với người khác. Cái gì mà cùng nhau vào cửa, thân càng thêm thân, không phân biệt lớn nhỏ, ta khinh!”

Dáng người Diêu Mật yếu điệu xinh đẹp, lại thêm hai rặng mây đỏ hồng trên mặt như vậy, dù nén giận quả mẫn nhưng lại khiến cho Cố Đông Du nhìn đến ngẩn người.

Sau một lúc lâu Cố Đông Du mới hiểu được ý tứ của Diêu Mật, cũng không muốn phản bác, chỉ tiến lên một bước nói: “Vậy muội muốn như thế nào?”

Đúng vậy, không gả được cho Cố Đông Cẩn, lại không muốn gả cho Cố Đông Du, vậy nàng muốn như thế nào? Diêu Mật từng bước lùi về phía sau, lưng dựa sát vào lan can, ngực thở phập phồng, mở miệng muốn nói ra nhưng lại ngậm lại. Chẳng lẽ nàng sẽ đi làm ni cô? Nếu như vậy, nàng để cha mẹ và em trai ở nơi nào? Cha mẹ nuôi dưỡng nàng, giáo dục nàng, nàng chưa báo đáp lại muốn làm bọn họ đau lòng sao?

Nhìn Diêu Mật điềm đạm đáng yêu tựa vào lan can, Cố Đông Du lại nảy ra một ý nghĩ: A, nàng đây là? Không phải nàng muốn gả đi sao? Vậy mà còn làm mình làm mẩy, chẳng qua là muốn mình cam đoan với nàng, cho nàng vị trí chính thất mà thôi! Nhưng hôm qua hắn đã đồng ý với Sử Tú, bây giờ không có cách nào đồng ý với nàng!

Cố Đông Du suy nghĩ một chút, sau đó bước gần thêm hai bước nói: “Biểu muội, chúng ta dù sao cũng là anh em cô cậu, Sử biểu muội chẳng qua chỉ là quan hệ bạn dì, không bằng chúng ta là họ hàng thân thiết. Ta sẽ che chở muội nhiều hơn. Muội xem...”

Hơi thở của Cố Đông Du phả vào mặt, Diêu Mật nghiêng người tránh qua một bên nhưng vẫn không tránh được, chỉ cảm thấy hai má nóng rất, cả người mềm nhũn, không quan tâm đến lời Cố Đông Du nói, nàng chống tay phải lên lan can cố gắng đứng thẳng, xoay người muốn bỏ đi.

Cố Đông Du dù chưa đón dâu nhưng hai năm nay đã tung hoành khắp mọi khóm hoa, tự mình là một tay sôi nổi, ép tới gần hai bước thấy Diêu Mật hai má ửng hồng, hơi thở dồn dập thì ngằm chế giễu trong lòng: Cô gái này rõ ràng là xuân tình nhộn nhạo, trong miệng lại cứ một mực giả vờ ta đây thanh cao. Hắn suy nghĩ, cười cợt dùng tay xé quần áo Diêu Mật.

Diêu Mật chỉ cảm thấy mình vừa hít thở không thông vừa lại khô nóng, không nhịn được nữa khẽ hé đôi môi anh đào “ha” một tiếng, thổi hơi lên mặt Cố Đông Du.

Cố Đông Du đang cười đùa lại đột nhiên cảm thấy một hương thơm kì lạ phát vào khoang mũi, ngực cứng lại, toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất. Tay áo Diêu Mật vẫn còn bị anh ta kéo trong tay, anh ta ngã xuống như thể Diêu Mật cũng bị ngã theo, nửa quỳ nửa nằm bên người Cố Đông Du.

“Hai người ở đây làm cái gì?” Một giọng nói vang lên.

“Biểu ca bị ngã. Ta muốn dìu huynh ấy đứng lên.” Diêu Mật vừa nghe được thanh âm của Sử Tú Nhi liền hoảng hốt giật tay áo mình ra, vội vàng đứng lên bỏ chạy không dám quay đầu.

“Biểu ca, huynh bị sao vậy?” Sử Tú Nhi nhìn Diêu Mật bỏ chạy, đành phải đi tới đỡ Cố Đông Du.

Toàn thân Cố Đông Du xụi lơ, gắng gượng vươn tay bắt lấy tay Sử Tú Nhi, thì thào: “Mau đỡ ta đến nơi yên tĩnh.” Nói xong lại thấy Sử Tú Nhi nghi hoặc, liền bổ sung: “Ta trúng mị hương, chi bằng...”

Sử Tú Nhi hất tay Cố Đông Du ra, đứng lên nói: “Ta gọi người sang đây giúp huynh!” Nàng đứng bên cạnh, trong lòng xúc động, dù muốn nhưng không thể làm được.

2. Chương 2: Trúng Dược

Sử Tú Nhi vô cùng kiêu ngạo về tài sắc của mình, nàng vẫn luôn muốn được tự chọn cho bản thân một đức lang quân như ý nhưng lại không ngờ rằng, hiện giờ nhà nào cũng sầu muộn việc gả chồng cho con gái, mà nàng chỉ là con quan lục phẩm, nếu muốn làm chính thất hay chỉ là trèo cao cũng khó như lên trời, vì vậy nàng cũng như Diêu Mật cứ trề nãi chuyện hôn nhân cho đến bây giờ đã gần tròn mười lăm tuổi.

Sử di nương cũng giống như Cố phu nhân, gặp đến độ đêm nằm không thể say giấc, cuối cùng vẫn là nhờ Sử lão gia nhắc nhở bà mới nhớ tới Cố gia vẫn còn hai thiếu gia chưa lập gia thất, thế là vội dẫn Sử Tú Nhi đến Cố gia, mượn cơ chúc thọ Phạm lão phu nhân và người thân để được ở lại Cố gia một thời gian thu xếp hôn sự cho Sử Tú Nhi.

Giữa hai cậu công tử Cố gia, Sử Tú Nhi tương đối vừa ý Cố Đông Cẩn, nhưng mẫu thân Cố Đông Cẩn và mẫu thân Phạm Tinh là tỷ muội ruột, có lẽ Cố Đông Cẩn sẽ nghe lời mẫu thân lấy Phạm Tinh, bởi vậy nàng và Diêu Mật chỉ có thể dờ mắt trên người Cố Đông Du. Mặc dù vậy, nhưng nàng vẫn thấy không cam lòng.

Cố Đông Du cảm thấy trong người rất khó chịu, nhưng trong lòng lại đắc ý hả hê, đúng là không thể ngờ, thật không thể ngờ Diêu biểu muội ngay cả mị dược cũng chuẩn bị, có lẽ nàng cho rằng hắn còn non, chuyện gì cũng không hiểu nên mới lỗ mãng vậy được như vậy, ai ngờ Sử Tú Nhi đi đến phá rối.

Mị dược này Cố Đông Du đương nhiên từng dùng qua, hắn cảm thấy hơi xúc động, ôi, Diêu biểu muội hạ dược quá nặng, rõ ràng là dùng gấp hai là liều thông thường nên mới khiến hắn bị mê hoặc ngã xuống đất không thể động đậy thế này. Nếu như phân lượng ít đi một chút, người sẽ nhẹ như chim yến, động tác vẫn tiếp, cùng nàng tìm một chỗ...

Sử Tú Nhi đang tính toán nên làm thế nào cho tốt thì chợt nghe thấy tiếng bước chân từ một nơi khác truyền đến, nàng ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra đó chính là Phạm Tinh, nhất thời vội nói: “Biểu ca, một mình ta không thể đỡ huynh, ta sẽ gọi thêm người tới dìu huynh trở về phòng.” Nói xong lập tức đứng dậy chạy tới chỗ của Phạm Tinh hô lớn: “Phạm biểu muội, mau tới đây, biểu ca té xỉu!”

“Có chuyện gì vậy?” Phạm Tinh ba chân bốn cẳng chạy tới, vừa nhìn thấy người đang nằm dưới đất là Cố Đông Du thì bị dọa giật mình, nói: “Đang yên đang lành sao lại té xỉu thế này?”

“Lúc ta mới sang đây rõ ràng là nhìn thấy Diêu biểu muội và biểu ca đang trò chuyện với nhau, đột nhiên Diêu biểu muội bỏ chạy, biểu ca thì ngã xuống, cũng không biết tại sao nữa?” Sứ Tú Nhi lập tức dùng kế thoát thân: “Phạm biểu muội ở đây trông coi giúp ta nhé, ta qua bên kia tìm người!” Nói xong không đợi Phạm Tinh trả lời đã tức tốc bỏ chạy đi chỗ khác.

Phạm Tinh còn đang sửng sốt bỗng nghe thấy giọng nói rên rỉ của Cố Đông Du: “Phạm biểu muội, đỡ ta đứng lên.”

“Biểu ca cảm thấy thế nào rồi?” Phạm Tinh có chút khó xử, dù sao cũng là nam nữ khác biệt, này...

Cố Đông Du lúc này đã dần bình thường, lại thấy Phạm Tinh không chịu đỡ thì hấn tự mình động tay chắt vật bỏ dậy, bởi vì bật dậy quá nhanh nên đứng không vững, cả người hơi lắc đảo, lập tức duỗi tay bắt lấy tay của Phạm Tinh để đứng vững.

Phạm Tinh thấy Cố Đông Du đứng không vững nên đành phải đưa tay ra giúp đỡ, không nghĩ tới nàng vừa đưa tay ra liền bị Cố Đông Du tóm chặt, không đợi nàng cự ra, giọng của Sứ Tú Nhi lập tức truyền tới: “Biểu ca...”

Phạm Tinh quay đầu nhìn, thấy Cố Đông Du đang bước đến bên này thì lòng đột nhiên hoảng hốt, theo bản năng hất tay của Cố Đông Du ra giải thích với Cố Đông Du: “Tam biểu ca té xỉu, ta chỉ giúp huynh ấy đứng lên.”

Lại nói đến Diêu Mật đang chạy nửa chừng, tìm đến một nơi yên tĩnh, sau đó móc từ trong ngực ra một gói thuốc bột. Bởi vì Cố phu nhân quyết tâm phải gả Diêu Mật vào Cố gia cho bằng được nên ngoài dạy bảo đủ điều ra còn đưa Diêu Mật một gói thuốc bột để nàng giấu trong người, bảo nàng vào thời điểm đặc biệt thì lấy ra dùng. Diêu Mật tò mò, bèn len lén mở ra ngửi thử, còn vẩy một ít vào trà dứt eo con, kết quả bốn chi con mèo kia đều mềm oặt ra đất, bất động cả một lúc lâu, sau nửa đêm mới như rùng như hổ vùng dậy meo meo cả đêm khiến nàng không ngủ được cả buổi tối. Mùi hương và được hiệu của thuốc bột kia nàng vẫn còn nhớ rõ.

Diêu Mật mở gói thuốc đưa đến gần chớp mũi mà ngửi, sắc mặt lập tức thay đổi. Lúc nàng hô hấp vừa dồn dập lại vừa nóng, nhện không được thở một hơi vào mặt Cố Đông Du, khí thở ra chính là mùi này. Trời ạ, vậy là sao? Cố Đông Du nếu như hiểu lầm là nàng hạ mị hương với hắn mà đi rêu rao với bên ngoài, mình mà không lấy hắn thì còn gả được cho ai nữa đây? Còn một vấn đề quan trọng hơn chính là thất đức trước khi cưới sẽ không thể nào lên làm chính thê, chỉ có thể cam chịu làm thị thiếp, vậy phải làm sao bây giờ? Không, nàng dù không được gả đi cũng sẽ không làm thị thiếp.

Diêu Mật đang ngửi bột thuốc thì cảm thấy lỗ mũi hơi ngứa ngứa, bất thành linh hắc xì một cái, bột trong bọc giấy bị cô thở mạnh mà bay tứ tung, có một ít còn xộc thẳng vào mũi nàng.

Chết tiệt, tự nhiên lại trúng mị dược. Diêu Mật thầm kêu không ổn trong lòng, tức giận khịt khịt lỗ mũi muốn bột thuốc bị hít vào đi ra, thế nhưng bột thuốc vì quá nhỏ nên đã sớm phân tán không còn tí nào trong lúc nàng hít thở, sao còn thoát ra được chứ?

Diêu Mật vô cùng cảm phẫn. Muốn gả thôi mà khó khăn đến vậy sao? Còn phải lựa thời hạ mị dược nữa. Bây giờ thì tốt rồi, dược còn chưa hạ mà mình đã dính trước tiên, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa đây.

Diêu Mật nở một nụ cười cay đắng, trong ngực tràn đầy lửa giận. Đúng vậy, nàng muốn được gả, nàng không muốn bị quan phủ ép gả nên mới theo mẫu thân lên kinh thành, hy vọng sẽ gả được ột phu quân tốt, tránh qua một kiếp, giải quyết được phiền muộn trong lòng cha mẹ. Nhưng như thế không có nghĩa là nàng bụng đói ăn quàng, vừa thấy một chàng trai đã bộp chộp quán lấy. Nàng dù có hạ mị dược cũng phải hạ ột đáng trọng phu, chứ không phải là loại đàn ông như Cố Đông Du.

Rất nhanh sau đó, Diêu Mật cảm thấy người nóng lên, nàng không dám khinh thường vội vàng vứt bột thuốc còn sót lại xuống đất, sau đó lập tức chạy về phòng mình. Trời ạ, lúc này ngàn vạn lần không thể bị người khác bắt gặp, gặp phải người khác thì coi như xong!

Cố phu nhân đứng ngồi không yên trong phòng, bà sợ Diêu Mật không quyến rũ được Cố Đông Du, càng sợ Diêu Mật không biết chừng mực sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, bà hối hận vì đã đưa mị dược cho Diêu Mật, trong lòng cảm thấy chua chát, ôi, nhà có con gái chưa lấy chồng thật sâu muộn làm sao!

Bà đang lúc rầu rĩ thì nghe được tiếng cửa mở vang lên, Diêu Mật vén màn chạy vào, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, hô hấp dồn dập hét lên: “Mẹ, không xong rồi, con trúng được!”

Cố phu nhân vừa thấy dáng vẻ của Diêu Mật đầu tiên là giật mình, sau đó liền tức giận dịu dàng: “Con như vậy là thế nào?”

Diêu Mật cảm thấy vô cùng nhục nhã và hổ thẹn, nàng giấu chuyện hơi thở khác lạ của mình đi, chỉ nói xạo vài ba câu rằng Cố Đông Du đột nhiên té xuống đất, Sử Tú Nhi không biết từ đâu đi tới nên nàng đành bỏ chạy. Chạy được nửa đường thì thuốc bột trong người đột nhiên rơi ra, bắn tung tóe vào trong mũi. Cố phu nhân bắt chập cơn giận che miệng nàng lại, nói: “Đừng nói nữa, mau uống hai chén trà nguội đi!” Nói xong liền đi ra cửa phân phó a hoàn bưng một thùng nước lạnh tiến vào, giúp Diêu Mật cởi xiêm y, nhìn nàng ngâm mình trong nước mới thở phào yên tâm.

“Đúng là nghiệt chúng! Cất được trong ngực, không mê người ta mà đi mê mình làm gì.” Cố phu nhân chỉ hận rèn sắt không thành thép, dí tay vào trán của Diêu Mật, thở dài nói: “Con sao lại bỏ đi vậy hả, không phải đã khiến cho Sử Tú Nhi được hời sao? Đứa con ngu ngốc này!”

Diêu Mật không dám lên tiếng, chỉ từ từ đứng lên lấy khăn lau khô người, sau đó mặc xiêm y.

Cố phu nhân thấy Diêu Mật không có chuyện gì, thăm nghĩ nên đi thám thính một ít tin tức của Cố Đông Du và Sử Tú Nhi xem sao, liền đi ra ngoài.

Cố phu nhân vừa đi, một a hoàn thò đầu vào cửa nói với Diêu Mật: “Tiểu thư, Sử biểu tỹ và Phạm biểu tỹ của tiểu thư đang cãi lộn ầm ỹ ngoài kia đấy!”

Đang nói chợt có người đến gõ cửa phòng, một a hoàn khác đứng bên ngoài gọi: “Tiểu thư, Mai Hoa tỹ tỹ bên đại cữu phu nhân tới thỉnh tiểu thư qua đó trò chuyện.”

“Đã trễ thế rồi, bà ấy mời ta có chuyện gì sao?” Diêu Mật giật giật mi mắt, qua loa sửa lại xiêm y, vừa ngồi trước gương chải tóc vừa nói.

A hoàn ngoài cửa trả lời: “Đại cữu phu nhân nói trắng hôm nay đẹp, thỉnh biểu tỹ vừa ngắm trăng vừa thưởng thức trái cây, nói biểu tỹ hãy mau mau!”

Trước mắt giả bệnh có đủ sức thuyết phục không nhỉ? Diêu Mật cân nhắc nặng nhẹ, sau đó lắc đầu, nghĩ: Nếu Cố Đông Du thật đi cáo trạng, nói mình mê hoặc hấn, Sử Tú Nhi lại làm nhân chứng giúp hấn, vậy liền, vậy liền... Nàng nói thầm, bất kể thế nào, nàng nhất quyết không thừa nhận.

Diêu Mật theo Hoa Mai ra khỏi viện lại thấy hướng Hoa Mai đi không phải là viện của Sử phu nhân liền ngăn người, hỏi: “Không phải là mợ muốn gặp ta sao?”

Hoa Mai dừng chân, quan sát thấy xung quanh không có người liền cúi xuống nói thầm: “Biểu tỹ, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì?” Diêu Mật giật nảy mình, hơi chột dạ.

Lần này Hoa Mai nhận không ít lợi từ Cố phu nhân nên cũng muốn tốt cho Diêu Mật, bởi vậy mà lặng lẽ nói chuyện này ra.

Diêu Mật vừa nghe lập tức thất kinh, trời ạ, Cố Đông Cẩn và Sử Tú Nhi ở hồ sen bắt được Cố Đông Du và Phạm Tình??? Đây... Đây là chuyện gì chứ?

Hoa Mai lại nói thêm: “Phạm biểu tỹ còn ầm ỹ đòi tìm cái chết, Tam thiếu gia cùng Tứ thiếu gia sợ kinh động đến bề trên, biết quan hệ giữa biểu tỹ và Phạm biểu tỹ rất tốt nên mới mời biểu tỹ đứng ra khuyên nhủ. Ta sợ chậm trễ nên mới nói là đại phu nhân muốn mời người sang viện ngắm trăng thưởng trái cây.”

3. Chương 3: Tà Niệm

Trong số những huynh đệ Cố gia, Cố Đông Cẩn là đứa cháu được Cố lão thái gia cưng chiều nhất vì hấn rất chăm chỉ đọc sách, Cố lão thái gia cũng từng nói hấn không cần đính hôn sớm, đợi khi có công danh tính chuyện hôn nhân cũng chưa muộn. Mọi người ai cũng biết, người có công danh đương nhiên sẽ cưới được

quý nữ danh môn chân chính, Cố Đông Cẩn cũng vì suy nghĩ như vậy nên trong phòng chỉ có hai a hoàn thông phòng, chưa từng giống Cố Đông Du tay trái ôm một nàng, tay phải ôm một nàng. Chỉ là hắn không nghĩ tới, Phạm Tinh vừa đến, Phạm lão phu nhân cùng Phạm phu nhân liền thay đổi ý định hứa hôn cho anh ta và Phạm Tinh mà không chờ đến công danh.

Cũng không thể trách vì sao Phạm lão phu nhân và Phạm phu nhân lại thiên vị Phạm Tinh, Phạm lão phu nhân và Phạm phu nhân đều xuất thân từ Phạm gia, có thể không giúp Phạm Tinh sao? Đáng tiếc là Cố Đông Cẩn không giống các bà, hắn luôn hận không có cách nào thoát khỏi Phạm Tinh. Đêm nay hắn hẹn Phạm Tinh ra đây ngắm trăng, không ngờ lại nhìn thấy Phạm Tinh và Cố Đông Du nói chuyện với nhau, trong bụng lập tức mừng thầm, hắn sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này chứ? Liền không thèm nghe lời giải thích của Phạm Tinh mà nói: “Tinh muội muội, nếu như muội yêu mến tam ca như vậy, ta sẽ thành toàn uoi!”

Phạm Tinh nghe xong vội vàng giải thích nguyên do, còn nhờ Sử Tú Nhi làm chứng. Nhưng Cố Đông Cẩn chỉ khoát tay nói: “Tinh muội muội không cần giải thích, huynh sẽ đến trước mặt tổ mẫu nói tốt cho hai người, đảm tổ mẫu nhất định không chia rẽ uyên ương hai người đâu.”

Cố Đông Du hơi khó chịu nhưng đã cảm thấy đỡ hơn nhiều so với lúc nãy, hắn cũng giúp Phạm Tinh giải thích mấy câu, nói là bởi vì mình tự ngã nên nhờ nàng tới đỡ dậy, không phải gọi nàng tới tâm tình. Cố Đông Cẩn khó lắm mới tìm được cơ hội thoát khỏi Phạm Tinh nên sao chịu nghe lời Cố Đông Du giải thích, hắn nói: “Mặc kệ các người nói thế nào, dù sao cũng là ta tận mắt nhìn thấy các người trò chuyện với nhau, các người không muốn ta nói với tổ mẫu cũng được, nhưng ta sẽ không đính hôn với Phạm Tinh nữa.” Nói xong liền muốn rời khỏi.

Phạm Tinh nghe xong lập tức hoảng hốt, thiếu chút nữa thì nhảy xuống hồ sen, may mà Sử Tú Nhi đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt kéo nàng lại, cuống quýt khuyên nhủ: “Tinh biểu muội, dù sao cũng nói rõ ràng rồi, hà cớ gì lại làm như vậy?”

Cố Đông Du thấy mọi việc nháo thành một đoàn, sợ kinh động đến bề trên đang nghỉ ngơi trong phủ nên đành phải nói: “Đến lâu các hãy nói chuyện, đừng làm kinh động đến mọi người.”

Bốn người đi đến lầu các, cơn khô nóng của Cố Đông Du cũng tiêu tan khiến hắn vô cùng kinh ngạc, mệnh được của Diêu biểu muội thật kì lạ, không hợp hoan mà chẳng bị gì.

Khi Diêu Mật chạy đến đã thấy hai người Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn trầm mặc không nói chuyện, Phạm Tinh thì la hét đòi tìm cái chết, Sử Tú Nhi thì bận rộn khuyên nhủ nàng ấy.

Cố Đông Du mặc dù rất thích náo nhiệt nhưng thấy Phạm Tinh dùng cái chết để đe dọa thì cảm thấy hết hứng thú, nóng lòng muốn tránh đi chỗ khác, ngấm lại thấy Diêu Mật và Phạm Tinh cũng khá thân nhau, có thể khuyên Phạm Tinh bình tĩnh lại nên vừa thấy Diêu Mật tới liền đứng dậy nói: “Diêu biểu muội, mọi việc là do muội gây ra nên muội phải chịu trách nhiệm. Các muội đều rất tốt, đáng tiếc huynh lại không trêu nổi. Sau này nên ít gặp lại. Huynh đi đây.”

Cố Đông Cẩn thấy Cố Đông Du bỏ đi cũng không muốn nán lại, lập tức đứng lên nói: “Mặc kệ các muội có tâm tư gì, hai năm nay ta chưa muốn hứa hôn.” Nói xong thì liếc Sử Tú Nhi và Diêu Mật, sau đó đi theo Cố Đông Du.

Bọn họ vậy là có ý tứ gì? Sử Tú Nhi và Diêu Mật đều ngẩn ra, nhưng lập tức liền phản ứng lại, ý của Cố Đông Du là ba người các nàng ai hắn cũng không muốn. Còn ý của Cố Đông Cẩn là hắn biết hai người các nàng muốn gả cho hắn nên mới hãm hại Phạm Tinh. Nhưng cho dù Phạm Tinh tốt, hay là các nàng tốt, hắn một người cũng không thêm để vào mắt, các nàng không cần phí tâm tư.

Phạm Tinh cũng không phải người ngốc, vừa nghe lời Cố Đông Cẩn nói đã hiểu ra. Lỗi sai không phải là nàng giải thích không rõ ràng, mà là Cố Đông Cẩn vốn đã không muốn hứa hôn với nàng nên mới mượn cớ này đẩy nàng đi thôi!

Đợi đến khi bóng dáng Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn biến mất ngoài lầu các, Phạm Tinh mới ngừng khóc, nhưng nước mắt vẫn như những hạt trân châu từng viên từng viên rơi xuống đất.

Sử Tú Nhi cắn môi, trong lòng vô cùng bức bối.

Diêu Mật đứng ngây ngơ một lát thì ngồi xuống một bên lẩm bẩm: “Ba người chúng ta bị từ chối hết rồi sao?”

Lời Diêu Mật nói phảng phất trong gió đêm. Sử Tú Nhi nhìn nàng một lúc, sau đó quay sang nhìn Phạm Tinh đang rơi lệ, chán nản trả lời: “Đúng vậy, hai người đàn ông này từ đầu chê chúng ta. Chỉ còn nửa tháng nữa ta sẽ bước sang tuổi mười lăm, đến lúc đó...” Nàng vừa nói vừa cười mỉa.

Phạm Tinh ở một bên lau nước mắt: “Trước khi lên kinh mẹ ta đã nói với ta, một khi đã tới kinh thành, hoặc giả hoặc chết, không được xấu mặt trở về.” Nói xong liền hung hăng dụi mắt, đẩy cửa sổ ngắm trăng, vẻ mặt đau thương buồn bã.

“Nhưng cũng chỉ là nói lấy mà thôi! Mẹ ta còn nói, nếu ta không giả được, không chỉ ta chết ở kinh thành mà bà cũng chết ở kinh thành luôn.” Sử Tú Nhi hiểu rõ nhà mình còn bao nhiêu nữ nhi đang sốt ruột muốn giả đi, hai vành mắt đỏ hồng.

Diêu Mật sợ Phạm Tinh còn nghĩ quẩn, vội vàng kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, cố gắng làm cho các nàng vui lên: “Nếu ta là đàn ông, hai người người nào ta cũng cưới, chuyện sao cứ mặc kệ.”

Phạm Tinh vừa khóc vừa cười, tựa đầu vào vai Diêu Mật nhẹ nhàng nói: “Đáng tiếc tỷ không phải là đàn ông.”

Sử Tú Nhi cũng đến ngồi bên cạnh Diêu Mật, ba người đồng bệnh tương liên ngồi cạnh nhau, cõi lòng đầy u sầu lo lắng.

Đến lúc này Sử Tú Nhi mới hỏi Diêu Mật: “Cố Đông Du nói muội hạ mị được với hần thật không vậy?” Lúc Cố Đông Du té xuống đất quả thật giống như bị trúng mị được, thế nhưng lúc này nàng thấy hần vẫn khỏe mạnh, không lưu manh ngả ngón như bộ dạng trúng mị được kia.

Diêu Mật lắc đầu nguầy nguậy nói: “Làm gì có.”

Thành ra thế này rồi Diêu Mật cũng không cần phải gạt nàng. Sử Tú Nhi cảm thấy thư thái, sau đó lại cười khỏ một tiếng nói: “Ừm, dù muốn hạ mị được cũng không muốn hạ thẳng cha Cố Đông Du kia đúng không?”

Diêu Mật tiếp lời: “Cố Đông Du cho hần là tướng quân Tạ Đằng sao? Làm như nữ nhân nào cũng muốn hạ được hần vậy.”

Nhắc tới Tạ Đằng, ánh mắt của ba cô gái không khỏi sáng lên, nhưng ngay sau đó liền ảm đạm trở lại, người đó mới là đáng trọng phụ, là người trong lòng của bao thiếu nữ, nhưng dù giáp vòng bao nhiêu lần đi nữa cũng không tới phiên ba người các nàng.

Năm Tạ Đằng mười hai tuổi đã đi theo phụ thân trấn giữ biên ải, giết địch vô số, lập được rất nhiều chiến công. Mãi đến đầu năm nay Đại Ngụy và Đại Kim mới kết thúc mười năm chinh chiến, hai bên cùng lập hòa ước, Tạ Đằng mới khải hoàn hồi triều. Lúc hần về tới kinh thành đã là cuối xuân đầu hè, hoàng đế đích thân xuất cung nghênh đón, phong Tạ Đằng làm Uy Mãnh tướng quân. Đến mùa thu năm nay, Tạ Đằng vừa tròn mười tám tuổi, vẫn phải tuân theo lệnh triều đình ban hành, hần phải lấy vợ sinh con. Một người như vậy không chỉ toàn bộ quý nữ kinh thành dỗi theo hần mà ngay cả công chúa quận chúa cũng vì hần mà ngấm ngấm tranh đua.

Triều đình Đại Ngụy trước kia trọng văn khinh võ, quan văn xuất quan văn, võ tướng trong triều không người đỡ đầu sẽ không có đường sống. Mười năm chiến tranh, võ tướng dần dần lấn áp quan văn, nắm đầm bắt đầu chiếm ưu thế, chỉ cần đánh lùi quân địch sẽ được tôn thờ. Mà Tạ Đằng này vừa giỏi văn hay võ, tướng mạo cực kì tuấn lãng, lúc hần khải hoàn hồi triều, giục ngựa trở về kinh, toàn bộ nữ tử kinh thành đều ngấm đến ngây dại. Lúc đó đám Diêu Mật cũng đứng cạnh cửa sổ trong lầu vén màn nhìn Tạ Đằng thúc ngựa qua phố.

Sử Tú Nhi tỉnh người trước tiên, lại trừng mắt nhìn Diêu Mật vài lần, đột nhiên nói: “Muốn giả cho Tạ tướng quân chúng ta ngay cả một hi vọng bé tẹo cũng không có. Nhưng trong phủ tướng quân cũng đâu chỉ có mình ngài là chưa có vợ.”

Một năm kia địch tấn công, tình hình biên ải nguy hiểm, Tạ lão tướng quân dẫn theo hai người con trai và cháu trai Tạ Đằng đi giết địch. Không lâu sau đó truyền đến tin tức thúc thúc Tạ Đằng tử trận, còn nhóm Tạ Đằng sống chết không rõ. Mẫu thân và cô cô Tạ Vân năm ấy mười sáu tuổi của Tạ Đằng vô cùng sốt ruột đã cải nam trang theo viện binh ra biên ải. Không lâu sau địch thoái lui, phụ mẫu, thúc thúc và cô cô Tạ Đằng tử trận còn Tạ Đằng thì bị trọng thương. Ông nội là Tạ lão tướng quân chỉ bị thương nhẹ.

Trận đại chiến qua đi, Tạ gia mất hai người con trai, một cô con gái và một nàng dâu. Cũng bởi vì vậy, hoàng đế luôn cảm thấy áy náy day dứt với Tạ gia, cứ ban rồi thưởng. Hiện nay hôn sự của Tạ Đằng và hai đường đệ Tạ Thắng và Tạ Nam của hắn đến hoàng thất cũng nhúng tay vào, người người phỏng đoán, Tạ gia huynh đệ một người sẽ cưới công chúa, hai người còn lại sẽ được quý nữ.

Lúc này, Phạm Tinh tiếp lời: “Tạ tướng quân có hai đường đệ chưa lập gia thất, nhưng cũng bị người ta nhòm ngó chằm chằm thế thôi, nào tới phiên chúng ta.”

Sử Tú Nhi mím môi nói: “Ý ta không phải là hai đường đệ của hắn.”

“Không phải hai người đó thì là ai?” Diêu Mật cảm thấy mơ hồ.

Sử Tú Nhi đột nhiên đỏ mặt, bèn lên nói ra một cái tên.

“Cái gì?” Diêu Mật và Phạm Tinh đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Sử Tú Nhi, không thể tin vào lỗ tai của mình.

Sử Tú Nhi chép miệng nói: “Tạ lão tướng quân đúng là già thật, nhưng vì ông ấy đã già nên mới dễ dàng chăm sóc. Sau này chúng ta là vợ của ông ấy, là trưởng bối của các huynh đệ Tạ gia, không ai dám đắc tội. Không phải so với gả cho Cố Đông Du sung sướng hơn nhiều sao?”

Diêu Mật trợn tròn mắt, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Mặc dù như vậy, nhưng Tạ lão tướng quân sao lại vừa ý tỷ thế?” Ông ta mặc dù đã già nhưng nếu muốn nạp thiếp, nạp mỹ nhân, chỉ cần vẫy tay một cái liền có người tự nguyện dâng tới cửa.

Sử Tú Nhi chỉnh lại lời Diêu Mật: “Điều này không phải hợp ý ta hay không mà là hợp ý muội thôi. Năm năm ta trước cùng mẫu thân lên kinh, vừa lên liền bắt gặp con gái Tạ Vân của Tạ lão tướng quân cưới ngựa ra khỏi kinh. Tướng mạo của muội có mấy phần giống Tạ Vân. Nếu muội xuất hiện ở Tạ phủ nhất định sẽ được Tạ lão tướng quân để ý.”

Thấy Diêu Mật vẫn còn chưa hiểu, Sử Tú Nhi giậm chân nói: “Không phải Tạ gia lúc này đang chiêu mộ nữ đầu bếp và tú nương sao, chúng ta đã học xong nữ hồng, chỉ cần cải trang thành nữ nhi nhà dân thường tiến vào Tạ gia làm nữ đầu bếp làm tú nương là được. Sau đó nghĩ cách khiến cho Tạ lão tướng quân để ý tới rồi cùng nhau gả cho Tạ lão tướng quân, có ông ấy bên cạnh chúng ta sẽ không bị người khác khi dễ. Khi ông ấy mất, binh sĩ Tạ gia cũng sẽ che chở cho chúng ta.”

Phạm Tinh cảm thấy rất hứng thú, nhỏ giọng nói: “Đúng, một người mưu không lớn, hai người kẻ không to, nhưng ba người sẽ thành Chu Cát Lượng. Một người không bắt được Tạ lão tướng quân, nhưng ba người sẽ bắt được. Huống hồ dung mạo của Diêu tỷ tỷ giống như Tạ Vân, càng nắm chắc thêm mấy phần.” Bằng sắc đẹp và tài trí của các nàng, dù không tranh được Tạ Đằng và các binh sĩ trẻ tuổi nhưng chẳng lẽ cũng không có biện pháp có được một ông già như Tạ lão tướng quân sao?

Một người bị dồn đến đường cùng luôn bắt chấp thủ đoạn để đạt được điều mình mong muốn. Diêu Mật nhanh chóng cân nhắc khả năng thành công của chuyện này, quyết tâm nói: “Cứ làm như vậy đi, Tạ lão tướng quân dù sao tuổi cũng đã sáu mươi, dù cho ông ấy già càng cay cũng sẽ không đủ sức... ừm, làm chuyện đó đâu. Ba người chúng ta gả cho ông ấy là được che dưới bóng cây đại thụ, không tổn hại đến nửa cọng lông. Qua vài năm nữa ông ấy chết đi, ba người chúng ta được hưởng thụ những lợi ích chu cấp của phủ tướng quân, còn có thể học tập các phu nhân trong kinh thành nuôi trai các loại, vui vẻ an dưỡng tuổi già.”

Diêu Mật tuy can đảm nhưng trên lưng lại mang trọng trách câu dẫn Tạ lão tướng quân khiến cô cảm thấy hơi khiếp đảm, nhưng vừa nghĩ đến Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ở bên cạnh, lá gan lập tức lớn lên.

Phạm Tinh cũng không còn khóc, liền hiến kế: “Chúng ta không thể nói là đi câu dẫn Tạ lão tướng quân, chỉ có thể nói là đi câu dẫn huynh đệ Tạ Đằng. Nếu không, mẹ của chúng ta chần chừ sẽ không đồng ý.”

“Đến đây, chúng ta phải bàn bạc thật kĩ lưỡng mới được.” Diêu Mật kéo tay của Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, ba người các cô chụm đầu lại, bắt đầu thì thầm to nhỏ.

4. Chương 4: Vào Phủ

Những nam tử như Tạ Đằng ba người Diêu Mật sao lại không thích, sao lại không mơ mộng muốn được sánh đôi cùng Tạ Đằng chứ? Nhưng trên thực tế, ngay cả gã Cố Đông Du không nên nét ấy cũng ruồng bỏ các nàng, đến nước này mà các nàng vẫn chìm đắm trong ảo tưởng phi thực tế kia chính là tự tìm đường chết, tự chịu thất bại.

Nhưng Tạ lão tướng quân lại không giống như vậy, mặc dù ông đã già như cũng là một vị lão tướng nghĩa hiệp ôn hòa từ xương cốt. Ông có hai người trai và một người con gái, con gái Tạ Vân được sinh ra lúc ông đã đến tuổi năm mươi. Tạ lão phu nhân năm vì đó tuổi tác đã cao nên sau khi sinh hạ Tạ Vân thì cơ thể bị tổn hại, không quá hai năm đã qua đời. Tạ lão tướng quân thương con gái còn nhỏ mà mồ côi mẹ, vô cùng cưng chiều sủng ái, lại không ngờ sau trận chiến năm đó, hai người con trai và đứa con gái bảo bối của mình đều tử trận, loại đau xót này không thể nói thành lời.

Sử Tú Nhi đoán chừng nếu Tạ lão tướng quân trông thấy Diêu Mật có mấy phần tương tự Tạ Vân ắt sẽ để ý. Đến lúc đó, ba người các nàng liên thủ lại với nhau, có lẽ sẽ được gả vào phủ tướng quân làm lão phu nhân, khả năng thành công của việc này cực lớn.

Phạm Tinh lại suy nghĩ trên phương diện khác, nói: “Nếu như Tạ lão tướng quân thấy Diêu Mật giống Tạ Vân, trong lòng muốn nhận nàng làm nghĩa nữ thì sao?”

Diêu Mật lắc đầu không đồng ý: “Làm nghĩa nữ của Tạ lão tướng quân cũng không dễ giải quyết được chuyện cưới xin. So ra thì làm vợ của Tạ lão tướng quân ổn thỏa hơn nhiều. Nếu như là một ông già khác, tuy là gả cho nhưng cũng không giúp ích được gì. Nhưng đối với Tạ lão tướng quân, vợ của ông mất rồi còn chưa nói, ngay cả hai người con trai, hai người con dâu và người con gái duy nhất cũng không còn, trong nhà chỉ có ba đứa cháu trai. Chúng ta nếu gả cho ông ấy thì chính là phu nhân phủ tướng quân, ngay cả Tạ Đằng cũng phải gọi chúng ta tiếng bà nội. Tới khi Tạ lão tướng quân qua đời, chúng ta chính là những trưởng bối có địa vị to nhất phủ tướng quân, đến lúc đó hết chăm hoa chăm cây rồi đến dạo chơi trên phố, rảnh rỗi thì đi dạy dỗ hậu bối, cảm thấy tịch mịch thì gọi một... Chúng ta cùng nhau làm, cùng nhau bày mưu tính kế phấn đấu tới một cuộc sống an nhàn sung sướng, vậy còn không dễ sao? Được rồi, quyết định vậy nhé, đừng tranh chông với những thiếu nữ khác làm gì.”

Sử Tú Nhi phấn khích tiếp lời: “Đến lúc đó, chúng ta là trưởng bối có thể tùy quyền quyết định hôn sự của Tạ Đằng, giúp hắn rước một nương tử lương thiện dịu dàng vào phủ. Quan trọng nhất là không được cưới mấy cô công chúa quận chúa gì đó, nếu không chúng ta tuy là trưởng bối nhưng vẫn bị hậu bối chèn ép, không tốt.”

Phạm Tinh được Diêu Mật và Sử Tú Nhi vẽ nên một viễn cảnh tương lai tốt đẹp khiến nàng máu huyết sôi trào, run run nắm chặt hai tay: “Nếu hai vị tỷ tỷ đã nói vậy thì ta đây quyết theo hai người tới cùng.”

Ba người tiếp tục bàn bạc một hồi lâu, sau đó ra khỏi lầu các, uỷ chuyển quỳ gối lập lời thề dưới ánh trăng, nguyện từ nay về sau dù ba tỷ muội không cùng họ nhưng có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, nhất trí đoàn kết, đồng tâm hiệp lực, quyết tâm phải cùng nhau gả cho Tạ lão tướng quân mới thôi.

Ban đêm, Diêu Mật kể lại cho Cố phu nhân nghe vụ ồn ào với Cố Đông Du, kế tiếp là chuyện muốn cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh chuẩn bị trà trộn vào phủ tướng quân làm đầu bếp và thợ thêu, nhằm tiếp cận Tạ Đằng, Tạ Thắng và Tạ Nam. Cố phu nhân nghe được thì cảm thấy vừa vui mừng vừa đau xót. Người vui mừng vì con gái của mình tài mạo song toàn, đáng tiếc số mệnh lại bất hạnh, lúc này mà đã không có ai muốn lấy. Bây giờ chỉ có thể hùng tâm tráng chí, xốc lại tinh thần. Người đau xót vì con gái của mình không biết tự lượng sức, Cố Đông Du còn chưa đối phó được mà lại vọng tưởng gả cho Tạ Đằng.

Diêu Mật và hai người Sử Tú Nhi đã chuẩn bị đầy đủ lời lẽ để thuyết phục, bây giờ nhìn thấy sắc mặt phân vân của Cố phu nhân, vội nói: “Mẹ yên tâm, mạo mạo của con tương tự với cô cô Tạ Vân của Tạ Đằng nên có thể nắm chắc được mấy phần. Nếu không được cũng có thể làm Tạ lão tướng quân chú ý, có khi còn

được nhận ông ấy làm cha nuôi, giúp con tìm một vị hôn phu luôn đấy chứ! Bất kể thế nào, con nhất định sẽ tìm được cách gả ra ngoài trước mười lăm tuổi để cha mẹ đỡ phải lo âu.”

“Con của ta!” Cổ phu nhân bồi hồi xúc động, sau một lúc suy nghĩ thì quyết tâm đồng ý yêu cầu của Diêu Mật, bình tĩnh lại nói: “Mặc dù là vậy nhưng chuyện này vẫn phải gặt các mợ con, tránh xảy ra sai sót.”

Diêu Mật thấy Cổ phu nhân đã đồng ý với nàng, lập tức trả lời: “Mẹ, người nói với bà ngoại và các mợ là muốn đưa con lên biệt viện Tây Sơn học nghệ, khoảng một hai tháng sau sẽ trở về, như vậy các bà sẽ không nghi ngờ.”

Cái gọi là Tây Sơn biệt viện chính là do hai mươi vị ma ma trong cung cùng nhau xây nên khi rời khỏi cung. Giới nữ tử đang đợi gả chồng trong kinh thành có rất nhiều người lên biệt viện Tây Sơn này học nghệ và học đạo làm vợ, đợi sau khi cưới xin sẽ giúp chồng quản lý việc nhà và dạy dỗ con cái.

Cổ phu nhân nghe lời nói của Diêu Mật thì thở dài thườn thượt: “Cũng chỉ nói được vậy.” Bà quyết định trong lòng, nếu Diêu Mật ở phủ tướng quân không làm ăn được gì thì bà chỉ có nước lấy trên ép dưới, nhất định phải bắt Cổ Đông Du cưới Diêu Mật! Về phần sau này Cổ Đông Du và Diêu Mật mà trở thành phu thê bất hòa thì đành chịu vậy!

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng có một phen lời ngon tiếng ngọt cảm động được hai vị mẫu thân của mình. Vì vậy, ngày hôm sau mọi người Cổ gia liền nghe được chuyện Diêu Mật, Sử Tú Nhi cùng Phạm Tinh kết giao đến biệt viện Tây Sơn học nghệ.

Sử di nương – mẫu thân của Sử Tú Nhi rất nhanh đã thông qua một vị khuê mật trước đây mua chuộc được quản sự của phủ tướng quân giúp Sử Tú Nhi, Diêu Mật cùng Phạm Tinh yên lành tiến vào phủ tướng quân làm đầu bếp.

Vì phủ tướng quân không có nữ chủ nhân nên hiện nay, tọa trấn trong phủ tướng quân là cháu ngoại gái của Tả lão tướng quân Mạnh Uyển Cẩm. Mạnh Uyển Cẩm giúp phủ tướng quân chưởng quản mọi việc trong phủ, ngoại trừ tình thân thì cũng có tâm tư riêng của mình. Chẳng hạn như quản sự thu mua của phòng bếp chính là tâm phúc bà mang đến từ Mạnh gia, Mạnh Trung.

Mạnh Trung nghe ba người Diêu Mật không những không cần tiền công, mà còn hứa sẽ tặng hán mười lượng bạc mỗi tháng chỉ vì muốn tiến vào phủ tướng quân là đầu bếp thì giật nảy mình, đợi đến khi nghe được Sử di nương thông qua Mạnh phu nhân nói, mấy vị cô nương này đều xấp xỉ mười lăm tuổi, bởi vì sợ quan phủ tùy tiện phối người cho các nàng nên mới tình nguyện tiến vào phủ tướng quân làm đầu bếp, muốn thử vận may tìm được một người trong sạch làm chồng thì mới bình thường lại. Quan phủ đã hạ lệnh con gái tròn mười lăm tuổi bắt buộc phải xuất giá, kể cả tỳ nữ của thế gia vọng tộc. Cửa đi của tỳ nữ là do chủ nhân toàn quyền quyết định. Chờ ba người Diêu Mật tiến vào phủ tướng quân làm đầu bếp, chỉ cần kí được khế ước, trong kì hạn của khế ước nếu không được người của phủ tướng quân cho phép, quan phủ sẽ không thể động vào các nàng.

Ngày thứ ba, bầu trời trong vắt một màu, ánh nắng ấm áp lan tỏa khắp nơi, ba người Diêu Mật an vị trên kiệu đi đến biệt viện Tây Sơn, đi vào biệt viện Tây Sơn giao ước xong xuôi, đám người Cổ phu nhân đến tiễn các nàng rồi trở về. Ba người Diêu Mật ở lại biệt viện Tây Sơn một đêm, cùng quản sự ma ma mật đàm một lúc lâu, còn hứa sẽ cho bà một món tiền lớn. Quản sự ma ma nghe được các nàng thật ra không muốn ở lại nơi này học nghệ mà là chuẩn bị tiến vào phủ tướng quân làm đầu bếp thì cho rằng các nàng vì Tả Đằng nên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Hãy yên tâm, nếu người của Cổ phủ tìm đến, tự nhiên sẽ có người giúp các cô che giấu, nếu các cô có tin gì muốn gửi về phủ cứ giao cho ta.”

Thấy quản sự ma ma là người dễ nói chuyện, ba người Diêu Mật lúc này mới cảm thấy yên lòng.

Ngày hôm sau, ba người Diêu Mật thay bộ xiêm y bình thường, mang theo một bọc nhỏ trên người tự mình đến phủ tướng quân cầu kiến Mạnh Trung. Người gác cổng thấy các nàng ăn vận bình thường nhưng mặt mày lại thanh tú xinh đẹp, dáng người mềm mại yếu điệu, cũng không dám chậm trễ vội vàng đi vào trong thông báo.

Sau khi người gác cổng vào trong thông báo, Diêu Mật dùng tay che nắng quan sát chữ khắc trên cửa chính, Sử Tú Nhi cũng mỉm cười nhìn xem, cúi vào bên tai Diêu Mật nói: “Không hổ là phủ tướng quân, nhìn thật uy vũ khí thế.”

Ba người Diêu Mật đang chuyện trò thì một kiệu nhỏ dừng lại ở cửa bên, người trong kiệu vén rèm lên cau mày với một người tỳ nữ: “Ba ả kia là ai? Ở trước cửa phủ tướng quân mà vung tay múa chân, tính làm cái gì đó?”

Tỳ nữ lên nhìn sắc mặt của Cố Mỹ Tuyết, vội đáp: “Đề nô tì qua đó hỏi một chút.”

Cố Mỹ Tuyết gật đầu, buông rèm. Một lát sau, tỳ nữ kia trở về bẩm: “Tiểu thư, đó là ba nữ đầu bếp mà Mạnh Trung đưa tới.”

“Đầu bếp? Nhìn các ả như vậy mà đòi làm đầu bếp sao?”

Tỳ nữ vừa được hỏi, lại nhìn ba người Diêu Mật, thấy các nàng tư thái yếu điệu, làn da trắng mịn như tuyết, mười ngón tay mềm mại thon dài, hòa theo nói: “Đây không chừng là các tiểu thư nhà ai nghĩ cách tiến vào ấy chứ? Để vì tiếp cận tướng quân, chắc các ả tốn không ít tâm tư nhỉ? Đúng là không biết tự lượng sức mình, tướng quân là người mà các ả có thể với tới sao?”

Cố Mỹ Tuyết cười lạnh một tiếng, nói: “Đi, vào gặp mẹ ta nói chuyện.”

Mạnh Uyển Cầm nghe được con gái đến đây, vội vàng lệnh cho bà tử ra đón vào, thấy sắc mặt của nàng không tốt lập tức hỏi: “Ôi ôi, sao lại thế này?”

Cố Mỹ Tuyết kể chuyện mình trông thấy ba nữ đầu bếp xinh đẹp ở ngoài cửa cho bà nghe. Mạnh Uyển Cầm ngăn ra, sau đó tiếp tục sưởi nắng, nói: “Được lắm, ngay cả chuyện tiến vào phủ làm đầu bếp mà các ả cũng nghĩ ra được! Cứ để cho các ả đắc ý vài ngày đi, dù gì cuối cùng cũng bị đuổi ra khỏi phủ thôi.” Bà vừa nói vừa an ủi Cố Mỹ Tuyết: “Biểu ca con sẽ không để mắt đến các ả đâu, con cứ yên tâm.”

Cố Mỹ Tuyết lẩm bẩm: “Những ả ấy muốn tiếp cận biểu ca, con yên lòng sao được chứ?”

Mạnh Uyển Cầm cười nói: “Có mẹ ở đây tọa trấn phủ tướng quân, dù nhiều người hơn nữa cũng đừng nghĩ ra tay được với biểu ca con. Trừ phi là công chúa, quận chúa tới cửa mới không còn cách nào.”

Lại nói đến ba người Diêu Mật biểu đồ cho Mạnh Trung xong thì vào phủ tướng quân, ba người các nàng chiếm riêng một phòng lớn, mặc dù là làm ở phòng bếp nhưng các nàng cũng không cần phải động tay động chân nhiều, mà chỉ giúp bưng bê đồ ăn hoặc truyền lời.

Các bà tử tại phòng bếp thấy các nàng yếu điệu thướt tha, sau khi nghe ngóng, biết được thì ra các nàng là vì trốn việc cưới xin nên mới vào phủ tướng quân làm đầu bếp, cũng không đoạt quyền lực trong tay các bà liền thở phào nhẹ nhõm, đợi đến khi ba người Diêu Mật đốt bạc cho các bà thì các bà càng hơn hớn ra mặt, tiết lộ những món ăn ưa thích của mọi người trong phủ tướng quân cho các nàng rõ.

Không quá hai ngày sau, ba người Diêu Mật đã nghe được người chứng quản mọi việc trong phủ tướng quân là cháu gái của Tả lão tướng quân Mạnh Uyển Cầm. Mạnh Uyển Cầm này có ý định gả Cố Mỹ Tuyết cho Tả Đằng, nhưng Tả Đằng vẫn chưa để ý nên chuyện này mới gác lại.

Đêm nay sau khi trở về phòng, Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nói chuyện: “Có Mạnh phu nhân ở đây, chỉ sợ chúng ta sẽ không dễ dàng gì tiếp cận được Tả lão tướng quân.”

Phạm Tinh cũng hơi lo âu: “Hôm nay ta đưa cơm đến phòng tiểu thư, bị bà ta bới lông tìm vết mắng một trận, nhìn bà ta hung dữ giống như muốn ăn sống ta vậy! Nếu không nhanh chóng tiếp cận Tả lão tướng quân, chỉ sợ chúng ta không thể ở lâu trong phủ này.”

Sử Tú Nhi lại nghe được tin tức khác, nàng xít lại gần nói: “Ta lại nghe được sau mỗi buổi cơm chiều Tả lão tướng quân sẽ ra vườn tản bộ, ngày mai đến chạng vạng tối chúng ta phải ra vườn phục kích đi!”

Ba người bàn bạc một lúc lâu mới lên giường nghỉ ngơi.

5. Chương 5: Mê Đảo

***Em trai của Tả Đằng là Tả Nam chứ không phải là Tả Nam, hôm trước kiểm tra lại bản QT mới phát hiện ra :(, so sorry vì sự nhầm lẫn này T T.... Dù sao Diêu Mật đã quen với nếp sống của một tiểu thư, đột

nhiên biến trở thành đầu bếp, ngủ trong phòng dành cho hạ nhân, còn phải chen chúc ba người trên một giường nên nàng có chút không quen, trần trọc một lúc lâu mới đi vào giấc ngủ.

Nhưng tới nửa đêm nàng đã tỉnh dậy vì nóng, đưa tay tìm quạt thì không sờ được, đành phải bò dậy, mang giày, mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ để tìm chiếc quạt gió, tìm thật lâu vẫn không thấy gì, không khỏi thở dài, bê thau đồng lên, đẩy cửa ra ngoài.

Trong phủ tướng quân có một cái giếng nằm gần phòng bếp, Diêu Mật đi chưa được nửa vòng đã đến bên giếng. Sau khi quay lên non nửa thùng nước, nàng giắt ước khăn, sau đó lau mặt và sau cổ thì cả người mới đỡ nóng đi một chút. Nhất thời, nàng lén lút nhìn xung quanh, thấy nửa đêm yên tĩnh thì lá gan lập tức to lên, Diêu Mật tháo giày đi chân trần đứng bên thành giếng, vén ống quần, sau đó xối nước từ trong thùng lên bấp chần, trong nháy mắt một cảm giác mát lạnh truyền đến, nàng cảm thấy cực kì thoải mái dễ chịu.

Diêu Mật rửa chân xong, đặt thau đồng xuống mặt đất, co một chân lên lắc lắc cho khô nước, tính đi giày vào thì đột nhiên cảm giác được có người ở phía sau đang lén lút nhìn nàng, nàng tóc gáy dựng đứng, xoay người, không ngờ lại chẳng thấy gì.

Diêu Mật bị dọa sợ, lập tức trong miệng lầm rầm niệm Phật, chân tay luống cuống mang lại giày, tay trái siết chặt cái khăn, tay phải ôm thau đồng trước ngực, xoay người tính bỏ chạy.

Diêu Mật vừa chạy được hai bước chợt nghe “Rầm” một tiếng, thau đồng ôm chặt trước ngực hình như đụng phải vật gì, Diêu Mật không chút suy nghĩ trở thau đập loạn xạ về phía trước, trong miệng hét lên: “Đánh chết người, đánh chết người!”

Diêu Mật ném thau đồng vào khoảng không, trong lòng càng lúc càng hoảng, bỗng dưng trượt chân té xuống đất, một phần vì hoảng sợ nên ngất đi.

Diêu Mật vừa bất tỉnh, ba bóng người liền xuất hiện, ba cặp mắt lóe sáng lên, một người dùng mũi chân hơi đá vào cằm Diêu Mật, tặc lưỡi, nói: “Tiểu Đào nói với ta ba nữ đầu bếp mới tới có một người giống tiểu cô cô, ta lại không tin, không ngờ mặt mũi của nha đầu này đúng là có mấy phần tương tự với tiểu cô cô.”

Một âm thanh khác vang lên: “Đúng là hơi giống!” Nói xong liền xoay người nhìn về phía người còn lại này giờ vẫn trầm mặc chưa lên tiếng, nói: “Đại ca, huynh xem...”

Người được gọi là đại ca kia chính là Tạ Đằng, hắn nâng cằm Diêu Mật lên nhìn, thần nhiên trả lời: “Nếu đã giống tiểu cô cô thì không thể mặc nàng lưu lạc, Thắng đệ, trong phòng đệ vẫn chưa có người nào, đệ nạp nha đầu này đi!”

“Đại ca, trong phòng huynh cũng chưa có ai mà, sao huynh không nạp nàng ấy!” Tạ Thắng nhìn Diêu Mật, lúc đầu hắn cũng hơi động tâm, nhưng vừa thấy Tạ Đằng không để ý đến nàng lập tức không phục, ta cũng không động tâm, ta nào có xúc động?

Tạ Nạm nghe Tạ Đằng và Tạ Thắng nói chuyện, lập tức lùi chân, cười hì hì nói: “Nha đầu này đúng là may mắn, đại ca và nhị ca đều muốn tranh nàng!”

“Nào phải của hiem gì mà thèm?” Tạ Đằng và Tạ Thắng trấm miệng một lời, sau đó xoay người bỏ đi. Tạ Đằng vừa đi được mấy bước liền quay đầu dặn dò Tạ Nạm: “Nền đất lạnh, cẩn thận nàng đổ bệnh, người đưa nàng về phòng đi!”

Đã hơn nửa đêm, sao ta lại đưa nàng về phòng? Tạ Nạm đang định phản đối thì nghe Tạ Đằng nói thêm: “Đưa nàng đến thư phòng ấy, nơi đó không có người!”

“Huynh tự mình làm đi. Đây không phải trên chiến trường, ta mắc chỉ phải nghe lời huynh.” Tạ Nạm nói xong lập tức bỏ chạy nhanh như chớp.

Tạ Thắng nhìn Tạ Nạm bỏ chạy, hắn cũng lén lén trốn đi.

Tạ Đằng thở dài một hơi, chậm chạp quay lại chỗ Diêu Mật, ngồi chồm hồm xuống tính xóc Diêu Mật lên, đột nhiên không cẩn thận bị một luồng mị hương phả vào mặt, may mà hắn phản ứng nhanh chóng lập tức nín thở, nhưng vẫn bị hút vào không ít, trong tức thời chân tay tê dại, hai mắt hoa lên.

Khi Diêu Mật tỉnh dậy thì cảm thấy có người ngồi xổm bên cạnh mình, hơi thở của đàn ông đập vào mặt, tức thì hô hấp vừa gấp lại vừa nóng, không chút suy nghĩ hé miệng ra thở một hơi. Vừa tiện tay quờ quạng, cầm thau đồng trong tay, giơ lên đập rồi đập.

Tạ Đằng dù sao cũng là đại tướng chém giết trên chiến trường, tay chân dù tê dại nhưng chỉ hơi nghiêng người một chút đã tránh được thau đồng của Diêu Mật, khẽ quát: “Người là người phương nào? Trà trộn vào phủ tướng quân là có mục đích gì?” Vừa mở miệng đã thổi ra mê hương, chắc chắn không phải là nữ đầu bếp thông thường.

Tạ Đằng vừa quát lập tức thở ra một hơi mạnh, một tay dùng sức chế trụ cổ tay của Diêu Mật, tay còn lại đã bóp lấy cổ của nàng.

Diêu Mật tuy chỉ gặp Tạ Đằng một lần nhưng lại có ấn tượng rất sâu, vừa mới mơ màng dưới ánh trăng đã lập tức phát hiện ra người trước mặt là Tạ Đằng, liền kinh ngạc, ai ngờ lại bị Tạ Đằng bóp cổ, nàng vừa hoảng vừa sợ, thân hình lại mềm nhũn, lần thứ hai hôn mê bất tỉnh.

Tạ Đằng nhú mày nhìn Diêu Mật mềm oặt té xuống đất, vừa nghĩ đến âm mưu dùng mê hương của nàng, cảm thấy hơi tức giận, tay duỗi một cái xốc ngang nách của nàng bế nàng lên, đi vài bước đã đến trước cửa thư phòng.

Vào thư phòng, Tạ Đằng ném Diêu Mật lên một chiếc ghế, thấp đèn, sau đó cầm một ấm trà, mở nắp, hắt nước trà lên mặt Diêu Mật, nhìn nàng từ từ mở mắt ra, lúc này mới lạnh lùng hỏi: “Nói, là ai phái người tới? Có mục đích gì?”

Diêu Mật đưa tay lau sạch nước trà trên mặt, sững sờ nhìn Tạ Đằng, sau một lúc mới hiểu có lẽ là Tạ Đằng hiểu lầm, nàng lập lại chuyện họ nói với Mạnh Trung cho Tạ Đằng nghe.

“Không nói thật, đừng tách ta ra tay ác độc.” Sắc mặt của Tạ Đằng hung ác nặng nề liếc nhìn Diêu Mật, lại duỗi tay đặt trên cổ của nàng, tay hơi dùng sức, lập tức nghe thấy tiếng “ôi ôi” của Diêu Mật, nhìn thật giống với vẻ mặt khi cười của Tạ Vân, không kìm lòng được buông tay, cúi người nói: “Tuy người không nói, ta vẫn có biện pháp tra ra được. Không phải người còn có hai đồng bọn sao?”

Tạ Đằng buông tay, lúc này Diêu Mật mới thở nổi, ai ngờ lại nghĩ được hơi thở của hắn, lập tức thở dồn dập, đỏ mặt nói: “Ta không nói láo, không tin người cứ tra.”

“Còn muốn ngụy biện?” Tạ Đằng cười lạnh một tiếng, nói: “Một cô gái bình thường sao có thể giấu mê hương ở trong miệng, thổi một cái liền khiến người ta mê đảo?”

“Ta không có giấu mê hương, chỉ là...” Diêu Mật thấy Tạ Đằng trừng mắt nhìn nàng, cũng hung hăng trừng mắt lại. Nếu chịu thua trước mặt hắn thì sau này khi cười Tạ lão tướng quân, sao có thể có uy phong của một bậc trưởng bối?

“Chỉ là thế nào? Nói!” Tạ Đằng thấy cánh môi của Diêu Mật khẽ run, biết là nàng đang sợ sệt, vậy mà đôi mắt hạnh nhân xoe tròn vẫn trừng lại hắn, nhìn có chút hơi buồn cười, sát khí trong lòng cũng giảm xuống mấy phần, thấp giọng nói: “Nếu người thành thật, ta sẽ tha cho người một mạng.”

Diêu Mật ho khan một tiếng, dùng tay gắng sức đẩy tay của Tạ Đằng ra, cười khổ nói: “Ta chẳng qua chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, Tạ tướng quân hà tất như lâm phải đại địch?”

Tạ Đằng “hừ” một tiếng, nới lỏng tay ra.

Lúc này Diêu Mật mới nói: “Ta là cháu ngoại của Cố Đình, bởi vì không giải quyết được chuyện cưới xin nên mẫu thân của ta mang ta đến kinh thành, muốn gả ta ột vị biểu ca, ta không muốn gả cho biểu ca, nhưng thấy mình sắp tròn mười lăm tuổi mà vẫn chưa tìm được phu quân nên đành phải nghĩ cách gạt đám người Cố gia, lặng lẽ tiến vào phủ tướng quân làm đầu bếp để né tránh chuyện hôn nhân. Tuyệt không phải là gian tế trà trộn vào phủ tướng quân.”

Nàng vừa nói vừa cắn môi: “Về chuyện giấu mê hương trong miệng, tướng quân đã hiểu lầm rồi. Từ lúc đến tuổi cập kê đến nay, mỗi khi có nam tử trẻ tuổi đến gần, hô hấp của ta lập tức rối loạn, vừa gấp lại vừa nóng, khí trong miệng thở ra lại giống với mê hương. Vừa nãy ta ngã xuống đất, tướng quân đến gần, dưới tình thế cấp bách, tướng quân thở mạnh nên ta...”

“Trong miệng vừa thở ra một hơi lên mê đảo người khác?” Tạ Đằng dùng ánh mắt giống như đang xem kịch nhìn Diêu Mật, chậm rãi nói: “Không bằng người nói mình là hồ ly tinh đi, ta càng dễ dàng tin người hơn.”

“Tạ tướng quân không tin thì cứ thử một lần.” Diêu Mật bất đắc dĩ lắm mới nói bí mật của mình cho người khác, lại thấy Tạ Đằng không tin, không khỏi tức giận.

Tạ Đằng cười lạnh một tiếng, tiến lên phía trước nắm lấy cằm của Diêu Mật, buộc nàng hé miệng, sau đó nhìn vào bên trong, đột nhiên đưa ngón trỏ của tay phải ra vói vào trong miệng Diêu Mật, thăm dò khắp mọi nơi, sau đó dừng lại mơn trớn chiếc lưỡi phấn hồng của nàng, chắc chắn rằng trong miệng nàng không giấu thứ gì mới rút tay lại.

Tạ Đằng vừa co tay lại, Diêu Mật khép miệng nuốt nước miếng, trong phút chốc hô hấp lại dồn dập, khẽ cúi đầu, thở dốc nói: “Tướng quân đã kiểm tra xong chưa?”

Hai ngón tay phải của Tạ Đằng dính nước miếng của Diêu Mật, ẩm ướt dính dính, mi mắt liền giật giật, lại thấy Diêu Mật rử đầu, cằm của nàng cọ xát trong lòng bàn tay trái của hắn, nàng vừa mới mở miệng nói, một luồng khí nóng hối phát vào tay của hắn, một mùi thơm kì lạ lan tỏa khắp nơi. Hắn hơi rút tay trái về, tay phải chà chà trên quần áo, một cảm giác kì lạ bắt đầu bùng lên trong lòng, giọng nói trầm lại: “Không phải người nói thổi một hơi liền mê đảo người khác sao? Lại đây thử xem.”

Diêu Mật nghe thấy lời của Tạ Đằng, từ từ đứng lên, bước nửa bước tiến gần tới Tạ Đằng, neho mắt lại hít một hơi thật sâu, mặt đỏ lên, đột nhiên thổi một hơi vào mặt của Tạ Đằng.

Tạ Đằng đã kiểm tra trong miệng của Diêu Mật, đúng là không có giấu vật gì, nghĩ rằng nàng chắc đã ngậm một viên mê hương. Ban nãy thổi hắn đã dùng hết viên dược kia rồi. Nếu lần này thổi ra không có tác dụng gì, hắn sẽ đắc thắng nhìn Diêu Mật, coi nàng còn chối đường nào. Nên khi hắn thấy nàng tiến lại gần, hé miệng thổi, hắn cũng không tránh đi, đang tính giễu cợt nàng. Đột nhiên hắn lại ngửi thấy mùi hương kì lạ kia, đầu óc choáng váng, khuôn mặt tuần tú nóng lên, tay chân tê dại. Hắn cố cưỡng lại, xoay người, ngã ngồi trên chiếc ghế Diêu Mật ngồi khi nãy.

Diêu Mật nuốt nước bọt, đầu lưỡi bị Tạ Đằng bắt lấy vẫn còn hơi đau, sau đó cúi người về phía trước, nhắm đến chiếc mũi cao thẳng của Tạ Đằng ác độc thở một hơi. Thấy khuôn mặt tuần tú của Tạ Đằng đỏ lên, môi hắn giật giật nhưng không phát ra tiếng, nàng mới đứng thẳng dậy, lẩm bẩm nói: “Bất kính với trưởng bối sẽ bị trời phạt.”

Trưởng bối? Nàng nghĩ bản thân trông giống tiểu cô thì có thể xem là trưởng bối của hắn sao? Tạ Đằng thính tai, nghe được lời Diêu Mật lẩm bẩm một mình, không khỏi bất ngờ.

Diêu Mật vừa nói vừa đưa tay vuốt vuốt tóc, sờ phải lá trà, đành lấy tay áo lau đi. Nàng quay lại cầm ấm trà trên bàn lắc lắc, thấy trong đó vẫn còn ít trà thì liền đổ ra một cốc rồi hất thẳng mặt Tạ Đằng. Sau đó nàng vội vàng lùi lại vài bước, thấy Tạ Đằng giật giật, lập tức nói: “Tạ tướng quân, ngài tin ta rồi chứ?”

6. Chương 6: Ướt Át

***Nam đồng âm với Nam nên mình để Nam cho dễ nghe nhé :3 Giọng nói của Diêu Mật hơi run run, tay nàng ôm chặt ấm trà không dám buông. Người trước mặt chính là tướng quân giết địch vô số, nàng sao lại chỉ vì bị hất nước trà lên mặt, trong cơn tức giận liền hất lại hắn? Nàng còn chưa trở thành bà nội của người ta mà lại lấy suy nghĩ của bề trên đi dạy dỗ hắn, hắn sao có thể bỏ qua cho nàng đây?

Tạ Đằng đưa tay lau sạch nước trà trên mặt, nhặt lá trà còn sót lại trên mũi của hắn, kẹp chặt vào tay bắn ra, lá trà theo tiếng gió bay về phía trước.

Diêu Mật vừa noi xong, hai cánh môi đang khép lại, lại cảm giác được một vật gì đó bay lọt vào miệng của nàng, nàng bị dọa đến giật mình, vội vàng phun ra nhìn xem, thì ra là mẫu lá trà, bỗng đứng trước mắt liền tối sầm lại, trời đất đảo lộn, nàng còn chưa kịp ré lên thì phát hiện mình bị Tạ Đằng bịt miệng, đẩy ngã xuống thư án, ấm trà trong tay cũng bị Tạ Đằng đoạt đi.

Tạ Đằng rất bức mình, trong cùng một buổi tối, hắn lại bị một tiểu quỷ mê đảo đến hai lần, chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn đầu mặt với mũi?

Diêu Mật hoảng sợ giãy giụa, lại thấy Tạ Đằng chậm rãi cúi đầu xuống, kề sát môi của nàng, không khỏi sửng sốt, hẳn đang muốn làm gì? Làm nhục trưởng bối chính là tội lớn đấy!

Hai chân Tạ Đằng đè chặt lên hai chân của Diêu Mật khiến nàng không thể cựa quậy, tay trái khế đảo một cái, bắt lấy cằm của nàng buộc nàng phải hé miệng ra, tay phải kề miệng ấm vào miệng của nàng, rót trà vào miệng của nàng, nghe tiếng uống nước “ừng ực” vang lên, hẳn thầm hừ một tiếng: Cho dù ngươi có giấu mê hương tận cổ họng, nhưng nửa bình trà đã rót hết, mê hương cũng bị hòa tan với nước trà, xem ngươi còn tác oai tác quái được bao lâu?

Lại nói đến Tạ Thắng và Tạ Nam bỏ đi được nửa đường rồi mà không thấy Tạ Đằng đuổi tới, nhất thời dừng bước, nhìn nhau cười một tiếng. Tạ Nam nói: “Không chừng đại ca nhìn trúng nha đầu kia, đưa nàng về phòng rồi đi?”

Tạ Thắng nhìn vàng trắng trên đỉnh đầu, cười nói: “Chúng ta trở lại rình coi một chút!”

Tạ Nam lập tức đồng ý, hai người quay trở lại lối cũ, đã thấy bên cạnh giếng chỉ còn thau đồng và khăn rơi trên nền đất, Tạ Đằng và Diêu Mật lại không thấy đâu. Hai người ngẫm hiểu trong lòng, cười hì hì chạy tới bên ngoài thư phòng của Tạ Đằng, có ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, hình như còn vang lên tiếng nói chuyện, hai người không vội bước vào, đưa tay ra hiệu cho nhau, sau đó nấp bên ngoài song cửa sổ, dùng tay chọc thủng một lỗ nhỏ trên lớp giấy rồi trộm nhìn vào trong. Vừa nhìn đến liền há hốc mồm, không dám tin những gì mình đang chứng kiến.

Dưới ánh nến mờ hồ diệu nhẹ, Tạ Đằng đè chặt eo của tiểu đầu bếp, đặt nửa người nàng lên thư án, tay trái bắt lấy cằm của nàng, tay phải cầm ấm trà, miệng kề trước miệng của tiểu đầu bếp, dường như đang đút trà cho nàng uống. Hay là... uống rượu nhỉ?

Nửa người tiểu đầu bếp ngã nằm trên thư án, tóc dài đen nhánh xỏa ra như rẽ quạt, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, đôi mắt long lanh ngập nước nhìn Tạ Đằng, cánh môi nhỏ nhắn thắm đỏ ngậm miệng ấm, nuốt từng ngụm từng ngụm, dường như đang khiêu khích, dường như đang mời gọi, vô cùng quyến rũ.

Lại nhìn đến Tạ Đằng, mắt phượng hẹp dài khép hờ, đôi môi mím chặt, vẻ mặt cười như không cười, vạn phần tà mị, còn dấu dánh vẽ của một Tạ Đằng kiêu ngạo, thanh tâm quả dục, không gần nữ sắc nữa kia chứ!

Không hổ danh là đại ca của bọn họ, trên tình trường đúng là cũng đầy bản lĩnh như trên chiến trường, đánh đâu thắng đó, thật phi phàm. Cặp mắt của Tạ Thắng lóe sáng, muốn nhìn thêm chút nữa thì lại bị Tạ Nam đứng bên cạnh kéo kéo, nhất thời ý thức được tai mắt của Tạ Đằng vô cùng linh hoạt, bọn họ mà nhìn tiếp chỉ sợ sẽ bị phát hiện, vội vàng nín thở, lặng lẽ lui vài bước về phía sau.

Khóe miệng Tạ Thắng nhếch nhẹ, cười khê, Tạ Nam đưa tay ra dấu, ý bảo hai người mau đến mách với ông nội.

Chiến tranh kết thúc, cha mẹ của Tạ Đằng đều không còn, trong nhà chỉ còn lại một người là hắn, Tạ lão tướng quân Tạ Đoạt Thạch tất nhiên là luôn luôn thúc giục hắn mau chóng thành thân, sớm sinh quý tử, an ủi cha mẹ hắn trên trời có linh thiêng. Nhưng Tạ Đằng ý chí sắt đá, đối với nữ nhi của đám người nịnh bộ phủ tướng quân nhìn như không thấy, chưa từng có suy nghĩ hoặc nôn nóng thành thân.

Tạ Đoạt Thạch rất sốt ruột, dặn dò riêng Tạ Thắng và Tạ Nam, bắt bọn họ phải chú ý động tĩnh của Tạ Đằng, nếu thấy hắn có ý với người con gái nào thì lập tức phải báo với ông, để ông giúp Tạ Đằng nạp vào phòng.

Nếu bình thường Tạ Thắng và Tạ Nam đứng nhìn trộm ngoài cửa, chắc chắn sẽ không gạt được Tạ Đằng, nhưng đêm nay Tạ Đằng lại bị Diêu Mật mê hoặc những hai lần, thẹn quá hóa giận, nào còn để ý đến động tĩnh ngoài cửa sổ. Tạ Đằng lắc lắc ấm trà, bên trong đã sạch nước, lúc này mới rút miệng bình ra, cười lạnh nói: “Tốt lắm, ngươi thối ta lần nữa thử xem!” Hơn nửa ấm trà đã trút xuống, dù cổ họng ngươi có giấu bao nhiêu viên mê hương cũng không giữ được. Xem ngươi còn dám láo nữa không?

Ở một nơi khác, Sử Tú Nhi ngủ thẳng đến nửa đêm cũng phải tỉnh dậy vì nóng nực, nàng sờ cổ, tất nhiên là đầy mồ hôi, lập tức quờ quạng hai bên tìm chiếc quạt, sờ mãi vẫn không thấy gì, nàng vừa mở mắt nhìn

lại không thấy Diêu Mật đâu, vội vàng ngồi dậy, vừa quay đầu thì thấy Phạm Tinh cũng đã tỉnh, liền cười nói: “Không thấy Diêu Mật đâu cả!”

Phạm Tinh liếc nhìn xung quanh, thau đồng ở góc phòng cũng biến mất, lập tức mỉm cười: “Chắc là đi ra giếng rửa mặt rồi! Chỗ ở của hạ nhân cũng thật là, cửa sổ thì nhỏ, gió lại không vào, ngủ một chút mà toàn thân đầy mồ hôi.”

Sử Tú Nhi gạt đầu, xuống giường mang giày, nói: “Chúng ta cũng nên ra giếng tắm thôi, đêm nay quá oi bức!”

Sau khi mặc xong quần áo, hai người cầm khăn đẩy cửa ra ngoài. Vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã tới giếng, lại thấy bên cạnh giếng đặt một cái thau đồng, một chiếc khăn ướt rơi trên nền đất, nhưng lại không thấy Diêu Mật.

Sử Tú Nhi đầu tiên là bị dọa cho giật mình, sau đó đi đến bên thành giếng nhìn xuống dưới, bên cạnh giếng là một chiếc gàu đang treo lủng lẳng, mặt giếng bằng phẳng yên lặng, cái gì cũng không thấy. Phạm Tinh thấy Sử Tú Nhi nhìn trong giếng, bị dọa đến mặt cắt không còn chút máu, la thất thanh: “Diêu tỷ tỷ, Diêu tỷ tỷ, Diêu Mật!”

Sử Tú Nhi bị tiếng hét của Phạm Tinh làm giật mình, sau đó cũng sợ hãi hô vài tiếng, nhưng lại không nghe tiếng Diêu Mật đáp lại, hai người bị dọa luống cuống, vớt khăn trong tay xuống đất, ôm nhau hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Sử Tú Nhi bình ổn tinh thần: “Đây là phủ tướng quân, Diêu muội muội lại biết một chút công phu, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Chắc muội ấy ham chơi, không chừng đã chạy đi chỗ khác hóng mát rồi. Chúng ta hãy tìm bà tử gác đêm hỏi một câu.”

Bà tử gác đêm còn chưa tỉnh ngủ, nghe được Sử Tú Nhi cùng Phạm Tinh nói không thấy Diêu Mật, mắt tam giác[1] chớp chớp, sau đó cười gian một tiếng nói: “Cô nương, ta nói riêng cho các người biết thôi. Tháng trước, một tiểu thư đến phủ ở lại, nửa đêm nửa khuya a hoàn của nàng không thấy nàng đâu, cũng giống các người la hét trong phủ như thế này, kết quả là bị bêu xấu. Các người có biết vì sao không?”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh lấy làm lạ, hỏi: “Vì sao?”

Bà tử nhìn trái nhìn phải một lúc, sau đó thần thần bí bí thấp giọng nói: “Đêm đó, tướng quân ở trong phòng đọc sách, La tiểu thư chạy đến mai phục bên ngoài cửa thư phòng, chỉ vì muốn được thấy tướng quân một lần. Lúc mọi người tìm thấy nàng, ai cũng xấu hổ đỏ bừng mặt. Ta mà là các người à, ta sẽ không kêu loạn lên như thế đâu, mà chỉ lặng lẽ đến trước cửa thư phòng của tướng quân, lặng lẽ kéo nàng ấy trở về.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh liếc nhau một cái, từ trong mắt đối phương nhìn thấy được điều gì đó. Đúng vậy, sau khi các nàng vào phủ tướng quân, dù chưa nhìn thấy Tạ Đằng, nhưng trái tim thiếu nữ lại thôi thúc, lúc nào cũng giãy giụa tự nghĩ: Có nên câu dẫn Tạ Đằng trước tiên không nhỉ, nếu không được thì đến Tạ lão tướng quân có sao đâu? Nhưng chắc gì các nàng lọt vào mắt của Tạ Đằng cơ chứ? Nhưng chắc gì Tạ Đằng sẽ chỉ có mình các nàng thôi? Dù có nghĩ kiểu gì đi nữa, các nàng cũng không ngờ được Diêu Mật đêm hôm khuya khoắc lại hành động một mình, câu dẫn Tạ Đằng trước các nàng một bước.

Sau khi các nàng cảm ơn bà tử gác đêm, còn nhét cho bà một hũ bao nhỏ, dặn bà phải giữ miệng, Sử Tú Nhi cùng Phạm Tinh sửa lại áo, chỉnh lại quần, xong xuôi liền đi đến trước cửa thư phòng Tạ Đằng. Nếu Diêu Mật thành công, tất nhiên sẽ không bỏ mặc các nàng. Nếu Diêu Mật không thành công, các nàng phải dẹp sạch ý niệm này, một lòng một dạ câu dẫn Tạ lão tướng quân là được rồi.

Diêu Mật lúc này vừa thẹn lại vừa tức. Nàng chẳng qua là vì nóng mới thức dậy, bưng thau đồng đi ra giếng tính tắm rửa một chút, sao lại xui xẻo như vậy chứ? Đầu tiên là bị dọa ngất, tiếp theo là bị đánh cho bất tỉnh, sau đó lại bị bắt đến thư phòng hắt trà dư, tưới trà nguội. Lại nhìn đến Tạ Đằng này, kẹp lấy hông của nàng, đè lên chân của nàng, còn bày ra bộ dáng đến đây đi, có can đảm thì thử thổi ta lần nữa xem, khí nàng nín trong ngực này giờ dồn lên, vọt đến cổ họng, nàng ngẩng nửa đầu, chột phồng má, mở miệng, “hô” một tiếng thổi lên mặt của Tạ Đằng, thổi một lần, thổi hai lần, rồi thổi đến lần thứ ba...

Người không phải là muốn ta thổi sao? Ta sẽ thổi thật mạnh, người còn chưa choáng ta còn chưa thổi xong.

Tạ Đằng chính là đang nhìn Diêu Mật cười nhạt, thấy nàng phồng miệng lên định thối, hắn không chịu thua nghênh đón, cúi đầu xuống nói: “Thối đi, coi ngươi còn thối ra cái dạng gì?” Hắn còn chưa dứt lời thì một hương thơm lạ lũng đập vào mặt, toàn thân lập tức tê rần, chân tay mềm nhũn, không khỏi kinh hãi: Đây là thế nào? Chẳng lẽ nữ đầu bếp này thật sự có thể thối ra mê hương?

Tạ Đằng chưa kịp suy nghĩ đã lập tức giữ chặt cổ tay của Diêu Mật, đồng thời đảo người một cái, tựa trên thư án thở dốc. Hắn vừa xoay như vậy liền nằm ngay trên chỗ Diêu Mật nằm vừa nãy, mà hắn đã nửa người nằm trên thư án, còn Diêu Mật thì đè lên trên người của hắn.

Trời ạ, cứu mạngggg! Diêu Mật liều mình giãy giụa, muốn thoát khỏi tay của Tạ Đằng, chẳng qua tay chân của Tạ Đằng tuy tê dại nhưng vẫn còn chút sức lực, ôm Diêu Mật mãi không buông, trong mắt còn lóe lên tia hung dữ.

Hai người trên thư án đẩy đẩy kéo kéo, nghe được hơi thở lẫn nhau, sắc mặt của Diêu Mật như hoa đào, hô hấp thì dồn dập, hơi thở vừa gấp lại vừa nóng phả vào mặt của Tạ Đằng, đôi mắt của Tạ Đằng dần dần trở nên mê mang, hai chân mở ra, kẹp nửa người Diêu Mật, tay phải kéo chặt Diêu Mật, làm thế nào cũng không buông.

Mắt thấy Tạ Nam chạy như bay về bẩm báo với Tạ Đoạt Thạch, Tạ Thắng cẩn thận quay trở lại nhìn trộm, chỉ thấy nửa người Tạ Đằng đè chặt tiểu đầu bếp, để ẩm trà ra khỏi miệng của tiểu đầu bếp, mập mờ nói vài câu gì đó. Tiểu đầu bếp cũng thật lớn mật, lại có thể ngẩng đầu lên sát vào mặt Tạ Đằng, hôn hắn.

Ướt át chết mất! Tim của thiếu niên Tạ Thắng nhảy loạn xạ “thịch, thịch, thịch”, khe dụi dụi đôi mắt, đợi đến khi dụi mắt xong hắn lại xem tiếp, tình huống đã phát sinh biến hóa, trở nên càng lúc càng ướt át.

Lúc này, tiểu đầu bếp đã đè lên hông Tạ Đằng, ép hắn trên thư án, Tạ Đằng bóp chặt tay của tiểu đầu bếp, di chuyển đến thắt lưng của nàng, tiểu đầu bếp vừa nghênh vừa cự[2], né tránh, lại không phải né tránh, hai người trên thư án uốn tới ẹo lui...

Tạ Thắng nhìn cảnh này thì mặt đỏ, tim đập dồn dập, chỉ cảm thấy mũi nóng lên, đưa tay lau một cái, lại cảm thấy hơi dính dính, nường theo ánh trăng liếc nhìn thì thấy ngón tay của mình toàn là máu. Đánh giặc đổ máu, không nghĩ tới nhìn trộm ngoài cửa sổ cũng đổ máu.

Tạ Thắng vẫy vẫy ngón tay, dùng quần áo lau vết máu, đang muốn nhìn trộm tiếp lại nghe thấy bên kia có âm thanh, dường như có người đang đến, hắn không chút nghĩ ngợi, chỉ vụt một cái đã nấp vào chỗ tối.

7. Chương 7: Rên Rĩ

Trong trí tượng tượng của mọi người, võ tướng là những con người cao lớn thô bạo. Nhưng Tạ lão tướng Tạ Đoạt Thạch, cho tới ba người Tạ Đằng đều là những tướng sĩ thân ngọc, lông mày như liễu, khỏe mắt hàm xuân, vô cùng tuấn tú.

Tạ Đoạt Thạch lúc còn trẻ chính là bộ dáng như vậy, lấy vợ cũng là một tiểu thư thế gia xinh đẹp của đất kinh thành, phu thê ân ái, hai đứa con trai cùng đứa con gái Tạ Vân cùng thừa hưởng những nét đẹp của cha mẹ, tuấn mỹ hơn người. Không ngờ chiến tranh xảy ra, con trai và con gái của ông đều ra đi. Bây giờ nhìn ba đứa cháu trai có tướng mạo cực kì giống con mình, ông cụ cảm thấy trách nhiệm thật lớn lao.

Bởi vì đêm nay tiết trời oi bức, Tạ Đoạt Thạch cũng không ngủ yên giấc, nghe được tiếng kêu của Tạ Nam, ông cụ trở mình, cất giọng nói: “Là Nam Nhi à? Vào đi!”

“Ông nội, đại hỷ đến rồi!” Tạ Nam gian xảo chạy vào phòng Tạ Đoạt Thạch, tiện tay thấp nền lên, sau đó cười hi hi nói: “Đại ca đang ở thư phòng với một tiểu đầu bếp. Bọn họ...”

“Con nói cái gì?” Tạ Đoạt Thạch ngạc nhiên mừng rỡ.

Tạ Nam vội thêm mắm thêm muối kể lại chuyện mới xảy ra. Theo miêu tả của Tạ Nam, Tạ Đằng nhìn thấy tướng mạo của Diêu Mật có mấy phần tương tự Tạ Vân thì không cảm lòng được, suốt mấy đêm liền mang nàng đến thư phòng, người ân ta ái, vô cùng thân mật.

Tạ gia hiện giờ có bốn người đàn ông, không có lấy một nữ quyền nào, mấy đứa cháu trai không chịu đón dâu chưa nói đến, ngay cả trong phòng cũng không nạp người, Tạ Đoạt Thạch lúc nào cũng lo âu, hẳn là ông nội chứ không phải bà nội, đối với chuyện chọn nàng dâu cho ba đứa cháu trai cũng không có chủ ý gì. Chỉ cần cháu ông thích là được. Hiện giờ nghe được Tạ Đằng thân cận với nữ đầu bếp mới tới, nửa khuya rồi mà vẫn còn trong thư phòng này nọ kia, đuôi mày liền cong lên lộ ra ý cười, vỗ tay nói: “Làm tốt lắm! Đã thích là phải ra tay, như vậy mới là đàn ông chân chính!”

Tạ Nam cũng tươi cười như hoa, nói: “Ông nội, chúng ta mau đi bắt gian tình nào!”

Tạ Đoạt Thạch vừa mang giấy vừa trả lời: “Chớ vội, đại ca người trẻ tuổi dẻo dai, trong thời gian ngắn thế này còn chưa xong đâu!”

Tạ Nam mặc dù chưa từng có kinh nghiệm trên tình trường, nhưng quân doanh là nơi nào cơ chứ? Đây chính là nơi tụ tập của những thành phần nói năng bậy bạ. Trong chốc lát hẳn liền hiểu được ý tứ của Tạ Đoạt Thạch, không khỏi cười hắc hắc, dựng ngón tay cái lên khen: “Ông nội thật dày dặn kinh nghiệm.”

Tạ Đoạt Thạch vỗ vào ngón tay của Tạ Nam, nhếch mày nói: “Còn phải nói, ta đây chính là lão tướng quân thân kinh bách chiến.” Nhớ năm đó, chiến trường, tình trường, dã chiến, giường chiến, có chỗ nào mà ta không uy phong lẫm liệt? Nếu ba cháu trai của ta có được phân nửa sức lực của ta năm ấy thì bây giờ ta đã có chất trai mà ôm rồi.

Lúc Tạ Đoạt Thạch và Tạ Nam vội càng chạy đến thư phòng đã kinh động đến những bà tử gác đêm. Một trong số những bà tử đó liền nhanh chóng đến báo cho Mạnh bà tử bên người Mạnh Uyển Cẩm. Mạnh bà tử bất chấp đêm hôm khuya khoắc vội vàng chạy đi báo cho a hoàn Linh Chi bên người Mạnh Uyển Cẩm. Rất nhanh sau đó, Mạnh Uyển Cẩm và Cố Mỹ Tuyết đã biết được sự tình.

Cố Mỹ Tuyết trợn ngược đôi mày lá liễu nói: “Ta đã sớm biết ba ả đầu bếp kia vào phủ là để câu dẫn biểu ca mà, có sai đâu.”

Mạnh Uyển Cẩm cau mày nói: “Tạ đầu bếp mời ta đến quản lý việc trong nhà, chính là không thể dung thứ cho nữ đầu bếp nửa đêm chạy loạn.” Nói xong liền dặn dò kẻ dưới chuẩn bị để chạy đến thư phòng. Thấy Cố Mỹ Tuyết cũng muốn theo, biết rõ là không thể ngăn được, nên đành phải dặn dò mấy câu, để nàng theo sau mình.

Lúc hai nhóm người đang chạy đến thư phòng của Tạ Đằng, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng đang kẻ sát bên của sổ chọt một lỗ nhìn vào trong, vừa nhìn mặt liền đỏ đến tận mang tai, không dám lên tiếng. Aiii, Điều Mật đây là đặc thủ sao? Nhìn hai người trên thư án như vậy, nếu không phải là có mặc quần áo thì chính là...

Chân tay Tạ Đằng tê dại, cùng Điều Mật lôi lôi kéo kéo một chút liền trượt ra phía sau thư án, hai chân đưa lên, vừa vịn kẹp trên hông của Điều Mật. Điều Mật bị hấn dùng sức xé ra kéo tới, hai chân chơi vơi trên không, quần áo mùa hè lại mỏng, lập tức cảm giác được sự bất thường, không khỏi liếc mình vịn vịn giây giụa, thấp giọng van xin: “Thả ta ra!”

Hơi thở nóng bỏng của Điều Mật phả vào gáy, mùi thơm lạ lùng lan tỏa khắp nơi, Tạ Đằng lập tức điều hòa hơi thở của mình, thở hỗn hển một lúc lâu, sau đó giọng nói trầm khàn ám muội vang lên: “Thả người ra để người đi hại người khác sao?”

Vậy người đến tốt cùng là muốn thế nào đây hả? Điều mật nghĩ được hơi thở nam tính của Tạ Đằng, ngược lại phập phồng lên xuống, đôi môi nhỏ nhắn mềm mại run nhẹ trước ngực của Tạ Đằng.

Mê hương này quả nhiên là lợi hại! Tạ Đằng không tự chủ được kẹp chặt Điều Mật, tay trái duỗi một cái, đặt lên eo Điều Mật xoa bóp, trong nháy mắt liền phát hiện thân thể của mình nổi lên biến hóa.

Tạ Thắng nấp trong bóng tối, thấy rõ được khuôn mặt xinh đẹp của hai tiểu đầu bếp đang vúi nhau rình coi bên cửa sổ, lập tức vừa dùng tay lau sạch lỗ mũi vừa lặng yên không một tiếng động vọt đến sau lưng của Sử Tú Nhi, thì thầm hỏi: “Đẹp mắt không?”

Tạ Thắng tai mắt linh hoạt, vừa nói chuyện, đã nghe được trong phòng Tạ Đằng và Điều Mật đang rên rỉ, mu bàn tay hẳn nóng lên, biết mình lại chảy máu mũi, liền không đợi Sử Tú Nhi quay đầu mà đã hướng sang bên cạnh lóe một cái, lại trốn về góc tối.

Cảnh tượng bên trong thư phòng vô cùng nóng bỏng, hai má của Sử Tú Nhi nóng bừng như lửa, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, chợt cảm thấy bên tai hơi ngứa, lại có âm thanh hỏi mình coi có thích mất không, Sử Tú Nhi thuận miệng xuyết một tiếng. Muốn chết hả, được nhìn thì nhìn đi, còn hỏi làm gì? Nàng vừa xuyết xong, lập tức cảm giác được có điểm không bình thường, nhất thời quay phắt người lại, phía sau, một bóng người cũng không có. Nàng bị dọa đến sắc mặt trắng xanh, lập tức đưa tay kéo kéo Phạm Tinh, một ngón tay để ngang môi ý bảo Phạm Tinh chớ lên tiếng, mặt khác lại kéo Phạm Tinh tránh sang bên kia, cúi người sát bên tai Phạm Tinh hỏi: “Vừa nãy người có nghe thấy tiếng gì không?”

Phạm Tinh mặt đỏ tai tím, Tạ Đằng cùng Diêu Mật trên thư án rên rỉ lớn như vậy, nàng cũng không phải là người điếc, tất nhiên là nghe được.

Thấy Phạm Tinh cúi đầu không chịu đáp, Sử Tú Nhi tính hỏi thêm lần nữa, vừa ngẩng đầu lên, ai ngờ lại nhìn thấy phía xa có ánh sáng của đèn lồng đang tới, nàng biến sắc, cắn môi nói: “Trốn mau!”

Hai người vừa trốn đi, ánh đèn lại tới gần thêm một chút, Sử Tú Nhi vừa nhìn đã đoán ra, thấp giọng nói: “Hình như là hai mẹ con Mạnh Uyển Cẩm và tiểu thư.”

Phạm Tinh bị cảnh tượng trong thư phòng làm cho chấn động đến giờ vẫn chưa hồi phục lại, trong đầu mơ hồ hồ, mờ mịt hỏi: “Khuya vậy rồi mà các nàng ấy còn đến đây làm gì?”

“Tôi bắt gian chứ làm gì!” Sử Tú Nhi đơn giản trả lời, cười mỉa: “Người nào không biết nhìn vào còn tưởng rằng Mạnh phu nhân là mẹ vợ của Tạ tướng quân, còn tiểu thư là vợ của ngài luôn ấy! Nhìn xem kia!”

Cần biết rằng, đám bà tử ở phòng bếp vô cùng nhiều chuyện, xuống bếp nhặt rau cũng loạn, miệng không lúc nào nhàn rỗi, không huyền thuyên thì chính là nhai hạt đậu. Huống hồ hai mẹ con Mạnh Uyển Cẩm và Cố Mỹ Tuyết tuy không phải là nữ quyến của phủ tướng quân mà lúc nào cũng ra vẻ ta đây là đương gia chủ mẫu sai sử người khác, một số người trong phủ từ lâu đã nghi ngờ xì xào. Sử Tú Nhi và Phạm Tinh làm việc trong phòng bếp mấy ngày nay cũng nghe được sự tích của hai mẹ con Mạnh Uyển Cẩm và Cố Mỹ Tuyết. Biết được Cố Mỹ Tuyết một lòng một dạ muốn gả cho Tạ Đằng, đã nhiều lần tố cáo những a hoàn quyến rũ Tạ Đằng ra khỏi phủ. Thậm chí còn trở mặt với nhiều vị tiểu thư, nguyên nhân cũng bởi vì những vị tiểu thư kia đêm hôm khuya khoắc đến mai phục ngoài thư phòng, muốn câu dẫn Tạ Đằng.

Phạm Tinh nghe Sử Tú Nhi nói chuyện, sau một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, nói nhỏ: “Mạnh phu nhân là cháu họ ngoại của Tạ lão tướng quân, tính ra, tiểu thư cũng coi như là biểu muội của Tạ tướng quân, nhưng dù như vậy cũng lấy đâu ra quyền mà đi bắt gian chứ?”

Sử Tú Nhi nắm tay của Phạm Tinh, nói: “Hãy nhìn xem Tạ tướng quân có che chở cho Diêu muội muội hay không, nếu hắn che chở Diêu muội muội, Mạnh phu nhân tiểu thư gì đó đều dẹp hết qua một bên. Nếu hắn không che chở Diêu muội muội, chúng ta chỉ còn nước đứng ra.”

Ba người các nàng đến phủ tướng quân với nhau, mấy đêm nay cùng ngủ chung một phòng, cho dù có moi tìm ra cũng phải tường trợ lẫn nhau, các nàng chỉ là những thiếu nữ bình thường, đều sợ bị phối xứng phải một người cảnh ngộ bất hạnh, nên ba người liên thủ với nhau, phải cực kì đoàn kết mới có đường sống. Hiện giờ Diêu Mật hừ hừ thực thực đánh vào Tạ Đằng, lại đụng phải Mạnh Uyển Cẩm và Cố Mỹ Tuyết đến bắt gian, các nàng cần phải giúp Diêu Mật vượt qua cửa ải khó khăn này.

Phạm Tinh hiểu rõ ý tứ của Sử Tú Nhi, quay lại nắm chặt tay của nàng, nói: “Nếu Diêu tỷ tỷ lọt vào mắt xanh của Tạ tướng quân, đến lúc đó chúng ta cũng được cứu, chúng ta tốt xấu gì cũng xứng đôi với võ tướng thân gia trong sạch, không cần phải cùng người ta làm thiếp.”

Sử Tú Nhi gật đầu, đúng vậy, nếu như gả cùng một người, thế nào cũng phải làm thiếp. Nhưng gả cho Tạ Đoạt Thạch lại là chuyện khác. Tạ Đoạt Thạch tuổi đã già, ba người các nàng cùng gả cho ông, tất nhiên cũng không cần phải tranh tình đoạt giường, sinh con dưỡng cái, chính thứ cũng không cần quá để ý. Đợi đến khi Tạ Đoạt Thạch chết đi, các nàng chính là trưởng bối to nhất phủ tướng quân, ba người liên thủ lại với nhau, còn lo gì không được sống những ngày tháng tốt đẹp như trong quá khứ? Nhưng nếu cùng gả cho nam tử có tuổi tác tương đương thì phải sanh con đẻ cái cả đời, lại còn tranh đoạt tài sản, rồi thị thiếp tranh giành tình cảm, bởi vậy tuyệt đối không được làm lẽ, nhất định phải lên chính thê, mới không bị người ta dẫm nát.

Lúc Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đang thì thầm to nhỏ thì Tạ Đoạt Thạch và Tạ Nam cũng đã tới nhảy qua nắp ở bên cạnh Tạ Thắng. Tạ Thắng còn chưa mở miệng, Tạ Đoạt Thạch đã đưa tay ra hiệu hẩn không cần phải nói, sau đó chỉ đến ánh đèn đang ngày càng gần kia.

Tạ Thắng nhếch miệng, nín cười. Ha ha, xem ra là biểu muội Mỹ Tuyết đang tới bắt gian.

Tạ Đoạt Thạch cũng cười thoải mái, haiz..., đợi đến khi Cố Mỹ Tuyết đẩy cửa vào trong, một trận tranh cãi ầm ĩ tất nhiên là không thiếu được, cháu trai của ông cũng không thể che chở một mình tiểu đầu bếp, đến lúc đó chúng ta thừa dịp tiến vào dùng lời lẽ chính nghĩa mà quát, sau đó đưa ra đề nghị dàn xếp ổn thỏa giúp cháu trai, cưới cả Cố Mỹ Tuyết lẫn tiểu đầu bếp vào phòng, thật là đại hỷ sự.

Tạ Nam nhanh chóng phát hiện đầu kia có tiếng động, đang muốn ló đầu ra xem thì bị Tạ Thắng kéo lại, ghé vào tai hẩn nói: “Là hai tiểu đầu bếp còn lại.”

“Ặc!” Tạ Nam xoa hai tay, tốt, đêm nay thật náo nhiệt!

Trong một thời gian ngắn như vậy mà ngoài cửa đã trở nên rất náo nhiệt, ba làn sóng ngầm trôi dạt, trong cửa sổ tay chân Tạ Đăng dù mềm nhũn nhưng cũng đã phát hiện ra, hẩn đưa tay giữ chặt eo của Diêu Mật, trước tiên phải chế ngự nàng mới được.

Diêu Mật nằm trên người Tạ Đăng, cảm giác được toàn thân Tạ Đăng nóng như thiêu đốt, biết rằng là không bình thường, trong bụng nhanh chóng nảy ra một suy nghĩ. Nếu như nàng thuận thể câu dẫn Tạ Đăng, hậu quả sẽ thế nào đây? Không, nàng không làm nổi. Nhưng với tình huống trước mắt, nếu thất thân, nàng cũng chỉ có thể làm thiếp của Tạ Đăng. Nàng thả gả cho Tạ Đoạt Thạch, còn hơn là thành thiếp của Tạ Đăng.

Tạ Đăng thở gấp, hai chân đạp một cái, nương theo sức đạp mà kéo Diêu Mật tuột ra phía sau thư án, nghĩ muốn tuột xuống thư án, ai ngờ hẩn mới khẽ động một cái, Diêu Mật liền giãy mạnh, một tay sờ trên thư án, nâng ấm trà lên, hung ác đạp vào đầu hẩn.

8. Chương 8: Xuân Cung Đồ

Tiểu quỷ này thật độc ác! Hai chân Tạ Đăng kẹp móng của Diêu Mật, tay ôm ngang hông nàng, trên người còn bị nàng đè lên, không có cách nào tránh được. Hẩn cũng không hoảng, phần eo hơi dùng sức, lúc ấm trà xệt qua liền ngửa ra sau, quai hàm vừa nhấc, hé miệng ra, vững vàng ngậm ấm trà trong miệng.

Diêu Mật đạp không thành công, ấm trà còn bị hẩn ngậm chặt không lấy lại được, cả người lại bị ôm không thể nhúc nhích, nhất thời gấp đến độ trên lưng ứa mồ hôi.

Ấm trà Tạ Đăng ngậm trong miệng nhỏ xuống từng giọt từng giọt trà còn sót lại, vị chất thấm vào cổ họng, trong thời gian ngắn đã hơi thanh tỉnh, hẩn thầm mắng một tiếng: Đêm nay bị tiểu đầu bếp này mê đảo đến ba lần, suýt chút nữa còn bị đạp vỡ đầu, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh anh hùng uy mãnh cả một đời sẽ bị hủy hết. Hôm nay chỉ có thể chế ngự tiểu đầu bếp, khiến nàng ngoan ngoãn vâng lời, không để nàng đi nói lung tung, mới giữ được tên tuổi chiến tướng của mình.

Ánh nền nhẹ nhàng lay động, Tạ Đăng ngậm trà nhìn Diêu Mật, thấy sắc mặt của nàng như hoa đào, hai mắt long lanh ập nước, môi bĩu ra như nụ hoa, chợt giật mình trong lòng, dáng vẻ này của tiểu đầu bếp thật sự, thật sự, thật sự rất mê người. Nàng nói vì trốn việc cưới xin nên mới tiến vào phủ tướng quân, lẽ nào chưa bao giờ may mắn tồn tại một chút xíu tâm tư nào, không muốn câu dẫn ta sao? Tình cảnh này chính là một thời cơ câu dẫn rất tuyệt vời cho nàng! Nàng sao lại ngốc như vậy, sao vẫn cùng ta giành giật ấm trà? Phải nên nhanh chóng buông tay, thổi một ngụm mê hương, vén quần lên mới đúng!

Ngủ ngốc! Ngủ ngốc! Câu dẫn người mà cũng không hiểu. Tạ Đăng thầm mắng Diêu Mật. Cả người hẩn bị kích thích nóng lên, còn phải đợi như thế nào nữa mới được đây, bỗng dưng hẩn cảm thấy giá trị của mình như đang giảm xuống, hẩn trước giờ là một người kiêu ngạo, chỉ có nữ nhân mới luôn câu dẫn hẩn, từ khi nào hẩn lại chủ động đi câu dẫn nữ nhân?

Tạ Đằng nếu đã nổi lên tâm tư, rất nhanh xuân tình liền nhộn nhạo, hấn không kiên nhẫn giật giật thắt lưng, ngay tức khắc liền dừng lại, hai tay đè chặt hông của Diêu Mật, ngón tay xoa nắn mông của nàng, hơi chút bực bội, động mau, sau lại nằm yên thế hả? Nhìn đi, ta cũng đã động rồi đấy!

Sao lại ôm chặt ta không buông, đến tột cùng là muốn như thế nào? Diêu Mật sốt ruột muốn chết, nàng đã ra ngoài một lúc lâu như vậy, nếu bị người khác phát hiện thì phải nói thế nào bây giờ? Nàng đã hạ quyết tâm phải gả cho Tạ lão tướng quân, bây giờ lại cùng cháu trai của người ta chất đề lên thư án, nếu Tạ lão tướng quân biết được sẽ còn lấy nàng nữa sao?

Diêu Mật quýnh lên, không khỏi vịn vẹo giấy giữa, muốn thoát khỏi tay Tạ Đằng nhảy xuống. Không nghĩ nàng vừa lắc người, Tạ Đằng liền “Ừm” một tiếng, phối hợp giật giật, tay ôm trên hông nàng càng ép chặt hơn một chút.

Diêu Mật nghe một tiếng bằng giọng mũi kia của Tạ Đằng, lập tức bị dọa sợ đến hồn vía lên mây, làm gì, làm gì? Người này muốn làm gì?

Kết quả là Tạ Đoạt Thạch nhảy lên nóc nhà, giở một miếng ngói nhìn trộm vào trong, chỉ thấy Diêu Mật cười trên người Tạ Đằng, Tạ Đằng thì mút ẩm trà trong tay Diêu Mật, vừa mút vừa nhìn Diêu Mật với ánh mắt rất gợi tình, mặt Diêu Mật đỏ rực, đôi mắt long lánh ập nước, phong thái quyến rũ độc nhất vô nhị đưa mắt nhìn Tạ Đằng, thân người uốn tới uốn lui, làm loạn trên người Tạ Đằng. Nếu hai người không phải đang mặc quần áo thì chẳng khác gì một bộ Đem hạ Xuân cung đồ.

Vui một mình không bằng mọi người đều vui, vẻ mặt của Tạ Đoạt Thạch cười tươi hơn hờ ngoắc tay gọi Tạ Thắng và Tạ Nam cùng nhảy lên nóc nhà. Nơi lỗ nhỏ ngoài cửa sổ sao có thể rõ ràng như trên đây? Chỉ có giở miếng ngói trên nóc nhà, từ phía trên nhìn xuống, mới toàn diện, mới rõ ràng, mới đã mắt! (==)

Tạ Thắng cùng Tạ Nam thấy Tạ Đoạt Thạch vẫy tay, vội xiết chặt đai lưng, tung người một cái đã nhảy lên nóc nhà, Tạ Đoạt Thạch nhanh chóng vạch ra một lớp ngói rồi trộm nhìn vào trong, không khỏi cảm thán: Quả nhiên trên nóc nhà so với cửa sổ càng kích thích hơn!

Tạ Nam lần thứ hai giơ ngón tay cái với Tạ Đoạt Thạch, đúng là gừng càng già càng cay, dưới sự chỉ dẫn của ông nội, chuyện gì mà không rõ ràng chứ?

Tạ Đoạt Thạch kiêu ngạo ngửa đầu, đó là tất nhiên, nhớ năm xưa, ta vì ái mộ bà nội các người mà đêm hôm khuya khoắc đi nhìn trộm nàng, phi thẳng lên nóc nhà, kết quả là thấy được... ừm... bà nội các người đang tắm. Sau khi xem xong thì càng kiên quyết muốn rước nàng vào cửa. Sau này bà nội các người hỏi ta, sao lại yêu bà đến như vậy? Lúc đó ta đáp, được xem qua thân thể của nàng thì sao có thể không yêu? Sau đó, sau đó... Tạ Đoạt Thạch nhớ lại chuyện xưa, ngồi trên nóc nhà nhìn cách đó không xa, thấy đèn lồng sáng rực càng lúc càng gần, không khỏi dặn dò Tạ Thắng và Tạ Nam: “Đi, xuống dưới mai phục, xem Mỹ Tuyết và các bà ấy đến bắt gian!”

Lúc này, Phạm Tinh đang ra sức ngắt nhéo tay của Sử Tú Nhi, nàng hơi luống cuống, các nàng vốn là lúc đầu muốn mượn tương mạo giống Tạ Vân của Diêu Mật để khiến Tạ Đoạt Thạch chú ý, không ngờ sự tình chuyển biến, Diêu Mật dường như đã câu được Tạ Đằng. Nhưng nếu như Tạ Đằng dễ dàng câu dẫn như vậy, sao đến bây giờ vẫn chưa thành thân? Huống hồ Diêu Mật chỉ mới dính được Tạ Đằng mà đám người Cổ Mỹ Tuyết đã đến bắt gian, chỉ sợ nơi này có bẫy.

Phạm Tinh mà nghĩ được như vậy thì tất nhiên Sử Tú Nhi đã nghĩ đến. Tính ra, Tạ Vân là cô cô của Tạ Đằng, Tạ Đằng thấy tương mạo của Diêu Mật giống cô cô mà đã kéo tới thư phòng cả đêm như vậy dường như có chỗ không hợp lý. Các nàng tuy là những thiếu nữ tuổi xuân mơn mớn, hôn sự đang chờ trước mặt, thất bại một chút cũng không sao, nhưng ngay cả biểu ca mất nét Cổ Đông Du kia cũng không coi trọng các nàng, Tạ Đằng tốt đẹp như vậy mà lại để ý Diêu Mật sao?

Sử Tú Nhi cắn cắn môi, thì thầm vài câu vào tai Phạm Tinh.

“Như vậy mà cũng được sao?” Phạm Tinh hốt hoảng.

“Bất kể là thế nào, cũng không thể để cho Cổ Mỹ Tuyết bắt được yếu điểm.” Sử Tú Nhi vỗ nhẹ vai Phạm Tinh, khuyên nàng không nên sợ hãi, có việc gì cứ để mọi người gánh vác.

Phạm Tinh gật đầu, tay nắm chặt thành quả đầm lấy thêm can đảm.

Tạ Đoạt Thạch ở đầu kia lắng nghe nhưng không nghe ra được Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đang nói những gì, lập tức chọc chọc Tạ Thắng bảo: “Đi, xuống sau lưng hai tiểu đầu bếp kia nghe lén xem các nàng đang bàn bạc chuyện gì. Nghe cho rõ để chúng ta phối hợp tốt một chút. Đến tóm gọn mẻ lưới, cho đại ca người nạp luôn hai nha đầu kia.”

Tạ Thắng chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại có Tạ Đoạt Thạch chỉ đạo, càng thêm hưng phấn, nhanh chóng “vèo” một tiếng vọt đến đầu kia, dán tan vào tường nghe lén Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nói chuyện.

Sử Tú Nhi nói được vài câu thì cảm giác được tai mình hơi nhột, nhin không được quay đầu nhìn quanh, nàng vẫn như cũ không thấy được cái gì, đành lắc đầu than thở: Tội nay mình bị sao vậy nhỉ? Lúc nào cũng cảm thấy có người đang theo dõi phía sau, nhưng rõ ràng là đâu có ai!

Thân thủ Tạ Thắng cực nhanh, nghe xong đã lập tức trở về bên người Tạ Đoạt Thạch, thấp giọng báo cáo: “Hai tiểu đầu bếp kia tính chuyện đến gõ cửa thư phòng, muốn liều mạng lôi tiểu đầu bếp bên trong đi.”

“Chuyện này sao có thể được? Tạ Đằng và tiểu đầu bếp đang thân mật ngọt ngào, há lại để người khác phá đám?” Tạ Đoạt Thạch cau kinh, ra lệnh cho Tạ Thắng và Tạ Nam: “Đi, đánh ngất hai tiểu đầu bếp muốn làm kẻ xấu phá hoại chuyện tốt của người khác kia trước rồi nói sau.”

Trên chiến trường, khi Tạ Đoạt Thạch ra lệnh, Tạ Thắng và Tạ Nam bắt kể mọi thứ, luôn luôn vâng lệnh mà đánh ngã quân địch, bây giờ để đánh ngã hai tiểu đầu bếp kia, không phải chỉ tốn một ít thời gian thôi sao? Huống hồ, hai người bọn họ là những thiếu niên mười mấy tuổi đầy nhiệt huyết, vừa rồi trên nóc nhà thấy tiểu đầu bếp dè ép Tạ Đằng, cảnh tượng Tạ Đằng mút ẩm trà trong tay tiểu đầu bếp kích thích nóng bỏng đã nhanh chóng khiến cho hai người máu nóng sôi trào, chỉ cảm thấy nếu đêm nay không làm chút chuyện gì thì sẽ không ngủ yên. Nghe được lời của Tạ Đoạt Thạch, hai người liền lách một cái đã không thấy tăm hơi.

Lúc Sử Tú Nhi đang cùng Phạm Tinh bàn bạc nên làm thế nào để gõ cửa thư phòng Tạ Đằng thì đột nhiên cảm thấy bên tai ngứa nhẹ, nàng không quay đầu, chỉ giơ tay lên vuốt ve lỗ tai, đang định nói tiếp, đột nhiên thấy sau lưng Phạm Tinh lóe lên một bóng người, không đợi nàng sợ hãi kêu lên, Phạm Tinh đã mềm oặt ngã xuống đất.

Tạ Thắng ở sau lưng Sử Tú Nhi hà hơi, thấy nàng muốn kêu lên, hần lập tức đưa tay phải ra áp sát lại che miệng của nàng, tay trái trói chặt hai tay của nàng ra phía sau, nhỏ giọng nói: “Im lặng, mở miệng sẽ bị đánh.”

Ta không kêu, không kêu. Sử Tú Nhi ra sức gật đầu.

Tạ Thắng nhỏ hơn Tạ Đằng một tuổi, xưa nay thích nhất là so đo hơn thua với Tạ Đằng, phàm là những gì Tạ Đằng thích, hần nhất định phải tìm cách có cho bằng được, Tạ Đằng không thành thân không nạp người vào phòng, hần cũng không cần biết Tạ Đằng là vì chưa có người trong lòng mới làm như vậy mà cũng nín nhin không để ý đến một thiếu nữ nào. Đêm nay thấy Tạ Đằng và tiểu đầu bếp xằng bậy trong phòng, hần mới nhận ra, kì thấy ba tiểu đầu bếp mới tới cũng không tệ. Điều Mật kia tuy đẹp hơn, nhưng Sử Tú Nhi này rất biết cách ăn nói, cũng quá mê người rồi! Hần suy nghĩ trong lòng, bèn không giống như Tạ Nam ra tay quyết đoán mà chỉ che miệng của Sử Tú Nhi lại, muốn khuyên nhỏ vài câu vài câu, không đánh ngất.

Mất thấy Phạm Tinh chưa kịp thấy người ra tay mà đã không một tiếng động té xuống đất, người nọ dường như biến mất không thấy tăm hơi, trong lòng Sử Tú Nhi chỉ có một suy nghĩ: Không xong rồi, phủ tướng quân có trộm!

Tạ Thắng thấy Sử Tú Nhi ngo nguẩy gật đầu, môi cọ trong bàn tay của hần, làn môi mềm mại như cánh hoa khiến hần hơi buông lỏng tay.

Sử Tú Nhi cảm giác tay che miệng mình buông lỏng, không chút nghĩ ngợi mà há miệng cắn.

Tạ Thắng lập tức phản ứng, bàn tay co chặt, lần thứ hai che kín miệng của tiểu đầu bếp. Không ngờ vì ra tay quá nhanh, tay bị trượt, ngón tay lập tức lọt vào trong khuôn miệng đang mở ra của Sử Tú Nhi, chỉ cảm thấy nóng ẩm và ướt ẩm, nhưng ngay sau đó, cảm giác đau nhức liền truyền tới, không khỏi kêu lên một tiếng, lập tức dùng tay trái bắt lấy cằm của Sử Tú Nhi, không cho nàng tiếp tục cắn.

Tạ Nam sau khi dễ dàng đánh ngất Phạm Tinh thì vòng ra phía sau Tạ Thắng, đã thấy Tạ Thắng ôm tiểu đầu bếp, tay khẽ động một cái, ngón tay liền lọt vào trong miệng của nàng, sau đó hình như vì bị nàng cắn mà khẽ rên lên, tay trái lại bóp cằm của tiểu đầu bếp mà vẫn không đánh ngất nàng, không khỏi kinh ngạc, nhĩ ca đây là...? Oa ha ha ha, tối nay thật tốt, đại ca nhìn trúng một tiểu đầu bếp, nhĩ ca cũng như vậy nhìn trúng một tiểu đầu bếp. Được, phải báo cho ông nội mới được!

Tạ Đoạt Thạch thấy đám người Cố Mỹ Tuyết đang đến gần, trong lòng thầm tính toán thời điểm các nàng đi tới cửa thư phòng, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tạ Nam trở lại, cười hỏi: “Nhĩ ca con đâu rồi?”

Tạ Nam cười hắc hắc, khẽ sát bên tai Tạ Đoạt Thạch nói mấy câu. Tạ Đoạt Thạch thiếu chút nữa thì bật cười, nhỏ giọng trêu chọc: “Nhĩ ca con cũng ôm một tiểu đầu bếp à? Tốt lắm. Chỉ trong vòng một đêm mà đã có được mấy đứa cháu dâu. Đúng rồi, Nạm Nhi, không phải vẫn còn một tiểu đầu bếp sao? Con cũng vợ người ta luôn đi. Đừng để thua hai ca ca của con, không tốt đâu.”

Sắc mặt Tạ Nam nóng lên, trả lời: “Con còn nhỏ mà!”

“Nhỏ mà nhỏ cái gì? Con không phải đã tròn mười sáu tuổi rồi sao? Nhớ lại khi xưa, ta cũng mười sáu tuổi thôi mà đã cùng bà nội của con sinh em bé.” Tạ Đoạt Thạch lầm bầm vài tiếng, đã thấy Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết bước tới, đoàn người “Ầm” một tiếng đã phá cửa thư phòng, tất cả ào vào trong, không nén được trào phúng: “Các bà ấy mạnh mẽ quá nhỉ!” Nói xong liền dặn dò Tạ Nam: “Đi, đi theo vào, chớ để cho tiểu đầu bếp chịu thiệt.”

9. Chương 9: Bắt Gian

Với thính lực của Tạ Đằng, từ lâu đã phát giác được ngoài cửa có người rình coi, trên nóc nhà có người lật ngói, cách đó không xa còn có nhiều tiếng bước chân lộn xộn đang đến.

Là ai muốn phá hư chuyện tốt của người khác? Hừ, muốn bọn hần xấu mặt à! Tạ Đằng khịt mũi, giật giật ẩm trà trogn miệng, mặc kệ Diêu Mật đang giãy giụa, trong chốc lát nghe được tiếng chân bên ngoài đang tới gần, bất thành linh buông tay, miệng hé ra, phun ẩm trà ra ngoài.

Diêu Mật đang ra sức kéo ẩm trà, không ngờ Tạ Đằng lại đột ngột há miệng, nàng theo đà giật được ẩm trà, chỉ nghe một tiếng “Phanh” vang lên, ẩm trà đã nện mạnh trên đầu của nàng. Đầu nàng choáng váng, tay vừa trượt, “Rắc” một tiếng, ẩm trà bị ném xuống đánh vỡ vụn, lá trà tung tóe đầy trên đất.

Tạ Đằng nhanh tay nhanh mắt đuổi chân đặt trên mông của Diêu Mật, nửa thân người ngửa ra, đưa tay kéo lấy Diêu Mật, đã thấy trên trán nàng nổi lên một cục u lớn, còn nàng thì yếu ớt ngất xỉu.

“Oành” một tiếng, Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết dẫn người phá cửa thư phòng ra, toàn bộ đám người đã ào vào bên trong. Đập vào mắt chính là hình ảnh Tạ Đằng đang ung dung ngồi trên thư án, Diêu Mật ngã dưới thư án, bên cạnh là một ẩm trà vỡ nát.

“Biểu ca, huynh không sao chứ?” Cố Mỹ Tuyết lập tức vọt vào, vòng qua Diêu Mật và ẩm trà bị vỡ tới bên cạnh thư án, giọng nói đầy ám chỉ: “Ta nghe nói có người tới đây quấy rầy biểu ca, liền ngay tức khắc đã dẫn người tới.”

Bởi vì trước kia liên tục có a hoàn đánh chủ ý lên người Tạ Đằng, thường đêm hôm khuya khoắc đến mai phục bên ngoài thư phòng của hần, Tạ Đằng không chịu nổi bèn dặn dò quản gia mấy câu. Vì hiện nay quản gia phủ tướng quân đang giúp đỡ Mạnh Uyển Cầm quản lý việc nhà nên liền đem chuyện này nói cho Mạnh Uyển Cầm. Mạnh Uyển Cầm lập tức mượn cơ hội này để xử lý những a hoàn muốn tiếp cận Tạ Đằng. Giống như đêm hôm nay vậy, các nàng cũng nghĩ Diêu Mật nhất định là muốn câu dẫn Tạ Đằng, nên mặc dù là các nàng phá cửa xông vào, Tạ Đằng cũng sẽ không trách cứ các nàng, mà chỉ giao Diêu Mật cho các nàng xử lý.

Tạ Đằng lạnh lùng nhìn Cố Mỹ Tuyết, không đáp lại lời của nàng, hương thơm đặc biệt quanh quẩn trong chớp mũi hần đã phai đi, tay chân không còn tê dại, nhưng hần lại vô cùng bức dọc. Hần có cùng tiểu đầu bếp này yêu đương hay không là chuyện của hần, đám nữ nhân này sao lại dám phá cửa xông vào? Coi đây là nơi nào? Coi hần là người nào?

Cố Mỹ Tuyết thấy cảnh tượng trong phòng liền tưởng là Diêu Mật vào phòng câu dẫn Tạ Đằng, bị Tạ Đằng dùng ấm trà đập cho bất tỉnh, trong bụng mừng thầm, đập đập lẩm, xem người sau này còn dám câu dẫn người ta nữa không?

Mạnh Uyển Cầm thấy sắc mặt khó chịu của Tạ Đằng, lập tức hiểu được, con gái cả mình mặc dù ái mộ Tạ Đằng, nhưng dầu sao vẫn chưa cùng người ta tính chuyện cưới xin, nay đã hơn nửa đêm mà dẫn người đến bắt kẻ thông dâm, quả thật hơi quá đáng. Bà ổn định tinh thần, cười nịnh nọt, nói: “Đại lang, là chúng ta lỡ mãng...”

Tạ Đằng ngắt lời của Mạnh Uyển Cầm, nói: “Làm khó cho cô cô và biểu muội rồi, hơn nửa đêm không ngủ, luôn dẫn người đi khắp nơi bắt kẻ thông dâm, thật vất vả.”

Mạnh Uyển Cầm nóng mặt, nàng tuy là trưởng bối nhưng hơi sợ Tạ Đằng, đang định nói lại vài câu thì sau lưng vang lên thanh âm của Tạ Đoạt Thạch: “Đã quá nửa đêm, sao lại ồn ào đến vậy?”

Tạ Đoạt Thạch vừa dứt lời đã bước vào thư phòng, liếc mắt đã thấy Diêu Mật ngã trên đất, ông ngẩn người, lập tức buồn bực. Ông vừa mới trên nóc nhà nhìn thấy rõ ràng, tiểu đầu bếp này có nét tương tự với con gái Tạ Vân của ông, lại đang cùng Tạ Đằng thân thiết nồng nhiệt, trong lòng đã coi Diêu Mật là người nhà của mình, lúc này, trong nháy mắt người nhà của ông té trên đất, bất tỉnh nhân sự, sao có thể được?

Tạ Đoạt Thạch liếc nhìn, cho rằng Diêu Mật là do Cố Mỹ Tuyết đánh bất tỉnh, lập tức giận tím mặt, nói: “Cố Tuyết, tay người cũng khỏe thật!”

Cố Mỹ Tuyết ngẩn ra, ngay sau đó liền hiểu được, nàng tủi thân cãi lại: “Đây không phải do con!”

Sắc mặt Tạ Đoạt Thạch thêm âm trầm, nếu không phải Cố Mỹ Tuyết, thì chính là Mạnh Uyển Cầm. Cố Mỹ Tuyết còn chưa định hôn mà hai mẹ con đã có gan đập tiểu đầu bếp hôn mê bất tỉnh, sau này nếu vào cửa, tiểu đầu bếp còn sống nổi sao? Khó có khi Đằng Nhi coi trọng một người, hai mẹ con đã không thành toàn cho lại còn đi phá đám, bây giờ còn đánh bất tỉnh người ta?

Tạ Nam xưa nay không ưa Cố Mỹ Tuyết, lúc này thấy Diêu Mật té xuống đất, cũng hung hăng trừng mắt với Cố Mỹ Tuyết, đang định nói vài câu thì nghe được hai giọng nói cùng lúc vang lên: “Diêu Mật, người sao vậy?” Tiếp theo, chỉ thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh gấp gáp chạy vào thư phòng, ngòm xồm trên đất lay người Diêu Mật, vừa khóc vừa nói với Tạ Đoạt Thạch: “Thỉnh lão tướng quân làm chủ cho chúng ta.” Nhất định là Cố Mỹ Tuyết bày cuộc lừa Diêu Mật vào tròng, bây giờ còn tiến vào bắt kẻ thông dâm, cầm ấm trà đập Diêu Mật hôn mê bất tỉnh!

Cố Mỹ Tuyết nghe ra điều bất thường, lập tức tức giận mắng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh: “Các người nói cái gì đó hả? Gì mà làm chủ với không làm chủ? Nửa đêm nửa hôm mà dám chạy vào thư phòng của biểu ca, còn nói năng không biết xấu hổ.”

“Không phải người cũng chạy tới đó sao?” Sử tú Nhi phản bác, trừng mắt với Cố Mỹ Tuyết nói: “Tuy chúng ta chỉ là đầu bếp, không so được với tiểu thư cành vàng lá ngọc, nhưng tiểu thư cũng đâu thể đánh người ta hôn mê bất tỉnh chứ?”

“Ta không có. Không tin hãy hỏi biểu ca.” Cố Mỹ Tuyết nổi nóng, rõ ràng là biểu ca đánh ả hôn mê bất tỉnh, các người lại đổ tội danh lên đầu của ta.

Mạnh Uyển Cầm cũng tức giận, quát Sử Tú Nhi và Phạm Tinh: “Mất nào của các người thấy Mỹ Tuyết đánh xỉu người? Không tận mắt nhìn thấy thì đừng nói lung tung. Huống chi chỉ là một nữ đầu bếp nhỏ, nửa hôm nửa khuya lại dám xông vào phòng của đại lang, bị xem là kẻ trộm đập cho hôn mê bất tỉnh là đúng, đáng đời ả.”

“Câm miệng hết cho ta.” Tạ Đoạt Thạch quát Mạnh Uyển Cầm, ngồi xuống đấm bóp nửa người Diêu Mật, phân phó một bà tử đi lấy thuốc trị thương.

Trán Diêu Mật tuy bị nện một lực lớn nhưng cũng chưa đến nỗi phải bất tỉnh, chẳng qua trong lòng vừa hoảng vừa vội, còn bị đập ột phát, quá khiếp sợ nên mới ngất đi. Tạ Đoạt Thạch chỉ bấm một cái, nàng đã mở mắt ngồi dậy, oan ức bậm môi nhìn Tạ Đằng đang ngồi trên thư án. Mất hết mặt mũi rồi, đã không đập được người ta còn đi đập chính mình.

Dáng vẻ bặm môi của Diêu Mật có năm phần tương tự Tạ Vân, Tạ Đoạt Thạch không khỏi thất thần, trong lòng run lên, thiếu chút nữa đã gọi “Vân Nhi”, sau một lát nói: “Có đau không?”

“Đau quá!” Diêu Mật đưa tay xoa quả trứng gà to lớn trên trán, nước mắt lưng tròng, ô ô, đau chết mất!

Tạ Đoạt Thạch vỗ vai Diêu Mật, giọng nói ấm áp: “Đừng sợ, thuốc trị thương trong phủ rất tốt, chỉ thoa một ít là sẽ không đau.”

“Diêu Mật, người đỡ hơn chưa?” Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thấy Diêu Mật đã tỉnh liền thở phào, quả nhiên Tạ Đoạt Thạch thiên vị Diêu Mật, trên mặt lộ vẻ vừa thương lại vừa yêu, hai nàng mừng rỡ trong lòng, thành công, thành công rồi, đại sự đã xong một nửa!

Diêu Mật ngồi dậy, Mạnh Uyển Cầm nương theo ánh nến đã thấy rõ được nhan sắc của Diêu Mật, trong lòng không khỏi trầm xuống. Đã sớm nghe được tiểu đầu bếp mới tới có nét tương tự Tạ Vân, nhưng lúc đó bà không để trong lòng, không ngờ tối nay vừa nhìn thấy, quả nhiên là rất giống nhau. Tạ Đoạt Thạch nhớ con gái bảo bối đã mất của mình, thấy tiểu đầu bếp này giống Tạ Vân, tất nhiên sẽ giúp đỡ nàng. Nhìn hai tiểu đầu bếp còn lại, dáng dấp của cực kì xinh đẹp, so với Mỹ Tuyết không thua kém tí nào. Nếu như để các nàng ở lại phủ tướng quân, chỉ sợ...

Đêm nay náo loạn như thế này, trong lòng Diêu Mật hiểu rõ, nếu không được Tạ Đoạt Thạch và Tạ Đằng che chở, sau đêm nay các nàng nhất định sẽ bị Mạnh Uyển Cầm đuổi ra khỏi phủ.

Sử Tú Nhi nhanh nhạy nhảy mắt ra hiệu cho Diêu Mật, ý bảo nàng hãy nhanh chóng hành động.

Khóe mắt Diêu Mật thoáng liếc nhìn Tạ Đằng, thấy sắc mặt của hắn lúc này cực kì thối, trong lòng run rẩy, đưa tay kéo tay áo của Tạ Đoạt Thạch, ánh mắt sùng bái vô cùng, nàng dò hỏi: “Lão tướng quân, ta có thể đến phòng của ngài hầu hạ ngài chứ?”

Ngay tức khắc Tạ Đoạt Thạch liền hiểu được, đứa nhỏ này thật đáng thương, sợ bị Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết đuổi đi nên mới cầu ông giúp đỡ, không nói đến nàng có mấy phần giống với Vân Nhi, chỉ cần Đằng Nhi khi này mới “ức hiếp” nàng, ông sẽ che chở nàng một hai phần.

Thấy Tạ Đoạt Thạch gật đầu, thương tiếc nhìn Diêu Mật, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng nhân cơ hội này, vội vàng nói: “Lão tướng quân, ba người chúng ta cùng nhau tiến vào phủ, thật không muốn tách ra! Xin lão tướng quân để cho hai người chúng ta đi theo Diêu Mật hầu hạ chăm sóc ngài.”

Được, thì ra tiểu đầu bếp này gọi là Diêu Mật, tên thật dễ nghe, Tạ Đoạt Thạch hỏi tên của Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, sau đó gật đầu nói: “Các người nếu đã cùng nhau tiến vào phủ, vậy hãy cùng nhau chăm sóc ta.” Đằng Nhi yêu thích Diêu Mật, Thắng Nhi yêu thích Sử Tú Nhi, còn Phạm Tinh này, dáng vẻ cũng thật dễ mến đáng yêu, Nam Nhi sẽ thích nàng, an bài ba nàng ở bên cạnh mình thật ổn thỏa. Cứ như vậy, Đằng Nhi, Thắng Nhi và Nam Nhi ngày nào cũng đến viện của ông thỉnh an trò chuyện, ngày nào cũng sẽ gặp ba tiểu đầu bếp này...

Tay phải Tạ Đằng bắt tri bắt giác đã nắm chặt thành quyền, được lắm, ông nội tuy lớn tuổi, nhưng đúng là gừng càng già càng cay, dù đã năm mươi tuổi nhưng thoắt qua vẫn nhìn ra được dáng dấp mỹ nam khi còn trẻ. Hiện giờ lại có bộ dáng thương xót người ta như vậy, tiểu đầu bếp này ngẩng đầu nhìn ông, ánh mắt lập tức thay đổi. Trông thật dịu dàng nhu thuận. Nàng vừa nãy còn cười trên người ta, vậy mà ánh mắt nhìn ta lúc này thật hung hăng, không chút nào là giống khi nãy.

Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết thấy Tạ Đoạt Thạch gật đầu đồng ý cho ba người Diêu Mật ở bên cạnh hầu hạ ông, lập tức hiểu được, Tạ Đoạt Thạch chính là muốn che chở cho các nàng!

Cố Mỹ Tuyết đảo mắt nhìn âm trà vỡ vụn trên mặt đất, cố ý nói: “Biểu ca, nàng yếu điệu xinh đẹp như vậy mà biểu ca cũng không thương tiếc đập âm trà vào nàng.” Lão tướng quân, biểu ca không thích ả này, còn đập âm trà vào ả, ông để ả hầu hạ bên cạnh như vậy, không sợ tình ông cháu sẽ bị ảnh hưởng sao?

Cố Mỹ Tuyết vừa dứt lời, Tạ Đoạt Thạch và đám người Tạ Thắng lập tức sững sờ, tất cả đều dùng ánh mắt quả trách nhìn Tạ Đằng. Hảo tiểu tử, đang cùng người ta ân ái vui vẻ trên thư án, vậy mà vừa nghe có người đến, chỉ vì để giữ gìn mặt mũi đã thẳng tay đập tiểu đầu bếp người ta hôn mê bất tỉnh. Tiểu đầu bếp này đã trêu ai ghẹo ai chứ? Nửa đêm nửa khuya ra ngoài tắm rửa, lại bị người dọa ngất rồi ôm vào thư phòng làm loạn, hiện giờ nàng bị đối xử như vậy, sau này chịu để ý người mới là lạ!

Mặt Tạ Đằng tối sầm, hừ hừ trong mũi, cũng không lên tiếng giải thích, đồ quỷ nhỏ, chuyện người tự làm mình hôn mê bất tỉnh, ta sẽ không nhắc lại. Nhưng chuyện đêm nay người thối mê hương mê đảo ta, nếu mà dám nói ra... người chờ đó!

Thấy được ánh mắt của Tạ Đằng, Diêu Mật cố gắng bình tĩnh, nhanh chóng củng cố lại mục tiêu của mình, trong chốc lát nàng muốn chứng minh trong sạch của bản thân, vội vàng giải thích với Tạ Đoạt Thạch: “Vì trời nóng nên ta ra giếng múc nước rửa mặt, không ngờ ba người Tạ tướng quân lại giả quỷ dọa ta ngất xỉu. Lúc ta tỉnh lại đã thấy mình ở trong thư phòng. Trong lúc kinh sợ đã cầm ấm trà muốn đập Tạ tướng quân, không ngờ lại lỡ tay đập bản thân mình.”

Tạ Đoạt Thạch ra vẻ hiểu rõ tất cả, vừa nghe vừa gật đầu, tỏ ý toàn bộ đều tin vào lời của Diêu Mật. Da mặt của tiểu cô nương còn mỏng, không thể bóc trần lời nói của nàng.

Thấy Tạ Đoạt Thạch tin lời của mình, Diêu Mật đắc ý liếc nhìn Tạ Đằng, hừ hừ, uy phong cái quái gì? Chờ tới ngày gọi ta là bà nội đi cưng!

*** Ed tới đoạn suy nghĩ của ông nội, Tạ Đằng và Diêu Mật đều mỉm cười! :3, Tạ Đằng dễ thương quá, còn ghen với ông nội =))))), tưởng tượng Diêu Mật lúc bặm môi nhìn Tạ Đằng mà cười ha hả, đáng yêu khủng khiếp >

10. Chương 10: Loạn Luân

Ánh mắt của tiểu đầu bếp này là thế nào đây hả? Rõ ràng là muốn khiêu khích ta mà! Không phải chỉ thối một ngụm mê hương thôi sao, còn dám lên mặt? Tạ Đằng lạnh lùng liếc xéo Diêu Mật, không tiếng động vỗ vào mông, cảm giác được toàn thân đã hết khô nóng, lúc này mới ngấm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại càng thêm khó chịu, hận không thể đuổi đánh hết đám người nửa hôm nửa khuya xông vào thư phòng hấn ra ngoài.

Diêu Mật cũng ngấm thở phào, thật tốt quá, ba người chỉ mới tiến vào phủ tướng quân được mấy ngày thôi mà đã lẫn lộn lên làm a hoàn bên người của Tạ lão tướng quân, không chừng chưa tới ba tháng, chúng ta cũng sẽ lẫn lộn lên thành lão phu nhân của phủ tướng quân. Nàng suy nghĩ, nhất thời nhìn lên Tạ Đoạt Thạch, trong bụng mừng thầm, tính ra thì Tạ lão tướng quân mày kiếm mắt to, tác phong dũng mãnh, tuổi tác tuy lớn nhưng nhìn thật “Thành thực ổn trọng”, tin rằng, đáng về này, người như vậy, chính là một đức phu quân chân chính.

Tiểu đầu bếp này là có ý tứ gì? Tạ Đằng mặc dù quay đầu không còn trừng nhìn Diêu Mật, nhưng trên chiến trường hấn đã luyện ra một nhãn lực tuyệt vời, khóe mắt chỉ cần liếc một cái đã nhìn ra Diêu Mật đang nhìn trộm Tạ Đoạt Thạch với một dáng vẻ ngọt ngào e thẹn của thiếu nữ mới lớn. Lập tức ngăn ra kết luận, nha đầu này nhất định là ở nhà nghe trưởng bối kể nhiều về lịch sử chiến tranh anh hùng của ông nội, vừa thấy được người thật đã mê muội. Nàng tuy có mắt không trông, ông nội tuy dũng mãnh, nhưng ta cũng đâu kém! Tại sao lại hung dữ với ta, muốn giở ấm trà đập đầu ta vậy hả?

Tạ Đằng buồn bực, lăm bằm trong lòng: Lẽ nào ta lại không bằng ông nội? Không đúng, nhất định khẩu vị của tiểu đầu bếp này có vấn đề.

Cố Mỹ Tuyết thấy Diêu Mật sau khi liếc trộm Tạ Đằng lại nhìn Tạ Đoạt Thạch với ánh mắt tôn thờ, không khỏi lăm bằm: Tiểu đầu bếp này giỏi lắm, mắt thấy mình không câu dẫn biểu ca được liền quay sang nịnh bợ lão tướng quân. Nếu được lòng lão tướng quân, sẽ tìm được cách đi theo Tạ Đằng, có cơ hội gả vào phủ tướng quân!

Cố Mỹ Tuyết bực bội trong ngực, nhưng không dám phát tác, đến khi nàng nhìn thấy ánh mắt đờ đờ sát khí của Tạ Đằng liếc nhìn Diêu Mật thì tâm trạng mới ổn định được mấy phần. Tuy tiểu đầu bếp này nói đầu là do tự mình đập, nhưng làm gì có người nào mà ngu như vậy? Rõ ràng là biểu ca đập nàng hôn mê bất tỉnh thì đúng hơn, chẳng qua nàng xấu hổ không dám nói ra, ôm hết vào người mình. Dù thế nào chẳng nữa, biểu ca chắc chắn sẽ không thích nàng, nên mới đập ấm trà vào đầu nàng khiến nàng hôn mê bất tỉnh.

Tạ Đoạt Thạch âm thầm lắc đầu, aiz, Đằng Nhi vì cái sĩ diện chết tiệt kia mà đã mang vạ vào thân! Rõ ràng là chết mê chết mệt tiểu đầu bếp người ta mà còn làm bộ làm tịch, thôi được, ông nội đây chịu tội thân một chút, mang tiểu đầu bếp vào phòng che chở, từ từ tạo cơ hội cho hai đứa câu dẫn lẫn nhau, chờ đến khi hai đứa không kìm được làm lành.

Tạ Đoạt Thạch xuất thân võ tướng, không để ý nhiều đến quan niệm dòng dõi, chưa bao giờ muốn đặt quan hệ với bè đảng danh môn thế gia, ông luôn cho rằng, đàn ông nếu muốn có địa vị trong xã hội, phải dựa vào bản lĩnh của bản thân. Ba người cháu trai của ông là những người đầy bản lĩnh, không muốn đi cưới cái gì công chúa cái gì quận chúa đó vào phủ để tự chuốc khổ vào thân. Thê tử của bọn họ, phải là người họ thích. Như tiểu đầu bếp này vậy, biểu hiện khi nãy trên văn án, mới có thể lọt vào mắt cháu trai của ông! Muốn về ngoài có về ngoài, muốn tư thái có tư thái, thất lưng cũng thật mềm dẻo, ánh mắt giảo hoạt, nhìn thế nào cũng thấy không tệ, chính là vị cháu dâu gọn người. Chốt lại một câu, chỉ cần là người Đằng Nhi thích, mặc kệ là a hoàn hay thường dân, đều cưới tất!

Một lát sau, bà tử đem thuốc trị thương đến, Sử Tú Nhi nhận lấy, mở nắp, dùng ngón tay chấm một ít rồi xoa lên quả trứng trên trán Diêu Mật, thấy Diêu Mật đau đến than ngán thở dài, không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Do người tự đập thật sao?” Tự mình đập mình sao lại rat ay ác như vậy?

Diêu Mật gật đầu, tỏ ý Sử Tú Nhi đừng hỏi nhiều, đợi về phòng nàng sẽ kể sau. Sử Tú Nhi ngầm hiểu, lập tức tập trung giúp nàng bôi thuốc.

Phạm Tinh thừa dịp mọi người không để ý cũng lén nhìn TẠ Đoạt Thạch. Ui, Tạ Đoạt Thạch ngoại trừ tuổi tác hơi lớn ra thì cái gì cũng tốt! Nhìn xem, đối xử với Diêu Mật cũng thật dịu dàng! Được gả cho người như vậy... hưởng phúc rồi!!!

Mạnh Uyển Cầm thấy Tạ Đoạt Thạch che chở Diêu Mật thì nháy mắt ra hiệu cho Cố Mỹ Tuyết, bảo nàng đừng lên tiếng, đợi Sử Tú Nhi bôi thuốc cho Diêu Mật xong, nhanh chóng kêu bà tử vào áp tải ba người Diêu Mật trở về phòng, nói rằng hôm sau sẽ sắp xếp các nàng qua viện của Tạ Đoạt Thạch chăm sóc ông.

Sau khi bà tử đưa ba người Diêu Mật ra khỏi phòng, Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết cũng cáo lui. Tạ Đoạt Thạch cười híp mắt ra hiệu cho TẠ Thắng và Tạ Nam, ông nội về trước đây, các con sai người mang một bầu rượu đến uống với Đằng Nhi, tìm cách nói chuyện với nó.

Tạ Thắng dùng mắt trả lời Tạ Đoạt Thạch, ông nội yên tâm, chuyện khác con không dám tự cao, nhưng về việc ăn nói, chính là sở trường của con!

Vậy thì tốt, mong ước năm nay có ba cháu dâu vào cửa, năm sau được bế cháu từ trên tay đã thành công rồi! Tạ Đoạt Thạch sáng khoái trong lòng, chấp tay sau lưng bước đi.

Tạ Đoạt Thạch vừa đi, trong chốc lát đã có bà tử đến quét dọn mảnh võ của ấm trà trên mặt đất, Tạ Thắng tỉnh rụi tiến lên một bước, lựa lấy một mảnh võ của miệng ấm trà, kẹp trên tay đưa lên mép làm động tác thổi tiêu, đồng thời liếc nhìn tạ Đằng, cái gì ta cũng thấy được nha, miệng ấm trà nhiều công dụng như thế này mà cũng làm rớt, sao lại không cất đi thế?

Hảo tiểu tử, quả nhiên là người ở trên nóc nhà lật ngói nhìn coi. Tạ Đằng thấy bà tử quét xong liền nhanh chân lui ra ngoài, hần từ trên thư án nhảy xuống, khí thế hùng hổ tiến lại gần Tạ Thắng, đấm một quyền lên mặt hắn. Tạ Thắng cũng không tránh đi, chỉ giơ miệng ấm trà lên đỡ, đồng thời cười hi hi nói: “Muốn nói chuyện trực tiếp mà thôi, cần gì phải đụng đến sức mạnh?”

Một chiều mày của Tạ Đằng vốn là hư chiêu, quyền đi được một nửa đã chuyển hướng sang cổ tay của Tạ Thắng, vừa vặn một cái, liền đoạt được miệng ấm trà trên tay Tạ Thắng.

Tạ Thắng thấy Tạ Đằng quả thật là tới để đoạt miệng ấm trà, không khỏi cười thầm: Cần gì phải uống rượu trò chuyện? Một miệng ấm trà này đã vạch trần được tâm tư của hắn. Nhìn đi, nếu như không thích thì để ý đến miệng ấm trà này làm gì? Đây chính là đã đi vào tim vào gan, ngay cả miệng ấm trà cũng coi như bảo bối. Ha ha, đêm nay nhất định hắn sẽ ngậm miệng ấm trà đi vào giấc ngủ.

Mới đầu Tạ Đằng chưa có ý định giữ lại miệng ấm trà, nhưng khi nghe khẩu khí mờ ám của Tạ Thắng, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh mình đưa miệng ấm trà vào miệng Diêu Mật, đáng về Diêu Mật bịt đôi môi nhỏ xinh mút lấy miệng ấm trà, nhất thời cảm thấy miệng ấm này đúng thật rất tuyệt vời, không

thể không có. Hấn vừa đoạt lại đã thấy nụ cười gian ác của Tạ Thắng, không khỏi chống chế: “Người đừng nghĩ bậy, miệng ấm này...” Hấn mới nói được nửa câu, lập tức cảm giác được mình đang lạy ông con ở bụi này, giấu đầu hở đuôi, đành phải ngừng lại.

Tạ Nam vừa phân phó người đi lấy rượu xong, quay lại thì thấy hai người Tạ Thắng và Tạ Đăng đang giành giật miệng ấm trà, liền hú lên, cũng chạy đến tham gia náo nhiệt, nhưng hấn vừa đưa tay ra đã bị Tạ Đăng và Tạ Thắng nhanh chóng bắt lại, nói với hấn: “Đừng nhiều chuyện!”

Tạ Nam buột miệng thốt lên: “Thật ra, ta trước đây chưa bao giờ cảm thấy miệng ấm trà có chỗ động lòng người như vậy, nhưng đêm nay ở ngoài cửa sổ nhìn coi, bắt gặp dáng vẻ tiểu đầu bếp mút miệng ấm trà, thật vô cùng quyến rũ. Nên ấm trà này đúng là rất...”

Tạ Đăng và Tạ Thắng nghe Tạ Nam thao thao bất tuyệt, lập tức trừng mắt với hấn, ranh con, còn chưa uống rượu mà sao lại nói năng như người say thế hả?

Trong chốc lát rượu đã được dâng lên, lại có thêm thức ăn của phòng bếp đưa tới, ba người bày một chiếc bàn nhỏ bên ngoài thư phòng, dưới ánh trăng uống rượu tâm sự.

Sau khi Tạ Đăng uống được mấy chén, Tạ Thắng mới lơ đãng hỏi: “Đại ca, tư vị như thế nào?”

“Tư vị gì?” Tạ Đăng trợn mắt.

“Thì tư vị của tiểu đầu bếp kia ấy!” Tạ Thắng nâng tay áo xoa xoa mũi, ta chỉ lén con hai người lẩn qua lẩn lại mấy lần thôi mà đã xịt máu mũi rồi.

Tạ Nam rót rượu cho Tạ Đăng, cuối người bên tai Tạ Đăng nói: “Đại ca, đều là anh em với nhau, huynh tiết lộ chút đi!”

Nói cái gì mà nói? Nói mình bị tiểu đầu bếp ấy mê đảo ba lần sao? Tạ Đăng cảm thấy hơi chéch choáng, miệng nói: “Đại ca người ngọc thụ lâm phong, là anh hùng trong lòng của bao thiếu nữ, một tiểu đầu bếp nhỏ nhỏ, tất nhiên là khuyh đảo dưới chân đại ca các người. Không những vậy, vừa thấy đã nhào lên, mạnh mẽ đè đại ca các người trên thư án. Nhưng việc còn chưa thành thì các người đã tới.” Khụ, bọn họ dù sao cũng thấy, muốn gạt cũng không gạt được, thôi thì nói thành một lần phong lưu của tướng sĩ vậy.

“Dáng vẻ của đại ca quả rất trêu hoa ghẹo nguyệt.” Tạ Nam kết luận, gật đầu nói: “Có điều, tiểu đầu bếp này rất giống tiểu cô cô, lá gan cũng lớn, dáng vẻ không tệ. Đại ca lần sau thấy nàng thì quán nàng luôn đi!”

“Đúng, đại ca quá cường tráng, mềm mại như nàng mới hợp người.” Hai mắt Tạ Thắng sáng ngời, bồi thêm một câu: “Lần sau đừng để nàng mút miệng ấm trà, phải mút...” Hấn tặc lưỡi cười một tiếng, đột nhiên xoay đầu, mút tai của Tạ Đăng, hàm hồ nói: “Mút giống như vậy...” về sau còn chưa ra khỏi miệng, Tạ Đăng đã như gió chuông tới, hấn tức tốc lóc lên, nhảy lên nóc nhà.

Tạ Đăng nào có bỏ qua cho hấn, thi triển khinh công đuổi theo. Tạ Nam cũng theo sau nhảy lên nóc nhà. Ba người đã ngà ngà say, ở trên nóc nhà nhảy tới nhảy lui.

Một nơi khác, ba người Diêu Mật trở về phòng, sau khi bà tử ra ngoài, cũng không thềm đốt đèn, nương theo ánh trăng mà bò lên giường, ba người chen chúc trên một giường trò chuyện.

“Tạ lão tướng quân thật oai hùng!” Sử Tú Nhi không cho Diêu Mật ngủ, lôi nàng vào nằm giữa, cùng với Phạm Tinh mỗi người một bên, đè vai Diêu Mật xuống, vừa cười vừa nói: “Ông ấy ngoài đời chẳng khác trong sử sách, đúng là một vị anh hùng nghĩa hiệp ôn nhu.”

Phạm Tinh chéo tay thành chữ thập, nói: “Thiên hạ nhiều người, so với ông ấy biểu ca chẳng thấm vào đâu.”

Sử Tú Nhi khinh miệt nói: “Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn còn không xứng để xách giày cho Tạ lão tướng quân của chúng ta. Chúng ta trước kia bị ép buộc, không còn cách nào mới trăm phương ngàn kế lấy lòng bọn họ, muốn gả cho bọn họ, đúng là có mắt như mù mà. Hôm nay trông thấy Tạ lão tướng quân mới biết được, cái gì gọi là nam tử hán đại trượng phu.”

Sự tích Tạ Đoạt Thạch lúc còn kẻ không sợ bạo quyền, lui địch vạn dặm, một lòng một dạ chờ đợi thê tử, đám người bà nội và mẫu thân các nàng luôn luôn kể cho các nàng nghe. Đêm nay các nàng nhìn thấy Tạ Đoạt Thạch, chỉ cảm thấy danh bất hư truyền, khiến các nàng hưng phấn không ngủ được, từ ánh mắt đến tác phong của Tạ Đoạt Thạch, rồi bề ngoài của ông, các nàng đều nhất trí cho rằng Tạ Đoạt Thạch “Thành thực ớn trọng”, tràn đầy sức hấp dẫn.

Mong ước của ba người Diêu Mật là được gả cho Tạ Đoạt Thạch, sau đó sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp, trong nhất thời cảm thấy toàn bộ những nam tuổi trẻ tuổi đều là đám tiểu tử vất mũi chưa sạch, không đáng nhắc tới. Dần dần, Tạ lão tướng quân trong miệng các nàng biến thành Tạ lão tướng quân nhà ta, sau đó nhanh chóng biến thành lão nhà ta.

Lão gia dù sao cũng mới nhìn thấy các nàng, mới nói với các nàng mấy câu, nên chỉ gần sáng, cuộc trò chuyện đã kết thúc. Vừa mới ngừng lại, Sử Tú Nhi đột nhiên nhớ tới chuyện khác, hai tay ôm mặt Diêu Mật, nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Diêu muội muội, lập tức thành thật khai báo, đêm nay người và cháu trai Tạ Đằng của chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì thì khai hết ra, không được giấu giếm.”

11. Chương 11: Trai Lơ

Cùng tiến vào phủ tướng quân, cùng muốn gả cho Tạ Đoạt Thạch, ba nàng đã là ngồi chung một chiếc thuyền, chuyện mình thối ra mê hương cũng không thể lừa các nàng ấy được bao lâu. Diêu Mật hắng giọng, uốn người lách ra khỏi tay của Sử Tú Nhi, tay phải ôm cổ nàng, tay trái ôm cổ Phạm Tinh, chụm đầu lại, thấp giọng nói: “Thật ra, ta có một bí mật.”

“Đêm khuya vắng người là thời điểm thích hợp nhất để tiết lộ bí mật, người mau nói ra đi.” Sử Tú Nhi hơi nhỏ giọng nói: “Chúng ta đang tính là chị em tốt cùng chung một chồng, bí mật gì cũng là bí mật chung nhà.”

Trái tim nhỏ nhoi của Phạm Tinh nhảy loạn, Diêu Mật có bí mật lớn, lại còn chuẩn bị nói với các nàng, kích thích quá! Thật ra thì sao đi nữa, mấy ngày nay rất vui vẻ. Vốn đang đau lòng vì không gả được cho Cố Đông Cẩn, thế nhưng từ khi cùng Sử Tú Nhi và Diêu Mật phát thệ dưới ánh trăng, quyết tâm cùng nhau gả cho Tạ Đoạt Thạch, nàng cảm thấy đã có người đáng để mình tin cậy. Chuyện gì cũng được, chỉ cần có bạn, cùng nhau bày mưu, cùng nhau thương lượng thì sẽ cảm thấy tràn đầy hăng hái, hi vọng thành công cũng rất lớn. Giống như đêm nay ba người các nàng giúp đỡ nhau, đã khiến Tạ Đoạt Thạch cuối cùng cũng thu nhận các nàng, đồng ý để các nàng chăm sóc ông, là kết quả mà các nàng hợp sức lại đạt được. Bây giờ Diêu Mật còn chuẩn bị hé lộ bí mật cho các nàng cùng chung cùng hưởng, thật ấm lòng làm sao!!!

Cảm giác tỷ muội đồng lòng thật ấm áp! Diêu Mật cảm thán trong lòng, lúc này mới nhỏ giọng kể chuyện mình vừa gần nam tử trẻ tuổi, hít thở lập tức không thông, hé miệng liền thối ra mùi hương cho các nàng nghe.

Phạm Tinh ngồi bên cạnh chớp mắt nói: “Không thối mùi hương cho lão tướng quân nhà ta cũng không sao, sau này chỉ nên thối cho trai chúng ta bao nuôi. Vừa ý người nào thì thối hần choáng váng, sau đó kéo hần vào trong phòng...”

“Ách!” Sử Tú Nhi trợn to mắt, đúng vậy đúng vậy, trước kia các nàng không phải đã bàn bạc sẽ chăm sóc Tạ lão tướng quân, trở thành trưởng bối của phủ tướng quân sao? Đợi Tạ lão tướng quân qua đời, các nàng liền chăm đủ loại hoa, uống đủ loại trà, đi dạo phố phường, nuôi dưỡng trai lơ sống qua ngày sao? Không kể đến trồng hoa, uống trà, đi dạo phố, nuôi trai thật không thể nói trước được. Không phải nuôi không nổi, mà nuôi trai cũng phải xem duyên phận. Không tốt không cần, nhưng tốt lại khó mà câu dẫn được. Có bản lĩnh thối mùi hương của Diêu Mật, trai lơ loại gì mà không câu dẫn được? Quá tốt rồi, cuộc sống tốt đẹp ở phía trước đang vẫy tay chào đón các nàng!

Phạm Tinh càng lúc càng khoái trá, cười toét miệng nói: “Nói thật, ta thấy sau này nuôi trai lơ mà còn phải hao tâm tổn trí để câu dẫn họ thì hơn hẳn. Nhưng bây giờ biết Diêu tỷ tỷ có thể thối mê hương, ta thật yên tâm. Lá gan của ta nhỏ, nuôi riêng một trai lơ thì hơi sợ, cùng các người chung một trai lơ mới yên lòng hơn. Đến lúc đó thối một cái, chúng ta cùng nhau hưởng!”

Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi ngơ ngác nhìn nhau, kinh ngạc nói: “Cái này mà cũng được sao?”

Phạm Tinh chỉ sợ Diêu Mật và Sử Tú Nhi bỏ rơi nàng, vội vàng nói: “Chúng ta có thể cùng chung Tạ lão tướng quân, tất nhiên là có thể cùng chung trai lơ.”

Trên lưng Diêu Mật túa ra mồ hôi lạnh, dường như có chỗ nào không ổn thì phải.

Sử Tú Nhi cũng vã mồ hôi lạnh, sờ đầu Phạm Tinh, vỗ về nói: “Cái này về sau hãy bàn!” Bây giờ phải nói sang chuyện khác, nàng nhìn Diêu Mật hỏi: “Vậy người với Tạ Đằng có xxx trên thư án không?”

Diêu Mật lau mồ hôi, tìm quạt lót dưới chiếu, ra sức quạt cho đỡ nóng, sau đó mới kể lại chi tiết chuyện xảy ra tối nay.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe được Diêu Mật thối choáng Tạ Đằng, mà Tạ Đằng hết lần này đến lần khác không tin Diêu Mật có thể thối mê hương, liên tục rót trà vào miệng nàng thì cười lăn cười bò. Hai người che miệng nói: “Diêu Mật, ngày mai người tìm cơ hội thối cho hần một hơi mê hương, coi xem hần có choáng hay không?”

Diêu Mật lắc đầu nói: “Đêm nay thối hần ba lần, thiếu chút nữa bị hần dày vò đến chết, ta còn dám đi chọc hần sao?”

Sử Tú Nhi cười đến mức bụng quặng đau, một hồi sau mới nói: “Sợ gì chứ, đợi đến khi chúng ta lên làm bà nội của hần, xem hần còn dám ngỗ nghịch với chúng ta hay không? Đến lúc đó nên cười cho hần một bà vợ thật ghê gớm, hần sẽ phải nghe lời chúng ta thôi.”

Phạm Tinh đập tay nói: “Ta không thích Cố Mỹ Tuyết, không muốn nàng làm cháu dâu của chúng ta.”

Diêu Mật đồng ý với ý kiến của Phạm Tinh, phụ họa thêm: “Đúng, không thể để Cố Mỹ Tuyết làm cháu dâu của chúng ta, cháu dâu chúng ta phải là thiếu nữ hiền lành thực đức, lúc chúng ta già đi mới có thể sống yên ổn.”

Tán dóc một lúc lâu, Sử Tú Nhi cảm thấy khát nước, xuống giường lấy ấm trà, nàng lắc ấm trà, thấy trà còn dư, vội vàng rót ra ly uống, sau đó rót cho Diêu Mật và Phạm Tinh. Ba người uống trà xong, cổ họng liền trở nên thông thoáng dễ chịu, lại bắt đầu chê bai Cố Mỹ Tuyết.

Trong khi các nàng bàn về Cố Mỹ Tuyết, Cố Mỹ Tuyết cũng giống như vậy ở trong phòng Mạnh Uyển Cầm bới móc các nàng.

“Đúng là hồ ly tinh, câu dẫn biểu ca không được liền đánh chủ ý lên người lão tướng quân.” Cố Mỹ Tuyết càng nói càng tức giận, cắn môi nói: “Mẹ, không thể nhân nhượng các ả như vậy được. Không thì sau này, toàn bộ a hoàn và nữ đầu bếp trong phủ đều chui được vào thư phòng của biểu ca.”

Mạnh Uyển Cầm thấy Cố Mỹ Tuyết kích động thì thở dài nói: “Để sau hãy bàn, những đầu bếp a hoàn kia chẳng qua là thứ đồ chơi tầm thường, nếu lọt vào mắt của biểu ca người, ghê gớm lắm cũng chỉ làm thiếp, ở lại trong phủ cũng không sao. Người thật sự phải đề phòng chính là các tiểu thư vọng tộc. Bây giờ biểu ca con chậm chạp không quan tâm, nhưng tuổi con lại không còn nhỏ, không thể tiếp tục như vậy được.”

Cố Mỹ Tuyết đỏ hồng hai vành mắt, cúi đầu rầm rức: “Con đã ngậm bày tỏ, nhưng biểu ca vẫn không nóng không lạnh, mẹ bảo con phải làm sao?”

Mạnh Uyển Cầm sinh được hai đứa con trai và hai đứa con gái, con gái đầu Cố Mỹ Lan đã gả cho con cháu của thế gia vọng tộc, nhưng tướng công của Cố Mỹ Lan lại coi nàng như cỏ rác, không mấy may để ý tới, bởi vì con gái hay viết thư khóc lóc kể lể khiến Mạnh Uyển Cầm lúc nào cũng bức dọc trong lòng. Bây giờ con gái út Cố Mỹ Tuyết cuối năm nay đã đến tuổi cập kê, chuyện hôn nhân cũng gấp gấp hơn, nhưng lần này bà không dám khinh thường, luôn muốn tìm cho Cố Mỹ Tuyết một nhà chồng xứng đáng. Trước kia bà đến làm quản gia cho phủ tướng quân cũng là vì hôn sự của Cố Mỹ Tuyết. Ba người thiếu niên của phủ tướng quân, người nào cũng tuần kiệt, người nào Cố Mỹ Tuyết cũng vừa ý, thật là mối duyên tốt. Nhưng ba người Tạ Đằng lại không động tâm với Cố Mỹ Tuyết, nên không được sơ mối gì.

Mạnh Uyển Cầm suy nghĩ một lát rồi khuyên nhủ: “Đã thế thì quên đi, để mẹ tìm cho con nhà khác.”

Cố Mỹ Tuyết hét lên, nói: “Không, con chỉ thích đại biểu ca.”

Hiện giờ, đàn ông trong kinh thành, chỉ cần một chút của cải, ai mà không tam thê tứ thiếp, ngày ngày được nữ nhân vây quanh? Còn Tạ Đằng này, bản lĩnh tướng mạo khỏi phải bàn, nhưng trong phòng một nữ nhân cũng không có, đàn ông tuyệt vời như vậy còn tìm đâu ra? Cố Mỹ Tuyết suy xét những người đàn ông mình quen biết qua một lần, ai cũng không bằng Tạ Đằng, nàng cầu xin Mạnh Uyển Cầm: “Mẹ, mẹ phải nghĩ cách giúp con.”

Sau khi vào phủ tướng quân, Mạnh Uyển Cầm trở nên mưu mô hơn, đào tạo một cơ sở ngầm để ý Tạ Đằng, biết được hần đúng là chưa gần nữ sắc, lòng dạ cứng rắn như sắt đá, không dễ dàng nảy sinh cảm xúc. Người như vậy, chưa từng chạm qua nữ nhân, một khi hưởng qua hương vị ấy một lần, nếu động tâm, chắc chắn động tâm thật lòng. Vì hạnh phúc của nữ nhi, bà không thể không làm ít chuyện hèn hạ bỉ ổi.

Mạnh Uyển Cầm nhất thời căn môi, sau đó ghé vào tai Cố Mỹ Tuyết thì thầm mấy câu.

Cố Mỹ Tuyết lập tức đỏ mặt, vừa thẹn vừa mừng nói: “Thật sao?”

Mạnh Uyển Cầm khoác tay nói: “Nếu nước này, con cũng đừng đoan chính nữa, học một ít phương pháp của nhà bếp phủ tướng quân, không chừng hôn sự liền tới tay. Con gái à, nếu lúc trước, tuyệt đối không được tự tiện như vậy, nhưng bây giờ nam ít nữ nhiều, nam nhân tốt lại càng ít, con mà không nắm bắt kịp, nói không chừng còn thua đại tỷ con.”

Trong lòng Cố Mỹ Tuyết đã ngàn tình vạn nguyện, hận không thể thực hiện ngay lời nói của Mạnh Uyển Cầm, chẳng qua trong miệng còn thẹn thùng! Lúc này nghe được Mạnh Uyển Cầm nói như vậy, nàng ngượng ngùng lên tiếng: “Tất cả đều nghe theo sắp đặt của mẹ.”

Mạnh Uyển Cầm gật đầu, nâng chén trà lên hớp một nửa, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nghe nói La Hân hồi kinh, phỏng chừng vài ngày nữa sẽ đến nhủ tướng quân báỉ phỏng, đến lúc đó phải nghĩ cách để hần gặp đầu bếp giống Tạ Vân kia.”

Ánh mắt Cố Mỹ Tuyết sáng lên: “Trước kia La Hân ái mộ Tạ Vân mà không được, bây giờ mà thấy Diêu Mật chắn chắn sẽ đến trước mặt Tạ lão tướng quân cầu ả, chỉ là một tiểu đầu bếp, lão tướng quân cự tuyệt được sao? Nói không chừng còn tặng luôn ba tiểu đầu bếp luôn cho La Hân.”

Lúc này Diêu Mật đang uống trà, đột nhiên cảm thấy buồn tiểu, muốn ra ngoài đi nhà xí, nàng nghĩ không ngờ đêm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, không có can đảm đi ra ngoài nên lôi kéo Sử Tú Nhi và Phạm Tinh: “Đi nhà xí với ta.” Nói xong, sắc mặt lập tức thay đổi, sợ hãi hô lên: “Hong bet, ta bị hắt trà nguội, lúc trở về chưa ra đi, trên mặt không bị vàng vàng như trà chứ?”

Diêu Mật vừa nói, lập tức phát hiện, nàng được Tạ lão tướng quân chiếu cố nên hưng phấn tán nhảm, quên mất phải trở ra giếng lấy khăn và thau đồng.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghĩ đến ngày mai được dọn vào ở trong viện lão tướng quân, cực kì hưng phấn, làm gì còn buồn ngủ? Nghe thấy Diêu Mật muốn ra giếng lấy thau đồng thì vội vàng ngồi dậy, mang giấy, nắm tay nhau đi ra ngoài.

Lại nói đến ba người Tạ Đằng nhảy lên nhảy xuống nóc nhà được một lúc thì thấy khát nước, nhìn lại nơi mình đang đứng gần phòng bếp nên nhảy xuống, chạy vào phòng bếp, cầm lấy ấm trà to trên đầu bếp rót ra một bát lớn. Tạ Đằng nhất thời cảm thấy mắc tiểu, vội chạy thẳng đến nhà xí gần nhà bếp giải quyết.

Nhà xí được xây bằng đá, lớn nhỏ đều rắn chắc, chia thành hai gian ột nam một nữ, nhưng đêm hôm khuya khoắc ai mà nghĩ được nhiều như vậy, hần tùy tiện xông thẳng vào một gian. Sau khi giải quyết xong, hần tính đi ra ngoài, lại nghe một tiếng thau đồng vang lên, có nhiều bước chân đang tiếng lại gần.

Tạ Đằng uống rượu, trong đêm hôm gió thổi, tuy đã trút một bát trà lớn nhưng cơn say vẫn dâng trào, nhất thời có tiếng bước chân, dưới phản xạ có điều kiện chính là vòng người trở lại, bò sát lên tường, rất nhanh đã ở trên nóc nhà xí.

Tài leo trèo của hần rất tốt, chỉ nghe một tiếng mở cửa, tiến vào là một tiểu nha đầu, nương theo gió mát vào ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ, hần lập tức nhận ra, người tiến vào không phải chính là tiểu đầu bếp

đêm nay mê đảo hấn ba lần đó sao?

Điều Mật để Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đứng bên ngoài chờ nàng, vội vàng chạy vào nhà xí, vén quần lên, cởi vạt áo, đang muốn cởi quần lót ra, đột nhiên cảm thấy bất thường, nàng ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đang phát sáng trên nóc nhà thiếu chút nữa chạm phải mắt nàng.

12. Chương 12: Nhà Xí

Trước cửa nhà xí có hai tiểu đầu bếp canh chừng, Tạ Đăng và Tạ Nam ở gần đây, nếu để tiểu đầu bếp này kêu lên, hậu quả thật không thể tưởng tượng. Tạ Đăng hành động trước suy nghĩ, đã sớm nhảy xuống đất, lấy tốc độ sấm sét đưa tay bịt miệng Điều Mật.

Điều Mật gặp phải ánh mắt của Tạ Đăng, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, sao lại xui xẻo vậy chứ, chỉ trong cùng một buổi tối mà đi tắm thì bị người ta dọa ngắt, đi tiểu có người rình coi.

Thật ra không thể trách Tạ Đăng, hấn theo ông nội và cha hành quân đánh trận ở bên ngoài đã nhiều năm, chuyện ăn ở nghỉ ngủ hoặc đi nhà xí đều đến những nơi cận gần giải quyết cho thuận tiện. Đến kinh thành, bọn họ vẫn giống như lúc đi hành quân, mỗi khi quá mệt liền đến nơi gần chỗ mình đang đứng nhất để xử lý, trước giờ đều như vậy, nhưng không ngờ trong cùng một buổi tối, hấn lại đụng phải Điều Mật đến hai lần, hai lần đều xảy ra xui xẻo. Bây giờ phải giải thích như thế nào??

Điều Mật hoảng sợ chưa kịp ré lên thì đã bị Tạ Đăng che miệng, nàng phản ứng mau lẹ, hai tay nắm chặt thắt lưng, giữ cho đai lưng và quần lót không bị tuột xuống đầu gối. Bây giờ nàng thật muốn giết người!!! Có để cho người ta sống yên ổn không hả? Ngay cả đi nhà xí cũng gặp chuyện không may là sao!!!!

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ở bên ngoài đợi hồi lâu nhưng thấy Điều Mật sau khi vào nhà xí thì lặng yên không một tiếng động, không khỏi kì quái, cất giọng hỏi: “Điều Mật, người xong chưa? Sao lại lâu vậy?”

Hồng bét, nếu như tiểu đầu bếp này không trả lời, chắc chắn hai tiểu đầu bếp ngoài kia sẽ xông vào xem xét. Tạ Đăng rối loạn, hai ngón tay hờ ra, lập tức cảm thấy bất thường, khép hai ngón ta lại, tiếp tục bịt kín miệng Điều Mật.

Tiếng thét của Điều Mật bị nghẹn trong cổ họng, đến khi thấy rõ người bịt miệng nàng là Tạ Đăng mới bớt sợ hãi. Cháu trai tương lai này bị nàng mê đảo ba lần, cuối cùng nàng lại tay tự đập ầm trả vào đầu mình hôn mê bất tỉnh, còn chưa rõ ai chết vào tay ai thì cần gì phải sợ? Nhưng... nhưng nếu để Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nhìn thấy cái dạng này của nàng, dù sao cũng...

Lúc trước ở trong thư phòng sạch sẽ, nơi đó là nơi đọc sách trang nhã, lịch sự, xảy ra hiểu lầm cũng dễ dàng giải thích, bây giờ ở trong nhà xí bẩn thỉu hôi thối, vạt áo và váy của mình đã cởi ra, quần lót nửa tuột nửa mặc, lại cùng Tạ Đăng ở cùng một chỗ, dù nàng có thân thiết với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đến bao nhiêu cũng không thể để các nàng nhìn thấy cảnh này.

Điều Mật đợi tay Tạ Đăng hờ ra, lập tức trả lời Sử Tú Nhi và Điều Mật: “Không có gì, sẽ ra ngay.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe Điều Mật trả lời các nàng, không để ý, cười nói: “Nhanh lên nha, không biết còn tưởng người ngủ luôn ở bên trong rồi ấy!”

“Buột lại vạt áo thôi!” Điều Mật miệng lên tiếng, mắt trừng nhìn Tạ Đăng, buông ra nhanh, nếu người không buông, ta thôi mê hương đấy.

Đừng phun đừng phun, té xỉu ở đây thật không phải chuyện đùa. Tạ Đăng từ từ rời lỏng tay. Hơi thở ấm nóng của Điều Mật trong chốc lát liền phả vào lòng bàn tay của hấn, bàn tay nhanh chóng trở nên ẩm ướt. Hấn chỉ cảm thấy những ngón tay của mình ẩm ướt dính dính. Cái gọi là tay đứt ruột xót chính là lúc này, hấn thấy tim mình cũng ẩm ướt dính dính như vậy, giống như khi còn bé tay dính lên kẹo mạch nha, vừa ngậy vừa ngọt, tóm lại, là một cảm giác rất kì quái.

Điều Mật đợi tay của Tạ Đăng vừa buông lỏng liền thở mạnh một hơi, sau đó hung ác nhìn chằm chằm vào hấn, này, sao còn chưa đi? Người chưa đi thì ta làm sao mà buột thắt lưng, mặc quần lót? Điều Mật sốt ruột, nàng mắc tiểu quá, nhưng giờ sao dám ở chỗ này cởi quần đi tiểu?

Tạ Đằng cũng gấp, có hai tiểu đầu bếp đứng canh sửa nên hắn không thể mở cửa đi ra. Còn cửa thông gió của nhà xí lại quá nhỏ, chui ra ngoài cửa sổ cũng không được. Mà giỏ ngồi trên nóc nhà đi ra sợ tạo nên tiếng vang, càng thêm không tốt.

Tạ Đằng đi lâu như vậy, Tạ Thắng và Tạ Nam lại tìm tới. Bọn họ thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đứng trước cửa nhà xí thì thân thiện chào hỏi: “A, các người cũng đi nhà xí sao?”

Nữ tử đi nhà xí là chuyện các người có thể hỏi à? Mặt của Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đỏ lên, miệng ngậm chặt không chịu trả lời. Hai người này sau này sẽ trở thành cháu trai của các nàng, nhưng cháu trai cao như vậy, lớn như vậy hỏi những lời này, hơi quái dị.

Tạ Thắng thấy các nàng không đáp thì khẽ “khụ” một tiếng, chỉ vào nhà xí bên cạnh, nói: “Bên trong không có ai sao?” Ý là, các người đứng canh chừng cho tiểu đầu bếp kia ở bên này, vậy bên gian còn lại chưa có ai tiến vào phải không? Nếu không có, chúng ta cũng muốn tiến vào nhìn thử, xem đại ca có ở trong đó hay không.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe Tạ Thắng hỏi như vậy thì trợn mắt, chúng ta đâu phải bà tử nhà xí, có người bên trong hay không sao mà biết chứ? Chẳng qua, đêm hôm khuya khoắc thế này sao lại có người? Nếu có người nhất định sẽ có âm thanh, nhưng bây giờ lại yên tĩnh như vậy, ai mà không biết biết không có người, còn hỏi làm gì?

“Nếu như không có ai, bọn ta vào nhé!” Tạ Thắng và Tạ Nam thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh vẫn yên lặng không đáp thì gãi đầu, thế này là sao? Chúng ta nhả nhận như vậy, sao mặt các nàng vẫn lạnh tanh vậy chứ?

Hai đứa trẻ Tạ Thắng và Tạ Nam đáng thương này cùng Tạ Đằng giống như nhau, còn nhỏ đã theo phụ thân xuất chinh, lớn lên ngoài biên ải, rất ít khi tiếp xúc với con gái, lúc hồi kinh lại giả vờ lạnh lùng không để ý đến ai, một a hoàn bên người cũng không có, sao mà biết được tâm tư tinh tế, suy nghĩ nhạy cảm của nữ nhân? Đặc tội người ta còn không hiểu, còn nghi ngờ liếc nhìn Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, thuận tay đẩy cửa nhà xí, “Cách” một tiếng vang lên, hai người bước vào.

Nghe được giọng nói của Tạ Thắng và Tạ Nam, lòng bàn tay Tạ Đằng chảy mồ hôi. Hai người anh em này từ nhỏ cùng hắn lớn lên, mặc dù bản lĩnh không bằng hắn nhưng thính giác cũng không kém là bao, nếu nghe ra động tĩnh gì, gọi hắn một tiếng làm cho hai tiểu đầu bếp ngoài kia nghe được, hắn có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được nỗi oan này.

Điều Mật vốn đang muốn buột lại đai lưng rồi rời đi, dù sao cũng là đêm hôm vắng người, bên ngoài chỉ có Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nên không sợ bị người khác thấy bộ dáng quần áo chưa chỉnh sửa, quần lót nửa trên nửa dưới của nàng, nhưng không nghĩ rằng nàng còn chưa buột chặt lại đã nghe được thanh âm của Tạ Thắng và Tạ Nam, liền âm thầm kêu khổ. Trời ạ, xong rồi, ba huynh đệ này đúng là âm hồn bất tán mà!

Tạ Đằng hết nhìn đông lại nhìn tây, muốn tìm cách thoát ra. Điều Mật thừa dịp hắn quay đầu đi chỗ khác, chân tay luống cuống buột lại thắt lưng, không còn cách nào, nàng phải nhịn tiểu trốn gấp. Nếu không, để Tạ Thắng và Tạ Nam bắt gặp nàng và Tạ Đằng quần áo không chỉnh tề ở trong nhà xí, truyền tới tai Tạ Đoạt Thạch, nàng sẽ không thể trở thành tướng quân lão phu nhân.

Nhà xí này mặc dù được quét dọn sạch sẽ nhưng vẫn có mùi khai thối, đứng được lúc lâu, Điều Mật cũng có chút không chịu nổi, nhịn không được nhảy mũi một cái.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe được âm thanh của Điều Mật thì thúc giục: “Điều Mật, người rút cuộc có đi không hả? Trời đã không còn sớm rồi, mau đi thôi!”

“Nếu không chờ được thì các người đi trước đi, ta sẽ đuổi theo sau!” Điều Mật qua quýt buột lại thắt lưng, nghe được Sử Tú Nhi muốn đẩy cửa vào xem thì sợ đến hồn phi phách tán, run rẩy nói: “Đừng vào, ta không sao!”

Sử Tú Nhi vốn thông minh, nghe được giọng nói bất thường của Điều Mật, lòng tức khắc nghi ngờ. Aiz, ta nói Điều Mật mót quá vào nhà xí, sao đến bây giờ vẫn không có động tĩnh? Tuy rằng bây giờ chiến tranh đã kết thúc, thiên hạ thái bình, nhưng nghe nói nước Đại Kim vẫn thường phái cao thủ trà trộn vào kinh thành, muốn ám sát ông cháu Tạ gia trên chiến trường giết địch vô số. Có chuyện kể rằng, thích khách thích

mai phục ở nhà xí, thường dịp người ta đi nhà xí mà bắt người, ép đối phương dẫn đường đến phòng của chủ nhân, một chiêu thuận lợi. Hay là, hay là...

Phạm Tinh cũng nhìn ra vẻ bất thường trên mặt Sử Tú Nhi, nàng suy nghĩ một chút, sắc mặt cũng biến đổi, ôi, không nghi ngờ gì nữa, Diêu Mật đã bị thích khách bắt được. Nếu không thì sao vào nhà xí lâu như vậy mà một âm thanh cũng không vang lên, còn không chịu để bọn họ vào trong.

Tạ Thắng và Tạ Nam thấy bên trong nhà xí không có người, lập tức đi ra, vừa ra ngoài, chỉ thấy Sử Tú Nhi nhìn hẩn chỉ vào bên trong nhà xí, rồi chỉ vào cổ, mặc khác lại nói: “Diêu Mật, người có khỏe không?”

Tạ Thắng thấy lời nói và động tác của nàng, trong lòng nổi lên nghi ngờ. Tiểu đầu bếp khác bị bắt bên trong nhà xí? Là ai to gan như vậy, muốn chết sao?

Không đợi Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nói tiếp, Tạ Thắng đã ra dấu với Tạ Nam, ý bảo đợi thích khách đi ra sẽ bọc đánh cứu người. Hẩn cũng dấu với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, ý bảo các nàng mau đi. Sau đó hẩn quay người đi vào nhà xí bên cạnh. Hai gian nhà xí chỉ có một bức tường ngăn cách, gần nóc nhà có một cái mành lớn, chỉ cần hé mành ra nhìn là tường tận được mọi động tĩnh trong nhà xí bên cạnh.

Tạ Nam cũng phối hợp, cố ý nói: “Nhị ca, trời đã không còn sớm, chúng ta cũng mau về thôi, không chừng đại ca đã sớm về phòng, đang mệt mỏi tìm chúng ta khắp nơi.” Sau khi cố ý nói xong lại cố tình đi xa mấy bước, sau đó không tiếng động trở lại, trốn bên nhà xí, tiện tay cầm luôn thau đồng của Sử Tú Nhi, đợi đến khi thích khách đi ra, hẩn liền chụp thau đồng lên đầu đối phương, che đi tầm mắt của hẩn, cứu Diêu Mật từ trong tay hẩn ra không chút bị thương.

Sử Tú Nhi ngẫm hiểu, cất giọng nói: “Diêu Mật, ở đây có mùi khó chịu, chúng ta ra cạnh giếng đợi người nhé!”

“Ừ!” Diêu Mật thầm thở phào, nghe được Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đã đi xa, lập tức nhếch miệng với Tạ Đằng, hung hăng ra hiệu, đi mau!

Tạ Đằng cũng nghiêng tai lắng nghe, lại nghe được bên cạnh nhà xí có tiếng hít thở, sao mà chịu đi ra? Chỉ tỏ ý bảo Diêu Mật đi trước.

Khuôn mặt Diêu Mật căng đến mức đỏ chót. Trong bụng gào thét. Bà đây nín tiểu cả buổi tối, nín nữa cho chết à, không giải quyết không đi.

Lúc này, Tạ Thắng đã nín thở nhảy lên nóc nhà, nhìn vào tấm mành ngăn trên tường, thiếu chút nữa kêu lên. Trời ạ, là đại ca ở bên trong. Vụng trộm trong nhà xí mà đại ca cũng nghĩ ra được. Hẩn nhanh chóng leo xuống, ra khỏi nhà xí, đến bên tai Tạ Nam thì thầm mấy câu. Tạ Nam muốn bật cười, may mà nín được.

Hai người lặng lẽ bỏ đi, đi tới Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cách đó không xa, thản nhiên nói: “Bên trong chỉ có Diêu tiểu thư, không còn ai cả. Có lẽ Diêu tiểu thư bị đau bụng, các người chờ một lát.”

Tạ Đằng rút cuộc cũng nghe được bên ngoài không còn tiếng động, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vội vã chạy đi. Diêu Mật lập tức đóng chặt cửa nhà xí. Nhìn tới nhìn lui rồi mới cởi đai lưng, ngồi trên bệ xí, thoải mái đi tiểu.

Tạ Đằng lặng lẽ trở về phòng, thấy trời đã khuya, lấy chậu nước rửa mặt, vừa cúi đầu, trong ngực cộm lên một vật, hẩn móc ra nhìn, thì ra là miệng ấm trà bị vỡ kia. Trong người còn chéch choáng say, hẩn tiện tay ngâm ấm trà vào trong miệng, sau đó rửa ấm trà, cởi áo khoác ngoài, chuẩn bị lên giường ngủ. Đột nhiên cảm thấy buồn bực, ủa, ta giữ miệng ấm trà này làm cái gì?

13. Chương 13: Hầu Hạ

Sáng sớm, sắc xuân tươi đẹp, không khí trong lành. Tạ Đoạt Thạch thoải mái vui vẻ nhìn ba người Diêu Mật. Tuy ba tiểu đầu bếp này đều mặc trang phục quần xanh áo đỏ của a hoàn, nhưng vẫn có nét riêng, mỗi người một vẻ.

Dáng người Diêu Mật yếu diệu duyên dáng, làn da trắng ngọc, hai hàng lông mi dài cong vút, đôi mắt long lanh ướt ướt vô cùng quyến rũ. Dáng vẻ của Sử Tú Nhi cao ngạo, eo nhỏ chân dài, sống mũi cao thẳng, thanh tú như hoa nở đầy khiêu khích. Còn thân hình Phạm Tinh cân đối, hai má đầy đặn, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, cánh môi nhỏ nhắn phần hồng như hoa anh đào búp ra thật dịu hoặc.

Tạ Đoạt Thạch hơi cảm thán, nhớ lúc ông còn trẻ, khi đó hai nước Đại Ngụy và Đại Kim chưa chính thức khai chiến, những thiếu nữ quý báu hơn người như ba tiểu đầu bếp này chắc hẳn đã sớm được định thân, làm dâu nhà người ta, làm gì mà rơi vào tình cảnh bị thảm phải trốn vào phủ tướng quân làm a hoàn như vậy?

Ba người Diêu Mật khổ cả đêm, gần sáng mới chợp mắt, chưa ngủ được bao lâu đã phải rời giường, rửa mặt chải đầu, theo người đi đến viện của Tạ Đoạt Thạch, vừa thấy Tạ Đoạt Thạch mỉm cười quan sát các nàng thì lập tức cúi chào, nói: “Ra mắt lão tướng quân!”

Tạ Đoạt Thạch khoát tay nói: “Không cần đa lễ, tất cả hãy ngồi xuống!” Ha ha, ba tiểu đầu bếp này chưa xuất giá mà đã đến phòng ta thực hiện bổn phận của cháu dâu, tốt, tốt!

Ba người Diêu Mật đều là những tiểu thư sống trong nhung lụa, đến phủ tướng quân cũng mới mấy ngày nên chưa quen được nếp sống của nô tì, trong lòng cũng không nghĩ rằng mình là nô tì, lúc nghe Tạ Đoạt Thạch cho phép các nàng ngồi, cả ba đều cười nói tạ ơn, sau đó ngồi xuống ghế. Nhất thời các nàng đưa mắt quan sát Tạ Đoạt Thạch, tuy khóe mắt Tạ Đoạt Thạch đã có nếp nhăn, nhưng lông mày cuộn cuộn, cặp mắt có thần, nhìn thế nào cũng không già, liền nháy mắt với nhau: Nhìn đi, sắc mặt của lão gia nhà ta khỏe mạnh hồng hào, thật oai phong làm sao!!!!

Tối hôm qua, ba nàng chỉ nhìn sợ, không thấy rõ lắm, hôm nay ánh nắng chói lọi trên đỉnh đầu, ba người sáu mắt các nàng lại quan sát, ai cũng công nhận, bỏ qua tuổi tác của Tạ Đoạt Thạch, ông thật sự vẫn còn dư âm của một chàng trai đầy sức hấp dẫn!

“Người đâu, dâng trà!” Tạ Đoạt Thạch thấy ba người Diêu Mật ngoan ngoãn ngồi xuống bởi ông nói chuyện thì vui vẻ cười tươi, cất giọng sai người dâng trà, thấy một bà tử bưng một chén trà đến trước mặt ông, sau đó lại lui xuống thì vô cùng ngạc nhiên, tay chỉ ba người Diêu Mật, nói: “Sao không dâng trà cho các nàng?”

Bà tử này họ Mạnh, là người do Mạnh Uyển Cầm mang tới. Bà ở bên ngoài một lát lâu, thấy ba người Diêu Mật chỉ ngồi trò chuyện với Tạ Đoạt Thạch, sàn không quét, trà không dâng, rèm cửa cũng không vén, chẳng có chút tính cách của một a hoàn, ngực đã sớm khó chịu. Nghe Tạ Đoạt Thạch muốn uống trà, bà vội vàng bưng trà vào, đuôi mắt đảo trên người ba người Diêu Mật, thấy các nàng dáng vẻ tiểu thư, ngồi yên không động, bà liền tức giận. Đây là a hoàn tới hầu hạ người ta, hay là tiểu thư chờ người ta hầu hạ đây hả?

Mạnh bà tức giận còn chưa kịp thở ra lại nghe Tạ Đoạt Thạch sai bà dâng trà cho ba người Diêu Mật thì sém chút nữa ói máu. Giỏi lắm ranh con, đúng là đến làm tiểu thư mà, a hoàn chỗ nào chứ. Bà liếc mắt nhìn ba người Diêu Mật, mắt tam giác hí lại như dao nhọn, hung hăng đâm về phía các nàng, tưởng các nàng sẽ biết thân biết phận, ai ngờ bà đâm bao nhiêu đi nữa các nàng vẫn yên ổn ngồi thẳng trên ghế, lần này bà không nhịn được, lên tiếng nhắc nhở Tạ Đoạt Thạch: “Lão tướng quân, ba tiểu cô nương này là a hoàn, có a hoàn nào mà ngồi ngang hàng với chủ nhân, chờ người khác dâng trà?”

Ba người nghe được lời của Mạnh bà tử mới nhớ ra lúc này ba người các nàng còn chưa là lão phu nhân của phủ tướng quân, vậy mà ngồi nghênh ngang thế này đúng là không hợp lễ nghĩa, tất cả vội vàng đứng lên. Diêu Mật cười nịnh, nói: “Lão tướng quân, đây là lần đầu tiên chúng ta làm a hoàn, còn chưa có kinh nghiệm, đang học hỏi từ từ. Nếu không thì ta đâm lưng cho ngài nhé?” Nói xong liền xoắn tay áo tiến lên, ra phía sau làm người đẹp đâm lưng, ra sức đâm vào bả vai của Tạ Đoạt Thạch.

Sử Tú Nhi cũng vội vàng cười nói: “Lão tướng quân muốn chúng ta làm việc gì cứ việc phân phó. Hay là uống thêm chén trà nữa nhé?” Nói xong liền phân phó Mạnh bà tử: “Cho lão..ừm... cho lão tướng quân thêm chén trà.” Khụ khụ, thiếu chút nữa đã thân mật gọi thành lão gia.

Mạnh bà tử vừa nghe lời nói của Sử Tú Nhi thì lập tức trợn mắt, sai ai đó hả, sai ai đó hả? Chẳng qua chỉ là một a hoàn nhỏ bé, vậy mà dám trưng ra bộ dáng của một đương gia chủ mẫu? Bị ngu sao?

Sử Tú Nhi thấy Mạnh bà tử đứng ngây như phỗng, cũng không cảm thấy có gì bất thường, chỉ kinh ngạc nói: “Sao còn chưa đi?”

Mạnh bà tử phần nộ, nhìn Tạ Đoạt Thạch, lão tướng quân ơi, người phải làm chủ cho lão nô! Từ khi lão nô theo Mạnh phu nhân vào phủ đến giờ vẫn luôn cẩn trọng hầu hạ người, không dám gây ra lỗi lầm gì, cũng chưa hề quản công, ngại khổ. Bây giờ tiểu nha đầu mới đến này lại dám cười lên đầu lão nô. Việc này mà truyền đi, chẳng phải là rét lạnh lòng của toàn bộ nô gia trong phủ sao?

Tạ Đoạt Thạch thấy Sử Tú Nhi phân phó Mạnh bà tử, Mạnh bà tử lại nhìn mình, cũng chẳng thấy có chỗ nào không ổn, chỉ phất tay nói: “Dâng trà ngon hôm trước La phủ đưa đến đây, mang thêm cho ba người Diêu Mật mỗi người một chén.” Nói xong còn hỏi sở thích của Diêu Mật, cười nói: “Còn muốn điểm tâm gì không? Cứ thoải mái phân phó.”

Diêu Mật lập tức nói: “Ta muốn bánh đậu xanh, rồi bánh phù dung, rồi...”

Mạnh bà tử thiếu chút nữa phun nước miếng, đang tính nhắc lại lão tướng quân vài câu, lại thấy ông đang nghi ngờ nhìn bà, dáng vẻ như muốn nói người sao còn chưa đi pha trà thì đành phải ra cửa, phân phó một tiểu nha đầu đi pha trà.

Phạm Tinh thấy Diêu Mật và Sử Tú Nhi vồn vã thị sợ bản thân bị rút lại phía sau, vội nhìn xung quanh, tìm thấy một chiếc quạt, lập tức bước đến bên cạnh Tạ Đoạt Thạch quạt cho ông, vừa dè dặt hỏi: “Lão tướng quân, người thấy mát không?”

Quả nhiên, cuộc sống có cháu dâu và không có cháu dâu hoàn toàn khác biệt. Tạ Đoạt Thạch chỉ Diêu Mật đấm vai trái, tay nhận chén trà Sử Tú Nhi bưng đến, hưởng thụ gió mát từ cánh quạt của Phạm Tinh, thoải mái híp mắt, thở dài cảm thán: “Từ lúc A Vân qua đời, chưa từng có người đấm lưng giúp ta.”

Mạnh bà tử phân phó a hoàn xong, xoay người, đúng lúc nghe được lời của Tạ Đoạt Thạch, bà liền trợn mắt, ôi lão tướng quân, ngài nói như vậy thật không phải đạo. Ngài muốn đấm lưng thì nói một tiếng là được, cần gì phải xúc động như vậy? Người nào không biết còn tưởng rằng phủ tướng quân không chăm sóc ngài.

Diêu Mật nghe Tạ Đoạt Thạch cảm thán, nàng càng ra sức đấm lưng, chẳng qua nàng là một tiểu thư quen được chiều chuộng, trước kia mặc dù cũng từng đấm lưng cho trưởng bối trong nhà, nhưng chỉ là đấm hơi hợt, nào như bây giờ đạo thật sùng thật, phải dùng sức mà đấm? Không lâu sau, sắc mặt liền đỏ hồng một mối, thở hổn hển.

Tạ Đoạt Thạch nhấp trà, xong, lúc đặt chén trà xuống thì chợt nghe được tiếng hít thở mệt nhọc ở phía sau, quay đầu nhìn, liền cười xòa, nói: “Được rồi, không cần phải đấm nữa, nhìn người xem, mặt mày đỏ hết rồi. Sang đây ngồi xuống.”

“Mệt ghê ~!” Diêu Mật tức khắc làm nũng, không thèm đếm xỉa đến ánh mắt coi thường của Mạnh bà tử, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tạ Đoạt Thạch. Vừa duỗi bàn tay ra vừa chu miệng nói: “Lão tướng quân nhìn xem, tay đỏ hết rồi, còn giống như tróc da nữa!”

Sử Tú Nhi vừa nghe, lập tức nháy mắt với Diêu Mật, dáng vẻ được lắm, làm khá lắm! Đánh rắn cũng phải tùy vào gậy, làm nũng cũng phải lựa thời cơ.

Diêu Mật tung ra vẻ mềm mại như vậy, Tạ Đoạt Thạch cũng thoáng hốt hoảng. Lúc Tạ Vân còn nhỏ, mỗi khi đi chơi về đều giúp ông đấm lưng, cũng chỉ đấm vài cái, sau đó nũng nịu trò chuyện như thế này. Ông lúc nào cũng kéo nàng ngồi lên đầu gối của mình, giúp nàng thổi tay, nói rằng thổi một chút sẽ không sao. Bây giờ...

Tạ Đoạt Thạch thất thần, sau đó liền trở về bình thường, nhưng lại phát hiện mình đang nhẹ nhàng nắm tay của Diêu Mật, miệng thổi vào lòng bàn tay nàng, hiền lành nói: “Thổi một chút sẽ không sao!”

Mạnh bà tử thấy Tạ Đoạt Thạch thổi tay Diêu Mật, đôi chân cứng cáp thiếu chút nữa mềm oặt khụy xuống, tim nhảy thình thịch. Ông trời ơi, đây đúng là ba tiểu yêu tinh mà? Lão tướng quân bị mê hoặc đến chóng mặt rồi. Bà dụi mắt, lại dụi mắt, một hồi lâu mới dám khẳng định, lão tướng quân mà bà vạn phần tôn kính quả thật đang thổi tay cho tiểu yêu tinh kia. Ta phải tố cáo với Mạnh phu nhân mới được, không thể

để cho phủ tướng quân rối loạn. Mắt Mạnh bà tử hằng học những tia máu, đang muốn chạy ra ngoài, vừa quay đầu, đã thấy ba huynh đệ Tạ Đằng đứng trước ngưỡng cửa.

Tạ Đằng bị một cái miệng ẩm trà nhiễu loạn tâm tư, một đêm ngủ không ngon, sáng thức dậy, dùng điểm tâm xong liền vội vã sang thăm Tạ Đoạt Thạch. Đi được nửa đường thì gặp Tạ Thắng và Tạ Nam, thấy hai người nhìn hẩn cười cười, hẩn tức giận, nói: “Cười đẹp lắm, cười nữa ta liền cho hai người biết tay. Ngủ xuẩn!”

Đại ca thế này là? Tạ Thắng ngẩn ra, lập tức hiểu được, là muốn mà không được nên bắt mãi dây mà. Đêm qua, chuyện trong thư phòng không thành, sau đó đến nhà xí hơi thối kia, phỏng chừng cũng không mần ăn được gì rồi. Cục tức này thật lớn!!

Tạ Nam lại không sợ chết, đi tới đập bả vai Tạ Đằng, nói: “Tối hôm qua đại ca ngủ không ngon sao? Hay miệng ẩm trà không dễ xài? Nói thật với đại ca, miệng ẩm trà dù thế nào chẳng nữa cũng chẳng bằng mỹ nhân như ngọc kia đâu!”

“Nói nhảm gì đó?” Tạ Đằng lập tức đuổi tay bắt lấy vai của Tạ Nam, muốn quật hẩn xuống đất. Tạ Nam né nhanh, nhảy một cái đã lùi xa mấy bước, cười cợt nói: “Ta nghe được ba tiểu đầu bếp kia sáng sớm tinh mơ đã đến phòng của ông nội hầu hạ ông, chúng ta qua xem thử các nàng hầu hạ như thế nào nhé?”

Ba người trò chuyện trên đường đi, một lát sau đã đến viện của Tạ Đoạt Thạch, vừa bước vào viện, đã nghe được tiếng cười nói chuyện trò, hai ba bước đã đến trước cửa phòng, còn chưa kịp nhảy vào trong, đã nhìn thấy cảnh tượng: Tạ Đoạt Thạch vô cùng thân thiết cầm tay của Diêu Mật, nhẹ nhàng thổi khí. Mặt mày Diêu Mật đỏ bừng, ánh mắt kín đáo gợi tình, mềm mại dịu dàng nhìn Tạ Đoạt Thạch. Sử Tú Nhi ở bên cạnh thổi trà, dường như muốn bưng trà đút cho Tạ Đoạt Thạch. Phạm Tinh cầm quạt quạt cho Tạ Đoạt Thạch, vô cùng ân cần.

Tạ Đoạt Thạch nghe được tiếng vang, ngẩng đầu lên liền thấy ba người Tạ Đằng, ông nhướn mày nói: “Sao còn chưa vào?” Thật là, ba đứa cháu dâu thông minh vui vẻ như thế này mà ba thằng cháu trai cứ gây ngốc tại chỗ. Hừm, ba đứa này đến lúc nào mới ra tay, để cho ta được ôm chặt tử đây hả? Ta phải tạo cơ hội cho bọn ngốc này mới được.

Tạ Đằng nhìn cảnh tượng trong phòng, đang tính nói một câu, lại nghe được giọng nói của Tạ Đoạt Thạch: “Đằng Nhi lại đây, tay Diêu Mật bị trầy, con giúp nàng thổi chút nào!”

“Không cần đâu!” Diêu Mật hạnh phúc đưa mắt nhìn Tạ Đoạt Thạch, lão tướng quân, hai ta còn chưa kết hôn mà, sao đã gọi cháu trai đến hầu hạ rồi, xấu hổ quá đi!

Tạ Đằng thấy ánh mắt nhìn Tạ Đoạt Thạch của Diêu Mật, cơn tức giận nghẹn giữa ngực lại cuộn cuộn trào lên, hẩn lạnh lùng liếc nhìn Diêu Mật, lại trút giận lên người Mạnh bà tử, hừ nói: “Chúng ta tới đã lâu, sao còn chưa dâng trà?”

Mạnh bà tử: Té ra ta chính là một người dâng trà.

Mạnh bà tử còn chưa lui xuống, quần gia đã tươi cười tiến vào, bẩm: “Lão tướng quân, tướng quân, La nhị gia của La phủ tới.”

14. Chương 14: Đòi Hỏi

Trời mùa hạ nóng nực, sáng sớm đã cưỡi ngựa ra ngoài nên cả người rịn đầy mồ hôi. La Hãn chậm rãi tiến vào phủ tướng quân, bàn tay nhẹ nhàng kéo cổ áo ra phẩy phẩy, cảm giác được cả lưng ướt sũng, liền nhất tay che trán nhìn lên trời, đồ ông trời chết tiệt, sao tí gió cũng không cho hả? Thật ra, hẩn tính trời tối mới đến bãi phóng. Nhưng dù Tạ Vân đã không còn ở đây, hẩn vẫn quen việc vừa hồi kinh là tức tốc chạy đến phủ tướng quân trước tiên.

Quần gia nghe nói La Hãn sắp tới nên đã ra đón từ sớm, cười vắn an xong đi trước dẫn đường, nói: “Lão tướng quân mấy hôm nay nhắc mãi, nói La nhị gia đã lâu rồi không đến thăm ông, không ai bồi ông trò chuyện. Sáng sớm hôm nay ông cũng nhắc tới ngài, không ngờ La nhị gia đã tới.”

La Hãn phát tay nói: “Đừng nhìn ta, lão tướng quân nhà ngươi có ba đứa cháu trai phụng bồi, sao còn nghĩ đến người ngoài như ta chứ?”

Quản gia nhìn dáng vẻ nói chuyện của La Hãn, âm thầm gật đầu. La nhị gia khô ngô tuần tú, chỉ tiếc là hãn rất càn quấy hồ đồ, mặc dù ái mộ tiểu thư, nhưng tiểu thư ngại hãn gây chuyện phạm pháp nên lúc nào cũng thờ ơ, lãnh đạm với La Hãn. Đến khi tiểu thư qua đời, La nhị gia hoàn toàn sa sút, trở nên hốc hác tiêu tụy, mọi người đều biết hãn đau lòng, ai cũng khuyên hãn vài câu. Sau này, hãn ở trước mặt Hoàng thượng dâng hoàng lĩnh người ra kinh làm việc, từ đó về sau luôn có bộ dáng là người của công việc. Nhưng, nụ cười đã không còn xuất hiện trên mặt, vẻ tràn đầy sức sống năm nào cũng mất đi, lúc này nhìn hãn rất vui vẻ, con người tràn đầy sức sống trước kia đã trở lại.

La nhị gia năm nay hai mươi ba tuổi, cha mẹ hãn tất nhiên luôn bắt hãn thành hôn. Quan phủ thấy hãn đã quá tuổi mà chưa đón dâu, nên cũng muốn tìm cho hãn một nàng dâu xứng đôi với hãn. Hiện giờ trong kinh thành còn nhiều quý nữ chưa kết hôn, nhìn trúng chàng trai anh tuấn nhà nào thì lập tức dùng tiền mua chuộc quan phủ, dưới sự giúp đỡ của quan phủ mà cưỡng ép người ta cưới mình, như ý nguyện gả cho lang quân mình mong muốn. La nhị gia nếu đã hồi kinh, chỉ sợ đám quý nữ đánh chủ ý lên người hãn là không ít.

Quản gia suy nghĩ, dẫn La Hãn đến trước viện Tạ Đoạt Thạch, sau đó đi vào trong thông báo, lập tức nhìn thấy ba thiếu nữ thanh xuân như hoa như ngọc ở trong phòng, là ba tiểu đầu bếp vào phủ mấy ngày trước nên hãn không để ý nhiều. Có khách đến phủ, ba a hoàn này tất nhiên phải ở bên cạnh hầu hạ.

Tạ Đoạt Thạch và ba người Tạ Đằng nghe được La Hãn tới, vội sai quản gia ra mời. Thậm chí Tạ Đằng cũng tự mình ra ngoài nghênh đón. Lại nói tiếp, La Hãn chỉ hơn hãn vài tuổi, sém chút nữa còn trở thành dưỡng tử của hãn, bây giờ tiểu cô cô đã không còn nhưng hãn vẫn thường xuyên đến đây, mỗi lần hồi kinh đều đến thăm phủ tướng quân, tấm lòng này, thật không thể không tiếp đón chu đáo.

La Hãn thấy được đích thân Tạ Đằng ra đón mình thì cười đùa trêu cợt mấy câu, sau đó lại thâm sâu liếc nhìn Tạ Đằng, muốn tìm hình bóng của Tạ Vân trên người nhà họ Tạ. Người Tạ gia có đôi mắt dài, mà Tạ Đằng và Tạ Vân lại giống nhau như vậy, khóe mắt xếch lên, không cười thì thôi, mà đã cười một tiếng thì hết sức câu người.

Tạ Đằng thấy La Hãn thâm tình nhìn hãn, hơi nổi da gà, liếc mắt nói: “Nhìn gì mà nhìn? Không chịu được ta đẹp trai hơn người sao?”

La Hãn vỗ vai Tạ Đằng, thở dài nói: “Một tiếng dưỡng tử cũng không thêm gọi, cứ người người ta ta, vô phép.”

Thấy La Hãn cười đùa như trước, không còn chìm đắm trong đau khổ, nên hãn cũng vui vẻ đùa lại mấy câu, sau đó dẫn La Hãn vào cửa.

Bên này La Hãn vào cửa, bên kia có bà tử bấm báo cho Mạnh Uyển Cầm. Mạnh Uyển Cầm đầu tiên là cho người đến hỏi thăm xem La Hãn có lưu lại dùng cơm hay không, nếu có, phòng bếp phải nhanh chóng chuẩn bị.

Sau khi bà tử lui xuống, Mạnh Uyển Cầm cười với Cố Mỹ Tuyết, nói: “Ba tiểu đầu bếp kia sáng nay mới vào phòng lão tướng quân hầu hạ, La Hãn lại tới, thật đúng lúc!”

Cố Mỹ Tuyết gật đầu: “Phải vậy chứ! Ba tiểu đầu bếp đó nếu chăm sóc lão tướng quân được nhiều ngày, sợ rằng chủ tử có tình, dù La Hãn có đòi lão tướng quân cũng khó bỏ được. Bây giờ chỉ mới chăm sóc, lòng còn chưa nóng, nếu La Hãn mở miệng yêu cầu, lão tướng quân khó mà xem nhẹ thể diện và tình cảm, tất nhiên sẽ đưa cho La Hãn.”

Mạnh Uyển Cầm yên lặng một hồi rồi nói: “Trước kia La Hãn không ra gì, nhưng từ khi Tạ Vân mất, hãn lại chịu yên phận, còn trở thành người bên cạnh Hoàng thượng, thường xuyên xuất kinh làm việc. Tướng mạo và thân phận của hãn tính ra cũng là một lựa chọn tốt làm hôn phu, nếu như...”

Cố Mỹ Tuyết hiểu rõ Mạnh Uyển Cầm muốn nói điều gì, đầu lắc mạnh, nói: “Mẹ không cần nói nữa, ta chỉ thích đại biểu ca, nam nhân khác chỉ nhìn không hơn.”

Nghe Cố Mỹ Tuyết nói vậy, Mạnh Uyển Cầm không nói gì thêm. Lại nói, La Hãn trước kia ái mộ Tạ Vân mà không được, hiện giờ lại chậm chạp không chịu lập gia thất, tâm sự của lòng hãn không nói cũng tự hiểu.

Muốn làm vợ của hắn thì phải chịu đựng Tạ Vân hắn cất giấu trong lòng. Không chừng khi hắn nhớ đến Tạ Vân sẽ so sánh vợ mình với Tạ Vân, thê tử nhảy cảm, khó tránh được đau lòng.

Mẹ con ngồi nói chuyện, đang định sai người đến thám tính tình hình trong phòng Tạ Đoạt Thạch thì thấy Mạnh bà tử cầm uất tiến vào, sau khi hành lễ xong liền nói: “Phu nhân, tiểu thư, các người mau đến chỗ của lão tướng quân, nếu không, sẽ có loạn.”

Mạnh Uyển Cầm hỏi: “Tại sao?”

“Cũng là do ba con a hoàn mới tới gây ra.” Mạnh bà tử kể lại chuyện xảy ra sáng nay, vừa kể vừa đầm ngực, nói: “Thấy La nhị gia tới, ba a hoàn này cũng không thềm đi bưng trà rót nước, chỉ ngهنhng ngang ngồi sau lưng lão tướng quân, xếp một hàng như ba bình phong mỹ nhân cho người ta ngắm vậy, một chút xấu hổ cũng không có. Đây là tới để làm a hoàn sao, lão nô thấy, các nàng tới để làm chủ mẫu thì đúng hơn!”

Mạnh Uyển Cầm nghe xong thì hơi sững sốt, nhưng điều bà quan tâm cũng không phải là việc này nên chỉ trấn an đôi câu, sau đó hỏi: “La nhị gia vào hậu viện thấy Diêu Mật kia thì vẻ mặt như thế nào? Tả rõ cho ta nghe xem?”

Mạnh bà tử vốn tinh quái, nghe được Mạnh Uyển Cầm hỏi dò, bà lập tức kể lại mọi biểu hiện của La Hãn khi đến hậu viện, thấp giọng nói: “La nhị gia lúc đầu chưa nhìn ra sau lưng lão tướng quân, còn cười nói rất thoải mái. Đến khi hắn kể chuyện tiểu lâm, ba a hoàn kia nghe xong thì bật cười ha hả. La nhị gia lúc này mới lơ đãng liếc nhìn phía sau lão tướng quân, vừa nhìn tới, sắc mặt liền vô cùng đặc sắc!”

“Như thế nào, như thế nào?” Cố Mạ Tuyết không đợi Mạnh bà tử kể chi tiết đã nôn nóng hỏi.

“La nhị gia vừa nhìn thấy tiểu đầu bếp kia, lập tức đứng dậy trách móc lão tướng quân, nói rằng lão tướng quân thật không có nghĩa khí, rõ ràng là còn một người con gái mà giấu đến bây giờ mới cho hắn thấy. Đến khi lão tướng quân nói Diêu Mật chỉ là một a hoàn, sắc mặt hắn lập tức chuyển sầu thành vui, vừa mở miệng đã đòi a hoàn kia. Lão nô thấy mọi việc loạn như vậy nên mới sang đây bẩm với phu nhân và tiểu thư.”

Bên này La Hãn đang nghĩ, chẳng qua chỉ là một a hoàn, nếu hắn muốn, lão tướng quân sao có thể khước từ? Vả lại gần đây cha mẹ hắn liên tục ép hắn thành thân, dù sao cũng phải cưới vợ, không bằng lấy một khuôn mặt giống Tạ Vân. Người trước mắt tuy là a hoàn nhưng cũng không sao. Ai ngờ hắn vừa mở lời, a hoàn kia lập tức nắm tay của hai a hoàn còn lại, một mực lắc đầu nói ba người họ không thể tách rời, chỉ nguyện cùng nhau chăm sóc lão tướng quân.

Đây là thế nào? La Hãn không tin có người trẻ không yêu mà đi yêu già, vừa suy nghĩ liền tự tổng kết lòng của Diêu Mật, đúng rồi, a hoàn kia không có chỗ dựa, sợ thế đơn lực bạc sau này không tranh được với những nữ nhân khác nên mới một mực muốn hai chị em tốt cùng mình ở chung một chỗ, chẳng qua ngại không dám nói rõ thôi! Thôi được, không phải chỉ nhiều thêm hai người nữa thôi sao, này đã là gì? Giống với mong ước của nàng là được rồi!

“Lão tướng quân, nếu ba người các nàng đã không muốn xa nhau, ta phải đòi cho họ một nhân tình.” La Hãn liếc nhìn Diêu Mật, ánh mắt quyến luyến không rời, miệng lại vân đạm phong kinh nói: “Lão tướng quân nên tặng luôn ba nàng ấy cho ta thôi! Ta hồi phủ sẽ chọn mười a hoàn xinh đẹp động lòng người cho lão tướng quân tùy ý sai sử.”

Đều, đều tặng hết cho người? Vậy mà người cũng nói ra được! Tạ Đoạt Thạch trợn mắt, La nhị gia, người vừa mở miệng liền đòi ba đứa cháu dâu của ta, không thấy quá đáng sao?

Sắc mặt Tạ Đẳng càng lúc càng đen, trách không được tiểu cô cô lúc đó không thềm nhìn người, người chẳng qua là một người được nước làm tới. Vừa thấy nha đầu người ta xinh đẹp, chưa hỏi người ta có nguyện ý hay không, mở miệng ra liền đòi cho bằng được. Còn đòi hết ba người, người có biết xấu hổ không hả?

Tạ Thẳng nhìn Diêu Mật, lại nhìn Sử Tú Nhi, hơi đau lòng, không thể tặng, nếu tặng thì, thì...

Tạ Nam tương đối thẳng thắn, không suy nghĩ thốt lời từ chối La Hãn: “La nhị, a hoàn khác tùy người chọn, ba người này không thể tặng cho người.” Đùa sao, một người là Đại tẩu tương lai, một người là Nhị

tẩu tương lai, người còn lại còn chưa rõ có thuộc về mình hay không, nhưng dù sao sau này chính là chị em tốt của Đại tẩu và Nhị tẩu, cũng coi như là thân thích của phủ tướng quân, sao có thể tùy tiện tặng cho người khác?

La Hân thấy vẻ mặt của Tạ Đoạt Thạch không vui, ba người Tạ Đăng cũng chung một bộ dạng người nằm đó nhìn trúng tiểu cô cô của chúng ta, tiểu cô cô của chúng ta lại không thêm để ý đến người, hôm nay người lại nhìn trúng a hoàn phủ chúng ta, a hoàn nhà ta cũng như vậy không để mắt đến người, nhất thời trở nên buồn bực, đang muốn phát tay bỏ qua, nhưng lại không nỡ bỏ Diêu Mật, nhin một chút nói: “Vị cô nương này, ta dùng kiện hoa đồ thắm cưới nàng làm chính thê, vậy được chưa?”

Tuy chỉ là a hoàn, nhưng nếu nha đầu kia khóc nháo đòi gả cho ta, chẳng lẽ phủ tướng quân các người không biết xấu hổ mà ngăn cản? La Hân tự tin rằng Diêu Mật sẽ không cự tuyệt hẳn. Hiện giờ trong kinh dừng nói là a hoàn, ngay cả tiểu thư thế gia cũng khó mà gả đi. Mình mở miệng cho làm chính thê, nha đầu này sao mà không động tâm?

Diêu Mật còn chưa mở miệng, trừ La Hân ra, tất cả mọi người đều lo lắng.

Run rẩy, chớ đồng ý! Sử Tú Nhi và Phạm Tinh hận không thể nhào tới bịt miệng Diêu Mật, không cho nàng mở lời. Diêu Mật nếu ưng thuận La Hân, chỉ bằng hai người bọn họ thì sao có câu dẫn Tạ Đoạt Thạch. Muốn khóc quá, không được, các nàng sẽ sống cuộc sống tốt đẹp của trưởng bối mà! Không được như vậy, không được!!!!

Ba huynh đệ Tạ Đăng có chung một suy nghĩ, nếu như Diêu Mật có gan đồng ý, ba người liền một chưởng đánh nàng hôn mê bất tỉnh để khỏi bị mất mặt.

Tạ Đoạt Thạch so với ba người Tạ Đăng thì bình tĩnh hơn, ung dung liếc nhìn La Hân. Nói đùa, người tuy tốt, nhưng chẳng lẽ cháu trai nhà ta kém sao? Diêu Mật không chọn cháu trai của ta mà chọn người? Huống chi Diêu Mật và cháu trai của ta ở trong thư phòng ôm cũng ôm rồi, cắn cũng cắn rồi, tất nhiên là do trái tim cho phép, sao lại dễ thay lòng?

Diêu Mật kỳ thực có động tâm, ây, là chính thê đó! Nhìn La nhị gia nhất biểu nhân tài này, mới đến đã trò chuyện sôi nổi với lão tướng quân, trông khá thú vị! Huống hồ Tạ lão tướng quân và Tạ Đăng thẳng tính như vậy mà cũng khách khí với hắn, người này chắc chắn không tồi. Bây giờ người này vì mình có dung mạo giống Tạ Vân, liền hứa sẽ lấy mình làm chính thê, vậy phải đợi xem có chấp nhận điều kiện thêm hai người hay không, rồi mới đồng ý chứ?

15. Chương 15: Hầu Bao

Gật đầu đi, gật đầu đi, ngại gì nữa!! La Hân bị ba người Tạ Đăng làm ất mặt, khó khăn lắm mới tung ra mỗi chữ, đang tính mượn hội này để hòa nhau một ván, thấy được vẻ mặt của Diêu Mật, trong lòng sáng khoái vô cùng, ta nói, nha đầu này mắt có chủ kiến, sáng ngời tựa trân châu, hiểu rõ ta là một đáng phu quân tốt, rất muốn bằng lòng nhưng chỉ sợ các người phản đối thôi.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nắm chặt tay nhau, bắt lực nhìn Diêu Mật, ôi, chúng ta đã thề nguyện dưới ánh trăng, đã nói sẽ cùng nhau là phu nhân của Tạ lão tướng quân, sau này cùng nhau nuôi trai lơ mà, nếu người đồng ý với La Hân thì chúng ta biết làm sao bây giờ?

Dưới ánh mắt kỳ vọng của La Hân, dưới ánh mắt áp lực của mọi người Tạ gia, dưới ánh mắt chân thành đáng thương của Sử Tú Nhi và Phạm Tú, Diêu Mật nâng váy thi lễ với La Hân, trước tiên là nói lời xã giao: “Được La Nhị gia tán thưởng, tiểu nữ thật vinh hạnh.”

Có thể nói cười với Tạ lão tướng, xem ra gia thế cũng không thấp, mà tướng mạo của hắn lại khôi ngô tuấn tú, ăn nói hài hước, một người đàn ông như vậy lại đứng trước mặt bốn người Tạ lão tướng quân hứa hẹn dùng kiện hoa đồ thắm nghênh ta làm chính thê, sao lại không động tâm? Nhưng nếu đồng ý hôn sự này, đầu tiên là hạ thấp giá trị của bản thân, thứ hai là không để ý đến liên minh với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, thật không phải đạo. Vậy phải yên cầu đối phương đáp ứng điều kiện của ta là không cưới vợ bé và mang theo Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, sắp xếp cho các nàng mỗi hôn nhân tốt, lúc đó mới đồng ý được.

La Hân thấy Diêu Mật đứng ra hành lễ nói chuyện, mặc dù nàng chưa mở miệng bằng lòng, nhưng với dáng vẻ và giọng điệu này, rõ ràng là đang chuẩn bị đồng ý, hân không nhận được đặc ý liếc nhìn ba người Tạ Đằng, nhìn đi, gia mà ra sức quyến rũ, với sự quyến rũ của gia tiểu nha đầu nhà các người chồng cự được sao? Nhìn nhà các người bốn miệng ăn, người thì già, người thì nhỏ, sao có thể giữ được nha đầu như hoa như ngọc này?

Diêu Mật ngưng lại một lát, sau đó nói tiếp: “Người tài giống như La Nhị gia đây đã đứng trước mặt Tà lão tướng quân hứa hẹn với ta chức vị chính thê, ta tất nhiên...” Bốn chữ “Thụ sủng nhược kinh[1]” Diêu Mật định nói còn chưa thoát ra khỏi miệng thì bỗng nhiên nàng cảm thấy hoa mắt, miệng nàng bị nhét vào một vật, lấp đầy miệng của nàng làm nàng không phát ra được tiếng nào.

[1] Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

“Tạ Đằng, người đang làm cái quái gì đó?” La Hân đang mong đợi hai chữ bằng lòng của Diêu Mật trước mặt mọi người, lại thấy tay Tạ Đằng khê động, tiếp theo lại thấy miệng Diêu Mật bị nhét đầy bởi một cái hầu bao, dây buộc màu đỏ của hầu bao rủ xuống bên khóe miệng của Diêu Mật, nhẹ nhàng đung đưa, cảnh tượng hết sức khôi hài.

“Ta ở nhà ta làm gì cũng cần phải khai báo với người sao?” Tạ Đằng thấy La Hân bốc hỏa, ngậm khí tức giận trong ngực hân lập tức tiêu tan, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Huống hồ, Diêu Mật là a hoàn của ta, ta muốn làm gì với nàng cũng không tới phiên người chất vấn!”

La Hân tức giận, hân năm đó theo đuổi Tạ Vân, đám tiểu tử xấu xa Tạ Đằng này cũng làm đủ trò phá hoại, đáng vẻ lúc nào cũng là cô cô của bọn ta suốt đời sẽ ở trong phủ tướng quân, người ngoài đừng hòng mơ tưởng sẽ cưới được cô cô bọn ta ra ngoài, hại hân phải dùng mọi cách để lấy lòng bọn họ. Kết quả là mất công dã tràng, cả chì lẫn chài. Hiện giờ được lắm, chẳng qua hân chỉ muốn một a hoàn, Tạ Đằng lại giở trò phá hoại. Thù mới chồng chất hận cũ, La Hân không bình tĩnh được nữa, tức giận gầm lên: “Tạ đại lang, người đừng quá đắc ý!!”

Tạ Đoạt Thạch cười mà không nói, nhấp trà xem trò vui. Trên chiến trường thiên binh vạn mã, tinh phong huyết vũ[2], lão nhân gia ta lúc nào mặt không nhăn thì mày cũng cau, huống chi hai tiểu tử này chỉ đứng trong nhà rống vài tiếng? Không phải hai người đều yêu thích tiểu đầu bếp, muốn tranh tài cao thấp sao? Tranh đi tranh đi, xem ai có bản lĩnh giành được lòng của tiểu đầu bếp. Với tư cách là một khan giả, lão nhân gia ta cảm thấy cháu trai nhà mình cực kì chiếm ưu thế.

[2] Tinh phong huyết vũ: mưa máu gió tanh

Tạ Thắng và Tạ Nam hừ khinh bỉ La Hân, có gan thì đánh một trận với Đại ca bọn ta đi! Xem người có bị đánh thành đầu heo hay không? Cái tốt không làm mà dám đi cướp Đại tẩu của bọn ta, lại còn muốn đóng gói hai nha đầu còn lại mang đi luôn? Khinh thường người phủ tướng quân ta à!!

Tạ Đằng nâng bàn tay phải lên, để một ngón tay ngang miệng thổi một hơi, ngạo nghễ liếc nhìn La Hân, ta đắc ý đó, sao nào? Dám xông lên không, một ngón tay thôi cũng chọt ngã được người rồi!

La Hân dù tức giận nhưng vẫn sót lại một tia lí trí, hân đang ở trên địa bàn của người khác, lại là địa bàn của bốn con cạp một già ba trẻ, tất cả đều là loại muốn ăn tươi nuốt sống người ta, bất kể là động miệng hay động thủ đều xác định trước là chiếm không được.

Diêu Mật nắm được một góc của hầu bao, lôi nó ra, tức giận đến mặt mũi đỏ bừng. Sao lại khinh thường người khác như vậy hả? Nàng đang tính ném túi tiền xuống đất thì nghe Tạ Đoạt Thạch gọi nàng một tiếng, đành phải cầm hầu bao đi tới, tủi thân nói: “Lão tướng quân...”

Tạ Đoạt Thạch ngoắc tay gọi Diêu Mật đến gần, thì thầm: “Hầu bao này là do mẫu thân của Đằng Nhi thuê cho nó, nó rất ít khi để vật này rời khỏi người. Hôm nay nó ném ra ngoài như vậy, chắc chắn sẽ nghiêm chỉnh lấy trở về. Người cất giúp nó, sau này còn để lại cho vợ nó dùng.”

...

Diêu Mật nghe xong vừa buồn lại vừa vui, buồn vì, nhìn hành động của Tạ Đằng và ý tứ của Tạ Đoạt Thạch, dường như không muốn nàng đi theo La Hân, xem ra việc này không nên. Vui vì, giọng điệu của Tạ Đoạt Thạch thân thiết, lại cho nàng cất hầu bao của Tạ Đằng, dường như đã coi nàng là người của mình, đây là...

Thôi được, dù điều kiện của La Hân rất mê người, nhưng dù gì đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp hân, chưa hiểu rõ con người của hân, khó nói trước được sau này hân sẽ không nuốt lời. Tà lão tướng quân thì khác, ông là anh hùng, có thể tin cậy. Khi này ông không những không trách nàng sém chút nữa “thay lòng đổi dạ”, mà còn có ý coi nàng như người nhà, ngay cả hầu bao của Tà Đằng cũng giao cho nàng cất giữ, nàng còn mong gì hơn thế? Đúng vậy, nàng vẫn nên an an tâm tâm hầu hạ ông, tranh thủ lên làm phu nhân Tà lão tướng quân là được.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thấy Tà Đằng cắt ngang lời nói của Diêu Mật, Tà Đoạt Thạch ngoắc tay gọi Diêu Mật đến nói chuyện, dường như không đồng ý việc Diêu Mật đáp ứng La Hân, thiếu chút nữa vỗ tay hoan hô, nhất thời liếc mắt nhìn nhau, âm thầm quyết định, để tránh cho đêm dài lắm mộng, phải thay thế Diêu Mật, nhanh chóng lên làm Tà lão phu nhân. Còn La Hân này, dung mạo quả thật rất tuấn tú, đời lão tướng quân qua đời sẽ tính cách cho hân và Diêu Mật vụng trộm gặp nhau. Các loại hoa, uống chút trà, đi dạo phố, bao trai, lên gặp tình nhân, cuộc sống tốt đẹp khi về già thế này không được đặt hết trên tay của Diêu Mật.

La Hân xem ra, Diêu Mật đối với hân có lòng, chỉ tiếc bị Tà Đằng phá hoại. Hừ, năm đó hân mất đi Tà Vân là chuyện không thể thay đổi. Hôm nay, hân sẽ không cho phép mình sẩy tay một lần nữa, mặc kệ là dùng cách gì, hân cũng phải đoạt tiểu nha đầu này cho bằng được. Tà Đằng, người chờ đó!

Tà Đoạt Thạch thấy chiêu của cháu trai mình giành thắng lợi hoàn toàn, lập tức phủ tay, quyết định xoa dịu La Hân, ông nói: “La nhị, nữ nhân của phủ tướng quân chúng ta luôn là xinh đẹp nhất, nha đầu này cũng không ngoại lệ nên trách không được người động tâm. Như vậy đi, ngoài ba a hoàn này ra, những a hoàn khác cho tùy người chọn hai người, thế nào?”

Của hiem lắm à? La Hân thiếu chút nữa đấm ngực, bấm chặt hai tay, nói: “Ý tốt của lão tướng quân ta xin ghi nhận trong lòng, cáo từ!”

“Đi thông thả, rảnh rồi ghé qua đây chơi nhé!” Tà Đoạt Thạch ra hiệu cho quần gia mau chóng tiễn người đi. Đứa nhỏ này, cái khác có thể nhường cho hân, nhưng cháu dâu thì không có khả năng!!!

La Hân vừa đi, Tà Đằng nhớ tới hầu bao của mình, đi tới trước mặt Diêu Mật, hơi lúng túng nói: “Hầu bao của ta.” Cái gì không ném, sao lại đi ném hầu bao chứ?

Diêu Mật mím môi, chỉ nhìn Tà Đoạt Thạch. Lão tướng quân, hầu bao này ngài còn muốn ta giữ hay không, mau nói một câu.

Tà Đằng thấy bộ dạng của Diêu Mật, lúc này hân mới ý thức được chính mình đã phá hư chuyện tốt của người ta. Lại nói, gia thế của La Hân như vậy mà khẳng định sẽ lấy một a hoàn làm chính thê, hình như rất nghiêm túc. Mình bị ma xui quỷ khiến gì vậy chứ, sao lại đi phá hỏng nhân duyên của người ta? Xem ra, nha đầu này hận ta muốn chết rồi!

Tà Đoạt Thạch không khách khí nhìn Tà Đằng, hừ nói: “Ném ra rồi còn muốn đòi lại? Đừng vọng tưởng!”

Hầu bao này là di vật của mẫu thân, lại ném vào trong miệng một a hoàn như vậy quả thật là không ổn. Tà Đằng thấy giọng nói khó chịu của Tà Đoạt Thạch, cười nịnh nọt, nói: “Đã vậy thì không nội giữ giúp con nhé.”

Tà Đoạt Thạch khịt mũi, ngoảnh đầu nói với Diêu Mật: “Tiểu Mật nhớ giữ thật kĩ.”

Diêu Mật gật đầu. Được rồi, bà nội đây giúp người cất giữ! Sau này người cưới vợ, lúc kính trà cho ta, ta sẽ đặt trên khay trà làm quà.

Một lát sau, Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết tới nơi, nhưng La Hân đã không còn ở đây, mà Diêu Mật vẫn êm đẹp ngồi trong phòng, lập tức ngạc nhiên, a, La Hân muốn đòi một a hoàn, sao lại không có a hoàn nào đi hết vậy?

Tà Đoạt Thạch thấy Mạnh Uyển Cầm thì cười nói: “Muội tới thật đúng lúc, sau này ba người Diêu Mật sẽ cùng dùng cơm với chúng ta. Trời đã không còn sớm, dọn cơm trưa thôi!”

Bởi vì toàn bộ nữ quyến của phủ tướng quân đã không còn, nếu không có trà tiệc gì, Tà Đoạt Thạch và ba người Tà Đằng sẽ dùng cơm với nhau. Mạnh Uyển Cầm nghe Tà Đoạt Thạch nói như vậy, ý tứ là sau này

ba người Diêu Mật sẽ ăn cơm cùng một chỗ với bốn người các ông, liền giật mình hoảng hốt, nhắc nhở: “Lão tướng quân, ba người Diêu Mật chỉ là a hoàn, cùng các người ngồi trên một bàn thật không đúng với lễ nghi.”

Tạ Đoạt Thạch phiền nhất là những lễ tiết này, phát tay nói: “Lễ nghi cái chó má gì? Ở trong mắt ta chẳng đáng một văn. Ăn một bữa cơm phải quay quần bên nhau, vui vẻ mà ăn. Cứ theo lời ta mà làm!”

“Vâng!” Mạnh Uyển Cầm không còn cách nào, đành phải cam chịu đáp lời. Được rồi, phủ tướng quân không có chủ mẫu nên mới loạn như vậy, không còn cách nào khác. Đến khi Tạ Đằng thành thân, có chủ mẫu, sau này mới từ từ ổn định.

Đang lúc nói chuyện, Tạ Đằng thấy người hầu của mình đang lấp ló ngoài cửa, lập tức đi ra khỏi phòng, cùng người hầu của mình qua một nơi khác, thấp giọng hỏi: “Tra được những gì?”

Người hầu trả lời: “Ba vị tiểu đầu bếp này đúng là thân quyến của Cố phủ, bởi vì gần tròn mười lăm tuổi mà chưa sắp xếp được hôn sự nên mới mượn cơ đến chúc thọ Cố lão phu nhân, theo mẫu thân đến ở lại Cố phủ, muốn tìm cách lập gia thất. Mấy ngày trước, ba tiểu đầu bếp này bên ngoài thì đến biệt viện Tây Sơn học nghệ, bên trong lại lén lút mua chuộc Mạnh Trung, tiến vào phủ tướng quân làm đầu bếp, dường như muốn mượn cơ hội này để tránh bị quan phủ cưỡng ép thành thân.”

Tạ Đằng thấy hồi bẩm của người hầu và lời nói lúc trước của Diêu Mật không có gì khác biệt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hiện giờ, mặc dù Đại Ngụy và Đại Kim đã ký hiệp ước, nhưng khó đảm bảo nước Đại Kim không gây sự, không đưa gian tể đến nước Đại Ngụy. Nếu ba cô gái này lai lịch không rõ, phủ tướng quân dù thế nào đi nữa sẽ không cho các nàng ở lại. Nếu đã là thân quyến của Cố gia, các nàng ấy ở phủ tướng quân làm đầu bếp cũng được, làm a hoàn cũng được, tùy các nàng!

Tạ Đằng hỏi xong thì vào phòng, thức ăn đã dọn xong, Tạ Đoạt Thạch ngồi trên ghế thượng, Diêu Mật ngồi bên tay phải của ông, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thì ngồi bên tay trái, hẩn nhìn nhìn, chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Diêu Mật, đành phải đi qua ngồi xuống.

Thấy mọi người đã ngồi đông đủ, lúc này Tạ Đoạt Thạch mới nâng đũa. Sử Tú Nhi và Phạm Tinh biết rõ Tạ Đoạt Thạch thích ăn rau cải, vội vàng ra hiệu Diêu Mật gấp rau cải cho ông.

Gấp rau cải thôi mà, không nên ngưng ngừng. Diêu Mật lại gấp thêm thịt gà vào chén của Tạ Đoạt Thạch, ngọt ngào nói: “Lão tướng quân ăn cái này!”

Tạ Đoạt Thạch vui vẻ cười híp mắt, nói: “Tạ Mật cũng gấp thức ăn cho Đằng Nhi đi, nó chỉ lo ăn cơm.”

Diêu Mật còn chưa biết nên làm thế nào, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đã dùng ánh mắt nói với nàng, bà nội gấp thức ăn cho cháu trai là vô cùng bình thường, gấp đi, gấp mau!

16. Chương 16: Xét Đêm

Diêu Mật bởi vì hôm nay mình nhất thời “Thay lòng đổi dạ”, thiếu chút nữa đã đi theo La Hân, không giải thích được, nên cảm thấy khá xấu hổ với Tạ Đoạt Thạch, nghe ông nói vậy, nàng cũng không muốn làm ông phật ý thêm, gấp đại một lát cá bỏ vào trong chén của Tạ Đằng, tốt bụng nói: “Ăn cá này!”

Thấy Diêu Mật thoải mái gấp cá cho Tạ Đằng, Tạ Đoạt Thạch nói với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh: “Các con cũng gấp cho Tạ Thắng và Tạ Nam mỗi người một miếng!”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh rất dịu dàng gấp rau cho Tạ Thắng và Tạ Nam. Thân là trưởng bối thì phải phân xử công bằng, đối với ba đứa cháu trai này, không thể nhất bên trọng, nhất bên khinh. Bây giờ Diêu Mật đã gấp thức ăn cho Tạ Đằng, các nàng đương nhiên cũng phải gấp cho Tạ Thắng và Tạ Nam một ít.

Ba huynh đệ Tạ gia thấy mặt mày Tạ Đoạt Thạch vui vẻ hồng hào, cả ba đều nghĩ Tạ Đoạt Thạch đây là xem Diêu Mật thành Tạ Văn, trong lòng phấn khởi! Nên cũng phối hợp, được gấp món nào thì ăn món đó, không chút chê bai.

Tạ Đoạt Thạch sáng khoái trong lòng, tiết trời tuy nóng, nhưng bữa cơm này ông ăn thật vui vẻ thoải mái.

Mạnh Uyển Cầm theo lệnh sai người mang chén đĩa lên, cứ tưởng là mặc dù Tạ Đoạt Thạch hoang đường, nhưng ba người Diêu Mật thân là a hoàn nên tự mình biết mình mà không dám ngồi vào bàn, không ngờ bà vừa trở về phòng, Mạnh bà tử liền bẩm: “Phu nhân, ba tiểu hồ ly kia ngồi vào bàn, còn ngồi bên cạnh Tạ lão tướng quân, tự do tùy tiện.”

“Ngồi vào bàn?” Mạnh Uyển Cầm vô cùng ngạc nhiên mở to miệng, chẳng qua là loại a hoàn hạ đẳng, lại có gan ngồi ăn cùng bàn với ông cháu lão tướng quân ư?

Sắc mặt Cổ Mỹ Tuyết cũng trở nên khó chịu, nàng cắn môi, nói: “Mẹ, cần phải cho người điều tra lí lịch của các ả. Nếu chỉ là con gái của gia đình nghèo, lá gan chưa chắc lớn như vậy.”

Mạnh Uyển Cầm gật đầu nói: “Đúng vậy, Mạnh Trung tuyển các ả vào, để Mạnh Trung đi điều tra.”

Đến đêm, Mạnh Trung đã tra xong thân thế của ba người Diêu Mật, báo lại với Mạnh Uyển Cầm: “Ba người các nàng là thân quyến của Cổ phủ, Diêu Mật là cháu ngoại của Cổ Đình, phụ thân nàng làm quan đất Giang Nam, rất công chính.”

Vừa nghe đến hai chữ Cổ phủ, mặt của Mạnh Uyển Cầm biến sắc, bà cười lạnh lùng, nói: “Thì ra là nhà ông ta.” Xem ra, ba ả đầu bếp này đến phủ tướng quân chính là tìm hôn phu, trách không được hành vi khác người như vậy. Đầu tiên là câu dẫn ở thư phòng, sau đó là trên bàn, không biết tiếp theo, có phải là trên giường không nữa?

Cổ Mỹ Tuyết vừa nghe Diêu Mật là cháu ngoại của Cổ Đình, nhin không được bĩu môi.

Lại nói đến La Hãn sau khi hồi phủ, buồn bực không yên, tâm như bị trăm ngàn móng tay quấy nhiễu, cơm trưa cũng không ăn, ở trong thư phòng đi đi lại lại, đi đến khi chân đau nhức mà vẫn không dừng được. Phải dùng thủ đoạn gì mới mang tiểu nha đầu kia về bên mình được đây? Muốn cướp người từ trong tay ba huynh đệ Tạ gia, thật không dễ.

Thấy La Hãn không ra dùng cơm, La Ôn đứng ngoài thư phòng gọi hần một tiếng. Thấy người đến là La Ôn, La Hãn nói: “Là đại ca à, vào đi!”

La Ôn hơi La Hãn hai tuổi, tình cảm huynh đệ không tẻ, biết rõ tâm sự trong lòng La Hãn, thấy hần vừa từ phủ tướng quân trở về liền thành như vậy nên nói: “Mất đã mất rồi, hà tất phải như vậy? Nếu Tạ Vân cô nương trên trời có linh, nhất định là mong người có thể lấy vợ sinh con, sống vui vẻ an nhàn.”

La Hãn lắc đầu: “Chính là bởi nghĩ đến việc lấy vợ sinh con nên mới phát sầu thế này đây.”

“Tại sao lại nói thế?” Hai mắt La Ôn sáng lên, a, lão Nhị vì Tạ Vân mà mấy năm nay lúc nào cũng âu sầu, không chịu lập gia thất, còn tưởng hần vì đến phủ tướng quân, cảm xúc dâng trào chứ! Thì ra là có nguyên nhân khác, còn là muốn thành thân, đây quả thực là đại hỉ sự!

La Hãn biết La Ôn đa mưu túc trí, suy nghĩ một chút rồi kể lại chuyện xảy ra, cúi đầu nói: “Nha đầu kia cực kì giống A Vân, bằng mọi giá ta phải có được nàng.”

Vì La Hãn không chịu cưới vợ, La lão gia và Khương phu nhân vô cùng phiền muộn, nhiều lần để La Ôn tới khuyên, nói rằng chỉ cần La Hãn yêu mến, bất kể tướng mạo thân phận hay nhân phẩm như thế nào đi nữa đều chấp nhận. Lúc này La Ôn nghe La Hãn nói vậy, trong lòng vui mừng, chỉ là giành một a hoàn thôi, có rất nhiều cách.

“Là a hoàn mới tiến vào phủ tướng quân à? Đã hỏi qua kết khế ước bán mình các nàng ký chưa?” La Hãn cong tay gõ trên mặt bàn, nói: “Chỉ là a hoàn thôi, thế nào cũng có giá. Tìm cách khiến nhà nàng chuộc người. Người lại từ nhà nàng lấy nàng, có cái gì khó khăn chứ?”

La Hãn nghĩ vắt óc không ra cách, nghe được lời này của La Ôn, tức khắc nhào tới ôm chầm La Ôn, nói: “Đại ca, người đúng là ân nhân cứu mạng của ta, một lời thôi đã cứu được mạng của ta.”

La Ôn vừa bực mình vừa buồn cười, nói, đẩy La Hãn ra nói: “Trời thì nóng, người lại nói mấy lời buồn nôn muốn bức chết ta sao?”

La Hãn bị La Ôn đẩy một cái, thuận thế xoay luôn một vòng tròn, cười hì hì nói: “Ta lập tức cho người đi thăm dò lai lịch của ba nha đầu kia, xem thử là ai bán các nàng vào phủ tướng quân.”

“Không phải mới nói một người sao, sao giờ lại thành ba người rồi?” La Ôn ngạc nhiên hỏi.

“Đúng là một người thôi, nhưng hai nha đầu còn lại là chị em tốt với nàng, tình cảm rất tốt, nàng yêu cầu phải để hai người kia đi cùng nàng, làm bạn với nàng.”

Vừa nghe nói La Hãn muốn kết hôn, La lão gia và Khương phu nhân vui mừng đến mức không thể vui mừng hơn, lập tức ủa vào thư phòng của hãn, mỗi người đưa ra mấy biện pháp. La lão gia nói: “Cách này không được, để ta và mẹ ngươi hạ mặt đến phủ tướng quân thỉnh cầu lão tướng quân.”

La Hãn nói: “Nha đầu kia nhìn giống A Vân, Tạ Đằng chắc chắn sẽ không chịu nhường. Hay là trước tiên cứ hỏi thăm người nhà nha đầu kia ở đâu, để cho nhà nàng đi chuộc thì ổn hơn.”

La Hãn đã nói như vậy, La lão gia và Khương phu nhân đương nhiên là đồng ý, vội vàng giục người đi thăm dò. Đến tối, La gia đã nghe người ta tỉ mỉ kể lại. La lão gia vô cùng ngạc nhiên nói: “Hóa ra là cháu ngoại của Cố Đình, không biết vì nguyên nhân gì mà chạy đến phủ tướng quân nhỉ? Luận về gia thế, cháu ngoại của Cố Đình xem như cũng tương xứng với chúng ta. Đã vậy, nhất định phải biết được nguyên do, để bà mới thẳng tiến đến Diêu gia cầu hôn mới được.”

Vừa nghe Diêu Mật là thiên kim tiểu thư mà không phải là a hoàn xuất thân hèn mọn, tâm La Hãn càng ngứa ngáy khó nhịn, xoa tay nói: “Con sẽ đi, cứ phân vân tại sao một a hoàn lại có khí chất xuất chúng hơn người, hóa ra là tiểu thư nhà quan.”

Khương phu nhân trầm ngâm một lúc rồi nói: “Diêu tiểu thư tiến vào phủ tướng quân đúng để gạt người, chắc hẳn trong lòng có nỗi khổ, chúng ta không thể lơ đãng phá người ta.”

Nghe Khương phu nhân nói xong, La Ôn đề nghị: “Nếu đã như vậy, Nhị lang nhà ta hãy tìm cơ hội hỏi Diêu tiểu thư, nếu nàng có chuyện khó xử, chúng ta sẽ giúp một tay.”

La Hãn nhếch miệng, cười nói: “Cha, mẹ, đại ca, các người nhất định không được vội vàng. Cho dù có gặp Diêu Mật, cũng giả như không biết thân phận của nàng thì tốt hơn.”

La Ôn vỗ tay: “Chính xác. Nàng chỉ là a hoàn, người lại làm mọi cách lấy lòng nàng, hứa cho nàng làm chính thê, ở bên nàng không chút tính toán, chỉ thật lòng thích con người của nàng. Từng giờ từng khắc đối xử tốt với nàng, nàng chắc chắn sẽ cảm động. Đợi đến khi nàng thật lòng, mọi chuyện đều suôn sẻ.”

La Hãn đột nhiên nhớ tới thái độ ngày hôm nay của Tạ Đằng, sắc mặt lập tức thay đổi, lẩm bẩm nói: “Nếu nàng là a hoàn, Tạ Đằng muốn có được nàng cũng là chuyện dễ dàng. Không được, ta phải nhanh chóng gặp nàng, hỏi rõ nàng có nỗi khổ gì trong lòng để tùy cơ ứng biến.”

La Ôn bày mưu: “Vậy chúng ta sẽ dùng kế điệu hổ ly sơn, cho người tối nay thành sự.”

Ba người Diêu Mật bây giờ đã là a hoàn hầu hạ Tạ Đoạt Thạch, tất nhiên sẽ được ngủ trong sương phòng trong viện của Tạ Đoạt Thạch. Cửa sổ và cửa chính của sương phòng rất lớn, giường cũng lớn, so với căn phòng các nàng ngủ mấy hôm trước tốt hơn gấp mấy lần, các nàng vừa lên giường liền lấy quạt quạt cho nhau, vừa quạt vừa tám chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Các loại chuyện từ ngoài kinh đến đời sống của La Hãn, buổi chiều Diêu Mật đã nghe được từ trong miệng của một bà tử, nhất thời run chân, ôi, ôi, thật là một người đàn ông si tình! Huống hồ thân thể vào tướng mạo của hãn đều hơn người như vậy. Trời ạ, nàng lúc đó nên móc hầu bao từ trong miệng ra, nói thẳng là mình nguyện ý gả cho hãn mới đúng. Cơ hội tốt như thế lại bị hủy trong một hầu bao.

Thấy Diêu Mật buồn bực, Sử Tú Nhi nhéo lỗ tai nàng, nói: “Đừng nghĩ nữa, lão tướng quân mà biết được là không tốt đâu!”

Phạm Tinh vui mừng vì Diêu Mật không bị La Hãn bắt cóc, lúc này cũng chen miệng nói: “Đúng vậy, đã chấm lão tướng quân rồi thì không được suy nghĩ lung tung. Nói lời hồng hạnh xuất tường, nếu bị ba đứa cháu biết, chỉ sợ không ổn.”

Diêu Mật thét to: “Ai ôi, ta vừa nghĩ đến ánh mắt nhìn ta chăm chú của hãn, tim lại đập ‘thình thịch’, trước giờ chưa có người nào nhìn ta như vậy. Hơn nữa hãn vừa đẹp, vừa...”

Sử Tú Nhi không còn cách nào đành phải gọi nước lã lên đầu Diêu Mật: “Được rồi, người ta nhìn không phải là người, mà là hình bóng của Tạ Vân. Có nặng tình thế nào cũng không dính dáng tới người.”

Phạm Tinh nói: “Đúng đấy, nếu lão tướng quân nhìn người như vậy, đó mới là...”

Diêu Mật và Sử Tú Nhi lập tức rùng mình, nếu lão tướng quân nhìn người bằng ánh mắt đó, sợ chết người.

Các nàng đang trò chuyện thì Mạnh bà tử tới gõ cửa, mặt cười nhưng lòng lại không, nói: “Ba vị cô nương, nghe nói các người tới hầu hạ lão tướng quân?”

Diêu Mật cười đáp: “Bà có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Lúc này Mạnh bà tử mới nói: “Lão gia La phủ có rượu ngon, muốn cùng lão tướng quân và ba vị thiếu gia dưới ánh trăng phẩm rượu, còn để La đại gia và La nhị gia tự mình đến mời. Các người còn không đi hầu hạ lão tướng quân thay y phục?”

“La lão gia? Là phụ thân của vị La nhị gia ngày hôm nay sao?” Diêu Mật thuận miệng hỏi một câu.

Mạnh bà tử nói: “Đúng vậy. La lão gia là lão tướng quân giao tình đã nhiều năm, La lão gia thích phẩm rượu, lão tướng quân nhất định phải cho chút thể diện.”

Nói chuyện xong, ba người Diêu Mật đã thay giày, vào phòng Tạ Đoạt Thạch. Tạ Đoạt Thạch đã tự mình đổi y phục, thấy các nàng tiến vào thì cười hiền hòa, nói: “Ngày đã không còn sớm, các người đi ngủ đi, không cần hầu hạ.” Nói xong lại nhìn ba người các nàng rồi nói tiếp: “Đêm nay ra ngoài phẩm rượu, chỉ sợ không về nhanh được. Các người hãy dọn phòng bếp chuẩn bị canh giải rượu.”

Ba người Diêu Mật vâng lệnh, chờ Tạ Đoạt Thạch ra khỏi viện thì đến phòng bếp thông báo một tiếng, nhìn sắc trời cũng chưa quá muộn, nhớ đến trong phòng nóng nực, bây giờ có về cũng không ngủ được, ba người liền đi dạo vào vườn hóng mát.

Lại nói đến Tạ Đoạt Thạch và ba huynh đệ Tạ Đằng sau khi ra cổng trong, chỉ thấy La Ôn đứng đó thì cười nói: “Không phải nói là La nhị gia cũng tới à? Sao không thấy bóng dáng của hần đâu?”

La Ôn cười trả lời: “Hần mót quá nên đi tìm chỗ giải quyết rồi, tí nữa sẽ đuổi kịp chúng ta. Chúng ta đi trước thôi!”

Ông cháu Tạ Đoạt Thạch không chút nghi ngờ, theo La Ôn dẫn đầu cười ngựa đi trước.

Người sai vặt thấy đoàn người rời đi, sau một lúc lâu vẫn không thấy La Hân xuất hiện, liền hoài nghi mình bị hoa mắt, có thể La Hân đã theo mọi người ra ngoài rồi. Bởi vì hai nhà là thế giao nên không nghi ngờ gì, một lát sau đã không để ý nữa, tự mình cùng với những người khác rời đi.

Lúc La Hân tiến vào phủ tướng quân, lập tức giả vờ mắc tiểu, sau đó mai phục bên ngoài viện của Tạ Đoạt Thạch, đợi Tạ Đoạt Thạch ra ngoài, ba người Diêu Mật đi dạo trong vườn, hần liền lặng lẽ đi theo. Vừa đi vừa suy nghĩ nên làm cách nào để dẫn hai a hoàn kia đi nơi khác, để hần được ở riêng với Diêu Mật.

17. Chương 17: Âm Mưu

Sáng hôm nay La Hân mất hứng mà về, đêm nay lại thừa hứng theo La Ôn mời ông cháu Tạ Đoạt Thạch đi uống rượu, chuyện này đương nhiên đã khiến người Mạnh Uyển Cầm chú ý. Bà vừa nghe La Ôn và La Hân tới liền để cho Mạnh bà tử lặng lẽ đi thám thính, theo sát chú ý đến từng hành động của La Hân.

Chuyện La Hân giả vờ mắc tiểu, ở lại phủ tướng quân, sau đó lặng lẽ bám đuôi ba người Diêu Mật nhanh chóng bị Mạnh bà tử phát hiện. Mạnh bà tử không làm ồn lên, dấu người trong bóng đêm, rẽ qua một góc, nhỏ giọng dặn bà tử giữ vườn, để bà đến báo lại với Mạnh Uyển Cầm. Đợi sau khi bà tử giữ vườn gấp gấp rời đi, bà mới rẽ về chỗ cũ, rón ra rón rén theo sau La Hân.

Màn đêm buông xuống chưa được bao lâu, hơi nóng trên mặt đất chưa bốc đi, ba người Diêu Mật đi vòng đến bên cạnh một cái giếng ở sau vườn, múc nước, một người đề nghị mang thùng nước đến lương đình, hắt nước lên tảng đá ở lương đình, nghe một tiếng “Thùng” vang lên từ lòng đất, hơi nước bắn lên, ướt ướt ẩm

ấm, lúc này mới nhìn nhau cười vui vẻ, nghịch ngợm kéo thùng nước lên, sau đó thông thả bước vào lương đình, mỗi người chiếm một băng đá, ngồi hóng mát.

Diêu Mật lau mồ hôi, nói: “Trước đây mỗi khi trời nóng, ở trong phủ thêu thùa đọc sách, uống nước ô mai ướp lạnh, bên cạnh còn có a hoàn cầm quạt hầu hạ, luôn cảm thấy cuộc sống vừa dài vừa chán, bây giờ ngược lại cũng hay, làm a hoàn nhưng vô cùng vui vẻ.”

Sử Tú Nhi cười nói: “Đợi đến lúc chúng ta lên làm lão phu nhân phủ tướng quân, bồi phận tăng, cuộc sống sẽ thay đổi.”

Phạm Tinh gật đầu: “Đúng vậy.”

La Hân dùng hoa lá che dấu thân thể, ở từ xa nhìn Diêu Mật, thấy Diêu Mật nghiêng đầu trò chuyện, phong thái ngay ngắn động lòng người, lòng hân lại rung động như buổi sáng. Nha đầu này không chỉ có tướng mạo giống Tạ Vân mà ngay cả dáng vẻ và phong thái cũng giống, khiến người không động lòng cũng khó.

Mạnh bà tử ẩn thân cách La Hân không xa, khước miệng mang ý cười lạnh lùng. Mạnh phu nhân thật sáng suốt, kêu ta tới đây theo dõi, quả nhiên là theo dõi được cảnh tượng hấp dẫn đến bậc này.

Mạnh Uyển Cầm đang xem sổ sách dưới ánh đèn, nghe có bà tử giữ vườn cầu kiến thì vội cho bà ấy vào, bà tử kể trình báo xong, Mạnh Uyển Cầm cong mày nói: “Quả nhiên là đoán không sai, La nhị kia thật sự chưa từ bỏ ý định, nhanh như vậy đã tới cửa.” Nói xong liền dặn dò bà tử kia: “Người mau đi giúp Mạnh bà tử trông chừng ba a hoàn, không được để mất dấu. Ta an bài một chút rồi tới.”

Bà tử này biết chắc chắn sau này Mạnh Uyển Cầm sẽ thưởng bà hậu hĩnh, ánh mắt tức khắc lóe lên vẻ hưng phấn, lập tức gật đầu, vội vàng rời đi.

Cố Mỹ Tuyết thấy bà tử đi khỏi, lúc này mới nói: “Mẹ, chúng ta nhanh đi bắt các ả, đến lúc đó nhân chứng vật chứng đầy đủ, xem các ả còn lời gì để nói không?”

“Chúng ta đâu phải là người của phủ tướng quân, bắt các ả làm gì?” Mạnh Uyển Cầm nói với vẻ ung dung: “Muốn bắt, phải để cho biểu ca Tạ Đằng của con bắt. Chúng ta chỉ cần ngồi xem cuộc vui.”

“Nhưng không phải biểu ca Tạ Đằng đã đến La phủ phẩm rượu rồi sao?” Cố Mỹ Tuyết ngẩn ra, lập tức hiểu được, cười nói: “Vậy nha, vậy thì nhanh sai người đi tố cáo với biểu ca, nói trong phủ có trộm. Nếu nghe được lời này, biểu ca nhất định sẽ gấp gáp chạy về bắt trộm. Chỉ cần bắt được, tối nay sẽ có náo nhiệt.”

Mạnh Uyển Cầm tán thưởng nhìn Cố Mỹ Tuyết, cười nói: “Con nếu đã nghĩ được nhiều như vậy, ta nên tụng kinh niệm phật rồi.”

Vừa trò chuyện, Mạnh Uyển Cầm cho người gọi Mạnh Trung vào dặn dò mấy câu. Mạnh Trung vì tham tiền nên mới tuyển chị em Diêu Mật vào phủ làm đầu bếp, lúc này đang muốn lập công chuộc tội, vừa nghe được lời của Mạnh Uyển Cầm liền vội vàng sai người dắt ngựa, phi đến La phủ tìm Tạ Đằng.

Mạnh Trung vừa đi, Mạnh Uyển Cầm lúc này mới cười với Cố Mỹ Tuyết, nói: “Tối nay không những làm cho ba ả nha đầu kia lộ bộ mặt thật, còn xác định được hôn sự của con.”

“Mẹ, mẹ có cách rồi sao?” Cố Mỹ Tuyết mừng rỡ ngạc nhiên.

Mạnh Uyển Cầm gật đầu nói: “Ba nha đầu kia tới chưa được vài ngày, cần gì phải tiến hành từng bước, chỉ bằng giải quyết hết một lần cho xong. Mà hôn sự của con cũng không thể kéo dài được nữa. Nếu càng mong chờ, càng không có hy vọng.” Mạnh Uyển Cầm ghé vào tai Cố Mỹ Tuyết thì thầm mấy câu, sau đó cắn răng nói: “Đến lúc đó nghe thấy tiếng cửa phòng mở, con cứ từ thùng tắm đứng dậy, tốt nhất là để cho hân nhìn sạch. Sau đó ta sẽ vọt vào, làm loạn ngay tại chỗ. Hân muốn cũng phải nhận, không muốn cũng phải nhận. Đến lúc đó lại mời lão tướng quân đứng ra làm chủ, chuyện này sẽ ổn thỏa. Sau khi thành thân, con lại nhanh chóng sinh một nam một nữ, sau này sẽ không bị quấy nhiễu.”

Cố Mỹ Tuyết nghe xong thì cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nếu hân nghi ngờ chúng ta gài bẫy, sẽ vì thế mà chán ghét con thì sao?”

Mạnh Uyển Cầm thở dài nói: “Muốn nghi ngờ cũng phải có cơ sở, muốn lấy được hân, con không nên bận tâm nhiều như vậy. Con cũng sắp mười lăm rồi, không thể chần chừ được nữa. Nếu không thành công, phải

chết tâm đi, nghe theo sắp xếp của mẹ.”

Cố Mỹ Tuyết ngẩng phắt đầu dậy: “Mẹ, ngoại trừ biểu ca, con không muốn ai cả.”

“Vậy là được rồi không phải sao? Tạ Đằng không phải là nam tử bình thường, phải hạ thuốc mạnh mới có hiệu quả.” Mạnh Uyển Cẩm nói, trên mặt cũng nóng lên, nếu như trước kia, bất luận thế nào bà cũng không để con gái làm loại chuyện này, nhưng bây giờ nếu muốn chọn được phu quân tốt, còn khó hơn lên trời. Thay vì để nữ nhân khác dùng thủ đoạn để tiện câu dẫn Tạ Đằng, không bằng để con gái mình ra tay thì hơn.

Lại nói đến La Hân nhìn lên được một lát, cảm thấy trong vườn dường như không có ai nên đánh liều nhảy ra, rảo bước đến lương đình, ba người Diêu Mật chưa kịp hoảng sợ kêu lên thì hần đặt ngón tay lên môi “Xuyết” một tiếng, thấy ba người Diêu Mật nhận ra hần, thì mới nói: “Ồ đây không tiện nói chuyện, xin ba vị đi theo ta.”

La Hân trước kia hay đến phủ tướng quân nên quen thuộc với mọi góc ngách trong phủ, biết rõ trong vườn có chỗ yên tĩnh, hần muốn dẫn ba người Diêu Mật đến đó trò chuyện, lại nói thêm: “Ta sẽ không hại các người, hãy yên tâm.”

Người không hại chúng ta mới là lạ á? Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cảnh giác nhìn La Hân, thế nào, thế nào, muốn bắt cóc Tiểu Mật nhà ta chứ gì? Người bắt cóc nàng chính là bắt cóc hạnh phúc của bọn ta, mơ tưởng!

Sử Tú Nhi nhanh chóng xem xét xung quanh, thấy ngoại trừ các nàng và La Hân ra thì không còn ai khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy ngăn trước người Diêu Mật: “Chỗ nào bọn ta cũng không đi, La Nhị gia có lời gì cứ nói ở đây!”

Phạm Tinh tiếp lời: “Đúng vậy, có chuyện gì thì ở chỗ này mà nói!”

La Hân nhìn Diêu Mật bị Sử Tú Nhi chắn trước người, hơi do dự, sau đó đành phải nói: “Tiểu Mật, lời hôm nay ta nói là thật lòng, mong nàng suy nghĩ thêm.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh lập tức tức giận trợn mắt, các nàng không nghe lầm đấy chứ, chưa gì đã gọi Tiểu Mật rồi sao? Chúng ta còn chưa thân thiết đến thế đâu!

Ôi, trai đẹp như thế, lại nói ra những lời hứa hẹn mê hoặc như thế, ta còn muốn từ chối nữa sao? Diêu Mật lại một lần nữa rung động, đang muốn đáp lời, lại bị Sử Tú Nhi xoay người che miệng, nói một cách nghiêm túc: “Diêu muội muội, người đừng nghe hần, nói mà còn ngọt hơn hát, ai biết có thật lòng hay không? Hơn nữa đêm hôm khuya khoác rồi lại lên vào phủ tướng quân nói với chúng ta những lời này, nếu bị người khác phát hiện, chúng ta liền hết đường chối cãi.”

Phạm Tinh hiềm khi thông minh được một lần, không những ra đứng giữ trước lương đình mà còn nói: “La Nhị gia nói xong chưa? Nói xong rồi thì mau đi giùm ta, không lại rước đến phiền toái.”

Sử Tú Nhi nói thêm: “Nơi này là phủ tướng quân, không phải như những phủ bình thường khác, La Nhị gia lên vào đây e rằng không giấu được bao lâu. Nếu bị người khác thấy người nói chuyện với bọn ta, bọn ta thật không còn lời gì để bào chữa.”

Diêu Mật sực nhớ tới, La Hân đến phủ cùng La Ôn, hần lại lặng lẽ ở lại phủ, chẳng lẽ không có người nào phát hiện? Đây là phủ tướng quân đó! Thật không bình thường, sự tình chắc chắn có bất!

Phạm Tinh sợ nhất là La Hân bắt cóc Diêu Mật, phản ứng nhanh nhạy hơn mọi hôm rất nhiều, nàng nhanh chóng thét to: “Có người muốn hại chúng ta!!!!”

Là Mạnh phu nhân? Diêu Mật và Sử Tú Nhi ngẩn ra, rất nhanh đã trở lại như cũ, bà tử giữ vườn nhất định là thông đồng với Mạnh bà tử, là người của Mạnh Uyển Cẩm, vậy chẳng lẽ mắt bà ta bị mù, không nhìn thấy La Hân tiến vào sao? Không, bà ta chắc chắn không mù, lúc này chỉ sợ đã chạy đến phòng Mạnh Uyển Cẩm báo cáo rồi, đợi lát nữa sẽ dẫn người đến bắt kẻ thông dâm mất! Nhớ lần trước, bà ta và Cố Mỹ Tuyết chưa gì đã nghe được tin tức, chạy đến thư phòng bắt kẻ thông dâm đó thôi? Trong phủ tướng quân này, không biết bao nhiêu người là tai mắt của bà ta?

Thời gian các nàng ở tại phủ tướng quân không dài nhưng cũng biết được, Mạnh Uyển Cầm ở phủ tướng quân vợ vét không ít béo bở, nếu nói có người sợ ba nàng lên làm lão phu nhân phủ tướng quân, ngoại trừ Mạnh Uyển Cầm ra thì không còn ai khác.

Diêu Mật và Sử Tú Nhi liếc mắt nhìn nhau, thấy được nghi ngờ trong mắt đối phương, ông cháu Tạ Đoạt Thạch và Tạ Đăng đã ra cửa, người lớn nhất trong phủ tướng quân chính là Mạnh Uyển Cầm, bà xử lý vài a hoàn, ai dám nói không? Xem ra, La Hãn vào được là do Mạnh Uyển Cầm cố tình thả vào, mục đích chính là gần tội lên người các nàng.

Sử Tú Nhi và Diêu Mật nhanh chóng suy nghĩ, quét mắt nhìn xung quanh, quả nhiên thấy phía xa hơi rung động, dường như có người đang ẩn nấp ở đó. Diêu Mật nháy mắt với Sử Tú Nhi, vợ nói với La Hãn: “La Nhị gia, nơi này không thể trò chuyện, chúng ta nên lánh đi nơi khác.”

Mạnh bà tử ẩn trong bóng tối, thấy Diêu Mật và La Hãn đáp lời, sau đó nhanh chóng cùng nhau ra vườn sau, bà lập tức vội vàng bước theo.

Lúc này, Mạnh Trung đã tới La phủ, mượn cớ đến La phủ tặng thịt ọi người nhấm rượu mà đi vào vườn của La phủ, lặng lẽ kẻ bên tai Tạ Đăng, nói rằng trong phủ hình như có trộm, vì không muốn làm mất nhã hứng phẩm rượu của lão tướng quân nên không dám làm to chuyện, nhưng cũng không dám dỗi gạt, nên tới đây bẩm báo với tướng quân.

Tạ Đăng là dũng tướng trên chiến trường, nghe nói có trộm vào phủ thì lơ đãng không quan tâm, muốn vào thì cứ vào, những hộ vệ trước đây luôn theo chân hấn giết địch trên chiến trường, một hai gã trộm tiến vào phủ tướng quân, đó là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Mạnh Trung thấy Tạ Đăng không thèm để ý thì vội vàng bổ sung: “Một hai kẻ trộm tiến vào cũng chẳng phải là cái gì, chỉ sợ kẻ trộm kia đi cường ép a hoàn...”

Tạ Đăng vừa nghe, lập tức nhướng mày, ba a hoàn kia thật hay chọc người. Đầu tiên là chọc La Hãn, bây giờ lại chọc kẻ trộm. Không đúng, chỗ ngồi hình như thiếu đi La Hãn. Vậy kẻ trộm kia là La Hãn rồi? Nếu đã như vậy, phải nhanh chóng trở về phủ nhìn một chút. Hộ vệ trong phủ như sói như hổ, nếu như bắt được La Hãn, đánh hấn đến tàn phế, hai nhà liền không thể giao hảo như cũ.

Tạ Đăng gật đầu ra hiệu cho Mạnh Trung không cần nói nữa, tự mình nói mọi người một tiếng, nói là có việc phải đi, thấy mọi người cũng không để ý thì lập tức cùng Mạnh Trung ra khỏi cổng La phủ, thúc ngựa như bay về phủ tướng quân.

Trong phủ, Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết dẫn theo bốn bà tử vai u bấp thịt vào vườn. Mạnh Uyển Cầm ra lệnh cho bốn bà tử thô bạo không bình thường này: “Theo sau bọn chúng, từ phía sau cho La Nhị gia và ba a a hoàn mỗi người một gậy, đánh ngất xỉu rồi ném tới hồ Sáu Ngọc, xếp bọn chúng nằm cạnh nhau. Đợi tướng quân gần về tới phủ thì khiến bọn chúng tỉnh lại, để tướng quân thấy cảnh tượng ba a kia ướt át toàn thân cùng với đàn ông khác nằm trong hồ.”

18. Chương 18: Bại Hoa

Mạnh Uyển Cầm cho rằng, nếu Tạ Đăng thấy ba người Diêu Mật ngâm mình trong ao, chắc chắn sẽ không để ba a ở lại phủ, mặc kệ thân phận của các a ra sao, lúc này các a chỉ là a hoàn của phủ tướng quân, xảy ra chuyện như vậy, chỉ có thể tống các a cho La Hãn. Còn La Hãn, mục đích của hấn là Diêu Mật nên tất nhiên sẽ vui vẻ chấp nhận. Vả lại, một người đàn ông và vài a hoàn ở trong hồ chẳng qua chỉ là mấy chuyện phong lưu, không có gì phải xấu hổ, đối với chuyện đã xảy ra cũng không cần phải đặc biệt truy cứu.

Bốn bà tử nghe được lời của Mạnh Uyển Cầm thì hơi do dự, ba người Diêu Mật chỉ là a hoàn, các bà vâng lệnh mà đánh cũng không sao, nhưng La Hãn lại là La Nhị gia của La phủ, đánh hấn, nếu hấn tính sổ với các bà thì các bà phải làm thế nào? Hơn nữa, dù La Hãn không có võ nghệ cao cường như ba anh em Tạ Đăng nhưng hấn cũng học chút công phu, trong bốn người các bà, ai cũng không chắc chắn có thể một gậy đánh ngất được hấn.

Mạnh Uyển Cầm biết rõ suy nghĩ của các bà, thản nhiên nói: “Xảy ra chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm. Vả lại, sau vườn đột nhiên xuất hiện đàn ông, không phải kẻ trộm chẳng lẽ lại là khách? Đánh trộm ngất xỉu

thì sai cái gì?” Nói xong gọi một người trong bốn bà từ ra, đặt một bao thuốc nhỏ trên tay bà tử ấy, thì thầm: “Người đợi La Nhị gia vừa quay đầu hãy tung bột phần này ra, ánh mắt hắn vừa mơ hồ thì lập tức một gậy đập xuống.”

Chúng bà tử ngầm hiểu, chuyện đêm nay, các bà chỉ có công, tuyệt đối không sai, lập tức yên lòng. Bà tử cầm bột thuốc hơn chần chừ, nhưng tức khắc đã hăng hái trở lại. Bà là người tung bột thuốc, tiền thưởng so với ba người kia đương nhiên sẽ gấp đôi, vì tiền thưởng này, bà bất cứ giá gì cũng phải làm.

Ba người Diêu Mật dẫn La Hân vừa đi vừa trò chuyện, trong lòng hơi thấp thỏm. Nếu Mạnh Uyển Cầm đã có tâm tư đối phó các nàng, dù đêm nay thoát được La Hân nhưng khó đảm bảo sau này Mạnh Uyển Cầm sẽ không bày ra âm mưu khác. Thay vì sau này khó lòng phòng bị, không bằng bây giờ giải quyết hết mọi rắc rối. Lại nói thêm, các nàng sau này có thể sẽ là lão phu nhân phủ tướng quân, là chủ mẫu chân chính của phủ, sớm muộn gì cũng đối đầu với Mạnh Uyển Cầm, thừa dịp lúc này lòng cảnh giác của Mạnh Uyển Cầm đối với các nàng chưa cao, các nàng phải bày mưu trả lại.

Sử Tú Nhi biết rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, nàng bóp chặt tay của Diêu Mật, lại bóp chặt tay của Phạm Tinh, ra hiệu đêm nay sẽ liều mạng với Mạnh Uyển Cầm.

Diêu Mật từng học qua ít công phu, thính giác so với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh tốt hơn một chút, nàng vừa đi vừa chú ý nghe ngóng, loáng thoáng, có lúc thì nghe được tiếng bước chân, có lúc lại dường như không có, trong lòng biết rõ là có người đi theo các nàng, chỉ là nấp ở một nơi nào đó trong bóng tối chưa hiện thân mà thôi, nàng nhất thời cẩn thận, các nàng chẳng qua chỉ là những cô gái yếu đuối, biện pháp cứng rắn không dùng được, phải dùng lí trí. Nếu làm ổn thỏa sẽ thiết lập được một ít uy tín trong phủ, làm chuyện gì cũng không bị người ta ra tay cản trở.

Khó khăn lắm mới tìm được chỗ yên tĩnh, Diêu Mật dừng bước lại, nói đơn giản: “La Nhị gia, lão tướng quân và tướng quân không có trong phủ, Mạnh phu nhân muốn nhân cơ hội này xử lí chúng ta, không biết ngài có thể giúp chúng ta một tay được không?”

La Hân một lòng muốn lấy lòng Diêu Mật, chẳng qua hơi khổ sở vì có Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ở bên cạnh, không có cách nào trò chuyện với Diêu Mật, nay nghe nàng nói như vậy, sao lại không đáp ứng chứ? Hắn lập tức trả lời: “Tiểu Mật, nàng muốn ta giúp thế nào, ta liền giúp nàng thế này. Mạnh phu nhân chỉ là cháu gái của lão tướng quân, vì phủ tướng quân không có nữ quyền nên mới tạm thời qua đây giúp chưởng quản mọi việc một tay, đắc tội với bà ta cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng.”

Sử Tú Nhi nghĩ nghĩ, nếu nàng là Mạnh Uyển Cầm, nàng sẽ làm như thế nào?

Đối với chuyện kiểu này, ngược lại, Phạm Tinh đã từng có kinh nghiệm, trước đây nàng ở nhà, thấy tận mắt thảm nương vu hãm ột vị thiếp câu dẫn dần ông bên ngoài, cảnh tượng tương tự như tối nay.

Nghe xong giả dụ của Phạm Tinh, Diêu Mật và Sử Tú Nhi đưa mắt nhìn nhau, nói: “Người nói, có khả năng Mạnh Uyển Cầm sẽ đánh nát chúng ta, rồi ném toàn bộ chúng ta vào trong ao. Sau đó sẽ dẫn lão tướng quân tới bắt gian ư?”

Phạm Tinh ghé vào tai Diêu Mật, nói: “Quần áo mùa hè mỏng, nếu chúng ta ngâm trong nước, quần áo dán trên người, sẽ bị lộ tất tần tật. Dù cho chúng ta và đối phương không xảy ra chuyện gì, cũng khó mà giải thích.”

Cảnh tượng ba nữ một nam ngâm mình trong hồ như thế nào La Hân cũng đoán được, lửa giận bùng lên trong lòng, hắn một lòng một dạ muốn cưới Diêu Mật làm chính thê, nhưng nếu Diêu Mật còn chưa vào cửa mà đã bị hạ nhân bôi xấu, sau này truyền ra ngoài, Diêu Mật bị xem là thất đức, nàng sẽ không thể đi theo hắn nữa. Việc này nếu truyền đi, quả thật làm trò cười cho thiên hạ. Mạnh Uyển Cầm, mục đích lắm, thừa dịp lão tướng quân không ở đây, liền bạo gan làm càn như vậy sao???

Năm đó không bảo vệ được Tạ Vân, chẳng lẽ lúc này ngay cả một a hoàn cũng không che chở được? La Hân quyết định trong lòng, trầm giọng nói: “Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì. Hết thấy cứ để ta lo.”

“A!” Không chỉ mỗi Diêu Mật mà ngay cả Sử Tú Nhi và Phạm Tinh vừa nghe được lời này của La Hân đều không kìm được đưa mắt nhìn hắn. Đất nước thời này, bởi vì nữ nhiều nam ít, tuy các nàng xuất thân là

thiên kim tiểu thư, nhưng ở trước mặt nam tử cũng không dám cảm giác mình được yêu chiều. Hơn nữa, việc cưới xin còn lận đận, đến bây giờ vẫn chưa có nơi có chốn, thêm việc bị Cố Đông Cẩn và Cố Đông Du ghét bỏ, nên đối với nam tử trẻ tuổi, các nàng đã không còn trông chờ gì, chứ đừng nói là mong được họ chở che, bảo vệ. Lúc này, La Hân vừa nói như vậy, không hiểu sao, các nàng đều cảm thấy rung động. Aii, nếu không phải..., các nàng sẽ thành toàn cho hân và Diêu Mật.

Diêu Mật nghe được lời này thì lần thứ ba động tâm, ôi, cuộc sống đường lão an nhàn sung sướng ta muốn, đức lang quân tuần tú này ta cũng muốn, làm sao để được cả hai đây?????

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh mặc dù ngay cả chính mình cũng rung động, nhưng lại sợ Diêu Mật động tâm, vội vàng dùng ánh mắt trấn an Diêu Mật, ây Tiểu Mật, sau khi lão tướng quân qua đời, hai bọn ta sẽ se chỉ lườn kim, cho người và vị lang quân khôi ngô này xuân tình đa độ, sung sướng tiêu dao. Cho nên, cuộc sống đường già hạnh phúc sẽ có, đức lang quân khôi ngô cũng sẽ có mà.

La Hân có chuyện trong lòng, tầm mắt không đặt trên người Diêu Mật, cũng không nhìn thấy ba người các nàng liên tục trao đổi ánh mắt với nhau, chỉ chăm chú quan sát xung quanh, ở đây hoa cỏ tươi tốt, nếu có người được bụi hoa che chắn, ở phía sau đập hân một gậy thì quả thật là khó lòng phòng bị, bởi vậy hân nhỏ giọng nói: “Đi qua bên này.” Nói xong liền rảo bước về phía trước.

Ba người Diêu Mật biết rõ La Hân quen thuộc với phủ tướng quân hơn các nàng, thấy được hân bình tĩnh thì đưa mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng bám sát theo.

Sau khi rẽ qua một góc, đến gần ao Sấu Ngọc, La Hân đột nhiên dừng bước, nhỏ giọng chỉ tay nói với ba người Diêu Mật: “Mau, trốn mau!”

*** Minh xin đính chính lại Sấu Ngọc đây là ao chứ không phải hồ nhé, hồ mà ở trong vườn thì rộng quá, không hợp lí cho lắm và trong bản raw ao cũng đúng hơn.

Mặc dù ba người Diêu Mật vừa đi vừa trò chuyện, nhưng vẫn nghe được tiếng bước chân loáng thoáng, hình như phía sau có tiếng động, trong lòng sớm đã hoảng loạn, La Hân vừa dứt lời, các nàng liền theo hướng mà ngón tay La Hân chỉ, chui vào bên trong một bụi hoa.

La Hân cũng theo sau chui vào. Bụi hoa nơi này là một trong những bụi hoa mà năm đó khi hân theo đuổi Tạ Vân đã mang đến phủ tướng quân, trồng thành hình trái tim. Bây giờ bụi hoa mọc rất tốt, trông rất um tùm rậm rạp, nhưng hân biết rõ, bên trong mười mấy bụi hoa này là một khoảng trống hình trái tim, người có thể nấp.

Bốn bà tử cầm theo gậy gộc thô to, dưới sự che chắn của bóng đêm và bụi hoa, bốn bà rón ra rón rén theo sau mấy người Diêu Mật, đang suy nghĩ làm sao để ra sau lưng các nàng mà các nàng không phát hiện ra được, một gậy đánh ngã các nàng. Không ngờ vừa quẹo qua một góc, lại đột nhiên không thấy ba người Diêu Mật đâu, lập tức ngăn người, sau đó nhanh chóng bước lên phía trước, đuổi theo.

Ba người Diêu Mật nghẹn họng nhìn trân trối bốn bà tử cầm gậy gộc chạy ngang qua, quả nhiên là đoán không sai, Mạnh phu nhân thật sự ra tay!

La Hân đợi bốn bà tử đi qua, lúc này mới nhỏ giọng thì thầm: “Các người nấp ở chỗ này không nên cử động, ta đi giải quyết mấy bà tử kia.”

“Một mình người có được không?” Diêu Mật quan tâm hỏi.

La Hân nghe ra sự lo lắng trong lời nói của Diêu Mật, cảm thấy ấm áp trong lòng, nói nhỏ: “Không sao, chỉ là vài bà tử, xử lí rất nhanh thôi.”

Diêu Mật gật đầu, dặn dò: “Không nên đả thương người, các bà ấy chỉ là vâng lệnh hành sự.”

Tiểu Mật của ta quả nhiên vừa xinh đẹp vừa thiện lương, cùng A Vân giống nhau như đúc. La Hân cảm thán trong lòng, lên tiếng: “Yên tâm.” Nói xong liền chui ra khỏi bụi hoa, biến mất không thấy bóng dáng.

Bốn bà tử được Mạnh Uyển Cầm dặn dò phải giải quyết đám người Diêu Mật trong yên lặng, không được đả động đến hộ vệ trong phủ, bởi vậy, mặc dù không thấy đám người Diêu Mật nhưng các bà cũng chỉ dám liếc mắt nhìn nhau sau đó lên phía trước đuổi theo. Đuổi theo một hồi vẫn không thấy người, lúc này mới cuống cuống, cầm gậy thọc vào trong các bụi hoa xem xét.

La Hân ẩn thân sau một bụi hoa, chờ tới khi một bà tử bị rơi lại sau mấy bà tử khác vài bước thì chột tiến lên, dùng sức kẹp cổ của bà tử đó, bà tử còn chưa kịp kêu lên, tay phải đã cướp lấy gậy của bà, gõ mạnh lên đầu của bà, không thềm nhìn bà ngất hay chưa ngất đã nhanh chóng lôi bà vào trong một bụi hoa.

Ba bà tử còn lại đi được vài bước, không thấy bà tử kia đuổi tới, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bụi hoa khẽ động, không thấy bóng người, liền lầm bầm trong miệng: “Bà già này, chắc là tối nay ăn quá nhiều, bây giờ đang tìm chỗ giải quyết. Bộ không biết lúc này là lúc nào sao, nhịn một chút sẽ chết à?” Ba người kia nói xong thì đứng lại chờ, một lúc sau vẫn không thấy người đi ra, một người trong ba nói: “Được rồi, ta ở lại chờ bà ấy, các người lên phía trước tìm đi.”

La Hân dù sao cũng là lén lút ở lại phủ tướng quân, mặc dù hân nắm chắc sẽ đánh ngất được hết mấy bà tử này cùng một lúc nhưng lại sợ kinh động đến người khác, nên nếu có thể lặng lẽ đánh được bao nhiêu thì lặng lẽ đánh bấy nhiêu. Mắt thấy mấy bà tử này xì xào bàn tán, hai người trong đó bỏ đi chỗ khác, chỉ còn lại một người thì lập tức vén tay áo, định bụng lặng lẽ đập cho bà tử kia một gậy. Chỉ cần xong người này, dư lại hai người kia cũng dễ dàng giải quyết.

Ba người Diêu Mật chờ trong bụi hoa chưa được bao lâu, chột nghe bên ngoài bụi hoa “khắc, khắc” một tiếng vang rất nhỏ, La Hân chui đầu vào, nhỏ giọng nói: “Bốn bà tử đã bị đánh ngất xỉu, ta để các bà ở sau một bụi hoa, chỉ là các người...”

Diêu Mật hiểu được ý tứ của hân, hiện giờ Tạ Đoạt Thạch và anh em Tạ Đằng chưa hồi phủ, Mạnh Uyển Cầm nếu như không thấy mấy bà tử đâu sẽ cho hộ vệ của phủ vào vườn lục soát, tùy tiện gán một tội danh cho các nàng, các nàng cũng chẳng thể nào chạy thoát.

Sử Tú Nhi suy nghĩ một chút rồi nói: “Phải ra khỏi vườn, tìm chỗ khác mà trốn, đợi bốn người lão tướng quân về rồi tính tiếp.”

La Hân gật đầu: “Đi từ bên này sẽ có một con đường nhỏ dẫn ra khỏi vườn.” Hân tỉ mỉ miêu tả con đường nhỏ, còn chưa dứt lời, nói: “Ra khỏi vườn, các người định trốn nơi nào?” Hân vừa nói vừa dụi mắt, lúc đánh bà tử thứ tư đã không cẩn thận bị bà ta tung bột thuốc vào mặt, bây giờ cảm thấy mắt và lỗ mũi ngứa ngứa.

Diêu Mật nói: “Chỗ an toàn nhất lúc này tất nhiên là chỗ ở của Mạnh phu nhân và Cố tiểu thư.”

Phạm Tinh tiếp lời: “Vậy chúng ta hãy nấp trong phòng Cố tiểu thư. Phòng của Mạnh phu nhân có nhiều bà tử lui ra lui vào, e sẽ bị lộ.”

La Hân nghe các nàng thương lượng xong, nhân tiện nói luôn: “Các người đi trước, ta đem bốn bà tử kia đến ao Sáu Ngọc, sắp xếp xong sẽ tới.” Dám ức hiếp Tiểu Mật của ta à, chờ ân hận đến đứt ruột đi!

19. Chương 19: Đi Tắm

Nhìn theo tỷ muội Diêu Mật quẹo đến con đường nhỏ cho đến khi khuất khỏi tầm mắt, La Hân mới lưu luyến thu tầm mắt về, xoay đầu đi đến bụi hoa lôi ra một bà tử, kéo bà ta đến ao Sáu Ngọc, đặt đầu và tay trên mặt nước, sau đó mới quay về kéo những bà tử còn lại.

Ao Sáu Ngọc được đào để dẫn nước, nước trong ao chỉ cao quá đầu gối, không hề sâu, bởi vì nó nằm trong vườn, cách phòng luyện võ không xa nên huynh đệ Tạ Đằng mỗi khi trời nắng nóng, sáng sớm sau khi tập võ, thường sẽ đến tắm trong ao. Cũng đã hạ lệnh nghiêm ngặt, nếu không có sự cho phép, bất kì một a hoàn hay bà tử nào cũng không được đến ao Sáu Ngọc, bởi vậy, nơi đây vô cùng đẹp đẽ và thanh tịnh.

La Hân đặt bốn bà tử vào trong nước, sau khi sắp xếp xong, cảm thấy toàn thân nóng rực, hân lập tức ngồi xổm xuống cạnh ao, hắt nước rửa mặt, rửa xong, mặc dù trên mặt đã bớt khô nóng, nhưng cả người vẫn hừng hực khó chịu, trong nhất thời hận không thể lột hết quần áo mà nhảy vào ao ngâm nước.

La Hân không biết rằng, thuốc bột mà Mạnh Uyển Cầm đưa cho bà tử kia có tên là “Hỏa Long Tán”, người bình thường chỉ cần ngửi một ít, trong vòng nửa canh giờ, toàn thân sẽ khô nóng khó chịu, cần phải ngâm trong nước mới cảm thấy thoải mái. Mạnh Uyển Cầm đã tính kĩ, dù mấy bà tử có đánh ngất được La Hân

hay không, chỉ cần La Hân nghĩ được bột phần này thì chắc chắn phải nhảy xuống ao Sầu Ngọc mà ngâm. Chỉ là bà không nghĩ tới, trước khi bà tử hất bột phần bị đánh xủ đã cố gắng đưa tay đỡ gậy, thuốc bột hất lên mặt La Hân cũng chỉ dính lên mắt và mũi của hân. Bởi vậy, mặc dù La Hân muốn cởi quần áo ngâm nước, nhưng vẫn kiềm chế được.

La Hân đưa tay khuấy nước trong ao, tự giễu: “Nếu bây giờ ta cởi áo ngâm nước, đợi lát nữa Mạnh phu nhân tới bắt gian, chẳng phải là bắt được ta và bốn bà tử?” Hân vừa nói, cũng cảm thấy lời của mình hơi hoang đường, trong nhất thời bấm ngón cái vào lòng bàn tay, gấn chịu cơn nóng đang bốc lên. Xác định lối đi, sau đó dọc theo con đường nhỏ đi đến viện của Cố Mỹ Tuyết. Bất kể như thế nào đi nữa, trước khi Tạ Đoạt Thạch và huynh đệ Tạ Đằng hồi phủ, hân sẽ không để cho hai mẹ con Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết làm hại Diêu Mật.

Tỷ muội Diêu Mật men theo con đường nhỏ ra khỏi vườn, thoáng chốc cảm thấy vừa hưng phấn vừa căng thẳng. Nghĩ thử xem, trước kia các nàng sống trong phủ, mỗi ngày trôi qua là như thế nào? Vừa buồn lại vừa chẳng thú vị. Năm cũ trôi qua, năm mới đến, năm nào cũng như năm nào, ngay cả những vị khách đến tham dự tiệc mừng năm mới, mọi năm đều giống như nhau, không như các nàng mỗi năm lại tăng thêm một tuổi. Bây giờ tốt rồi, đến phủ tướng quân chưa được bao lâu, mà mỗi ngày trôi qua vừa phong phú vừa thú vị lại vô cùng kích thích. Nhìn đi, đêm hôm khuya lác khuya lơ, La Hân bất ngờ xuất hiện, Mạnh Uyển Cầm bất ngờ chơi chiêu, các nàng lại không ngờ trước được sẽ liên thủ chống lại Mạnh Uyển Cầm, dự định sẽ kéo Mạnh Uyển Cầm xuống ngựa.

Cả lòng bàn tay của Phạm Tinh thấm đầy mồ hôi lạnh, sờ sờ, lại không thấy mình mang theo khăn, đành học theo dáng vẻ thô tục của a hoàn, chùi tay bằng gấu áo, môi hơi cong lên, nói: “Sử tử tử, Diêu tử tử, ta hồi hộp quá chừng!”

Sử Tú Nhi thì vuốt ngực, trả lời: “Tim ta cũng nhảy loạn xạ hết lên rồi đây. Nghĩ lại trước kia khi ta còn ở trong phủ, Mạnh phu nhân tuổi như vậy chính là bề trên của ta, chưa bao giờ cả gan bất kính. Lúc nào cũng cảm thấy các bà cao cao tại thượng, vừa mở miệng đã có thể ép ta không góc đầu lên nổi. Không nghĩ ngày hôm nay mình lại có gan đối phó Mạnh phu nhân, vừa nghĩ chút thôi thì tim đã đập loạn.”

Diêu Mật thật ra cũng hơi căng thẳng, nhưng vì muốn trấn an hai người bọn họ nên nói: “Các người đừng quên, lão tướng quân là người của chúng ta, bàn về bối phận, Mạnh phu nhân còn phải gọi chúng ta một tiếng mợ đây. Chúng ta chính là trưởng bối của bà ta, bà ta lại bạo gan đối xử với chúng ta như thế này, thì không nên trách sao chúng ta lại đối phó bà.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh vừa nghe thấy lời của Diêu Mật, lập tức hít một hơi, đúng vậy, các nàng chính là lão phu nhân tương lai của phủ tướng quân, không thể để cho tiểu bối trèo đầu trèo cổ mà ngồi! Không thể để cho Mạnh Uyển Cầm làm loạn trên địa bàn phủ tướng quân của chúng ta!!!!!!!

Ba người trò chuyện một hồi thì từ từ bình tĩnh lại, sau đó men theo bóng đêm đến viện của Cố Mỹ Tuyết cách đó không xa.

Hai hộ vệ tuần tra ban đêm của phủ tướng quân Trần Vĩ và Trần Minh cảm thấy ba người Diêu Mật mờ ám lén la lén lút nên bí mật nép vào tường theo dõi, hai người tự cho là chưa ai phát hiện ra mình, nên bấm lăm tự nói: “Ba a hoàn này đang làm cái gì vậy?”

Trong nhà Trần Vĩ xảy ra chuyện phải nghỉ phép hai ngày, tối nay mới vừa về đến phủ tướng quân, không biết được tỷ muội Diêu Mật đã trở thành a hoàn hầu hạ Tạ Đoạt Thạch, tỏ vẻ quái lạ: “Đây không phải là ba tiểu đầu bếp mới tới phòng bếp sao? Chạy tới chỗ này thập thò cái gì?”

Trần Minh tay chống nạnh, đáp lại: “Ba tiểu nha đầu này mấy ngày trước đúng là làm đầu bếp, nhưng hôm nay được lão tướng quân nhìn trúng, điều đến làm a hoàn bên người rồi.”

Trần Vĩ gật gù: “Vị đầu bếp họ Diêu kia, dáng người hơi giống với tiểu thư* của chúng ta, lão tướng quân nhìn thấy nàng tất nhiên là có vài phần cảm tình.”

*Tiểu thư ở đây là Tạ Vân nhé, không phải má Cố kia đâu :3

“Đâu chỉ đơn giản là vài phần cảm tình như vậy, đã ngồi vào bàn ăn chung rồi, sắp thành người một nhà rồi.”

Một màn của Tạ Đằng và Diêu Mật ở thư phòng đêm hôm qua, bởi vì Mạnh Uyển Cầm dẫn theo nhiều người đến bắt gian nên hầu như khắp phủ đều biết được. Sáng sớm vừa mở mắt, tin đồn Tạ Đằng nhìn trúng Diêu Mật, muốn nạp nàng đã muốn truyền như điên khắp phủ rồi, chẳng qua là chuyện này chưa có nhiều người biết thôi. Trần Minh nói: “A Vĩ, vậy là người chưa biết chuyện xảy ra tối hôm qua giữa Tướng quân và Diêu đầu bếp rồi! Tặc tặc, đặc sắc như kịch vậy!”

“Xảy ra chuyện gì?” Trần Vĩ vừa nghe thấy chuyện có dính líu đến Tạ Đằng liền tò mò quan tâm.

Trần Minh đằng hắng giọng, văn chương uốn lượn: “Tối hôm qua, tiểu đầu bếp ra giếng rửa mặt, tướng quân vừa thấy nàng, lập tức đánh nàng ngất xỉu, sau đó ôm nàng về thư phòng, đặt nàng trên án thư...” Hắn dừng lại một chút, tưởng tượng lại từng chi tiết mọi người truyền nhau trong phủ, lại thêm ít mắm, thêm ít muối kể lại cho A Vĩ nghe, nước miếng văng bốn phía, nói xong còn bổ sung thêm chuyện sáng nay La Hân đến phủ đòi Diêu Mật, Tạ Đằng cực kì bất mãn, hai nam tranh một nữ, thiếu chút nữa đánh nhau, vân vân và mây mây.

Trần Vĩ nghe xong thì há hốc mồm, sau một hồi lâu mới nói: “Hiếm thấy tướng quân xem trọng ai, các huynh đệ chúng ta nhất định phải tương trợ cho ngài, giúp ngài sớm ôm mỹ nhân về tay.”

Trần Minh: “Tướng quân vụng mồm vụng miệng, không biết nói lời ngọt ngào với mỹ nhân. Tên La Hân kia thì ngược lại, vừa thấy Diêu cô nương đã đồng ý hứa hẹn dùng kiệu hoa to lớn đỏ thắm nghênh nàng vào cửa làm chính thê, nhắm ngay nỗi lòng của mỹ nhân.”

Trong những người được Tạ Đằng phái đi điều tra thân thế của Diêu Mật có Trần Minh. Vì Trần Vĩ là đường ca của hắn, hắn cũng không dỗi gắt, nhanh chóng hạ thấp giọng, nói ra lai lịch của Diêu Mật.

Trần Vĩ nói: “Nếu là cháu gái của Cố Đình thì chính là người một nhà. Bây giờ tướng quân nhìn trúng nàng, lão tướng quân cũng đã cùng nàng ngồi vào bàn ăn cơm, có lẽ nàng sẽ nhanh chóng thành phu nhân tướng quân thôi.”

Bọn họ trò chuyện, thấy Diêu Mật thập thò bên tường, dáng vẻ như muốn tiến vào viện của Mạnh Uyển Cầm nhưng lại không biết nên làm như thế nào, liếc mắt nhìn nhau, nói: “Phu nhân tương lai của tướng quân muốn điều tra Mạnh phu nhân đây mà! Chúng ta mau giúp nàng một tay, để nàng lặng lẽ đi vào trong!”

Ở trong lòng của Trần Vĩ và Trần Minh, Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết là người ngoài, nữ nhân được Tạ Đằng nhìn trúng mới là người của phủ tướng quân. Nếu đã là người của phủ tướng quân, bọn họ nhất định phải ra tay giúp đỡ.

Trần Vĩ chân tay nhanh nhẹn, hai ba bước đã bước đến ngoài cổng lớn của viện, gọi vài tiếng. Một bà tử nghe được tiếng kêu, liền ra ngoài mở cửa viện để nhìn, thấy Trần Vĩ đang đứng ngoắc tay cách đó không xa, lập tức chạy ra khỏi cửa, tới hỏi: “Trần gia có việc gì sao?”

Tỷ muội Diêu Mật thấy cửa viện mở ra, có người hỏi bà tử vài câu, người nọ cúi đầu, không nhìn về phía các nàng, mà bà tử kia lại đưa lưng về phía các nàng, lập tức mừng rỡ, ba người chạy ra khỏi vách tường, nghiêng người, chạy thật nhanh vào trong viện.

Khóe mắt Trần Vĩ đảo qua, thấy ba người Diêu Mật đã chạy vào trong viện của Mạnh Uyển Cầm, lúc này mới nói: “Cũng không có việc gì, chẳng qua là tướng quân và lão tướng quân không có trong phủ, các người cần phải cảnh giác nhiều hơn.”

Bà tử đáp lời, sau đó xoay người vào viện, đóng kín cửa lớn.

Lúc này, Tạ Đằng đã hồi phủ, ở trong vườn điều tra một phen, dẫn người đến ao Sầu Ngọc, thấy trong ao dường như có bốn người đang ngâm nước, trên mặt hắn cũng không lộ vẻ gì, chỉ nhảy một cái đã đến bên cạnh ao, cúi đầu nhìn xuống, vừa nhìn liền thở ra một hơi. Hắn thừa nhận, trong lòng vừa nảy đã nhảy thót một cái, cứ cho rằng ngâm mình trong ao chính là ba người Diêu Mật và La Hân, vừa thấy là bốn bà tử, chẳng biết tại sao, liền thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Đằng đưa tay kiểm tra hơi thở của các bà tử, thấy các bà chỉ hôn mê, liền thò hắt nước lên mặt các bà, vừa gọi vài tiếng.

Một hộ vệ đi theo nhanh chóng nhảy xuống ao, xốc bốn bà tử lên bờ, lấy các bà tỉnh dậy rồi đặt câu hỏi. Bốn bà tử trước tiên là bị dọa giết nẩy mình, sau đó gào khóc sụt sùi, nói rằng nào là các bà vừa vào vườn đã gặp kẻ trộm, nào là vừa tiến lên nhìn đã bị kẻ trộm ném vào trong ao, thiếu chút nữa chết đuối, vân vân và mây mây.

Tạ Đằng mặc dù ngờ vực không tin nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi các bà có thấy rõ hình dáng của kẻ trộm hay không. Bốn bà tử liền nhớ lại trang phục quần áo của La Hãn mà tả, còn nói rằng chưa nhìn thấy mặt của kẻ trộm thì đã bị đánh ngất xỉu.

Tạ Đằng nghe xong, sắc mặt tức khắc đen xì, theo miêu tả của các bà, kẻ trộm không phải La Hãn thì còn là ai? Hãn ngồi xổm xuống quan sát mặt đất, thấy bên cạnh ao có dấu chân dọc theo đường nhỏ đi về phía trước, trong lòng sáng tỏ, gặt đầu với hộ vệ, nói: “Để hai người ở lại đưa các bà tử ra khỏi vườn, những người khác theo ta!”

Một đầu khác, Mạnh Uyển Cầm thấy bốn bà tử không trở về đúng giờ để bẩm báo thì thầm cảm thấy không ổn, trong chốc lát, Mạnh Trung tới nói: “Phu nhân, không thấy La Nhị gia và ba người Diêu Mật đâu, trong ao là bốn bà tử.”

“Cái gì?” Mạnh Uyển Cầm giậm chân, thoáng chốc lại hỏi: “Tướng quân đi nơi nào?”

Mạnh Trung trả lời: “Bên cạnh ao có dấu chân, tướng quân lần theo dấu chân truy đuổi.”

Mạnh Uyển Cầm vừa nghe, bất chấp đám người đang đi tìm Diêu Mật, vội vàng dẫn người trở về, quyết tâm phải đuổi Tạ Đằng vào viện cho bằng được, lập tức hô lên hai chữ “Có trộm”, dẫn Tạ Đằng vào trong phòng Cổ Mỹ Tuyết.

Lại nói đến tỷ muội Diêu Mật đã tiến vào trong phòng Cổ Mỹ Tuyết một cách thuận lợi, nương theo ánh sáng chiếu vào ô cửa sổ quan sát xung quanh, rất nhanh đã quyết định trốn dưới gầm giường.

Tỷ muội Diêu Mật vừa mới trốn kĩ, “Cạch” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, có người thắp đèn, sau đó hai bà tử khiêng một thùng tắm tiến vào đặt trước giường, đổ nước vào trong thùng tắm.

Tỷ muội Diêu Mật không dám thở mạnh, tiếng nước đổ ào ào, bà tử đổ nước xong, cuối cùng cũng đi ra ngoài, các nàng lúc này mới thở phào một hơi, lại thấy trước giường bỗng nhiên tối sầm lại, một thân ảnh chui vào.

Dưới ánh đèn, Diêu Mật thấy rõ ràng người tiến vào là La Hãn.

Sử Tú Nhi nhanh chóng đưa tay ngăn La Hãn, không cho hãn chui vào trong, Phạm Tinh cũng ra sức đẩy hãn ra ngoài, trời ạ, không được chui vào, người tìm chỗ khác đi!

Diêu Mật cũng cấp bách, liều mạng xua tay, ý bảo La Hãn hãy tìm chỗ khác mà trốn.

La Hãn khó nhịn được khô nóng trên người, ý thức cũng hơi chút mờ mịt, không linh hoạt như bình thường, thấy tỷ muội Diêu Mật không đồng ý cho hãn trốn dưới gầm giường, liền nhanh chóng khom lưng chui ra ngoài, cúi nửa người trốn sau thùng tắm trước giường, nghiêng tai lắng nghe, thấy tiếng bước chân đã tới ngoài cửa, muốn tìm chỗ khác để nấp, lọt vào mắt hãn, ngoại trừ gầm giường thì chẳng còn chỗ nào để trốn, trong nhất thời liền khẩn trương, không chút nghĩ ngợi, ngồi dậy vịn vào thành thùng tắm nhảy một cái, nhảy vào trong thùng, nín thở ngồi xổm dưới nước.

20. Chương 20: Liên Thủ

Trời đất ạ! La Nhị gia, sao không tìm cho khác trốn đi, nhảy vào thùng tắm làm cái gì!!!! Tỷ muội Diêu Mật nghe thấy tiếng nước vỗ vang lên, lập tức cảm thấy không tốt. Bà tử mang thùng tắm đến đổ nước vào, chứng tỏ rõ ràng là Cổ Mỹ Tuyết sắp vào tắm rửa. Thùng tắm này cao hơn gầm giường nhiều, nếu như Cổ Mỹ Tuyết không khom lưng nhìn xuống sàn thì khả năng các nàng bị phát hiện cũng không cao. Nhưng La Hãn nhảy vào trong thùng tắm thế kia, sao có thể không bị phát hiện? Một khi La Hãn bị phát hiện, các nàng còn nấp được nữa sao? Đây không phải là để cho người ta tóm gọn một ổ thì là gì? Nếu người ta tàn nhẫn coi các nàng là kẻ trộm trốn trong phòng, đánh cho thừa sống thiếu chết, đến lúc đó, nước mắt cũng không có mà khóc.

Tai nghe được tiếng bước chân đã tới gần cửa phòng, tay Diêu Mật đổ đầy mồ hôi, vô cùng lo sợ, quay đầu đưa mắt với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, đều thấy được sự kiên quyết trong mắt nhau, các nàng không thể để cho Cố Mỹ Tuyết bắt tại trận được.

Phạm Tinh thấy động tác của các nàng, cũng vén tay áo cắn môi tỏ ý, không độc ác là không được.

Khi các nàng còn ở phòng bếp có nghe Thủy bà tử nói qua, lúc tiết trời oi ức, Cố Mỹ Tuyết một ngày có thể tắm đến hai lần, lúc tắm cũng không muốn a hoàn hầu hạ bên cạnh, chỉ ngâm mình trong nước mát lạnh. Lúc này nghe thấy tiếng bước chân, chắc chỉ mình Cố Mỹ Tuyết, mình ả thì các nàng giải quyết được.

Từ khi ba người vào phủ tướng quân, hành động đều rất ăn ý, bây giờ vừa mới liếc nhìn nhau đã hiểu, đưa tay ra dấu, tỏ ý ý kiến này được thông qua. Trong chốc lát các nàng đã khom lưng bò ra khỏi gầm giường, Diêu Mật xách cái gối ở trên giường, giữ giữ, giữ ra cái bao gối rồi cầm trên tay. Sử Tú Nhi thì lấy cái khăn trải giường, xoắn lại thành dây thừng. Còn Phạm Tinh không tìm được thứ gì thuận tay, móc càng dưới gối ra một cái yếm đỏ, sau đó vo tròn, siết chặt trong tay.

Cố Mỹ Tuyết bóp chặt tay, vừa vui mừng vừa lo lắng, chân bước nhanh tới trước cửa. Trong nhất thời dừng bước lại, hít một hơi thật sâu, sợ cái gì mà sợ, nàng đây là tắm trong phòng của nàng, có chỗ nào không đứng đắn chứ. Đến lúc Tạ Đằng tiến vào, đó cũng không phải là lỗi của Tạ Đằng. Mà là nhân phẩm của Tạ Đằng, đã nhìn thấy hết của nàng, tất nhiên sẽ phụ trách. Đừng lo lắng, đừng lo lắng, đã muốn làm phu nhân tướng quân thì phải xài thủ đoạn, không thử xuống nước sao lại khăng khăng là không vớt được trăng, sao có thể trơ mắt nhìn Tạ Đằng nhìn rơi vào trong tay của kẻ khác?

Cố Mỹ Tuyết nhìn ánh trăng, nhìn ánh trăng lại xót cho thân mình, thở dài một hơi, sau đó mới “Cạch” một tiếng đẩy cửa phòng ra, nàng vừa đưa đầu vào trong, trước mắt đột nhiên tối sầm, chưa kịp phản ứng, miệng đã bị bịt chặt, tiếp theo lại bị người ta nhét vật gì đó vào, tiếng thét chói tai sắp trào ra phải lui về cổ họng.

Diêu Mật nhanh nhẹn cầm gối chụp lên đầu Cố Mỹ Tuyết, che khuất tầm nhìn của nàng. Phạm Tinh dù đang run run, nhưng tay trái vẫn mau lẹ bịt mồm Cố Mỹ Tuyết, tay phải nhét cái yếm bị vo thành khối vào miệng của Cố Mỹ Tuyết, khó khăn lắm mới ngăn được nàng ta thét lên, sau đó thuận thế dùng chân và khuỷu tay đóng cửa lại.

Sử Tú Nhi thấy Diêu Mật che lại tầm nhìn của Cố Mỹ Tuyết, Phạm Tinh bịt miệng của nàng thì cầm khăn trải giường được vắn thành quai dài vòng một vòng quanh lưng Cố Mỹ Tuyết, trói luôn tay của nàng rồi kéo đến bên mép giường.

Ba người nhanh chóng trói hai tay hai chân của Cố Mỹ Tuyết trong im lặng, dùng khăn trải giường buộc lại thật chặt rồi trói nàng ta thành giường. Đang muốn quay đầu qua nhìn xem La Hân đang mình trong thùng tắm ra sao, lại nghe cách đó không xa có tiếng bước chân đang hướng đến cửa phòng.

Đi! Trốn theo đường cửa sổ! Diêu Mật đánh mắt ra hiệu cho Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, ba người vừa mới trói Cố Mỹ Tuyết, khí thể còn chưa mất đi, trong ngực hào khí ngất trời, cảm thấy bò qua cửa sổ chẳng là cái gì, chốc lát đã kéo một cái ghế kê trước cửa sổ, ba người đỡ nhau, giúp nhau lần lượt bò ra cửa sổ, tất cả vội vàng đóng cửa sổ lại, nhanh chóng men theo chân tường chạy tới hậu viện.

Lúc La Hân kéo bốn bà tử đến ao Sấu Ngọc, giày bị dính nước, trên đường đi đến phòng của Cố Mỹ Tuyết đã lưu lại dấu giày. Tạ Đằng rất nhanh đã men theo dấu vết tìm tới. Mạnh Uyển Cầm vốn là lệnh người ta âm thầm chuẩn bị đầu mối dẫn Tạ Đằng tiến vào trong viện của bà, mắt thấy Tạ Đằng quả nhiên là tiến về phía bên này, lập tức mừng thầm trong bụng.

Lúc đám người vào sân, Tạ Đằng vung tay lên, để ọi người tản ra xem xét những nơi khác, còn riêng mình thì lần theo dấu chân, nghi ngờ nhìn vào căn phòng của Cố Mỹ Tuyết. Mạnh Uyển Cầm thấy trong phòng Cố Mỹ Tuyết quả nhiên là có bóng đèn, để Cố Mỹ Tuyết có thời gian chuẩn bị xong xuôi, trong chốc lát quay đầu trộm nhìn, thấy hộ vệ đã tản ra, bên cạnh Tạ Đằng chỉ có một người, đột nhiên chỉ tay vào phòng Cố Mỹ Tuyết, ra vẻ kinh hãi nói không nên lời.

Tạ Đằng thấy Mạnh Uyển Cầm chỉ tay vào phòng Cố Mỹ Tuyết, mặc dù hơi sững sốt nhưng bước chân vẫn không dừng lại, bước mấy bước đã đến trước cửa phòng Cố Mỹ Tuyết, tai nghe được bên trong “A” một

tiếng, rõ ràng là giọng của La Hân, hân không nhận được nữa, lập tức đập cửa phòng, mũi chân chạm đất, bước vào trong.

Cũng không thể để cho những người khác thấy tình cảnh trong phòng. Mạnh Uyển Cầm không đợi đám hộ vệ xúm lại đã nhanh chóng vọt người theo sau Tạ Đằng, chạy thật nhanh vào trong phòng Cổ Mỹ Tuyết, cái gì cũng không đoái hoài, trước tiên là đưa tay giữ cửa, sau đó đưa mắt nhìn cảnh tượng trong phòng. Vừa nhìn đến, toàn thân giống như bị hắt nước đá, lạnh đến tận xương tủy, hai chân run lên cầm cập.

Dưới ánh đèn yếu ớt, Tạ Đằng đứng bên thềm tắm, dùng tay lôi người đàn ông từ trong nước lên. Nam tử kia tóc ướt đầm, đột nhiên hắt đầu, nước bay bốn phía, chính là La Hân. Mà đột nhiên một cô gái bị trối vào thành giường, đầu bị một bao gối che kín, trong miệng hình như bị nhét vật gì, không phát ra âm thanh, chỉ cong người uốn éo, nhìn đáng người, rõ ràng chính là Cổ Mỹ Tuyết.

Sắc mặt Mạnh Uyển Cầm khẩn trương, xoay người cài chốt cửa rồi sải một bước lớn tới lột bao gối trên đầu Cổ Mỹ Tuyết ném đi, lại móc yếm trong miệng nàng ta ra, vừa xốt lại vừa đau nói: “Mỹ Tuyết!”

“Me!” Cổ Mỹ Tuyết ngẩng đầu, thấy rõ Tạ Đằng đang nắm cổ áo của La Hân đứng bên thềm tắm, trong mắt đầm lệ, nghẹn ngào: “Biểu ca, ta...” Nàng mặc dù muốn nói ta và La Hân không xảy ra cái gì, người đừng hiểu lầm ta! Nhưng tình cảnh thế này còn cãi gì được sao?

La Hân ngâm nước, lúc này đầu óc đã hơi tỉnh táo, lúc này vô cùng khẩn trương, biện bạch: “A Đằng, sự tình không giống như người nghĩ đâu!”

Tạ Đằng gật đầu. Nếu như vừa nhìn vào, dường như là La Hân vào phòng của Cổ Mỹ Tuyết, cường ép trối nàng muốn làm chuyện phi lễ, nhưng, thứ nhất, đêm cũng chưa quá khuya, cửa viện chưa khóa, còn người đi tới đi lui, rất dễ kinh động đến người khác, La Hân nếu không bị choáng váng, tuyệt nhiên sẽ không làm chuyện động trời này. Thứ hai, nếu La Hân muốn nữ nhân, có cả đoàn người xếp hàng đợi hân, trước đây cũng không thấy hân để mắt đến Cổ Mỹ Tuyết, có lẽ sẽ không làm như vậy. Thứ ba, tình cảnh này vô cùng quái lạ, giống như là có người sắp đặt, muốn dẫn hân tới bất gian. Nên không thể đưa ra kết luận sớm như vậy được.

Thấy Tạ Đằng gật đầu, La Hân thở phào nhẹ nhõm, Mạnh Uyển Cầm và Cổ Mỹ Tuyết cũng thở ra một hơi.

Bọn họ ở trong phòng âm ỉ như vậy, chúng hộ vệ đã tụ tập trước phòng từ sớm, thấy Tạ Đằng lách mình từ phòng Cổ Mỹ Tuyết ra, làm như không có chuyện gì nói với đám hộ vệ: “Vừa mới có con mèo nhảy vào phòng, là ta nhìn lầm, tưởng kẻ trộm nên vội vàng vào trong xem xét. Các người ra vườn tra lại đi.”

Tạ Đằng vừa dứt lời, Mạnh Uyển Cầm từ bên trong đi ra, giả vờ phân phó bà tử canh cửa: “Cổ Mỹ Tuyết xuống phòng bếp rồi sao? Đi xem thử có nàng ở đó hay không, nói nàng tự tay pha một chén trà ngon mang đến cho tướng quân, cảm phiền ngài đêm khuya đem quân chạy tới chạy lui.” Chuyện này mặc kệ bà tử tin hay không tin, cũng phải làm ra tình cảnh như Cổ Mỹ Tuyết không có trong phòng.

Đợi đến khi hộ vệ và bà tử giải tán, Tạ Đằng và Mạnh Uyển Cầm mới trở vào trong phòng, đóng cửa lại nói với La Hân và Cổ Mỹ Tuyết: “Chuyện rốt cuộc là như thế nào?”

Mạnh Uyển Cầm ân hận trong lòng, bà đưa cho bà tử túi Hỏa Long Tán không chỉ làm cho người ta toàn thân nóng rang mà còn có thể làm mê đảo thần trí. La Hân sau khi ngửi Hỏa Long Tán kia thì làm ra việc gì bà cũng không ngạc nhiên. Bà đây chính là tự mang đá đập chân mình.

Cổ Mỹ Tuyết mắt thấy duyên phận giữa mình và Tạ Đằng coi như là hết hy vọng, còn bị xấu mặt trước Tạ Đằng, danh tiếng mất sạch, nàng chỉ lo tức giận, không nói ra lời.

“Này, Cổ tiểu thư, người đừng chỉ biết khóc như thế, người nào không biết còn tưởng rằng ta ức hiếp người.” La Hân nôn nóng, thấy Cổ Mỹ Tuyết không để ý đến hân, chỉ khóc rồi lại khóc, liền “Hừ” một cái, xoay mặt nhìn Mạnh Uyển Cầm: “Mạnh phu nhân, bà sao lại để bà tử tung bột thuốc lên mặt ta, hại ta toàn thân khô nóng, ý thức mờ mịt, vừa thấy trong thùng có nước liền vội vàng nhảy vào trong.”

Mạnh Uyển Cầm vừa nghe, lập tức cãi lại: “Lão tướng quân và tướng quân không có trong phủ, ta lúc đó nghe hộ vệ nói trong vườn có trộm, liền lệnh bà tử đi đến hỗ trợ. Bà tử không biết người, dưới tình thế cấp bách tung bột thuốc có cái gì mà kì lạ?”

Lén ở lại phủ tướng quân, lại bị người ta không nhận ra xem là kẻ trộm. La Hân đành phải câm miệng.

Tạ Đằng ngược lại hỏi Cố Mỹ Tuyết: “Là ai trói người vào thành giường?”

Cố Mỹ Tuyết lắc đầu nói: “Không biết, ta vừa vào cửa đã bị trùm đầu, hơn nữa còn bị nhét vật vào mồm.”

“Không nghe được âm thanh nào sao? Ba nhiêu người ra tay?” Tạ Đằng nhìn bao gối và khăn trải giường bị ném dưới đất, trầm ngâm nói: “Người ra tay hẳn không phải là cao thủ gì. Nếu là cao thủ, chỉ cần chưởng người một chưởng, trực tiếp cho người ngất đi là được, không cần phải trùm bao gối, nhét vào mồm phiền phức như vậy. Hơn nữa, không chỉ có một người ra tay, một người không thể trùm bao gối lên đầu người đồng thời nhét vải vào mồm người được.”

Chẳng lẽ không do La Hân trói? Mạnh Uyển Cầm vừa nghe, lập tức trợn to mắt, trong phòng còn có người khác sao? Trời đất ạ!

Cố Mỹ Tuyết vừa nghe được lời của Tạ Đằng, lập tức kể lại tình cảnh lúc ấy.

Tạ Đằng nghe xong, hơi cau mày, quay đầu hỏi La Hân: “Là ai trói? Người nhìn thấy không?”

La Hân trợn mắt nói: “Ta ngăm mình dưới nước thì thấy được cái gì.”

Tạ Đằng nghe xong liền đi quanh thùng nước nhìn một vòng, ngẩng đầu nhìn cái ghế đặt bên cạnh cửa sổ, dường như đang suy nghĩ.

Cố Mỹ Tuyết lúc này mới hồi phục tinh thần, cắn môi nói: “Biểu ca, người trói ta đích thực là con gái. Khi nàng kẻ sát ta, trên người tỏa ra hương thơm của loại đậu mà chỉ con gái mới dùng để tắm.”

Tạ Đằng gật đầu, đến gần cửa sổ, nhảy lên ghế quan sát, mũi chân hơi dùng lực, lên bệ cửa sổ, nhảy ra ngoài, phán đoán một chút, sau đó nhanh chóng đi tới hậu viện.

La Hân thấy Tạ Đằng nhảy ra cửa sổ, trong lòng biết không ổn, cũng theo sau nhảy ra ngoài, lăm bằm trong phòng: Tiểu Mật ơi Tiểu Mật, xem ra các người trốn không thoát rồi, ta lại không thể không ra sức bảo vệ các người rồi.

Tạ Đằng yên lặng không nghe ra tiếng hít thở lặng lẽ men theo tường đi tới, lập tức thấy được trong một xó của hậu viện, có ba thân ảnh đang dán vào trên tường như thạch sùng, không dám động đậy.

21. Chương 21: Cháu Dâu

Bóng người Tạ Đằng vừa xuất hiện, mũi của Diêu Mật đột nhiên nóng lên, ngón tay giật giật, chọc nhẹ sử tú nhi, hu hu, cháu trai của chúng ta cuối cùng cũng trở về phủ rồi, chúng ta không cần phải sợ Mạnh phu nhân và Cố Mỹ Tuyết nữa rồi.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thở phào nhẹ nhõm, Tạ Đằng đã trở về, Tạ Đoạt Thạch ắt hẳn cũng sẽ mau chóng trở lại, các nàng được an toàn rồi. Sau này các nàng phải kè kè bên người Tạ Đoạt Thạch mới được. Dù cho thân phận của các nàng là a hoàn, nhưng chủ nhân đi dự tiệc, a hoàn thực ra cũng có thể đi theo.

Tạ Đằng nhìn thấy các nàng, còn chưa kịp lên tiếng, La Hân đã từ phía sau đi đến hỏi: “Tiểu Mật, người không sao chứ?”

“Không sao, chỉ hơi sợ hãi chút thôi.” Diêu Mật đến lúc này mới phát hiện hai chân mình run nhè nhẹ, phải vịn tường để giữ người đứng vững. Ba người các nàng vừa mới bò ra ngoài cửa sổ, vừa mới chạy tới nơi này, liền chợt nghe được phía trước tất cả đều là tiếng người, lập tức không dám ra ngoài vì sợ bị rơi vào lưới bẫy. Bây giờ nhìn thấy Tạ Đằng, trong lòng mới bình tĩnh lại.

Ba người phối hợp trói Cố Mỹ Tuyết, leo cửa sổ trốn ở nơi này, không phải nữa thì còn là cái gì? Tạ Đằng là tướng quân, không chỉ có sức mạnh mà còn có sức suy luận, nhìn La Hân cả người ướt sũng, lại nhìn ba người Diêu Mật, chỉ cần đẩy một chút là đã đoán được tám chín phần chuyện xảy ra, bởi vậy Diêu Mật ngẩng đầu lên trời, miệng nói: “La Nhị, người thiếu chút nữa hại chết ta.”

Toàn thân La Hân đều là nước, dính dính lại ẩm ướt khó chịu, mắt thấy ba người Diêu Mật không có việc gì, liền cầm tay áo vắt nước, vừa vắt vừa nói: “Là Mạnh phu nhân muốn chặt hết đường sống của Tiểu Mật các nàng mà.”

Tạ Đằng lườm La Hân một cái: “Người mà không ở lại phủ tướng quân thì Mạnh phu nhân hại các nàng ấy được hả? Người sao không suy nghĩ một chút về cảnh tượng ngậm người trong thùng nước vừa này đi.”

La Hân vốn là một người sáng suốt, chỉ là vừa thấy Diêu Mật liền không thể suy nghĩ được gì, lúc này nhớ lại, cũng hiểu ra, vươn bàn tay sưng ước vỗ bả vai của Tạ Đằng, nói: “Là lỗi của ta, may mà các ả cũng không được như ý muốn.”

Tạ Đằng phất tay của La Hân ra, mày hơi nhíu lại, vì phủ tướng quân không có nữ quyền nên mới cho Mạnh Uyển Cẩm tạm thời quản lý việc nhà, không ngờ hơn nửa năm trôi qua, quá nhiều hạ nhân trong phủ đã trở thành người dưới trướng của Mạnh Uyển Cẩm. Nghĩ lại thì mấy người đàn ông bọn họ cũng không để ý tới mấy chuyện vụn vặt này, không lo ăn mặc, lễ vật thăm viếng cũng sắp xếp ổn thỏa nên cũng không so đo nhiều, không ngờ Mạnh Uyển Cẩm lại coi thường bọn họ không biết gì, mượn tay La Hân một mũi tên nhất tiễn song điêu, hãm hại ba người Diêu Mật, lại còn dẫn dụ mình vào phòng của Cố Mỹ Tuyết. Nếu kế hoạch của Mạnh Uyển Cẩm thành công, sau này Cố Mỹ Tuyết sẽ là chủ mẫu của phủ tướng quân, chính là nữ trưởng bối danh chính ngôn thuận của phủ. Tính được lắm!

Thấy La Hân theo Tạ Đằng nhảy ra cửa sổ, Mạnh Uyển Cẩm nhanh chóng đóng kín cửa sổ lại, chốt cửa, ngoài ra còn cầm quần áo đến cho Cố Mỹ Tuyết thay, ném bao gối và khăn trải giường vào thùng tắm, sau đó mới ngồi xuống mép giường thở dài một hơi, cõi lòng tràn đầy phiền muộn, đã bỏ lỡ cơ hội này, Cố Mỹ Tuyết đừng nghĩ được gì cho Tạ Đằng. Đêm hôm nay đúng là gà không trộm được lại mất một hạt gạo.

Cố Mỹ Tuyết nước mắt chảy ròng ròng, kéo tay áo Mạnh Uyển Cẩm: “Mẹ, tiếp theo làm sao bây giờ?”

Về mặt Mạnh Uyển Cẩm u ám, dấm một phát xuống giường, nói: “Có thể làm gì nữa, mau xuất giá thất đi!”

“Mẹ!” Cố Mỹ Tuyết lập tức nghẹn ngào khóc nức nở, biểu ca tướng quân của nàngggg, phải chấp tay dâng cho nữa nhân khác sao??????

Mạnh Uyển Cẩm thở dài thườn thượt, sau một hồi lâu mới lên tiếng: “Mấy ngày nữa là đến sinh nhật lão tướng quân, đến lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều tân khách, thanh niên tuổi trẻ tài cao nhất định cũng không ít. Ta sẽ lặng lẽ thỉnh lão tướng quân làm chủ, để ý một hai người, nhanh chóng chọn ra một người thích hợp. Còn Tạ Đằng thì con đừng mơ tới nữa. Nếu hấn có ý, nửa năm này nhất định đã sớm bày tỏ. Vả lại chuyện hôm nay xảy ra tới mức này rồi, càng không có khả năng, con đừng tơ tưởng lại đi!”

Cố Mỹ Tuyết nghe xong, nén nước mắt, gương nanh múa vuốt nói: “Đều là do La Hân làm hại, con nhất định sẽ không để hấn sống yên ổn.” Nói mới nhớ tới, lại nói: “Không biết biểu ca có đuổi kịp kẻ trộm kia không nhỉ?”

Mạnh Uyển Cẩm cắn răng nghiêng lợi: “La Hân có thể chạy vào trong phòng con, ba ả đầu bếp kia tất nhiên cũng chạy tới. Kẻ trộm cái gì? Không phải là các ả thì còn ai? Con xem phủ tướng quân này là nơi nào, tiểu tặc nào mà có dũng khí đến đây?”

Cố Mỹ Tuyết hít một hơi, mặt trắng không còn chút máu, đứng bật dậy muốn mở cửa, lại bị Mạnh Uyển Cẩm kéo lại, nói: “Đừng đi, không chừng không cứ, con nháo cái gì? Huống hồ còn dính tới La Hân, con mà làm loạn lên, chuyện La Hân vào phòng con liền không thể giấu được, đến lúc đó danh tiếng bị phá hủy không nói, còn khiến cho ba ả đầu bếp kia chê cười.”

“Nhưng cục tức này làm sao nuốt trôi được hả mẹ?” Cố Mỹ Tuyết thiếu chút nữa vặn rách tay áo của mình, ngực phập phồng, hận không thể xông ra cho Diêu Mật mấy cái bạt tay. Duyên số tốt như vậy lại bị các nàng phá hỏng hết rồi.

Mạnh Uyển Cẩm cười lạnh: “Đừng quên, vào hai mươi mốt tháng, Đức Hưng Quận chúa sẽ kiểm cố chạy đến phủ tướng quân, đến lúc đó nàng thấy ba ả đầu bếp lẳng lơ quần người kia, nhất định sẽ ra tay trừng trị. Chúng ta chỉ việc một bên đứng nhìn.”

Hai mẹ con các bà đang trò chuyện thì một bà tử đến gõ cửa, đứng ở ngoài nói vào: “Phu nhân, tướng quân và La Nhị gia đã dẫn ba tiểu đầu bếp ấy đi đến phòng của lão tướng quân. Tướng quân nói, ba tiểu đầu bếp kia nghe thấy có kẻ trộm, trong lòng hoảng sợ nên trốn vào trong viện của phu nhân. Mà La Nhị gia cũng tự thừa nhận, nói là lúc chạng vạng hắn có vào phủ, vì quá mót nên đã giải quyết luôn ở trong vườn, thấy mấy bà tử đi ngang qua, bỗng dưng muốn chơi đùa một chút, khiến mấy bà tử té vào ao Sấu Ngọc, mọi người lại tưởng là có trộm nên mới dẫn đến hiểu lầm.”

Tạ Đằng để bà tử nói những lời như vậy chính là muốn nhắc nhở: Một, chuyện hôm nay hẳn đều biết được. Hai, ba người Diêu Mật là a hoàn của Tạ Đoạt Thạch, những người khác không được tùy tiện động đến. Ba, muốn giấu người khác, bảo vệ thanh danh của Cố Mỹ Tuyết thì phải làm theo lời hắn, cho đám hộ vệ một câu trả lời thỏa đáng, mà mọi người vừa nghe được hiểu lầm La Hãn tiến vào phủ hù dọa bà tử, đương nhiên là không may mắn để bụng.

Lại nói tới đám hộ vệ nhìn thấy Tạ Đằng và La Hãn dẫn tỷ muội Diêu Mật đi ra từ trong viện của Mạnh Uyển Cẩm, tất cả đều kinh hãi, lại nghe được lời giải thích của La Hãn, tức khắc liền thoải mái trở lại, La Nhị gia này trước kia khi yêu thì luôn hồ đồ, không ngờ đến bây giờ tính nết vẫn không đổi!

Tạ Đằng và mọi người vào phòng của Tạ Đoạt Thạch rồi ngồi xuống, Tạ Đoạt Thạch cùng Tạ Thắng và Tạ Nam cũng đã về đến, hóa ra là bọn họ thấy Tạ Đằng đi lâu quá không trở lại, cho người nghe ngóng, thì ra là có trộm đột nhập vào phủ, cũng ngồi không yên, vội vàng quay về.

Diêu Mật thấy Tạ Đoạt Thạch thì đánh mắt với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, các nàng gạt ai thì được chứ ông cụ này thì không thể! Huống hồ vừa nãy Tạ Đằng đã liếc mắt đe dọa các nàng, không hỏi cũng hiểu, các nàng có muốn giải thích cũng không làm sao giải thích rõ được, nhưng hiện giờ nhân chứng La Hãn đang ở đây, các nàng có thể nhân lúc này tố cáo Mạnh Uyển Cẩm và Cố Mỹ Tuyết.

Tạ Đoạt Thạch nghe xong chuyện đã xảy ra, an ủi tỷ muội Diêu Mật vài câu, sau đó bảo các nàng đi xuống trước nghỉ ngơi. La Hãn mặc tạm quần áo của Tạ Đằng, sau đó cũng cáo từ.

Đợi La Hãn đi khỏi, lúc này Tạ Đoạt Thạch mới lên tiếng: “Đằng Nhi, các con cũng nên đón dâu rồi. Sau khi các con cưới vợ, phủ tướng quân đương nhiên sẽ có nữ chủ nhân chường quần gia sự, đến lúc đó cũng không cần giữ mẹ con Mạnh Uyển Cẩm ở lại trong phủ.”

Tạ Đằng cười ha hả nói: “Trời đã không còn sớm, con đi ngủ cái đã.” Nói xong liền nhanh như chớp vụt ra khỏi phòng.

Tạ Đoạt Thạch thấy Tạ Đằng lẹ chân chuồn mất thì lập tức bước đến dùng thân hình chặn cửa phòng lại, không cho Tạ Thắng và Tạ Nam chạy theo, nói: “Đại ca các con không chịu cưới vợ, chẳng lẽ các con cũng không chịu cưới vợ?” Nói xong liền dùng ánh mắt uy hiếp Tạ Thắng và Tạ Nam.

Tạ Thắng khoát tay: “Không phải, chúng con vô cùng tán thành chuyện cưới vợ, nhưng thế nào thì cũng không thể qua mặt đại ca được.”

Tạ Nam tiếp lời: “Không phải là đại ca thích tiểu đầu bếp họ Diêu sao? Mau khiến đại ca mau chóng cưới nàng đi!”

Tạ Đoạt Thạch xoa tay, trầm ngâm một chút rồi hỏi: “Các con có cao kiến gì không?”

Tạ Thắng thấy Tạ Đoạt Thạch không còn chặn cửa, ngậm thở phào một hơi, lập tức hiến kế: “Đại ca tính tình vụn vặt, nếu ép hắn thì chắc chắn sẽ không thể thành công. Tiểu đầu bếp hiện giờ là a hoàn của ông nội, ông nội cứ viện lí do yêu thương Đại ca mà ban tiểu đầu bếp ấy cho Đại ca, để tiểu đầu bếp đến phòng của đại ca hầu hạ. Thường xuyên tiếp xúc thế này, bọn họ sẽ thân thiết hơn, không cần người ép cũng nhanh chóng sẽ dạt nhau đến trước mặt ông nội xin tác chủ.”

“Có lí!” Tạ Đoạt Thạch vỗ tay cười nói: “Khó khăn lắm Đằng Nhi mới để ý Tiểu Mật, thế nào cũng phải tác hợp hai đứa nó.”

Tạ Nam gật đầu phụ họa: “Ông nội còn nhớ không? Tiểu cô cô lớn hơn bọn con vài tuổi, khi còn bé chơi với bọn con, tiểu cô cô giả làm tân nương, đại ca giả làm tân lang, còn hai đứa con một người thì làm cướp, một người thì đóng vai kiện phu...”

Tạ Thắng sợ Tạ Đoạt Thạch đau lòng, bắt Tạ Nam ngừng nói, không ngờ chợt nghe Tạ Đoạt Thạch tiếp lời: “Đúng vậy, tình cảm của Đằng Nhi và A Vân rất tốt. Chắc chắn cũng vì như vậy mà Đằng Nhi đối xử đặc biệt với Tiểu Mật.”

Ở một nơi khác, tỷ muội Diêu Mật sau khi về phòng, đóng kín cửa phòng bò lên giường, nhỏ giọng hét ầm lên, trời ạ, đêm nay quá kích thích!

Ba người âm ỉ một lát rồi dừng lại, tăng tốc Tạ Đằng: “Cháu trai ta đây quả không hổ danh xưng tướng quân, chỉ vài ba câu đã làm rõ mọi việc, đầu óc suy luận cũng rất nhạy bén!”

“Chính xác, bởi vậy mà trong thành có cả đồng cô nương chết mê chết mệt hẳn. Chúng ta đến phủ tướng quân mới vài ngày mà đã có mấy nhà mang tiểu thư đến bái phỏng chờ hân mở miệng đáp ứng hôn sự rồi!”

Nói một hồi, Diêu Mật xuống giường rót nước, vừa uống vừa nói: “Mặc dù bây giờ chúng ta đang ở phủ tướng quân, nhưng người đơn thế yếu, như chuyện ngày hôm nay vậy, chỉ sợ Mạnh Uyển Cầm sẽ không buông tha cho chúng ta đâu. Việc cấp bách bây giờ là phải tìm được một nàng dâu cho Tạ Đằng, cháu dâu chúng ta chọn trúng tất nhiên sẽ một lòng với chúng ta. Đến lúc đó chúng ta và cháu dâu tương lai liên thủ dồn ép Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết, chuyện lớn liền kết thúc êm đẹp.”

Sử Tú Nhi nghe xong, lập tức nói: “Ta nghe được mấy bà tử phòng bếp nói, tỷ tỷ của Đức Hưng Quận chúa và Tạ Vân năm xưa là khuê mật, trong rất nhiều nữ tử, Tạ Đằng đối xử với Đức Hưng Quận chúa là dịu dàng nhất. Các bà ấy còn thì thầm, trong số những nữ tử kinh thành, người có hy vọng được làm phu nhân tướng quân nhất chính là Đức Hưng Quận chúa. Đợi đến khi Đức Hưng Quận chúa tới, chúng ta hãy tìm cách tiếp cận, xem thử có thể liên thủ với nàng được hay không.”

Phạm Tinh vỗ tay hưởng ứng: “Đức Hưng Quận chúa chính là người được vua sắc phong, có nàng hỗ trợ, chúng ta cũng dễ dàng lên làm lão tướng quân hơn.”

Ba người trò chuyện, con buồn ngủ cũng từ từ ngập đến, lúc này mới chịu nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, các nàng tới phòng Tạ Đoạt Thạch rất sớm. Tạ Đoạt Thạch thấy các nàng tới liền sai người dọn lên ít điểm tâm, giống như cũ gọi các nàng ngồi vào bàn, vừa ăn sáng xong, ông cười hí hóp nói: “Ta cũng già rồi, trong phòng không cần đến ba a hoàn như vậy đâu, cho Tiểu Mật qua hầu hạ Đằng Nhi nhé!”

Diêu Mật cả kinh, còn chưa kịp trả lời, liền nghe quản gia ở bên ngoài bẩm: “Lão tướng quân, Đức Hưng Quận chúa tới!”

22. Chương 22: Cầu Kết

À ~, hôm nay là ngày hai mươi, Đức Hưng Quận chúa quả nhiên là đến. Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nháy mắt với nhau, đưa tay ra hiệu, tỏ ý chúng ta nhất định phải tìm cơ hội cầu kết với Đức Hưng Quận chúa.

Quản gia đang bẩm báo, Tạ Đằng lướt qua bên người hắn, đúng lúc nghe được chữ Đức Hưng Quận chúa, chân vẫn đều đặn bước vào phòng của Tạ Đoạt Thạch, trong lòng thì lầu bầu: Đức Hưng Quận chúa này muốn làm cái gì đây chứ? Trước kia hắn đã tỏ thái độ rõ ràng là sẽ không cưới Công chúa cũng như làm Quận mã. Đức Hưng Quận chúa này còn không chịu từ bỏ sao?

Tạ Thắng và Tạ Nam nghe thấy Đức Hưng Quận chúa đến thì nháy mắt với nhau, có trò hay để xem rồi. Hôm qua La Hân tới, hai nam tranh một nữ, một nam đứng giữa phòng khách cầu hôn, một nam ném hầu bao, tiết mục này có thể nói là trên cả tuyệt vời. Hôm nay Đức Hưng Quận chúa tới, nhất định sẽ là hai nàng tranh một anh, nói không chừng tiếc mục ngày hôm nay so với hôm qua còn đáng xem hơn ấy chứ? Trước tiên phải chọn chỗ ngồi thật tốt, rót trà, từ từ thưởng thức.

Tạ Đoạt Thạch và Tạ Đằng là những nam gia chủ nên không tiện đón khách nữ, bởi vậy, tuy Đức Hưng Quận chúa là khách quý, bọn họ vẫn không ra ngoài nghênh đón. Chỉ sai quản gia báo cho Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết, để bọn họ ra tiếp đón.

Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết vừa nghe Đức Hưng Quận chúa tới đã vội vàng ra nghênh đón, nhanh chóng đưa Đức Hưng Quận chúa vào phòng.

Đức Hưng Quận chúa năm nay mười lăm tuổi, mày liễu má đào, dáng dấp cũng khá xinh đẹp, nàng cực kỳ quyết tâm, muốn gả ột đấng anh hùng, không muốn giống như các tỷ muội khác nghe theo hôn sự do trưởng bối an bài. Bởi vì trước kia tỷ tỷ của nàng và Tạ Vân có vài phần tình cảm, mỗi tháng đều đến thăm phủ tướng quân một chuyến, dùng hành động để thị uy với đám khuê tú[*] khác: Tạ Đăng là người ta nhìn trúng, thức thời thì đừng tranh với ta, mà hãy mau chóng xeo.

[*] khuê tú: con gái nhà quyền quý

Tuy Tạ Đăng đã tỏ thái độ rõ ràng, hẳn không muốn làm Quận mã, nhưng Đức Hưng Quận chúa lại cảm thấy mình không giống với những người con gái khác, những Quận chúa khác cũng không thể sánh được với nàng. Tạ Đăng trước sau gì cũng chết mê chết mệt nàng thôi.

“Phủ tướng quân gần đây có chuyện gì thú vị không?” Trên đường tiến vào, Đức Hưng Quận chúa tỏ vẻ lơ đãng hỏi việc nhà phủ tướng quân, thật ra là muốn từ trong miệng Mạnh Uyển Cầm biết chuyện của Tạ Đăng.

Đức Hưng Quận chúa trước kia mặc dù đã trong sáng ngoài tối tỏ vẻ nàng đây là nhìn trúng Tạ Đăng, những người khác tốt nhất là mau thôi lui, nhưng mẹ con Mạnh Uyển Cầm chưa từng sợ nàng.

Thứ nhất, người của Tạ gia ai cũng trung liệt, trong trận đại chiến vừa qua, Tạ Đoạt Thạch không những mất hai người con trai, mà ngay cả hai đứa con dâu của mình cũng không còn, Hoàng đế bằng mọi cách để trấn an, đối với Tạ Đoạt Thạch ân sủng có thừa. Bây giờ đừng nói là một cái Quận chúa, ngay cả Công chúa cũng không dám ngông cuồng đùa giỡn người của Tạ gia.

Nếu Tạ Đăng cưới biểu muội Cố Mỹ Tuyết của mình, Đức Hưng Quận chúa dù không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn. Thứ hai, mặc dù triều đình Đại Ngụy đã kí hòa ước với triều đình Đại Kim, nhưng ai biết được hòa ước này sẽ kéo dài được bao lâu? Triều đình bất cứ lúc nào cũng phải trọng dụng Tạ Đăng, đối với việc cưới xin, Hoàng đế mặc dù muốn để Công chúa hoặc Quận chúa đến lung lạc trái tim hắn, nhưng nếu hắn không muốn, triều đình cũng sẽ không cưỡng ép, tránh hắn không hài lòng.

Nhưng trải qua chuyện tối hôm qua, Mạnh Uyển Cầm hiểu được, Cố Mỹ Tuyết cùng Tạ Đăng là chuyện không thể xảy ra. Lúc này nghe Đức Hưng Quận chúa nói vậy, đã không giống như ngày trước nói qua loa vài chuyện không đáng để nói, hôm nay lại thì thì thầm rất nhiều chuyện, cười nịnh bợ: “Quận chúa chưa hay tin gì sao? Phủ tướng mới chiêu ba nữ đầu bếp, một người trong đó nhìn rất giống A Vân. Đầu bếp kia còn rất lớn mật, đêm hôm trước muốn câu dẫn đại lang, bị chúng ta tới bắt quả tang, ả xấu hổ cầm ấm trà đập chính mình hôn mê bất tỉnh, bây giờ trán vẫn còn sưng vù ấy!” Hơi ngưng lại, sau đó tiếp tục đơm vào: “Lão tướng quân vừa thấy a hoàn kia đã để ả đến phòng hầu hạ, còn cho ả cùng ngồi ăn cơm với mình. Đại lang dường như cũng...”

Điều Mật lúc này đang rất hoảng sợ, không biết lời nói ình đến hầu hạ Tạ Đăng của Tạ Đoạt Thạch là thật hay giả.

Tạ Đoạt Thạch thấy Tạ Đăng tiến vào, tức khắc cười tít mắt chỉ tỷ muội Điều Mật nói: “Đăng Nhi, ta đang tính chuyển một a hoàn sang hầu hạ con! Con mau chọn một người đi!”

Điều Mật rót trà đang muốn bưng đến cho Tạ Đoạt Thạch, vừa nghe được lời của ông, tay run lên làm nước trà bắn tung tóe trên mu bàn tay, nàng lập tức “Á” một tiếng.

“Nóng không?” Tạ Đoạt Thạch thấy nước trà trong tay Điều Mật bắn tung tóe, trong lòng cười thầm, nhìn đi, vừa nghe để Đăng Nhi chọn một người, Tiểu Mật liền khẩn trương, sợ nó không chọn nàng. Ông miệng thì hỏi, tay đã sớm nắm lấy bàn tay của Điều Mật kiểm tra.

Nước trà này chỉ ấm, không tính là rất nóng, nhưng Điều Mật thấy Tạ Đoạt Thạch quan tâm đến mình thì vội vàng la ầm lên: “Đau quá đi mất!” Tạ Đoạt Thạch vừa nghe xong liền nôn nóng phân phó đám người Mạnh bà tử: “Mau sai người mang một chậu nước lạnh đến đây để Tiểu Mật ngâm tay, tránh bị sưng thành bọng nước, nhớ mang thêm thuốc mỡ.”

Mạnh bà tử cực kì phẫn nộ, được lắm, ngày hôm qua thì đâm lưng xước da, khiến lão tướng quân thổ khí, ngày hôm nay thì “bị bỏng” để được rảnh tay khỏi đâm lưng, lại vẫn khiến lão tướng quân thương xót. Người nào không rõ còn tưởng người đang quyền rũ lão tướng quân đây.

Ai ui, nàng cứ quyết rũ lão tướng quân đấy thì sao? Một bà tử thì nên làm tốt nhiệm vụ của bà tử đi, đừng nhìn trộm lão tướng quân của chúng ta được không? Sử Tú Nhi lạnh nhạt thờ ơ, sớm đã nhìn thấy ánh mắt khó chịu của Mạnh bà tử, nàng cũng rất khó chịu đây này, sao lại có người như vậy chứ, chủ nhân sai đi lấy thuốc mỡ, mà lại không chịu nhúc nhích đứng yên như cái cột nhà thế hả?

Tạ Đằng thấy Tạ Đoạt Thạch cầm tay Diêu Mật, không hiểu sao lại nhìn không thuận mắt, nhin không được “Khụ” một tiếng, trừng mắt với Mạnh bà tử: “Sao còn chưa đi lấy thuốc?”

Mạnh bà tử khóc lóc thảm thiết trong lòng, lửa giận ngút trời, nào ai chuẩn bị nước trà nóng đâu? Cùng lắm thì chỉ âm ẩm thôi, sao làm bỏng da được chứ? Lại còn nóng đến nỗi phải bôi thuốc trị thương luôn?

Nghe thấy giọng điệu khó chịu của Tạ Đằng, Diêu Mật liền ngẩng đầu lên liếc hần hợt một cái, vừa vặn chạm trúng gương mặt không biểu cảm của hần đang trừng nhìn lại nàng, lập tức giật nảy mình, ta có chỗ nào đắc tội hần ư? Thôi không chấp, người tới tuổi thành thân mà vẫn còn độc thân, khó trách sao tính tình lại quái dị. Đợi đến khi bà nội nạp vợ cho người, phu thê ân ái, chắc chắn sẽ bình thường trở lại ngay ấy mà.

Mắt nhìn Tạ Đoạt Thạch cầm tay Diêu Mật, Mạnh bà tử hậm hực lui xuống, Tạ Đằng mới tán dóc vài ba câu đã nghe tiếng cười vọng vào từ ngoài cửa, một trong những tiếng cười đó là âm thanh của Đức Hưng Quận chúa, hần đành phải dừng lại, tự mình tìm chỗ ngồi.

A, a, cháu dâu tới rồi! !! Diêu Mật lui về đứng sau lưng Tạ Đoạt Thạch, tay áo run run, tay trái luồn vào trong ống tay áo lấy nắm lấy một tờ giấy được vo tròn, lúc này mới bình tĩnh trở lại. Thấy Mạnh Uyển Cẩm và Cố Mỹ Tuyết dẫn một người con gái xinh đẹp tiến vào, nàng vừa quan sát tỉ mỉ vừa nháy mắt với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, dung mạo cháu dâu chúng ta cũng không tệ, không biết tính tình thế nào nhỉ?

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng kích động, trước đây các nàng cho rằng, nếu như làm lão phu nhân của phủ tướng quân, còn huynh đệ Tạ Đằng thì cưới Công chúa Quận chúa các loại, e rằng các nàng sẽ bị cháu dâu chen ép. Nhưng tới hôm qua nghĩ lại, các nàng lại cảm thấy nếu Tạ Đằng lấy một Quận chúa, các nàng làm thái bà bà sẽ vô cùng nở mày nở mặt. Sau này đi dự tiệc, dẫn theo Quận chúa lên đài sẽ vô cùng uy phong!!!

Diêu Mật cho rằng, nếu các nàng thông qua Quận chúa mượn sức lực của hoàng thất đi lên làm lão phu nhân phủ tướng quân, vị trí ấy là tối cao nhất. Nghĩ lại lúc ông cháu Tạ gia từ biên cương trở về, Hoàng đế thấy phủ tướng quân ngay cả một nữ quyến cũng không có, lúc ấy liền tuyển chọn mười cung nữ tính tặng cho ông cháu Tạ gia nạp thiếp, thậm chí còn nói qua, huynh đệ Tạ Đằng có thể tự do lấy danh môn quý nữ làm vợ, khai chi tán diệp cho phủ tướng quân, Tạ Đoạt Thạch tuổi cao cường tráng cũng nên tái giá. Lúc ấy ông cháu Tạ Đoạt Thạch không để ý trong lòng, một mực từ chối ý tốt của vua, toàn bộ cung nữ bị trả về, một người cũng không giữ lại. Diêu Mật nghĩ, khi đó ông cháu Tạ Đoạt Thạch vừa mới mất đi thân nhân, hiển nhiên không có lòng dạ nào lấy vợ lớn vợ nhỏ, bây giờ chuyện đã trôi qua, nếu hoàng thất nhắc đến chuyện này một lần nữa, để Tạ Đoạt Thạch cưới vợ, các nàng sẽ có cơ hội leo lên làm lão phu nhân.

Đức Hưng Quận chúa vừa tiến vào, mắt nhìn ông cháu Tạ Đoạt Thạch, lại quét qua Diêu Mật, thấy trán nàng chưa hết sưng đỏ, lập tức tin ngay lời của Mạnh Uyển Cẩm, cười ngoác tay: “Nghe nói phủ tướng quân mới tới một a hoàn giống như A Vân tỷ, ta còn không tin, ai ngờ vừa nhìn qua một cái, quả là giống thật!”

Bên này nói chuyện, Mạnh bà tử đã mang thuốc mỡ đi vào, mắt thấy Đức Hưng Quận chúa nói chuyện với Diêu Mật, bà liền nháy mắt với Mạnh Uyển Cẩm, phu nhân thấy chưa, a hoàn kia ức hiếp người khác, phải để Đức Hưng Quận chúa dạy cho ả một bài học mới được.

Mạnh Uyển Cẩm còn chưa lên tiếng thì đã nghe Đức Hưng Quận chúa dò hỏi Tạ Đoạt Thạch: “Lão tướng quân, a hoàn này vừa mất ta, không bằng tặng nàng cho ta đi!” Tuy nói rằng a hoàn này giống A Vân, nhưng dù thế nào đi nữa cũng chỉ là một a hoàn, ta đường đường là một Quận chúa đòi một a hoàn, lão tướng quân dám không cho sao?

Tạ Đoạt Thạch nghe thấy lời nói của Đức Hưng Quận chúa, lại nhìn không được liếc nhìn Tạ Đằng, thẳng nhóc, vợ của con thật là một nữ tử xinh đẹp nam gặp nam thích, nữ gặp nữ thích. Hôm qua La Hân đòi, hôm nay lại tới Đức Hưng Quận chúa đòi. Nếu con không lo giữ chặt, sớm muộn gì cũng bị người ta đòi đi đó.

Thấy Tạ Đoạt Thạch chỉ cười uống trà, không trả lời, Đức Hưng Quận chúa lại gắt giọng: “Lão tướng quân không nữ?” Nói xong lại chuyển hướng sang Tạ Đằng, “Hay là nên nói, tướng quân không nữ?”

Diêu Mật nhìn Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết, lập tức đã hiểu ra, Đức Hưng Quận chúa rõ ràng là bị các nàng khích bác, không muốn nàng lỡ lại phủ tướng quân, nhưng Đức Hưng Quận chúa không phải là người của phủ tướng quân, không thể nhúng tay vào chuyện của a hoàn, nên buộc lòng phải mở miệng đòi mình. Chỉ cần mình rơi vào tay của nàng, nàng muốn mình trở thành như thế nào, chỉ là một câu nói.

Tạ Thắng và Tạ Nam ngồi ở một góc cười hí hí xem cuộc vui, trao đổi ánh mắt với nhau, há há, ngày hôm qua là kịch võ, hôm nay là kịch hát trò văn, không tồi không tồi, đều là kịch hay.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh khẩn trương, Đức Hưng Quận chúa mềm mại đáng yêu cầu xinh như thế này, lão tướng quân có thể không đồng ý sao?

Diêu Mật cũng quýnh lên, ngón tay gãi nhẹ lên tay của Đức Hưng Quận chúa, nhét viên giấy kia vào tay của nàng, lúc này mới nhẹ nhàng rút tay mình về, cười nói: “Trừ phi Quận chúa mang đến một a hoàn so với ta còn giống Vân tiểu thư hơn để đổi, lão tướng ưng mới chịu đồng ý.” Lão tướng quân và Tạ Đằng không nỡ bỏ ta vì ta giống Tạ Vân, mà không cần nhờ Mạnh Uyển Cầm nói, sau này cháu dâu người phải luôn sáng suốt, đừng để bị người khác lợi dụng.

Đức Hưng Quận chúa bị nhét một viên giấy tròn vào tay, mặc dù ngó ra nhưng cũng lập tức buông tay Diêu Mật, mượn cơ uống trà, nâng tay che lại, rất nhanh đã giấu được viên giấy.

Một màn hai người đưa giấy cho nhau có thể giấu được Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết, nhưng sao qua mắt được Tạ Đoạt Thạch và huynh đệ Tạ Đằng?

Tạ Thắng và Tạ Nam: Đại tẩu tương lai có ý gì à? Chẳng lẽ là cảm thấy mình đấu không lại với Đức Hưng Quận chúa, nên dứt khoát đưa giấy bày tỏ nỗi lòng, nguyện ý hai nữ chung một chồng? Đây chẳng phải là minh tu Sạn Đạo, ám độ Trần Thương[*] đó sao?

[*] minh tu Sạn Đạo, ám độ Trần Thương: Công khai sửa chữa Sạn Đạo nhưng lại bí mật vượt qua ngả Trần Thương. –Bình pháp Tôn Tử-(giống như câu dương đông kích tây của)

Tạ Đoạt Thạch: Ấy, Tiểu Mật đây là? Thú vị, cư nhiên lại cấu kết với tình địch, không biết đang có âm mưu gì đây?

Tạ Đằng: A hoàn gian xảo này lại đi thông đồng với Đức Hưng Quận chúa, tư truyền cho nhau. Rốt cuộc là muốn chơi trò gì đây hả?

23. Chương 23: Mật Đàm

Là khách nữ, không tiện ở lâu trong phòng nam chủ nhân, nên rất nhanh, Đức Hưng Quận chúa đã cáo từ Tạ Đoạt Thạch ra khỏi phòng, vào vườn ngắm hoa, sau một lát đã cắt đuôi Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết, chạy ra sau một bụi hoa lấy tờ giấy nhỏ trong ống tay áo mở ra đọc kĩ, chỉ thấy trên đó viết “Phủ tướng quân ngoài tướng quân, còn có lão tướng quân”.

Đây là ý gì? Đức Hưng Quận chúa ngẩn người, chưa kịp suy nghĩ những lời này, đột nhiên cảm thấy bàn tay mình hơi ngứa, vừa cúi xuống nhìn, trong lòng bàn tay là một con sâu vừa trắng lại vừa mập, trên đầu con sâu có một chấm đen nhỏ, đang vui sướng ngứa đầu nhón mông vào mặt nàng.

“A!” Đức Hưng Quận chúa hét lên một tiếng, ra sức vẫy tay, làm cả con sâu và tờ giấy rơi xuống đất, gấp gáp chạy về phía trước, đã thấy Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết chạy tới hỏi: “Sao vậy sao vậy?” Nàng thở hổn hển nói: “Có sâu!” Nói xong nàng mới phát hiện tờ giấy nắm trong tay cũng không thấy đâu, vội vàng quay lại tìm, tìm một lúc lại thôi, không tìm nữa. Bởi vì suy xét lại một chút, tờ giấy kia mặc dù khó hiểu nhưng cũng không phải cái gì quá bí hiểm, cho dù bị người khác nhặt được cũng không sao. Điều quan trọng bây giờ chính là phải tìm Diêu Mật để hỏi lời này là ý gì.

Lúc này, Tạ Đoạt Thạch cười tủm tỉm nói với Tạ Đằng: “La Nhi đòi Diêu Mật, Đức Hưng Quận chúa cũng đòi nàng, lại để nàng chăm sóc ta, chỉ sợ lại có người đến đòi. Không bằng để nàng hầu hạ con vậy!” Hầu hạ con, người khác nhìn vào biết nàng là người của con, sẽ không dám mở miệng đòi nàng nữa.

Tạ Đằng muốn cự tuyệt, quần gia đã đứng bên ngoài bả: “Lão tướng quân, Lý phó tướng và Nghiêm phó tướng tới chơi.”

“Mau mời mau mời!” Vừa nghe thấy hai lão bạn già tới chơi, Tạ Đoạt Thạch lớ lờ lơ Tạ Đăng, đứng lên nói: “Mời bọn họ đến phòng luyện võ, nơi đó rộng lớn, có thể đùa giỡn được đôi chiêu.”

Tạ Đoạt Thạch vừa đi, ba huynh đệ Tạ Đăng cũng nhanh chóng tẩn sạch không còn một mống.

Mắt thấy trong phòng thoáng chốc đã yên tĩnh, người ngoài sẽ không vào, Diêu Mật nói thầm với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh: “Các người nói xem, Đức Hưng Quận chúa thấy những lời ta viết, không biết có hiểu ý ta không nhỉ?”

“Phủ tướng quân ngoài tướng quân, còn có lão tướng quân.” Sử Tú Nhi vừa nghe xong liền không nhịn được cười ồm lên, che miệng nói: “Giống như là nói, trong miếu ngoài một hòa thượng, còn có một lão hòa thượng.”

Phạm Tinh cũng cười, chen miệng nói: “Đức Hưng Quận chúa mà không hiểu, chắc chắn sẽ tìm cơ hội hỏi người.”

Các nàng đang tán chuyện, quả nhiên Đức Hưng Quận chúa ột tiểu a hoàn đến mời Diêu Mật, nói là sợ dạo trong vườn nhàm chán, nên muốn mời Diêu Mật đến nói chuyện phiếm. Diêu Mật vừa nghe đã hiểu rõ trong lòng, cười đi theo tiểu a hoàn.

Đức Hưng Quận chúa muốn tự mình nói riêng với Diêu Mật, tất nhiên là phải tìm cách xua đuổi Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết, lập tức khéo léo nói rằng mình muốn dạo một mình trong vườn. Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết thấy nàng sai người đi mời Diêu Mật, cho là nàng muốn ngoan độc dạy dỗ Diêu Mật vài câu, chỉ ngậm hiểu trong lòng, cười nói: “Quận chúa đã tới, lão tướng quân đương nhiên sẽ giữ ngài ở lại dùng cơm, chúng ta phải xuống phòng bếp kiểm tra một chút.”

Biết chắc rằng Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết đã đi khỏi, lúc này Đức Hưng Quận chúa mới cười nói với a hoàn bên người: “Người xem có phải hôm nay Mạnh phu nhân niềm nở hơi quá đúng không?”

A hoàn kia lên tiếng: “Thật là quá khác so với mọi hôm.”

Đức Hưng Quận chúa như đang đắm chiêu suy nghĩ, sau một hồi, thấy Diêu Mật đi tới, liền cho vài a hoàn canh giữ ở bên ngoài lương đình, chỉ vào băng đá ở bên trong lương đình nói: “Ngồi xuống nói chuyện!”

“Quận chúa, nơi này không tiện nói chuyện, không bằng ta dẫn ngài đến một nơi kín đáo từ từ nói chuyện.” Diêu Mật muốn nói lại không nói, nửa điều cũng không tiết lộ, hơi khó xử nhìn mấy a hoàn đứng canh bên ngoài lương đình.

Đức Hưng Quận chúa thấy Diêu Mật thần thần bí bí, cũng nổi lên hứng thú, sáng khoái nói: “Được, người hãy dẫn đường.” Lại căn dặn bon a hoàn kia: “Các người đợi ở chỗ này, ta và Diêu cô nương đi dạo chung quanh một chút.”

Bọn a hoàn biết Đức Hưng Quận chúa có tình ý với Tạ Đăng, lúc này thấy nàng đi với Diêu Mật, cho là nàng muốn hỏi thăm vài điều về Tạ Đăng, cũng không để ý, nhất tề vâng lệnh.

Rất nhanh, Diêu Mật đã dẫn Đức Hưng Quận chúa đến trước một bụi hoa cách ao Sầu Ngọc không xa, nhìn bốn phía không người, lúc này mới gạt bụi hoa ra, kéo Đức Hưng Quận chúa chui vào. Bụi hoa này chính là bụi hoa tối hôm qua La Hân dẫn các nàng chui vào, bụi hoa um tùm rậm rạp, nếu không phải có người cố tình ngồi xổm xuống đất dùng tay gạt bụi hoa nhìn vào trong, thì tuyệt đối không thể biết được bên trong có người.

Đức Hưng Quận chúa tò mò gẩy bụi hoa xem thử, nhìn khe hở bên trong bụi hoa, lúc này mới phát hiện mười hai bụi hoa được trồng thành một hình rồng ruột, bên trong trồng một vòng hoa nhỏ màu hồng, cần thận nhìn lại, những sắc hoa đỏ hồng uốn thành một hình trái tim, trong nhất thời giật mình: “Đây là do ai trồng? Có phải là Tạ Đăng?” Nói xong liền cười tự giấu một tiếng: “Đương nhiên không thể nào là hắn, hắn lòng sắt đá như vậy...”

Diêu Mật lặng lẽ nói: “Là La Hân trồng.”

Đức Hưng Quận chúa cũng biết chuyện theo đuổi Tạ Vân năm đó của La Hân, nghe được lời của Diêu Mật, cảm thán một tiếng nói: “La Hân đúng là một người si tình. Có điều, sao người lại biết rõ nơi này?”

Diêu Mật quần bách, lái sang chuyện khác: “Quận chúa đã xem tờ giấy kia rồi chứ?”

Đức Hưng Quận chúa vô cùng kinh ngạc, Diêu Mật chẳng qua chỉ là một a hoàn, nhưng thái độ lại vô cùng bình tĩnh thản nhiên, liếc mắt quan sát Diêu Mật một lúc rồi mới nói: “Đã xem qua, là ý gì?”

Là ý gì? Tạ Đằng ở thư phòng nghĩ mãi không ra ý của Diêu Mật trong lời này là gì, hần cau mày nhìn đầy tớ Tiểu Dao hỏi: “Đây là ý gì, người nhìn ra chưa?”

Tiểu Dao máy móc trả lời: “Phủ tướng quân có tướng quân ở, vẫn còn một người ở là lão tướng quân.”

“Đi, ở không không lo đọc sách, một bụng đầy rơm rác.” Tạ Đằng nhắc chân làm bộ muốn đạp Tiểu Dao, Tiểu Dao cười hì hì tránh né, liền thu chân lại, gõ bàn nói: “Người nếu đã không hiểu lời này ý là gì, Đức Hưng Quận chúa đương nhiên cũng không hiểu, nàng ta chắc chắn sẽ đi tìm tiểu đầu bếp kia, người đi thám thính đi, nghe xem tiểu đầu bếp kia nói cái gì, nghe xong thì mau trở về đây báo cáo.”

Tiểu Dao thì thầm: Ta hiểu lời này làm cái gì chứ? Nhưng mà hai ngày nay, trong phủ xảy ra rất nhiều chuyện, huynh đệ Trần Vĩ Trần Minh cam đoan chắc chắn tướng quân thích tiểu đầu bếp, vốn còn chưa tin, bây giờ nhìn lại, hì hì! Không tin không được!

Tiểu Dao lớn lên mắt cười mày vui, rất tốt để giao thiệp với mọi người, Tạ Đằng thường ngày sai hần làm việc, hần cũng làm rất ổn thỏa, nay nghe được lời của Tạ Đằng, sớm đã đứng nghiêm chỉnh nói: “Tướng quân yên tâm, theo tờ giấy nhỏ trong tay Quận chúa, nghe các nàng nói chuyện, đối với ta mà nói chính là một đĩa đầy thức ăn, ta đi.” Nói xong “vèo” một tiếng nhảy ra ngoài cửa trước, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Mặt trời ngày càng gắt, Tiểu Dao ở trong vườn vòng tới vòng lui, chỉ thấy mấy a hoàn bên người Đức Hưng Quận chúa, lại không tìm được Đức Hưng Quận chúa và Diêu Mật, lẩm bẩm trong lòng: Trốn đi nơi nào rồi? Lại có chỗ ta tìm không ra sao?

Trong lúc Tiểu Dao đi tới đi lui, Diêu Mật đã giải thích với Đức Hưng Quận chúa: “Ý của tờ giấy kia là, phủ tướng quân không chỉ có tướng quân chưa lấy vợ, lão tướng quân cũng còn độc thân mà.” Vừa nói vừa hơi đỏ mặt, giọng cũng nhỏ đi, “Quận chúa nếu có thể giúp đỡ chúng ta lên làm lão phu nhân, chúng ta sẽ giúp tâm nguyện của Quận chúa được hoàn thành, làm phu nhân tướng quân.”

“Các người muốn gả cho lão tướng quân?” Đức Hưng Quận chúa không thể tin nhìn Diêu Mật, nhin không được nói: “Thế nhưng lão tướng quân đã sáu mươi tám tuổi, tuy là hần gừng càng già càng cay, e cũng, cũng...” E cũng không thể đáp ứng hết ba người các người!

Mặt Diêu Mật càng lúc càng đỏ, miệng ấp a ấp úng, nhỏ giọng nói ra thân phận của nàng cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, nói đến lúc không lấy được chồng, lại bị biếu ca ghét bỏ, vành mắt liền đỏ lên, cúi đầu nói: “Tướng có thể ở kinh thành chọn một vị hôn phu tốt, không ngờ lại vô cùng khó khăn. Chúng ta chỉ sợ vừa đến tuổi, sẽ bị qua phủ tùy tiện cho người ta làm thiếp, bởi vậy ngoan hạ tâm lại, muốn cùng gả cho lão tướng quân. Lão tướng quân là nghĩa hiệp tốt bụng, nếu biết chúng ta khó xử, chắc chắn sẽ giúp một tay. Nhưng chuyện này...”

“Vậy nếu chuyện này thành công, đến lúc đó ta chẳng phải gọi người một tiếng thái bà bà?” Đức Hưng Quận chúa cảm giác sâu sắc được mình bị chơi khá đau, nàng kiên nhẫn chịu đựng mới không bật cười.

“Đúng vậy, đến lúc đó người chính là cháu dâu của ta.” Diêu Mật suy nghĩ về thân phận của mình sau này, lập tức thay đổi sắc mặt, ra vẻ trưởng bối nói: “Tướng mạo của ta hơi giống Tạ Vân, có khá nhiều thuận lợi. Tướng quân có khi sẽ xem ta là tiểu cô cô của hần, khẳng định sẽ chịu nói chuyện với ta, nên nếu muốn thăm dò lòng của hần, cũng không phải là quá khó. Hơn nữa, sáng nay lão tướng quân còn nói, để cho ta sang phòng của tướng quân hầu hạ nữa đây!” Diêu Mật cam đoan: “Ta muốn làm bà nội của tướng quân, là trưởng bối của hần, cho dù đến phòng hần hầu hạ, cũng sẽ chú ý tránh bị nghi ngờ, Quận chúa yên tâm.”

Đức Hưng Quận chúa muốn lấy được Tạ Đằng, chỉ sợ vô kế khả thi, nghe được lời này của Diêu Mật, ánh mắt lập tức sáng lên, dẫn đo một chút rồi nói: “Đã như vậy, các người cứ hầu hạ lão tướng quân cho tốt, đợi hần cảm động liền cầu xin hần. Ta sẽ tiến cung gặp hoàng hậu, hoàng hậu luôn muốn tứ hôn cho lão tướng quân, đến lúc đó nói ba a hoàn các người có công hầu hạ, liền ban thưởng hôn lễ với lão tướng quân cho các người. Chỉ cần lão tướng quân không phản đối, chuyện này sẽ thành công.”

“Vây cảm ơn Quận chúa!” Diêu Mật vội vàng thi lễ, ánh mắt lóe sáng long lanh, mặc dù mới hai ngày, nhưng nàng cảm giác được Tạ Đoạt Thạch rất cứng chịu nàng, trong lòng tin tưởng, chỉ cần cầu xin Tạ Đoạt Thạch, Tạ Đoạt Thạch sẽ đồng ý nạp các nàng, không để cho các nàng bị quan phủ tùy tiện phối người. Nên lại nói: “Nếu có thể khiến người tạo ra tin đồn, rằng lão tướng quân sủng ái ba a hoàn bên người, có ý nạp các nàng, lại sợ ba đứa cháu trai của mình phản đối, nên nhất thời do dự không hành động. Lời đồn này truyền ra, tự nhiên sẽ có người đến khuyên giải ba huynh đệ tướng quân, khiến bọn họ phải hiểu thuận, bằng lòng giúp lão tướng quân nạp vài tri kỷ an hưởng tuổi già. Lão tướng quân nhất định sẽ tìm đến chúng ta hỏi, chúng ta sẽ nhân cơ hội đó cầu xin lão tướng quân. Nếu chúng ta được lên làm lão phu nhân, nắm giữ gia sự phủ tướng quân trong tay, đương nhiên sẽ vội vàng giúp ba cháu trai cưới vợ.”

“Không sai không sai, muốn tạo thế, phải tung tin đồn, muốn khuấy ao nước trong, phải đục nước béo cò, mới đạt được tâm nguyện.” Đức Hưng Quận chúa vỗ tay nói: “Chúng ta cùng nhau hợp tác, nhất định sẽ bắt được lão tướng quân và tướng quân.”

Diêu Mật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Yên tâm, sau này ta tuyệt đối sẽ làm một bề trên sáng suốt, sẽ không để người phải sớm sáng thỉnh an các loại, chỉ chơi nhạc cười đùa với người, nếu cháu trai tướng quân không nghe lời ức hiếp người, ta thân là một trưởng bối, sẽ ra mặt xử lý giúp người.”

Đức Hưng Quận chúa: “...”

Lại nói về Tạ Đằng sau khi nhìn Tiểu Dao đi khỏi, lúc này lại mở tờ giấy ra nhìn xem, thấy kiểu chữ xinh đẹp, bất tri bất giác, liền đưa tờ giấy đến trước mũi ngửi, tiểu đầu bếp này rất giỏi phun mê hương, không biết có phun vào tờ giấy này không nhỉ? Hắn mới thoáng nghĩ qua, lập tức hoảng sợ, gặp quỷ rồi, lẽ nào ta lại thích nàng phun mê hương? Tối hôm trước bị phun mấy lần đã nghiện, còn muốn được phun nữa ư?

24. Chương 24: Sóng Ngầm

Tiểu Dao cuối cùng cũng tìm được Diêu Mật và Đức Hưng Quận chúa nấp trong bụi hoa, nhưng lúc đó mật đàm giữa Diêu Mật và Đức Hưng Quận chúa đã đến hồi kết thúc, hắn chỉ loáng thoáng nghe được hai câu đứt quãng là “Trưởng bối làm chủ, người một nhà”, còn mong nghe tiếp thì Diêu Mật và Đức Hưng Quận chúa đã nói xong, hắn đành trốn sang một bên, cố gắng phân tích hai câu nói trên có quan hệ gì với dòng chữ trên tờ giấy kia.

Nhìn chung, chắc là tiểu đầu bếp đã nhắc nhở Đức Hưng Quận chúa, nói rằng nếu muốn gả vào phủ tướng quân, không bằng bắt đầu từ chỗ lão tướng quân. Vì cái gọi là phụ mẫu chi mệnh, nếu nói đến người làm mai, phụ mẫu của tướng quân đã tạ thế, người làm chủ tự nhiên là lão tướng quân, chỉ cần lão tướng quân mở miệng định hôn, đại sự liền thành.

Sau khi Diêu Mật và Đức Hưng Quận chúa chui ra khỏi bụi hoa, đường ai nấy đi, lúc này Tiểu Dao mới men theo đường nhỏ chạy tới thư phòng, thuật lại hai câu vụn vặt mình nghe được. Tạ Đằng nghe xong không lên tiếng, xem ra tiểu đầu bếp này sợ Đức Hưng Quận chúa làm khổ nàng, nên chủ động lấy lòng, chủ bán cầu vinh. Chỉ là tiểu đầu bếp này chẳng lẽ không nhớ, hôn sự của hắn, người khác có thể quyết định sao? Người khác có thể vung tay múa chân sao?

Bọn họ trò chuyện một lúc, Tạ Thắng và Tạ Nam cũng tiến vào, hỏi Tiểu Dao: “Thế nào, dò được tin tức gì?”

Tiểu Dao thấy Tạ Đằng không ngăn cản, liền kể lại chuyện xảy ra, mắt thấy ba huynh đệ bọn họ có lời muốn trao đổi thì từ cửa thư phòng lui ra ngoài.

Tạ Thắng cười nói: “Đại ca, Đức Hưng Quận chúa mỗi tháng đều tới một lần, mỗi lần đều có quà cho người trong phủ, a hoàn bà tử trong phủ lên lút trao đổi, ai cũng cho rằng nàng chính là tướng quân phu nhân tương lai. Chỉ sợ đến lúc tình thế bất buộc, đại ca không thể không...”

Nhân số công chúa quận chúa hoàng thất không ít, trước đây nhiều vị lấy lòng, bị Tạ Đằng lời mận lời nhát mấy câu, xưa nay kiêu ngạo, liền rút lui. Lại bị hắn lạnh mặt không thèm nhìn tới, xưa nay lòng tự ái mạnh, cũng rút lui. Mà Đức Hưng Quận chúa không đến trước mặt hắn, cũng không tìm cách lấy lòng hắn, chỉ là mỗi tháng đến phủ tướng quân một lần, quan hệ từ trên xuống dưới, lấy được khen ngợi của mọi người.

Dần dần, có tin đồn truyền tới, nói Đức Hưng Quận chúa tất nhiên sẽ lên làm phu nhân tướng quân Vân Vân và mây mây.

Đang nói thì quân gia tới bẩm, nói Đức Hưng Quận chúa cáo từ, không cần để mọi người trong phủ phải đưa tiễn.

Tạ Đằng hiểu, Đức Hưng Quận chúa không nóng không lạnh như thế này, không tiếp cận hẳn, hẳn cũng không có cách nào lời mận lời nhật đả kích. Người ta còn chưa đến trước mặt, làm sao mà tỏ thái độ? Nhưng càng như vậy, càng khó giải quyết.

Tạ Nam gian xảo kẻ sát lại nói: “Đại ca, tiểu đầu bếp kia nếu là cháu ngoại Cố Đình, cũng là một gia đình hoàng cung, hơn nữa nàng vì tiếp cận đại ca mà bằng lòng làm một a hoàn, dùng khí như vậy, không bằng đại ca cưới nàng đi, khỏi cho sau này bị hoàng thất dùng một quận chúa để bắt chẹt.”

Một nơi khác, Tạ Đoạt Thạch ở trong phòng luyện võ gặp hai vị chiến hữu cũ Lý phó tướng và Nghiêm phó tướng, ba người lấy binh khí quần mấy chiêu, lúc này mới ngồi xuống tán dóc, Tạ Đoạt Thạch vừa nghe Nghiêm phó tướng có thêm cháu trai, liền bóp cổ tay nói: “Ba thằng cháu kia cứ không chịu cưới vợ, nếu không, bây giờ ta đã được ẵm chắc rồi.”

Nghiêm phó tướng thấy Tạ Đoạt Thạch oán trách thì lắc đầu nói: “Triều ta bây giờ nữ nhiều nam ít, triều đình dùng mọi cách để quan phủ xử lý chuyện lấy vợ gả chồng của nam nữ, chỉ có ba đứa cháu trai bực này của ông, một người cưới mười người cũng không quá đáng, vì sao đến bây giờ còn không chịu cưới vợ?”

Tạ Đoạt Thạch thở dài nói: “Trong lòng bọn nó, không một nữ nhân nào có thể thay thế được mẹ và tiểu cô cô của mình, không nhìn trúng những nữ tử kinh thành này.”

Nghiêm phó tướng trầm lặng, một lát sau lại nói: “Mặc dù vậy, đại sự nối dõi tông đường cũng không thể chậm trễ một giây.”

Lý phó tướng nói: “Lão tướng quân, tướng quân không nhìn trúng nữ tử kinh thành cũng không sao, quan trọng là ngài phải nhanh chóng ẵm chắc trai, nếu không, phủ tướng quân nhân số điều tàn, dù sao cũng không phải là chuyện tốt.”

Tạ Đoạt Thạch gật đầu: “Gần đây trong phủ mới tới ba a hoàn, một người trong đó mặt mày giống A Vân, Đằng Nhi đã hơi động tâm, ta đang định giúp một tay, giúp chuyện tốt của bọn nó hoàn thành. Đến lúc đó Đằng Nhi muốn cưới muốn nạp, tùy cho chính nó quyết định.”

Tạ Đoạt Thạch như bắt trúng đài, cao hứng kể ra thân phận của tỷ muội Diêu Mật, nói: “Ba a hoàn kia đều là thân quyến của Cố phủ, sinh ra đã xinh đẹp, vừa vặn xứng với ba huynh đệ bọn nó.”

Nghiêm phó tướng lập tức nói: “Mặc kệ bọn nó có nguyện ý cưới vợ hay không, tóm lại, cứ đẩy người cho bọn nó, sinh chất trai trước đã rồi tính sau.”

Tạ Đoạt Thạch ra sức gật đầu: “Ta chính là muốn như vậy. Nhìn các ông mỗi người ôm hai ba đứa cháu, trong lòng ta ngứa ngáy lắm rồi!”

Nghiêm phó tướng và Lý phó tướng đưa mắt nhìn nhau, bọn ta không chỉ ôm cháu, bọn ta còn ôm thê tử. Lão tướng quân thật đáng thương, thê tử mất sớm, ngay cả đám nữ quyến con gái con dâu cũng không còn, ông còn phải tự mình thu xếp hôn sự cho cháu trai, thật quá sức rồi!

Nghe Tạ Đoạt Thạch nói Diêu Mật là cháu ngoại của Cố Đình, Nghiêm phó tướng tuy là một ông già thô kệch, cũng suy nghĩ giúp một tay. Cố gia ở kinh thành vốn là thế gia đại tộc, Cố Đình thời trẻ từng làm quan, trong mười năm loạn lạc, ông bị chỉ trích chia bè kết phái, bị bãi chức quan rảnh rỗi ngồi nhà. Bây giờ con cháu cũng không chịu thua kém ông, chỉ khoanh tay đứng nhìn Cố gia càng ngày càng xuống dốc, có dấu hiệu suy tàn. Còn vị anh hùng Tạ Đoạt Thạch lui địch hồi kinh danh chấn bực này, là đại hồng nhan bên người Hoàng đế, nếu bằng lòng đưa thiệp mời cho con cháu Cố gia, uy danh một thời của Cố gia sẽ nhanh chóng trở dậy. Ông nghĩ nhanh, nói: “Nếu như thế, mấy ngày nữa là sinh nhật lão tướng quân, gửi cho Cố phủ vài tấm thiệp, để bọn họ tới chung vui một phen. Không chừng lão tướng quân sẽ trở thành thông gia với Cố phủ, nên không thể sơ suất với bọn họ.”

“Đúng vậy, chính là đạo lý này.” Tạ Đoạt Thạch ca ngợi Nghiêm phó tướng, “Cũng là ông nghĩ chu đáo.”

Đáng thương thay mấy ông võ tướng này, lòng dạ không một chút tinh tế, chỉ nghĩ không chừng phủ tướng quân sẽ thành thông gia với Cổ phủ, trước tiên hẳn phải kết thân, lại không nghĩ rằng, Diêu Mật là gạt mấy người Cổ phủ lên lút chạy đến phủ tướng quân, người Cổ phủ đi dự tiệc, thân phận của Diêu Mật sẽ không dấu được.

Lại nói đến Đức Hưng Quận chúa sau khi rời phủ tướng quân, kiệu mới đến nửa đường đã bị người ngăn cản, nàng vén rèm lên nhìn, chính là muội muội La Nhuận của La Hãn, nàng vô cùng kinh ngạc, nàng thường ngày ở yến tiệc có gặp qua La Nhuận, nhưng chưa tính là thân, đây là muốn nháo gì?

La Nhuận nhìn a hoàn bên người Đức Hưng Quận chúa, thấy các nàng tránh sang một bên, lúc này mới lên tiếng: “Quận chúa, Nhị ca của ta muốn gặp người.”

Đức Hưng Quận chúa càng thêm kinh ngạc, nhú mào nói: “Tại sao?”

La Nhuận thấy không một chút gì là giống với lời đồn, đúng là không mời nổi Đức Hưng Quận chúa, liền thấp giọng nói: “Quận chúa nên biết, Nhị ca ta năm đó thích Tạ Vân của phủ tướng quân, đến chết vẫn còn nhung nhớ. Bây giờ không thể đón dâu, cũng bởi vì không thể quên được Tạ Vân. Không ngờ hôm qua ở phủ tướng quân trông thấy một a hoàn tướng mạo giống Tạ Vân liền không thể buông tay. Hẳn cầu xin lão tướng quân, lão tướng quân lại không chịu. Đã hết cách, chỉ mong Quận chúa ở trước mặt lão tướng quân nói tốt vài câu.”

Đức Hưng Quận chúa nghe La Nhuận nói xong, cười nói: “Ta vì sao phải giúp các người?”

La Nhuận thấy chỗ này không phải là chỗ có thể nói chuyện, đành vội vàng nói: “Nhị ca ta có cách khiến Quận chúa có được trái tim của tướng quân.”

La phủ và phủ tướng quân là thế giao, La Hãn từ nhỏ đã thường xuyên ra ra vào vào phủ tướng quân, lại từng có một đoạn tình với Tạ Vân, nếu nói là hẳn biết rõ sở thích của Tạ Đăng, không ai sẽ nghi ngờ điều này. Đức Hưng Quận chúa suy nghĩ một chút liền hỏi: “Hẹn ở nơi nào? Đi!”

Diêu Mật không biết mình được đám mã phu thương nhớ, thấy Tạ Đoạt Thạch cùng hai vị phó tướng ăn ở thư phòng, lại gọi huynh đệ Tạ Đăng đến bồi, không trở lại, liền tự mình dùng cơm với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh. Cơm nước hoàn tất, ba người liền bàn bạc nên tặng lễ vật nào cho Tạ Đoạt Thạch vào sinh nhật của ông.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đương nhiên cho rằng quà tự mình làm mới có thành ý, chẳng qua chỉ còn vài ngày nữa là tới sinh nhật Tạ Đoạt Thạch, món quà to lớn công phu sẽ không thể làm kịp, chỉ có thể làm một chút hầu bao các loại.

Diêu Mật nghe Sử Tú Nhi muốn làm hầu bao, còn Phạm Tinh thì muốn làm túi thơm, ngẫm nghĩ một chút liền nói: “Vậy ta theo một cái khăn là được rồi. thời gian eo hẹp như vậy, cũng không thể làm cái khác được.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe Diêu Mật muốn theo khăn tay, lập tức che miệng cười nói: “Ồ vậy nha, vậy người thêu luôn một đôi uyên ương lên chiếc khăn là tuyệt vời luôn nha. Lão tướng quân vừa nhìn, làm sao mà không hiểu tấm lòng của người nha?”

“Xì!” Diêu Mật vừa nghĩ đến một con uyên ương già khú trên khăn tay, bên cạnh đang ôm một con uyên ương non choẹt thì lập tức cảm thấy buồn nôn, không nhịn được xì một tiếng khinh bỉ Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, sắc giọng nói: “Uyên ương cái gì chứ? Quà sinh nhật lão tướng quân, dĩ nhiên là phải thêu tiên hạc đậu trên cây tùng cây bách.”

Các nàng nói xong, vội vàng ra khỏi cửa, gọi một a hoàn ở phòng thêu đi lĩnh kim chỉ cho các nàng. Tiểu a hoàn này thấy Mạnh bà tử mà cũng nghe theo các nàng sai bảo, đương nhiên là không dám không đáp ứng, lập tức chạy đến phòng thêu, rất nhanh đã lĩnh chỉ cho các nàng.

Các nàng trước kia ở nhà đã từng kiên nhẫn học hết nữ công, chỉ trong một buổi chiều, vật trong tay liền có hình dáng.

Tạ Đoạt Thạch sau khi tiễn Lý phó tướng và Nghiêm phó tướng, lại cho người gọi Tiểu Dao tới dọn dồ.

Tạ Đằng tuy giờ ở kinh thành, nhưng không khi nào buông lỏng, ban ngày tập võ, tuần doanh binh, ban đêm dưới ánh đèn đọc binh thư, tới khuya mới đi ngủ. Tiểu Dao trừ hai ngày nghỉ được về nhà, thì buổi tối nào cũng ở trong thư phòng hầu hạ. Bây giờ nghe thấy lời của Tạ Đoạt Thạch, nói hẳn đêm nay không cần phải hầu hạ, tất nhiên là gật đầu, hì hì, lão tướng quân muốn xuất chiêu!

Tối tối, Tạ Đoạt Thạch về phòng, thấy tỷ muội Diêu Mật đã ăn tối xong, liền cười nói với Diêu Mật: “Tiểu Mật, không phải ta đã nói con qua hầu hạ Đằng Nhi sao? Sao lại chưa đi?”

“Lão tướng quân, ta...” Diêu Mật vừa nghĩ tới phải ở một mình với Tạ Đằng, cảm thấy không được tự nhiên, một hồi lâu vẫn không nói được câu sau, chỉ ngây ngốc đứng yên.

Aii! Da mặt con gái mỏng quá, không thể dồn ép chặt quá được! Tạ Đoạt Thạch quyết định sẽ thực hiện từ từ từng bước, bởi vậy nói: “Mỗi đêm con hãy hầu hạ Đằng Nhi một canh giờ, Đằng Nhi mà trở về phòng nghỉ ngơi, con cũng trở về ngủ với Tú Nhi và Tiểu Tinh, không cần phải gác đêm đâu.”

Chút này cũng không sao. Diêu Mật hít một hơi. Mặc dù nói là mình chuẩn bị lên làm bà nội người ta, nhưng cũng phải nên tránh bị nghi ngờ. Mỗi đêm ở thư phòng hầu hạ chỉ một canh giờ, chẳng qua là mài nghiên mực, cầm sách, bưng trà rót nước, không có gì căng thẳng.

Tạ Đằng ăn cơm xong, đến thư phòng, không thấy Tiểu Dao tới hầu hạ, cũng không để ý, chỉ lật xem binh thư. Xem một hồi thì nghe thấy tiếng gõ cửa, giọng nói của Diêu Mật từ bên ngoài vang lên: “Phụng mệnh lão tướng quân, tới hầu hạ tướng quân đọc sách.”

Tạ Đằng nghe được tiếng động, long mày nhướng lên, dè dặt giọng nói: “Vào đi!” Tiểu đầu bếp hôm nay cầu kết với Đức Hưng Quận chúa, bán chủ cầu vinh, lúc này chạy tới thư phòng, chắc chắn là có mục đích khác, được rồi, xem người muốn thế nào?

25. Chương 25: Bỏ Nhào

Diêu Mật nghe thấy giọng của Tạ Đằng, chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, không hiểu tại sao lại nhớ lại chuyện tối hôm trước bị Tạ Đằng kéo vào thư phòng, thổi lên mặt Tạ Đằng vài hớp mê hương. Nhất thời, nàng cảm thấy mặt mình nóng lên, lòng bàn tay đỏ đẫy mồ hôi, chân bước chậm lại. Đến khi bước vào thư phòng, thấy Tạ Đằng ngồi trước thư án lật sách, không thèm liếc nhìn nàng một cái, lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi. Xem nàng không tổn tại là tốt nhất!

Diêu Mật rón ra rón rén đi vòng ra sau kệ sách, muốn lánh người sang một bên, để Tạ Đằng quên nàng đi. Cùng cháu trai cao to thế này ở một chỗ, luôn cảm thấy vô cùng áp lực, huống chi trước kia còn phun mê hương hắt trà ngửi lên mặt người ta, tuy hai ngày nay người ta chưa hề nhắc đến, nhưng hiện giờ đã vào phòng của người ta, chỉ sợ người ta còn mang hận, không tiếng động mà trả thù. Có lẽ phải yên lặng quan sát mấy ngày, xem tình hình thế nào rồi tính tiếp.

Tạ Đằng đã thấy Diêu Mật nhẹ nhàng đi tới sau giá sách từ lâu, tay hắn lật qua một trang sách, lúc này mới nói: “Phía sau giá sách có hũ mỡ sao?”

“Hả, người hỏi ta?” Diêu Mật ở sau giá sách lộ ra nửa cái đầu, thấy thư phòng ngoại trừ nàng và Tạ Đằng, cũng không còn ai khác, liền hỏi ngược lại: “Thư phòng sao mà có hũ mỡ chứ?”

“Thư phòng không có hũ mỡ, thế sao người lại giống như chuột lén ăn trộm hũ mỡ vậy hả?” Tạ Đằng phát bực, co ngón tay gõ gõ trên thư án, “Châm trà!”

Diêu Mật lắc đầu, tính tình của đàn ông lớn tuổi chưa kết hôn quả nhiên là kinh dị, nếu để hắn tiếp tục độc thân thế này, người của phủ tướng quân chắc sẽ gặp tai họa mất. Phải nghĩ cách khiến hắn cưới Đức Hưng Quận chúa sớm một chút, để cuộc sống sau này được bình yên.

Thấy Diêu Mật đến bên ấm trà châm trà, Tạ Đằng hừ một tiếng trong mũi, lật tiếp một trang sách, nhưng lại không xem, trong bụng suy nghĩ lời của Tạ Thắng và Tạ Nam. Nếu để hoàng thất nhét ột quận chúa để kiểm chế, còn không bằng tự mình chọn một người rước vào cửa. Ừm, có nên xem a hoàn này vì tiếp cận mình mà bán mình vào phủ tướng quân làm nô, cho nàng một cơ hội hay không đây?

Tiểu đầu bếp này tuy rằng ngờ nghệch, nhưng nàng có hai ưu điểm rất lớn, thứ nhất, dung mạo của nàng giống tiểu cô cô, nhìn rất gần gũi. Thứ hai, biết phun mê hương, có thể coi như là không giống người thường.

Diêu Mật xách ấm trà lên châm trà, tay sờ một bên ấm, nhìn ấm trà này, miệng ấm dài phình to, để màu trắng xanh, giống y chang ấm trà bị đập bể lần trước. Trước kia ở nhà mình cũng tốt, ở Cổ phủ cũng tốt, nhưng chưa từng nhìn thấy ấm trà nào lớn như vậy. Không biết phủ tướng quân dùng ấm trà lớn như vậy để làm gì nhỉ?

Tạ Đằng thấy Diêu Mật cầm ấm trà châm trà, tay còn sờ sờ miệng ấm, mi mắt liền giật giật, tiểu đầu bếp này muốn làm gì? Chẳng lẽ lại muốn cho hắn nút miệng ấm trà? Hay là nên nói, muốn hạ mê dược vào trong trà? Trước đây đám khuê tú chạy tới phủ tướng quân, ngượng ngùng e sợ cười với hắn cũng có, lớn mật chạm vào người hắn cũng có, tìm cơ hội nói chuyện mong hắn chú ý càng không thể không có, thế nhưng phun mê hương hạ mê dược, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Ừm, tiểu đầu bếp này phun mê hương cũng được, nhưng cùng người ngoài cầu kết thì phải cốc một cái.

Diêu Mật bưng trà tới, vừa lúc thấy Tạ Đằng lật một trang sách, nằm giữa trang sách là một tờ giấy nhỏ, mắt nàng vừa đảo, đã nhìn thấy chữ viết trên giấy kia, rõ ràng là nét chữ của nàng, lần này lập tức thất thanh nói: “Tờ giấy này...”

“Không sai, tờ giấy này là do Đức Hưng Quận chúa giao cho ta. Lời người nói với nàng, toàn bộ nàng cũng đã nói với ta.” Tạ Đằng vừa ngẩng đầu, liền gương mặt ráng hồng của Diêu Mật hơi nghiêng nghiêng né tránh hắn, lập tức rất hài lòng với phản ứng của nàng, tiếp tục nói: “Người muốn cùng nàng hợp mưu, đáng tiếc nàng không tin người.”

Mặt của Diêu Mật thoáng chốc đỏ bừng, đang muốn biện bạch, lại vội vàng ngậm miệng. Nếu Đức Hưng Quận chúa thật sự đã nói ra tất cả, mình còn biện bạch để làm cái gì? Hiện giờ chỉ còn cách nhanh chóng đi cầu xin lão tướng quân.

Tạ Đằng nâng chén trà lên, từ tốn hớp một hớp, thấy Diêu Mật tức giận, một ý cười liền thoáng qua trên khóe mắt hắn, lợi dụng nói: “Được rồi, lời của người ngoài, ta cũng không tin tưởng. Tự người nói đi, người vào phủ làm cái gì? Thành thật khai báo, không chừng ta có thể thực hiện mong muốn của người!”

Song phương hợp tác, theo nhu cầu của mình, với lại đã thương lượng rất thành công, Đức Hưng Quận chúa tại sao lại muốn bán đứng ta chứ? Diêu Mật nghi ngờ trong lòng, nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: “Mục đích vào phủ, lần trước ta đã nói với tướng quân, chính là vì trốn hôn. Còn tờ giấy này, đúng là do ta viết, nhưng chẳng qua chỉ là viết chơi thôi, không biết vì sao nó lại ở trong tay phủ tướng quân nữa? Tướng quân muốn ta nói cái gì đây chứ?”

Tạ Đằng chậm rãi đứng lên, một cước đạp cái ghế sang một bên, dựa trước thư án, bắn tờ giấy trong tay ra, gương mặt nói: “Viết chơi? Thế nhưng ta lại thấy chính tay người nhét nó vào tay Đức Hưng Quận chúa. Đức Hưng Quận chúa biết ta thấy được, nên mới không dám đối gạt” Xem người ngang ngành tới khi nào? Thích ta thì cứ nói thẳng ra đi, còn cùng người ngoài móc ngoặc!

Âm thanh “Ừ ừ” vang lên trong đầu Diêu Mật, trời ạ, ta bỏ giấy vào đã bị hắn thấy được sao? Ta đã cẩn thận che che nắp nắp như vậy rồi, hắn vẫn nhìn thấy? Đây là loại mắt gì vậy hả? Đúng rồi, ta sao lại không nhớ hắn là tướng quân, từ bé tập nhỏ, nhãn lực phi thường chứ? Làm sao đây làm sao đây?

Tạ Đằng xoay người cầm chén trà, hớp một ngụm hết nửa chén trà còn lại, đặt lại chén trà lên bàn, lúc này mới xoay người đối mặt với Diêu Mật, hỏi rành rọt từng tiếng: “Nói đi, mục đích gì?”

Chán ngấy một hồi lâu vẫn chưa bắt tay vào làm việc, hiệu suất thật chậm quá đi á hả! Tạ Đoạt Thạch nằm trên nóc nhà, thừa lúc Tạ Đằng dùng chân đạp cái ghế phát ra tiếng vang, cấp tốc dõ đi một miếng ngói lớn, gương mặt nhìn trộm, trong lòng lải nhải: Hai đứa này đêm hôm trước còn dữ dội trên thư án, đêm nay sao lại hiền lành như vậy rồi? Chẳng lẽ sợ có người đến “Bắt gian tình”? Yên tâm đi, đêm nay ta đã dặn dò mọi người trong phủ, không được đến gần thư phòng bên này, nghe được tiếng thét chói tai, cũng không cần qua đây. Mấy đứa chỉ việc kéo thôi~ ôm thôi~ xoay thôi~, thích âm ỉ bao lâu thì cứ âm ỉ bấy lâu.

Tạ Đoạt Thạch vừa nhìn thoáng qua, mắt thấy hai người phía dưới cãi cọ, bầu không khí chùng xuống, trong ngực quỳnh lên, muốn ôm một chút trai thôi mà cũng gian nan vậy sao? Được, không thả chuột là không được rồi!

Diêu Mật nói xong, đã thấy trên mặt Tạ Đằng là vẻ nói đi nói nữa đi, nữ nhân chính là thích dối trá, liền nhứt chí, nửa che dấu nửa thăm dò, cầm chén trà trên thư án lên nói: “Ta rót cho tướng quân thêm một chén trà!” Nàng vừa dứt lời, chỉ nghe “tạch” một tiếng, một vật xám xịt rơi xuống cách chân nàng không xa, còn kêu lên một tiếng “Chít”, nhìn kĩ lại, một con chuột nhắt đang chậm chạp bò trên nền đất.

“Á!” Diêu Mật sững sốt một hồi, bỗng nhiên thét lên một tiếng, đập chén trà xuống đất, lại thấy không đập trúng con chuột, cả người chột nhẩy lên, bổ nhào về phía trước, nhanh như chớp đưa tay bá cổ Tạ Đằng, hai chân ôm chặt hông Tạ Đằng, thét to: “Có chuột, có chuột!”

“Thấy rồi, có chuột!” Tạ Đằng vô lực đáp lại, cổ hần bị Diêu Mật ôm chặt, từng hơi thở theo tiếng nói chuyện của Diêu Mật dồn dập đi ra, từng ngum từng ngum phả vào cằm hần, rất nhanh đã chui vào hai cánh mũi. Đang lúc chóng mặt, hai tay hần phải chống vào thư án, cố gắng lắm cả người mới đứng vững.

“Á!” Diêu Mật thấy con chuột nhắt lê chân, chạy lại không chạy, cứ chậm rì rì bò trên mặt đất, thét lên chói tai lần thứ hai, ôm cổ Tạ Đằng, vừa ôm vừa lắc: “Trời ạ, nó bò tới rồi, bò tới rồi!”

“Thấy rồi!” Tạ Đằng mở miệng trả lời, không ngại việc Diêu Mật nói chuyện với hần, từng ngum từng ngum khí nóng lao thẳng vào miệng vào mũi hần, lần này thì không nhin được nữa, hai tay mềm nhũn, ngửa người ra phía sau, té nửa người trên thư án.

Tạ Đằng vừa ngửa người như vậy, kéo theo Diêu Mật về phía trước, hai người cùng nhau té trên thư án. Diêu Mật ôm cổ hần, cười trên hông hần, nghiêng đầu nhìn dưới thư án, toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào trên người con chuột nhắt kia, mắt thấy chuột nhắt đã lê đến bên chân Tạ Đằng, sắp chạm vào giày Tạ Đằng, sức lực của nàng không biết từ đâu tới, tựa như cưỡi ngựa, cái mông nảy lên, ôm cổ Tạ Đằng kéo một kéo đưa hần về phía trước, đặt cả người hần trên thư án, lúc này mới quay đầu lại nhìn con chuột nhắt dưới thư án kia, lại không thấy bóng dáng con chuột nhắt kia đâu, không biết có phải là đã bò xuống dưới thư án hay đi đâu rồi.

Lòng sắt trong tay Tạ Đoạt Thạch trên nóc nhà rung lên, cực kì đặc ý, xem đi, cho đi một con chuột nhắt, ta rất nhanh đã ôm lại một thẳng chất. Hần đang xem cuộc vui, lại nghe được bên người vang lên tiếng động, ngẩng đầu nhìn một cái, Tạ Thắng và Tạ Nam đã phi lên nóc nhà, nằm sát đến bên cạnh ông hỏi: “Ông nội, thành công rồi à?”

“Tự các con nhìn đi!” Tạ Đoạt Thạch né người ra để Tạ Thắng và Tạ Nam rình coi. A, xem đi xem đi, cho có kinh nghiệm, các con cũng có thể bắt chước đại ca, mỗi người nhanh chóng ôm một nàng.

Tạ Thắng nhìn vào trong, lẩm bẩm nói: “Bốc lửa quá xá! Không ngờ đại ca chỉ giỏi được cái miệng, lại có thể vui vẻ cho nữ nhân cười lên người hần.”

Tạ Nam ở bên cạnh một lời tiếp một lời: “Cái lưng đầy lực của đại ca, cho dù bị đè nặng thế nào cũng có thể phản kích được, chứ lo lắng.”

Tạ Đằng đợi Diêu Mật nghiêng đầu xuống dưới thư án, lập tức thở ra một hơi mạnh, tay liền lấy lại một ít lực, hai tay ôm ngang eo Diêu Mật, xoay người, thoáng cái đã đặt Diêu Mật trên thư án, học dáng vẻ cưỡi ngựa của Diêu Mật, híp mắt nói: “Con chuột bò lên thư án rồi!”

“Á!” Diêu Mật thét lên một tiếng, rốt cuộc cũng ý thức được có điểm bất thường, nàng ở dưới người Tạ Đằng giật mình xoay người giãy giụa, muốn đẩy Tạ Đằng ra, nhưng Tạ Đằng lúc này không cho phép nàng giãy giụa, kẹp chặt tay chân của nàng, chậm rãi nói: “Người thành thật thú nhận, vào phủ tướng quân làm cái gì? Nếu nói, ta buông người ra. Nếu không, ta để chuột leo bò lên mặt của ngươi.” Nói một tiếng thích ta, vì ta mà tiến vào phủ tướng quân khó khăn lắm sao?

Có trời mới biết Diêu Mật sợ chuột như thế nào, nàng vừa nghe Tạ Đằng muốn để chuột nhắt bò lên mặt của nàng, chỉ cảm thấy vừa vội vừa sợ lại vừa hoảng, còn đâu mà nghe lọt tai những thứ khác, chỉ kéo tay của Tạ Đằng, mượn lực nhấc nửa người lên, “Phù” một tiếng thổi khí lên mặt hần. Nàng phải thổi mê Tạ Đằng, phải nhanh chóng chạy ra khỏi thư phòng, tránh khỏi con chuột.

Lúc này Tạ Đằng đã có đề phòng, Diêu Mật ngửa đầu một cái, hần đã nghiêng mặt sang một bên, đồng thời dùng tay che miệng của Diêu Mật lại, nói: “Chuột bò tới rồi!”

Á, người đầu cứu mạng!!!!!! Diêu Mật liều mạng giãy giụa, hai chân giãy phình phịch, miệng vừa hé ra, đã cắn vào tay Tạ Đằng, dợi Tạ Đằng đau tay, rút tay về, nàng lập tức kéo cổ Tạ Đằng sát vào mặt nàng, tính mở miệng thổi khí.

Tạ Đằng không chút nghĩ ngợi, cuối đầu, dùng môi ngăn miệng Diêu Mật, không để nàng thổi ra mùi hương mê hoặc kia.

26. Chương 26: Hôn Nhẹ

Một mùi thơm lạ lùng, cánh môi anh đào non mềm, cái lưỡi đình hương mềm mại, ngọt ngào nồng đậm không gì sánh được. Tạ Đằng chỉ mới chạm môi vào, đã nhịn không được ngậm lấy cánh môi dưới của Diêu Mật, lại kiềm lòng không được nút một cái.

Hơi thở mãnh liệt của nam tử ập tới, phả phất nơi cần cổ, tràn lên đôi má, Diêu Mật không kịp đề phòng, cảm giác được đôi môi anh đào bị một cái gì đó ẩm mềm chặn lại, hơi ngậy ngốc, còn chưa kịp phản ứng, môi dưới đã bị nút một cái, một cổ tê dại từ lòng bàn chân truyền lên, nhất thời cả người run rẩy, một khắc này đã quên mất con chuột nhắt kia, trong lòng chỉ có một giọng nói vang lên: Nguy rồi, nguy rồi, hết sức không ổn!

Tạ Đằng nút môi Diêu Mật, một cổ hương thơm kì lạ tràn vào trong khoang mũi, chỉ cảm thấy choáng váng một trận, hần vội vã hít một hơi, môi lưỡi cũng tấn công, đang muốn thâm nhập vào sâu hơn, chợt cảm thấy trên môi đau xót, chính là bị Diêu Mật cắn.

Sự tình sao lại chuyển biến thành như vậy? Diêu Mật hung ác cắn mạnh, sau đó đẩy một cái, Tạ Đằng vừa thả lỏng môi, nàng liền phun ra một hơi, nhìn Tạ Đằng không kịp né tránh, tay đặt trên vai nàng cũng hơi nói lỏng, lập tức ra sức đẩy Tạ Đằng sang một bên thư án, bất chấp con chuột nhắt chưa rõ tung tích kia, nhảy xuống thư án, nâng váy vội vàng xông ra phía ngoài thư phòng, nhảy một cái ra khỏi cửa, hoang mang rối loạn biến mất trong bóng đêm.

Trời ạ, phải làm sao đây? Nếu như bị lão tướng quân biết được, ta còn có thể lên làm lão phu nhân sao? Tuy rằng không phải cố ý, là bởi vì sợ con chuột nên mới nhào vào Tạ Đằng, Tạ Đằng bởi vì muốn dụ dỗ ta nói ra mục đích thực sự đến phủ tướng quân làm a hoàn, nên nói trời xui đất khiến chặn môi ta lại, thế nhưng... Diêu Mật vừa chạy vừa cảm thấy cực kì ảo não, không phải chỉ là một con chuột nhắc thôi hay sao? Một cước đá bay nó là được rồi, sao lại không có tiền đồ đến thế chứ? Lúc nhìn thấy thân hình núc ních của con chuột nhỏ lẩn lư dưới đất, sao lại sợ hãi thành như vậy chứ?

Diêu Mật vừa đi, Tạ Đằng liền xoay người ngồi dậy, liếm chỗ môi bị rách da, mẫn mẫn chất chất, trong lòng dâng lên một tư vị không rõ, ngồi vào thư án, chân khảy một cái, hất mảnh vụn ẩm trà trên mặt đất lên, đá một cái, ra sức đá mảnh vụn lên khe hở trên nóc nhà, quát: “Cho dù mù mắt, cũng phải xuống hết cho ta!”

Tạ Đoạt Thạch trên nóc nhà nghe được tiếng quát, đã sớm vẫy tay với Tạ Thắng và Tạ Nam, con ngoan, đi xuống đi, ông nội sẽ không nhúng tay vào chuyện của người trẻ tuổi các con đâu, ông đi đây!

Đại ca nổi cơn thịnh nộ như vậy, có ai mà dám xuống? Tạ Thắng và Tạ Nam nhìn Tạ Đoạt Thạch tiêu sái nhảy từ nóc nhà xuống chạy đi, bọn họ đang muốn nhảy theo, bỗng dưng cảm thấy hoa mắt, Tạ Đằng đã nhảy lên nóc nhà, mắt nhìn chòng chọc vào bọn họ, uy hiếp nói: “Có gan chạy thử xem!”

Tạ Thắng vội vàng nói: “Đại ca, tiểu đầu bếp kia chính là ái mộ đại ca nên mới vào phủ làm a hoàn, bây giờ như vậy, chính là chơi trò lật mềm buộc chặt, đại ca đừng bị mắc lừa.”

Mắt thấy sắc mặt Tạ Đằng hòa hoãn lại, Tạ Nam cũng nịnh nọt nói: “Chính là thế, tiểu đầu bếp này làm thiên kiêu tiểu thư sung sướng không làm, lại chạy tới phủ tướng quân làm a hoàn, không phải vì đại ca thì vì ai?”

“Các người cũng nhìn ra nàng vì ái mộ ta, nên mới chạy đến phủ tướng quân?” Tạ Đằng hơi để ý, người sáng suốt đều nhìn ra, vậy mà tiểu đầu bếp này còn giả bộ, thật hết cách với nàng.

Tạ Thắng tiếp lời: “Tiểu đầu bếp không ái mộ đại ca, chẳng lẽ lại ái mộ ông nội?” Hân vừa nói vừa cười hì hì. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị đánh.

Tạ Nam huynh đệ tình thâm, không sợ chết nhắc nhở một câu: “Đại ca phải coi chừng La Hân, tiểu tử kia mồm miệng dẻo quẹo, luôn nói ra những lời khiến nữ tử vui vẻ, chỉ sợ tiểu đầu bếp kia lại nghe lời hân.”

Nghĩ tới cảnh tượng La Hân đòi Diêu Mật, Diêu Mật thiếu chút nữa đồng ý, sắc mặt Tạ Đằng lại âm trầm, tiểu đầu bếp này thật đúng là... Không phải chỉ là nói ngọt, là vẻ bề ngoài thôi sao? Hân đây thiên bình vạn mã cũng không sợ, thì mấy lời nói ấy có cái gì đáng sợ chứ?

“Đại ca, tiểu đầu bếp rất giống tiểu cô cô, chỉ sợ La Hân chưa từ bỏ ý định, người phải giữ chặt lên.” Tạ Nam lần thứ hai nhắc nhở.

Tạ Đằng nắm tay thành hình tròn ghé sát vào miệng, che đi dấu răng rõ ràng trên môi, hắng giọng nói: “Yên tâm đi, La Hân không tranh được với ta đâu.”

Tạ Thắng và Tạ Nam vụng trộm liếc nhìn chăm chú, hí hí, đại ca thật là, môi bị cắn thì bị cắn, còn che cái gì mà che? Tối hôm nay che được, sáng mai đồ hòng người che. Dấu răng sâu thế kia, chỉ vài ngày thì không thể phai được.

Trong tửu lâu, La Hân thò đầu ra cửa sổ, nhìn vào bóng đêm, lúc quay đầu, giọng khàn khàn, nói thật nhỏ: “A Nhuận, ta cho tới bây giờ, vẫn không thể tha thứ cho bản thân mình.”

La Nhuận ngồi đối diện hân, khuyên nhủ: “Nhị ca, mọi chuyện đã qua rồi, không phải Diêu tiểu thư vô cùng giống A Vân tỷ tỷ hay sao? Phải dứt bỏ quá khứ thôi.”

Tạ Vân tuy là nữ tử, nhưng từ nhỏ đã theo phụ thân luyện võ, thần thủ cũng khá cao cường. Đường nhiên năm đó nghe nói cha anh và cháu của mình thân vùi trong trận địa của địch, sống chết không rõ, liền cùng tẩu tử cải nam trang, theo viện binh từ kinh thành ra biên ải. La Hân ngăn cản thế nào cũng không được, đợi đến khi tin Tạ Vân chết truyền tới, hân vẫn luôn hối hận, biết rõ Tạ Vân đi là chịu chết, lại không tận lực ngăn nài lại. Không ngăn cản được thì thôi, hân vì sao lại không ra biên ải cùng nàng? Cho dù theo nàng, cùng nhau chết, cũng hơn là bây giờ không biết thân xác nàng nơi đâu.

La Nhuận định khuyên nhủ thêm, đã thấy La Hân nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Tối rồi, Đức Hưng Quận chúa quả nhiên giữ đúng lời hứa.”

Đức Hưng Quận chúa ban ngày bị La Nhuận ngăn kịu, nghe La Nhuận nói mấy câu, vốn định đi theo nàng gặp La Hân ngay lập tức, nhưng nghĩ một chút, sợ bị người khác để ý, nên mới hẹn ban đêm gặp nhau ở tửu lâu. Đức Hưng Quận chúa ngồi trên kịu nhỏ đến trước tửu lâu, lệnh hai tên hộ vệ và kịu phu đứng canh trước tửu lâu, lúc này mới vịn tay a hoàn tâm phúc của mình vào tửu lâu.

Huynh đệ La Hân thấy Đức Hưng Quận chúa đi lên, vội vàng hành lễ nhường chỗ ngồi. Ba người hàn huyên vài câu, La Nhuận liền kéo a hoàn bên người Đức Hưng Quận chúa sang một bên cười nói, để Đức Hưng Quận chúa và La Hân một mình trò chuyện.

Lại nói đến Diêu Mật chạy một mạch trở về phòng, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, vô lực tựa vào khung cửa, sau một hồi lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đang thêu thùa dưới ánh đèn, thấy Diêu Mật tông cửa đi vào, mặt đỏ rực, tóc tai lộn xộn, thất lực bị lệch sang một bên, cả hai đều kinh hoàng trợn mắt, hỏi: “Lại sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Diêu Mật thở hổn hển, suy xét một hồi, cuối cùng kể chuyện cho Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, cùng mọi người thương lượng tính đường hành động. Bỏ đi chuyện mình và Tạ Đằng chạm môi, rồi mình cắn hân một cái, còn lại những chuyện khác đều nói rõ.

Nghe Diêu Mật kể xong, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đều trợn mắt há hốc mồm, đứng hình một hồi lâu mới nói: “Đây cũng quá là...”

Quá xui xẻo, chưa nói đến mảnh giấy Diêu Mật viết rơi vào tay của Tạ Đằng, còn chỉ vì sợ một con chuột nhỏ mà tự động nhảy lên người Tạ Đằng ngồi, loạn hết cả lên!

Diêu Mật rầu rĩ nói: “Nếu Tạ Đằng cho là ta cợt nhả không đứng đắn, chắc chắn sẽ không tán thành lão tướng quân cưới ta, biết làm sao bây giờ?”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng rầu thúi ruột. Các nàng bị biểu ca ghét bỏ, trong cơn tức giận quỳ dưới ánh trăng kết đồng minh, cùng nhau vào phủ tướng quân làm đầu bếp, muốn bắt được phủ tướng quân. Nhưng từ tận đáy lòng, thực ra cũng biết chuyện này rất khó thành công, chẳng qua chỉ là thứ nhất có bạn cùng hồ nháo, thứ hai đối với việc cưới xin của mình đã hết hy vọng, buông xuôi không để ý tới nữa. Nhưng hai ngày này Tạ Đoạt Thạch cũng chiều các nàng đủ loại, hy vọng ấy của các nàng lại một lần nữa dấy lên, cảm thấy nếu thời cơ thích hợp, trở thành phu nhân lão tướng quân cũng không phải không có khả năng. Thế nhưng Tạ Đằng thấy tờ giấy, còn nói ra những lời này, dường như sự việc đã chuyển sang hướng phức tạp.

Diêu Mật mím môi, nhớ lại cảnh tượng Tạ Đằng nút môi nàng, rái tim nhỏ lại đập loạn, ô, còn chưa lên làm phu nhân lão tướng quân, mà đã lên người cháu trai người ta, sao người ta có thể chấp nhận nổi?

Sử Tú Nhi nói chuyện, lơ đãng nhìn qua, thấy môi dưới của Diêu Mật hơi sưng, đỏ ửng, không biết thần xui quỷ khiến gì, bật thốt lên: “Ai hôn người?”

“Oaaa!” Diêu Mật đột nhiên túm khăn trải giường, cầm khăn che mặt mình lại, ở bên trong rầu rĩ nói, “Không thấy mặt!”

“Sao lại như vậy?” Sử Tú Nhi và Phạm Tinh kéo khăn trải giường ra, vô cùng lo lắng nói: “Diêu Mật, người bị người nào hôn? Cứ nói ra đi, bọn ta giúp người che dấu.”

Mắt thấy không thể gạt được, Diêu Mật đành để mặc cho Sử Tú Nhi kéo khăn ra, cúi đầu kể lại cảnh tượng môi mình đụng phải môi Tạ Đằng.

“Rõ là nghiệt chướng mà!” Sử Tú Nhi đau lòng đấm ngực, “Còn chưa thành thân với lão tướng quân mà đã hôn cháu trai của người ta, nếu chuyện này bị truyền ra, mặt mũi phủ tướng quân biết giấu ở nơi nào?”

Lòng dạ ba người rối bời, bàn bạc tới nửa đêm vẫn chưa tìm ra cách giải quyết tốt nhất, cuối cùng đành quyết định gặp bước nào đi bước nấy, còn giờ phải tắm rồi ngủ.

Tối ngày thứ hai, Diêu Mật mượn cớ trời nắng, ở lì trong phòng thêu thùa, không chịu đi ra. Lúc Sử Tú Nhi bưng điểm tâm vào cho nàng, đặt thức ăn xuống bàn, đóng cửa kín lại, lúc này mới cúi người thì thầm bên tai Diêu Mật: “Tướng quân tới sớm hơn mọi ngày, lúc dùng cơm còn liếc chỗ người ngồi, nhưng không lên tiếng. Sau đó Thắc thiếu gia hỏi, sao lại không thấy người đâu? Ta nói tối qua ngủ không ngon, sáng này dậy không nổi! Thắc thiếu gia “À” một tiếng rồi không hỏi thêm gì nữa. Còn tướng quân nghe xong thì chỉ vào thức ăn, nói rằng bị bệnh cũng phải ăn cơm, bảo ta bưng vào cho người.” Sử Tú Nhi nói xong, sắc mặt cổ quái nhìn Diêu Mật, xít lại gần nói: “Người cần hẩn ác quá trời. Trên môi hẩn là một dấu hình trắng khuyết đen sì. Lão tướng quân hỏi hẩn bị sao, hẩn nói bị chuột cắn.”

“Hẩn là chuột mới đúng!” Diêu Mật nói thầm một tiếng.

Diêu Mật cứ “bệnh” như vậy, cả ngày không ra khỏi phòng, tới tối, Tạ Đoạt Thạch thấy Sử Tú Nhi muốn mang cơm vào cho Diêu Mật, nhân tiện nói luôn: “Tú Nhi, ngồi xuống ăn cơm đi, cứ để Đằng Nhi bưng vào!”

Để, để Tạ Đằng bưng vào? Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cả kinh, trời ạ, lão tướng quân biết hết rồi sao?

Tạ Thắc và Tạ Nam cúi đầu ăn cơm, nhưng bả vai lại run run, rõ ràng là đang nín cười.

Hôn cũng đã hôn, đưa cơm thì có là gì? Tiểu đầu bếp đã không muốn gặp ta, vậy ta chỉ có thể tới gặp nàng vậy. Về mặt Tạ Đằng không cảm xúc quét mắt nhìn mọi người, uống trà cho sạch miệng, rửa tay, lúc này mới bưng mâm lên, chân bước vững vàng hướng vào phòng Diêu Mật.

Mọi người lập tức tròn mắt, a, chúng ta có nhìn lầm không đấy? Tướng quân thật muốn đưa cơm cho Diêu Mật?

Diêu Mật cầm kim, tỉ mỉ thêu con mắt của tiên hạc, vừa thêu xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa, tưởng là Sử Tú Nhi, cười nói: “Trời thì bức, cửa lại không đóng, gõ cái gì mà gõ?”

Tạ Đằng nghe được giọng của Diêu Mật, tay nhấc một cái, vén màn trúc lên, bưng mâm tiến vào.

27. Chương 27: Hứa Hẹn

Khóe miệng Diêu Mật cong cong mỉm cười, tay cầm kim khâu chỉnh sửa ánh mắt của tiên hạc, nhẹ nhàng khêu sợi chỉ, thấy ánh mắt của hạc tiên long lanh đen nhánh, lúc này mới hài lòng, nghe được tiếng bước chân tiến vào, ngẩng đầu lên, kim khâu lập tức đâm chệch xuống khăn tay, đâm thẳng vào vải khâu trên tay, nàng lập tức giật mình hoảng sợ, đầu óc hoảng loạn, vội vàng mút tay vào trong miệng, trong lòng âm thầm kêu khổ: Trời ạ, sao hắn lại tiến vào?

Tạ Đằng thấy Diêu Mật mỉm cười, lúc ngẩng đầu lại bỗng dừng ngậm ngón tay vào miệng mà mút, khóe mắt liếc trộm hắn, gương mặt dần dần rắng hồng, vừa xinh đẹp vừa phong tình, lập tức nhớ đến cảm giác, hương vị hai môi chạm nhau tối hôm qua, bất tri bất giác giọng nói bỗng trở nên dịu dàng: “Nghe nói nàng trúng nắng, đã khỏe chưa?”

Tạ Đằng đây là? Ai nói cho nàng biết bây giờ là cái tình huống gì? Diêu Mật ngây ngốc, lúc này không hiểu sao cảm thấy bất thường, chỉ nghi ngờ nhìn Tạ Đằng.

Tạ Đằng thấy Diêu Mật không đáp lời, nhớ tới ngày đó nàng thiếu chút nữa đồng ý hôn sự với La Hân, nghĩ đến sự cố chấp của La Hân, cảm giác sâu sắc được đem dài lâu mộng, liền đặt mâm cơm xuống bàn, tìm một cái ghế ngồi xuống, suy nghĩ một chút, quyết định thành thật với nhau. Trước đây hắn tìm thuộc hạ trò chuyện, chỉ cần đối xử chân thành, thì người ta sẽ thật lòng nói chuyện với mình, có qua có lại, chuyện này cũng sẽ mở ra.

“Tiểu Mật, ừm, chỉ cần nàng nói ra mục đích tiến vào phủ tướng quân, ta sẽ giống như nàng mong muốn.” Thằng thần như vậy đủ chưa nhỉ? Nàng vì tiếp cận ta mới tiến vào phủ tướng quân, cho nàng cơ hội này, chỉ cần nàng nói ra, ta sẽ đồng ý cùng nàng.

Ngón tay đặt trên đầu gối của Tạ Đằng giật giật, cảm thấy hơi rung động, nếu như không phải La Hân cứ chầm chầm như hổ đói, ta sẽ không nhanh chóng nói với tiểu đầu bếp những lời thế này. Tuy rằng tiểu đầu bếp mặc dù ngốc nghếch, nhưng vẫn rất đáng yêu. Ta cũng không thua thiệt gì.

Diêu Mật lại vô cùng cảm phiền, xong chưa? Ta không phải là muốn làm phu nhân lão tướng quân sao? Cũng không có hại ai, sao người vẫn chưa chịu buông tha cho ta chứ? Nàng suy nghĩ trong lòng, miệng nói: “Như t among muốn?” Ta nói ra liền giống như ta mong muốn? Tính lừa ai hả? Không cần tới một chứng cứ, đã muốn đuổi chúng ta ra khỏi phủ tướng quân rồi sao?

Tạ Đằng thấy Diêu Mật nắm chặt cái khung khâu, cả người căng cứng, âm thầm gật đầu, ừm, trước đây thuộc hạ bị hỏi tâm sự, cũng khẩn trương như thế này, nhưng lát sau liền nói thật. Hắn quyết định tỏ ra dịu dàng hơn nữa, trong nhất thời gật đầu nói: “Đúng vậy, nàng nói ra, ta sẽ như nàng mong muốn.”

“Nói xuông không có bằng chứng.” Diêu Mật cảm thấy bị dồn đến đường cùng, trong lòng tức giận, quyết đánh tới cùng, không phải là thừa nhận muốn làm lão tướng quân thôi sao? Nếu hắn dám cam kết, ta nói ngay. Xem hắn như thế nào?

Tạ Đằng sững sốt, vừa bực mình vừa buồn cười, tiểu đầu bếp này đúng là buồn cười thật. Nói miệng không được, còn phải giấy trắng mực đen viết ra? Thôi được rồi, thường ngày từng đám từng đám khuê tú ra vào phủ tướng quân, gần đây bởi vì Đức Hưng Quận chúa mà giảm đi không ít, nhưng những lão hữu (bạn già) của ông nội vẫn luôn sốt sắng, đều là về việc cưới xin, muốn làm mai cho cháu gái bọn họ. Gia cảnh những người này, không phú thì cũng quý. Tiểu đầu bếp tuy là cháu gái của Cố Đình, thân thế dẫu sao vẫn kém so với quý nữ khinh thành, lo lắng cũng đúng thôi. Nếu viết cam kết có thể làm nàng yên lòng, viết một chút thì đã sao?

Diêu Mật mím chặt môi, không dám viết chữ gì? Người đã không muốn lập gia đình, cũng muốn lão tướng quân không kết hôn? Bốn cái cây của phủ tướng quân này đều độc thân, một nữ quyến hợp tiêu chuẩn cũng không có, chỉ để cho hai mẹ con Mạnh Uyển Cẩm làm mưa làm gió, các người liền vui vẻ? Chúng ta tuy nói rằng bởi vì gả không được mới mong ước lão tướng quân, nhưng một ý xấu cũng không tồn tại, ở với lão tướng quân một ngày, sẽ tận tình chăm sóc lão tướng quân một ngày, cũng quản lý phủ tướng quân thật nghiêm chỉnh. Một cháu trai như người, sao lại cứ cứng nhắc, cứng nhắc đối đầu với ta, cứng nhắc muốn phá hỏng hôn sự của ta như vậy chứ?

Biểu ca đã rõ ràng biểu thị, sẽ không cưới chúng ta làm vợ. Bây giờ nếu lại bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, thật sự phải vào am làm ni cô. Không được, không thể khoan tay chịu trói, phải tính đường khác thôi. Có rồi, có rồi, không phải La Hân đã từng bày tỏ muốn cưới ta đấy sao? Phải lên kế hoạch thật kĩ, nếu không giả được cho lão tướng quân, lập tức phải giả cho La Hân. La gia ở kinh thành cũng là gia tộc quyền quý, quan hệ cực rộng, chỉ cần mình trở thành La Nhị phu nhân, cũng có thể giúp Sử Tú Nhi và Phạm Tinh lập gia thất. Diêu Mật bất đắc dĩ, trong lòng tính trước đường lui ỳnh, tự trấn an bản thân, lúc này mới tỉnh lại.

Tạ Đằng liếc nàng, nói: “Nàng muốn cam đoan liền cam đoan, giấy mực đâu?”

Diêu Mật đoán chừng Tạ Đằng thật ra là muốn tiêu trừ nàng, thấp giọng nói: “Phòng của a hoàn bọn ta, lấy đâu ra giấy mực?”

“Đã không có giấy mực, vậy tờ giấy lần trước nàng viết cho Đức Hưng Quận chúa, dùng cái gì để viết?” Tiểu đầu bếp này câu lòng của La Hân, bán chủ cầu vinh, cấu kết với Đức Hưng Quận chúa, ta không tính sổ với nàng thì thôi, vậy mà vẫn còn làm bộ làm tịch?

Chết tiệt, sao lại quên mất tờ giấy nhỏ ia đã rơi vào tay hần chứ? Diêu Mật á khẩu, đành phải bỏ khung thêu xuống, cầm giấy mực đặt trên bàn, cần môi lùi ra hai bước.

Lại nói đến Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thấy Tạ Đằng bưng cơm nước đi, vô cùng ngạc nhiên, vội vàng súc miệng rửa tay, liếc nhìn nhau một cái, mượn cớ phải về lấy đồ, vội vã chạy về phòng. Mặc kệ tình hình ra sao, mặc kệ lão tướng quân nhìn thấu cái gì, các nàng không thể để Tạ Đằng và Diêu Mật ở chung một phòng được. Nếu tiếp tục như vậy, nhất định sau này sẽ không thể giải thích rõ ràng.

Phạm Tinh cực kì lo lắng, thầm hỏi Sử Tú Nhi: “Sử tỷ tỷ, có phải lão tướng quân đã nhìn thấu cái gì rồi phải không? Sao lại kêu tướng quân bưng cơm vào phòng cho Diêu Mật chứ? Hết sức kì quái!”

Sử Tú Nhi bóp tay cẩu Phạm Tinh, tỏ ý nàng đngừ hỏi, kéo có tai vách mạch rừng. Các nàng vội vã chạy về phòng, vén màn trews lên liền tiến vào, lại thấy Tạ Đằng giờ một tờ giấy trước mặt Diêu Mật: “Được rồi, nàng nhìn đi!”

“Bái kiến tướng quân!” Sử Tú Nhi cùng Phạm Tinh thi lễ, mắt quét qua tờ giấy trên tay Tạ Đằng, chỉ thấy trên đó viết một dòng chữ to lớn “Tạ Đằng xin thề, nếu Diêu Mật nói thật, sẽ không phụ nàng!”

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Sử Tú Nhi và Phạm Tinh khóc thét trong lòng, nhìn dòng chữ này, sao lại ái muội đến thế chứ, tướng quân đây là muốn làm loạn cái gì đây? Chẳng lẽ bởi vì vạch trần bộ mặt của chúng ta, hần cố tình bán thân dụ dỗ Diêu Mật? Không sai, nhất định là như vậy. Diêu Mật lần trước thiếu chút nữa đã chấp nhận lời lời cầu hôn của La Hân, đã xảy ra một lần rồi, nếu lần này lời của Tạ Đằng khiến Diêu Mật động tâm, vui vẻ nói ra sự thật, chẳng phải là để cho hần bắt được?

Diêu Mật cảm nhìn tờ giấy trong tay Tạ Đằng, trước tiên hồi hộp trong lòng, sau đó lập tức cả kinh, không đúng, sự tình có điểm quái dị. Tạ Đằng là loại người gì? Cho nàng xem tờ giấy mập mờ như thế này là muốn cái gì? Nhưng Tạ Đằng đã viết giấy cam đoan, nếu mình một chữ vẫn không nói thật, cuối cùng cũng bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân.

“Tiểu Mật!” Sử Tú Nhi kêu lên, gào thét trong lòng, đừng mắc lừa, đừng mắc lừa! Tướng quân mặc dù khôi ngô tuấn tú, đồn tim hàng tá thiếu nữ, nhưng chúng ta nào phải những cô thiếu nữ kia, không được mơ mộng.

Diêu Mật cho Sử Tú Nhi một ánh mắt trấn an, cắt tờ giấy xong, cũng tự nói với mình, để mình không bị khẩn trương, một lát lâu sau mới ngẩng đầu lên nói: “Tướng quân, chúng ta vào phủ tướng quân làm a hoàn, ngoại trừ tránh bị quan phủ cưỡng ép kết hôn, còn có một điều, đó là chúng ta đều ngầm ái mộ một vị anh hùng của phủ tướng quân, vì tiếp cận người mà nguyện ý vào phủ làm a hoàn hầu hạ người, mong muốn có một ngày, sẽ được người yêu thương, cưới chúng ta làm vợ.”

A ha, tiểu đầu bếp này quả nhiên bởi vì ái mộ ta nên mới đến phủ tướng quân, trước kia lại cứng đầu không chịu nói. Trong lòng Tạ Đằng cực kì thoải mái, liếc nhìn tỷ muội Diêu Mật, bỗng nhiên trở nên rầu rĩ, aii, ba người các nàng đều ái mộ ta sao? Không được, ta chỉ muốn lấy một, không muốn lấy ba. Vậy còn hai vị kia? Ha ha, có rồi, không phải A Thắng và A Nam vẫn giường đơn gối lẻ đó sao, cứ tác hợp cho các nàng

ấy với A Thắng và A Nam là xong. Dù sao các nàng vốn cũng là khuê mật, gả vào phủ tướng quân là chị em dâu, chắc chắn sẽ vô cùng hòa hợp, luôn cười nói vui vẻ. Chủ ý này quả là không tệ.

Thấy Tạ Đằng nghe xong lời của nàng, khoe miệng cong lên, khoe mắt chứa đầy ý cười, không có dấu hiệu tức giận, Diêu Mật mặc dù cảm thấy quái lạ, nhưng không hiểu sao vẫn thấy hơi thả lỏng, dò hỏi: “Tướng quân, người nói là nếu ta nói thật, sẽ như ta mong muốn thật sao? Bây giờ nói ra sẽ không trách mắng?”

“Đương nhiên!” Tạ Đằng thiếu chút nữa đã ngửa mặt lên trời cười to, ha ha, tiểu đầu bếp này đã gấp đến độ chịu không nổi rồi! La Hãn, người phản sang một bên đi! Muốn tranh cùng ta? Nằm mơ!

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh luôn cảm thấy có chỗ không thích hợp, thế nhưng cụ thể là cái gì, các nàng không nói ra được. Chỉ nhìn Tạ Đằng, lại nhìn Diêu Mật, trong lòng vội muốn chết, chuyện này là sao vậy?

Bởi vì Sử Tú Nhi và Phạm Tinh có bên cạnh, lá gan của Diêu Mật to hơn rất nhiều, quăng đi xấu hổ, bất chấp tất cả, cam đảm hùng hổ nói: “Ba người chúng ta đã gần đến tuổi cập kê, mùa thu năm nay, liền tròn mười lăm tuổi. Chỉ hi vọng trước khi mùa thu tới sẽ lấy được chồng.”

“Gấp đến như vậy?” Tạ Đằng ngoài ý muốn vô cùng hưng phấn, ừm, phải tác hợp hai tiểu đầu bếp kia cho A Thắng và A Nam mới được, thời gian này hình như phải bận rộn rồi.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe thế, ánh mắt sáng lên, ngầm hiểu trong lòng, vô cùng kích động, đây là tướng quân nguyện ý muốn tiếp xúc với chúng ta? Chẳng lẽ hãn cũng thương lão tướng quân cô đơn lẻ bóng, nên mới đồng ý cho chúng ta cùng nhau gả cho lão tướng quân? Hay thật ra hãn viết tờ giấy này để thử lòng Diêu Mật, lại thấy Diêu Mật mê hoặc, bày tỏ chân thành, nên cuối cùng hãn cũng đã đồng ý giúp chúng ta?

Ở Cổ phủ lo lắng tiêu tụy, phải cận thận từng li từng tí, không ngờ lại bị biểu ca ghét bỏ, sau khi đến phủ tướng quân, cũng lo lắng như vậy, sợ không được lão tướng quân quan tâm, bây giờ thì tốt rồi, tướng quân đã đồng ý giúp một tay, chuyện đã thành công hơn nửa.

“Người thật sự bằng lòng giúp chúng ta đạt được tâm nguyện sao?” Diêu Mật rất muons tin tưởng, lại cảm thấy khó tin, ánh mắt bình tĩnh nhìn tạ Đằng, môi khép lại rồi mở ra, giọng nói lộ vẻ vui vẻ: “Người vì sao lại bằng lòng?” Không phải đang lừa chúng ta đấy chứ? Không phải có âm mưu gì đấy chứ?

Ai ôi, chỉ trách ta quá ưu tú, miệng hứa hẹn, viết giấy cam kết, nhưng tiểu đầu bếp vẫn không thể yên lòng! Trong bụng Tạ Đằng nhạc trống từng bừng, quyết định để cho Diêu Mật an tâm hơn, như ý nguyện nói: “Dung mạo nàng giống với tiểu cô cô của ta, La Hãn nhất định không thể chết tâm, tất nhiên sẽ còn đến quây. Thế nhưng ta, ừm, ông nội ta, từ khi nàng đến, đã vui vẻ hơn rất nhiều. Ta không thể trở mặt nhìn nàng rơi vào tay La Hãn được. Ta sẽ giữ nàng ở lại phủ tướng quân.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh vừa nghe thiếu chút nữa rơi lệ, cuối cùng cũng an tâm. Bây giờ chỉ đợi tướng quân cùng lão tướng quân nói một câu, chúng ta sau khi gả chồng liền có thể trở về Cổ phủ.

Diêu Mật thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng đã được bỏ xuống, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Tướng quân dự định khi nào sẽ nói cho lão tướng quân?”

Tạ Đằng nghiêm túc trả lời: “Vào sinh nhật của ông nội, sẽ chọn lúc mọi người dâng quà chúc thọ cho ông mà nói với ông, để ông được vui vẻ. Cũng nhân tiện thông báo với họ hàng thân quyến.”

Diêu Mật hoàn toàn yên tâm, ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đã như vậy, hai ngày tới chúng ta sẽ ở trong phòng tự tay khâu quà mừng thọ lão tướng quân.”

“Tốt, cứ quyết định như vậy!”

Trong lòng Tạ Đằng nóng hừng hực, đối phó tiểu đầu bếp này đúng là quá dễ dàng mà! Nếu sau này ông nội còn khoắc lác chuyện theo đuổi bà nội dễ dàng ra sao, ta sẽ dùng chuyện này chặn hết đường huênh hoang của ông.

28. Chương 28: Tin Đồn

Sau khi Tạ Đằng rời đi, Diêu Mật nhào về phía Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, khẽ kêu lên: “Mau, mau nhéo ta, xem có phải ta đang nằm mơ hay không? Nếu không, sao Tạ Đằng có thể tốt bụng giúp đỡ chúng ta vậy

chứ?”

Ta nhéo ta nhéo! Sử Tú Nhi và Phạm Tinh bạnh hai má Diêu Mật, dậm chân thét to: “Trời ơi, chúng ta sắp thành công rồi! Sau khi tướng quân nói với lão tướng quân, chuyện lớn của chúng ta sẽ thành!!!!”

Phạm Tinh cắn khần tay nói: “Chúng ta nên truyền tin ầu thân chúng ta rồi phải không?”

“Không vội, đợi chuyện này chính thức xác định, chúng ta đi nói cũng chưa muộn.” Diêu Mật đẩy tay Sử Tú Nhi ra, sờ hai má nói: “Lúc đó chúng ta sợ mẫu thân không đồng ý, đã lừa các bà là đến phủ tướng quân cầu dẫn ba huyệ đệ Tạ Đằng, nửa câu cũng không nhắc đến lão tướng quân. Nếu các bà biết, chỉ sợ đánh động tới Tạ Đằng.”

Phạm Tinh lau mồ hôi, mẹ ta mới ba mươi sáu tuổi, để bà làm mẹ vợ của Lão tướng quân, không biết bà có bị dọa ngất hay không?

Vấn đề này cực kì nghiêm trọng đấy nhé! Sử Tú Nhi vẫy tay, chớp mắt đã suy nghĩ: Đúng vậy, lão tướng quân đúng là “thành thực ổn trọng”, nhưng muốn mẹ ta nhận ông làm con rể, chuyện này hơi bị khó khăn.

Nghĩ nát óc cũng không biết cách làm sao để ăn nói với mẹ của mình, Diêu Mật cảm thấy hơi nhức đầu, xoa huyệt thái dương nói: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, chúng ta không nên o lắng thêm nữa! Không chừng chúng ta với mẹ chưa tới hai lời, đã vui vẻ cho chúng ta đi gả chồng nữa ấy?”

Tạ Đằng làm xong đại sự, trong lòng sướng khoái, thông thả bước đến thư phòng, lật vài cuốn sách ra xem, nhưng không có chữ nào lọt vô đầu, đang định tìm một quyển nào quý hiếm, đã thấy Tạ Đoạt Thạch cười híp mắt đi vào, vẫy tay bảo Tiểu Dao đang tính đến hầu hạ lui ra ngoài, móc từ trong ngực ra một quyển sách thật dày, đặt vào tay hắn, hắng giọng nói: “Quyển sách trân quý nhất của Vương triều Đại Ngụy nằm ở chỗ này, mấy ngày nay con cứ từ từ nghiên cứu cho thật kĩ.”

“Sách gì mà quý đến thế?” Tạ Đằng nghi ngờ, ông nội xưa nay không phải là vô cùng thích đọc sách, vậy mà cất bản quý hiếm có một không hai sao?

Tạ Đoạt Thạch nguẩy nguẩy lỗ tai, nói: “Là bản quý nhất ông nội con và cha con cất giữ nhiều năm nay đấy! Con phải nghiên cứu thật tốt vào, nếu có lòng học hỏi, cầm giấy bút ghi chép thì càng tốt!”

Tạ Đằng mở quyển sách ra, sắc mặt lập tức cổ quái, đây là, khụ, đập vào mắt trang đầu tiên, là một pho tượng Phật hoan hỉ, lật sang trang thứ hai, là một bức tranh xuân cung đồ.

Tạ Đoạt Thạch thấy hắn lật sách nhìn thì giải thích: “Tranh này là do bậc thầy thi họa nước ta vẽ, giấy cũng là loại giấy thượng đẳng, dòng giải thích bên dưới, cũng là do một vị thiên tài năm xưa đã viết, rất sống động! Con lật thêm mười trang nữa, chính là một trăm chiêu lấy lòng con gái, xem thật kĩ vào, cháu ngoan!”

Tạ Đằng cảm thấy hưng phấn, thoáng chốc miệng khát lưỡi khô, lập tức cầm ấm trà lên rót một chén, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, bất thành linh đứng lên đi tới trước ngăn tủ, kéo ngăn tủ lấy ra một miệng ấm trà bị vỡ, bỏ vào trong chén trà, đưa tới miệng hít một hơi, ừm, uống vào, quả nhiên mùi vị có khác!

Tạ Đằng không biết rằng, lúc này, đã có vài gia đình trong phủ nghe được lời đồn, nói rằng ba a hoàn mới tới phủ tướng quân, một người trong đó bởi vì dung mạo giống Tạ Vân, được Tạ Đoạt Thạch hết mực sủng ái, dự định vào ngày sinh nhật của mình, sẽ chính thức nhận ba a hoàn này là nghĩa nữ, vì các nàng mà chọn một cửa hôn sự thật tốt.

Đến ngày thứ hai, lời đồn này nhanh chóng truyền ra, tới buổi chiều, lời đồn đã đến tai người Cố phủ. Lúc mọi người Cố phủ nghe được lời đồn này, cũng là lúc họ nhận được ba tấm thiệp mời phủ tướng quân đưa tới.

Sau khi triều Đại Ngụy kết thúc mười lăm năm chiến tranh, có được thái bình hôm nay, công lao của Tạ gia là không thể không nhắc tới. Bây giờ, mọi người nhà họ Tạ trong kinh thành, chính là nhân vật có địa vị cao quý nhất. Trước kia mọi người không tìm được cơ hội nịnh bợ người Tạ gia, bây giờ khó khăn lắm mới sắp tới sinh nhật của Tạ Đoạt Thạch, làm sao mà bằng lòng bỏ qua chứ? Người nhận được tấm thiệp mời tất nhiên là vui vẻ, người không nhận được thiệp mời, cũng tìm trăm phương ngàn kế để có được tấm thiệp mời, lấy việc có thể tới phủ tướng quân chúc thọ làm quang vinh.

Cố gia mặc dù cũng xem như là thế gia đại tộc, như sau đời Cố Đình, lại không có nhiều người làm quan trong triều, hai đời liên tiếp như vậy, đã có chút suy vong. Bây giờ lại có thể nhận được thiệp mời của phủ tướng quân, tâm tình của người Cố gia, không từ nào có thể diễn tả được.

Cố phu nhân nghe tin bất quá, vừa mừng vừa sợ: Lão phu nhân thật muốn nhận Tiểu Mật làm nghĩa nữ sao? Ấy, vậy Tiểu Mật vẫn chưa câu được tướng quân? So với làm nghĩa nữ của lão tướng quân mà nói, làm tướng quân phu nhân rất có sức hấp dẫn, cũng có tiền đồ hơn nhiều.

Sử di nương và Phạm di cũng vừa mừng vừa sợ: Con gái ta tuy rằng không dự đỗ được huynh đệ Tạ gia, nhưng được Tạ lão tướng quân nhận làm nghĩa nữ, việc cưới xin cũng không cần phải lo lắng nữa.

Nhưng chuyện tỷ muội Diêu Mật tiến vào phủ tướng quân, dù sao cũng là gạt người Cố gia, trước khi xác định được Tạ Đoạt Thạch có muốn nhận tỷ muội Diêu Mật làm nghĩa nữ hay không, tốt nhất là không để truyền ra ngoài, Cố phu nhân âm thầm cùng Sử di nương và Phạm di trao đổi tin tức: “Người phủ tướng quân là như thế nào? Hiện giờ gia đình quyền quý trong kinh thành muốn nhận thiệp mời của họ cũng không phải là chuyện dễ dàng, nói chi là Cố phủ ta. Nhưng hôm nay Cố phủ lại nhận được ba tấm thiệp mời, còn nói có thể dẫn thêm nhiều nữ quyến, điều này nói lên cái gì?”

Cố Đình nhận được thiệp mời, vô cùng bất ngờ chuyện chọn rể, lập tức mở ra xem, lần này được phủ tướng quân nể mặt, bất kể là nguyên nhân gì, đều phải tận dụng thật tốt. Những người khác không mang theo cũng không sao, nhưng hai cháu trai Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn phải cùng đi để tạo quan hệ.

Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn nghe bất quá xong, sau đó lại thấy người phủ tướng quân mang thiệp mời tới, vô cùng mừng rỡ, ấy, tuy là sinh nhật lão tướng quân, còn vì nghĩa nữ kén rể. Nếu có thể trở thành phu quân của nghĩa nữ phủ tướng quân, được tướng quân Tạ Đằng gọi một tiếng dượng, tiền đồ của mình, còn gì phải lo lắng?

Lại nói về Cố phu nhân cùng Sử di nương và Phạm di bà bạc một hồi lâu, cuối cùng cũng đi đến thư phòng cầu kiến Cố Đình, nói chuyện tỷ muội Diêu Mật mượn danh nghĩa đến biệt viện Tây Sơn học nghệ, thật ra là tiến vào phủ tướng quân làm a hoàn. Cố Đình nghe các bà nói xong, lập tức quả mắng: “Hồ đồ, thật hồ đồ!” Hết chê hồ đồ lại khen may mắn, hỏi: “Theo các người đoán, nghĩa nữ Tạ lão tướng quân muốn nhận, có phải là tỷ muội Tiểu Mật không?”

Sử di nương lên tiếng: “Theo lời đồn bên ngoài, chính là ba a hoàn mười ngày trước tiến vào phủ tướng quân, và lại còn có một người dung mạo giống Tạ Vân. Lại nói, ba người bọn nó mười ngày trước cũng tới phủ tướng quân, dung mạo Tiểu Mật quả thật rất giống Tạ Vân, nhiều điểm tương đồng như vậy, lại...”

Cố Đình gật đầu nói: “Đừng làm ầm ra ngoài, sáng mai đến phủ tướng quân xem thử rồi bàn sau. Lão tướng quân muốn nhận con gái nuôi, tất nhiên là muốn tra lai lịch của tỷ muội Tiểu Mật. Chỉ sợ thiệp mời này là cố ý đưa tới.” Ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Nếu Tiểu Mật các nàng thành nghĩa nữ của Tạ lão tướng quân, sẽ tự có người trong bữa tiệc đến cầu hôn. Các người nghĩ thế nào?”

Cố phu nhân ngẫm hiểu, cười nói: “Ta và đại tẩu căn luôn bàn về hôn sự của Tiểu Mật và Đông Du, nếu đại tẩu tán thành, Tiểu Mật gả về Cố phủ đương nhiên là thỏa đáng nhất.”

Đám người Cố phu nhân dẫn nữ nhi lên kinh, tất nhiên là vì hôn sự của con gái mà tới, đúng là có đánh chủ ý lên người Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn, hiện giờ nếu bởi vì con gái được Tạ Đoạt Thạch nhận làm nghĩa nữ, mà không nhắc đến chuyện ban đầu, quả thật có chút không nên. Cố phu nhân suy nghĩ, Cố Đông Du mặc dù không xuất chúng hơn người, nhưng cũng là cháu, cũng hiểu rõ nó, Diêu Mật gả cho nó, cũng không tính là chịu thiệt, và lại những lời này của lão phụ (cha), rõ ràng là muốn nàng đồng ý hôn sự, để Cố phủ mượn tay Diêu Mật, leo lên làm thông gia với phủ tướng quân.

Phạm di suy nghĩ giống Cố phu nhân, cũng không muốn muốt lời.

Trái lại Sử di nương lại mừng thầm, Cố gia chỉ có hai cậu ấm chưa lập gia thất, trước đây còn sợ Sử Tú Nhi không có nơi có chốn, tranh không được Cố Đông Du, lại tranh không được Cố Đông Cẩn, không ngờ hôm nay, Sử Tú Nhi lại có cơ hội trèo cao, chuyện thật không thể tưởng.

Cố gia không còn như trước đây, nhưng Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn tự mình trẻ trung tuấn tú, mặc dù không dám vọng tưởng tới công chúa quận chúa, nhưng nghĩa nữ phủ tướng quân, lại có thể với được. Chỉ

cần tra ra lai lịch nghĩa nữ phủ tướng quân, ra tay trước, vẫn có hy vọng. hai người nói đến việc này, nhìn nhau nói: “Muốn tra ra lai lịch của ba a hoàn kia, tất nhiên phải tìm Cố Trọng Hoa.”

Cố Trọng Hoa trong miệng bọn họ, chính là anh ruột Cố Mỹ Tuyết.

Cố thị nguyên là đại gia tộc, trong kinh thành có mấy đến chi, phu quân của Mạnh Uyển Cầm, tên là Cố Tử Sơn, luận về bối tự trong tộc, Cố Tử Sơn phải gọi Cố Đình một tiếng bá phụ.

Chuyện năm đó Cố Đình dính dáng đến bè đảng phân tranh bị bãi quan, cùng với Cố Tử Sơn có quan hệ, hai phòng suýt nữa trở mặt với nhau.

Lúc trước Mạnh Uyển Cầm bám lấy phủ tướng quân, tự thỉnh cầu đến phủ tướng quân làm chưởng quản, Cố gia có nữ quyến muốn khôi phục quan hệ với Mạnh Uyển Cầm, lập tức bị Cố Đình ngăn cản. Nhưng con trai Cố Tử Sơn Cố Trọng Hoa tính tình lại rất ham chơi, vô cùng hợp rơ với Cố Đông Du, hai người có lén lút qua lại.

Rất nhanh, Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn đã hẹn Cố Trọng Hoa gặp mặt ở tửu lâu. Ba người ngồi xuống hàn huyên mấy câu, lúc này mới chuyển vào đề tài chính.

Cố Trọng Hoa mấy ngày trước làm việc ở bên ngoài, cũng chưa chạy đến phủ tướng quân, mặc dù nghe được phủ tướng quân có ba a hoàn mới tới, cũng không để ý nhiều, nay nghe Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn hỏi, liền cười nói: “Ta loáng thoáng nghe Mạnh Trung đề cập tới, nói rằng ba a hoàn kia nguyên là thiên kim tiểu thư, vì trốn việc cưới xin mà đến phủ tướng quân làm a hoàn. Một người họ Diêu, một người họ Sử, và một người họ Phạm, còn những thứ khác, ta cũng không rõ.”

“Cái gì?” Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn nhìn nhau ngạc nhiên, dừng trùng hợp nhiều như vậy chứ?

“Đi, đến biệt viện Tây Sơn nghe ngóng một chút.” Cố Đông Du đứng lên nói: “Ba nha đầu kia nếu không ở biệt viện Tây Sơn, ắt hẳn là đang ở trong phủ tướng quân.”

Cố Đông Cẩn hồi phục tinh thần, gật đầu nói: “Dung mạo Diêu Mật quả thực giống với Tạ tiểu thư.”

Cố Trọng Hoa bị lời của bọn họ làm cho hồ đồ, hỏi: “Chuyện rốt cuộc là thế nào?”

Cố Đông Du nói Đơn giản, than thở: “Hiện giờ không biết có phải ba a hoàn kia là Diêu Mật các nàng hay không đây?”

Cố Trọng Hoa nở nụ cười: “Tưởng chuyện gì, ta lập tức đến phủ tướng quân gặp mẹ ta, hỏi ra liền rõ.”

“Vậy chúng ta chờ tin tốt của người.” Cố Đông Du mừng rỡ, chụp bả vai Cố Trọng Hoa nói: “Thực không dám dấu giếm, cô cô dẫn Diêu Mật lên kinh, vốn là muốn định hôn với ta, nhưng lúc đó ta lại nói lời đắc tội nàng, vốn định nàng hết giận sẽ xin lỗi, không nghĩ rằng trong cơn tức giận, nàng lại chạy đến phủ tướng quân làm a hoàn.”

Cố Đông Cẩn cũng nói: “Mẫu thân ta đã cùng dì bàn bạc về hôn sự, chỉ đợi chọn ngày đính hôn với Phạm Tinh, không nghĩ rằng nàng đột nhiên lại nói đi đến biệt viện Tây Sơn học nghệ, việc này liền gác lại.”

Cố Trọng Hoa nghe lời của bọn họ, nghĩ kế nói: “Nếu đã vậy, các người phải nhân lúc Tạ lão tướng quân chưa nhận các nàng ấy làm nghĩa nữ, tranh thủ cơ hội bày tỏ, tự định chung thân. Nếu đợi đến khi Tạ lão tướng quân nhận các nàng ấy làm nghĩa nữ, e rằng các nàng ấy sẽ nghi ngờ lòng thành của các người.”

“Đúng vậy!” Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn đồng thời gật đầu, đều có chủ ý.

29. Chương 29: Gặp Riêng

Diêu Mật nghĩ ngày sinh nhật của Tạ Đoạt Thạch, tân khách chắc chắn sẽ rất nhiều, nhưng không nghĩ tới sẽ nhiều như vậy, có một số phu nhân đưa thiệp mời rồi cứ thế mà dẫn theo năm người con gái tiến vào, mắt thấy Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết không hề tới bắt chuyện, nhất thời lại nghĩ các nàng không bao lâu nữa sẽ thành phu nhân lão tướng quân, đến lúc đó cần phải giao thiệp với những phu nhân này, không cần lão tướng quân lên tiếng, đã cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thay Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết tới bắt chuyện với nữ quyến.

Đa số các nữ quyền đều nghe được lời đồn, thấy Diêu Mật, liền im lặng quan sát, xì xào bàn tán, nói: “Eo, nhà đả kia giống Tạ Văn quá đi mất! Nếu đổi kiểu tóc và quần áo thì càng giống hơn. Trách sao lão tướng quân xúc động nhận các nàng ấy làm nghĩa nữ.”

“Có lẽ lời đồn cũng thật mất phần. Nhìn kìa, các nàng còn giúp Mạnh phu nhân tiếp đón nữ quyền nữa đấy chứ! Nếu chỉ là a hoàn thông thường, sao mà có mặt ở nơi này được?”

“Bên cạnh nàng cũng có hai a hoàn xinh đẹp giống như vậy, hành động lời nói đã không giống a hoàn, ngược lại còn giống tiểu thư khuê các hơn. Lão tướng quân nhận các nàng làm nghĩa nữ, chỉ sợ rất nhanh sẽ có người tới cầu hôn.”

“Nghe nói không phải là Nhị gia La phủ mấy ngày nay thường xuyên qua lại phủ tướng quân, nhìn trúng a hoàn này, chỉ đợi lão tướng quân đồng ý nữa thôi sao?”

“Thực sự, thực sự? Tin này nghe được từ đâu vậy?”

Triều Đại Ngụy sau mười năm chiến tranh, quy củ đã hơi mất dần, hiện nay các phủ tổ chức yến tiệc, mặc dù nam nữ vẫn không ngồi chung bàn, nhưng cũng không cần lập bình phong, thỉnh thoảng còn có một vài vị phu nhân phóng khoáng đi khắp nơi nhìn nam tử trẻ tuổi, xem xét lựa chọn vi hôn phu cho con gái mình. Ở bữa tiệc nói ra những lời bất quá này, càng không phải chuyện hiếm thấy. Vả lại các nàng ấy cho rằng, Tạ Đoạt Thạch nhận nghĩa nữ cũng tốt, La Hân cầu hôn cũng tốt, đều là việc vui, cần gì phải che giấu. Bởi vậy các nàng vừa nói những lời này, đã có mấy lời truyền đến tai Tạ Đoạt Thạch.

Tạ Đoạt Thạch vừa nghe được thì hơi sững sốt, nghĩa nữ khác hoàn toàn với cháu dâu mà, là ai dám phá hư chuyện tốt của mấy thằng cháu nhà ta? La Hân sao?

Tạ Đằng đảo mắt ra phía cổng, hắn cũng không nhận ra người Cố phủ, bởi vậy đã dặn quản gia, đến lúc người Cố phủ tới, hãy cho người dẫn sang Thiên Thính, trước tiên phải để bọn họ và Diêu Mật gặp mặt một lần rồi hãy nói. Lúc này thấy quản gia ra dấu, biết rõ người Cố phủ đã đến, đang định ra ngoài, lại thấy Tạ Đoạt Thạch ngoắc tay với hắn, lập tức đi tới hỏi: “Ông nội có gì dặn dò?”

“Đám nữ quyền đầu kia nói nhảm mà khí thế quá tung bừng, tất cả đều đồn ông hôm nay sẽ nhận tỷ muội Diêu Mật làm nghĩa nữ nữa chứ!” Tạ Đoạt Thạch hạ thấp giọng nói: “Không biết có phải là La Nhị tung tin hay không. E rằng hôm nay hắn sẽ ngay trước mặt tân khách cầu hôn, chuyện này phải xử lý thật gọn ghẽ.”

Tin đồn này quả thật là do La Hân tung ra. Hắn gặp Đức Hưng Quận chúa, từ trong miệng Đức Hưng Quận chúa biết được, tỷ muội Diêu Mật lại muốn gả cho Tạ Đoạt Thạch, này thật không phải chuyện đùa. Hắn khô ngô tuần tú, một lòng si tình, có chỗ nào không bằng Tạ Đoạt Thạch chứ? Nếu nói là tỷ muội Diêu Mật muốn gả cho Tạ Đằng, hắn còn sợ tranh không được, còn Tạ Đoạt Thạch, chỉ cần tung một tin đồn là xong. Tin đồn này truyền đi, mặc kệ là Tạ Đoạt Thạch có nhận tỷ muội Diêu Mật làm nghĩa nữ hay không, nhưng Diêu Mật sẽ không thể suy nghĩ đến việc gả cho Tạ Đoạt Thạch.

Sau khi hắn dò được phủ tướng quân gửi thiệp mời cho Cố phủ, trong lòng càng chắc chắn, giữa phu nhân lão tướng quân và nghĩa nữ lão tướng quân, Cố gia chắc chắn sẽ thiên về về sau, sẽ không để Diêu Mật đi chệch đường. Nếu hắn có thể gặp người Cố phủ trước, nói một chút, cửa hôn nhân này của hắn và Diêu Mật chắc chắn sẽ được quyết định. Tạ Đằng chờ đó mà gọi tiếng dượng đi!

Cố phủ chỉ có ba thiệp mời, Phạm lão phu nhân vốn muốn dẫn thêm mấy cháu gái theo Cố Đình đi tiệc, lại nghe được Tạ Đoạt Thạch muốn nhận Diêu Mật các nàng làm nghĩa nữ, liền đưa thiệp mời cho Cố phu nhân, để cho bà cùng Sử di nương và Phạm di vào phủ, lại khuyên hai đứa con đang nóng lòng muốn gặp vợ của huynh đệ Tạ Đoạt Thạch, nói: “Nếu cùng phủ tướng quân kết thành thông gia, sau này sẽ có rất nhiều cơ hội lui tới phủ tướng quân, các con không cần nôn nóng vào lúc này. Vả lại phủ tướng quân phát ba tấm thiệp, chỉ sợ là cho A Dao các nàng, tất nhiên phải để các nàng đi.”

A Dao là nữ danh của Cố phu nhân.

Sử phu nhân và Phạm phu nhân nghe xong, không ranh chấp nữa. Nếu Tạ Đoạt Thạch đã nhận Diêu Mật chúng nó làm nghĩa nữ, còn sợ gì không được nhìn thấy Tạ Đằng?

Cố Đình thấy mọi người đã hết cãi vã, liền gõ cửa tiến vào chọn người cùng ông đi đến phủ tướng quân. Đến ngày thứ hai, đã dẫn người đến phủ tướng quân thật sớm. Không ngờ bọn họ vừa bước qua cổng lớn phủ tướng quân, liền bị quản gia dẫn tới Thiên Thính. Cố Đình nói với Cố phu nhân: “Có lẽ chuyện của Tiểu Mật đúng là có mấy phần thật, nếu không, chúng ta tới chúc thọ, thì mắc gì lại mời chúng ta đến sảnh nhỏ bên cạnh? Ất hẳn là muốn Tiểu Mật gặp chúng ta, cùng người nhà thương lượng vài điều. Nói thế nào thì Tiểu Mật cũng là cháu ngoại gái của ta, nếu lão tướng quân muốn nhận con bé làm nghĩa nữ, phải hỏi qua chúng ta vài câu.”

Cố phu nhân cùng Sử di nương và Phạm di thì thầm mấy câu rồi mới lên tiếng: “Phụ thân, nếu lão tướng quân nhận Diêu Mật bọn nó làm nghĩa nữ, bối phận tất sẽ rối loạn. Đến lúc đó, ta giống như ngang hàng với lão tướng quân, vai vế này sao ta dám đảm đương? Chúng ta đã thương lượng rồi, đến lúc gặp lão tướng quân, hay là đề nghị lão tướng quân nhận Tiểu Mật làm cháu ngoại nuôi thôi được không?”

“Phụ thân chính là có ý đó!” Cố Đình gật đầu, lập tức nhìn thấy bộ dáng hơi chút đứng ngồi không yên của Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn, liền quét mắt trừng bọn họ một lượt, sau đó mới nói tiếp: “Mạnh Uyển Cầm hiện giờ giúp phủ tướng quân chưởng quản mọi việc trong nhà, các con nhìn thấy nàng cũng nên hỏi thăm đàng hoàng!, Những chuyện trước kia, không cần phải nhớ kĩ.”

Tối hôm qua Mạnh Uyển Cầm gặp con trai Cố Trọng Hoa, nghe Cố Trọng Hoa nói Diêu Mật và Cố Đông Du có hôn ước, Phạm Tinh cũng có hôn ước với Cố Đông Cẩn, không khỏi cười lạnh, có hôn ước mà vẫn còn vào phủ tướng quân dụ dỗ Tạ Đằng sao? Bởi vậy sáng sớm hôm đó, bà dặn bà tử tâm phúc của mình lưu ý, nói rằng nhìn thấy người Cố phủ đến, tức tốc phải báo lại với bà. Lúc này bà tử đến thì thăm bên tai, bà lại dặn dò: “Đi, mời hai vị Cố thiếu gia ra sau hòn non bộ trong lương đình trong vườn, nói là Diêu tiểu thư và Phạm tiểu thư muốn gặp riêng bọn họ.”

Đợi bà tử đi khỏi, bà lại vẫy tay gọi một a hoàn khác tới, khẽ nói: “Đi ra cửa đợi, thấy La Nhị gia tới, người nói là...” Bà dặn dò vài câu, thấy a hoàn rời đi, lập tức cười âm hiểm, đợi đến khi huynh đệ Tạ Đằng thấy thấy La Hãn và Cố Đông Du đánh nhau, sẽ thế nào đây nhỉ? Ba a hoàn kia muốn làm nghĩa nữ lão tướng quân sao, muốn làm phu nhân tướng quân sao? Nằm mơ giữa ban ngày!

Tỷ muội Diêu Mật đang tiếp đãi nữ quyến, bỗng thấy một nha đầu trong viện Tạ Đoạt Thạch vội vã chạy tới nói: “Ba vị tỷ tỷ, có người Cố phủ đến, muốn gặp các tỷ đấy!”

Tạ Đằng cùng Tạ Đoạt Thạch trò chuyện xong, quay đầu lại, đã thấy tỷ muội Diêu Mật gấp gấp nói với Mạnh Uyển Cầm vài câu, ngay sau đó theo a hoàn rời đi, lập tức nghi ngờ: Quản gia đã an bài người Cố phủ ở Thiên Thính, các àng lại đi hướng cửa nhỏ ra ngoài, sai đường rồi nha! Hẳn suy nghĩ, liền gạt tân khách đi theo sau, thì bị Nghiêm phó tướng và Lý phó tướng kéo lại trò chuyện, hẳn không đi được, đành phải nháy mắt ra hiệu cho Tạ Thắng, nhìn cửa ra một cái, thấy Tạ Thắng hiểu ý, bất động thanh sắc đi qua đó, lúc này mới yên tâm cùng Nghiêm phó tướng nói đông nói tây.

Lần trước Nghiêm phó tướng và Lý phó tướng cùng Tạ Đoạt Thạch gặp mặt, nghe Tạ Đoạt Thạch nói rằng thích một nữ đầu bếp trong phủ có dung mạo giống Tạ Vân, mà tiểu đầu bếp kia thực ra là cháu ngoại Cố Đình, liền nghĩ cách cho Tạ Đoạt Thạch, đó là khi đến sinh nhật của ông, đưa thiệp mời cho người của Cố phủ, trong bữa tiệc, hai nhà gặp nhau nói chuyện. Không ngờ, đêm hôm qua bọn họ nghe được tin đồn, rằng là Tạ Đoạt Thạch muốn nhận tỷ muội Diêu Mật làm nghĩa nữ, nhất thời vô cùng ngạc nhiên, nếu như nhận làm nghĩa nữ như lời đồn, Tạ Đoạt Thạch sao có thể như ý muốn, đây là?

Bởi vậy, hôm nay vừa đến phủ tướng quân, việc đầu tiên là kéo Tạ Đằng tới hỏi: “Tướng quân, bên ngoài đều sôi nổi bàn tán, nói là lão tướng quân muốn nhận ba a hoàn trong phủ làm nghĩa nữ, có thật không vậy chứ! Nếu là nghĩa nữ, thì chính là nghĩa cô cô của người, bối phận tất sẽ rối loạn, người sẽ không cầu hôn tiểu đầu bếp kia được nữa. Nếu thật sự muốn nhận, cũng nên nhận làm cháu gái nuôi thôi, sau này thường xuyên qua lại, tiếp đó liền thành thông gia, tính chuyện kết hôn, vậy mới ổn.”

Tạ Đằng ngẩn người, ngay sau đó lập tức vui mừng, hắc, quả đúng nha, không phải là tin đồn do La Hãn tung ra, ông nội muốn nhận Diêu Mật các nàng làm nghĩa nữ sao? Ta sẽ nói ông nội nhận các nàng làm cháu gái, trước tiên phải đánh tan tin đồn, sau đó sẽ cùng Cố phủ kết thông gia, xem xem La Hãn còn xuất chiêu gì?

Lúc này, ba người Diêu Mật đã đến gần lương đình trong vườn, bởi vì xung quanh không có người, liền hỏi a hoàn kia: “Người đâu?”

Tiểu a hoàn cười nói: “Quản gia sẽ dẫn vào, ba vị tỷ tỷ đứng đây chờ một chút thôi!” Nói xong liền chạy.

Tỷ muội Diêu Mật trước khi đến phủ tướng quân, đều thông qua mẫu thân mình, bây giờ nghĩ rằng mẫu thân các nàng đã tìm cách vào phủ để gặp các nàng, nên kiên nhẫn đứng chờ, lại thấy sau hòn non bộ có bóng người lóe lên, nhìn kỹ lại, lại là Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn.

Chuyện là sao? Trước giác mách Diêu Mật có chuyện không ổn, cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh liếc nhìn nhau, ngay lúc các nàng muốn đi tới bên đó, Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn bất chợt ló ra, tuyệt đối có quỷ.

“Biểu muội!” Cố Đông Du vừa thấy Diêu Mật, chiếc quạt giấy trong tay liền “Phạch” một tiếng mở ra, phong lưu phóng khoáng phe phẩy, khóe mắt mang theo ý cười, miệng mang theo ý xuân, hô lên một tiếng, nói: “Nghe cô nói biểu muội đến biệt viện Tây Sơn học nghệ, ta còn tin, không ngờ lại vào phủ tướng quân làm a hoàn. Aii, trước đây là biểu ca không đúng, qua mái hiên này sẽ bồi lễ uội! Chúng ta nói chuyện chút thôi!”

Cố Đông Cẩn cũng không ngại nhiều người, nhìn Phạm Tinh mỉm cười, nhỏ giọng nói: “Biểu trước, trước kia là do ta to tiếng, không ngờ muội lại giận ta, cứ như vậy chạy đến phủ tướng quân làm a hoàn sao?”

Sử Tú Nhi bị gạt sang một bên, trong lòng cảm thấy bất thường, tay che trán nhìn ra ngoài lương đình, xa rất xa, đã thấy một bóng người đi tới, neho mắt nhìn kỹ, hình như là La Hãn, mặt lập tức biến sắc, xông tới Diêu Mật nói: “La Nhị gia tới!”

Diêu Mật nghe thấy lời của Sử Tú Nhi, đợi Cố Đông Du nói xong, cũng không né đi, mà hít một hơi thật sâu, bất thành linh há miệng, hướng vào mũi Cố Đông Du thổi một cái, thấy Cố Đông Du còn chưa kịp hô lên, đã mềm nhũn ra đất, lập tức lùi lại hai bước, kéo Phạm Tinh qua, nhắm ngay vào cái miệng vẫn đang nói chuyện của Cố Đông Cẩn, há miệng thổi một hơi, thấy Cố Đông Cẩn cũng lão đảo ngã xuống, lúc này mới lên tiếng, giọng run run: “Mau trở ra phía trước, đừng để La Nhị gia trông thấy chúng ta!”

La Hãn mắt tinh, từ xa đã trông thấy các nàng, kêu lên: “Tiểu Mật!” Lòng của Tiểu Mật hướng về lão tướng quân ư, chưa biết là thật hay giả, phải nhân cơ hội hỏi thăm mới được.

Tạ Thắng nấp ở sau hòn giả sơn chớp chớp đôi mắt: Chuyện là thế nào? Ba vị tiểu đầu bếp lên gặp biểu ca? còn lên gặp riêng La Hãn?

Tạ Thắng đang lăm lăm, mắt bỗng hoa lên, bên cạnh đã nhiều hơn một người, hắn không cần nhìn kỹ, cũng biết người đến là Tạ Đăng.

30. Chương 30: Chân Tướng

Cây cối chung quanh lương đình phía sau hòn giả sơn, khá râm mát, nhưng trán Diêu Mật chảy đầy mồ hôi, Cố Đông Du với Cố Đông Cẩn xuất hiện cũng được đi, nhưng cố sao La Hãn cũng ở đây?

Hôm nay là sinh nhật của Tạ Đoạt Thạch, chỉ cần Tạ Đăng nói chuyện của các nàng với Tạ Đoạt Thạch, các nàng sẽ ở trước mặt quan khách bày tỏ sự ái mộ vị anh hùng từ lâu, một lòng muốn theo đuổi, tất cả mọi người mà làm rộn lên, việc này nhất định sẽ là ván đã đóng thuyền. Nhưng tình hình hiện nay hơi dị thường khiến các nàng phải nâng cao cảnh giác.

Diêu Mật mím chặt môi, La Hãn tất nhiên là một người si tình, cũng từng hứa sẽ ỉnh ngồi vào vị trí chính thê, nhưng sâu trong lòng nàng nghĩ, người hắn ái mộ là Tạ Vân, nàng trong mắt hắn, chắc hắn là thể thân của Tạ Vân, nếu đã bước qua cửa, ngày nào hắn nhìn mình, e rằng sẽ lại càng không thể quên được Tạ Vân. Vả lại, kinh thành có rất nhiều nữ tử, mình đây giống Tạ Vân, có lẽ vẫn còn một Tạ Vân khác tồn tại, nhờ sau này hắn gặp một người như Tạ Vân thì nàng phải làm sao?

Trong lòng Diêu Mật dùng mọi loại lý do để gạt La Hãn qua, kiên quyết ba người cùng gả cho Tạ Đoạt Thạch mới tốt nhất, bởi vậy nàng nháy mắt với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, La Hãn tới, e rằng những người khác rất nhanh cũng sẽ tới. Đành phải tùy cơ ứng biến vậy.

Sử Tú Nhi thấy bóng dáng La Hân ngày càng gần, trong cái khó ló cái khôn: “Chúng ta qua bên hòn giả sơn kia đi, bên đó có vài bụi cây che chắn, La Nhị gia không để ý kĩ bên này, cũng sẽ không biết trong lương đình có hai người đâu.”

Diêu Mật không nói hai lời, lôi Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ra lương đình, lướt như bay đến trước hòn giả sơn, sau khi đứng vững, liền vẫy tay với La Hân: “La Nhị gia, chúng ta ở bên này!”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh biết La Hân muốn tìm Diêu Mật nói chuyện, hai người nằng nệ lại có thêm người đến, vội bước lên trước vài bước, che gió cho Diêu Mật, thuận tiện để ý trong lương đình, sợ Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn bất thành linh tinh dậy, sẽ đến phá hỏng chuyện của các nàng.

La Hân nhanh chóng bước lại, chỉ một lúc đã đến trước hòn giả sơn, cũng không vòng vo, hần nói thẳng: “Tiểu Mật, chuyện Đức Hưng quận chúa nói có thật không?”

Diêu Mật vừa nghe La Hân nói, lòng thầm than vãn, ai ai, ta bán đứng Tạ Đằng, Đức Hưng quận chúa liền bán đứng ta sao? Đúng là bị báo ứng mà ! Chỉ là, dù sao chỉ cần đợi Tạ Đằng nhắc tới với Tạ lão tướng quân, mọi người cũng sẽ biết ý định của chúng ta, lúc này cũng không cần thiết phải gạt La Hân nữa, nên nàng nói: “Nàng ấy nói thật đấy.”

“Nàng... nàng...” La Hân thấy Diêu Mật hoàn toàn thừa nhận, trong lòng đúng là ngượng ngùng, chỉ vào Diêu Mật muốn nói lý lẽ, nhưng thật lâu sau cũng chỉ phun ra được một câu: “Tại sao?”

Diêu Mật nhỏ giọng nói: “Chúng ta ái mộ hần, vào phủ tướng quân cũng chỉ là vì theo đuổi hần.”

Cách một hòn giả sơn, lời Diêu Mật nói tuy nhỏ nhưng Tạ Đằng nghe cực kì rõ, khóe miệng hần bắt giắc nhếch lên, tiểu đầu bếp đúng là rất si tâm! Hiện giờ đã nói đến như thế, không lẽ La Hân lại còn không biết xấu hổ mà dây dưa tiếp?

Tạ Thắng liếc nhìn Tạ Đằng, thấy đáy mắt khóe miệng hần đều hiện lên sự sung sướng, không khỏi âm thầm suy đoán, chẳng lẽ tiểu đầu bếp biết đại ca đang nghe trộm nên mới nhân cơ hội La Hân ép hỏi, bày tỏ với đại ca luôn? Muốn một lần hạ gục “trái tim” của đại ca?

La Hân nghiêng rằng: “Tạ Đằng sẽ dung các nàng?”

Diêu Mật cười: “Tạ Đằng đã đồng ý nói lại với Lão tướng quân. Hiện giờ chỉ cầu người đừng làm đảo loạn chuyện của chúng ta thôi.”

“Nếu ta cứ muốn phá rối thì sao?” La Hân cực kì đau khổ, tuổi Tạ Đoạt Thạch đã cao, dựa vào gì mà lấy được ba mỹ nhân?

Tạ Đằng nghe đến đó không thể nhịn được nữa, cảm thấy La Hân quá mức bỉ ổi, cứ quần lấy nữ nhân của hần như vậy mà không biết xấu hổ, hần “Hấp” một tiếng rồi nhảy ra từ hòn giả sơn, đứng giữa Diêu Mật và La Hân, hần chỉ vào mũi La Hân: “La nhị, người đủ chưa?” Thiếu đòn có đúng không?

Tạ Đằng đột nhiên nhảy ra, đương nhiên là làm cho Diêu Mật và La Hân bị giật mình, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe tiếng la, quay lại thấy bộ dạng muốn đánh người của Tạ Đằng, hai người vội đi tới khuyên nhủ: “Tướng quân, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động thủ!”

Việc này cũng khó trách, có người muốn mê hoặc bà nội hần, bảo sao hần không tức giận?

Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn bị Diêu Mật thổi ngã xuống đất, chỉ một lúc đã khôi phục khí lực, nghe thấy tiếng la âm ỉ, hai người bò dậy, nhìn chăm chú, tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn quyết định biểu hiện một phen, lập tức phỉ phỉ quần áo trên người, bước ra khỏi lương đình, hét lớn: “Biểu muội đừng sợ, chúng ta tới rồi.”

Một nơi khác, quản gia thấy sắp khai tiệc, mọi người Cố phủ đã chờ ở Tiểu Thiên sảnh, nhưng Tạ Đằng lại chẳng thấy bóng dáng đâu, sợ thất lễ với khách nhân, liền bấm Tạ Đoạt Thạch. Tạ Đoạt Thạch để Tạ Nam tiếp khách thay Tạ Đằng, còn ông thì đi theo quản gia đến Tiểu Thiên sảnh gặp người Cố phủ.

Người Cố phủ thấy Tạ Đoạt Thạch tới thì vội vàng đứng dậy hành lễ, Cố Đình chào hỏi vài câu mới đi vào đề tài chính: “Ta có một cháu gái ngoại tên là Diêu Mật, và hai người cháu gái họ khác tên là Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, chẳng hay ba đứa này có ở trong phủ tướng quân?”

Tạ Đoạt Thạch cười nói: “Gần đây trong này có ba a hoàn mới tới, tên gọi đúng là ba cái tên này.”

Quản gia chen vào nói: “Lão tướng quân thấy ba người có lời nói cử chỉ không giống với các nha hoàn bình thường, liền phái người tra xét, xét ra mới biết ba người quan hệ thân thiết với Cố phủ. Bởi vậy mới bảo ta gửi đến Cố phủ ba tấm thiệp mời.”

Cố Đình nghe chính miệng Tạ Đoạt Thạch xác nhận đám Diêu Mật ở phủ tướng quân, ông không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Sử di nương nhẹ nhõm, lập tức cười nói: “Vừa có một bà tử đến mời Đông Du và Đông Cẩn ra ngoài, nói là có người muốn gặp bọn chúng. Chắc hẳn người muốn gặp bọn chúng là Tiểu Mật các nàng rồi. Bọn nó huynh muội tình thâm, vốn là đã nói đến việc hôn sự, không ngờ lời nói xích mích, Tiểu Mật các nàng tức giận, liền giả bộ lên biệt viện Tây Sơn học nghệ, không ngờ chúng lại lén chạy đến phủ tướng quân làm a hoàn. Đúng là mấy đứa liều lĩnh!”

Á, không những La Hân muốn giành mà cả hai vị biểu ca cũng muốn giành tỷ muội Tiểu Mật à? Được, càng náo nhiệt càng tốt. Tạ Đoạt Thạch cười nói: “Tướng mạo Tiểu Mật giống tiểu nữ A Vân, bên ngoài có người đồn, nói ta chuẩn bị nhận Tiểu Mật làm nghĩa nữ đấy, chắc hẳn mọi người cũng nghe đồn chứ?”

Cố Đình nghe Tạ Đoạt Thạch nói vậy, cũng nhân cơ hội: “Chúng ta cũng muốn nói việc đó đấy, coi như Tiểu Mật hợp mắt lão tướng quân, nhưng nếu nhận nhận làm nghĩa nữ thì có vẻ rối loạn bối phận! Nếu muốn nhận thì phải nhận làm cháu gái sẽ thỏa đáng hơn.”

Tạ Đoạt Thạch nghe Cố Đình nói, ông gật gật đầu: “Nói rất có lý. Hôm nay ta muốn thương lượng với mọi người một chút, nếu ta muốn nhận đám Tiểu Mật làm nghĩa tôn nữ, Cố phủ có yêu cầu gì không?”

Cố Đình mừng rỡ, chỉ nói: “Tiểu Mật có thể lọt vào mắt xanh lão tướng quân, đó là phúc phận của tụi nhỏ, làm sao có thể có yêu cầu gì?”

Tạ Đoạt Thạch vỗ tay: “Nếu như vậy thì đến khi ra mắt tân khách lập tức nhận tụi nhỏ làm cháu gái nuôi luôn.”

Cố Đình cảm thấy không tồi, Cố phu nhân và Sử di nương nghe Tạ Đoạt Thạch nói, nét mặt già nua vì kích động mà đỏ lên. Nữ nhi thành nghĩa nữ lão tướng quân, chuyện hôn sự không phải lo rồi. Không nói đến Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn muốn định hôn, người của bên ngoài cũng muốn tới cửa xin cầu hôn. Lúc đầu sợ tụi nó không kiếm được hôn phu, mất không ít công sức, còn bây giờ thì bắt đầu mất sức vì phải từ chối lời cầu hôn rồi.

Bọn họ đang thương nghị thì có một bà tử hốt hoảng chạy vào bẩm: “Lão tướng quân, tướng quân và La nhị gia, thêm hai vị thiếu gia lạ mắt đang cãi nhau ở phía sau hòn giả sơn ạ.”

Ồ Ồ, tranh giành tình nhân? Há, mau đi xem náo nhiệt thôi! Tạ Đoạt Thạch dẫn theo đám người Cố Đình: “Đi, đi xem thử.”

Ngay lúc đó, Tạ Đằng cũng quát Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn: “Các ngươi là ai?”

Cố Đông Du nhận ra Tạ Đằng, vội vàng nói: “Hồi tướng quân, ta là hôn phu của Tiểu Mật.” Tiểu Mật, ta thừa nhận hôn sự này trước mặt tướng quân, muội có cảm động không?

Cố Đông Cẩn cũng không thua: “Ta là hôn phu của Phạm Tinh.” Tướng quân à, không bao lâu nữa, ngài phải gọi ta một tiếng một tiếng nghĩa dưỡng đấy.

“Nói vậy!” Diêu Mật và Phạm Tinh rất tức! Lúc đầu là ai từ chối các nàng? Là ai chê bai các nàng? Nếu không phải các nàng cùng đường sao lại chạy tới phủ tướng quân làm đầu bếp? Bây giờ hai người đột nhiên xuất hiện nói là hôn phu, rốt cuộc bọn họ có ý gì?

“Vị hôn phu?” Cả Tạ Đằng và La Hân đều ngẩn ra, bọn họ cho người điều tra lai lịch của tỷ muội Tiểu Mật, cũng không tra ra nàng có vị hôn phu, chuyện gì thế này?

Diêu Mật sợ Tạ Đằng tin lời Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn nói, sợ hẳn không nói giúp các nàng với Tạ Đoạt Thạch, hoảng hốt: “Tướng quân đừng nghe họ. Bọn họ chỉ là biểu ca của bọn ta, chuyện hôn sự cũng là nói

bậy. Bây giờ nữ tử khó gả, nếu đã có hôn ước thì chúng ta phải chạy tới phủ tướng quân làm đầu bếp làm gì?”

“Quả nhiên biểu muội giận ta thật sao?” Cố Đông Du cũng gấp, Cố phủ ai mà không biết cô cô dẫn biểu muội lên kinh là để gả cho hần? Bây giờ nàng phải sạch tất cả, đây là chỉ làm bộ làm tịch? hay thật không muốn gả cho hần?

Cố Đông Cẩn càng kinh ngạc hơn, lúc trước vì ta hiểu lầm Phạm Tinh với Đông Du mà nàng tìm sống tìm chết, còn tình hình trước mắt là gì thế này? Chẳng lẽ là vin được vào phủ tướng quân, lại thấy ta chường mắt? Chẳng lẽ nàng muốn làm con cháu nhà quyền quý?

Vốn La Hãn phiền muộn, thấy rõ biểu cảm trên mặt Cô Đông Du, uất khí trong lòng hần cũng biến mất, ngoài cười nhưng trong không cười: “Cả ta mà Tiểu Mật không nhìn thì người nghĩ nàng nhìn người à? Người có công danh không? Người có tướng mạo giống Phan An không? Có tài hoa xuất chúng không? Cái gì cũng không có thì đừng gây sự nữa, đứng tránh sang một bên.”

Cố Đông Du cho rằng chỉ cần hần một lòng biểu lộ là có thể dễ dàng nắm được Tiểu Mật, mắt thấy Diêu Mật trách hần nói bậy, còn La Hãn thì một bộ khinh thường, hần không khỏi tức giận, hét lên: “Lệnh của phụ mẫu, lời của mỗi mai chẳng nhẽ không đúng, cô cô và mẹ ta đã nói chuyện rồi, chỉ đợi tìm được ngày tốt sẽ định hôn cho chúng ta. Nếu không tin, các người cứ đi hỏi cô cô ta xem.”

Mắt thấy Diêu Mật tức giận, Tạ Đằng cười như không cười nhìn nàng một cái, tiểu đầu bếp sợ biểu ca phá rối chuyện tốt nên nóng nảy đây mà! Nhất thời chuyển sang nói với Cố Đông Du: “Nói cách khác, các người vẫn chưa chính thức định hôn?”

Cố Đông Du đáp: “Nhưng trưởng bối hai nhà đã nói chuyện xong rồi.”

Diêu Mật hít một hơi giữa trong lồng ngực, lấy khăn tay ra, bước lên gọi: “Tướng quân!” Đợi Tạ Đằng xoay qua, nàng tiến thêm nửa bước, đột nhiên cúi xuống, hít sâu một hơi, hơi thở dồn dập, nhất thời mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, sau đó quay người lại, đi tới trước mặt Cố Đông Du, làm bộ giương chiếc khăn trong tay lên, phun ra một ngụm khí từ trong miệng ra.

“Bịch” một tiếng, trước mắt Cố Đông Du tối sầm, mềm oặt ngã xuống đất không thể nhúc nhích.

Tiểu đầu bếp phun mê hương! Tạ Đằng cảm than, đắc tội với tiểu đầu bếp không phải chuyện đùa.

Tạ Thắng thấy Tiểu Mật mê đảo Cố Đông Du, không khỏi hiếu kỳ, ngồi xổm xuống nhìn mặt của Cố Đông Du, kiểm tra hơi thở của hần, rồi ngẩng đầu lên nói: “Diêu tiểu thư, người dùng mê hương gì thế? Quá lợi hại!”

“Ta cho nàng mê hương thượng đẳng, dùng để phòng thân.” Lòng Tạ Đằng thầm thoải mái, tiểu đầu bếp sợ ta hiểu lầm, không tiếc việc bại lộ mê hương, đương nhiên ta phải bảo vệ nàng một chút.

Tiểu Mật cũng sợ Tạ Thắng nhìn ra nàng dùng mê hương của bản thân, nghe Tạ Đằng nói vậy, thuận thế nói: “Đúng là tướng quân ề hương.”

Phạm Tinh thấy Diêu Mật phun ngã cả Cố Đông Du, không khỏi gọi: “Diêu tỷ tỷ.” Mau, mau tới phun luôn cho Cô Đông Cẩn ngã giúp ta đi.

Diêu Mật thấy Tạ Thắng chú ý nàng, nàng không dám làm thêm lần nữa, đành lắc đầu với Phạm Tinh.

La Hãn thấy tình hình hỗn loạn, thở dài, hỏi Diêu Mật: “Tiểu Mật, nàng đã nghĩ kĩ chưa? Thanh niên trai tráng, đẹp trai tài giỏi không chịu lấy lại đi lấy lão tướng quân à?”

Tạ Đằng nghe hần nói, liền sửa lại: “Này, La nhị, người nói dư chữ ‘Lão’ đấy, hơn nữa chỉ bằng người mà cũng đòi là thanh niên trai tráng đẹp trai tài giỏi sao?”

Là ý gì? La Hãn ngẩn người, lẽ nào Đức Hưng quận chúa báo tin sai, người Diêu Mật mong muốn, thật ra là Tạ Đằng?

Sử Tú Nhi không có biểu ca đến quấy rầy, đại sự thành công, nàng đang vui vẻ thì nghe câu nói của La Hãn, sợ hần lại câu lòng của Diêu Mật một lần nữa, bất chấp Tạ Đằng, nàng nói: “Lão tướng quân thành thực ổn trọng, hiệp cốt nhu tràng, tài giỏi đẹp trai làm sao so được với ngài? Vả lại chúng ta không phải ái mộ

ngài ấy ngày một ngày hai mà là từ lúc nhỏ đã ái mộ ngài rồi. Ba người chúng ta đã quyết định từ sớm là sẽ gả cho lão tướng quân. Mặc cho La nhị gia nói thế nào, chúng ta cũng sẽ không dao động.”

“Đợi một chút, đợi một chút! Người các người ái mộ là ông nội, muốn gả cho ông nội?” Tạ Đằng không dám tin nhìn Diêu Mật, điều này sao có thể? Mắt tiểu đầu bếp bị mù rồi sao?

Diêu Mật xấu hổ gật đầu: “Không phải tướng quân đã biết?” Vừa hỏi vừa nghi ngờ, chẳng lẽ Tạ Đằng muốn đổi ý, không muốn nói giúp mình với lão tướng quân nữa?

Tình huống quái gì thế này? Tạ Thắng đứng bên cạnh hơi sững sốt, người tiểu đầu bếp ái mộ không phải đại ca, mà là ông nội? Không thể nào, ta có nghe lầm không?

“Hừ.” Sắc mặt Tạ Đằng không thay đổi, vung tay lên, đầu tiên là bổ một phát chém hôn mê Cổ Đông Cẩn chẳng biết chuyện gì ở bên cạnh, bước nữa, thuận thế chém La Hân ngã xuống đất, lúc này mới chuyển hướng sang hỏi Diêu Mật nói: “Nàng lặp lại lần nữa.”

Sử Tú Nhi thấy Diêu Mật ngơ ngác, liền đứng ra, thay mặt Diêu Mật trả lời: “Người chúng ta ái mộ là lão tướng quân, cầu tướng quân thành toàn.”

Phạm Tinh cũng bước lên nói: “Xin tướng quân thanh toán cho chúng ta với lão tướng quân.”

Tiếng Phạm Tinh vừa dứt, Diêu Mật liền cảm giác được không khí bên người trầm xuống một chút, trời nóng bức, lại có một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân bốc lên.

Tạ Thắng mờ mịt nhìn Sử Tú Nhi, vừa quay đầu lại, chỉ thấy đại ca anh minh thần võ Tạ Đằng đã đứng hóa đá tại chỗ.

31. Chương 31: Trên Giường

Diêu Mật mắt thấy sắc mặt Tạ Đằng cổ quái, cả người cứng đờ, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, đến tận cùng là chỗ nào không ổn, lại không nói ra được, trong bụng chỉ sợ Tạ Đằng lật lọng, không chịu nói giúp các nàng việc cưới xin với Tạ Đoạt Thạch, bởi vậy hỏi dò: “Tướng quân, chuyện lúc trước ngài đáp ứng, sẽ không nuốt lời đấy chứ?”

Tạ Đằng không trả lời, trong lòng gầm thét: Rốt cuộc là sao? Tiểu đầu bếp này bày đặt ta đây không ái mộ một vị tướng quân tuổi trẻ tài cao, tuần tú dụ người, lại đi thích cái ông nội lão đầu này? Điều này ai mà có thể chịu nổi? Tiểu đầu bếp, nàng gương to mắt nhìn xem, nhìn xem, một người đẹp trai tài giỏi như ta trước mắt nàng đây, sao không thích chút nào chứ? Ông nội lúc nào cũng khoe khoang, nói rằng ngày xưa ông làm bao thiếu nữ mê đắm như thế nào, chiếm được trái tim của bà nội đơn giản ra làm sao. Bây giờ cũng vậy, ông lần thứ hai làm say mê ba tiểu đầu bếp. Công lí ở nơi đâu? Còn nữa, A Thắng đã hai lần chứng kiến ta hi sinh nhan sắc, cùng tiểu đầu bếp kéo ôm ôm kéo, cứ như vậy, vẫn không chiếm được trái tim của nàng, nếu bị truyền đi, còn không khiến người ta cười chết sao? Lần này, thể diện coi như bị quăng đi hết!

Tạ Thắng nhìn chằm chằm Sử Tú Nhi, trong lòng muôn vàn cảm khái: Ấy, tiểu đầu bếp này, nếu người ái mộ đại ca thì thôi, đằng này lại đi thích ông nội? Mắt bị sao rồi à? Hừ nghĩ nghĩ, lại nghiêng đầu nhìn xem sắc mặt của Tạ Đằng, sém chút nữa cười bể bụng, phải liều mạng nín nhịn, mới không có bật cười, chỉ là vẻ mặt vô cùng cổ quái. Ai ui, đại ca lần này té quá đau nha, thực sự không thể giải thích nổi rồi!

Diêu Mật nhìn Tạ Đằng, rồi quay sang nhìn Tạ Thắng, một cảm giác kì dị nổi lên, không khỏi cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ngơ ngác nhìn nhau, đây là sao nữa rồi?

Tạ Đằng động môi định lên tiếng, khóe mắt chợt liếc về ánh sáng lóe lên trong bóng tối, chỉ trong nháy mắt, hần nhìn tỷ muội Diêu Mật quát lên: “Mau lui ra sau!”

Giữa mùa hạ, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu thành những chấm nhỏ lốm đốm trên nền đất, gió khẽ thổi một cái, bóng cây đung đưa, chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, bốn chuôi kiếm sáng choang đột nhiên đâm ra từ kẽ cây, hai thanh đâm tới Tạ Thắng, hai thanh còn lại như chớp đâm tới Tạ Đằng.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh trố mắt nhìn, thấy kiếm quang lóe lên khắp bốn phía, lập tức hét ầm lên, trong lúc hoảng sợ chân thụt lùi về phía sau, lại vấp phải người Cổ Đông Du và Cổ Đông Cẩn, nhất thời chân mềm nhũn, cả hai đều té lăn ra đất.

Mắt Diêu Mật hoa lên, đã thấy bốn người áo xám cầm kiếm quần lấy Tạ Thắng và Tạ Đằng, nàng tức khắc kêu thất thanh: “Người đâu, có thích khách!”

Một gã đang đánh nhau với Tạ Đằng nghe được tiếng hét của Diêu Mật, liền một kiếm đâm tới Diêu Mật.

Tạ Đằng bay lên đạp một cước vào cổ tay gã áo xám đang quần đấu với mình, đá bay kiếm gã áo xám, lại mượn lực phản kích lại của cổ tay gã áo xám, nhảy đến bên Diêu Mật, tay phải vừa duỗi, đã nắm lấy eo của Diêu Mật kéo nàng ra phía sau, khó khăn né tránh một kiếm hướng tới ngực Diêu Mật của gã áo xám kia, mắt thấy gã đó hụt thế kiếm, tay trái lập tức đâm một quyền vào mặt gã.

Hai gã áo xám đang đánh với Tạ Thắng, một gã trong đó đột nhiên bỏ qua Tạ Thắng, cầm kiếm liều mạng đâm vào vai trái của Tạ Đằng. Gã áo xám vừa bị Tạ Đằng đạp bay kiếm lúc này, cũng cầm kiếm từ mặt đất lên, đâm vào lưng Tạ Đằng.

Tạ Thắng thấy cả ba gã áo xám đều đâm tới Tạ Đằng, mà trong tay Tạ Đằng lại không có kiếm, tay phải còn ôm Diêu Mật, lập tức khẩn trương, một quyền đánh tới gã áo xám đang quần lấy mình, kêu lên: “Đại ca, coi chừng phía sau!”

Lúc Diêu Mật được Tạ Đằng ôm trong vòng tay, khí tức nam tử xộc vào cánh mũi, may là trong tình thế như thế này, cơ thể chỉ nhũn một nửa, gò má rần lên như phát sốt, hô hấp dồn dập. Đầu của nàng hơi ngửa ra phía sau, đúng lúc trông thấy gã áo xám phía sau nhất kiếm, đâm tới lưng Tạ Đằng, nhanh như chớp, còn chưa kịp suy nghĩ, tay trái đã duỗi ra che chở ôm lấy lưng Tạ Đằng, đồng thời mở miệng thối một cái, hung hăng thối về phía gã áo xám đang vọt tới.

Người áo xám cầm kiếm muốn đâm, bất chợt một hương thơm kì dị thổi tới, ngực cứng lại, tay chân tê dại, lực đạo trong tay giảm hết bảy phần, mặt dù vậy, thế kiếm vẫn chưa tan, đã đâm trúng một thứ, tập trung nhìn lại, thứ hấn đâm không phải là lưng Tạ Đằng, mà là tay của một cô gái trẻ.

“A!” Diêu Mật đau đớn kêu lên, cả thân hình yếu ớt ngã trên tay Tạ Đằng.

Tạ Đằng một tay đánh vào gã áo xám, gã áo xám còn chưa cầm kiếm đâm tiếp, chân trái cùng lúc đã tung một cú về phía trước, toàn lực xoay người, đối đầu với gã áo xám sau lưng, một đâm vừa tung ra, gã áo xám đã hét lớn rồi gục ngã. Hắn ôm Diêu Mật, chuyển nàng từ tay trái sang tay phải, chân khều một cái, hất kiếm gã áo xám dưới đất lên, tay đưa ra chụp lấy, một kiếm đã đâm giữa ngực gã áo xám đó, lại xoay một cái, tàn nhẫn đâm kiếm một cách chính xác về phía một gã khác đang lao tới.

Cánh tay trái của Diêu Mật bị đâm, vô cùng đau nhứt, chỉ cảm thấy choáng váng, chợt một cổ chất lỏng ầm ầm phun ra, nàng dùng tay phải lau mặt, một mảng đỏ tươi, mùi máu tanh xộc vào mũi, nhất thời không chịu được nữa, ngọe đầu, hôn mê bất tỉnh.

Lần ngất này của Diêu Mật lại hôn mê tới hai canh giờ, đợi khi nàng tỉnh lại, một gương mặt đang nhìn nàng vô cùng lo lắng, lẩm bẩm gọi: “Tiểu Mật, Tiểu Mật!”

Diêu Mật mở mắt, thấy người ngồi bên mép giường là Cổ phu nhân, nửa mừng nửa lo kêu lên: “Mẹ!”

“A, tỉnh lại là tốt rồi!” Cổ phu nhân sờ trán Diêu Mật, thấy không bị nóng sốt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoa ngực nói: “Làm mẹ sợ muốn chết. Đại phu đã giúp con băng lại, nói rằng bị mất máu, lại bị hoảng sợ nên mới ngất xỉu. Nếu không sốt thì không có gì đáng ngại. Con ơi là con, khiến mẹ lo lắng muốn chết!”

“Mẹ, những thích khách ấy đâu rồi?” Diêu Mật nhớ tới cảnh tượng trước khi bị hôn mê bất tỉnh, vô cùng hoảng sợ.

Cổ phu nhân bưng nước tới dứt cho nàng, vỗ về mấy câu, lúc này mới nói: “Bốn thích khách kia đã chết ba người, còn một bị bắt sống, lại cần chặt độc ngậm trong miệng tự vẫn. Theo lời hộ vệ, bốn gã thích khách đó đột nhập vào lúc tờ mờ sáng, từ tường bên kia của hòn giả sơn tiến vào, bọn chúng phục sẵn ở đó, phỏng

chùng vốn là trong lúc tiệc tùng nhiều người ám sát tướng quân, không ngờ đám người phủ tướng quân lại qua bên ấy, đành phải ra tay trước dự kiến.”

Diêu Mật nhờ tay Cố phu nhân uống nước xong, lo lắng hỏi: “Vây tướng quân có sao không? Sử tử tử và Phạm muội muội đâu cả rồi?”

“Không có chuyện gì.” Cố phu nhân đáp lại, “Tú Nhi và Tiểu Tình cũng bị kinh hãi, đã uống một thang thuốc an thần, bây giờ đã ngủ rồi!”

Diêu Mật nghe tất cả đều không bị gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy cánh tay đau nhức, không khỏi rên rỉ nói: “Đau quá!”

“May là không bị thương gân cốt, chỉ bị thương da thịt.” Cố phu nhân không cho Diêu Mật cử động, cầm quạt quạt nhẹ cho nàng, an ủi: “Nghỉ ngơi vài ngày là ổn thôi.”

Đang nói chuyện, Cố Đình cùng Sử di nương và Phạm di tiến vào, thấy Diêu Mật không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng, nói: “Nghe đại phu nói, thuốc trị thương của phủ tướng quân chính là đỉnh của đỉnh, đắp khoảng ba ngày sẽ ổn, chỉ là tiết trời oi ả, được tính của thuốc đắp trên cánh tay chỉ sợ biến đổi, cần phải vén tay áo lên, để cho vết thương thoáng khí.”

Diêu Mật nghe bọn họ nói vậy, lúc này mới để ý tay áo của mình đã được vén lên thật cao, lộ cả cánh tay, băng gạc quấn trên cánh tay rỉ ra một ít máu, nhìn thấy mà giật mình.

Cố phu nhân thấy nàng nhìn cánh tay, liền lên tiếng: “Yên tâm đi, đại phu đã nói, thuốc này rất tốt, sẽ không lưu sẹo.”

Cái ta lo lắng cũng không phải chuyện này. Diêu Mật lăm lăm, đảo mắt nhìn quanh một chút, phát hiện thì ra mình không nằm trong phòng của mình, lại cẩn thận quan sát, nhận ra đây là phòng của Tạ Đằng, mình lại đang nằm trên giường lớn của hắn nữa cơ chứ! Trời ạ, tại sao ta lại nằm trên giường của tướng quân? Không phải rất không ổn sao?

Diêu Mật không biết là, khi nàng té xỉu, là Tạ Đằng ôm nàng qua bên này, vì sợ phòng nàng tai vách mạch rừng, trong lúc cấp bách, cũng chỉ nghĩ được ôm nàng đến phòng của mình, đặt trên giường lớn. Rồi nói với đám người Cố phu nhân: “Tiểu Mật bị thương, không thích hợp di chuyển qua lại, cứ để nàng nằm trong phòng ta dưỡng thương, ta ở sương phòng khác nghỉ ngơi là được.”

Cố phu nhân mặc dù cảm thấy kì quái, lại nghĩ phủ tướng quân không có nữ quyến, bọn họ lại là người sống trong quân ngũ, trong chiến tranh, nên cũng không để ý nhiều, vả lại ôm cũng đã ôm vào rồi, còn có thể nói gì nữa, nhất thời liền gạt đầu.

Vì Tạ Đằng và Tạ Thắng rất nhanh đã xử lí xong đám thích khách, nên không kinh động đến quan khách, yến tiệc vẫn tiến hành như dự định, gian ngoài vô cùng tưng bừng náo nhiệt. Tạ Đoạt Thạch hỏi đại phu, nghe trả lời là Diêu Mật chỉ bị thương đến da thịt, không có gì đáng ngại, cũng yên lòng, sai người đến mời đám người Cố phu nhân ra gian ngoài tham dự bữa tiệc, an bài một a hoàn khác đến hầu hạ Diêu Mật.

Diêu Mật sợ gian ngoài thiếu người phục vụ, nên phất tay bảo a hoàn kia ra gian ngoài giúp đỡ một tay, nói nếu có chuyện gì sẽ gọi người. Đợi a hoàn kia lui xuống, nàng mới sung sướng nghĩ: Tướng quân vốn đã đồng ý nói giúp chúng ta với lão tướng quân, bây giờ ta lại giúp hắn cầm một kiếm, lại nằm ở đây, hẳn chắc chắn sẽ không nuốt lời.

Vì trong phòng yên tĩnh, Diêu Mật nhắm mắt lại nghỉ ngơi, vừa nghĩ nên nói như thế nào với Cố phu nhân, để bà chuẩn bị tâm lí, lại nghe tiếng rèm lay động, có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến vào, nhất thời tưởng là a hoàn, nên lơ đãng không quan tâm, không ngờ tiếng bước chân lại dừng bên mép giường, có người kêu: “Biểu muội, biểu muội!” Nghe giọng nói, là của Cố Đông Du.

Diêu Mật bất chợt mở mắt ra, trời ạ, đủ chưa vậy hả?

Cố Đông Du tiến vào thăm Diêu Mật là do Cố Đình nói bóng nói gió, mắt thấy Tạ Đoạt Thạch sẽ nhân Diêu Mật làm cháu gái nuôi, Diêu Mật lại giúp Tạ Đằng cầm một kiếm, địa vị của nàng trong phủ tướng quân, không cần nói cũng biết. Nếu như Cố Đông Du cưới Diêu Mật, Cố phủ sẽ có hi vọng phục hưng.

Trong lòng Cố Đông Du cũng biết Diêu Mật lúc này không giống như xưa, miễn là có được tâm của nàng, mặc kệ Tạ Đoạt Thạch nhận nàng làm nghĩa nữ, hay là nghĩa tôn nữ (cháu gái nuôi), dù thế nào mình cũng phải nhất định đi theo để nước lên thì thuyền lên. Bởi vậy liền ôn nhu kêu hai tiếng biểu muội, lại hỏi tiếp: “Muội đã đỡ hơn chưa? Cần ăn cái gì không? Huynh giúp muội bưng vào!”

Cố Đông Du ở nơi đây vừa dứt lời, màn rèm đã vén lên, La Hãn bưng một chén cháo loãng đi vào, đặt lên bàn, cũng không thèm liếc Cố Đông Du một cái, chỉ hỏi Diêu Mật: “Tiểu Mật, đói bụng chưa? Ta đỡ nàng dậy ăn cháo nhé?”

Diêu Mật mặt đơ như gỗ nhìn hai nam tử trong phòng, trong lòng gào thét: Nếu lão tướng quân thấy được, ta phải giải thích như thế nào? Nam triều Đại Ngụy thành phế thải hết rồi sao? Không thì, một người đàn ông sao lại chạy vào khuê phòng của con gái, còn nói dứt đối phương ăn cháo nữa?

Diêu Mật vô cùng tức giận, nhất thời quên mất đây không phải là khuê phòng của nàng, mà đây là phòng của Tạ Đằng. Nàng đang muốn trách mắng Cố Đông Du và La Hãn, lại nghe tiếng cửa mở vang lên, có người đặt ngón tay trên khung cửa gỗ gỗ, trầm giọng nói: “Ngủ chưa? Nếu không ngủ thì ta vào đây!”

Là giọng của Tạ Đằng! Lúc này Diêu Mật mới nhớ tới mình đang nằm trên giường của người ta, đột nhiên, mặt nóng như thiêu đốt, chỉ nỗ lực tự nhủ với mình: Bình tĩnh, bình tĩnh! Bà nội ngủ một lát trên giường cháu trai thì có là sao?

Thoáng chốc Diêu Mật đã tỉnh táo lại, ngẫm nghĩ: Chẳng lẽ Tạ Đằng đến đây để nói cho ta biết, đã nhắc chuyện đó với lão tướng quân? Tâm nguyện của ta, sẽ được hoàn thành?

32. Chương 32: Đút Cháo

Cố Đông Du vừa nghe giọng nói của Tạ Đằng, quỷ thần xui khiến, hần lập tức ngồi vào mép giường, nghiêng đầu nhìn cánh tay của Diêu Mật, hỏi: “Còn đau không?”

Cố Đông Du nghe từ miệng của Cố Đông Cẩn được mấy câu nói, nói rằng Tạ Đằng chặt hần làm hần choáng váng, từng chất vấn Diêu Mật có đúng là nàng ái mộ Tạ lão tướng quân, muốn gả cho Tạ lão tướng quân hay không. Hai người bọn họ thảo luận một hồi, liền cho ra một kết luận, Diêu Mật bị ma quỷ ám nên mới muốn gả cho Tạ Đoạt Thạch, còn Tạ Đằng, đương nhiên muốn ngăn cản chuyện này lại để khỏi bị người khác chê cười. Mà Cố Đông Du hần, vốn là cùng với Diêu Mật nói chuyện, chỉ cần hần biểu hiện thật tốt, có thể khiến Diêu Mật hồi tâm chuyển ý, nghĩa là gián tiếp ngăn cản ý tưởng hoang đường của Diêu Mật, giúp Tạ Đằng một đại ân.

Hiện nay hần và Diêu Mật cư xử thân thiết, Tạ Đằng cũng có thể an lòng, để cho Tạ Đằng biết, Diêu Mật đã có vị hôn phu là hần, nói cái gì mà ái mộ Tạ Đoạt Thạch, chỉ là đùa giỡn, không thể xem là thật.

La Hãn thấy Cố Đông Du đặt mông ngồi bên mép giường, không khỏi ngạc nhiên, vị biểu ca này vô sỉ quá đi? Không phải là vẫn chưa định hôn sự sao? Sao lại lên giường ngồi? Trong lòng hần suy nghĩ, nhất thời tức giận, hần ngồi bên kia giường, cũng hỏi hệt thế: “Tiểu Mật, nếu nàng không thoải mái, cứ nói ra đi.”

Bên giường thoáng cái có hai người nam tử trẻ tuổi ngồi, toàn thân Diêu Mật cứng đờ, cánh tay bị thương không làm gì được, nói cũng không nói ra lời, chỉ thở hổn hển chửi bới trong yên lặng.

Tạ Đằng gõ cửa, không nghe Diêu Mật trả lời, nghiêng tai lắng nghe, biết trong phòng còn có những người khác, vội vàng vén màn đi vào, liếc mắt quét qua Cố Đông Du và La Hãn ngồi bên giường, sắc mặt không khỏi trầm xuống, ánh mắt như dao chém lên mặt bọn họ, nói giọng kìm nén: “Đây là phòng của ta, sao các người tùy tiện vào đây?”

Thì ra người cũng biết đây là phòng của người à? Cố Đông Du và La Hãn nói thầm: Phũ tướng quân có nhiều sương phòng như thế, người lại ôm Tiểu Mật vào phòng của người, thật quá đáng không chứ?

Ba nam nhân đều có tâm tư, quét mắt nhìn nhau, ánh mắt đánh nhau kịch liệt.

La Hãn coi Diêu Mật là chí nguyện của mình, hiện giờ dò xét được đám người Cố phu nhân chờ ở phủ tướng quân, chỉ cần vết thương của Diêu Mật lành, tự nhiên phải về Cố phủ, đến lúc đó người có thể làm chủ của hôn sự Diêu Mật là Cố phu nhân, chứ không phải là người của phủ tướng quân. Thực sự hần không cần

phải lấy lòng Tạ Đằng nữa, chỉ cần lấy lòng Diêu Mật là được, đến lúc đó sẽ đề nghị kết thân gia với Cổ phu nhân, mười phần chắc chắn.

Cổ Đông Du lại dựa vào bản thân là biểu ca của Diêu Mật, lại có trưởng bối làm chủ, một lòng nhận định rằng hôn sự của mình và Diêu Mật sẽ không thay đổi, nhìn thấy La Hãn xích lại gần, cũng rất không thoải mái. Nhất thời nghĩ Tạ Đằng với mình là cùng chung chiến tuyến, liền lấy ánh mắt dò xét nhìn La Hãn, không nhìn được, mở miệng nói: “La nhị gia, chuyện của biểu muội nhà ta, không cần làm phiền người. Vả lại nam nữ khác biệt, người ngồi gần như thế không ổn đâu.”

Là biểu muội của người, không sai, nhưng chưa chắc là của nhà người. La Hãn cũng dò xét nhìn Cổ Đông Du, thản nhiên nói: “Được hay không, không do người tính, phải do Tiểu Mật định đoạt.”

“Cánh tay Tiểu Mật bị thương, các người chen bên giường làm sao mà nói chuyện?” Tạ Đằng cũng không khách khí, đi ra phía trước, tay trái nắm lấy La Hãn, tay phải nắm Cổ Đông Du, lôi bọn họ qua một bên, ẩn xuống ghế nói: “Muốn nói cái gì, ở đây nói cũng được.”

Bên giường không còn ai, Diêu Mật cảm thấy áp lực được buông lỏng hẳn, thân thể dần dần mềm lại, không còn cứng đờ nữa, nhất thời nhìn ba người trong phòng, nghi hoặc ngẫm nghĩ, bọn họ sao vậy? Sao thấy rất giống tranh giành tình nhân nhỉ?

Cái ý niệm tranh giành tình nhân này nảy lên trong đầu, Diêu Mật bỗng nhiên thông suốt, trời ạ, ta không cần phải buồn vì chuyện cưới gả nữa? Có người tranh nhau vì ta à? Không cần phải lấy lão tướng quân làm chồng cũng có thể gả ột người nam nhân tốt khác? Nếu như vậy thì cũng không phải là không nên gả cho lão tướng quân. La Hãn coi ta là thể thân của Tạ Vân, còn biểu ca thì bởi vì ta có thể vịn vào quan hệ với lão tướng quân nên mới nhắc lại chuyện hôn sự, nhưng bất kể thế nào, bọn họ đang tranh nhau! Đối tượng tranh giành chính là ta. Loại cảm giác này, sao lại thoải mái thế nhỉ?

Cổ Đông Du cảm thấy rất uất ức, rõ ràng hắn và biểu muội đã bàn chuyện kết hôn, La nhị gia còn tranh cái gì mà tranh? Hắn mở miệng nói: “La nhị gia, cô cô dẫn biểu muội lên kinh, vào ở Cổ phủ, vốn là đã bàn chuyện hôn sự. Mặc dù vẫn chưa định chính thức, nhưng trưởng bối hai nhà đã thăm chấp nhận. Chỉ cần định một cái thì biểu muội là vị hôn thê của ta, ta ngồi bên giường quan tâm nàng một chút, cũng không gì đáng trách, nhưng không biết La nhị gia dựa vào cái gì?”

La Hãn ngửa đầu nói: “Thứ người nói chỉ là vô dụng. Luận tài luận mạo luận gia thế, mọi người đều thấy người không bằng ta, mắt Tiểu Mật bị mù mới chọn người, mà không chọn ta! Tiểu Mật, nàng nói xem có đúng hay không?” Sau khi nói những lời này, hắn chuyển sang hỏi Diêu Mật.

Diêu Mật sững sốt, nếu chọn thật, đương nhiên là chọn La Hãn. Nhưng từ từ, nếu nàng có quyền chọn, sao nàng lại chọn làm thể thân cho Tạ Vân?

Tạ Đằng thấy Diêu Mật không đáp lời La Hãn, sắc mặt hơi nguôi giận, ngồi bên mép giường nói: “Tiểu Mật, ta đã nói với ông nội!”

“Hả, nói?” Diêu Mật giật mình, trước chỉ sợ Tạ Đằng không nói, sau một hồi ra sức, lại sợ Tạ Đằng nói, hiện giờ nghe lời này, không khỏi thấp giọng nói: “Hả, lão tướng quân nói sao?”

Cổ Đông Du và La Hãn thấy Tạ Đằng ném bọn họ lên ghế, còn bản thân hắn lại ngồi bên giường, không khỏi ngạc nhiên, chuyện này là sao =.=? Chẳng lẽ đến tướng quân cũng muốn cấm một chân?

Tạ Đằng không đáp lời Diêu Mật, chỉ liếc mắt khiêu khích Cổ Đông Du và La Hãn, khóe mắt nheo một cái rồi nói: “Không cần phải liếc mắt đưa đao. Ta là đại ca của Tiểu Mật, ngồi bên giường thì có gì mà kỳ quái?”

“Người thành đại ca của nàng lúc nào?” La Hãn kỳ quái hỏi.

“Ngay vừa rồi, trưởng bối hai nhà đã đàm đạo xong rồi. Đợi đi ra ngoài hành lễ, tuyên bố trước mặt tân khách một chút, Tiểu Mật sẽ chính thức trở thành muội muội của ta.” Tạ Đằng nói, đẩy mắt chảy ra một tầng ý cười thật mỏng, nhưng thu lại rất nhanh, nghiêm túc nói với Diêu Mật: “Ta nhắc tới với ông nội, ông nội lập tức đồng ý nhận thức muội làm nghĩa tôn nữ. Sau này, chúng ta là huynh muội. Làm đại ca, ta có nói mấy câu muốn nói với muội.”

Tạ Đằng nói, hơi dừng lại, thấy Diêu Mật trợn tròn hai mắt, khuôn mặt hồng hồng như rán chiều, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu ra, hần lập tức dời ánh nhìn của mình đi nơi khác, cất cao giọng nói: “Cô nương ở phủ tướng quân chúng ta, đều khá cao quý, nếu như chọn vị hôn phu, đều là kén cá chọn canh, không dễ dàng đáp ứng hôn sự với người khác. Muội không cần phải gấp gáp, cứ từ từ mà chọn. Tuy là qua mười lăm tuổi chẵn, nhưng quan phủ cũng không dám phối muội với người khác đâu. Yên tâm đi!” La nhị và biểu ca nàng thế này cũng chẳng phải hàng hiếm đâu.

Quan phủ chỉ dám phối cô nương nhà tiểu dân, tiểu quan, những cô nương không có gia thế, sao dám cường phối tiểu thư nhà quyền quý? Điểm này, Diêu Mật biết. Thành nghĩa muội của Tạ Đằng, quả thật có thể từ từ chọn lựa, chọn đến năm mười tám tuổi cũng chẳng ai dám nói gì.

“Ta đói bụng rồi!” Diêu Mật vui vẻ ra mặt, đột nhiên cảm thấy ba nam nhân trong phòng đều thuận mắt hần lên, lúc sau có nha hoàn bưng cháo vào hầu hạ nàng, thấy La Hãn đứng lên, cầm chén cháo tới gần bên giường, múc một thìa cháo đưa đến bên miệng nàng vừa nói: “Ta dứt nàng ăn!”

Cố Đông Du chậm hơn, cũng nhanh chân chen lên nói: “Biểu muội, nàng còn muốn ăn gì không? Để ta ra ngoài bưng vào giúp nàng.”

Bị nam nhân vây quanh, tranh nhau hầu hạ cả ngày, đúng là chuyện từ trước nay không dám mơ ước! Diêu Mật cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, đang muốn ăn cháo trong tay La Hãn, chợt cái thìa cháo trước mặt không còn, chén cháo đã vào tay Tạ Đằng, chỉ nghe Tạ Đằng nói: “Ta dứt được rồi, các người đi ra ngoài đi!”

Thấy La Hãn và Cố Đông Du không chịu đi, Tạ Đằng bỏ thìa vào chén cháo rồi nói: “Muốn ta nhắc lại lần thứ hai à? Đây là phòng của ta, Tiểu Mật là muội muội của ta. Sau này hôn sự của Tiểu Mật, cũng phải được sự đồng ý của ta mới có thể hoàn thành. Các người hiểu đi!”

La Hãn và Cố Đông Du vừa nghe đến mắt choáng váng, đúng vậy, nếu như Diêu Mật thành nghĩa muội của Tạ Đằng, với thân phận của Tạ Đằng, quả thật hần có thể chỉ phối hôn sự của Diêu Mật. Nếu như hần không chấp nhận người kia, phỏng chừng Cố phu nhân cũng sẽ không gả Diêu Mật cho người kia.

Cố Đông Du hơi sợ Tạ Đằng, suy nghĩ lại, quyết định đi ra ngoài hỏi ý kiến Cố Đình, để Cố Đình tìm cách thừa dịp Tạ Đoạt Thạch tuyên bố nhận Diêu Mật làm nghĩa nữ thì sẵn tiện cũng tuyên bố định hôn với Diêu Mật, mà vị hôn phu ấy, chính là mình. Chỉ cần tuyên bố, Diêu Mật nhất định sẽ là người của hần! Không cần phải sợ La Hãn đến cướp người, cũng không cần sợ sau này Tạ Đằng xem thường hần.

La Hãn cũng nghĩ hết thế, hôm nay là thọ yến của Tạ Đoạt Thạch, đợi Tạ Đoạt Thạch vừa tuyên bố nhận Diêu Mật làm nghĩa nữ sẽ thừa dịp náo nhiệt, xin phụ thân và đại ca thuyết phục Tạ Đoạt Thạch làm mai, sau đó trước mặt tân khách cầu thân với Cố phu nhân, mọi người nhất định sẽ âm ỉ một lúc, không sợ Cố phu nhân không chấp nhận.

Hai người bọn họ vừa nghĩ thế, lập tức đáp: “Tướng quân, chúng ta hiểu rồi, sẽ đi ra ngoài ngay.”

Đã hiểu là tốt rồi! Tạ Đằng tỏ vẻ yên tâm, mắt thấy Cố Đông Du và La Hãn vén màn đi ra, lúc này hần mới múc cháo dứt tới bên miệng Diêu Mật, nói: “Đây, ăn cháo!”

Diêu Mật ngửi thấy hơi thở của Tạ Đằng, cứng đờ nửa khuôn mặt, nhỏ giọng nói: “Để tự ta ăn!”

“Cánh tay của muội bị thương mà, sao mà ăn được?” Tạ Đằng thần nhiên dời thân thể, đến gần Diêu Mật, đưa muống đến bên môi Diêu Mật, nhẹ nhàng mở khẽ để nàng hé môi, thấy Diêu Mật bắt đắc dĩ hé miệng, ngậm cháo, ngay sau đó múc thêm một muống cháo, đưa muống thứ hai qua.

Tạ Đằng thấy mặt Diêu Mật như sinh xuân, đôi môi anh đào ngậm cháo, chậm rãi nuốt xuống, không dám nhìn hần một cái, chẳng biết tại sao, tâm tình bỗng nhiên vui vẻ, triệt tiêu cảm giác thất bại khi hần nghe Diêu Mật nói ái mộ, muốn làm người của Tạ Đoạt Thạch. Nhất thời còn phồng thêm, suy nghĩ: Thật ra tiểu đầu bếp thích ta đúng không? Chỉ là nàng không dám nói mà thôi! ^__^

Bị cưỡng chế ăn đến ba thìa cháo, Diêu Mật không thể nín nhịn ăn thêm thìa cháo thứ tư, kiên quyết nói: “Ta no rồi!”

“Mới ba thìa cháo mà muối no rồi à?” Tạ Đằng hết lần này đến lần khác nghiên cứu động tác nuốt cháo, cảm thấy không thích hợp lắm, hần liền hỏi dò: “Tiểu Mật, muối không thích ta nuốt muối ăn à?”

Không thích, rất không thích! Trong lòng Diêu Mật găm rú, nhưng miệng lại không dám nói thật, ấp úng nói: “Không có, không có, thực là ta no rồi!”

Lúc này Tạ Đằng mới thoải mái, cầm chén để lên bàn, không biết lấy chiếc khăn ướt ở đâu ra, cầm khăn tới lau mặt lau miệng cho Diêu Mật. Diêu Mật ngửi thấy vị thuốc đông y, không khỏi la lớn: “Tướng quân, đây là khăn lót hộp thuốc mà.”

“Á, cầm nhầm!” Tạ Đằng bỏ chiếc khăn ướt qua một bên, nhìn môi Diêu Mật nói: “Rất sạch sẽ, không cần lau.”

Diêu Mật: “...”

Thấy Diêu Mật rũ mi, tựa như đang cười, khóe miệng Tạ Đằng cũng nổi lên ý cười, vuốt vuốt ngón tay nói: “Tiểu Mật, ngoại trừ tổ phụ ta, muối có thích ai không? Nếu có, ta sẽ giúp muối tìm hiểu một chút.” Nói đi, nếu như nàng đã từng thích ta, nhưng vì thấy không có khả năng nên mới thích tổ phụ, chuyện này có thể tha thứ được mà. Thừa dịp hôm nay có đông đảo tân khách, không cần phải nhận cái gì mà huynh muội, trực tiếp xin cưới luôn đi. >..

33. Chương 33: Ái Mộ

Con gái thích người nào, sao có thể tùy tiện nói cho nam nhân khác? Diêu Mật liếc Tạ Đằng, lắc đầu nguây nguây.

Thấy Diêu Mật lắc đầu, Tạ Đằng nóng nảy không thôi, tiểu đầu bếp này sao cứ xấu hổ mãi vậy chứ? Chuyện liên quan đến chung thân đại sự, sao lúc nào nàng cũng giấu giếm thế?

Trước kia Diêu Mật ở Cổ phủ, thường nghe mọi người bàn luận tướng quân của phủ tướng quân như thế này như thế nọ, quả thật đã từng âm thầm thương nhớ, nhưng khi nàng cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh bị Cổ Đông Du và Cổ Đông Cẩn ghét bỏ, liền hiểu rõ, điều kiện của các nàng như thế này thì tùy tiện một công tử nào đó trong kinh thành cũng sẽ ghét bỏ các nàng, chớ đừng nói gì là Tạ Đằng. Vả lại khi các nàng đến phủ tướng quân, thấy tận mắt từng đám từng đám tiểu thư khuê các chạy ra chạy vào phủ tướng quân, thấy tận mắt ánh mắt nhìn Tạ Đằng của Cổ Mỹ Tuyết, lại tận mắt thấy vị Đức Hưng quận chúa, một mỹ nhân thân phận địa vị như vậy mà cũng ở đây tìm đủ mọi cách lấy lòng Tạ Đằng. Mà Tạ Đằng đối với những nữ nhân kia toàn bộ đều không bỏ vào mắt. Đã như vậy, nếu nàng có tâm tư với Tạ Đằng, thì thật là không biết tự lượng sức mình, tự mang khổ vào thân, bởi vậy từ lâu nàng đã chặt đứt loại tư tưởng này.

Mặc dù nàng và Tạ Đằng từng có mấy lần tiếp xúc thân mật, đó cũng là dưới tình huống trời xui đất khiến mà tạo thành, thật không dám gán nỗi từ “chân thật”. Nếu chỉ dựa vào vậy, nàng liền cho rằng Tạ Đằng thích nàng, thực sự quá mơ hồ huyền hoặc. Nhưng vì sao Tạ Đằng lại hỏi như vậy? Là sợ sau khi nàng vào ở phủ tướng quân, sẽ nảy sinh vọng tưởng ngông cuồng với hắn, nảy sinh phiền toái không cần thiết, nên mới ẩn ý thăm dò trước sao?

Diêu Mật tập trung suy nghĩ, quyết định làm yên lòng của Tạ Đằng, bởi vậy ngẩng đầu lên nói một cách kiên định: “Ba người chúng ta chỉ từng ái mộ phủ tướng quân, chưa từng thích qua người khác, tướng quân cứ yên tâm.”

“Ta có gì mà không yên lòng?” Tạ Đằng cười xùy một tiếng, trong ngực có tư vị không rõ, ai ôi, ta xui xẻo đến như vậy sao? Tiểu đầu bếp sao lại hoàn toàn xem nhẹ, hoàn toàn tỏ rõ chưa từng yêu thích ta, điều này sao ta có thể chịu nổi?

Mặc dù là vậy, Tạ Đằng vẫn chưa cam lòng, nhìn cánh tay Diêu Mật hỏi: “Tiểu Mật, tại sao lúc ấy muối lại đưa tay giúp ta cầm kiếm? Phải biết rằng, một kiếm kia mà đâm sâu thêm tí nữa thôi, cánh tay của muối coi như bị phế bỏ.” Nếu nói tiểu đầu bếp thật sự không quan tâm đến ta, vậy tại sao lúc ấy, lại chịu quên đi cánh tay của mình giúp ta đỡ kiếm? Chuyện này thật khiến người ta phải suy nghĩ.

Diêu Mật hơi hoảng sợ, nhẹ nhàng thử cử động cánh tay, tuy rất đau đớn, nhưng vẫn còn khả năng di chuyển, cũng không bị tàn phế, thoáng chốc yên lòng, đáp: “Ta chỉ sợ người bị thương, không thể nói giúp chúng ta trước mặt lão tướng quân, nhất thời duỗi tình thế cấp bách, không nghĩ nhiều liền đưa tay ra can, còn có bị phế bỏ hay không, cũng không nghĩ tới.”

Tạ Đằng trầm mặc lại trầm mặc, ngẩng đầu nhìn nóc nhà, rất muốn ngửa mặt lên trời hét to. Từng đám từng đám khuê tú tiếp cận phủ tướng quân kia, thậm chí ngay cả bày cuộc mỹ nhân tắm rửa của Cố Mỹ Tuyết, ngay cả Đức Hưng Quận chúa cũng phải hạ mình quay vòng nịnh nọt người của phủ tướng quân, tất cả đều không phải vì ái mộ ta sao? Nàng vì sao thương cũng không mền cũng chẳng có?

“Tướng quân, lão tướng quân đã đồng ý nhận chúng ta làm cháu gái nuôi sao?” Diêu Mật sung sướng vô cùng, xác nhận lại lần nữa, thận trọng nói: “Vậy chuyện trước kia chúng ta ái mộ lão tướng quân...”

Tạ Đằng sầm nảo trong lòng, cuối đầu liếc nhìn Diêu Mật nói: “Yên tâm đi, ta sẽ giữ bí mật. Những ai đã biết chuyện này, ta cũng sẽ bảo họ giữ bí mật.” Không nên để ông nội biết chuyện này, nếu mà biết, ông lại bắt đầu muốn khoe khoang.

Diêu Mật đỏ mặt, ngượng ngùng đáp lời: “Tạ ơn Tạ tướng quân!”

“Đừng gọi tướng quân, hãy gọi ta là đại ca đi.”

“Đại, đại ca.”

“Ừ.”

Tạ Đằng vừa mất niềm tin, lập tức liền khôi phục, không phải tiểu đầu bếp chỉ nói là đã từng ái mộ lão tướng quân, chưa từng thích qua người khác sao? Vậy ta tìm cách khiến nàng yêu mền ta là được rồi. Đợi đến khi ông nội nhận nàng làm nghĩa tôn nữ, ta trở thành nghĩa ca của nàng, liền có thể lấy danh nghĩa đại ca mà từ từ bước vào lòng nàng, và lại lấy danh nghĩa đại ca này giúp nàng từ chối những mối hôn sự, đợi đến lúc nàng bất tri bất giác thích ta, ta sẽ thổ lộ với nàng, việc lớn tất thành, kết cục viên mãn.

Diêu Mật thấy Tạ Đằng bỗng dưng trầm xuống, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn trộm, vừa lúc đụng trúng Tạ Đằng xoay mặt nhìn tới, ánh sáng hắt vào khung cửa sổ, con người Tạ Đằng đen láy, sóng sánh như nước hồ xuân, như muốn xem thấu lòng người, ngực Diêu Mật bỗng dưng đập mạnh, nàng vội vàng rũ mắt xuống, hơi hốt hoảng vò vò góc chăn.

Tạ Đằng thấy Diêu Mật ngẩng đầu nhìn trộm hắn, khuôn mặt hồng nhuận, cái cúi đầu e thẹn đưa tình, oán giận trong lòng bỗng chốc tiêu tan, nhìn trộm nữa đi nhìn trộm nữa đi, ta đã nói mà, kì thực tiểu đầu bếp, ừm, ái mộ ta mà, chẳng qua là chính nàng không biết thôi.

Bên ngoài là thọ yến. Mọi người cùng Tạ Đoạt Thạch qua khoảng ba tuần rượu, đã bắt đầu hỏi chuyện Diêu Mật: “Không phải nghe nói là hôm nay Tạ lão tướng quân muốn nhận nghĩa nữ sao? Sao lại chưa có động tĩnh gì hết thế?”

Tạ Đoạt Thạch cười lên tiếng: “Ba a hoàn kia tuổi quá nhỏ, nhận làm con gái bồi phận sẽ rối loạn, nên ta tính nhận bọn nó làm nghĩa tôn nữ. Đợi lát nữa, ta sẽ gọi bọn nó ra gặp mặt mọi người, cần gì phải gấp gáp.”

“A, lão tướng quân muốn nhận nghĩa tôn nữ, không phải tôn nữ, vậy càng được hơn.” Một vị phu nhân kinh hỉ không thôi, yên lặng lăm lăm với một vị phu nhân khác: “Có ai mà không muốn kết thân với phủ tướng quân chứ? Nhưng nếu lão tướng quân muốn nhận con nuôi, vậy bồi phận sẽ quá cao, không thể để cháu trai tới cầu hôn được. Tuy nghĩa tôn nữ không bằng, nhưng có thể nói tới chuyện cầu hôn.”

“Còn chưa biết thân phận lai lịch của nghĩa tôn nữ này ra làm sao, người đã nhắm làm mục tiêu rồi à?”

“Khụ khụ, đến phủ tướng quân làm a hoàn, lai lịch mà tốt được sao? Hiện nay không chỉ là con nhà bình thường, ngay cả tiểu thư nhà tiểu quan cũng khó gả như nhau thôi. Dựa vào thế lực của phủ tướng quân, mặc dù thế nào cũng có người đáp cửa cầu hôn, nhưng các nàng chẳng qua chỉ là nghĩa tôn nữ, khác gì nhà người ta, tỷ như gia thế chúng ta thế này nếu tới cầu hôn, cũng sẽ vui vẻ đáp ứng, nếu không thì chờ lên làm Vương phi à?”

“Nói cũng phải. Vả lại phải nhìn xem tướng mạo phẩm cách của nghĩa tôn nữ kia ra làm sao, nếu chấp nhận được, phải lập tức thủ hạ vi cường. Cần phải biết rằng, tiểu thư nhà người khác khó gả, nhưng tiểu thư phủ tướng quân, luôn là hàng nóng phải được người ta tranh đoạt.”

Chúng phu nhân xì cào bàn tán, La Hãn nghe bầy bầy tám tám, trong lòng sốt ruột, cùng La lão gia và đại ca La Ôn bàn bạc mấy câu, lại lặng lẽ chỉ Cổ Đông Du cho La lão gia xem, nói: “Tiểu tử đó tuy là giàn bông, không còn dùng được, nhưng hãn lại là biêt ca của Tiểu Mật, chiếm ưu thế hơn. Nếu Cổ phu nhân một lòng muốn thân càng thêm thân, ta sẽ không có phần thắng.”

La lão gia khó khăn lắm mới thấy La Hãn một lòng một dạ muốn cưới vợ, đương nhiên là muốn giúp hãn đạt được tâm nguyện, liếc nhìn Tạ Đoạt Thạch trên bàn chủ tiệc một cái, nhỏ giọng nói: “Đợi ta và lão tướng quân mật nghị vài câu, nếu lão tướng quân đồng ý ra mặt giúp con, Cổ phu nhân tất nhiên phải nể mặt mũi.”

Cổ Đông Du sớm đã trông thấy La Hãn vừa nói chuyện vừa liếc nhìn hãn bên này, hãn cũng cực kì nôn nóng, nếu nói trước kia hãn muốn Diêu Mật là vì có thể leo lên làm thông gia với phủ tướng quân, nên mới nổi lên tâm tư, nhưng lúc này, lòng lại có ý tranh giành thật sự. Vật cũng vậy, người cũng vậy, nếu có người muốn tranh giành với mình, liền đột nhiên phát hiện vậy này, người này đặc biệt có sức hấp dẫn, khiến cho người ta quên mất hơn thiệt, chỉ một lòng một dạ muốn tranh vào tay.

Cổ Đình nghe Cổ Đông Du nói La Hãn cũng muốn Diêu Mật, không khỏi trầm ngâm. Tuy rằng Tạ Đoạt Thạch muốn nhận ba đứa làm nghĩa tôn nữ, nhưng thứ nhất Sử Tú Nhi và Phạm Tinh là di cháu gái vủa hai người vợ (con của vợ lẽ), không so được với Diêu Mật là cháu gái của mình. Thứ hai, mặt mày của Diêu Mật giống Tạ Vân, có điều này, Tạ Đoạt Thạch cũng vậy, Tạ Đằng cũng vậy, thế nào cũng đối xử đặc biệt với Diêu Mật. Diêu Mật, nhất định phải trở thành cháu dâu của Cổ phủ, Cổ phủ mới có hi vọng phục hưng.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ăn xong thang uống an thần, ngủ một lát rồi tỉnh dậy, khôi phục sắc mặt bình thường, nhất thời nhìn nhau nói: “Người không sao chứ?” Hỏi xong, lại đồng thời đứng lên nói: “Mau, mau đi xem Tiểu Mật, không biết nàng thế nào rồi?”

Các nàng chải đầu rửa mặt đơn giản, đổi xiêm y, gọi một tiểu nha đầu vào dẫn dò mấy câu, lúc này mới vội vã chạy đến phòng Tạ Đằng, vừa đi vừa khẽ trao đổi: “Không biết tướng quân nghĩ muốn làm ổn định cái gì nhỉ? Lại ôm Diêu Mật vào phòng của hãn. Nếu lão tướng quân hiểu lầm thì sao bây giờ?”

Dù sao đây cũng là phòng của Tạ Đằng, các nàng đi tới trước cửa phòng rồi nhưng cũng không lập tức vào trong, đang định gõ khung cửa một tiếng, lại nghe thấy giọng nói của Tạ Đằng: “Tiểu Mật, giữa La nhị gia và biểu ca muội, muội chọn ai?”

Chuyện là sao thế này? Sử Tú Nhi và Phạm Tinh kinh hoảng nhìn nhau, xem ra sự việc đã phát sinh biến cố, nếu không, tướng quân sẽ không nói đến bức này. Lại nghe Diêu Mật trả lời: “Cả hai người một ta cũng không muốn!”

Tạ Đằng đang hỏi nếu phải chọn, lại nghe ngoài cửa vang lên một tiếng động nhỏ, trầm giọng nói: “Vào đi!”

Lúc Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đi vào, Tạ Đằng cười như không cười liếc các nàng một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh có phần kinh hồn bạt vía, ngồi ở mép giường nhìn cánh tay của Diêu Mật, nói: “Tiểu Mật, tướng quân hãn...”

Diêu Mật nghĩ rằng Tạ Đằng đã đi xa, lúc này mới lên tiếng: “Sử tỷ tỷ, Phạm muội muội tướng quân đã nói giúp chúng ta với lão tướng quân.”

“Nói ra, nói ra thật rồi? Vậy sao vừa nãy hãn lại hỏi ngươi sẽ chọn La nhị gia hay là chọn biểu ca?” Sử Tú Nhi hưng phấn đến đỏ mặt, vo góc chăn bên giường, nói: “Lão tướng quân đồng ý rồi sao?”

Khuôn mặt xinh xắn của Phạm Tinh cũng xuất hiện hai rặng mây đỏ ửng, kích động đến chóp mũi cũng đỏ đỏ mồ hôi, giọng run run nói: “Nói như vậy, chúng ta thực sự phải trở thành lão phu nhân ư?”

Diêu Mật ngẩn ra, tức khắc nhớ tới bản thân mình không nói rõ ràng, thành ra Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe không hiểu, tay phải lập tức dầm giường cười: “Các người hiểu lầm rồi! Tướng quân nói không phải việc này!”

“Không phải việc này, vậy là việc gì?” Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thót tim, thấy Diêu Mật cười đến mức ngọt ngào, hình như không phải là chuyện xấu, lại đặt tim về đúng vị trí cũ, vỗ ngực nói: “Nói mau, không được kích thích hứng thú của bọn ta !”

Đội Diêu Mật nói xong, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nhìn nhau, hầu như không thể tin được, tuy rằng các nàng một lòng muốn làm lão phu nhân, nhưng không phải là do bị dồn ép nên mới sinh bất đắc dĩ sao? Nếu có lựa chọn khác, các nàng sao có thể mặt dày, không qua tâm đúng sai, mà kiên quyết muốn làm lão phu nhân chứ? Bây giờ, lão tướng quân dự định nhận các nàng làm cháu gái nuôi, đây quả thực là chuyện từ trên trời rơi xuống nhân bánh béo bở. Có phũ tướng quân làm chỗ dựa, quan phủ đương nhiên sẽ không dám cưỡng bạo phối người cho các nàng, các nàng cũng không cần cấp bách lập gia đình, mẫu thân các nàng cũng không cần phải đòi sống đòi chết ép buộc.

Thấy vẻ mặt không thể tin được của Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, Diêu Mật đưa tay véo các nàng, lắc lắc nói: “Là thật, là thật!”

“Trời ạ, là thật đấy!” Sử Tú Nhi phục hồi tinh thần, nắm lấy hai tai của mình cầu vẻo, rất sợ đã nghe lầm rồi.

Phạm Tinh ngẩn ra, tay nện vào vạc giường, thoáng chốc tay liền đau nhức, lúc này mới ngưng lại, lẩm bẩm: “Cái bản giường này dày quá, dầm mạnh như vậy mà chỉ phát ra một âm thanh như bí hơi, không giống như giường ngủ chúng ta, dầm một cái đã cang ‘thùng thùng thùng’. Người ta nói, vật tựa chủ nhân, ta cảm thấy, cái giường này quả là giống tướng quân.”

Diêu Mật thấy các nàng nói năng lộn xộn, cũng ngờ nghệch cười không ngớt.

Các nàng ở đây nói chuyện, La lão gia và Cố Đình đã một trước một sau tiến đến chỗ Tạ Đoạt Thạch nói mấy câu, Tạ Đằng vừa nghe, hơi ngẩn người, thật sao, hai nhà tranh cháu dâu của ta tới rồi! Ông đang suy nghĩ, ngẩn đầu lại thấy Tạ Đằng đi tới, liền vẫy tay gọi hân qua đây, nói lại ý tứ của La lão gia và Cố Đình.

Lúc này, Đức Hưng Quận chúa né tránh tai mắt mọi người, đi vòng đến viện của Tạ Đằng, gõ khung cửa, giọng nói giòn giã vang lên: “Diêu Mật !”

34. Chương 34: Lựa Chọn

“Là Đức Hưng quận chúa!” Diêu Mật nghe giọng nói, nhớ tới tờ giấy mình và Đức Hưng quận chúa cùng mưu đồ bí mật, không ngờ Đức Hưng quận chúa lại nói chuyện của nàng cho La Hân biết, nếu không phải Tạ lão tướng quân chuẩn bị nhận bọn họ làm nghĩa tôn nữ, thật không biết tạo thành hậu quả gì, tâm trạng có chút tức giận, nói với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh: “Không biết nàng ta đến làm gì?”

“Dù sao nàng ta cũng là quận chúa, là người chúng ta không thể đắc tội, để xem nàng ta muốn nói gì rồi bàn tiếp.” Sử Tú Nhi hạ giọng khuyên Diêu Mật một câu, có giọng nói: “Quận chúa mời vào!”

Đây là lần đầu tiên Đức Hưng quận chúa đến phòng của Tạ Đằng, tuy là nàng tới thăm Diêu Mật, nhưng mắt vẫn nhìn căn phòng một lần, thấy giường lớn, bàn lớn, ngăn tủ lớn, ghế dựa lớn, đèn cửa sổ cũng lớn hơn căn phòng bình thường một chút, tuy nhiên bài biện lại rất đơn giản, không có gì đặc biệt, không khói gập đầu, không hồ là gian phòng của tướng quân, nhìn rất có khí khái.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thấy nàng đến, liền tiến đến vấn an, vì Diêu Mật là bệnh nhân, nhưng cũng không thể không ở trên giường chào một tiếng. Đức Hưng quận chúa xua tay bảo các nàng đừng đa lễ, tiến lên vài bước, ngồi cạnh bên giường nhìn cánh tay của Diêu Mật, nàng cười hỏi: “Cảm thấy sao rồi? Có khỏe không?”

Diêu Mật gập đầu nói: “Tạ ơn quận chúa quan tâm, không còn gì trở ngại.”

Đức Hưng quận chúa nhìn sắc mặt của Diêu Mật một cái, thấy mắt nàng đen bóng, không biết là có phải do khí trời quá nóng hay không, gương mặt nàng đã hồng, không có chút gì giống bệnh nhân, liền gật đầu, cười nói: “Ta nghe La Hân nói qua, đúng là một trận kinh sợ nhỉ!”

Nhắc tới La Hân, cuối cùng Diêu Mật nhin không được thấp giọng nói: “Quận chúa, ta và người đã từng nói, mặc kệ sau này ra làm sao, chúng ta là lên hiệp nghị, sao quận chúa lại nói cho La nhị gia biết?”

Đức Hưng quận chúa để ý thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh mặc dù không bắt kính, nhưng thần sắc lạnh nhạt, biết chuyện này khiến các nàng giận, không khỏi cười nói: “Ngày đó về từ phủ tướng quân, La Hân nhờ muội muội của hắn hẹn ta buổi chiều gặp nhau ở tửu lâu. Hắn kể ta nghe lúc trước ái mộ Tạ Vân như thế nào, lại nói sau này hắn hối hận vì đã không cùng nàng ta đến biên quan, nói đến sau này, viên mất đại nam nhân ấy đỏ lên, ta không đành lòng. Đợi khi hắn nhắc tới chuyện của người, chẳng biết làm sao, ta liền nói chuyện người muốn lấy Tạ lão tướng quân cho hắn biết. Thứ nhất, ta nghĩ cho dù lão tướng quân tốt, nhưng dẫu sao cũng đã lớn tuổi, chưa chắc đã tiếp nhận các người, còn Tạ Đẳng cũng chưa chắc cho các người làm bà nội hắn. Thứ hai, ta nghĩ các người đã muốn cưới, so với gả cho Tạ lão tướng quân, không bằng gả cho La Hân. Mà...”

Diêu Mật nghe Đức Hưng quận chúa nói như thế, ngược lại không tiện trách mắng, chỉ nói: “Mặc dù như vậy, nhưng dù sao là chuyện của chúng tôi, quận chúa cũng phải hỏi qua ý kiến của chúng tôi mới nói cho hắn cũng không muộn.”

Đức Hưng quận chúa vừa mới ở ngoài nghe nói Tạ Đoạt Thạch chuẩn bị nhận đám người Diêu Mật làm nghĩa tôn nữ, bây giờ không muốn đắc tội với Diêu Mật nữa, đành phải nói lời xin lỗi, “Chuyện này là do ta nghĩ không chu toàn, giờ ta bồi người một lễ, người đừng trách ta nữa nhé.”

Sử Tú Nhi khách khí, thấy đang lúc không có nha hoàn, liền tự mình qua rót trà cho Đức Hưng quận chúa, cười nói: “Được rồi, nếu nói ra rồi, thì cũng cho qua đi, đừng để trong lòng nữa, không biết quận chúa còn chuyện gì không?”

Đức Hưng quận chúa cười, gương mặt ửng đỏ nói: “Không nói dối các người, ta biết tướng quân xem thường ta, nhưng một tháng đến phủ tướng quân một lần, da mặt ta đâu dày được như vậy, sống chết quần lầy, mà là, mà là ta có nỗi khổ.”

A, có nỗi khổ? Đám người Diêu Mật vừa nghe lập tức hứng thú, nói tới thì, Đức Hưng quận chúa là người đầu tiên trong hoàng thất mà các nàng tiếp xúc, khó có khi nào nàng không lên mặt, bây giờ đồng ý kể nỗi khổ ra với các nàng, không có lỗi tai mới không nghe.

Lúc trước vì triều Đại Ngụy biến động do hai cuộc chiến tranh, trong mười năm thay đổi đến ba hoàng đế, công chúa quận chúa hiện nay, kì thực không kiêu ngạo bằng công chúa quận chúa tiền triều, có mấy người xin hoàng đế chỉ hôn, tùy tiện xứng với con trai nhà đại thần. Nhưng tâm chí Đức Hưng quận chúa cao hơn, muốn tự tìm một người chồng tốt, không muốn bị tùy tiện chỉ hôn, liền thường xuyên đi đến phủ tướng quân, muốn cho Tạ Đẳng chú ý. Hoàng đế vốn định dùng công chúa hoàng thất hoặc quận chúa để lung lạc lòng của Tạ Đẳng, thấy Tạ Đẳng không để tâm, nên nhin xuống không hạ chỉ tứ hôn, mắt thấy Đức Hưng quận chúa vẫn chưa buông tay, ông cũng vui vẻ đứng ngoài nhìn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có chỉ hôn cho Đức Hưng quận chúa, còn gọi tiến cung khích lệ một phen, muốn nàng tiếp tục cố gắng. Đức Hưng quận chúa thấy Tạ Đẳng còn chưa để ý đến nàng, mà bây giờ không tìm được người khác thích hợp hơn, trong lòng chỉ sợ hoàng đế tứ hôn, bởi vậy đành phải một tháng tới phủ tướng quân một lần, mượn danh nghĩa Tạ Đẳng để tránh bị hoàng đế tứ hôn.

Nghe Đức Hưng quận chúa nói xong, đám Diêu Mật thoáng nổi lên cảm giác đồng cảm. Các nàng sợ bị quan phủ kiên quyết xứng hôn, Đức Hưng quận chúa thì sợ bị hoàng đế tứ hôn, trăm sông đổ về một biển, cùng nhau đến tránh ở phủ tướng quân. Hiện nay các nàng sắp trở thành nghĩa tôn nữ của lão tướng quân, không còn sợ bị cưỡng phối nữa. Nhưng sầu lo của Đức Hưng quận chúa vẫn còn đó, giờ nói với các nàng, hẳn là muốn các nàng trợ giúp. Quả nhiên, Đức Hưng quận chúa nói tiếp: “Hôm nay ta nghe nói lão tướng quân muốn nhận các người làm nghĩa tôn nữ, đợi sau khi nhận xong, các người sẽ là nghĩa muội của tướng quân, đương nhiên sẽ thân thiết với hắn hơn. Nếu có thể giúp ta một tay, ta...”

Diêu Mật không khỏi cầm tay của Đức Hưng quận chúa nói: “Quận chúa, tướng quân kia rất ngang ngược, chỉ sợ chúng tôi khó lòng giúp đỡ người.”

Đức Hưng quận chúa nói: “Cái này ta biết. Thầm nghĩ muốn nhờ các người thám thính một chút, rốt cuộc là hấn thích dạng nữ tử nào nha~!”

Đang nói, ngoài cửa phòng có tiếng bước chân, Đức Hưng quận chúa liền ngưng lại, cáo từ đi ra ngoài. Một hồi sau, màn được vén lên, là Cố phu nhân vào.

Cố phu nhân thông thả nói chuyện, tiểu trù phòng đi trước bưng cháo tới dứt cho Diêu Mật ăn non nửa chén, lúc này mới nói: “Tiểu Mật, con nói thật ẹ biết, có phải con thích La nhị gia kia không?”

“Mẹ, sao mẹ lại hỏi như vậy?” Diêu Mật đỏ mặt, thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ở bên vây xem, hơi bất đắc dĩ nói: “Vô duyên vô cớ, sao con lại thích hấn chứ?”

Cố phu nhân nhìn Diêu Mật, thấy hình như nàng không nói dối, lúc này mới yên lòng lại, gật đầu nói: “Tuy là người La phủ trong sạch, nhưng La nhị gia lớn hơn vài tuổi, vả lại Tổ Văn nói lúc trước hấn ái mộ Tạ Vân, bây giờ thích con, chỉ là vì tướng mạo con giống với Tạ Vân mà thôi. Đừng chọn hấn mới tốt.”

Hiện nay Cố phu nhân đặc ý lắm nha! Lúc trước vì Diêu Mật sắp mười lăm tuổi, mà chuyện hôn sự vẫn chưa định, đầu muốn bạc trắng. Khó khăn lắm mới dẫn Diêu Mật đến Cố phủ, nhắc tới chuyện hôn sự, đại tẩu lại chần chừ chừ, tỏ vẻ như rất khó quyết định, khiến bà tức giận muốn ngả ngửa. Tới khi Diêu Mật nói muốn đến Tây Sơn biệt viện để học nghệ, nhưng lại trà trộn vào phủ tướng quân quyến rũ Tạ Đằng, bà liền hoàn toàn đồng ý. Hiện nay tuy là không quyến rũ được Tạ Đằng, nhưng bây giờ không phải sắp thành nghĩa muội của Tạ Đằng sao? Lúc này vẫn chưa chính thức thừa nhận, nhưng đó chẳng phải là ám chỉ hai nhà sẽ thành thân sao? Trước kia đại tẩu xem thường bà, bây giờ thì phải nịnh bợ bà. Hừ hừ!

Thấy gương mặt hân diện của Cố phu nhân, Diêu Mật tò mò, hỏi: “Mẹ lại nhặt được báu vật nữa à?”

“Còn vui hơn là nhặt được báu vật!” Cố phu nhân hận không thể lớn tiếng tuyên bố khắp mọi nơi, con gái bà có hai nhà muốn đến cầu thân mà bà còn chưa đồng ý kìa.

Sử Tú Nhi nhìn trộm dáng dấp Cố phu nhân một chút, nàng suy đoán: “Chắc là có người đến cầu thân với Cố phu nhân!”

“Không sai, nhưng không chỉ là một nhà!” Cố phu nhân xoa thắt lưng rồi nói: “Đông Du này thì khỏi phải nói đến rồi. Hôm nay có hai nhà muốn đến cầu hôn. Một nhà là La phủ, nói là đến cầu thân cho La nhị gia. Một nhà khác các người đoán xem là ai? Đảm bảo các người đoán không ra đâu?”

“Ai vậy?” Phạm Tinh cũng tò mò, nhà ai mà có thể khiến cho Cố phu nhân đặc ý như vậy?

Diêu Mật lại hơi nóng nảy, nói: “Nương, nương đừng đồng ý loạn đó.”

Cố phu nhân cười nói: “Yên tâm, khó khăn lắm mới có thể lựa lựa chọn chọn, chưa đã ghiền sao lại đồng ý nhanh thế được?”

Sử Tú Nhi nhắc nhở: “Còn một nhà cầu thân mà người chưa nói là ai vậy?”

“À, đó là Tuyên vương phủ!” Đường như Cố phu nhân thoải mái từ lòng bàn chân cho đến đỉnh đầu, giọng nói rõ ràng: “Là Đoan quận vương cầu thân.”

“Đoan quận vương?” Lần này, Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh bị dọa. Đoan quận vương chính là thân ca ca của Đức Hưng quận chúa. Năm nay mười tám tuổi, nghe nói hấn tài hoa xuất chúng, phong thái xuất sắc, tác phong cực tốt. Người như vậy, sao lại cầu hôn với Cố phu nhân? Nghe lầm phải không?

“Các người không có nghe nhầm, đúng là do Trường Sử của vương phủ chính miệng nói. Chỉ là, không phải là chính phi, chỉ làm trắc phi thôi.” Cố phu nhân cười đến mặt mày nở hoa, như chỉ điểm giang sơn: “Mà không, ta vừa nghe làm trắc phi ta đã không chấp nhận rồi. Tiểu Mật à, mẹ vừa nghĩ rồi, lần này mẹ từ chối, La phủ với vương phủ đều rất tốt, thật là đau lòng!”

Diêu Mật thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ xóa sạch mồ hôi nói: “Dọa chết người!”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng cười nói: “Tiểu Mật, hương thơm của người đã bay xa rồi!”

Đang nói, Sử di và Phạm di cũng vén màn đi vào. Vẻ mặt Sử di kích động nói: “Nguy rồi, cố phu nhân hỏi ta bất tự, hình như có ý muốn cầu hôn đó!”

Phạm di cũng hét lên: “Tuy nói Tiểu Tinh đã định với Đông Cẩn, nhưng có phu nhân hỏi ta có phối hôn chưa, suýt chút nữa ta bảo là chưa rồi, định nói tội nó vẫn còn độc thân, để nâng giá Tiểu Tinh lên.”

Phạm Tinh không khỏi thét to: “Mẹ, bây giờ con được chọn rồi, đừng chọn biểu ca Đông Cẩn.”

“Sao, không lấy hấn phải không? Con không lấy thì mẹ không gả, lúc trước hấn không ưa gì mẹ con ta, bây giờ ta cũng chẳng ưa gì hấn.” Mặc dù lúc trước Phạm di đã đồng ý với Cố Đình, nói rằng chuyện hôn sự lúc trước sẽ không thay đổi, thế nhưng hôm nay vừa vào phủ tướng quân, cảm thụ được bầu không khí nữ nhi có thể có nhiều người đến cầu hôn, bà đã muốn nuốt lời, lại nghe thêm Phạm Tinh nói, lập tức đánh nhịp: “Cứ vậy đi, ta cứ từ từ mà lựa.”

Cố phu nhân nghe Phạm di muốn rút lại lời nói lúc trước, cũng lập tức nghĩ đến Diêu Mật phối với Cố Đông Du có chút thua thiệt. Đúng là, lúc trước chưa đến phủ tướng quân, khi đề cập chuyện hôn sự, sao cha không chịu ra mặt? Bây giờ có thể dựa vào phủ tướng quân, ông lập tức bảo Diêu Mật nhất định phải làm cháu dâu mới của ông, đạo lý gì thế?

“Đúng, biểu ca cái gì, kinh thành có rất nhiều người đẹp trai tài giỏi, từ từ chọn!” Cố phu nhân hơi nắm chặt tay, tựa như đang nắm chặt xấp giấy dày để chọn con rể.

Cố phu nhân các bà kích động đến mức nhướn ày, trước hôn sự của nhi nữ, các bà bị áp lực lớn, đám Diêu Mật có thể hiểu được, nhưng thấy thái độ khoa trương của họ, không khỏi cười nói: “Được rồi, cẩn thận người ta nghe được.”

Các nàng nói chuyện trong phòng, lại có một a hoàn chạy tới nói: “Ba vị tiểu thư, lão tướng quân bảo các vị chuẩn bị một phen, đi ra ngoài nhận tiền gia gia (ông nội nuôi)!”

“Hả, xiêm y chúng ta như thế này sao mà ra ngoài?” Lúc này đám Diêu Mật mới phát hiện ăn mặc của tiểu a hoàn, trong phủ ngoại trừ Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết, thì không có nữ quyền khác để mượn xiêm y, phải làm thế nào bây giờ?

35. Chương 35: Mê Muội

Tỷ muội Diêu Mật còn chưa lộ diện, hầu hết tất cả các tân khách ở gian ngoài đã nghe được các là thân quyến của Cố phủ, không phải là những cô nương nhà thường dân, lập tức có mấy suy nghĩ muốn làm thông gia xuất hiện, tìm cơ hội nói chuyện với Cố Đình, kết giao tình. Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn thấy ông nội đột nhiên trở nên nổi tiếng, cũng biết nguyên nhân, ngạo nghễ không thôi, cơ hồ muốn tự hạ mình chạy đi tuyên bố khắp nơi, bọn họ chính là hôn phu của Diêu Mật và Phạm Tinh, để cho đám người vây quanh chỉ đám bản chủ đích lên người Sử Tú Nhi mới yên tâm.

Vương Trường Sử của vương phủ chấp tay sau lưng vòng quanh khắp mọi nơi, chợt thấy Đức Hưng Quận chúa xuất hiện bên chỗ nữ quyền, lập tức dừng lại nhìn Đức Hưng Quận chúa, thấy nàng cũng nhìn về phía mình, lúc này mới tìm cơ hội đi qua chỗ hành lang yên tĩnh.

Tuyên vương gia bây giờ không quản lý vương phủ, đa số mọi việc trong phủ đều do Vương Trường Sử hỗ trợ Đoan quận vương làm. Vị Vương Trường Sử này suy nghĩ chu toàn, ở trong vương phủ rất có địa vị, Đức Hưng quận chúa cũng kính hấn ba phần, thấy hấn tìm cơ hội ra ngoài, biết là muốn nói chuyện riêng, nàng cũng lập tức quan sát xung quanh, sau đó đi ra hành lang tìm Vương Trường Sử.

Vương Trường Sử thấy Đức Hưng quận chúa tới, dẫn nàng rẽ qua một góc ngoặc, đi tới một góc mà người ta khó có thể phát hiện, lúc này mới dừng lại, chấp tay nói: “Quận chúa từng tiếp xúc với ba vị a hoàn kia, cảm thấy tướng mạo và nhân phẩm của các nàng như thế nào?”

“Dù sao cũng là tiểu thư nhà quan, tất nhiên là tốt.” Đức Hưng quận chúa mím môi nói: “Ca ca ta, thật muốn cưới một người làm trắc phi sao?”

Vương Trường Sử gật đầu nói: “Hôm qua có tin đồn truyền tới, nói là Tà lão tướng quân muốn nhận ba a hoàn mới tới phủ làm nghĩa nữ, quận vương liền sai người đi thăm dò lai lịch ba a hoàn kia, nghe được là nữ quyền của Cố phủ, vừa mới tiến vào phủ tướng quân là quấy một trận ra trò, chỉ cười nói thú vị. Sau lại

nghe tới có một a hoàn dung mạo giống Tạ Vân, quận vương liền nói: ‘Đã như vậy, đem a hoàn có dung mạo giống Tạ Vân là trắc phi thôi!’ ”

Đức Hưng quận chúa bật cười, nói: “Người có dung mạo giống Tạ Vân tên là Diêu Mật, tính tình đáng yêu thú vị, ca ca nếu có được nàng, sẽ không lo sống buồn chán tịch mịch đâu. Chẳng qua người nhớ nhung nàng, còn có La nhị gia La Hãn. Người này còn hứa cho nàng vị trí chính thê. Vị trí trắc phi của ca ca, chỉ sợ nàng sẽ không động tâm! Trừ phi ca ca tự mình tới gặp Diêu Mật, ở trước mặt tất cả mọi người cầu hôn!”

Vương Trường Sử gật đầu: “Quận vương không như Tạ Đặng lãnh tình, phàm là nữ tử nào gặp qua hắn, đã không ái thì cũng mộ, đừng nói là trắc phi, ngay cả thiếp thị, cũng sẽ tức khắc đồng ý.”

Đức Hưng quận chúa nói: “Nếu như thế, phải sai người hồi phủ bẩm báo một tiếng, để ca ca sớm sang phủ tướng quân chúc mừng mới phải.”

“Ta đã cho người hồi phủ bẩm báo từ sớm. Nhìn thời gian, hắn là quận vương cũng sắp tới rồi.” Vương Trường Sử cười nói: “Với tính tình của quận vương, chắc chắn sẽ không cho người tới thông báo trước, mà chỉ lặng lẽ tiến vào. Nói không chừng chúng ta vừa trở ra phía trước, ngài đã đến!”

Cố Đình không ngờ La phủ sẽ bóng gió chuyện kết thân, càng không ngờ Tuyên vương phủ cũng gợi ý ý tứ đó, nhưng ông không dao động. Để Diêu Mật làm cháu dâu mình, Cố phủ mới vãng vàng vin vào phủ tướng quân. Nếu hứa hôn Diêu Mật cho La phủ hoặc Tuyên vương phủ, cố nhiên là leo lên được một đầu thân hôn rất đắt giá, nhưng Diêu Mật họ Diêu, không phải họ Cố, được chiếu cố, tất nhiên là dòng tộc họ Diêu, mà không phải là Cố gia dòng tộc. Ông hạ quyết tâm, miệng nói qua loa kín không kê hở, mặt khác nháy mắt ra hiệu cho Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn: Ngậy ngốc chỗ đó làm gì? Biểu muội các người còn chưa đi ra, sao không đi nhìn một chút đi?

Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn được ra hiệu, lập tức hiểu ý, một trước một sau ra khỏi sảnh.

La lão gia vốn tưởng rằng nắm chắc được chín phần sự việc, không ngờ Tạ Đoạt Thạch cũng vậy, Cố Đình cũng vậy, một tí manh mối cũng không tiết lộ với ông, thì vô cùng ngạc nhiên, nghĩa tôn nữ phủ tướng quân này muốn làm Vương phi thật sao? Ông bên ấy còn chưa hết ngạc nhiên, lại nghe nói, Vương Trường Sử của Tuyên vương phủ đã bóng gió với Cố phu nhân, dường như có ý định muốn kết thành thông gia, lần này sém chút khuy đầu gối, vội vã đến chỗ La Hãn nói: “Ôi con trai~, nha đầu kia quả là hương thơm[*] mà, Tuyên vương phủ cũng nhìn trúng nàng, lần này quả không dễ xơi rồi!”

[*] chỗ này mình không tìm được từ thích hợp để diễn tả, mọi người cứ hiểu theo nghĩa Diêu Mật là ‘hương thơm’ bay xa, nổi tiếng ai cũng muốn hít ý >

La Hãn nghe được Tuyên vương phủ là vì Đoan quận vương làm mai, ban đầu bị dọa đến giật mình, lại nghe được là trắc phi, liền thở phào nhẹ nhõm, thân phận biểu ca của Cố Đông Du chiếm ưu thế, nhưng vừa nhìn là biết không nên trò trống gì, không đáng để lo ngại. Đoan quận vương mặc dù có thân phận địa vị, nhưng vị trắc phi, tin chắc Diêu Mật sẽ không động lòng. Phần thắng của bản thân vẫn tương đối lớn.

La Ôn than thở, đẩy vai La Hãn nói: “Nhị đệ, bây giờ không có biện pháp khác, chỉ có thể dùng tình động người. Đệ mau chuẩn bị cho tốt, nha đầu kia vừa tới, đệ liền ở giữa sảnh đường đứng trước mặt Cố phu nhân trước mặt tất cả tân khách cầu hôn, sau đó tiến lên bày tỏ một phen. Ta sẽ nhờ mấy nhà quen biết nhiệt tình vỗ tay ồ lên, mọi chuyện sẽ suôn sẻ.”

La lão gia mặc dù cảm thấy hành động này rất hồ đồ, nhưng khó khăn lắm nhi tử mới muốn kết hôn, hồ đồ thì cho hồ đồ luôn đi. Cho dù không thành công, một người đàn ông như nó cũng không tổn thất gì. Nói không chừng có thể truyền ra mỹ danh si tình, cô nương khác có tướng mạo như Tạ Vân, còn tự động dâng tới cửa ấy chứ!

Diêu Mật không biết không khí gian ngoài đã nóng đến mức nào rồi, nhìn quần áo run run: “A, sao lại vừa như thế này?”

A hoàn đang cầm quần áo tiến vào nói: “Lão tướng quân phân phó một tiếng, Mạnh phu nhân và Cố tiểu thư liền vội vàng chuẩn bị, bộ này là quần áo mùa hè mới làm của Cố tiểu thư, còn chưa mặc lần nào, vừa nghe được lời của lão tướng quân, đã đưa đến cho tiểu thư trước tiên.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thay xiêm y, lập tức phát hiện chất liệu vải vô cùng quý giá, không nhận được hỏi: “Đây cũng là xiêm y mới làm của Cố tiểu thư sao?”

A hoàn trả lời: “Hai bộ này cũng không phải là mới làm, là vào sinh nhật Mạnh phu nhân, do hai người họ hàng của tiểu thư đưa tới. Mạnh phu nhân ngại màu sắc tươi sáng, nên cũng chưa mặc lên người lần nào. Giờ hai vị tiểu thư mặc vào, lại hợp quá đi mất!”

Đối với Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết, trong lòng Diêu Mật vẫn tồn tại cảnh giác, vốn không muốn mặc xiêm y các nàng đưa tới, nhưng Cố phu nhân lại nói: “Đây là phủ tướng quân, hôm nay là ngày lão tướng quân muốn nhận các con làm nghĩa tôn nữ, nếu Mạnh Uyển Cầm giở trò, qua ngày hôm nay, bà ta đừng nghĩ sẽ được ở lại phủ tướng quân. Con cứ yên tâm thay quần áo đi!”

Diêu Mật nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy rất có lí, liền để Cố phu nhân giúp nàng thay đồ. Mắt thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng thay xong, ba người mỗi người chải một kiểu tóc khác nhau, lúc này mới chuẩn bị đi ra ngoài.

Cố phu nhân sợ cánh tay Diêu Mật bất tiện, dặn dò: “Tuy nói không có gì đáng ngại, nhưng dù sao cũng là bị thương da thịt, bây giờ thoa thuốc, chỉ sợ bí kín trong thời gian dài, được tính biến đổi, có hại cho vết thương, con ra ngoài, sau khi xong xuôi mọi việc, không cần chú ý đến cái khác, phải nhanh trở về phòng thay thuốc ẹ.”

Trong lúc nói chuyện, ba mẹ con cũng chuẩn bị xong, đã ra khỏi phòng, đi được nửa đường, có một a hoàn tới dìu đỡ, cười nói: “Lão tướng quân đang giục đấy, thọ lễ (lễ vật mừng thọ) của người khác đều đã nhận được, chỉ còn chờ thọ lễ của ba vị tiểu thư mà thôi.”

Nói đến lễ vật mừng thọ, Diêu Mật cả kinh, buổi sáng nàng đã thêu xong khăn tay, bỏ vào trong ngực, sau đó nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, liền quên mất thọ lễ kia, lúc này thay y phục, cũng không để ý đến, chỉ sợ khăn tay đã bị lẫn vào trong quần áo thay ra.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng hoàn tất hầu hạ, vẫn còn đặt trong phòng, lúc này nghe a hoàn nhắc tới, cũng tỉnh hồn lại, cười nói: “Thiếu chút nữa quên mất cái này. Chúng ta trở về phòng lấy thôi.”

Diêu Mật đang sốt ruột, chợt thấy hai a hoàn nọ mỗi người bưng trong tay một cái chậu đi vòng qua, thoáng cái đã nhận ra hai a hoàn kia là hai a hoàn vào phòng lấy y phục, trong hai chậu kia, chắc chắn là y phục các nàng vừa thay ra, không chừng khăn tay nằm trong đó!

“Mẹ, người chờ một chút, con đi tìm khăn tay!” Diêu Mật động động cánh tay, thấy băng được buộc lại nhưng không gây cản trở khi nàng hoạt động, lập tức bước nhanh đuổi theo hai a hoàn kia.

Diêu Mật không biết rằng, khăn tay nàng đặt hết tâm tư của mình vào thêu, lại đang nằm trong tay áo Tạ Đăng mới chết! Tạ Đăng xã giao với tân khách, uống vài chén rượu, tay sờ vào trong tay áo, chạm phải chiếc khăn tay trơn mềm kia, hừ hừ trong bụng: Ái mộ ông nội, còn thêu khăn tay cho ông! Hừ, thiên lí ở nơi đâu? Hắn lầm bầm, thấy ba người Diêu Mật chưa đi ra, nhớ tới vết thương trên tay Diêu Mật, nhượng mày, nghĩ nghĩ, liền ra khỏi sảnh, hướng đến phòng mình mà tới.

Tạ Thăng lại ở bên cạnh Tạ Đoạt Thạch thăm thì với ông: “Ông nội, tiểu đầu bếp kia sau này chính là đại tẩu rồi còn gì, đều đã cùng đại ca ở trong thư phòng..., hai lần chứ đâu ít! Bây giờ những người này tới dò ý tứ, ông nội sao không từ chối thẳng thừng luôn, mà ứng phó mãi làm bọn họ mơ tưởng?”

Tạ Đoạt Thạch cười hắc hắc, thấp giọng nói: “Càng nhiều người cầu hôn, càng chúc tổ Tiểu Mật rất cao quý! Huống chi là đại ca con tư xuân, đâu phải chúng ta tư xuân, chúng ta sốt ruột cái gì? Cứ để đại ca con sốt ruột đi! Chúng ta đứng ngoài xem cuộc vui là hạnh phúc nhất!”

Tạ Thăng yên lặng: Đại ca à, đường tình của huynh thật lắm chông gai!

Tạ Đăng đi được nửa đường, thấy được ở phía xa Diêu Mật nói với Cố phu nhân cái gì đó, rồi chạy sang hướng khác. Hắn nhủ mày, cánh tay nha đầu này còn bị thương, chạy đi đâu vậy chứ? Trong lòng suy nghĩ, thân ảnh lóe lên, đi theo.

Lại nói về Diêu Mật bỏ lại Cố phu nhân, đuổi theo hai a hoàn kia, vừa quẹo qua một góc mái hiên, dưới chân chợt trượt, đành phải dùng tay đỡ vào mái hiên, nào ngờ tay vừa đỡ một cái, lại đặt trên ngực của

một người, người nọ duỗi tay, ôm ngang lưng Diêu Mật, giọng nói êm dịu nhẹ nhàng: “Cẩn thận!”

Ngày hôm nay Diêu Mật bị La Hãn chất vấn, bị Cố Đông Du quấy rầy, lại gặp phải thích khách, thay Tạ Đằng cầm một kiếm, đã vô cùng kinh hoảng, thần hồn nát tính, sau đó nghe Tạ Đoạt Thạch nói muốn nhận các nàng làm nghĩa tôn nữ, lập tức đã có người tới cầu hôn, vừa ngạc nhiên vừa kích động. Bây giờ đuổi theo hai a hoàn tìm khăn tay, đầu óc vẫn còn hơi rối loạn, chợt bị nam nhân ôm ngang lưng, khí tức nam giới đập vào mặt, không kịp suy nghĩ. “phù” một tiếng đã thổi khí lên người đàn ông.

Một cổ hương thơm kì lạ xộc vào mũi, thân hình nam nhân mềm nhũn, buông Diêu Mật ra, tay chống bên mái hiên, đầu óc choáng váng, đứng cũng đứng không vững, ngã quỵ về phía trước.

Tạ Đằng vừa đuổi kịp tới, mắt thấy nam tử này sắp ngã vào người Diêu Mật, thoáng chốc trong đầu đã hiện lên cảnh tay bị thương của Diêu Mật, nếu đụng phải, chỉ sợ vết thương sẽ ra máu, đến lúc đó muốn chữa khỏi, chỉ sợ sẽ tốn rất nhiều thời gian. Vì vậy không chút nghĩ ngợi, lắc mình một cái tiến lên, tay duỗi ra, đỡ ngang lưng nam tử, không để cho hắn đụng trúng Diêu Mật.

Diêu Mật hoảng sợ kêu lên, lui về phía sau hai bước, còn chưa bình tĩnh lại, hai a hoàn bưng chậu nghe thấy tiếng động đã tới đây, gọi Tạ Đằng một tiếng: “Tướng quân!” Rồi nhìn nam tử yếu ớt ngã trên tay Tạ Đằng, sợ hãi hô lên: “Đoan quận vương!”

Diêu Mật thấy Tạ Đằng cúi đầu nhìn Đoan quận vương trong tay, Đoan quận vương thở hỗn hển, mở to mắt chống lại Tạ Đằng, ánh mắt hai người nhìn nhau quẩn quất...

Diêu Mật đứng ngơ ngác, đang lúc cấp bách, trong lòng thoáng hiện lên một ý nghĩ, lập tức kinh hãi không thôi: Trời ạ, trời ạ! Hóa ra là tướng quân thích nam nhân! Thảo nào dám tiểu thư quyền quý tháo chạy về, thảo nào Cố Mỹ Tuyết gần nước lại không vớt được trắng, thảo nào Đức Hưng quận chúa không có cách nào hạ thủ!

36. Chương 36: Cầu Hôn

Cuối cùng Đoan quận vương cũng giãy dụa để thân thể đứng vững, hẩn nhìn về phía Diêu Mật rồi nói: “Tiểu thư thổi cái gì lên mặt ta ấy nhỉ? Mùi này rất lợi hại!”

Diêu Mật vẫn chưa đáp, Tạ Thắng đột nhiên xuất hiện, tiếp lời: “Bái kiến quận vương. Thứ Tiểu Mật thổi, là mê hương mà đại ca của ta cho nàng. Đại ca có dặn, nếu có nam tử nào gần người đụng phải, hãy bắt chặt tất cả, đầu tiên là thổi mê hương trước đã, những chuyện sau đó, cố nhiên hắn sẽ xử lý. Kết quả thành ra như vậy.”

Tạ Đằng cũng không muốn chuyện Diêu Mật thổi mê hương đồn đi khắp chốn, nên hắn cũng gật gật nói: “Thật là vậy!”

Đoan quận vương thấy Tạ Đằng nhận, lại nhìn đến dáng dấp Diêu Mật một lần nữa, thấy nàng có vài phần giống Tạ Vân, trong lòng biết, đây là nghĩa tôn nữ mà Tạ Đoạt Thạch muốn nhận, cũng chính là ngoại tôn nữ của Cố Đình mà mình phân phó Vương Trường Sử cầu nàng làm trắc phi – Diêu Mật. Ừm, năm đó Tạ Vân là mỹ nữ nổi danh trong kinh thành, tiểu nha đầu này thật có vài phần phong vận của nàng, như dòng suối trong veo gheo người, chẳng trách La Hãn nhìn trúng.

Cuối cùng Cố phu nhân cũng chạy tới, nghe Tạ Thắng giới thiệu, nói rằng đứng bên cạnh Tạ Đằng là Đoan quận vương, nhất thời muốn nói cho Vương Trường Sử biết chuyện này, không thể thiếu được ánh mắt mẹ vợ nhìn con rể mà nhìn Đoan quận vương vài lần, lòng thầm khen: Khá lắm lang quân tuần tú, khó trách tất cả nữ quyến Cố phủ đều nói, rằng một nửa nữ tử kinh thành ái mộ Tạ Đằng, còn lại phần nữa, đều ái mộ Đoan quận vương.

Tuy Tạ Đằng là võ tướng, nhưng trời sinh đôi mi dài cong vuốt, khóe mắt cũng xéch lên, bộ dáng rất tốt. Lông mi của Đoan quận vương cũng dài như liễu, tuần láng sáng chói lạ thường, nhìn kỹ thì, đặc biệt hấp dẫn. Hai người nam tử này đứng chung một chỗ, khiến Cố phu nhân không nhận được mà so sánh bọn họ một phen, ừ, ai cũng đẹp, tùy tiện chọn một người làm con rể, ai cũng đáng giá hết. Đáng tiếc quá, quận vương này chỉ nhất quyết cưới làm trắc phi, nếu không thì không lấy. Càng đáng tiếc hơn, Tạ tướng quân

cũng chẳng tỏ ra lấy nửa điểm tình ý, thà rằng đỡ lấy Đoan quận vương, chứ không chịu đỡ Tiểu Mật, xem ra là không có khả năng.

Trong tay Đoan quận vương có mấy cửa hàng kinh doanh hương liệu, trong cung thu mua hương liệu, có một ít cũng hay chọn mua ở cửa hàng của hắn. Về ám hương, hắn cũng biết, mùi hương Diêu Mật trên mặt hắn lúc trước, hắn có thể xác nhận, đây không thể nào là mê hương phổ thông, thậm chí mê hương này không phải Đại Ngụy có thể có. Chỉ cần ngửi mùi hương này, gân xóp cốt mềm, toàn thân vô lực, trong ngực như có luồng nhiệt bốc cháy, khiến kẻ khác thần hồn bán đặng. Nói nó là mị hương, nhưng nó có thể không phải là mị hương. Tạ Đằng hắn, lấy loại hương này ở đâu?

Cuối cùng Diêu Mật nhớ lại chính sự, vội vàng xáo đồng quần áo trong chậu hai a hoàn kia đang bùng, vừa nói đến chiếc khăn tay có thêu tiên hạc, thấy hai người nha hoàn lắc đầu, nàng hết lần này đến lần khác bởi tung quần áo trong chậu lên, thật là không tìm thấy chiếc khăn, không khỏi chán nản, thức đêm để thêu chiếc khăn đẹp nhất giờ lại tìm không thấy, bây giờ lấy gì để tặng cho lão tướng quân đây chứ? Đến khi cấp bách, không còn cách nào đành ra phủ mua lễ vật thôi.

Tạ Đằng đợi Diêu Mật một hồi lâu, thấy không tìm được gì, lúc này mới nói trước mặt mọi người: “Tiểu Mật, qua đây, có chuyện nói uội!”

Cố phu nhân ra hiệu: Đi đi, hắn sắp trở thành nghĩa ca ca của con rồi, nói riêng một chút là thể hiện huynh muội tình thâm đó.

Tạ Đằng gọi Diêu Mật qua một bên, lấy một hộp gấm trong lòng ngực ra, đặt vào tay Diêu Mật: “Muội lấy cái này mà tặng!”

Diêu Mật mở ra nhìn, thấy là một con hổ chạm ngọc, không khỏi vui vẻ nói: “Lão tướng quân tuổi dần, hổ chạm ngọc rất hợp.”

Tạ Đằng gật đầu, nhìn Diêu Mật một cái rồi nói: “Muội không thể lấy không hổ chạm ngọc của ta.”

“Bao nhiêu tiền?” Diêu Mật đóng hộp gấm lại, lòng thầm nói, người đứng là không phóng khoáng, một con hổ chạm ngọc cũng muốn tính toán.

Tạ Đằng ngửa đầu, “Rất đắt, muội không trả nổi.”

“Vậy thì ta không lấy!” Diêu Mật khê cần môi, quyết định một lát nữa mượn bút mực, viết câu đối phúc chúc thọ để tặng cho Tạ Đoạt Thạch là ổn.

“Muội không thể không lấy!” Tạ Đằng dò xét nhìn cánh tay bị thương của Diêu Mật, “Muội giúp ta cầm một kiếm, cái này ta sẽ đưa muội. Nhưng muội phải đáp lễ.”

Câu đối so với hổ chạm ngọc, so thể nào thì hổ chạm ngọc cũng thắng, cầm rất được tay, có khí chất. Diêu Mật vừa nghe, lại rút tay lại, hỏi: “Tướng quân muốn đáp lễ cái gì?”

“Tổng cộng mười món, toàn bộ phải tự mình làm, phải hết sức tinh xảo.” Tạ Đằng nói, không để ý đến thần sắc ngạc nhiên của Diêu Mật, thần nhiên nói: “Một chiếc khăn tay, một túi hương, một hầu bao, một mũ ngọc, một cái túi lưới, một cái khăn lau mồ hôi, một khăn đội đầu, một đôi giày, một đôi bao cổ tay, một đôi vỏ bao gối.”

Diêu Mật nghe mà ngẩn tò te, lẩm bẩm nói: “Tướng quân à, không phải trong phủ có tú nương sao, người muốn thứ gì, cứ bảo tú nương làm là được mà!”

“Sao mà giống nhau được?” Tạ Đằng trừng mắt nhìn Diêu Mật, đột nhiên nói: “Những cái khác không vội, làm túi hương cho ta trước, trời nóng, cần phải dùng gấp.”

Diêu Mật nghĩ rằng không lâu sau nữa Tạ Đằng sẽ là nghĩa ca ca của nàng, muốn làm túi hương thì làm túi hương, liền hỏi: “Tướng quân muốn hình vẽ gì?”

“Thêu hai con chim du thủy ở phía trên là được rồi.” Tạ Đằng nói xong thì cất bước đi.

“Một túi hương thì lớn bao nhiêu, còn đòi thêu hai con chim du thủy ở phía trên? Hắn cho rằng thêu khăn trải giường à?” Diêu Mật thầm nói một tiếng, thấy Tạ Đằng đi đành cầm hộp gấm đến chỗ Cố phu nhân, cười nói: “Mẹ, có quà tặng rồi. Chúng ta đi mau đi, không chừng lão tướng quân sốt hết cả ruột rồi đây!”

Cố phu nhân thấy Tạ Đằng Tạ Thắng nói nhau đi, cố nhiên không chào Đoan quận vương một tiếng, không khỏi thở dài, phủ tướng quân không có nữ quyến, quả nhiên không có phép tắc gì cả! Người ta tốt xấu gì cũng là một quận vương, lại tới cửa để chúc thọ, sao các người không nói tiếng nào đã bỏ đi? Bà cho rằng Tạ Đằng và Tạ Thắng thất lễ, liền bắt chuyện với Đoan quận vương: “Nếu Quận vương không ngại thì đi cùng chúng tôi vào tham dự yến tiệc nhé.”

Đoan quận vương cười ôn nhu, nói: “Được, làm phiền phu nhân và tiểu thư!”

Cố phu nhân vội đáp không dám, bà để Đoan quận vương đi trước, bà kéo Diêu Mật đi phía sau, đi một hồi, nghĩ tới chuyện Đoan quận vương sai Vương Trường Sử nói, nhất thời lại có một loại cảm giác cha mẹ vợ dẫn con gái cùng con rể dự tiệc, hạnh phúc cực kì!

Sử di và Phạm di cũng cực kỳ hạnh phúc. Hiện nay nhà nào có nữ nhi đều lo gả, lúc đầu vì hôn sự của nữ nhi, mà bất chấp thể diện, nghe Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn chưa kết hôn, lập tức dẫn nữ nhi đến Cố phủ, tìm cách để nữ nhi tiếp cận hai người này, ai ngờ lại làm cho hai người này ghét bỏ, trong lòng vô cùng phiền muộn! Không ngờ thoáng cái hôm nay đã có mấy vị tổ ý muốn kết thân, lại còn là nhà quyền quý, so với Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn không biết tốt hơn bao nhiêu lần, thật hả giận quá xá!

Tạ Đoạt Thạch thấy Sử di và Phạm di dẫn Sử Tú Nhi và Phạm Tình vào, nhưng vẫn chưa thấy Diêu Mật đâu, đang muốn sai người đi hỏi, lại thấy tiếng nói của mọi người ngưng lại, vài người đứng lên vấn an: “Bái kiến Đoan quận vương!” Là Đoan quận vương đến, hắn cũng chào hỏi một tiếng, vừa nhìn lại, thấy Cố phu nhân và Diêu Mật theo phía sau, không khỏi ngẩn ra, nói với Tạ Nam: “Sao Tiểu Mật và Đoan quận vương lại đến cùng nhau? Hai ca ca của con đâu rồi?”

Tạ Thắng kéo Tạ Đằng ra ngoài nói chuyện La gia muốn cầu hôn, mà Đoan quận vương cũng muốn cầu hôn, tổ phụ còn nói muốn xem náo nhiệt, còn nói tiếp: “Đại ca, tuy La nhị gia một lòng một dạ muốn lấy Tiểu Mật, nhưng Đoan quận vương kia cũng không thể xem thường.”

Trước đây Tuyên vương gia tranh vợ với phụ thân Tạ Đằng, cuối cùng là phụ thân Tạ Đằng ôm mỹ nhân về. Tuyên Vương gia vẫn luôn không cam lòng, nhiều lần tìm sơ hở của phủ tướng quân, cho tới khi sinh hạ nữ tử, Tuyên Vương gia làm một việc kì lạ, muốn cho Đoan vương gia, năm đó hắn còn nhỏ, nạp Tạ Vân lớn hơn hắn mấy tuổi làm thiếp, nhằm làm nhục phủ tướng quân, người của phủ tướng quân cũng đâu ăn chay, đương nhiên ông ta không thực hiện được. Mặc dù hai nhà không kết thù ngoài sáng, nhưng lại kết hận trong tối.

Dĩ nhiên là lòng Tạ Đoạt Thạch khoáng đạt, tầm nhìn rộng rãi, không muốn tính toán với văn bối, nhưng tính tình Tạ Đằng và Tạ Thắng không được tốt như vậy, vừa thấy Đoan quận vương, lại lệnh Vương Trường Sử đến lộ ý muốn nạp Diêu Mật làm trắc phi, ông không khỏi nhớ lại chuyện cũ, đương nhiên tức giận, thấy Đoan quận vương cũng lười chào hỏi.

Người của phủ tướng quân, phủ Tuyên vương đừng mơ tưởng.

Đợi Tạ Đằng và Tạ Thắng đi vào, Tạ Đoạt Thạch đã nhận quà của Diêu Mật và Sử Tú Nhi cùng Phạm Tình, khích lệ vài câu, lại bảo các nàng đứng bên người, giới thiệu với tân khách thân phận của các nàng, ông cười nói: “Ba nha đầu này rất có duyên với ta, từ lúc chúng nó tới phủ tướng quân, phủ tướng quân mới náo nhiệt hơn. Vả lại Tiểu Mật cực giống tiểu nữ A Vân, nhìn con bé, ta thường tưởng rằng A Vân vẫn còn.” Ngừng một lúc lại nói: “Hôm nay là sinh thần của ta, tân khách thân hữu đều ở đây, ta muốn nhận ba người chúng nó làm nghĩa tôn nữ, xin mọi người làm chứng!” Ý muốn đám Diêu Mật mau gọi tiếng ông nội.

Ở đây ba người Diêu Mật vội quỳ xuống gọi ông nội. Tạ Đoạt Thạch xúc động đến đôi mắt già phiếm hồng, tốt lắm, bây giờ là nghĩa tôn nữ, không lâu sau sẽ là cháu dâu, dù thế nào, sau này bọn chúng cũng là người của phủ tướng quân.

Đợi đến khi Tạ Đoạt Thạch gọi vài tiếng cháu gái ngoan, rồi làm lễ thưởng, phát tiền lì xì, mọi người đều sớm bước lên chúc mừng.

Vài lần La Hân mở miệng muốn nói, nhưng tiếng người ồn ào, át đi tiếng nói của hắn, không biết làm sao, ta chỉ là muốn các người làm chứng cho ta cầu thân, trước mặt mọi người biểu lộ một phen, sao lại không chịu cho ta cơ hội vậy?

Đang náo nhiệt, một tiếng pháo vang lên, quản gia đến bẩm: “Lão tướng quân, thánh chỉ đến, Cao công công đã đến trước đại môn.”

“Đi, mau đi tiếp chỉ!” Tạ Đoạt Thạch vội dẫn ba huynh đệ Tạ Đằng đi ra ngoài tiếp chỉ, chúng tân khách ở đây không khỏi bàn tán: “Sinh thần của lão tướng quân, trong cũng không thể không ban thưởng, không biết là ban thưởng cái gì ha?”

“Phủ tướng quân cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu nữ quyến, trong cung không phải là muốn ban thưởng mỹ nhân chứ?”

“Hắc, trước kia hoàng thượng đã từng ban thưởng mỹ nhân cho lão tướng quân, không phải đã bị lão tướng quân uyển chuyển từ chối sao? Lúc này sẽ không ban thưởng mỹ nhân lần nữa đâu. Mà lão tướng quân lại vừa nhận ba nghĩa tôn nữ, phủ tướng quân là vui mừng gấp bội, cần gì phải ban mỹ nữ chứ?”

Bọn họ bàn tán một lúc lâu, thấy Tạ Đoạt Thạch dẫn Cao công công tuyên chỉ do đi vào, chỉ đám Diêu Mật cười nói: “Đây là nghĩa tôn nữ ta vừa nhận đấy.”

“Tướng mạo thật tốt.” Cao công công khen vài câu, lúc này mới phát tay cho người bưng ba hộp gấm đến, ông cười nói: “Diêu thị, Sử thị, Phạm thị, đây là hoàng thượng ban tặng, mau đón lấy!”

Thì ra hoàng đế cũng nghe tin đồn Tạ Đoạt Thạch muốn nhận nghĩa tôn nữ, vì vợ và con gái Tạ Đoạt Thạch đều mất ở chiến trường, hiện nay muốn nhận nghĩa nữ cũng tốt, mà nhận nghĩa tôn nữ cũng tốt, đều là chuyện tốt, ngoại trừ ban cho Tạ Đoạt Thạch, còn ban cho đám Diêu Mật ba chuỗi ngọc, lệnh các nàng thay nhau tận hưởng.

Đợi khi Tạ Đoạt Thạch tiến bước Cao công công, La Hãn lại có cơ hội, bước lên phía trước đối mặt với Tạ Đoạt Thạch và Cố phu nhân nói: “Lão tướng quân, phu nhân, ta...”

“Lão tướng quân, phu nhân, ta muốn nạp Diêu Mật làm chính phi, xin lão tướng quân và phu nhân đồng ý!” Đoàn quận vương vượt lên trước La Hãn một bước: “Tân khách trong sảnh đường sẽ làm mối!”

37. Chương 37: Tranh Giành

Tầng tầng lớp lớp sóng nổi lên, tất cả mọi người nhốn nháo, trời ạ, Đoàn quận vương ở trước mặt mọi người cầu hôn, còn nhờ khách khứa làm mối nữa! Nếu Đoàn quận vương có được cuộc hôn nhân này, chính mình lại là người làm mai cho hắn, sau này đi ra ngoài, chưa kể trên mặt phát hào quang, mà mỗi khi đàm luận, đến nửa năm sau cũng không lo không có chuyện nói, không lo buồn tẻ.

“Ta sẵn lòng làm mai cho ngài!”

“Ta cũng sẵn lòng...”

...

Nửa câu La Hãn mắc ở cổ họng, thiếu chút nữa nghẹn chết, mắt thấy tân khách sôi nổi tỏ vẻ sẵn lòng làm mối cho Đoàn quận vương, nhìn không được hết lớn một tiếng: “Chậm đã!” Hắn vừa quát, thấy một người lập tức yên lặng, lúc này mới lên tiếng: “Lão tướng quân, Cố phu nhân, ta nguyện ý đem kịu lớn tám người khiêng rước Diêu Mật về làm chính thê, cuộc đời này chỉ sẽ một lòng một dạ với mỗi mình nàng, nếu nàng không tin, tất cả tân khách trong sảnh đường này sẽ làm chứng cho ta!”

“Ồn ào...” Mọi người vô cùng kinh sợ, so ra mà nói, muốn một người đàn ông hứa mình vị trí chính thê thì có thể, nhưng muốn một người đàn ông hứa cả đời chỉ có một mình mình, cái này không phải ai cũng có thể làm được. La nhị gia quả thật quá si tình!

Đoàn quận vương và La Hãn vừa mở miệng, đầu Cố Đông Du lập tức bốc hỏa, mặc kệ hắn có cưới được Diêu Mật hay không, hôm nay có thể giữa sảnh đường cùng Đoàn quận vương và La nhị gia bày tỏ, tranh nhau cưới biểu muội, tin này truyền đi, thanh danh sẽ được nâng cao, đẳng cấp cũng tăng gấp bội, cơ hội như vậy không thể bỏ lỡ. Bởi vậy La Hãn vừa dứt lời, Cố Đông Du liền tiếp nói: “Chư vị, cô cô của ta dẫn biểu muội lên kinh, cũng là muốn thân càng thêm thân, trước đây cô cô từng đã bàn bạc với gia mẫu, mặc dù không chính thức định hôn, hai bên cũng đã ngầm chấp thuận hôn sự này, mọi người tổ phụ đều biết.

Hiện giờ tuy biểu muội được coi là nghĩa tôn nữ của lão tướng quân, nhưng nàng không phải là người thất tín, chắc hẳn còn nhớ đến hôn ước xưa. Nàng nói có đúng hay không, biểu muội?”

Quanh co khúc khuỷu một hồi, mọi người bưng trà, quyết định xem thật kĩ hí kịch, xem cuối cùng ai thắng ai, hoa rơi vào nhà nào.

Hiện giờ nữ tử khó gả, chỉ thấy tranh lang quân, cực hiếm khi thấy tranh nương tử, hôm nay thật là may mắn. Tranh nữa đi tranh nữa đi, càng tương bưng càng vui!

Diêu Mật được Đoan quận vương và La Hãn cầu hôn trước mặt mọi người, khuôn mặt đã sớm đỏ bừng, e thẹn vô cùng, tim nhảy “bịch, bịch” đấu tranh lưỡng lự, nên chọn người nào mới tốt? Đoan quận vương mặc dù lấy vị trí chính phi hứa hẹn, nhưng gia thế không xứng, biết đâu tương lai lại bị trắc phi của hắn đè đầu thì sao? La Hãn mặc dù si tình, nhưng niệm tưởng trong lòng hắn, vẫn là Tạ Vân đúng không? Có ưu có khuyết, khó chọn quá đi mất!

Diêu Mật còn chưa suy nghĩ xong, lại nghe thấy những lời này của Cố Đông Du, nàng sém chút nữa bùng nổ, hai nhà bàn bạc xong hết rồi, chỉ chờ đưa lễ đính hôn? Nếu thật như vậy, mình đến phủ tướng quân với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, mơ mộng hão huyền muốn câu dẫn Tạ lão tướng quân làm cái gì? Bây giờ mình vừa thành nghĩa tôn nữ của lão tướng quân, hắn lại dám nói ra những lời vô sỉ đến bậc này. Vấn đề là hắn lại để đám người ông nội làm chứng, ông nội há lại không giúp hắn sao? Mẫu thân sống nhìn nét mặt của ông nội, sẽ không để người ta chê cười phủ mình, cứ như vậy,...

Không cam tâm, bản thân mình khó khăn lắm mới có thể chọn được một vị hôn phu tốt, sao lại để bị rơi vào trong tay Cố Đông Du như vậy chứ?

Cố phu nhân vừa nghe Đoan quận vương mở miệng, liền ngẫm nghĩ: Không nói Đoan quận vương phong thái tú nghị (xuất sắc, vv...), chỉ cần vị trí quận vương phi này, có cô nương nhà ai mà không muốn làm? Vả lại Đoan quận vương ở trước mặt tất cả các tân khách trong sảnh đường cầu hôn, ỳnh đầy mặt mũi thể diện, có ngu mới không đồng ý ấy! Bà đang trù tính, lại nghe tới lời của La Hãn, tim gan lại run run rẩy rẩy, nhiều điều kiện tốt quá nha, chọn ai mới được đây? Lại nghe được Cố Đông Du nói hai nhà đã bàn bạc hôn ước, chỉ còn chưa ra quyết định đính hôn mà thôi, lập tức liền hiểu được, hỏng chuyện rồi!

Diêu Mật cũng biết, nếu giữa hai nhà có hôn ước, người của Cố gia, nàng bác bỏ lời của Cố Đông Du cũng không quá đáng, nhưng bây giờ Đoan quận vương và La Hãn cầu hôn, nếu nàng phủ nhận lời của Cố Đông Du, thì sẽ là ngại bản yêu phú, muốn trèo cao. Vả lại phân tình thông gia cũng sẽ tổn hại mấy phần. Giờ phải xử lí sao đây?

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thấy Cố Đông Du ăn nói lung tung, cũng tức giận đến đỏ mặt, lập tức đứng bên cạnh Diêu Mật, chỉ vào Cố Đông Du mắng: “Sao ngươi lại không biết xấu hổ mà hồ ngôn loạn ngữ như vậy hả? Tiểu Mật mà có hôn ước với người, vậy cùng chúng ta tới phủ tướng quân làm a hoàn làm cái gì?”

Chuyện ba nhà đầu này vì ái mộ ông nội mà vào phủ tướng quân thôi không nên lôi ra. Tạ Thắng nghiêm túc nhìn Tạ Đằng, đại ca, huynh nên ra tay rồi đây! Không thể để tiểu đầu bếp bị làm khó à nha!

Ánh mắt Tạ Đằng âm trầm liếc qua Cố Đông Du, đứng ra nói: “Ngày nào đó, Cố Đông Du ăn nằm ở Bách Hoa lầu, ngày nào đó, Cố Đông Du ăn nằm ở Miêu Liễu cư, ngày nào đó, tiến vào sông bạc... Các thành tích này, đều có người làm chứng.”

Mọi người “Xì xì” một tiếng, xì xào bàn tán: “Nghĩa tôn nữ của lão tướng quân, sao có thể gả cho cái tên trụy lạc này chứ?”

“Đúng vậy, chẳng qua chỉ là hôn ước nói miệng thôi, chưa chính thức đính hôn, mà có đính hôn chính thức đi nữa cũng nên từ hôn thôi.”

Đúng vậy, tướng mạo nhân phẩm Đoan quận vương và La Hãn thế này không chọn, mà đi chọn cái tên ăn chơi đằm đúm kia, vậy thực sự quá hồ đồ.”

Mọi người vốn là nghiêng về Đoan quận vương và La Hãn, chẳng qua là không muốn bắt nạt một người nhỏ bé, nên mới chịu đựng không giúp, nay Tạ Đằng vừa nói ra hành tung mấy ngày này của Cố Đông Du, lập tức liền ồn ào bàn tán, rất nhanh đã rút ra kết luận: Nhân phẩm Cố Đông Du không tốt, không phải là lương xứng (kiểu như vị hôn phu tốt), Diêu Mật không được gả cho hắn.

Một chiêu này của Tạ Đằng trong nháy mắt đã giết được Cố Đông Du, tiếp theo liền chuyển hướng sang La Hân, nhàn nhạt nói: “La Nhị gia trước kia thích tiểu cô cô của ta, một mảnh tình si như vậy, chúng ta cũng cảm động sâu sắc. Hiện giờ vì dung mạo của Tiểu Mật tương tự tiểu cô cô, La nhị gia liền hứa hẹn một đời gần nhau, cũng rất đáng giá. Nhưng La nhị gia có nghĩ tới tình cảm của Diêu Mật? Nếu Tiểu Mật gả cho người, nàng sẽ sống cả một đời dưới cái bóng của tiểu cô cô, cả một đời làm thể thân của tiểu cô cô. Đây là không công bằng với nàng. Nếu La nhị gia thật muốn quên chuyện trước đây, muốn yêu một người khác, vậy thì nên tìm một người có dung mạo không giống tiểu cô cô mà làm lại từ đầu mới phải.”

Mọi người: “Nói có lý!” Nói như vậy, tướng quân nhằm vào Đoan quận vương sao? Hai nhà chuẩn bị kết tình thông gia, dắt tay nhau tiểu ngạo triều đình à?

Cố phu nhân mừng thầm trong lòng, thật tốt quá, tướng quân là coi trọng Đoan quận vương, giúp đỡ Tiểu Mật đây mà!

Tạ Đằng nói La Hân xong, thấy hần mở mồm muốn biện bạch, liền dè ép tay, khiến hần không nói nữa, sau đó liền chuyển hướng sang Đoan quận vương, ngẩng cao đầu nói: “Quận vương, nếu ông nội ta không nhận Tiểu Mật làm nghĩa tôn nữ, người còn có lòng cầu hôn chứ?”

Tuyên vương phủ và phủ tướng quân trước đây có chút hiềm khích cũ, người trong kinh thành đều biết rõ, nay nghe Tạ Đằng nói vậy, tất cả đều bình tĩnh, năm năm trước khi Đoan quận vương còn là một tiểu tử mới mọc tóc, chẳng qua chỉ mới mười ba tuổi, nhưng lại vọng tưởng nạp Tạ Vân làm thiếp, trải qua mấy lần không thành, hai nhà kết hiềm khích. Bây giờ bỗng dưng có hứng thú nhắc tới chuyện cầu hôn, dụng ý là gì có ai không rõ? Người tướng quân phủ tận trung vì nước, nữ quyền đều không còn, bây giờ lão tướng quân vừa nhận một nghĩa tôn nữ, Tuyên vương phủ lại tới đùa giỡn? Hoàng thân quốc thích thì giỏi lắm hay sao? Hoàng thân quốc thích là có thể lấy quyền đè người, ép buộc cưới nghĩa tôn nữ nhà người ta để hành hạ hay sao?

Cố phu nhân hồi phục tinh thần trước tiên, trời đất, ba người con rể chọn một cũng không được à?

Diêu Mật cũng trợn mắt mở to mồm, cái này không được, cái kia cũng không được, vậy ta có thể gả cho người nào?

Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết đứng cách đó không xa xem náo nhiệt, răng nghiến căm hận, bằng cái gì mà ả này có nhiều người tốt cầu hôn như vậy chứ? Lại còn ngại ba ngại bốn, cái này không nên, cái kia không được, ả muốn làm hoàng phi luôn à?

Đức Hưng quận chúa thấy ca ca mình bị Tạ Đằng nói như vậy, đột nhiên cảm thấy buồn bực, Tạ Đằng cho hần là ai? Coi thường người Tuyên vương phủ sao? Nhất thời tiến lên phía trước nói: “Tướng quân thử nói xem, người như thế nào mới xứng với Diêu tiểu thư?”

Diêu Mật thấy Đức Hưng quận chúa ép hỏi Tạ Đằng, nàng nghĩ Tạ Đằng không tiện đôi co với con gái, vả lại chuyện này lại liên quan đến nàng, mà nàng bây giờ là nghĩa muội của Tạ Đằng, không thể nào nhìn đại ca bị chấn vấn như vậy mà không ra tay giúp đỡ, bởi vậy nàng cướp lời nói: “Quận chúa vì sao lại hỏi như vậy?”

Đức Hưng quận chúa cười lạnh: “Tướng quân không vừa mắt La phủ, cũng không xem trọng Tuyên vương phủ, không thể hỏi ngài một chút sao?”

Diêu Mật hơi tủi thân nói: “Vậy quận chúa muốn như thế nào?”

Muốn như thế nào, Đức Hưng quận chúa nghiêng răng. Nàng muốn Tạ Đằng, lại không có cách nào chiếm được. Thậm chí ca ca hứa vị trí chính phi, cũng không thể chiếm được một nghĩa tôn nữ của Tạ Đoạt Thạch, tướng quân phủ này khinh người quá đáng!

Cố Đông Du mặt mày như đưa đám một lúc, đột nhiên phấn chấn trở lại, nam tử trẻ tuổi nhà ai mà lại không có một khoảng thời gian phong lưu? Có Tạ tướng quân không bình thường mới đúng! Bởi vậy hần tiến lên nói với Diêu Mật: “Biểu muội, trước đây ta sai rồi. Từ nay về sau, nhất định sẽ chăm lo đọc sách thật tốt. Biểu muội...”

La Hân cũng không cam tâm, tiến lên phía trước nói: “Tiểu Mật, một tấm chân tình của ta, nàng...”

Một nam nhân bày tỏ trước mặt mọi người như vậy, giọng nói lại mềm mại van xin như vậy, ngay cả Đức Hưng quận chúa cũng bị rung động, Diêu Mật hiển nhiên là đồ bưng hai má, trong bụng cực kì rối rắm, ngoại trừ đem mình làm thể thân của Tạ Vân, các mặt khác cũng không tệ, thôi thì xuôi theo luôn sao?

Đoan quận vương khẽ sờ mũi, liếc nhìn La Hân một cái, cũng tiến lên một bước nói: “Diêu Mật, nàng không thích ta đến vậy sao?”

“Được rồi, nhất gia hữu nữ bách gia cầu (nhà có một con gái ai cũng cầu), các người ai cũng tốt.” Tạ Đoạt Thạch thấy Diêu Mật đỏ mặt nói không ra lời, cười híp mắt nói: “Các người đã yêu thích Tiểu Mật, vậy liền cho các người thời gian ba tháng lấy lòng nàng, tới ba tháng sau, Tiểu Mật thích ai, sẽ gả nàng cho người đó.”

Tạ Đoạt Thạch nói xong, ba người cầu hôn đều vui mừng.

Cố Đông Du: Ta là biểu ca của Diêu Mật, có cả đồng cơ hội tiếp xúc nàng. Đến lúc đó sẽ cầu xin cô cô, cầu xin ông nội tác chủ, dù biểu muội có không động tâm.

La Hân: Tiểu Mật dễ mềm lòng, chỉ cần có cơ hội ở chung, chắc chắn sẽ khiến nàng rung động.

Đoan quận vương: Dựa vào bản quận vương đây, mê hoặc một nữ tử còn không dễ dàng sao?

Tạ Đằng: Dám vào phủ tướng quân quyến rũ người, coi chừng ông!

Trong một mảnh hỗn loạn, Diêu Mật đã tránh sang một góc, lặng lẽ thở ra một hơi, có cần phải lắm kích thích như thế không hả? Lúc không ai muốn thì kêu cha gọi mẹ cũng không ai ngó ngang tới. Vừa có người cầu hôn, đột nhiên liền tuôn ra cả đám người như vậy thi nhau cầu hôn. Trái tim nhỏ bé này sắp chịu không nổi rồi!

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng đi theo sang, kéo Diêu Mật, cúi xuống nói bên tai: “Tiểu Mật, rốt cuộc là người thích Đoan quận vương hay thích La nhị gia? Kể ra thì Đoan quận vương rất tốt! La nhị gia cũng rất si tâm!”

Diêu Mật lén lút nhìn trộm Đoan quận vương cách đó không xa, thấy hắn nhìn lại, ngực lập tức đập bình bịch như đánh trống, mặt đỏ hơn, kề tai nói nhỏ với Sử Tú Nhi: “Còn không biết là hắn thích nam hay thích nữ?”

“Cái gì?” Sử Tú Nhi lấy làm lạ, nghe Diêu Mật kể Tạ Đằng ôm Đoan quận vương liếc mắt đưa tình xong, không khỏi bị dọa cho giật mình, quả nhiên liền phát hiện điểm mờ ám, thì thầm bên tai Diêu Mật: “Trời ạ, nghĩa đại ca thật sự đang dang đẳng đẳng sát khí trừng mắt với Đoan quận vương! Nhất định là đang trách hắn sao lại cầu hôn người rồi!”

Phạm Tinh vỗ ngực nói: “Khủng khiếp quá, trong mắt bọn họ chỉ có nhau kia!”

“Ta đã nói mà, đại ca lớn tuổi như vậy mà chưa chịu kết hôn, đích thị là có vấn đề, các người còn không tin.” Diêu Mật thở dài, “Chúng ta là biểu muội của hắn, nên giúp hắn cưới thê tử thôi! Chỉ cần kết hôn, sau này sẽ từ từ bình thường trở lại!”

38. Chương 38: Say Rượu

Cố phu nhân vừa mừng vừa lo, mừng là vì ba người con rể lại quay về trong tay, phiền muộn vì, không phải Đoan quận vương và La nhị gia không vừa mắt nhau sao, sao lúc này lại đồng ý? Nếu như hai người suy nghĩ lại, đều không xuất hiện nữa, vậy thì chẳng phải là nữ nhi của mình sẽ là quá hời cho Cố Đông Du à.

Cố phu nhân suy nghĩ, vừa quay đầu nhìn Diêu Mật và Sử Tú Nhi cùng Phạm Tinh đứng trong góc nói chuyện, bà vội vàng đi tới bảo: “Tiểu Mật, con mau về phòng trước đi!”

Thứ nhất ở đại sảnh có nhiều người, sợ Diêu Mật bị người ta đụng bị thương cánh tay, thứ hai, một cô nương vừa được cầu hôn, còn đứng ở đại sảnh mặc cho người dòm ngó, tóm lại là không thích hợp.

Tạ Đằng giương mắt nhìn lên, liền đến nói: “Tiểu Mật, muội đến phòng ta nghỉ ngơi đi, đợi thu dọn sương phòng xong, rồi hẵng bàn tiếp! Tiểu sương phòng của các người không thông gió, không có lợi cho vết thương.”

Còn phải qua phòng nó để nghỉ ngơi? Cố phu nhân thầm nói: Nếu được ba nhà xin cưới, thì phải nên rứt rề đoan trang, có thể nào lại chạy đến phòng của nghĩa đại ca để ngủ chứ? Phủ tướng quân này người thì ít mà phòng lại nhiều, có cả đồng sương phòng. Sương phòng lúc trước an giấc, kì thực cũng không nhỏ, hướng cũng tốt, sao không thông gió? Chẳng lẽ là?

Cố phu nhân nhìn Tạ Đằng một cái, lại nhìn Diêu Mật một cái, đột nhiên, một niềm vui sướng xông lên đầu. A nha, sao ta lại quên một ... mối khác chứ? Lúc trước Tiểu Mật vào phủ tướng quân, không phải là vì muốn quyến rũ Tạ tướng quân mà đến sao? Tuy là hiện nay hai người đã thành nghĩa huynh muội, thì lẽ nào không thể tiến thêm một bước? Hơn nữa, Tiểu Mật đã đỡ giúp Tạ tướng quân một kiếm, tình ý không cần nói cũng biết. Tạ tướng quân ôm con bé vào phòng của chính hắn thì cũng đã tỏ rõ Tiểu Mật chính là người của hắn, bây giờ trước mặt ta lại bảo Tiểu Mật vào phòng hắn nghỉ ngơi, là muốn ám chỉ sao? Ồ, lại thêm một con rể được chọn.

Tạ tướng quân, Đoan quận vương, La nhị gia, Cố Đông Du. Trong lòng Cố phu nhân thầm so sánh bốn người với nhau, Cố Đông Du bị loại đầu tiên, tiếp là loại La Hãn, vậy còn lại Tạ Đằng và Đoan quận vương hai người đều lắc lư bất định, hai người đều tốt hết. Ừ, Tạ tướng quân là nghĩa huynh, thân càng thêm thân cũng tốt.

Hiện nay lòng Diêu Mật nghi ngờ chính khăn mình thuê đã rơi ở trong phòng Tạ Đằng, cũng muốn về tìm một chút, liền lên tiếng, để Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đưa nàng cùng nhau trở về phòng, muốn tự mình tìm chiếc khăn ở tiểu sương phòng.

Cố phu nhân lo lắng Diêu Mật, vốn cũng muốn cùng nhau về phòng, vừa nghĩ bây giờ ba nhà cầu hôn vẫn còn đang ở đây, chỉ sợ Tạ lão tướng quân có lời muốn thương lượng với bà, bên phụ thân chắc cũng ý kiến muốn nói với mình, do dự một chút, lòng đột nhiên sáng ngời, cười nói với Tạ Đằng: “Tiểu Mật hôm nay bị thương, vẫn chưa hết kinh sợ, xin tướng quân hãy đưa nó về phòng.”

Tạ Đằng chính là có ý đó, vừa nghe Cố phu nhân nói, đương nhiên gật đầu, tức khắc nói: “Bá mẫu đừng gọi ta là tướng quân nữa, gọi là A Đằng là được rồi.” Nói rồi gọi đám Diêu Mật: “Đi thôi!”

Cố phu nhân vội vàng kéo Sử Tú Nhi và Phạm Tinh lại nói: “Mẹ của tụi con có chuyện muốn nói, khoan hãy đi. Để tướng quân hộ tống Tiểu Mật là được.”

Sử Tú Nhi cũng sợ nàng đi một lúc, Sử di lại như người mất hồn, đồng ý loạn hôn sự, chính nàng cũng muốn nhắc nhở một chút đây! Phạm Tinh cũng muốn nói với Phạm di, nghìn vạn lần đừng hứa gả nàng cho Cố Đông Cẩn, nàng hiện nay mặc dù không nổi tiếng bằng Diêu Mật, nhưng nhất định cũng có người muốn bàn hôn sự, không cần phải sốt ruột. Hai người bỏ lại Diêu Mật, đều đi qua nói chuyện với mẹ mình.

Diêu Mật thấy dường như Đoan quận vương trộm nhìn sang bên này, lại không chịu để Tạ Đằng đưa nàng về phòng, chỉ quần lấy Cố phu nhân nói: “Mẹ, mẹ đưa con qua đi.”

Cố phu nhân không biết làm sao, đành dìu nàng, hỏi vài câu cánh tay còn đau không các loại, hai mẹ con ra khỏi phòng.

Đoan quận vương cầu thân không như ý, trong lòng tức giận, trên mặt cũng không lộ vẻ, chỉ nói với Đức Hưng quận chúa: “Muội muội, muội thường lui tới phủ tướng quân, có biết Diêu Mật yêu thích cái gì hay không? Để ca muội sẽ tìm cách lấy lòng nàng. Ca ca muội chưa từng lấy lòng một nữ tử nào, không có kinh nghiệm.”

Lòng Đức Hưng quận chúa cũng giận, nữ nhân nào mà ca ca không chiếm được, lại đi thua trong tay của một nghĩa nữ phủ tướng quân? Nàng ở đây tranh cãi vô ích, nghe Đoan quận vương nói, liền nói nhỏ: “Này có là gì? Chỉ cần ca ca hứa cho nàng vị trí chính phi, làm sao mà nàng không động tâm? Chỉ là Tạ Đằng sẽ dùng lời nói để ngăn lại, có thể nàng sẽ không đồng ý ngay lập tức. Ca tìm cơ hội tiếp xúc với nàng, cứ biểu lộ, còn sợ nàng không nhớ nhung yêu thương ca ngay ư! Đến lúc đó, sẽ không lo phủ tướng quân không đồng ý.” Nàng là nữ tử, không tiện làm chuyện gì với Tạ Đằng, đó là lý do vẫn chưa lo xong Tạ Đằng. Còn ca ca là nam tử, chiếm ưu thế hơn, muốn lấy được Diêu Mật, có rất nhiều cách.

Một đầu khác, sớm có người chạy vào bẩm báo chuyện ở phủ tướng quân trước mặt Tuyên vương gia. Tuyên Vương gia vừa nghe, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu già. Có làm hay không? Năm xưa ông ta tranh vợ với cha Tạ Đằng, đường đường là một Vương gia, cứ vậy mà không tranh bằng một tiểu tướng quân. Đợi đến khi bản thân sống chết thành thân, nhi tử đã mười mấy tuổi, trong một lần yến hội, có người uống rượu vào làm miệng, nhắc tới chuyện đó, làm ông rất tổn thương. Nhất thời ông phát hận, bảo nhi tử qua đòi nạp Tạ Vân làm thiếp, muốn thử kiếm về chút mặt mũi, không ngờ người không chiếm được, còn bị người phủ tướng quân bắt lên với hoàng thượng, lần thứ hai bị mất hết mặt mũi. Bây giờ lại càng tuyệt vọng hơn, nữ nhi một tháng chạy tới phủ tướng quân một lần, vậy mà vẫn chưa bắt được Tạ Đằng. Cái này cũng được đi, dù sao hiện nay nữ tử khó tìm được chồng tốt, mà không phải Tạ Đằng vẫn không từ chối hoàn toàn sao? Nhưng chuyện của nhi tử là sao đây? Bao nhiêu người ái mộ quận vương, lại hứa cho nghĩa tôn nữ Tạ Đoạt Thạch vị trí chính phi, cầu thân trước mặt mọi người, mà vẫn không chiếm được người?

(—)|||

Phủ tướng quân rất ăn hiếp người, rất ăn hiếp người! ta Tuyên Vương gia nên một quyền lên bàn, lần này chẳng những phải lấy được người, còn phải hung hăng chà đạp mặt mũi của phủ tướng quân. Đúng, để nhi tử làm nghĩa tôn nữ kia mang thai trước, để cho phủ tướng quân gào khóc cầu xin bọn họ phụ trách, cầu con của ông cưới nghĩa tôn nữ đã từng lỡ đại. Đến lúc đó, bao nhiêu thù báo luôn một lần.

“Người đâu, đi báo cho Đoan nhi, không có được nghĩa tôn nữ của Tạ Đoạt Thạch, thì đừng hồi phủ.” Tuyên Vương gia lại đắm xuống bàn một cái, gọi quản gia lên phân phó vài câu.

“Vương gia, phủ tướng quân vẫn chưa đồng ý, mà ngài không cho quận vương hồi phủ vậy quận vương phải ở đâu?” Về mặt Quản gia cực kì đau khổ. Tuổi Vương gia đã cao, có lẽ chuyện giống chuyện năm đó, vì một nữ nhân của phủ tướng quân, lại mất đi lý trí.

Tuyên Vương gia trợn mắt nói: “Chỗ nào sao? Ngay phủ tướng quân ấy! Đến khi nào nó ôm người vào tay thì hẵng tính chuyện về đây.”

Lúc này, Diêu Mật vào trong phòng Tạ Đằng, cúi đầu tìm khắp nơi, nhưng vẫn tìm không ra chiếc khăn tay, nhất thời bò lên giường lật cái gối lại, lẩm bẩm: “Đi đâu chứ?”

Cổ phu nhân đứng bên giường nhìn nàng lẩn qua lẩn lại, sợ cánh tay nàng bị thương, cũng tìm giúp, cuối cùng cũng không tìm được, không khỏi thở dài nói: “Cũng may con thêu tiên hạc từng bách, chứ không phải nữ nhi gia gì đó, nếu bị hạ nhân nhặt được, cũng không liên quan.” Nói xong rồi đi xuống phòng bếp xem tiểu a hoàn sắc thuốc, bưng thuốc vào cho Diêu Mật uống, để nàng nằm xuống giường, lúc này mới ngồi ở bên giường nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Mật, con nói ẹ coi, vừa ý nhà nào? Nói ra, chúng ta bàn bạc cho kĩ.”

Diêu Mật nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nói: “Con vừa ý, vừa ý...” Không còn giọng nói nào cả.

Cổ phu nhân nhìn lên, thấy Diêu Mật đã ngủ, vừa bực mình vừa buồn cười, sờ trán của nàng, lại sờ trán mình, thấy Diêu Mật không nóng, lúc này mới yên lòng lại, bà đi tìm một cây quạt, ngồi ở bên giường nhẹ nhàng quạt, khoe miệng mỉm cười suy nghĩ đến tương lai của Diêu Mật.

Đoan quận vương tuy tốt, nhưng Tuyên vương phủ lại phức tạp, sợ là Tiểu Mật ứng phó không được! Phủ Tướng quân này lại đơn giản, từ trên xuống dưới chỉ có bốn nam nhân, không có bà nội chồng, không có mẹ chồng hay tiểu cô phải đối phó, vừa vào cửa đã là đương gia chủ mẫu, muốn như thế nào thì sẽ như thế ấy, thoải mái không để đâu cho hết. Đúng, nếu có thể dò ra ý của Tạ tướng quân, bà sẽ khuyên Tiểu Mật chọn Tạ tướng quân.

Không bao lâu sau, Tạ Đoạt Thạch cho người nói cho Cổ phu nhân, nói rằng vết thương trên cánh tay Diêu Mật chưa lành, nên ở lại phủ tướng quân dưỡng thương, không thích hợp di chuyển ra phủ. Rồi nói thêm với Cổ phu nhân rằng trời nóng, trong phủ tướng quân lại rộng, vườn chòi nghỉ mát nhiều, có nhiều chỗ nghỉ mát, không như bên ngoài, xin mời ở lại phủ tướng quân.

Cổ phu nhân lập tức đồng ý. Ngoại trừ phải chăm sóc Diêu Mật, bà còn phải trông chừng cho Mạnh phu nhân và Cổ Mỹ Tuyết không điều khiển được gì. Diêu Mật nhà bà hiện nay là tiểu thư phủ tướng quân, không bao lâu sau, không chừng sẽ là phu nhân tướng quân, không thể để cho hai người ngoài làm loạn ở phủ tướng quân.

Hôm nay có hai nhà hồi Sử di nương bát tự Sử Tú Nhi, lại nghe tình trạng gia đình, lòng mang ước muốn, nghĩ hai nhà có thể hiểu rõ nhau hơn, cũng muốn ở lại phủ tướng quân đợi bước phát triển tiếp theo. Đường nhiên cũng đồng ý ở lại.

Phạm di thấy Diêu Mật nổi tiếng như vậy, lại bị kích thích, nữ hài tử Phạm Tinh nhà bà nhu thuận, lại bằng lòng đi lấy Cổ Đông Cẩn? Lúc trước bà tìm mọi cách để lấy lòng người Cổ gia, bọn họ lại không xem nữ nhi của bà ra gì, ỷ lại mặt mũi Cổ phủ. Hiện nay nhớ lại, lòng vẫn còn chua xót. Khó khăn lắm mới đặt được một chân thân thích với phủ tướng quân, để xem sắc mặt mọi người Cổ phủ sẽ như thế nào? Ta liền to gan ở lại. Sẽ chọn cho con gái một vị hôn phu tốt hơn.

Nếu đã ở lại, đám người Cổ phu nhân hiển nhiên là gọi tiểu a hoàn chạy tới Cổ phủ nói một tiếng với Phạm lão phu nhân, thu thập mấy bộ xiêm y khác.

Đợi đến khi Diêu Mật tỉnh lại, đã là ban đêm, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh sắc mặt đỏ bừng bước đến nói: “Chúng tân khách đã vào vườn tản bộ, đêm nay họ muốn nghe nhạc.”

Vì trời nóng, nên ba người thương lượng tắm rửa trước, thay xiêm y rồi đi dạo.

Nhất thời tắm xong, ba người phe phẩy cây quạt ngồi bên giường nói chuyện phiếm. Sử Tú Nhi chọc chọc cổ tay Diêu Mật nói: “Tiểu Mật, rốt cuộc thì muội thích vị nào thế?”

“Ta...” Trong lòng Diêu Mật so sánh Đoan quận vương và La Hãn, chớp mắt nói: “Ta không biết!”

Sử Tú Nhi hét lên một tiếng: “Ngoại trừ Đông Du biểu ca, muội chọn ai cũng không có vấn đề gì.”

Phạm Tinh cũng nói: “Dẫu sao cũng đừng nên chọn Cổ biểu ca, chọn những người khác, ta đều ủng hộ!” Nàng nói xong, lại có chút phiền não, gãi gãi lòng bàn tay nói: “Ta cũng không muốn lấy Đông Cẩn biểu ca, hy vọng là mẹ đừng đồng ý!”

Sử di nương và Phạm di lúc này đang khuyên Cổ phu nhân, “Đoan quận vương tướng mạo nhân phẩm như vậy, lại hứa lấy làm chính phi, không đồng ý hẳn thật không còn thiên lý.”

Cổ phu nhân đang muốn nói Tạ Đằng cũng là người tốt, nhất thời lại sợ mình hiểu sai ý, chỉ cười nói: “Mặc dù như vậy, cũng phải hỏi qua ý kiến của lão tướng quân và tướng quân đã. Nếu không phải Tiểu Mật được lão tướng quân nhận làm nghĩa tôn nữ, đừng nói Đoan quận vương, cả Đông Du cũng không hơn.”

Cũng đúng. Sử di nương và Phạm di gật đầu, lại cười nói: “Lão tướng quân giữ chúng ta ở lại phủ tướng quân, e là cũng muốn giúp chúng ta chọn con rể đây.”

Đám người Cổ phu nhân quyết định ở lại phủ tướng quân, các bà không ngờ rằng, có mấy người tân khách cũng quyết định ở lại. Cũng không phải do Tạ Đoạt Thạch giữ họ lại, mà là do tử lượng của bọn họ cực thấp, mới uống vài chén rượu đã say đến bất tỉnh nhân sự, phủ tướng quân phải giữ họ lại, dàn xếp cho bọn họ ở sương phòng. Không sai, mấy người này, một là Đoan quận vương, một là La Hãn, một là Cổ Đông Du, một là Cổ Đông Cẩn.

39. Chương 39: Hiến Thân

Yến tiệc đến lúc tàn, khách khứa còn chưa kịp ra về thì nghe nói Đoan quận vương say rượu phải ngủ lại phủ tướng quân, nguyên nhân vì sao ai lại không hiểu, không khỏi nhìn nhau cười. Không bao lâu sau liền có mấy người thích xem náo nhiệt, cũng giả vờ say rượu té xuống đất không động đậy, để người ta mang đến sương phòng nghỉ ngơi, quyết tâm đêm nay phải xem được Đoan quận vương quyền rũ mỹ nhân.

Sau khi tân khách ra về, những vị khách bị say rượu cũng được an bài ở sương phòng, đại sảnh trở về yên tĩnh, Tạ Đoạt Thạch mới phân phó quản gia, mang một cái bàn dài ra đặt trong lương đình ngoài vườn, chuẩn bị rượu và thức ăn, ông muốn cùng ba đứa cháu trai và ba đứa cháu gái nuôi một nhà sum vầy, cùng nhau vui vẻ một lúc rồi nghỉ ngơi.

Nếu lúc trước, yến tiệc giải tán, tự có nữ quyến trong phủ giải quyết tất cả, Tạ Văn sẽ chuẩn bị canh giải rượu cho Tạ Đoạt Thạch, mà những đứa bé này lại dâng lên túi hương tự làm ỉn, thật sao mà... Quản gia lắc đầu, lão tướng quân nhà mình là một người cởi mở, nhưng hôm nay là sinh thần của người, vừa uống

một chút rượu, đã nhớ đến những đứa con gái của mình, nên lúc này mới sai người kêu ba nghĩa tôn nữ đến trò chuyện vui vẻ vài câu, để khuây khỏa trong lòng.

Tỷ muội Diêu Mật bởi vì kích thích quá độ, đến bây giờ vẫn còn chưa ngủ, đang ở trong sương phòng đùa giỡn trêu chọc nhau. Sử Tú Nhi và Phạm Tinh trêu ghẹo nói: “Đại ca cho người ngủ ở phòng hắc, sao người không chịu đi vậy hả?”

Diêu Mật thấy trong lời nói của Sử Tú Nhi và Phạm Tinh dường như có hàm ý, lập tức “xì xì” các nàng: “Các người thích ngủ thì đi ngủ đi, đừng lôi ta vào.”

Các nàng đang đùa giỡn thì có a hoàn đến mời các nàng, nói là trời không quá khuya, lão tướng quân gọi các nàng đến lương đình trò chuyện một lát rồi hãy đi ngủ, các nàng vừa nghe, vội vàng chỉnh trang lại, theo a hoàn ra vườn. Lúc các nàng đến đó, ba huynh đệ Tạ Đằng đã đến trước, tất cả đang chuẩn bị tặng lễ mừng thọ cho Tạ Đoạt Thạch. Tạ Đoạt Thạch thấy các nàng tới, bảo các nàng ngồi xuống cạnh mình, chỉ vào túi thơm và hầu bao đeo ngang lưng nói với Diêu Mật: “Tú Nhi và Tiểu Tinh tự mình làm thọ lễ cho ta, vậy của Tiểu Mật đâu rồi? Hở chạm ngọc kia mặc dù không tệ, nhưng không phải do tự tay con làm, thật không giữ lời.”

Khuôn mặt Diêu Mật tràn ngập vẻ đau khổ: “Con vốn là thêu một cái khăn tay, từ lúc tỉnh lại sau khi bị thích khách đâm sáng nay thì tìm không thấy đâu cả, sợ là trong lúc hỗn loạn đã bị rơi ở đâu đó. Sau khi cánh tay lành đi, con sẽ thêu cho ông nội một cái khác.”

Tạ Đoạt Thạch đột nhiên đứng lên, tay hướng tới ngực Tạ Đằng, đợi đến khi Tạ Đằng vội vã trốn, tay ông đã duỗi một cái, lục soát trong ngực Tạ Đằng, kéo ra một chiếc khăn tay, giữ một cái, bày ra trước mặt Diêu Mật, hỏi: “Có phải là khăn tay này không?”

Bốn góc của lương đình treo đèn lồng, nương theo ánh sáng của đèn lồng, Diêu Mật thấy rõ, đây chính là khăn tay nàng thêu. Hai ngày trước vào giờ Tý nàng thêu khăn tay, Tạ Đằng từng vào phòng nói chuyện với nàng, thấy chiếc khăn tay này. Nếu hẳn nhận được, biết đó là khăn tay của nàng, tại sao không đi trả, mà lại cất vào trong ngực như vậy chứ?

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ngơ ngác nhìn nhau, nhéo ngón tay, vô cùng ngạc nhiên nhìn Tạ Đằng, lại nhìn Diêu Mật, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nhưng lại không dám tin.

Tạ Đằng thấy khăn tay đã bày ra trước mặt Diêu Mật, không có cách nào giấu được nữa, khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên, thấp giọng nói: “Đúng là cái khăn thêu này.”

Cái này không quan trọng, quan trọng là sao chiếc khăn lại nằm trong ngực người? Diêu Mật ngẩng đầu, tầm mắt chạm phải con người đen sâu thẳm của Tạ Đằng, chỉ cảm thấy có một chỗ trong lòng vang lên những tiếng đập “Thích, thích”, muốn tin, lại không thể tin, lẩm bẩm nói: “Đây là khăn tay thêu cho ông nội.”

“Lão tướng quân, tướng quân, mật vệ trong cung đến!” quân gia vội vã chạy vào, đè thấp cổ họng, trong giọng nói mang theo kinh hoảng: “Hoàng thượng có khẩu dụ!”

Khẩu dụ truyền tới phủ tướng quân vào buổi tối, lại không để kinh động người, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

“Ta đi nghênh đón!” Tạ Đằng biến sắc, vừa định theo quân gia đi ra ngoài, Cao thị vội đã vào vườn, mắt thấy trong vườn chỉ có mấy người Tạ Đoạt Thạch, không có hạ nhân, lại nhìn quân gia đứng canh bên ngoài lương đình, cũng không để ý kiêng kị, đứng lại nói: “Biên quan tám dặm gặp nguy hiểm, có quân địch tấn công. Hoàng thượng truyền lệnh, sai lão tướng quân và tướng quân chuẩn bị cho chu đáo, sáng mai tiến cung.”

Sắc mặt mọi người khản trương. Triều Đại Ngụy và triều Đại Kim chiến tranh mười năm, khó khăn lắm mới ngưng chiến, kí kết hiệp ước, đến lúc này mới được nửa năm, cư nhiên lại có thể hủy ước đánh tới?

Cao thị vội truyền xong khẩu dụ, lúc này mới nói: “Căn cứ theo tình hình, hoàng đế Đại Kim băng hà, thái tử bị giết, hoàng thúc kế vị, giết hết đám cựu thần trước kia đồng ý quyết định kí kết hòa ước với nước Đại Ngụy, phái đại tướng bất ngờ tập kích biên thành, tình hình biên ải nguy cấp.”

Tay Tạ Đằng nắm chặt thành quyền, chẳng trách hôm nay sinh thần ông nội, trong phủ đột nhiên xuất hiện bốn thích khách, xem ra hoàng thúc triều Đại Kim đã sớm mưu tính trước. Bên kia đoạt vị, bên này phải thích khách tới giết mình, chỉ cần mình vừa chết, ông nội tuổi cao, uy danh của Tạ Thắng và Tạ Nam chưa đủ, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quân tâm,...

Cao thị vệ báo cáo xong, tiến lên phía trước hành lễ với Tạ Đoạt Thạch, nói: “Lão tướng quân, Hoàng thượng dặn dò, ngày mai lên triều bàn bạc, trưng tiền trợ cấp cho binh lính, e rằng đại quân sẽ nhanh chóng lên đường. Chỉ là bây giờ phủ tướng quân chưa có người nối dõi, cũng là...”

Tạ Đoạt Thạch rất rõ ràng, lúc này triều Đại Kim tập kích bất ngờ, đại quân xuất hành, nhất định phải dốc sức đánh trả, đến lúc đó bốn người phủ tướng quân, có thể sống sót trở về mấy người, không ai biết trước được. Hiện giờ, huynh đệ Tạ Đằng chưa lập gia thất, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, phủ tướng quân sẽ tuyệt hậu. Trước kia kí kết hòa ước, hoàng đế truyền bọn họ hồi kinh, cũng là có ý cho bọn họ ở kinh thành lấy vợ sinh con, sinh người kế thừa, đồng thời cũng muốn dùng thê nhi hãm chân bọn họ. Không ngờ đã nửa năm trôi qua, ba người bọn họ vẫn chưa kết hôn. Hiện giờ biên quan nguy cấp, ba người cần phải xuất chinh, một mai...

Cao thị vệ liếc mắt nhìn ba người Diêu Mật, giọng nói không lớn cũng không nhỏ: “Hoàng thượng nghe nói, Diêu thị, Sử thị, Phạm thị ái mộ huynh đệ phủ tướng quân, không tiếc mình bán thân vào phủ tướng quân làm a hoàn, may mắn được lão tướng quân yêu thích, nhận làm nghĩa tôn nữ. Bây giờ sắp lên đường ra trận, lão tướng quân đương nhiên sẽ thành toàn cho bọn họ, hoặc là vì phủ tướng quân lưu đời sau.”

Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ngây ngốc ngồi yên, sóng to gió lớn như nổi bão đủ các kiểu trong lòng. Khó khăn lắm mới trở thành nghĩa tôn nữ của Tạ Đoạt Thạch, mắt thấy ngày tháng êm đẹp sắp tới, không ngờ Đại Kim lại bất ngờ đánh lén. Nếu như đám người Tạ Đoạt Thạch đánh trận một đi không trở lại, các nàng mất chỗ dựa, ắt hẳn sẽ lại trở về như xưa, đừng hòng vọng tưởng có thể chọn một vị hôn phu tốt. Vả lại trải qua nhiều ngày chung sống, đã xem Tạ Đoạt Thạch trở thành người thân, cũng đã xem ba huynh đệ Tạ Đằng như ca ca của mình, sao có thể nhẫn tâm nhìn bọn họ tuyệt hậu?

Cao thị vệ nói xong liền cáo từ, trước khi đi liếc mắt nhìn tỷ muội Diêu Mật một lượt, mặc dù hoàng đế không nói rõ, nhưng cũng ám chỉ các người hiến thân. Các người thông minh thì đêm nay nhanh chóng dâng mình đi! Đêm nay hiến thân, trước khi đại quân xuất hành, trong cung chắc chắn sẽ có ý chỉ xuống, sắc cho các người một lệnh phong. Sau này các người có chết hay không chết, cũng là phụ nhân chân chính của phủ tướng quân.

“Tiểu Mật, các muội về phòng nghỉ ngơi trước đi!” Tạ Đằng thấy các nàng ngây người không động đậy, dịu dàng nói: “Vết thương trên cánh tay muội còn chưa lành, không nên thức đêm.”

Diêu Mật đột nhiên rơi lệ, không quan tâm đến chuyện mọi người vẫn còn ở đây, ngẩng đầu lên nói: “Đại ca, thật ra ta vẫn luôn ái mộ huynh, chẳng qua là ta không dám nói.”

Dưới ánh sao, mi nhân rơi lệ ngọc, lê hoa đái vũ. Tạ Đằng nhìn sâu vào mắt nàng, trên môi hiện lên ý cười, nói: “Ta hiểu. Đợi ta thắng trận trở về, ta sẽ cưới nàng. Nếu ta không trở về, nàng hãy gả cho La Hân nhé! Giữa những nam tử cầu hôn, hẳn là người nàng có thể dựa vào nhất!”

Đại chiến sắp tới, tư tình nữ nhi, đó chính là điều xa xỉ. Tạ Đoạt Thạch liếc nhìn Tạ Thắng và Tạ Nam, đứng lên nói: “Ta đến thư phòng, các con nán lại một chút rồi hãy sang.”

Lại nói đến Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết sau khi nghe được Tạ Đoạt Thạch gọi ba người Diêu Mật ra vườn quay quần mà không gọi hai mẹ con bà, tức khắc phẫn nộ, hai mẹ con bà ở phủ tướng quân làm việc vất vả, công trạng không có nhưng khổ lao rất nhiều, sao lão tướng quân lại không gọi hai mẹ con bà sang đó với chứ?

Chốc lát Mạnh bà tử lặng lẽ tiến vào, nói: “Phu nhân gọi lão nô đến đây có gì phân phó?”

Mạnh Uyển Cầm chỉ hai chén thuốc trên bàn, nói: “Người đợi đến lúc mang canh giải rượu cho tân khách, đem hai chén này một chén cho Cố Đông Du uống xong, chén còn lại tìm cách để tiểu a hoàn mang vào cho tiểu đầu bếp uống.” Nói xong thì thấp giọng dặn dò mấy câu.

Mạnh bà tử vốn là tâm phúc của Mạnh Uyển Cầm, mắt thấy Tạ Đoạt Thạch nhận đám người Diêu Mật

làm nghĩa tôn nữ, lúc nào cũng lo sợ Tạ Đoạt Thạch sẽ giao quyền lực từ tay quản gia cho ba người Diêu Mật nắm giữ, đến lúc đó Mạnh Uyển Cầm thất thế, mình cũng không có lợi. Bởi vậy vừa nghe thấy lời của Mạnh Uyển Cầm, lại nhìn hai chén thuốc này, đã hiểu được, bưng thuốc lui xuống.

Sau khi Mạnh bà tử đi khỏi, một a hoàn khác đến mật báo: “Phu nhân, tiểu thư, có một thị vệ ăn vận như người trong cung đến phủ, quản gia đón vào gặp lão tướng quân. Sau khi lão tướng quân tiễn thị vệ đó đi, liền dẫn huynh đệ tướng quân vào thư phòng trò chuyện, ba người Diêu Mật thì đến phòng tướng quân nghỉ ngơi.”

Thị vệ? Mạnh Uyển Cầm vừa nghe, cũng lơ đãng không để ý, Tạ Đoạt Thạch làm tướng nhiều năm, trên tay cũng có một vài phó tướng có con tiến cung làm thị vệ, hôm nay là sinh thần của ông, thị vệ hạ giá, có lòng chạy tới thăm hỏi cũng chẳng có gì lạ.

Diêu Mật vốn không muốn ngủ trong phòng Tạ Đằng, nhưng bây giờ đã đổi chủ ý, tâm tình nặng nề kéo Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cùng vào phòng Tạ Đằng, thấp đèn, đóng kín cửa lại trò chuyện.

Sử tỷ tỷ, Phạm muội muội, các người nghĩ thế nào?” Diêu Mật chăm chú nhìn ánh nến, vẫn cảm thấy không chân thật, sao lại phải chiến tranh chứ?

Mắt Phạm Tinh ửng đỏ, cắn khấn tay nói: “Muội không muốn lão tướng quân bọn họ gặp chuyện không may!”

Sử Tú Nhi che miệng nàng lại: “Nôn rượu ra rồi hãy uống nước. Lão tướng quân dũng mãnh như vậy, tướng quân uy phong như vậy, sẽ không xảy ra việc gì đâu. Họ sẽ đánh cho bọn người Đại Kim một trận tơi bời đến kêu cha khóc mẹ, phải hối hận vì đã đánh lén như vậy.”

Phạm Tinh thoáng cái liền chảy nước mắt, cũng không vội lau đi, chỉ ói ra đất, lặp lại lời nói của Sử Tú Nhi, ôm Diêu Mật và Sử Tú Nhi nghẹn ngào.

Sử Tú Nhi chưa xót trong bụng, nhưng vẫn tìm được không rơi nước mắt. Mười năm chiến tranh chết vô số trai hiền, khiến nữ tử khó gả, bây giờ lại có chiến tranh, sợ rằng sẽ thêm nhiều nam tử tử trận, sau chiến tranh, nữ tử chần chẫn sẽ càng khó gả hơn. Thay vì sau chiến tranh phải quay về chỗ cũ, thà rằng đêm nay kết hôn với Tạ Thắng còn hơn, mặc kệ có lưu lại cho hấn một đời sau hay không, mình rút cuộc cũng được xem là nữ quyến phủ tướng quân, ít nhất cũng không còn lo sầu vì gả, ít nhất... cũng là hi sinh vì phủ tướng quân.

Diêu Mật vén tay áo lên, lộ ra thương tích trên cánh tay, xuất thần hồi lâu rồi nói: “Sử tỷ tỷ, Phạm muội muội, ta đã hạ quyết tâm. Nhưng phải đề phòng người khác làm hỏng chuyện.”

Sử Tú Nhi nhẹ nhàng che miệng của nàng, nói: “Hiểu. Ba người bọn họ đêm nay sẽ ngủ lại thư phòng. Chúng ta phải lập tức tập kích thôi! Ta và Tiểu Tinh cùng muội đến thư phòng của đại ca, chúng ta sẽ đứng canh bên ngoài, muội cứ chuyện tâm làm việc. Đợi muội xong chuyện, ta đến thư phòng của nhị ca, các muội đứng canh ở bên ngoài. Sau đó thì đến lượt Tiểu Tinh nhào vào lòng tam ca.”

Diêu Mật cảm thấy cũng tốt, nhưng Phạm Tinh lại đỏ bừng mặt mũi, lẩm bẩm: “Tam ca nếu không bằng lòng thì sao? Tạ lại không biết võ công, sao mà đề nga huynh ấy được.”

“Muội vừa đi vào, hai tay xé phần thế này, kéo cổ áo ra thế này, lộ ra...” Diêu Mật cũng đỏ mặt, che mắt nói: “Dù sao thì, muội cứ xé ra, huynh ấy mà không dám chạm vào muội, muội cứ nhào tới, sau đó chuyện sẽ thành.”

Trái tim nhỏ bé của Phạm Tinh nhảy loạn, mặc cỡ không dám ngẩng đầu lên, lại sợ mình ra tay không được, hoảng hốt hỏi: “Huynh ấy có giầy giũa không?”

Sử Tú Nhi trấn an nói: “Không đâu. Đàn ông rất thận trọng, muội nhào tới một phát, huynh ấy sẽ để mặc uội ăn hiếp.”

Các nàng đang bàn bạc thì có a hoàn đến đưa canh giải rượu, các nàng còn có lòng nào mà uống chứ? Chỉ bảo a hoàn đặt xuống, nói chút nữa sẽ uống, thấy a hoàn lui xuống, lúc này mới đóng cửa lại, lại cũng nhau bày mưu.

Mới mật đàm được đôi câu, cửa sổ vang lên, có giọng nói vọng vào: “Biểu muội, Tiểu Mật!”

Diêu Mật bị dọa giật mình, còn chưa lên tiếng, liền nghe thấy giọng nói của La Hãn: “Tiểu Mật đừng sợ, ta đánh ngất hần giúp nàng nhé.”

La Hãn vừa dứt lời, thanh âm của Đoan quận vương cũng không nhanh không chậm vọng tới: “Diêu tiểu thư, ta sẽ giúp nàng đánh ngất hai tên đàng đồ tử này.”

40. Chương 40: Được Hoàn*

[*]: viên thuốc

“Là Đoan quận vương bọn họ!” Diêu Mật cau mày, đêm hè ngán ngủ, lại để cho những người này ở lại, e rằng việc sẽ không thành. Phải tìm cách giải quyết bọn họ mới được.

Sử Tú Nhi cúi vẻ mặt ghen ghét của mình xuống thì thầm bên tai Diêu Mật: “Tiểu Mật, muội thôi ngất Đoan quận vương đi, chúng ta không có nhiều thời gian!”

Phạm Tinh cũng gật đầu ra hiệu cho Diêu Mật, Diêu tử tử, mau thôi ngất người ngoài cửa sổ thôi! Nàng đưa tay ra dấu, trong lòng căng thẳng, muốn rót nước để uống, lại thấy trên bàn đặt ba chén canh giải rượu, dùng tay sờ một chén, canh đã nguội, liền bưng chén đó lên uống hơn phân nửa, thoáng chốc nàng cau mày, canh giải rượu này sao có vị kì lạ vậy nhỉ?

Diêu Mật ổn định tinh thần, chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, ra hiệu cho Sử Tú Nhi và Phạm Tinh mau chỉnh trang rồi cùng nàng đi ra ngoài.

Đoan quận vương ngọc thụ lâm phong, từ mười tuổi đã được nữ nhân vây quanh ái mộ, lần này tự mình ra tay theo đuổi con gái, cũng có chút hưng phấn, hần tin chắc rằng mọi chuyện nhất định sẽ dễ như trở bàn tay. Bởi vậy, hần nói vậy bên song cửa sổ, nhưng lại yên tâm ngồi chờ, không tin nữ nhân kia không chạy ra nhào vào lòng hần.

Hần chờ như vậy một lúc, quả nhiên nghe thấy ở bên kia tiếng cửa mở “Cạch” vang lên, tiếp theo nhìn thấy Diêu Mật dưới ánh sao thướt tha đi tới, dung mạo mê người, phong tình vô hạn.

Đoan quận vương ngại cảnh Cổ Đông Du và La Hãn té xỉu dưới cửa sổ, nên qua bên kia nghênh đón giai nhân, hần tiến lên phía trước, cười tao nhã, nói: “Diêu tiểu thư đã tới! Những nơi khác trong phủ tướng quân xin thôi, nhưng khu vườn lại được xây dựng rộng lớn, mát mẻ. Chúng ta đến vườn tản bộ chút nhé!” Muốn bắt được tim mỹ nhân, phải lấy tình động người mới thú vị.

Nhìn dưới ánh sao, lông mi Đoan quận vương dài như liễu, mắt sáng như sao, so với nhìn vào ban ngày anh tuấn hơn nhiều. Móng tay Diêu Mật bầu vào lòng bàn tay, quyết định không nhìn khuôn mặt xinh đẹp này, thoáng cái nàng dừng bước lại, đợi Đoan quận vương đến gần, mình cũng tiến lên hai bước, cùng Đoan quận vương nghe thấy hô hấp của lẫn nhau, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Quận vương!” Nói xong hít một hơi thật sâu, rồi thở ra từ mũi, thấy được Đoan quận vương tràn đầy tình ý lên tiếng: “Ừ!”, đột nhiên, liền phun một hơi vào mặt hần, nhìn thấy hần nhũn người ngã xuống, lập tức tay ngoắc ra phía sau, quát: “Đi mau!”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh từ phía sau lách mình xuất hiện, cúi đầu nhìn Đoan quận vương, thay Diêu Mật thở dài một tiếng: “Đáng tiếc quá đi! Một người tuấn tú đến thế, tướng mạo thân phận cao quý đến thế, lại...” Nói xong liếc Diêu Mật một cái rồi chuẩn thật lệ.

Ba người tới trước cửa thư phòng của Tạ Đằng, thấy bên trong tối đen như mực, dường như không có ai, không khỏi liếc nhìn nhau, sợ rằng sẽ không đủ thời gian, không nói hai lời đã chạy thẳng đến thư phòng của Tạ Thắng. Thư phòng Tạ Thắng cũng không khác gì tối đen như mực.

Diêu Mật sốt ruột, “Không biết hai ca ca đi đâu rồi?”

Sử Tú Nhi cũng nôn nóng nhìn quanh một vòng, hiển một tấm thân thôi mà cũng khó khăn vậy sao?

Diêu Mật không quan tâm tới Tạ Đằng bọn họ đi nơi nào, chỉ kéo lấy Phạm Tinh nói: “Mau, tới phòng tam ca xem sao!”

Phạm Tinh bị Sử Tú Nhi và Diêu Mật lôi xềnh xệch đến nỗi bước đi mà chân không chạm tới đất, trong lòng vừa sợ vừa hồi hộp, ngộ nhờ Tạ Nam ở trong thư phòng, vậy thì ta là người đầu tiên hiến thân sao? Thật đáng sợ quá đi mất!

Đợi đến khi đến cách thư phòng của Tạ Nam không xa, thấy bên trong lộ ra ánh đèn, Diêu Mật và Sử Tú Nhi lập tức yên lòng. Tối nay bất luận thế nào cũng phải đề ngã được một người, để phủ tướng quân lưu lại một đời sau.

Diêu Mật thấy bàn tay nhỏ bé của Phạm Tinh run run, liền trấn an nói: “Có hai chúng ta ở đây, muội yên tâm!”

Yên tâm cái gì chứ? Phạm Tinh vẫn còn rùng mình, căng chân như nhũn ra, không nhúc nhích, mặc cho Sử Tú Nhi và Phạm Diêu Mật kéo lê về phía trước.

Mắt thấy Phạm Tinh như vậy, Diêu Mật và Sử Tú Nhi đành phải đứng lại làm công tác tư tưởng cho nàng.

Sử Tú Nhi: “Tiểu Tinh, nếu muội nhào vào lòng Tạ Nam, sinh con cho hắn, muội sẽ là phu nhân chân chính của phủ tướng quân. Con của muội còn chính là thiếu tướng quân nữa đấy. Ba chúng ta đến già vẫn sát cánh bên nhau mà.”

Diêu Mật: “Tiểu Tinh, muội phải đề ngã Tạ Nam, việc khác đã có chúng ta lo! Sau khi sinh đứa nhỏ, muội cứ yên tâm làm phu nhân. Ta sẽ xử lý mọi lễ vật thăm viếng của phủ tướng quân, các việc vặt vãnh giúp muội, sẽ không để muội chịu vất vả!”

Sử Tú Nhi: “Đúng vậy, Tiểu Mật đối ngoại xã giao. Ta đối nội chăm sóc gia sự, quản nô tì, quản lý mọi chuyện từ phòng bếp đến phòng thêu thệt chu đáo, sẽ không khiến muội phải lo âu.”

Hai người đồng thanh: “Hạnh phúc của ba người chúng ta nằm trong tay muội!”

Phạm Tinh được cổ động, nhiệt huyết sôi trào, lá gan cũng to lên, thấp giọng hỏi: “Ta đã ngã thôi, còn tất cả chuyện phía sau đều do các tỷ xử lý?”

Diêu Mật và Sử Tú Nhi vội vàng gạt đầu, chỉ cần đẩy ngã một cái, sinh hạ em bé, thì cái gì cũng được giải quyết xong xuôi hết.

Tạ Nam ngồi trong thư phòng lật sách, sắp xuất chinh, bọn họ theo lệ cũ không ngủ trong phòng ngủ, mà ngủ trong thư phòng, cũng là để cho đầu óc tỉnh táo. Đến khi đặt sách xuống bàn, lại nghe ngoài phòng có âm thanh, tưởng là nô tài đến dọn ẩm trà, đành miễn cưỡng mở miệng: “Sáng mai rồi tới dọn!”

Phạm Tinh được Sử Tú Nhi đẩy tới trước cửa thư phòng, lại nghe được giọng nói của Tạ Nam thì mặt mày đỏ ửng, thoáng chốc liền cảm thấy thẹn thùng, cả người nóng rang, muốn đẩy cửa lại không dám, chỉ lí nhí nói: “Tam ca, là ta!”

Là tiểu đầu bếp! Tạ Nam ngẩn ra, tức khắc đã nghĩ tới lời của Cao thị vệ, không khỏi xấu hổ, nàng, nàng chẳng lẽ đến đây hiến thân?

Sử Tú Nhi thấy Phạm Tinh chần chừ, lập tức nhét một viên thuốc vào tay của nàng, nhanh chóng rí tai nàng: “Đây là của mẹ ta cất rất kĩ, nghe bà nói nó rất hiệu nghiệm. Muội nuốt tam ca một viên, ca ca sẽ mặc uội hiếp đáp!”

“Đút là sao?” Phạm Tinh nổi khùng, có thuốc sao lại không nói sớm một chút, không đưa sớm một chút, không bảo nàng nuốt sớm một chút, sao lại cà kê đến lúc này mới đưa cho nàng hả?

Sử Tú Nhi cũng gấp, nuốt viên thuốc này chắc không sao chứ? Thôi cứ đợi xem thế nào...

Diêu Mật nhìn những đốm sao trên trời đoán giờ, cảm thấy không nên để Phạm Tinh chần chừ thêm nữa, nói bên tai nàng: “Muội tìm cách khiến ca ca mở miệng, miệng ca ca vừa mở thì nuốt thật nhanh. Đút xong là tốt rồi!” Nói xong liền mở cửa thư phòng, đẩy Phạm Tinh vào trong rồi vội vã đóng cửa lại, cầm khăn vắt thành dây thừng, buộc chặt cửa, lúc này mới kéo Sử Tú Nhi ngồi xuống bậc thềm, đồng tai lên nghe ngóng.

Tạ Nam nghe thấy tiếng mở cửa vừa vàng lên, lập tức đứng dậy, chống người trên thư án, chỉ thấy Phạm Tinh nghiêng mình tiếng vào, sau đó cánh cửa nhanh chóng được đóng lại, hắn không hiểu tại sao, khuôn

mặt bỗng dưng đỏ lên, thầm nói trong lòng: Thật không có tiền đồ, tim sao lại đập nhanh như vậy chứ? Ra trận giết địch, sinh tử tồn vong cũng chưa từng khấn nguyện như thế này.

Phạm Tinh nhìn ánh mắt của Tạ Nam, tim đập loạn như nổi trống, lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhất thời cảm thấy lòng bàn chân bắt đầu khô nóng, cả người cũng khó chịu, hơi rũ mắt nói: “Các nàng đẩy ta đến!”

“Vậy muội không muốn đến?” Tạ Nam thuận miệng hỏi, tay gõ gõ trên thư án, nhẹ nhàng nhảy lên một cái, ngồi lên, từ chỗ cao nhìn Phạm Tinh.

“Không đúng không đúng, tự ta, cũng, cũng nghĩ đến.” Phạm Tinh nghe ngữ điệu của Tạ Nam dường như trầm xuống, liền phản xạ có điều kiện biện bạch một câu, lời vừa ra khỏi miệng, lập tức cảm thấy không ổn, sau đó lập tức xoay người lom khom đi đến, thoáng chốc liền cảm thấy nôn nóng, không dám mở miệng nói thêm gì nữa, hất tay lên lại cảm thấy lòng bàn tay dính dính, liền xòe tay ra đưa viên thuốc cho Tạ Nam xem, nhỏ giọng nói: “Cái này cho ca ca ăn!”

Tạ Nam nương theo ánh đèn nhìn Phạm Tinh, thấy nàng xấu hổ bất ổn không yên, mặt mày đỏ rực, cực kì ngượng ngùng, hẳn có ý giải vây cho nàng, liền chỉ vào cái ghế bên cạnh, nói: “Ngồi vào đây, để ta xem xem là cái gì.”

“Là đồ tốt, ăn vào rất có lợi.” Ẩn là có thể sinh con. Phạm Tinh ở trong lòng bổ sung một câu, tiến lên phía trước vài bước, nhưng không dám tới ngồi vào ghế, toàn tâm toàn ý đặt vào viên thuốc, giải thích lai lịch của nó, nói: “Đây là của mẫu thân Sử tỷ tỷ cất giữ, rất quý báu, Sử tỷ tỷ tình nguyện nhịn ăn nhường cho ta. Ta liền giữ lại cho ca ca ăn.”

Tâm ý của nàng sao ta nữ cô phụ? Tạ Nam cảm thấy tình cảm mềm mại trào dâng trong lòng, trượt xuống thư án, tiến lên hai bước, vừa cúi đầu, đã ngậm lấy viên thuốc trên đầu ngón tay Phạm Tinh, cuộn đầu lưỡi, nhẹ nhàng cuộn viên thuốc vào miệng, giữ nơi lưỡi cho tới khi viên thuốc tan xong, lại nhẹ nhàng nuốt, nhanh chóng nuốt xuống bụng, sau đó cười nói: “Được rồi, ăn xong rồi!”

Phạm Tinh hơi kinh ngạc, ăn sao rồi sao? Nhất thời lại cảm thấy đầu ngón tay khe khẽ ngứa, tựa như đầu lưỡi Tạ Nam đã chạm qua đầu ngón tay, lại tựa như không, rốt cuộc là có hay không chứ?

Sau khi Tạ Nam nuốt viên thuốc đó vào, lại cảm thấy toàn thân nóng rang, nhất thời tiến lên rót trà, uống nửa ly, lại xoay người hỏi Phạm Tinh: “Muội có muốn uống trà không?”

“Muốn!” Phạm Tinh chỉ cảm thấy cả người khô nóng khó chịu, trong tay Tạ Nam chỉ có một cái ly, lại không có chén, cũng không để ý nhiều, tiến lên phía trước nói: “Cho ta một chén!”

Tạ Nam thấy đôi mắt Phạm Tinh ngấn nước, hai gò má như hoa đào, cánh môi nói chuyện lúc hé ra rồi khép lại, hết sức chọc người, không khỏi nuốt nước miếng, vội vàng cầm ly trà ực một cái uống cạn, cầm ấm trà châm trà, lau sạch ly trà, lại đổ bã trà lên thư án, lúc này mới rót đưa cho Phạm Tinh.

Phạm Tinh nhận ly trà, uống một hơi cạn, đặt ly trà sang bên cạnh, lại thấy Tạ Nam đưa lưng về phía nàng dọn sách trên thư án, trong lòng đánh bạo thét gào, nhào vào, nhào vào, không được do dự nữa!

Lại nói đến ba vị con em thế gia giả vờ say rượu, thấy đám người Đao quận vương chạy ra khỏi sương phòng, bọn họ cũng vội vàng bám đuôi, chẳng qua là không dám đến quá gần, sợ bị Đao quận vương phát hiện. Đợi đến khi Đao quận vương đánh ngất Cố Đông Du và La Hân, rồi lại bị Diêu Mật mê ngất thì không dám thở mạnh, nấp trong bóng tối lăm lăm: Ái chà, nghĩa tôn nữ phủ tướng quân quả nhiên có thủ đoạn, không biết đã làm cách gì mà Đao quận vương bị ngã xuống đất ngất đi.

Bọn họ đợi tỷ muội Diêu Mật đi xa, lập tức “oành” một tiếng toàn bộ xúm xít quanh người Đao quận vương, có người quạt, có người tìm nước vẩy lên mặt Đao quận vương, thấy hắn tỉnh lại, lúc này mới thở ra một hơi nói: “Quận vương tỉnh lại là tốt rồi!”

Bên này la hét ầm ĩ, Cố Đông Du và La Hân cũng tỉnh lại. Mọi người thấy tất cả bọn họ đã tỉnh, vội vàng báo cáo: “Ba vị tiểu thư đã đến thư phòng của Tạ tướng quân!” Đêm hôm khuya khoắt theo đuổi nữ tử là thú vị nhất! Mà nếu ba người này đánh một trận thì càng thú vị hơn!

“Đi, đi nhìn xem sao!” Đao quận vương tỉnh lại hoàn toàn, đêm chưa quá khuya, cơ hội vẫn còn, không cần sốt ruột.

Cố Đông Du và La Hãn thấy Đoàn quận vương vừa đứng dậy đã đi, cũng không cam lòng rơi lại phía sau, đi sát theo.

Ngoài thư phòng, Diêu Mật và Sử Tú Nhi dán lỗ tai lên cửa nghe ngóng cả buổi mà chỉ nghe được Phạm Tinh và Tạ Nam khách sáo với nhau, mời nhau uống trà, nửa điểm nhào cũng không thấy, không khỏi khẩn trương, tổ tông ơi, khách sáo thêm nữa thì trời sáng mất, thì bọn họ đi mất, thì em bé đâu ra.

Các nàng đang sốt ruột, chợt nghe bên trong có tiếng ghế vàng lên, hình như cái ghế bị lật, Phạm Tinh “Á” một tiếng, tiếp theo lại yên lặng.

Phạm Tinh đúng là lật cái ghế, nhào trên lưng Tạ Nam. Tạ Nam bị Phạm Tinh bỏ nhào vào người, cả người cứng đờ, lúc này mới giật mình cảm thấy cơ thể mình có chỗ không ổn, Phạm Tinh vừa mới cho hắn ăn một viên thuốc, sợ là...

Phạm Tinh dán vào lưng Tạ Nam, khô nóng cả người tựa như giảm bớt, nhất thời dán chặt hơn, nhẹ nhàng cọ mặt trên lưng Tạ Nam, đôi tay cào loạn trên hông Tạ Nam, cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy.

Tiểu nha đầu này không những cho ta ăn loại thuốc kia, sợ rằng nàng cũng ăn. Tạ Nam mặc cho Phạm Tinh cọ trên lưng mình, trong lòng sôi trào, đè thấp giọng hỏi: “Tiểu Tinh, nếu ta không thể quay về, nàng sẽ thế nào?”

“Ca ca nhất định sẽ quay về.” Phạm Tinh thấy Tạ Nam không hề giả vờ, nhất thời cảm thấy, lời của Sử Tú Nhi thật không sai, quả là sau khi nhào vào người đàn ông, đàn ông sẽ mặc cho người làm thật. Nhưng mà, tiếp theo nàng phải làm gì?

Tạ Nam lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nhẹ nhàng mở tay của Phạm Tinh, đưa mắt nhìn Phạm Tinh một hồi lâu, sau đó như ảo thuật móc từ trong ngực ra một cái hộp gấm, đưa tới trước mặt Phạm Tinh, nói: “Cho nàng!”

Vừa rồi ba huynh đệ bọn họ ở trong thư phòng Tạ Đoạt Thạch nói chuyện, lúc nói xong đi ra, Tạ Đoạt Thạch đưa ba hộp gấm cho bọn hắn, để bọn hắn cất vào trong ngực. Tạ Nam không nghĩ nhiều, tiện tay cất vào ngực áo. Không ngờ lúc này lại có tác dụng.

Trong hộp gấm là một cây trân ngọc rất lớn và đẹp. Phạm Tinh lần đầu tiên thấy ngọc được khắc thành như vậy, không khỏi kêu lên một tiếng: “To đến như vậy, lớn đến như vậy!”

Lúc này, đám người Đoàn quận vương tránh được tầm mắt của Sử Tú Nhi và Diêu Mật, vòng qua một bên, hai người lại đến hai người, lần lượt xếp thành hai hàng bên cạnh cửa sổ thư phòng Tạ Nam. Bởi vì giọng nói của Phạm Tinh không nhỏ, bọn họ nghe xong liền hiểu được, lập tức liếc nhìn nhau, tất cả đều kinh hãi: Tạ Nam nhìn cao nhưng ốm yếu, không ngờ lại to đến vậy lớn đến vậy, khiến Phạm tiểu thư nhà người ta không chịu nổi cái ấy...

41. Chương 41: Sờ Sờ

Ánh trăng lưỡi liềm treo lơ lửng giữa bầu trời, ánh sáng của những vì sao mờ hồ huyền ảo, trong朦胧 lung, thấy rõ được hai hàng người dán người lên cửa sổ, đang tập trung nghe lén động tĩnh trong thư phòng.

Đoàn quận vương và La Hãn vốn vì đuổi theo tỷ muội Diêu Mật mà tới được đây, từ phía xa nhìn thấy Diêu Mật và Sử Tú Nhi đẩy cửa thư phòng Tạ Nam, đẩy Phạm Tinh vào, tức khắc bọn họ cảm thấy tò mò, liếc nhìn nhau, quyết định hóa thù thành bạn, phải đến nhìn xem đôi huynh muội hôm nay vừa kết nghĩa Phạm Tinh và Tạ Nam này ở trong thư phòng làm gì trước đã rồi những chuyện khác bàn sau. Bởi vì né tránh Diêu Mật mà họ đi vòng ra sau cửa sổ, vừa lúc nghe được mấy câu nói, bán tín bán nghi, lập tức hiểu được, Phạm Tinh đây là đang quyến rũ Tạ Nam.

Đoàn quận vương rất hưng phấn, mượn cơ say rượu ở lại phủ tướng quân, quả nhiên là có kịch hay để xem. Đợi xem tuồng vui này xong đã rồi hẹn ước với giai nhân!

La Hãn thở dài một hơi, dù sao thì người quyến rũ Tạ Nam không phải Diêu Mật là được. Những người khác không phải nàng là hắn yên tâm rồi! Vả lại Tạ Nam tuy là một võ tướng, nhưng mắt xéch, dáng người cao gầy, cười lên có ý hơi ngượng ngùng, cũng là một người rất hút nữ nhân. Chỉ là hào quang của hắn đã

bị hai ca ca của mình che mắt, nên mới không có người phát hiện ra. Phạm Tinh có thể quyến rũ được hẳn cũng là bản lĩnh của Phạm Tinh.

Cố Đông Du hơi sốt ruột thay cho Cố Đông Cẩn, Đông Cẩn aiii, vị hôn thê của đệ tiến vào thư phòng của người khác, xem ra đệ không vui rồi.

Mà lúc này Cố Đông Cẩn lại đến trước viện của Phạm Tinh các nàng, chỉ lặng lẽ đợi ở một góc, tin chắc rằng có thể đợi được Phạm Tinh.

Cùng lúc đó, Tạ Đằng đứng trong lương đình, ngửi hương hoa sen phảng phất trong gió đêm, mở miệng nói: “Phải để A Nam ở lại.”

Ba người đều ra trận, nếu không sống sót trở về, phủ tướng quân sẽ tuyệt hậu. Sáng mai lên triều bàn bạc, bọn họ sẽ mở miệng xin hoàng đế một thỉnh cầu, ột người ở lại phủ tướng quân.

Tạ Thắng thở dài nói: “Đại ca, A Nam sẽ không ở lại đâu. Chúng ta chiến đấu ngoài sa trường, mẹ chúng ta và tiểu cô cô nghe tin hiểm nghèo, liền liền linh cải nam trang chạy đến biên ải, thì A Nam sao mà chịu ở lại? Dù hoàng đế có hạ lệnh, đệ ấy cũng sẽ không chịu ngồi yên trong phủ tướng quân.”

Tạ Đằng thoáng cái liền im lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Nếu như vậy, các đệ mau chọn người lưu đời sau đi!”

“Đại ca, huynh là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường. Tuy Tiểu Mật nói rằng vì thích ông nội mà tiến vào phủ tướng quân. Nhưng ánh mắt nàng nhìn huynh rõ ràng là khác biệt. Hơn nữa sáng nay nàng còn giúp huynh cầm một kiếm, nếu chưa từng có tình, nàng sẽ không cầm một kiếm kia.” Tạ Thắng cân nhắc ngôn từ, nói: “Nàng đã có tình, huynh lại có tâm, sau không để nàng lưu đời sau?”

Tạ Đằng đã hạ quyết tâm, lúc này xuất chinh, nhất định phải bảo vệ Tạ Nam, không để hắn có một tổn thương nào, cũng là giữ lại một người cho phủ tướng quân. Vì vậy vừa nghe thấy lời của Tạ Thắng, đã lắc đầu nói: “Để Tạ Nam lưu đời sau! Có bận lòng, đệ ấy sẽ tìm cách sống sót trở về. Ta là chủ soái, sự tình sau này còn chưa dự đoán được, hà cớ gì phải làm khổ người?”

Tạ Thắng không đợi Tạ Đằng nói xong đã cắt ngang lời của hắn: “Đại ca nói thế là sai rồi. Hiện giờ nữ tử khó gả, trận này mà đánh xong, tất nhiên sẽ lại thiệt thêm đàn ông, nữ tử lại càng khó chọn được đáng lang quân. Tiểu Mật được như vậy cũng là vì có chúng ta bên cạnh, cái danh nghĩa muội của chúng ta của nàng cũng không tồi, nhưng nếu không có chúng ta, nàng cũng sẽ bị tùy ý phối người. Sau này bị phối người, dù có con trai hay không có con trai, cũng rẻ mặt như bùn. Mà có gả cho La Hãn nàng cũng khó được hạnh phúc. Hơn nữa người La Hãn tâm tâm niệm niệm thật ra cũng không phải là nàng. Nếu đại ca thật lòng vì tốt cho nàng, đêm nay, phải để nàng cũng huynh lưu lại một đời sau. Bất kể là có thành hay không, hoàng thượng chắc chắn sẽ phong cho các nàng một cáo mệnh, để các nàng chưởng quản gia sự phủ tướng quân. Có cái danh này, dù chúng ta không trở về, dù các nàng không có con, cũng có thể ở trong tộc nổi thêm con cháu,...”

Tạ Đằng nghe Tạ Thắng đinh đạc nói chuyện, liếc nhìn hắn, nhất thời cười nói: “Đây là ông nội bảo đệ khuyên ta à?”

Tạ Thắng bị anh trai đoán trúng, cười đáp lại: “Là ông nội khuyên ta, để ta tới khuyên lại huynh.”

Trong sương phòng bên kia, Tạ Nam thấy Phạm Tinh cầm trâm ngọc [*] ca thán một cách rất ngạc nhiên thích thú, liền để tới gần đầu nàng, tìm một góc thật đẹp rồi giúp nàng cài vào tóc. Nhìn xem, chẳng qua là trâm ngọc quá lớn, cài, nhưng lại không lọt vào búi tóc đáng yêu của Phạm Tinh.

[*] Lạy thánh Ala, cái nàng là trâm ngọc chứ không phải tay ngọc như mình ed trong chương trước, nhầm lẫn tai hại =.=, hèn gì đọc cứ thấy lạ lạ nhưng không biết làm sao, té ra ‘chị’ này là ‘trâm’ chứ không phải là ‘tay’, may là mình ed thành ‘tay’, lỡ diên diên ed ra ‘chân’ thì chết!

Phạm Tinh e thẹn nói: “Không được!” Vừa mở miệng, cơn khô nóng trong người nàng lại càng thêm khó chịu, chỉ biết liều mạng vắn gấu áo, giọng nói không tự chủ mà tràn đầy quyến rũ, mềm mại ngọt ngào.

“Đừng nhúc nhích, ta thử lại lần nữa!” Tạ Nam thấy Phạm Tinh rũ mắt, lông mi rung rung, gương mặt của nàng trong bóng tối lại càng như hoa đào, cánh môi như cánh hoa, ngực nhảy thình thịch, cổ gồng kiêu kiêu,

nhẹ nhàng nâng mặt Phạm Tinh lên, đưa trâm ngọc lại gần, lại cài vào búi tóc của nàng, sau một lúc lâu vẫn không xong. Đến khi thấy chóp mũi Phạm Tinh lấm tấm mồ hôi, nhất thời dùng tay nhẹ nhàng giúp nàng lau đi.

Ngực Phạm Tinh phập phồng, hô hấp dồn dập, tim như bị vuốt mèo cào loạn, khó chịu vô cùng, mắt thấy Tạ Nam thử một hồi mà trâm ngọc vẫn chưa cài được, nàng liền nhẹ nhàng nắm lấy tay của hắn, cầm trâm ngọc nói: “To quá, chen không lọt.”

Đám người ngoài cửa sổ im lặng. Lớn đến nỗi không vào được sao? Như vậy phải làm sao mới xong đây?

Một người trong số con em thế gia nghe một hồi lâu, ý say lại đột nhiên xộc tới, khiến cho lời nói mắc nơi cổ họng chợt thoát ra: “Dùng chút lực, tiến vào!”

“Ấy” người anh em à, người sao có thể sát phong cảnh như vậy chứ? Đám người Đoàn quận vương đưa mắt nhìn nhau.

Diêu Mật và Sử Tú Nhi cũng nghe thấy tiếng động, bị dọa đến giật mình, a, có người nấp bên cửa sổ nghe lên, nhưng cũng không nên phá hư chuyện tốt như vậy chứ.

Tạ Nam sớm đã nghe được ngoài cửa sổ có tiếng động, lúc này không thể nhịn được nữa, “Phành” một tiếng mở cửa sổ nhảy ra, dùng một tay bắt từng người trong hai hàng đứng bên cửa sổ quăng đi thật xa. Sau khi ném xong thì xoay người lại kêu lên: “Tiểu Tinh!”

Phạm Tinh cúi đầu đáp lại một tiếng rồi vội vàng chạy tới bên cửa sổ, còn chưa đứng vững, chỉ thấy Tạ Nam từ cửa sổ nhảy vào, đưa tay kéo lấy nàng, chân đạp một cái, nhảy ra ngoài cửa sổ, sau đó liền bế nàng lên, nói khẽ: “Ta mang nàng đến chỗ khác.”

Cả người Phạm Tinh nóng sốt khó chịu, chỉ vùi mình vào trong ngực Tạ Nam, “Ừm” một tiếng.

Tạ Nam bế Phạm Tinh, chỉ với vài bước nhảy đã mang nàng đến Thủy các yên tĩnh trong vườn, hai người, một người uống nhằm canh giải rượu Mạnh Uyển Cầm chuẩn bị cho Diêu Mật, một người ăn phải được hoàn của Sử Tú Nhi, đều tình cảm nồng nhiệt như lửa, thoáng chốc đã quên hết thẹn thùng, tức tốc hành sự.

Lại nói đến Diêu Mật và Sử Tú Nhi nghe thấy tiếng động, biết được Tạ Nam đã bế Phạm Tinh đi đến nơi khác, lập tức vỗ ngực để bớt hoảng sợ, lấy lại bình tĩnh.

Sử Tú Nhi khẽ lên tiếng: “Dựa theo cha mẹ ta mà nói, được hiệu của viên thuốc kia vô cùng lợi hại, một khi đã ăn vào, nhất định phải... Chắc chắn Tiểu Tinh sẽ thành sự.”

“Một người đã xong!” Diêu Mật thở mạnh một hơi, kéo Sử Tú Nhi nói: “Sử tỷ tỷ đi mau, tới phòng nhị ca xem huynh ấy đã trở về chưa?”

Tạ Thắng trở lại thư phòng, cho gã nô tài lui xuống, tự mình mở đèn, ở dưới bóng đèn lật từng trang sách, lại nghĩ đến lời của Tạ Đoạt Thạch, có hơi xuất thần, mình có nên đi tìm Sử Tú Nhi hay không đây? Hắn đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng bước xa cách đó không xa vọng tới, không khỏi động tai nghe ngóng rồi mở cửa thư phòng ra, híp mắt trong thấy hai bóng người đang đi tới, mắt lập tức rực sáng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, mở miệng nói: “Tiểu Mật, đại ca tìm muội khắp nơi, sao muội lại chạy đến nơi này?”

“Huynh ấy ở đâu vậy?” Trong lòng Diêu Mật căng thẳng, giọng nói run run, cắn môi nói: “Ta cũng đang đi tìm huynh ấy!”

“Đại ca ở trong thư phòng!” Tạ Thắng nhìn trộm Sử Tú Nhi, thấy nàng yên lặng đứng sau Diêu Mật, cảm thấy buồn cười, tới cũng đã tới, còn trốn trốn nấp nấp cái gì? Bởi vậy bước lên phía trước, bất thành linh kéo tay Sử Tú Nhi, cười nói: “Vào đây, ta có lời muốn nói với nàng!”

Sử Tú Nhi bị Tạ Thắng kéo về phía trước, nhất thời ngoảnh lại nhìn Diêu Mật, lặng lẽ dùng tay ra hiệu, Tiểu Mật, ta lật mềm buộc chặt đã thành công, mọi việc rất nhanh sẽ suôn sẻ, muội cũng mau đi đi! Ngày mai chúng ta chính là chị em dâu rồi!

Hic, ta đi một mình sao? Một người giúp thêm can đảm cũng không có, ta sao mà đi được chứ? Diêu Mật cực kì cuống quýt, cúi đầu thật thấp chậm chạp bước đến thư phòng Tạ Đằng.

Tạ Đằng từ một hướng khác đi tới, trông thấy Diêu Mật đang kéo lê từng bước đi tới, tức khắc bước nhanh về phía trước, cười nói: “Hơn nửa đêm rồi, Tiểu Mật còn đi đâu đó?”

Diêu Mật vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tạ Đằng, trong lòng hoảng hốt, thần xui quỷ khiến trả lời: “Trời nóng quá không ngủ được, đi dạo trong vườn hóng mát.”

“Ta đi với nàng!” Tạ Đằng đuổi tay, từ cái cây bên cạnh hái xuống một chiếc lá lớn, quạt quạt trên mặt Diêu Mật, dịu dàng hỏi: “Mát không?”

“Vẫn nóng!” Hơi thở của Tạ Đằng xộc vào mũi, Diêu Mật hơi nghiêng đầu né qua, hai má như hai rặng mây ráng hồng: “Ta đi một mình là được!” Nói không thể để ta đi một mình, nhất định phải đi với ta mau lên.

Quả nhiên Tạ Đằng trả lời: “Trời đã khuya, sao có thể để muội dạo một mình trong vườn?” Hắn nói xong, lại kề sát lại hỏi: “Cánh tay đã đỡ thuốc chưa? Còn đau không?”

“Đã đỡ rồi, không đau nữa. Nhưng băng gạc quấn như vậy rất khó gỡ tay lên.” Diêu Mật nói chuyện, lại bị Tạ Đằng nhẹ nhàng chạm vào vai, lập tức rụt người lại, đợi đến khi bình tĩnh thì hối hận vô cùng, ôi ôi, đêm nay phải dăng mình mà, cơ hội tốt như thế sao lại tránh mất rồi? Sử tỷ tỷ và Phạm muội muội đã đắc thủ, sao ta cứ gian nan thế này?

Tạ Đằng cũng cân nhắc ngôn từ, aiii, phải nói thế nào, phải làm sao mới lừa được tiểu nha đầu này về phòng bây giờ?

Bọn họ ở nơi này lè mè, lá gan của Sử Tú Nhi đã to thêm, lấy dũng khí, vừa vào cửa thư phòng đã mạnh mẽ nói: “Mau cởi quần áo, ta giúp huynh lưu lại đời sau.”

Có cần phải thẳng thắn như vậy không? Tạ Thắng thầm toát mồ hôi, chẳng lẽ con gái không thích từ từ vui vẻ, lời nói dịu dàng chân thành, lời nói ẩn ý đùa giỡn, sau đó mới cởi sao?

Sử Tú Nhi vừa dứt lời, dũng khí tích cả buổi tối đã cạn sạch sành sanh, dựa vào tường không nhúc nhích. Hic hic, nghe nói đau lắm, không biết có thật hay không?

Tạ Đoạt Thạch ngồi trên nóc nhà nhìn xuống, trong lòng sốt ruột, ày, trời sáng nhanh lắm, hai đứa hành sự nhanh nhanh một chút được không hả! A Nam và Tiểu Tình còn thoải mái hơn hai đứa nữa kìa. Ông đang nóng ruột, giương mắt nhìn lên, thấy trên nóc nhà có một con sâu nhỏ đang ngo ngoáy, lập tức đưa tay bốc lên, tay kẹp con sâu đưa ra trước mặt nhìn, thấy đó là một con sâu bình thường, không khỏi nở nụ cười, tốt lắm, có thể giúp hai đứa nó lẹ lẹ lên không, nhờ cả vào chú mày đó.

Sử Tú Nhi đang xấu hổ, chợt cảm thấy cổ hơi ngứa ngứa, một vật gì đó trượt vào trong cổ áo, hơi sưng sốt, còn chưa bình tĩnh lại đã cảm thấy vật kia đang ngo ngoáy trong cổ áo mình, nàng cảm thấy đó dường như là một con sâu nhỏ. Trời ạ, người đâu cứu mạng!

Sử Tú Nhi hét lên một tiếng, thò tay vào cổ áo, trong một lúc vẫn không sờ thấy con sâu, đành dậm chân ré lên: “Có sâu, áaaaaa!” Vừa ré xong, một thứ trơn bóng lướt qua tay nàng, khiến nàng thiếu chút nữa té xuống đất.

“Chuyện gì vậy?” Tạ Thắng bước nhanh về phía trước, tay trái ôm eo nàng, tay phải thò vào cổ áo nàng, giúp nàng sờ sâu.

“Á!” Sử Tú Nhi càng ré to hơn, trời ạ, trời ạ, cái tình huống gì thế này?

Tạ Thắng đưa tay bắt được con sâu nhỏ, lúc lui bàn tay ra ngoài, mu bàn tay xát qua một vật mềm mại, thoáng cái lồng ngực sôi trào, vật sâu trong tay ra chỗ khác, nghe một tiếng “tôm” nhỏ vang lên, biết là con sâu kia đã rơi vào chén trà, hắn mặc kệ, chỉ cúi đầu, ngậm lấy môi Sử Tú Nhi.

42. Chương 42: Vui Vẻ

Trăng sao cao vời vợi, có chút gió lạnh lướt qua, mang đến cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng, ngược hẳn với tiết trời oi bức thường ngày, khiến cho lòng người ta vui vẻ hơn. Diêu Mật bước chậm, muốn nói gì đó, cuối cùng lại không nói ra, chỉ sóng vai với Tạ Đằng đi về phía trước.

Tạ Đằng đi mấy bước, dừng lại hỏi: “Nàng có mệt không?” Nàng phải nói mệt, để ta đưa nàng về phòng, vừa lúc... .

Diêu Mật lắc đầu, trái tim nhỏ nhảy loạn, hỏi cái này làm gì chứ? Sốt ruột muốn chết, làm sao để ngã vào hán đây? Dù muốn thổi mê hương, cũng phải vào phòng mới thổi được.

Tạ Đằng nói chuyện, lại dừng bước chân, nghiêng tai lắng nghe, hán nói: “Có người theo sau chúng ta, ta đi đuổi bọn họ.”

Diêu Mật chưa kịp nói gì, trước mắt lóe lên, đã không thấy thân ảnh của Tạ Đằng. Rất nhanh, ao sen bên kia truyền đến tiếng vang “Tùm tùm”, kèm theo tiếng kinh hô lớn, có người la lên: “Tạ đại, chúng ta là khách, người là chủ, sao người lại ra tay ngoan độc như vậy? Đêm khuya sương xuống, nhờ bị nhiễm lạnh, ...” còn chưa nói xong, rất nhanh đã bị tiếng kinh hô khác thay thế. Giọng nói của Tạ Đằng vang lên: “Các người xem đây là nhà mình vườn, nửa đêm dạo vườn chơi, cái này cũng không sao. Nhưng vì sao lại đi theo sau ta? Không cho các người uống chút nước ao, các người còn không biết lợi hại.”

Diêu Mật hơi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng nở nụ cười, ai bảo các người đi theo chúng ta, lần này tốt lắm, uống hết nước trong ao sen luôn đi! Đến khi bò lên, rồi thay y phục, uống thêm chút canh gừng, phỏng chừng cũng chẳng còn tinh thần đi theo dõi bọn ta đâu. Cắt đi đám đuôi này, yên tĩnh không ít.

Một hồi sau, Tạ Đằng ném hết đám người đó đi, đi tới nói: “Được rồi, yên tĩnh rồi!”

Diêu Mật tưởng tượng bộ dáng chật vật của đám người đó trong ao sen, nhin không được nở nụ cười, cười xong nói: “Đại ca, ta giúp huynh thu dọn hành lý nhé!”

“Được!” Mắt Tạ Đằng sáng lên, đúng vậy, sao hán lại quên mất cái có thu dọn hành lý này chứ? Tuy là người làm tướng, đến lúc đó tự có quân doanh cung ứng, những việc vặt này không cần phải phí tâm, nhưng hành lý dù sao cũng phải chuẩn bị vài món.

Muốn chuẩn bị một ít hành lý, thì phải về phòng chuẩn bị. Thế là hai người kiềm nén niềm vui trong lòng, giả vờ nghiêm túc đứng đắn, vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa, đi dưới ánh sao, một trước một sau đi về phía phòng ngủ.

Đến trước cửa phòng ngủ, nhìn Tạ Đằng đẩy cửa, trong lòng Diêu Mật nhảy loạn, hai chân như nhũn ra, đành trấn an chính mình: Bình tĩnh bình tĩnh, đừng hốt hoảng, không có việc gì, thực sự chỉ là chuẩn bị hành lý cho huynh ấy thôi.

Tạ Đằng đẩy cửa, vén màn trúc trước cửa vào bên trong, tự đi thắp đèn, thấy Diêu Mật vào, liền chỉ vào ghế nói: “Ngồi đi!”

Cửa sổ mở ra, cánh cửa mở rộng, đèn sáng rực rỡ, bầu không khí không hợp, thế này thì làm sao ngã nhào (từ này đã xuất hiện ở những chương trước, ý chỉ ngã vào lòng T Đ xxyy đó =.) đây chứ? Diêu Mật cắn môi ngồi vào ghế, hơi luống cuống.

Tạ Đằng ngồi đối diện nàng, cân nhắc ngôn từ rồi nói: “Tiểu Mật, mấy ngày nay ở chung, ta cảm thấy, thật ra nàng không giống tiểu cô cô.”

Hả? Lòng Diêu Mật nhảy ‘thình thịch’ một cái, ý gì đây chứ? Trước đây nàng vào được phủ tướng quân, là nhờ dung mạo có vài phần giống Tạ Vân này. Được Tạ Đoạt Thạch nhận làm nghĩa tôn nữ, là nhờ vào điểm ấy. Có thể dung mạo hiền thân, cũng là nhờ vào điểm ấy. Hiện giờ nói nàng không giống Tạ Vân, có phải muốn xử nàng rồi không?

“Đại ca có lời gì cứ nói thẳng.” Diêu Mật thất vọng trong lòng, đúng vậy, sáng mai Tạ Đằng phải xuất chinh, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa hán sẽ tùy tiện tìm một nữ tử lưu đời sau. Kinh thành này có rất nhiều nữ tử ái mộ hán, nhưng hơn nửa năm, chưa ai có thể lọt vào mắt xanh của hán, mình chỉ mới vào phủ

tướng quân hơn mười ngày, hôm nay mới gọi hắn một tiếng đại ca, sao lại quên mất thân phận của mình, cho là hắn nhìn trộm mình chứ?

Diêu Mật cúi đầu, hơi khó chịu. Khi các nàng vào phủ, chỉ một lòng một dạ chạy theo Tạ Đoạt Thạch, không dám có suy nghĩ khác với huynh đệ Tạ Đằng, cũng không chế bản thân không nên suy nghĩ nhiều. Nhưng hôm nay được Tạ Đoạt Thạch nhận làm nghĩa tôn nữ, đột nhiên, nàng cảm thấy mình và đám người Tạ Đằng gần nhau hơn, không kiềm được, nàng cũng hơi không tỏ được lòng của nàng. Đêm nay nghe được câu kia của Cao thị vệ, bảo Tạ Đoạt Thạch thành toàn các nàng, trong lòng nàng cực kỳ vui vẻ. Nàng không dám nghe theo tim mình, không dám suy nghĩ sâu xa, nàng sợ, sợ sẽ thất vọng. Quả nhiên đã thất vọng.

Tạ Đằng thấy cả người Diêu Mật cứng đờ, cúi đầu xuống không nhìn hắn, tuy không hiểu tại sao, nhưng vẫn nói tiếp: “Nàng là nàng, tiểu cô cô là tiểu cô. Lúc mới nhìn, quả thực có vài phần giống nhau, nhưng tính cách của hai người không hề giống nhau, rồi sau khi tiếp xúc, ta cảm thấy nàng không giống cô cô nữa.”

“Ừ!” Hiểu! Diêu Mật gật đầu, đại ca đúng là từ chối ta rồi. Lại cúi xuống, lòng hơi ganh tị. Bởi vậy nàng đứng lên, nhún nói: “Nói vậy, ắt hẳn đại ca không cần ta chuẩn bị hành lý, trời cũng không còn sớm, ta xin cáo từ.”

Tạ Đằng thấy bộ dạng cúi đầu rũ mắt cáo từ của Diêu Mật, không khỏi ngạc nhiên. Ta đây đang tâm sự, nói rõ ra trước rồi sau đó mới nhập đề mà? Sao nàng lại cáo từ đi về? Mắt thấy Diêu Mật đã lui về sau vài bước, xoay người muốn đi ra cửa, Tạ Đằng sốt ruột, nhảy lên một cái, dùng thân ngăn cản Diêu Mật lại, hắn nói: “Ta còn chưa nói hết mà!”

“Đại ca không cần nói, ta hiểu rồi.” Trong mắt Diêu Mật nổi lên màn sương, lòng thầm hận bản thân không chịu tranh giành, nhưng đến miệng thì lại nói một cách bình tĩnh: “Đại ca cứ yên tâm, sau khi mọi người xuất chinh, ta sẽ ở lại phủ tướng quân chăm sóc Sử tử tỷ và Phạm muội muội cho đến khi mọi người trở về.”

Tạ Đằng thấy sắc mặt Diêu Mật kì lạ, dứt khoát hỏi: “Tiểu Mật, nàng không thích ta phải không?”

Không phải là huynh không thích người ta sao? Màn sương trong mắt Diêu Mật càng lúc càng dày, đưa mắt nhìn về phía Tạ Đằng, trong đôi mắt ngập nước chỉ toàn là uất ức.

“Ta nói gì sai à?” Tạ Đằng dè dặt hỏi.

Diêu Mật mím môi, cuối cùng là hắn có ý gì? Nói ta không giống tiểu cô, lại không chịu cho ta đi.

Theo lý mà nói, hôm nay giúp ta cản kiếm, bây giờ lại chịu theo ta vào phòng, tất nhiên là có thích ta. Nhưng nàng nói vậy là sao? Tạ Đằng quyết định đi đường vòng tra rõ lòng của Diêu Mật, bởi vậy hắn hỏi: “Tiểu Mật thích dạng nam nhân như thế nào?” Nói đi, nói là giống như ta đi.

“Ta thích...” Diêu Mật liếc mắt nhìn Tạ Đằng, tâm trạng buồn bã, không nên thích cũng không được thích, nghĩ cũng đừng nghĩ, để tránh phải đau lòng. Thu lại màn sương dày đặc nơi mắt, nàng hỏi ngược lại: “Đại ca thích dạng nữ nhân như thế nào?”

Nửa đêm, cô nam quả nữ, tiến dần từng bước, hết thấy đã quá rõ ràng, lại còn hỏi nhau thích dạng nam tử nữ tử như thế nào làm cái gì? Hai đứa muốn lão già đây tức chết phải không? Ở bên cửa sổ, Tạ Đoạt Thạch vận ngón tay của mình, như đang nhéo tai Tạ Đằng, tiểu tử đàn độn, thiên hạ nào có ai ngu bằng nhà người chứ? Tình cảnh này, còn hỏi cái rắm? Mau đóng cửa, tắt đèn, lăn lên giường, dùng hành động giải thích ngay và luôn!

“Tiểu Mật, nàng chờ một chút, ta xem có người nghe trộm hay không đã.” Tạ Đằng không trả lời Diêu Mật, đột nhiên xoay người đến trước cửa sổ, thăm dò ngoài cửa sổ, thấy không có ai, lúc này mới “Sầm” một tiếng đóng cửa sổ lại. Hắn đóng kỹ cửa, đã thấy Diêu Mật nhắc chân đi ra ngoài, nhất thời không chút nghĩ ngợi, bước nhanh về phía trước, dùng tay kéo cánh cửa, “Sầm” một tiếng đóng cửa rồi đi tới chốt cửa lại, xoay người, đặt tay trên vai Diêu Mật, mắt nhìn vào mắt nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Mật, ta thích nàng!”

“Àm”, Diêu Mật chỉ cảm thấy đầu óc như có cái gì đó nổ tung, máu dồn hết lên mặt, nhưng miệng lại nói: “Nhưng huynh, nhưng huynh nói ta không giống tiểu cô cô!”

“Người ta thích, là nàng, không phải nữ tử giống tiểu cô cô.” Tạ Đằng nửa như ngừng thở, tay nắm thật chặt, khẽ sát Diêu Mật, từ từ chạm môi vào trán nàng.

Hôm nay nàng đã gặp nhiều kích thích, cả nửa tối cũng chịu không ít giày vò, giờ nghe hắn nói như vậy, vàng trán lại được một thứ ấm áp mềm mại chạm vào, Diêu Mật không thể chịu đựng được nữa, cả người mềm nhũn ngất vào lòng Tạ Đằng.

“Tiểu Mật, Tiểu Mật!” Tạ Đằng gọi lên hai tiếng, ôm Diêu Mật tới vào giường, cởi giày của nàng ra, đặt nàng nằm trên giường, rồi lập tức vén tay áo bên trái của nàng lên, mở băng gạc ra để xem vết thương như thế nào, thấy vết thương được bôi thuốc chu đáo, lúc này mới yên lòng. Rồi hắn quấn lại băng gạc cho nàng, xuống giường đi rót một chén trà nguội, nâng Diêu Mật dậy đổ vào miệng hai ngụm, thấy nàng mở mắt, mới xoay người đặt chén trà xuống, quay đầu lại, vô cùng rối loạn nói: “Ta biết, nam tử như ta mà biểu lộ, nàng sẽ không chịu nổi kích thích. Quả nhiên, nàng vừa nghe đã té xỉu.”

Diêu Mật: “...”

Thấy hai gò má Diêu Mật như lửa, sóng mắt như nước, kiều mị không gì sánh được, Tạ Đằng vừa nói chuyện đã phải vội vàng dời mở mắt, nhất thời lại nhìn qua, trong lòng có nhiều chuyện muốn nói, nhưng lại cảm thấy không cần phải nói, Diêu Mật ắt hẳn đã hiểu rõ.

Diêu Mật bò dậy, đối diện với ánh mắt của Tạ Đằng, rồi đột nhiên vùi đầu vào đầu gối, không chịu nhúc nhích. Trời ạ, hắn nói hắn thích ta! Ta không nghe lầm chứ?

“Tiểu Mật!” Tạ Đằng thấy Diêu Mật mặc cỡ không dám ngẩng đầu, liền ngồi bên mép giường, vớt giày, ngồi xếp bằng bên người Diêu Mật, do dự một lát, đưa tay bế Diêu Mật ngồi lên đầu gối của mình, thấy nàng thu mình lại thành hình cầu, nhất thời cảm thấy tim đập nhanh hơn, cả người nóng rực, lại đưa tay qua mân mê đầu của nàng, thấp giọng nói: “Đêm đó ở thư phòng, nàng thổi mê hương vào ta, đêm đó, ta ngủ không ngon, mơ thấy nàng mấy lần. Miệng ấm trà nàng ngâm, ta cũng giữ lại.”

Bày tỏ thật chân thành. Ta muốn ngất, muốn ngất! Diêu Mật thở dồn dập, hơi thở phảng phất trên đầu gối, vừa nóng vừa bỏng. Đột nhiên nàng nhét nắm tay của mình vào miệng, “Hức hức” khóc lên, vừa khóc vừa buồn bực nói: “Đừng để ý tới ta, ta khóc một lúc sẽ tốt lên!” Hu hu, hạnh phúc quá!

Diêu Mật cuộn tròn người ngồi trên đùi của của Tạ Đằng run run khóc, vừa kéo tay áo Tạ Đằng để lau nước mắt, lau xong ngẩng đầu lên, dựa vào ngực Tạ Đằng, vừa lấy tay chọc chọc nói: “Rất chắc!”

Cửa sổ đã đóng, trong phòng vốn đã nóng, lại bị Diêu Mật quấy như vậy, cả người Tạ Đằng như lửa, kéo tay ra, rồi xấn tay áo lên, để lộ cánh tay trần, hắn nói: “Ồ đây còn chắc hơn này, nàng sờ xem!”

Diêu Mật khó có thể hình dung nhưng biết đã tới thời khắc của tình yêu, nghe thấy lời của Tạ Đằng, xoi nghiêng đầu, cắn một cái lên cánh tay của Tạ Đằng, nhưng nàng không cắn thật, chỉ là mút mút, tiện thể lấy tay bấm một cái, dùng đầu chạm vào ngực của Tạ Đằng, hai tay cố sức đẩy, đẩy Tạ Đằng ngã xuống giường, hung ác nói: “Kêu huynh làm sao huynh phải làm như thế ấy, cấm phản kháng!” Trời sắp sáng rồi, phải nhanh nhanh để đại ca lưu đời sau.

Tạ Đằng bị Diêu Mật động chạm, nương theo lực nàng đẩy ngã xuống giường, mắt thấy thân thể nàng khê run, nhưng lại ra vẻ hung hăng càn quấy, biết nàng là một con cừu non đội lốt sói, cũng không muốn khiến nàng khiếp sợ, nên hắn làm bộ sợ hãi nói: “Xin hãy rũ lòng thương!”

Tạ Đằng vừa nói, hai tay đã vòng qua lưng Diêu Mật, ôm hông của nàng kéo xuống, sau đó tách hai chân của nàng ra, để cho nàng soãi chân ngồi trên lưng mình. Nhất thời người thấy hơi thở Diêu Mật, tay chân thoáng cái hơi tê dại, mơ hồ rên rỉ một câu, chỉ thấy Diêu Mật cúi xuống. Trong nháy mắt, một mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, toàn thân Tạ Đằng nơi nào có khớp xương chỗ ấy đều mềm nhũn, hắn hé môi chờ đợi.

43. Chương 43: Chương 43 [18+]

Chỉ một cú đẩy đã đẩy ngã được một vị tướng quân, cảm giác thành công ngày càng vĩ đại. Chỉ trong chốc lát, lòng tự tin của Diêu Mật đã tăng lên nhiều, nhìn xem, chuyện này cũng đâu phải rất khó!

Nàng chống tay phải lên giường, tay trái khê vuốt ve ngực Tạ Đằng, chậm chậm cúi đầu xuống, còn chưa chạm tới môi Tạ Đằng, đã thấy mắt hắn khép hờ, vẻ mặt mong đợi hé môi, nhất thời bả vai đang căng cứng

thả lỏng, không nhìn được nữa, úp mặt vào ngực Tạ Đằng cười sắc súa, nói: “Đại ca, huynh ở trên giường giống đàn bà quá đi!”

“Tiểu muội, nàng ở trên giường giống đàn ông lắm!”

Tạ Đằng là anh cả trong nhà, từ nhỏ tập võ, đi theo phụ thân và ông nội trấn giữ biên cương, đa phần là tiếp xúc với võ tướng, quen nhìn thấy, cũng là mưa máu gió tanh ngoài sa trường, đã rèn được một trái tim lạnh lùng cứng rắn. Nhưng từ lần ở thư phòng được Diêu Mật phun mê hương, một góc nhỏ trong đáy lòng hắn đã bắt đầu tan chảy, lại được Tạ Đoạt Thạch hết lần này đến lần khác thêm dầu vào lửa, quả nhiên không ngờ, dần dần ở bên cạnh Diêu Mật luôn có vẻ đặc biệt không giống như thường ngày. Lúc này bị Diêu Mật đẩy ngã xuống giường, con người hung hãn quyết đoán mỗi khi dẫn binh ra trận đánh giặc liền không còn, chỉ có tình cảm mềm mại dạt dào.

Hai người nói chuyện, lực kéo mũi tên đã lấp vào dây kia cuối cùng cũng biến mất, hậu bối đã hết căng thẳng, trong lòng vô cùng sung sướng. Chỉ hận đêm quá ngắn, không thể tiếp tục nhu tình chậm chạp như vậy thêm nữa. [là Tạ Đoạt Thạch =.]

Diêu Mật cọ cọ trên ngực Tạ Đằng, nhẹ nhàng hít thở, hỏi: “Đại ca, nếu huynh đã không thấy ta giống tiểu cô cô, vậy thế sao huynh lại thích ta?” Được một người mà đông đảo nữ tử trong kinh thành ái mộ, ngay cả Đức Hưng quận chúa cũng si mê yêu mê, lòng của nàng lúc này không gì tả được. Thế nhưng, tại sao hắn lại thích ta?

Hương thơm phảng phất quanh chóp mũi của Tạ Đằng nhạt dần, tay chân khôi phục sức lực, nhưng không vội vàng trả lời câu hỏi của Diêu Mật, chỉ vuốt tay tháo dây trâm cài tóc của nàng ném đi chỗ khác, nhìn mái tóc đen của nàng như thác đổ xuống, sợi tóc vờn nhẹ trước ngực, mang đến cảm giác ngứa ngứa nhẹ, dùng khuỷu tay trái chống nửa người lên, tay phải nâng cằm Diêu Mật, nghiêm túc nói: “Bởi vì nàng có khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu động lòng người, nên ta thích!”

“Những nữ nhân khác cũng có khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu động lòng người!” Diêu Mật vừa nghe lời nói của Tạ Đằng, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng, nhưng nàng vẫn muốn nghe nhiều hơn, đôi mắt long lanh như nước liếc nhìn Tạ Đằng, ép buộc: “Sau này vẫn sẽ không thích người khác sao?”

Tạ Đằng bị oan kêu lên, “Tiểu Mật, nàng xem trước kia ta đã thích ai chưa? Trước đây chưa có nàng, ta chưa từng thích ai, có nàng, ta càng không thể thích thêm ai khác. Ông nội ta, cha ta đều toàn tâm toàn ý với một người, ta cũng vậy.”

Con người sắt đá trên giường lại nói những lời nhu tình như vậy, hiển nhiên là khiến nữ nhân động tình. Diêu Mật vừa nghe xong lập tức cúi người rúc vào ngực Tạ Đằng, cả cơ thể từ từ cọ sát trên người Tạ Đằng, ngậm hạt đậu đỏ vào trong miệng, hai tay cũng không thành thật sờ soạng khắp nơi.

Tạ Đằng thả lỏng khuỷu tay, để người ngã xuống giường, mặc cho Diêu Mật bò trên người mình lăn lộn, chỉ đưa tay mân mê đầu của nàng, toàn thân nóng như lửa, nhất thời nhắc chân ép lấy hông của Diêu Mật, vừa nhắc như vậy đã như tên trên dây cung, cũng không kiềm được nữa xoay người nằm lên trên, đặt Diêu Mật trên giường, nhưng không dám hôn nàng, sợ bị nàng mê đảo, chỉ tham lam trên cổ nàng.

Một trận lăn qua lăn lại, Tạ Đằng thở hổn hển, gương mặt nhìn Diêu Mật, thấy gò má nàng như lửa, mắt như sao khép hờ, môi anh đào khê mở, liền mở tay bóp chóp mũi Diêu Mật, không cho nàng ngửi thấy hơi thở của mình, sau đó nhanh chóng ngậm lấy môi Diêu Mật, vừa mút lại vừa hút, tay còn lịn vuốt lần xuống dưới, xoa nắn đủ kiểu. Đợi đến khi một hương thơm đặc biệt ập tới, tay chân thoáng tê dại, vội vàng rút môi, trượt thân xuống dưới, dán ở ngực Diêu Mật.

Hai tay Diêu Mật ôm đầu của Tạ Đằng, cả người run rẩy, hai chân lại dững cựa kẹp ngang hông Tạ Đằng, cả người hướng về phía trước giật giật, cảm giác được toàn thân Tạ Đằng cứng đờ, liền đưa tay kéo y phục của hắn xuống. Vừa mới kéo, lại ngừng tay nói: “Còn chưa tắt đèn!”

Tạ Đằng nôn nóng chờ tay của Diêu Mật, thấy nàng ngừng lại, vội nghiêng người sang một bên, kéo khăn trải giường phất một cái ra phía ngoài, một làn gió thổi tới, trong nháy mắt đã dập tắt ánh nến, lúc này mới thì thào nói: “Được rồi, nàng nghĩ sao thì làm vậy!”

Mắt Diêu Mật thoáng chốc đã thích nghi với bóng tối, làm tiếp động tác đang dang dở, không ngờ nàng cứ

động quá nhanh, cánh tay trái đột nhiên đau nhức, vội bật lên tiếng rên rỉ, rút tay về nói: “Băng gạc bung ra rồi!”

Tạ Đằng chống người lên, kéo quần áo của Diêu Mật, kéo toàn bộ quần áo ngoài của nàng xuống, tìm được nút kết của băng gạc, có hai ba cái được buộc rất chặt, lập tức xé ra, cũng kéo luôn yếm của Diêu Mật, tìm đập như nổi trống, cúi đầu...

Nghe tiếng rên rỉ khê khằng nhưng liên tục của Diêu Mật, Tạ Đằng đắc ý, tuyệt chiêu mà quyển sách quý ông nội ông tả quả nhiên là có tác dụng. Đợi đến lúc Tiểu Mật động tình không thôi, cầu ta, ta sẽ dừng cảm tiến vào, như thế có thể giúp nàng giảm bớt đau nhức, sau đó liền vô cùng tuyệt vời.

Diêu Mật cảm giác được đầu của Tạ Đằng càng lúc càng hạ xuống dưới, hướng thất lưng của nàng mà đi, không khỏi đưa tay ôm đầu Tạ Đằng, khê rên: “Đừng...”

Tạ Đằng không để ý đến nàng, tiếp tục cúi xuống, nhấc hai chân của nàng, để cho hai chân nàng kẹp lên cổ mình, hấn cách lớp quần lót thật mỏng của Diêu Mật, theo như chỉ bảo trong sách, vuốt ve rồi khê liếm, nghe thấy tiếng kêu xấu hổ của Diêu Mật, lúc này mới ngẩng đầu lên nói: “Nàng cầu ta, ta sẽ...”

“Tướng quân, ta van chàng. Không, đại ca, ta van chàng.” Hai chân Diêu Mật bị Tạ Đằng đè chặt xuống, kẹp trên cổ hần không thể động đậy, mặc dù cách một lớp quần lót, nhưng vẫn cảm thấy hô hấp vừa nóng lại vừa gấp của Tạ Đằng phả vào nơi đào nguyên sâu thẳm, trong lúc cả người đang run rẩy, hoa đào đã nở rộ.

“Không phải cầu như vậy.” Tạ Đằng đè nén khô nóng của mình, dạy dỗ Diêu Mật: “Phải nói, tâm can bảo bối của thiếp, van cầu chàng, thiếp muốn!” Nói rồi, ngón tay dò xét về phía trước, dựa theo những gì sách dạy, trêu chọc rồi trêu chọc.

Mái tóc dài của Diêu Mật buông xõa, trên người không dính lấy một sợi, hai chân bị Tạ Đằng tách ra, lúc này nghe được lời này, còn bị khều khều trêu chọc, không chịu được nữa, đành phải mở miệng cầu xin: “Đừng, đừng...”

Còn không chịu gọi tâm can bảo bối à? Tạ Đằng buông hai chân của Diêu Mật, hướng người về phía hoa động, tiến thẳng đến bên tai Diêu Mật, khê nói: “Tiểu Mật, tâm can bảo bối của ta, ta muốn...” Nói xong lại cúi xuống thật thấp, so với lời nói khi nãy càng khiêu khích hơn.

Lòng Diêu Mật nóng như lửa đốt, hơi nghiêng đầu, chủ động ngậm vành tai của Tạ Đằng, ngượng ngùng mang theo vẻ sợ hãi, giọng run run nỉ non: “Đằng lang!” Những lời sau đó nàng không nói ra, chỉ mút lấy tai của Tạ Đằng, nhẹ nhàng mò tay xuống dưới tìm tòi, dò xét trên một vật, thiếu chút nữa bị dọa sợ.

Tạ Đằng nhiệt tình như lửa, thoáng cái đã ôm lấy Diêu Mật, bắt chắp mọi thứ hôn lấy môi của nàng. Hương thơm lạ lùng tập kích trong lỗ mũi, tay chân như nhũn ra, thân thể ép xuống, nhưng môi lưỡi lại không chịu bỏ qua, ngậm lấy mùi thơm giữa môi Diêu Mật, đẩy đưa tiến tới.

Diêu Mật mê mê say say, hô hấp vừa gấp lại vừa nóng, lướt qua chóp mũi Tạ Đằng, muốn đẩy Tạ Đằng ra, lại bị hấn ôm chặt nơi thất lưng, không thể động đậy.

Tạ Đằng bị hương thơm lạ lùng phất qua, nhũn cả nửa người, cố gắng chống cự bằng tinh thần, quyết không buông tay, đợi đến khi hai mắt Diêu Mật mơ màng, chỉ còn tiếng thở gấp gấp, lúc này mới buông môi, cả người mềm oặt trên người nàng. Chỉ một lúc sau đã khôi phục được sức lực, một đường tiến xuống dưới, máu sôi trào, không cách nào khống chế.

Hai người quay cuồng giãy vò trên giường, lăn qua lăn lại cho đến khi trăng nhạt sao mờ mới dừng lại.

Tạ Đằng ôm Diêu Mật từ phía sau, nhẹ nhàng nói: “Nếu là con trai, sẽ gọi là Tạ Phi Hiên, nếu là con gái, sẽ gọi là Tạ Phi Vân, nếu là long phượng thai, sẽ gọi hai cái tên này, nếu là song thai, cũng gọi bằng hai cái tên này, nếu là tam thai,...”

“Phụt!” Diêu Mật suy nghĩ trời vừa sáng, Tạ Đằng sẽ lên đường, nỗi buồn chia ly đang dâng trào thì nghe được lời của Tạ Đằng, cười không ngừng đến mức hai bả vai run lên, hờn dỗi: “Chờ chàng quay về sẽ gọi.”

“Được!” Tạ Đằng vuốt ve mái tóc dài của Diêu Mật, dùng tay chải tóc cho nàng, thấp giọng nói: “Lúc ta không có ở nhà, nàng...”

Diêu Mật động thân thể, đối tư thể thoải mái vùi trong ngực Tạ Đằng, đáp: “Nữ nhân phủ tướng quân cải trang ra biên ải, cùng nữ nhân của địch đồng quy vô tận. Ta nếu đã thành nữ nhân của chàng, tự sẽ có năng lực ứng phó mọi thứ. Có điều chàng yên tâm, ta còn muốn nuôi dưỡng con cái, sẽ không bị kích động chạy ra biên ải, sẽ ngoan ngoãn chờ chàng trở về.”

“Tốt, ta nhất định sẽ an toàn trở về!” Tạ Đằng chôn đầu trong tóc Diêu Mật, ngửi mái tóc thơm ngát của nàng, trong lòng lặng lẽ không nói gì, lần trước, phụ thân vì cứu thúc thúc, thân trúng mai phục, hai người đều vong mạng, may mắn thay lúc ấy chủ soái là ông nội, nên mới không động quân tâm. Nhưng ông nội bị mất một lúc hai đứa con dâu và một đứa con gái, nguyên khí tổn thương nặng nề, lần này, chắc chắn sẽ không nắm giữ ấn soái. Người nắm giữ ấn soái, sẽ không ai khác ngoài mình. Thân làm chủ soái, tất nhiên sẽ không dễ dàng ngã xuống, nhưng Đại Kim Quốc lại cả gan xe nát hòa ước bất ngờ đánh lên, sợ rằng đã có chỗ dựa, nên có thể lãnh lặn trở về hay không, không ai đoán trước được.

Ánh rạng đông tiến vào cửa sổ, cảnh tượng trong phòng dần dần rõ nét. Diêu Mật xoay người nhìn Tạ Đằng, hơi nghiêng đầu, không để hơi thở phả lên người hắn, chỉ dùng tay sờ trán của hắn, sờ tới lông mày, dừng nơi mi mắt, phủ môi hôn lên khóe mắt của hắn, rồi nhanh chóng lùi ra, lại sờ đến mũi của hắn, môi của hắn, tay đồ theo khóe môi, muốn khắc sâu hình dáng của hắn vào trong đầu. Trong miệng nỉ non lúc mới đến phủ tướng quân, rồi đêm đầu tiên hai người chạm mặt kia, khẽ cười nói: “Chàng lúc đó không tin ta thổi được mê hương, kết quả là bị ta mê đến ngất lên ngất xuống mấy lần!”

Tạ Đằng bắt được tay của Diêu Mật, hừ hừ nói: “Nàng nghĩ thổi ngất ta tốt hơn dùng tay, hay là không chịu thừa nhận. Rõ ràng là chết mê chết mệt ta mà cứ khẳng khẳng nói là thích ông nội. Hại ta cả buổi tối ngủ không ngon, bách tư bất đắc kì giải.”

Diêu Mật nở nụ cười, che miệng nói: “Nhiều người thích chàng như vậy, sao ta dám mơ tưởng?” Vừa nói vừa chăm chú nhìn Tạ Đằng, ngạc nhiên thốt lên: “Ồ, diện mạo của chúng ta cũng có vài phần giống nhau đấy chứ!”

Tạ Đằng buồn cười nói, “Ta và tiểu cô cô có vài phần rất giống nhau, mà nàng cũng có vài phần tương tự tiểu cô cô, tất nhiên là chúng ta hơi giống nhau rồi.”

Diêu Mật bưng tỉnh địa ngộ: “Hèn gì lần đầu tiên ta thấy chàng, cảm thấy vô cùng quen mắt luôn.”

Tạ Đằng nâng mặt Diêu Mật lên nhìn kĩ, gật đầu nói: “Khi đó ta nhìn thấy nàng, cũng cảm thấy quen quen.”

Đang nói, ngoài cửa sổ có tiếng người, hai người không tiếp tục nói chuyện nữa, biết là cả hai đã nên dậy, nhưng vẫn lưu luyến không muốn rời xa nhau, ôm rồi lại ôm, lúc này mới mặc quần áo đứng dậy.

Tiểu a hoàn đổ mặt mang nước đặt sau tấm bình phong rồi vội vàng lui xuống.

Tạ Đằng ôm Diêu Mật đến thùng tắm, cởi xiêm y cho nàng, đặt nàng vào trong thùng, cầm lấy băng gạc vẫn còn quấn trên tay nàng đặt trên thành thùng, bản thân cũng cởi xiêm y vào chung với nàng. Hai người ngồi trong thùng tắm nhìn đối phương, đều muốn nhớ kĩ những nét riêng biệt trên người đối phương, dù sau này có ra sao, khi nhớ lại, vẫn có thể nhớ hết tất cả những gì thuộc về nhau.

44. Chương 44: Ly Tình

Khi đám người Doan quận vương và La Hân bò lên khỏi ao sen thì biết chuyện biên quan báo nguy, nhất thời không còn lòng dạ nào du quấy nhiễu bọn người Tạ Đằng nữa. Mặc kệ nguyên nhân vốn là bọn họ muốn kết hôn với Diêu Mật, thì họ cũng sẽ không giành người với Tạ Đằng. Mọi người sớm tụ tập ở trong sảnh, thấy Tạ Đoạt Thạch đi ra, liền cùng bước lên vấn an trước.

Tạ Đoạt Thạch thấy sắc mặt bọn họ nghiêm túc, nên ông nói: “Các người đã biết?”

Doan quận vương gật gật đầu nói: “Vương phủ nhận được tin, Vương Trường Sử sợ ta làm chậm trễ chuyện lưu hậu của tướng quân, đêm nay đã đến nói cho ta biết.”

Trong mười năm chiến tranh, vô số tướng lĩnh đã ngã xuống, mấy lần biên quan báo nguy, triều Đại Ngụy có mấy lần suýt quy phục triều Đại Kim, may nhờ có phụ tử Tạ gia sau này đánh thắng mấy trận, nên mới

cứu vẫn được thể cục. Lần trước có thể một lần đánh bại Đại Kim triều, ký minh ước hòa bình, cũng là nhờ Tạ Đoạt Thạch sử dụng kế Dụ Binh. Để dụ binh, ông bắt chấp cả việc đi cứu hai người con trai đã rơi vào mai phục của địch. Trơ mắt nhìn nhi tử tử trận. Sau đó lại tới lượt con dâu và nữ nhi theo viện quân chạy tới, liều lĩnh giục ngựa đi cứu người, ông vẫn án binh bất động như cũ, đợi toàn bộ quân địch vào vòng vây, lúc này mới hạ lệnh tiến công. Một trận chiến này, thảm liệt lạ thường. Mặc dù đám người Đoan quận vương chưa từng trải qua, nhưng cũng được kể lại quá trình.

Hiện nay Đại Kim triều chơi trò đánh lén, bọn người Đoan quận vương làm sao không biết nặng nhẹ? Nên nói: “Lão tướng quân yên tâm, phủ tướng quân có chúng ta trông chừng, sẽ không ai dám bắt nạt tới cửa đầu. Nếu Diêu tiểu thư các nàng có thể hạ sinh nhi tử, thì đó cũng là cháu của ta.”

La Hân uống không ít nước ao, bây giờ cuống họng vẫn bị nghẹn, nhưng cũng vội vàng đảm bảo: “La phủ và phủ tướng quân là thế giao, lão tướng quân không ở trong phủ thì mọi việc trong phủ bọn ta nhất định sẽ tận tâm.”

Mặc dù Cổ Đông Du và Cổ Đông Cẩn xưa nay không ra gì, nhưng gặp phải quốc gia đại sự bức này, vẫn biết được chừng mực, đều nói: “Tiểu Mật các nàng là biểu muội chí thân của chúng ta, mọi người ở Cổ phủ cũng sẽ chăm sóc cho các nàng, không bảo các nàng làm chuyện gì bất lợi đâu.”

Tạ Đoạt Thạch gật đầu. Năm đó phụ thân Tuyên vương gia tranh vợ với phụ thân của Tạ Đằng, không tranh được tới tay, cuối cùng ông cưới Vương phi, là đường muội của mẫu thân Tạ Đằng. Nói ra thì, Đoan quận vương và Tạ Đằng cũng là anh em bà con bạn dì, chỉ là bởi vì trong lòng Tuyên vương gia không cam lòng, hai nhà thâm rạn nứt, vị Vương phi kia cũng không dám qua lại nhiều với phủ tướng quân, lúc này mới xa lạ. Hiện nay mọi người phủ tướng quân phải xuất chinh, Tuyên vương gia vội vàng lệnh Vương Trưởng Sử suốt đêm nói chuyện này cho Đoan quận vương biết, Đoan quận vương nói tới mức này, cũng là muốn tiêu tan hiềm khích lúc trước, nhận lại thân thích. Có Tuyên vương phủ trông nom, mặc kệ lần này bọn họ có còn sống không, đám người Diêu Mật đương nhiên là ngồi chặt ở phủ tướng quân. Sau này có con thì thôi, nếu không có con thì cũng phải quá tục để có con nối dõi, không thể để Tạ gia tuyệt hậu.

Còn La phủ, không nói đến lúc trước La Hân và Tạ Vân có đoạn tình cảm, chỉ riêng giao tình giữa La lão gia và hân, thì cũng sẽ trông nom đám người Diêu Mật. Cổ Đông Du và Cổ Đông Cẩn là biểu ca của Diêu Mật, hơn nữa đám người Cổ phu nhân, Cổ phủ tự cũng sẽ săn sóc bọn người Diêu Mật.

Đoan quận vương tương đối cẩn thận, nhắc nhở: “Lão tướng quân, bây giờ phải gọi đám hạ nhân đến, để bọn họ bẩm kiến bọn người Diêu tiểu thư.”

Tạ Đoạt Thạch gật đầu, đã cho quản gia đi gọi hạ nhân tập hợp lại một chỗ, lại cho người đi mời bọn người Diêu Mật đi ra.

Diêu Mật đã mặc xiêm y, lại giúp Tạ Đằng mặc, đưa cho hân một túi hương dùng thường ngày đeo lên, suy nghĩ một chút, lại lấy xuống, cắt một lọn tóc, nhét vào túi hương, cột chắc dây băng, đeo lại ngang hông cho Tạ Đằng, nhất thời chôn đầu vào ngực Tạ Đằng, lưu luyến không rời.

Tạ Đằng cũng đưa cho Diêu Mật một khối ngọc bội, nhét vào lòng bàn tay của nàng và nói: “Đây là sinh lễ, mặc dù hơi ít, cũng xin nàng vui vẻ nhận. Đợi khi trở về, ta sẽ cho nàng nhiều hơn.”

Diêu Mật không khỏi nở nụ cười, “Đồ ngọc, sinh lễ là phải đưa cho Diêu gia, chứ không phải cho ta.” Nói rồi cắt ngọc bội đi, thấp giọng nói: “Cái này là vật đính ước.”

Tạ Đằng hôn nhẹ lên tóc Diêu Mật nói: “Đúng thế, là vật đính ước.”

Đợi đến khi Tạ Đằng dẫn Diêu Mật đi ra, Tạ Thắng và Tạ Nam cũng dẫn Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đi ra, Tạ Đoạt Thạch liền cho chuẩn bị trà, vừa nói: “Mời Cổ phu nhân các nàng đi ra.”

Diêu Mật nhìn lên Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, lại thấy các nàng cũng lên nhìn qua, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ đều đỏ mặt.

Phạm Tinh thấy Diêu Mật cùng Tạ Đằng đi ra, lặng lẽ đến gần, kéo qua một bên nói nhỏ bên tai: “Diêu tỷ tỷ, tỷ cũng...”

Diêu Mật không cho nàng hơn nữa, nắm bàn tay của nàng một chút, gật đầu nói: “Chờ một hồi nữa hãy nói.” Nói rồi nhìn Phạm Tinh, thấy môi nàng hơi rách, lại lên liếc nhìn Tạ Nam, nhìn vị nọ cũng bị rách môi, không khỏi ngạc nhiên, á ha, Tiểu Tinh xưa nay hay xấu hổ, không ngờ tối hôm qua lại dửng dưng cảm thế này.

Sử Tú Nhi cũng lại gần, vẽ vài vòng trong lòng bàn tay, ý là, tối hôm qua Phạm Tinh dứt thuốc cho Tạ Nam xong, nhất định là rất kịch liệt.

Ba người chỉ thấp giọng nói chuyện vài câu, nhất thời nghĩ đến bọn người Tạ Đằng phải xuất chinh, lại không còn tâm tình nói tiếp, chỉ chăm chú nhìn lang quân của mình, nhìn nhiều hơn một chút.

Sáng sớm Cổ phu nhân thức dậy, liền nhận được tin, nói rằng biên quan báo nguy, đám người Tạ Đoạt Thạch sắp xuất chinh, trong đêm qua, Diêu Mật đã động phòng với Tạ Đằng, đợi Tạ Đằng chiến thắng trở về, sẽ bổ sung đủ hôn sự. Nhất thời bà trợn mắt há hốc mồm, nắm vào tay trái, rồi lại nắm vào tay phải, hoài nghi mình nghe lầm. Đợi đến khi Sử di nương và Phạm di chạy tới, hỏi nhau, lúc này mới xác nhận sự tình là thật, trong khoảng thời gian ngắn, ngơ ngác nhìn nhau.

Phạm di tỉnh thần trước tiên, cười to kêu một tiếng: “Chưa giả đã động phòng, còn có khả năng trở thành quả phụ, ông trời của ta ơi!” Cứ như vậy, giả cho Đông Cẩn còn hơn!

Sử di nương bị Phạm di cười một tiếng, cũng phục hồi tinh thần lại, dấm ngực giậm chân nói: “Hồi cũng không chịu hỏi ta một tiếng, lại đi động phòng rồi! Giá mà Tạ Thắng có thể chiến thắng quay về, đương nhiên là phong quang vô hạn, nếu như không trở về, thì cuộc sống sau này phải trôi qua làm sao đây?”

Cổ phu nhân thì thảo thì thâm: “Tướng quân tốt thì tốt, nhưng Đoan quận vương và La nhị gia cũng đâu kém gì! Mà tướng quân này phải xuất chinh, ai biết được chuyện sau này. Có lý nào lại không chịu thương lượng với trưởng bối tiếng nào, mà ôm nhau đi động phòng kia chứ?”

Ba người thầm oán trách một trận, sau đó chỉnh lại tâm tình rất nhanh, không động phòng thì cũng đã động phòng rồi, đành suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp mà thôi. Nhất định là ba huynh đệ kia đều bình an trở về! Đến lúc đó nữ nhi sẽ là cáo mệnh phu nhân, tướng quân phu nhân, là gia quyến của công thần, phong quang vô hạn.

Nhất thời có nha hoàn đến mời các bà đi ra ngoài. Các bà theo nha hoàn đến giữa đại sảnh, đều nhìn trừng trừng nữ nhi, lại vội vàng thu hồi tầm mắt, sợ bị người ta chê cười.

Ngực Cổ phu nhân như bị chặn lại, đường đường là một nữ nhi, hôm qua được Tạ Đoạt Thạch nhận làm nghĩa tôn nữ, tối hôm qua đã bị Tạ Đằng động phòng, truyền đi, thật không biết người ta đồn thổi thế nào nữa?

Tạ Đoạt Thạch thấy các bà tới, cũng không khách sáo, chỉ nói: “Đợi chúng ta chiến thắng trở về, sẽ chính thức ban bổ hôn sự, lúc này đã thiệt cho Tiểu Mật các nàng rồi.” Nói rồi để đám người Diêu Mật tiến lên kính trà.

Hạ nhân sớm đặt trà lên tay Diêu Mật, Diêu Mật bắt chắp xấu hổ, tiến lên quỳ xuống, gọi: “Tổ phụ mời người dùng trà!”

Tạ Đoạt Thạch “Ha ha” cười nói: “Ngóng cháu dâu dâng trà, ta ngắm đã nhiều năm, hôm nay cuối cùng cũng được đền bù mong muốn.” Nói rồi nhận chén trà, uống một hơi cạn sạch, đưa một bao lì xì cho Diêu Mật.

Đợi Sử Tú Nhi và Phạm Tinh kính trà xong, Tạ Đoạt Thạch liền lệnh cho đám người Tạ Đằng tiến lên hành lễ với Cổ phu nhân các nàng, gọi một tiếng nhạc mẫu. Sớm có nha hoàn đưa tiền lì xì cho Cổ phu nhân các nàng. Các nàng nhận lấy, rồi vội vàng kín đáo đưa cho đám người Tạ Đằng, lại nói vài câu chúc may mắn, rồi cuộc đã chính thức trở thành thân thích.

Sau đó quần gia dẫn những hạ nhân có uy tín lên bái kiến bọn người Diêu Mật, miệng nói bái kiến Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân.

Tạ Đoạt Thạch mang ý bảo quần gia ban thưởng cho hạ nhân phía sau, sau đó nói: “Sau này phủ tướng quân sẽ giao cho ba người Tiểu Mật các nàng xử lý, còn có những người Cổ phu nhân ở lại trong phủ tướng

quân giúp đỡ giải quyết gia sự.” chuyển hướng sang Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết: “Các người gác lại chuyện nhà mình, đến phủ tướng quân hỗ trợ chấp chương gia sự, thực là khổ cực, hiện nay có Tiểu Mật các nàng nắm giữ gia sự, không còn cần phải làm phiền các người nữa. Đợi chúng ta trở về, nhất định sẽ báo đáp cực khổ mà hai mẹ con hai người đã bỏ ra nửa năm nay.”

“Không dám nhận đáp tạ của lão tướng quân!” Mạnh Uyển Cầm thấy đại thế đã mất, thấy đám người Cố phu nhân nhìn chằm chằm, cũng biết mình không còn lý do gì xen vào phủ tướng quân nữa, liền đứng lên nói: “Lúc đó vì thấy phủ tướng quân không có nữ quyền, nên mới gác lại gia sự nhà mình, tới đây giúp quản lý. Hiện nay phủ tướng quân đã có các nàng Diêu phu nhân, đương nhiên ta phải giao lại gia sự, trở về nhà mình.”

Huynh đệ Tạ gia phải xuất chinh, không biết nguy cơ không trở về là bao nhiêu. Cố Mỹ Tuyết đến tận bây giờ có thể trút ra một hơi thở nhẹ nhõm, thậm chí nàng cảm thấy bản thân may mắn vì trước kia không vì Tạ Đăng mà đi hủy danh tiếng. Hơn nữa, mẫu thân nhà mình quản lý phủ tướng quân hơn nửa năm, cũng thu tóm không ít tiền tài, lúc này trở về nhà, đồ cưới cũng dày lên hẳn, những thứ khác không cần so đo.

Tạ Đoạt Thạch dao sắc chém loạn, trước mặt đám người Đao quận vương và La Hãn chú ý chuyện gia sự, lại trước mặt mọi người miễn cưỡng nói với các nàng Diêu Mật vài câu, lúc này mới nói với Đao quận vương và La Hãn: “Bọn ta không ở kinh thành, nếu phủ tướng quân có chuyện gì, mong chư vị chiếu cố nhiều hơn.”

Đám người Đao quận vương vội vàng đồng ý, luôn miệng bảo Tạ Đoạt Thạch yên tâm. Nhất thời có quần sự đến bảo: “Lão tướng quân, tướng quân, thánh chỉ tới, Cao công công đã đến ngoài cửa lớn.”

Đợi đến khi mọi người cùng Tạ Đoạt Thạch đi ra ngoài tiếp chỉ, Cố phu nhân lúc này mới lôi Diêu Mật, muốn mắng nàng vài câu, nhưng thấy sắc mặt nàng không tốt, lại nuốt lời nói xuống, chỉ nói: “Mặc dù chưa chính thức cưới vợ, nhưng lão tướng quân cũng đã uống trà của con, lại có đám người Đao quận vương làm chứng, đương nhiên là chắc chắn, cũng đừng lo lắng.”

Diêu Mật đã chuẩn bị nghe Cố phu nhân mắng mỗ một phen, thấy ngược lại bà an ủi mình thì có chút ngoài ý muốn, thấp giọng nói: “Nương, nương không trách con à?”

Cố phu nhân lắc đầu, kéo nàng qua rồi nói: “Nhận chỉ xong, chỉ sợ phải nhanh chóng xuất chinh, con mau tranh thủ thời gian, thu dọn vài món hành lý cho A Đăng đi. Còn lời gì muốn nói với nó thì cũng nói hết ra đi.”

Sử di mục và Phạm di cũng không nở trách mắng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, chỉ dặn dò một phen. Một hồi sau, ba mẹ con vào phòng, giúp đám người Tạ Đăng thu thập hành lý.

Tạ Đoạt Thạch nhận chỉ truyền bọn họ tiến cung. Vì sự tình khẩn cấp, cũng không nhiều lời, đoàn người theo Cao công công xuất môn.

Diêu Mật ngây ngô rồi ren một trận, khi quần gia đến nói, lúc này mới tỉnh hồn lại, tranh thủ thời gian bảo quần gia phái người ra ngoài cung điều tra tin tức, xem đám người Tạ Đăng hôm nay sẽ đến quân doanh, dẫn đại quân xuất phát, hay là ngày hôm sau mới xuất phát? Còn hành lý có cần mang đến quân doanh không?

Bởi vì chuyện quá khẩn cấp, đám người Tạ Đoạt Thạch vừa vào cung, thương nghị xong, không kịp hồi phủ, đã chạy tới quân doanh, chính đồn quân mã, buổi chiều, đại quân ra trận.

Quần gia về phủ, bẩm báo từng việc một cho Diêu Mật biết, lại xoa xoa tay nói: “Ta nghe nói, tướng quân chỉ mang theo lương thực ột tháng. Lương thảo của triều đình không đủ, đã buộc Đao quận vương trừ bị lương thảo, muốn trong vòng mười ngày phải chuẩn bị đủ ba tháng lương thực chuyển ra biên quan.”

Đang nói, lại có một quần sự chạy tới bẩm: “Phu nhân, Cao công công đến ngoài cửa rồi, bảo ba vị phu nhân đi ra ngoài tiếp chỉ.”

45. Chương 45: Nam Sắc

Mạnh Uyển Cầm nghe được tỷ muội Diêu Mật đi tiếp chỉ, vội vàng sai Mạnh bà tử đi dò la, sau đó nói với Cố Mỹ Tuyết: “Lúc này trở về nhà, việc nhỏ ý nhiều, đừng nên gây xung đột với các tộc muội của con. Hai mẹ con ta và phủ tướng quân có quan hệ họ hàng với họ Cố, lại đến phủ tướng quân chưởng quản gia sự, các nàng ấy mới làm thân làm thích. Bây giờ lão tướng quân bọn họ xuất chinh, phủ tướng quân đổi Diêu Mật làm chưởng sự, các tộc muội ấy của con nhất định sẽ trở mặt, nhưng cũng không nên cãi vả với chúng nó.” Lời nói mang theo chút âu sầu, trước kia hy vọng Cố Mỹ Tuyết được gả cho Tạ Đằng, tốn hơn nửa năm vô ích. Bây giờ rời phủ tướng quân, chỉ sợ không tìm được con rể như ý.

Cố Mỹ Tuyết phẫn nộ đáp: “Mẹ, chúng ta cứ như vậy mà rời đi? Để mặc ấy ả Diêu Mật chưởng quản gia sự?”

Mạnh Uyển Cầm cười khổ nói: “Mặc dù chưa chính thức thành hôn, nhưng đám người Đoan quận vương đã chứng kiến Tạ Đoạt Thạch uống trà của Diêu Mật, Tạ Đằng gọi Cố phu nhân tiếng nhạc mẫu, danh phận đã định, chúng ta không đi thì còn biết làm thế nào?”

Ở một nơi khác, tỷ muội Diêu Mật đã tiếp chỉ, tạ ơn Cao công công, rồi sai người bưng trà tiếp đãi, Cố phu nhân tinh mắt, sớm đã chuẩn bị hầu bao đặt trên khay trà dâng lên. Cao công công nâng chung trà lên, ngón tay nhất một cái đã nhét thẳng hầu bao vào trong tay áo.

Cố phu nhân thấy hẩn nhận hầu bao thì thở phào một hơi. Sau này trong cung có tin tức, sợ rằng chính là do vị công công này đến truyền đạt, bởi vậy, không thể không lấy lòng.

Sử di nương và Phạm di vô cùng xúc động, không ngờ hoàng đế lại tự tay ngự phong con gái mình làm tam phẩm phu nhân. Mặc dù cho đến lúc này, con gái mình vẫn chưa chính thức thành thân, nhưng vừa mới một đêm đã được hoàng đế thừa nhận, người ngoài chắc chắn sẽ không dám cười nhạo. Hơn nữa, có lệnh phong là có thể nhận bổng lộc triều đình, mặc dù sau này ra làm sao, nữ nhi bọn họ luôn luôn được bảo vệ.

Cao công công thấy ngày cũng không còn sớm, vội vàng cáo từ hồi cung.

Diêu Mật đưa đến cửa phủ, nhìn Cao công công lên kiệu, sau đó mới xoay người đi vào trong, vừa đi vừa hỏi quản gia: “Hành lý chúng ta đưa, có tới tận tay tướng quân không?”

Quản gia trả lời: “Tiểu Đào đã nhận, tự sẽ giao cho tướng quân.”

Nhìn xung quanh không có ai khác, Diêu Mật mới dừng bước hỏi: “Tạ bá (không phải Mạnh Trung nhé), Mạnh phu nhân và Cố Mỹ Tuyết quản lý phủ tướng quân hơn nửa năm, bá cảm thấy, hai người họ sẽ dễ dàng bàn giao sổ sách sao?”

Quản gia làm việc trong phủ tướng quân đã mấy chục năm, cực kỳ trung thành với Tạ Đoạt Thạch, Tạ Đoạt Thạch đã phân phó ông toàn tâm giúp đỡ tỷ muội Diêu Mật, ông đương nhiên sẽ không giấu giếm Diêu Mật: “Phu nhân, người bây giờ có lệnh phong, là phu nhân chân chính của phủ tướng quân, không thể không buột Mạnh Uyển Cầm các nàng bàn giao sổ sách. Nhưng lão tướng quân đã dặn dò, nói rằng hai mẹ con bọn họ chưởng quản phủ tướng quân hơn nửa năm, luôn luôn chăm sóc cho bốn ông cháu ông chu đáo. Cho nên lúc chuyển giao, nếu trong khó phòng thiếu thứ gì, cũng không cần để ý, chỉ cần ghi chép rõ ràng lại. Tiền của là chuyện nhỏ, không cần quản chặt quá mức.”

Diêu Mật vừa nghe trước khi đi Tạ Đoạt Thạch còn căn dặn quản gia những lời này, không khỏi cảm khái, tức khắc nói: “Tạ bá yên tâm, ta cũng không phải là người hẹp hòi đến vậy. Vả lại hai mẹ con họ là thân thích của phủ tướng quân, ta sẽ không vạch mặt hai người họ.”

Bởi vì ngày hôm trước xảy ra nhiều chuyện, đêm hôm trước bị giày vò nguyên đêm, bây giờ lại rối ren, Diêu Mật đã sớm mệt mỏi khắp người, dùng cơm xong nàng lập tức lên giường nghỉ ngơi.

Tối sáng ngày thứ hai, mỗi phủ đều có phu nhân và tiểu thư tới đưa quà mừng, thứ nhất chúc mừng ba người các nàng “Gả” vào phủ tướng quân, thứ hai chúc mừng các nàng được phong cáo mệnh phu nhân. Người Cố phủ cũng đến, miệng đều khen số các nàng may mắn và chúc các nàng chóng sinh quý tử. Ba người Cố phu nhân giúp đỡ tiếp đãi, không thể không bày ra vài bàn rượu và thức ăn, mời các phu nhân tiểu thư ngồi quay quần, xem như là tiệc cưới.

Bởi vì huynh đệ Tạ Đằng xuất chinh, lần này đi sống chết không biết, mọi người cũng không dám vui mừng uống quá mức, chỉ hớp vài chén, nói vài câu may mắn, rồi trêu ghẹo tỷ muội Diêu Mật vài câu, sau đó giải tán.

Đợi đến khi mọi người giải tán, lão phu nhân dẫn đám nữ quyến hồi Cổ phủ, trông thấy hai ba người còn muốn ở lại phủ tướng quân, liền nháy mắt ra hiệu cho người ta lui đi. Sau khi về đến Cổ phủ mới nói với chúng nữ quyến: “Mạnh phu nhân và Cố Mỹ Tuyết còn chưa đi, nữ quyến Cổ phủ chúng ta đã nằng nặc đòi ở lại phủ tướng quân, là có ý lấy đông hiếp ít. Hơn nữa Tiểu Mật chúng nó tuy chưa chính thức gả vào phủ tướng quân, nhưng có lệnh vua, cũng chính là phu nhân phủ tướng quân. Chuyện của phủ tướng quân, chúng ta không được giả mù dầy vào. Cũng đừng tưởng rằng bọn nó non người mà tính vợ cái này vét cái kia. Chỗ ấy không phải còn có A Dao với Sử di nương và Phạm di sao?”

Phạm lão phu nhân đã nói như vậy, mọi người cũng không tụ tập kéo đến phủ tướng quân nữa.

Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết thấy người Cổ phủ không tới nữa thì thở phào nhẹ nhõm. Nhanh chóng chuyển giao sổ sách cho Diêu Mật, dẫn đến kiểm kê những vật cất giữ trong kho phòng, sau đó chỉ ra những chi phí cho các khoản mục. Chỉ trong ba ngày đã bàn giao xong xuôi, rõ ràng, hai mẹ con thu dọn hành lý, dẫn theo Mạnh Trung và Mạnh bà tử, hai kiểu nhỏ nhấc lên, trở về nhà.

Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết vừa đi, Cố phu nhân lập tức giúp Diêu Mật kiểm kê lại một lượt, thấy đa số lão bộc còn dư lại ở phủ tướng quân đều trung hậu, hiền yên lòng. Sau đó cùng Sử di nương và Phạm di kéo nhau vào phòng bếp, chuyên tâm làm đồ ăn cho tỷ muội Diêu Mật, rất lo trong bụng các nàng có của quý, sợ ý một chút sẽ hỏng chuyện.

Trong lòng Diêu Mật trống rỗng, vô cùng ân hận tại sao lại không bày tỏ sớm một chút, uống phí biết bao nhiêu thời gian tươi đẹp. Sử Tú Nhi cũng ngu ngơ, ban đầu nàng là muốn gả cho lão tướng quân, không ngờ đột nhiên lại trở thành nghĩa tôn nữ của lão tướng quân, càng đột ngột hơn là động phòng với Tạ Thắng, vẫn còn rất mơ hồ, nhưng trong lòng vừa ngọt ngào vừa vui mừng lại vừa âu sầu. Phạm Tinh lại không nghĩ nhiều như vậy, vừa ở không rảnh rồi liền thêu thùa may vá, chưa tới ba ngày, đã làm được hai bộ quần áo trẻ con, dường như rất chắc chắn trong bụng mình có em bé.

Ba người bởi vì trước đây ngủ chung giường, mỗi đêm đều thủ thủ với nhau, bây giờ mỗi người ngủ một nơi, liền sâu sắc cảm giác được đêm khuya cô đơn tịch mịch, vừa bàn bạc, mỗi người liền thu dọn đến đại sương phòng, buổi tối ngủ cùng một chỗ, thủ thủ tâm sự.

Mấy ngày nay Diêu Mật nghe được không ít tin tức, rầu rĩ nói: “Quần gia thăm dò được tin, nói rằng Đoan quận vương chỉ quyền được hai tháng lương thực, quốc khố chỉ còn dư lại một ít vải thô, dù có bán cũng không được bao nhiêu tiền.”

Trước đây mười năm trong chiến tranh, tin tức bay đầy trời, dù các nàng là tiểu thư được chiều chuộng cũng nghe thấy, chiến tranh không chỉ bằng quốc lực (*thực lực của một nước), mà năng lực chiến lĩnh, có hay không, là phụ thuộc vào lương thảo. Trong thâm tâm các nàng, đương nhiên là cảm thấy lang quân của mình uy mãnh, nhất định sẽ đánh lui được quân địch. Nhưng vấn đề là lương thực ít ỏi này...

Phạm Tinh nghe lời của Diêu Mật, tháo dây trâm cài tóc xuống nói: “Ta không có năng lực, nhưng những nữ trang này có thể bán ra tiền giao cho Đoan quận vương, sung vào quân tư. Tuy là những muối bỏ biển, nhưng cũng tốt hơn không có gì.”

Sử Tú Nhi cũng lặng lẽ tháo vòng ngọc trên tay ra, đặt bên cạnh trâm ngọc bích của Phạm Tinh, tỏ ý, nàng cũng định gom toàn bộ nữ trang bán thành tiền mặt cho quân tư.

Diêu Mật cầm trâm lên cài vào đầu của Phạm Tinh, rồi cầm vòng ngọc lên mang vào tay cho Sử Tú Nhi, cười nói: “Quần áo chúng ta mặc, cũng là của phủ tướng quân. Bây giờ làm như vậy là không may. Huống chi đồ đạc của chúng ta chẳng có gì giá trị. Hay là lấy gì đó từ kho phòng ra bán thành tiền mặt góp vào quân tư thôi!”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghĩ nghĩ, đều gật đầu. Phủ tướng quân chưa chính thức lấy các nàng làm vợ, cũng không có sinh lễ, nên, hiện giờ các nàng cũng chưa có của hồi môn. Một chút nữ trang trên người này coi như là đồ cưới của mình. Nếu xảy ra biến cố, người tộc Tạ thị muốn tới can thiệp vào chuyện của phủ

tướng quân, của cải của phủ tướng quân, cũng không do các nàng làm chủ. Thay vì bán nữ trang của mình, không bằng bán của cải của phủ tướng quân lấy tiền mặt trước.

Diêu Mật lại nói: “Hiện giờ nhân số nữ tử trong kinh thành rất nhiều, quản lý chướng sự, đa phần là con gái, những tài vật kia cũng là do các nàng quản lý trong tay. Muốn các nàng quyên tiền ra, e rằng rất khó. Chúng ta là cáo mệnh phu nhân, vẫn nên đệ sổ cầu kiến Hoàng hậu, xin một phân tình, giúp Đoàn quận vương quyên của vật. Thứ nhất, chúng ta là nữ tử, thuyết phục họ dễ hơn. Thứ hai, chúng ta là nữ quyền phủ tướng quân, chúng ta không đóng góp không sót ruột, thì ai sẽ sót ruột đóng góp chứ?”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh vừa nghe xong, một trái một phải ôm lấy Diêu Mật nói: “Tiểu Mật, muội/tỷ ăn cái gì? Sao đột nhiên thông minh như vậy?”

Diêu Mật thấy các nàng không nghiêm túc, đẩy tay các nàng ra, cười nói: “Chúng ta là nữ quyền phủ tướng quân, dù sao cũng phải ra tay chứng tỏ đẳng cấp của nữ quyền phủ tướng quân.”

Mười năm chiến tranh, đã tiêu hao hết quốc lực, từng có một lần, quốc khố trống không, gom góp không được quân tư, mẫu thân Tạ Đằng và Tạ Văn, năm đó đã gắng sức thuyết phục các nữ quyền, sung không ít quân tư. Sau này đánh thắng trận, trong cung ban thưởng, những thứ ấy cũng là những thứ nữ quyền quyên góp cho quân tư.

Trước đây, nam nhân phủ tướng quân đánh giặc ở bên ngoài, nữ nhân phủ tướng quân ở hậu phương quyên góp quân tư. Đây chính là nguyên nhân mà hoàng đế vô cùng tôn trọng phủ tướng quân. Còn đám người Đoàn quận vương và La Hãn nghe tin biên ải báo nguy, liền gạt tư tình cá nhân sang một bên, bằng lòng thành toàn cho Tạ Đằng và Diêu Mật.

Nếu không có phủ tướng quân, nước Đại Ngụy sẽ ra làm sao, thật sự không dám nghĩ tới.

Ba người bàn bạc một đêm đều cảm thấy, nam nhân ở bên ngoài đánh trận, các nàng không thể cứ ngồi yên như vậy, cần phải đóng góp sức lực.

Diêu Mật mím môi nói: “Chúng ta mặc dù không so được với tiểu cô cô các nàng, nhưng cũng không thể khiến người ta coi thường.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đều gật đầu nói phải. Nữ tử thân phận như các nàng, bất thành linh trở thành cáo mệnh phu nhân, chướng quản phủ tướng quân. Nếu như Tạ Đằng bọn họ giành thắng lợi trở về, phong quang vô hạn, sợ rằng sẽ có người chỉ trích các nàng ăn không ngồi rồi, không xứng đáng làm phu nhân tướng quân. Nếu như lúc này có thể trợ giúp quyên góp quân tư, vì nước tận lực, đến lúc đó công trạng của huynh đệ Tạ Đằng, cũng có một phần của các nàng trong đó, người nào mà dám xem thường các nàng chứ.

Ngày thứ hai, Đoàn quận vương nghe được tin tỷ muội Diêu Mật cầu kiến Hoàng hậu, xin được trợ giúp quyên quân tư thì vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ, hần đang nhũ hết cả đầu vì chuyện này, tỷ muội Diêu Mật nguyện ý tương trợ, chính là cầu còn không được.

Tỷ muội Diêu Mật bàn bạc trên đường, khi đến Tuyên vương phủ cầu kiến Đoàn quận vương, nói: “Quận vương, chúng ta không thể so với phu nhân tướng quân và tiểu cô cô năm ấy, ở kinh thành cũng không quen được nhiều người, nếu như thuyết phục nói suông chỉ sợ là rất khó quyên được quân tư. Nhưng ở đây, chúng ta muốn mượn sức của quận vương, mới có thể thành sự.”

“Các nàng cứ nói!” Đoàn quận vương nghĩ cũng phải, vội vàng gật đầu, “Chỉ cần ta có thể làm, nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Diêu Mật giải thích: “Quốc khố cất vãi thô, bán cũng không được bao nhiêu tiền. Lúc cũng Hoàng hậu nương nương bàn bạc, một kẻ sách bống dưng lời ra. Bây giờ xin người trong cung dùng vải thô làm áo choàng, nam nữ đều có thể mặc được. Sau đó xin quận vương dẫn đầu viết chữ lưu niệm lên áo, viết là thân ái tặng ai đó, kí tên là tên húy của quận vương.”

Sử Tú Nhi tiếp lời: “Vì sợ quận vương kí không xuể, còn phải mời thêm La nhị gia và nam tử thế gia tuần nhả giúp một tay, tất cả đều kí tên húy. Sau đó đưa ra ngoài cung bán cho quý nữ.”

Phạm Tinh bổ sung: “Rất nhiều người ái mộ Đoàn quận vương và nam tử khôi ngô tuấn tú, tất nhiên sẽ bỏ ta một số tiền lớn để mua. Các này so với đi thuyết phục nói suông với các nàng ấy còn dễ dàng hơn nhiều.”

Diêu Mạ im lặng: Lấy nam sắc của đám người Đoan quận vương, chắc chắn sẽ dụ dỗ được chúng quý nữ tranh đoạt áo choàng về nhà cất kĩ, cứ như vậy, sẽ nhanh chóng quyên đủ quân tư.

46. Chương 46: Quạt Lá Cọ

Tiết trời nắng nóng, hơi nóng bốc lên cuộn cuộn, các tiểu thư lúc này

không muốn ra khỏi cửa. Nhưng sáng sớm hôm nay nghe được tin tức, nói rằng Đoan quận vương và La Hãn cùng với một nhóm con cháu thế gia tự tay viết lên áo choàng để tặng ở Vạn Thọ tự, chỉ cần gởi bạc là có thể được một áo choàng, hai mắt các nàng không khỏi sáng lên, vội vàng phân phó hạ nhân chuẩn bị, nói là muốn lên Vạn Thọ tự dâng hương.

Vạn Thọ tự tọa lạc tại phía đông của kinh thành, phong cảnh rất đẹp, bên trong chùa phần nhiều là đại thụ cao ngút trời, tuy là mùa hạ nhưng cũng cực kỳ mát mẻ. Vả lại bên trong chùa còn có món đậu hũ cực ngon, mỗi khi vào hạ, thường có những quý nữ không chịu được nóng bức đều nghỉ hè ở Vạn Thọ tự.

Tin tức truyền ra ngoài rất nhanh, không bao lâu thì có một nhóm sai nha quý nữ đi ngựa nhẹ nhàng chạy tới Vạn Thọ tự. Những người tìm đến sau đó là tiểu thư trong các phủ. Có thêm không biết bao nhiêu bạc của các cô nương bình dân, cũng tồ thêm sự náo nhiệt vào bức tranh, vội vã chạy tới Vạn Thọ tự vậy xem.

Mắt thấy các tiểu thư người này nối tiếp người kia bắt đầu vây tới, khung cảnh hỗn loạn, mặc dù đám người Đoan quận vương thường thấy khung cảnh lớn hơn, cũng có chút chịu không nổi. Hòa thượng tiếp khách vội dựng một túp lều trong suốt dưới tàn cây để đám người Đoan quận vương ngồi ở bên trong, người quyên bạc, tặng áo choàng, có thể vây xem mỹ nam, đối đáp một đôi lời.

“Trời ạ, ta phải đến chỗ Đoan quận vương nhờ hẩn tự tay kí tên lên áo choàng. Viết là tặng cho Trương tiểu thư mền yêu mới được!”

“Muội cũng muốn, muội cũng muốn! Viết là tặng cho Nhị nương để thương. Ai cũng biết, nhũ danh của muội là Nhị nương mà! Có thể thấy được Đoan quận vương nhớ kĩ muội.”

Hai quý nữ hưng phấn nói chuyện, hồn nhiên không hề đề cập tới chuyện vì các nàng đã bỏ vào hai trăm lượng bạc nên mới nhận được áo choàng. Cũng không thèm nghĩ gì nữa, Trương thị là thế gia vọng tộc trong kinh thành, Đoan quận vương viết xong đều đưa qua cho Trương tiểu thư. Còn như Nhị nương, khuê nữ dân thường cũng có nhũ danh.

Bên kia, hai nữ nhi của quan viên cũng hưng phấn kêu âm lên: “Trời ạ, ta phải đến chỗ Nghiêm thế tử để xin áo choàng mới được. Chẳng tuần nào như vậy, cười cười cứ như mời gọi ta kia.”

“Ta tới xin áo choàng của La nhị gia. Ai cũng biết, La nhị gia một lòng say mê Tạ tiểu thư, không tùy tiện nhìn nữ tử khác. Thế nhưng khi chàng đưa áo choàng cho ta thì phải hỏi nhũ danh của ta. Ta đáp, rồi sau đó chàng sẽ dùng viết viết lên áo choàng. Ta chết chìm trong hạnh phúc mất!”

Đương nhiên, hai nữ nhi nhà quan viên này cũng hồn nhiên không đề cập tới chuyện các nàng đã cúng một trăm lượng bạc mới nhận được áo choàng.

Nữ tử không giành được Đoan quận vương và La Hãn tự tay viết tên mình lên áo choàng, cũng cúng năm mươi lượng bạc, để đoạt lấy áo choàng của mấy người con cháu thế gia.

Chưa hết buổi sáng, vài bố thô tồn trong quốc khố đã được bán hết. Mắt thấy tình thế tốt, Diêu Mật vội vàng lên xe ngựa đi, nàng tiến cung cầu kiến hoàng hậu. Chưa tới một lúc sau, trong cung nhanh chóng phái người đi mua quạt lá cọ về, cấp tốc đưa tới cho đám người Đoan quận vương đề thơ. Lúc này đề tài chính là những tiểu thư từ mà bọn hẩn làm khi trước, sau đó điền thêm lạc khoản (tên bài và đề tên). Chỉ cần tốn năm lượng bạc là sẽ được một chiếc quạt. Chẳng bao lâu sau cũng với hết phần nữa.

Tin tức truyền vào hoàng cung, Huệ Tông hoàng đế và hoàng hậu đều thở dài một hơi. Chậm hơn một chút, các lão gia trong các phủ nghe được tin, tin nói rằng Vạn Thọ tự được hoàng đế tự tay đề thơ lên mười chiếc quạt, dự định tặng ra ngoài. Chỉ là muốn quạt có quá nhiều người, nên nghị định, người nào quyên tiền nhiều thì người đó có. Bọn họ vừa nghe, bật người ôm bạc vội chạy Vạn Thọ tự. Hoàng đế tự tay làm thơ

đề lên quạt lá cọ đó! Dầu sao họ cũng phải đoạt được một chiếc để sưu tầm mới được. Bạc chỉ là chuyện nhỏ.

Tối buổi chiều, Huệ Tông hoàng đế liền nghe nói, ông tự tay đề thơ lên mười chuôi quạt lá cọ, có năm người đã góp một nghìn lượng bạc, năm chuôi khác, có người quyên hai nghìn lượng bạc, cũng có người quyên đến ba nghìn lượng, cái cuối cùng thì bị đoạt lấy bởi một thủ phủ của kinh thành.

Huệ Tông hoàng đế nghe được thì mắt tròn mở to mồm, thật lâu mới nói: “Được lắm, sau này nếu như trăm không có bạc dùng, thì chỉ cần bán chữ viết tay đề thơ lên quạt lá cọ là được rồi.”

Hoàng hậu đáp: “Hoàng thượng anh minh!”

Hoàng đế: “...”

Rất nhanh, Cao công công đến bẩm: “Hoàng thượng, hoàng hậu, Đoan quận vương phái người báo lại, nói rằng áo choàng và quạt lá cọ đều đã được lấy hết, số bạc hôm nay kiếm được ắt là đủ rồi. Chỉ là còn có quan viên ở Vạn Thọ tự không chịu đi, vẫn hy vọng có thể nhận được quạt lá cọ do chính tay hoàng thượng viết chữ đề thơ.”

Huệ tông hoàng đế thâm đắc ý liếc nhìn hoàng hậu, nàng nhìn đi, dù cho trăm không làm hoàng đế, chỉ cần dựa vào bán một vài quạt lá cọ, cũng có thể nuôi sống nàng.

Hoàng hậu sùng bái liếc mắt nhìn hoàng đế, ánh mắt lộ ra bốn chữ: Hoàng thượng anh minh!

Cao công công thấy hoàng đế không nói lời nào, đỉnh đầu thâm đỏ mồ hôi lạnh, thận trọng nói: “Chữ viết của hoàng thượng, quả thực là không thể tùy tiện truyền ra ngoài. Những quan viên kia sợ là chờ không được rồi.”

Cái rắc, một thanh quạt lá cọ mà một vạn lượng bạc, kiếm tiền dễ thế, ta còn thêm để ý đến chữ viết đẹp không thể truyền ra ngoài à? Trăm xưa nay vất vả và, cân nhắc từ ngữ viết thánh chỉ, cái kia mới là chữ viết đẹp, thế nhưng một phen tiền trăm cũng không có. Huệ tông hoàng đế vô cùng xúc động, tròn mắt nói: “Mài mực, ta sẽ đề lên hai mươi chuôi quạt lá cọ.” Vốn muốn đề một trăm chuôi, nhưng ông lo đến khả năng kiếm tiền lần sau nên mới cố gắng kiềm chế.

Đợi Cao công công bê hai mươi chuôi quạt lá cọ lui xuống thì lúc này hoàng đế mới cảm thấy xót tay, phải phải nói: “Kiếm tiền thật không dễ dàng mà!”

“Hoàng thượng cực khổ rồi!” Hoàng hậu nhìn trái nhìn phải thấy không có ai, nhanh chóng bước tới bóp tay cho hoàng thượng, vừa nói: “Đây là phương pháp mà phu nhân tướng quân nghĩ ra, thật hiệu nghiệm.”

Hoàng đế gật đầu, “Phu nhân tướng quân thông tuệ, một lát nữa ban cho nàng ta một thanh quạt nhé.”

Hoàng hậu đau lòng, “Một thanh một vạn lượng bạc đó, cứ như vậy mà tặng à? Không thì đưa cái khác đi.”

“Không, hãy đưa quạt lá cọ đi. Trăm là hoàng đế, phải nghĩ đến đại cục một chút.”

“Hoàng thượng anh minh!”

Vì vật tư quan trọng nhất đã có, nên hoàng đế lập tức cho người vận chuyển ra chiến trường. Điều Mật thám thánh được người vận chuyển vật liệu là Nghiêm phó tướng, vội bảo quản gia đưa xiêm y, giày mà mình cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh tự làm đến tay Nghiêm phó tướng, xin ông giao cho huynh đệ Tạ Đăng.

Ngày hôm sau, Cao công công đến phủ tướng quân truyền chỉ, thưởng cho Điều Mật một chiếc quạt lá cọ do chính tay hoàng thượng đề thơ viết chữ, ngợi khen Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, rồi mới cáo từ đi.

Điều Mật đang cầm quạt lá cọ nhìn một lát, thâm nói: “Không thưởng tiền không thưởng ngân lượng, lại thưởng một cây quạt lá cọ. Không lo ăn không lo uống, lại không chịu hào phóng một chút. Cũng chỉ có những quan viên kia mới xem là bảo vật.” Nói rồi nhàn tình sáng lên, đúng rồi, khi nào rồi rãnh sẽ đem chuôi quạt lá cọ này chuyển ra ngoài bán, mua vải về để may xiêm y, đến lúc đó lại nhờ chuyển quân tư đưa ra cho bọn tướng quân.

Đám người Cố phu nhân lại hết sức trân trọng chuôi quạt lá cọ này, truyền tay nhau nhìn tỉ mỉ, bình luận mãi: “Không hổ là chữ viết của hoàng thượng, mười phần khí thế! Nhìn mấy chữ này xem, dường như chúng

từng bước từng bước nhảy ra khỏi cánh quạt vậy, đặc biệt khí phách. Nhìn thôi cũng tưởng tượng được long nhan uy nghiêm nhường nào.”

Điều Mật yên lặng: Long nhan, không uy nghiêm như mọi người tưởng tượng đâu.

Mười năm trong chiến tranh, tổng cộng đã thay đổi ba vị hoàng đế đương nhiệm, Huệ Tông hoàng đế đã ngồi trên ngai vàng cách đây ba năm. Còn hai vị hoàng đế trước, vị thứ nhất là Đức Tông hoàng đế từ nhỏ người đã yếu, vừa lúc đang bệnh thì nghe tin Đại Kim triều đánh tới, ông phun một ngụm máu tươi ra ngoài, sau đó băng hà rất nhanh. Vì Đức Tông hoàng đế dưới gối không con, chỉ có hai vị công chúa. Trong khoảng thời gian ngắn, thái hậu và triều thần nghị luận, nhượng để đệ đệ ruột thịt của Đức Tông hoàng đế kế vị, chính là Võ Tông hoàng đế. Năm đó Võ Tông hoàng đế hai mươi lăm tuổi, cũng là một người người yếu nhiều bệnh, khi ông lên làm hoàng đế, tham luyến mỹ sắc, chỉ mới hai tháng, đã bị bệnh nằm liệt giường, nhìn một chút cũng không được. Đến tận lúc đó, thái hậu liền luống cuống. Bà bàn lại cùng triều thần. Trải qua bao phen thảo luận, tất cả đều cho rằng triều cực rồi ren, hai vị hoàng đế liên tiếp băng hà, thực sự là điềm xấu. Nếu lập hoàng đế, thì phải tìm một người có thân thể khỏe mạnh cường tráng, tính tình ôn hòa mới tốt.

Đức Tông hoàng đế và Võ Tông hoàng đế đều là do thái hậu thân sinh, còn lại là các hoàng tử do các phi tần khác sanh, nhưng không phải tuổi còn quá nhỏ thì cũng là không nên thân, chọn tới lựa lui cũng không tìm ra ai. Lúc này, có triều thần kiến nghị, sao không chọn Tam hoàng thúc?

Tam hoàng thúc là đệ đệ ruột thịt của tiên đế, tính tình ôn hoà hiền hậu, yêu thích những thứ viết viết vẽ vẽ, không ôm chí lớn, vừa nghe muốn chọn ông làm đế, không khỏi xua tay thật to, biểu đạt ông không muốn. Nhưng chủ ý thái hậu đã định, Võ Tông hoàng đế vừa băng hà, bà cùng triều thần quyết tâm ủng hộ Tam hoàng thúc lên làm đế, đó chính là Huệ Tông hoàng đế. Bốn mươi năm trước Huệ Tông hoàng đế không được coi trọng, đột nhiên thành đế, khó tránh khỏi lo sợ bất an, may nhờ có Trương hoàng hậu là người kết tóc chi thê của ông liên tục trấn an, ông mới dần dần thích ứng với thân phận hoàng đế này.

Lại nói hai mươi quan viên được quạt do chính tay hoàng đế tự tay đề thơ, dạo gần đây mấy người này bước đi mang theo gió, cảm giác sâu sắc bản thân trở thành thân tín của hoàng đế, tiền đồ vô lượng. Còn những người không đoạt được quạt lá cọ, thậm chí chán nản, lặng lẽ nhờ Cao công công đi hỏi thăm, hoàng thượng còn đề thơ lên quạt lá cọ trong cung không? Cao công công trả lời lại, không có. Nhưng hoàng thượng tặng cho phu nhân tướng quân một thanh, nhưng phu nhân tướng quân là người không hiểu phong nhã, chiếc quạt trong tay nàng chính là một sự sỉ nhục.

Được tin tức của Cao công công, các quan viên tản đi, phi nước đại hồi phủ, bảo nữ quyến trong phủ đi tới phủ tướng quân lôi kéo cảm tình, nhằm mua lại chuỗi quạt lá cọ trong tay Điều Mật.

Cuối cùng Điều Mật đã bán được chiếc quạt lá cọ này với giá hai nghìn lượng bạc, chia cho Cao công công một nghìn hai. Hai người đều cảm thấy mỹ mãn, ra hiệu bằng mắt, sau này có cơ hội lại hợp tác nhé!

Tối chiều tối, Điều Mật kể chuyện đã bán quạt cho Sử Tú Nhi và Phạm Tình nghe, các nàng kéo tay của Điều Mật lay lay, thét to: “Thật tốt quá, chúng muội còn tưởng quạt lá cọ không bán được, nhờ đâu mà hạ quạt vài cái mà bị rách thì chết. Bán đi là phải lắm.”

Điều Mật cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy đó, phủ tướng quân của chúng ta bán quạt sung quân tư, nhà mình không cần phải nhịn ăn nhịn xài. Ngộ nhờ các muội có hài tử, cũng không cần phải tiết kiệm, có một nghìn lượng bạc trong tay, không cần phải ưu sầu.” Nói xong mặt đột nhiên biến sắc: “Đừng lắc đừng lắc, bụng ta hơi đau!”

“Không phải là tỷ có chứ?” Sử Tú Nhi và Phạm Tình vội vã ngừng tay, đỡ Điều Mật nói: “Mau, nằm lên trên giường đi. Đợi chững muội đi mời đại phu đến chẩn bệnh.”

“Lúc này mới mười ngày thôi mà, ngay cả có đi nữa, làm sao mà chẩn ra được?” Điều Mật sững sờ, đột nhiên giãy khỏi tay của Sử Tú Nhi và Phạm Tình, chạy đến sau bình phong kiểm tra, một thời thét to: “Quý thủy tới!” (Kinh nguyệt tới) Trời ạ, đưa trẻ mình chờ chẳng thấy bóng dáng đâu!

Sử Tú Nhi và Phạm Tình vừa nghe, thất vọng một lúc, rồi lại kêu lên: “Nguy rồi, chúng ta lắc mắt em bé của muội/tỷ rồi sao?”

Hai người nói, đột nhiên cũng bụng mình, nhìn nhau chăm chú, vội vã chạy ra sau bình phong, rất nhanh, đồng thời truyền ra tiếng cười lớn: “Em bé của muội cũng mất rồi!”

Không có em bé? Cố phu nhân mới lái xe đến ngoài cửa, nghe bên trong truyền ra tiếng thét mất em bé, nhất thời sắc mặt trắng bệch, tay chân run rẩy, vừa chạy vội vào cửa, vừa thét lên với nha hoàn theo sau: “Mau, phân phó quần gia mau mời đại phu vào phủ.”

Tiểu nha hoàn cũng nghe tiếng la, sớm bị dọa đến mức chẳng biết làm thế nào cho phải, vừa nghe Cố phu nhân dặn, liền xông thẳng ra phía ngoài, hét lên: “Không xong rồi, em bé của ba vị phu nhân bị mất rồi, mau đi mời đại phu!”

47. Chương 47: Gian Tế

“Ba vị phu nhân có em bé!” Quần gia nghe được hai chữ em bé, quay đầu nói với Trần Vĩ: “Mau viết thư báo cho tướng quân!”

Lần này Trần Vĩ ở lại phủ tướng quân, chưa cùng đại quân xuất phát, tâm trạng hơi lo lắng không yên, sâu sắc cảm giác được bản thân mình là kẻ vô tích sự ăn cơm chùa của phủ tướng quân, vừa nghe quần gia nói vậy, vội chạy như bay về nhà, lấy bút mực viết thư, lại vội chạy như bay ra phủ tướng quân, thúc ngựa đến trạm dịch, tìm người quen gửi thư ra ngoài.

Trần Vĩ gửi thư xong trở về phủ, cửa đến cửa chính, chợt nghe thấy một đám hỗn loạn la hét âm ỉ: “Em bé mất rồi, phu nhân sắp thai!!!!”

Nguy rồi! Trần Vĩ lại thúc ngựa chạy đến trạm dịch, muốn đuổi theo lấy thư về, đến trạm dịch, thư kia lại vừa lúc mới gửi đi. Hắn ngó người một hồi lâu, rồi vội vàng mượn bút đen của trạm dịch viết một phong thư khác gửi đi.

Đợi đến khi hắn lần thứ hai trở về phủ tướng quân, quần gia sớm đã bày ra vẻ mặt ngăn ngại nói với hắn: “Phu nhân chưa từng có em bé, tất cả là hiểu lầm!” Nói xong lại cúi đầu thì thầm bên tai hắn một câu.

“Sao không nói sớm một chút?” Trần Vĩ sém tí phát điên, hắn lại lần thứ ba chạy ra trạm dịch. Lúc này, phong thư thứ hai đã được gửi đi. Hắn không còn cách nào khác, đành phải viết phong thư thứ ba đưa cho trạm dịch.

Giữa cảnh gà bay chó sủa, tin tức ba vị phu nhân phủ tướng quân truyền đến ai người Tuyên vương phủ và Cố phủ, rồi rất nhanh truyền vào trong cung.

Hơn nửa đêm, trong cung phái thái y tới, Tuyên vương phủ phái người tới thăm, người Cố phủ cũng vội vàng đến thăm hỏi, khung cảnh vô cùng âm ỉ. Tỷ muội Điều Mật mặt đỏ tới tận mang tai trốn trong phòng, chỉ để đám người Cố phu nhân đứng ra giải thích.

Náo loạn cả nửa ngày, lại là chuyện không đầu, mọi người dờ khóc dờ cười, lần lượt cáo từ. Nhưng chuyện ba vị phu nhân tướng quân không có em bé, cũng bị lan ra ngoài.

Vài ngày sau, là sinh thần của Phạm lão phu nhân, Điều Mật vội vàng chuẩn bị quà biếu, cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh xuất môn từ sớm, đến Cố phủ mừng thọ Phạm lão phu nhân.

Lần này, thân phận của tỷ muội Điều Mật đã khác biệt, người Cố phủ hiển nhiên là nhiệt tình tiếp đón. Vài vị con dâu lặng lẽ nhớ lại chuyện cũ, “Những năm qua lão phu nhân tổ chức lễ mừng thọ, cô cô đa phần là sai người mang lễ vật lên kinh, rất ít khi đích thân đi chúc thọ. Năm nay vừa khai xuân, đã dẫn theo con gái, vượt núi lội sông, đến Cố phủ thật sớm, nói là muốn chúc thọ lão phu nhân. Thực ra cũng là vì hôn sự của nữ nhi chưa được sắp xếp, muốn mượn tay lão phu nhân, thân càng thêm thân với Cố phủ, bàn chuyện cưới xin. Ai dè vừa ngoạn đầu, cô cô đã trở thành nhạc mẫu tướng quân, Tiểu Mật là phu nhân tướng quân. Sự đời quả khó lường!”

Điều Mật cũng cảm thán, bản thân mém tí nửa đã định hôn với Cố Đông Du. May mà khi đó Cố Đông Du ghét mình, mình kích động, cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh chạy đến phủ tướng quân, mới có ngày hôm nay.

Bởi vì Diêu Mật thuộc chi Cố, Mạnh Uyển Cầm và Cố Mỹ Tuyết suy nghĩ hiểu được, quyết định phải nối lại quan hệ thật tốt với Cố phủ, chuẩn bị lễ vật tới chúc mừng. Phạm lão phu nhân thấy hai người chủ động, hiển nhiên là không nhắc lại chuyện cũ, giống như chưa từng xảy ra hiềm khích với nhau. Mạnh Uyển Cầm bởi vì chưa sắp xếp được hôn sự cho Cố Mỹ Tuyết, cũng muốn mượn cơ hội sinh thần của lão phu nhân, đến nhìn những tân khách trẻ tuổi tới chúc mừng. Trong một lúc đã có ý kết thân với nữ quyền Cố phủ, hai bên đều có lòng, rất nhanh đã thân thiết.

Hiềm khích xưa cũ vừa tan, Mạnh Uyển Cầm không thể không bắt Cố Mỹ Tuyết tiến lên gọi Diêu Mật tiếng biểu tỹ. Sử Tú Nhi không biết quan hệ thân thích của các nàng, tránh không được phải hỏi một tiếng. Mọi người liền giải thích vài câu. Sử Tú Nhi lúc này mới hiểu, hóa ra ông nội của Cố Mỹ Tuyết và Cố Đình là huynh đệ ruột thịt. Nói cách khác, Cố Mỹ Tuyết là cháu gái của Cố Đình, Diêu Mật là cháu ngoại của ông, bàn về quan hệ họ hàng, là biểu tỹ muội.

Lòng Diêu Mật biết rõ, Cố Mỹ Tuyết lúc này gọi mình một tiếng biểu tỹ, thực ra cũng bởi vì nhìn phân thượng của phủ tướng quân. Nếu mình không phải là phu nhân tướng quân, đuôi mắt nàng ta sẽ không thêm liếc nàng một cái.

Hiện nay đang xảy ra chiến tranh, quốc khổ trống rỗng, các nhà trong phủ mặc dù chúc mừng sinh thần, nhưng cũng không dám quá mức. Phạm lão phu nhân cũng căn dặn nhiều lần, phải tiết kiệm mọi thứ, sau này đánh thắng trận, có chúc mừng thế nào cũng sẽ không có người lời qua tiếng lại. Lúc này trong bữa tiệc cũng không mời người đến ca diễn, chỉ để cho tiên sinh kể vài ba đoạn sách, nói xong thì nhanh chóng giải tán.

Sau khi tan tiệc, Phạm lão phu nhân giữ Cố phu nhân lại hỏi: “Tình hình của Tiểu Mật hiện giờ, con có thể viết thư gửi cho phụ thân của nó không? Nên gọi phụ thân nàng lên kinh thành một chuyến. Khi chiến tranh kết thúc, nếu xảy ra chuyện, các con là cha mẹ, phải làm chỗ dựa cho nữ nhi. Nếu mọi chuyện ổn thỏa, cũng phải đón Tiểu Mật về, để phủ tướng quân tới đặt sính lễ, kiệu hoa đỏ thắm chính thức nghênh nó vào cửa.”

Cố phu nhân trả lời qua quýt: “Đã viết thư cho phụ thân nó rồi.” Nếu Tạ Đằng thắng trận trở về, cái gì cũng tốt. Nếu không về được, Diêu Mật ở phủ tới quân e rằng đến gót chân cũng đứng không vững.

Diêu Mật lại vững tin rằng huynh đệ Tạ Đằng sẽ bình an trở về, quản gia mỗi ngày đều lên Tuyên vương phủ hỏi thăm tin tức.

Đầu tháng bảy, Tạ Đằng nhận được thư từ kinh thành. Hắn vừa mở ra nhìn, khóe miệng lập tức hiện lên ý cười, ha ha, ta quả là dững mãnh quá mà, mới một lần đã có con. Chỉ một đêm, đã làm Tiểu Mật mang bầu. Quá dững mãnh!

Tạ Đằng đang đắc ý, binh sĩ lại tiến lên dâng một phong thư. Hắn ngăn người, vừa mở ra nhìn, ý cười trên biến mất, thu lại quang mang trong đáy mắt. Mất em bé? Ày Tiểu Mật, nàng sao lại sơ suất như vậy? Ôm em bé mà lại lẩn xấn chạy khắp nơi? Một em bé đang ngon lành, cứ như vậy mà mất?

Tạ Đằng đang mất tinh thần, binh sĩ lại tiến vào dâng phong thư thứ ba. Ánh mắt của hắn nặng trĩu, tay kéo một cái xé rách dấu hàn, tay kẹp thư lấy ra, mở ra nhìn kĩ. Không phải chứ? Chưa từng có em bé, hiểu lắm! Tiểu Mật ơi Tiểu Mật, chờ ta trở về, trừng phạt nàng thật nặng mới được!

“Tướng quân, bắt được ba gian tể!” Một phó tướng đi vào bẩm báo.

Tạ Đằng cắt thư, nói: “Giải vào, ta tự mình thẩm vấn!”

“Vâng!” Phó tướng lui ra ngoài, nhanh chóng áp giải ba người đi vào.

“Nếu không muốn ném mùi đau khổ, thì thành thật khai báo!” Phó tướng đá một cước vào đầu gối tên gian tể, lại nghe tên gian tể “Ái” một tiếng, tức thời kinh ngạc, sao lại là giọng nói của con gái?

“Tướng quân, chúng ta không phải là gian tể!” Giọng nói con gái ngẩng đầu lên, trên mặt mặc dù đen sì nhưng ánh mắt lại sáng long lanh, nhìn Tạ Đằng nói: “Ta và Lý Phượng là biểu tỹ muội, bị người Đại Kim triều bắt được. Lần này nghe nói tướng quân tới, chúng ta liền tìm cách trốn tới đây.”

Giọng nói của một cô gái khác cũng vang lên: “Chúng ta được biết, có người muốn ám sát Thái tử Đại Kim triều. Tướng quân nếu nhân cơ hội này cùng người nọ nội ứng ngoại hợp, ắt hẳn sẽ đánh một trận phủ đầu Đại Kim triều.”

“Các cô là?” Tạ Đằng cẩn thận hỏi, lúc này mới phát hiện cô gái nói chuyện trước mặt có cảm giác rất quen thuộc.

“Phụ thân ta là Tô Khang, ta là Tô Ngọc Thanh.” Cô gái nói chuyện đầu tiên cười chua chát: “Lúc trước ta thường theo cô cô đến phủ tướng quân tìm Tạ Vân chơi đùa, tướng quân cũng từng gặp ta.”

“Ta là Lý Phương.” Cô gái nhỏ gầy nói: “Cha ta nguyên là thuộc hạ của Nghiêm phó tướng, đã chết ngoài sa trường.”

Sắc mặt Tạ Đằng dịu xuống, tiếp tục hỏi: “Các cô tại sao bị bắt?”

Tô Ngọc Thanh trả lời: “Ta và Lý Phương năm ngoái kết giao ra ngoại ô du ngoạn, không ngờ bị người ta đánh ngất xỉu. Lúc tỉnh dậy phát hiện mắt bị che, miệng cũng bị nhét vải. Nghe có người nói chuyện, lần này bắt hai vị tỷ tỷ xinh xắn này về, vừa dịp dâng cho Quận chúa. Sau đó chúng ta biết được, vị quận chúa kia thích văn hóa triều Đại Ngụy, liên tục sai người bắt hai nữ nhân triều Đại Ngụy về dạy thơ từ cho nàng...”

Tạ Đằng nghe xong, trong bụng đã tin một nửa, lại liếc mắt nhìn cô gái này giờ không lên tiếng.

Cô gái này giờ không nói gì cảm giác được ánh mắt của Tạ Đằng, nhất thời ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn: “Đằng thiếu gia!” Nói xong lệ rơi đầy mặt.

“Cô là Linh Chi?” Tạ Đằng đi tới nâng mặt của Linh Chi, dùng tay áo lau vết bùn trên mặt nàng, dừng một chút rồi hỏi: “Còn sống là tốt rồi!”

Linh Chi là a hoàn của Tạ Vân. Năm xưa Tạ Vân cải trang ra biên ải, nàng lặng lẽ theo đuôi. Không ngờ nửa đường lại đụng phải một tiểu đội binh triều Đại Kim, bị bắt ngay tại chỗ, sau đó bị đưa đến làm a hoàn ột quý nữ. Trùng hợp vị quý nữ kia có quan hệ thân thiết với quận chúa, nàng liền lạc được với Tô Ngọc Thanh và Lý Phương.

Rất nhanh, Tạ Thắng và Tạ Nam nghe tin bắt được ba gian tế, vội vàng trở về nhìn, phát hiện một người trong đó là Linh Chi thì ngạc nhiên mừng rỡ.

Linh Chi thấy bọn họ, nước mắt lại chảy ra. Sau một lúc lâu nói: “Tướng quân, hoàn đế và hoàng hậu Đại Kim bây giờ bất hòa, hoàng hậu muốn phái người giết chết thái tử, lập con ruột của mình lên làm thái tử. Mấy ngày nay vô cùng rối loạn. Chúng ta là lợi dụng lúc rối loạn này mà trốn tới.”

Tạ Đằng gật đầu, ra hiệu phó tướng đi thám thính tin tức thật giả, nếu là thật, Mấy ngày nay nhân cơ hội tập kích doanh trại.

Tới cuối tháng tám, cuối cùng cũng có tin tức truyền tới, nói rằng huynh đệ Tạ Đằng đánh thắng trận. Diêu Mật vừa nghe được tin, bất chấp mọi thứ kéo Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đến Tuyên vương phủ cầu kiến Đao quận vương. Đao quận vương nghe các nàng tới, vội vàng mời vào, Ha ha” cười nói: “Phu nhân, lúc này tướng quân thật sự đánh cho con chó Đại Kim tới khóc cha gọi mẹ. Một kích này, chúng ta mặc dù cũng gây hàng ngũ, nhưng tổn thất của đối phương còn nặng nề hơn, phỏng chừng sẽ nhanh chóng cầu xin chúng ta kí hòa ước với bọn họ.”

“Tướng quân bọn họ không sao chứ?” Diêu Mật chỉ quan tâm ông cháu Tạ Đằng có bị thương hay không, sốt ruột hỏi.

Đao quận vương cười nói: “Ông cháu tướng quân bình an.” Quân báo nếu đã không nói rõ là có bị thương hay không, nên dù là có bị thương, cũng là vết thương nhỏ, không đáng nhắc đến.

Diêu Mật mặc dù vui mừng nhưng cũng khoogn quên hỏi: “Nếu triều Đại Kim lại đột nhiên xé hòa ước, bắt ngờ tập kích biên ải nữa thì sao?”

Đao quận vương thở dài: “Vây cũng không còn cách nào. Nếu có thể nhất cổ tác khí[*], đuổi hết bọn chúng ra xa thì có thể ăn no ngủ kĩ. Nhưng quốc lực của chúng ta, đánh tới mức này, cũng không thể đánh nữa.”

Lần gom góp quân tư này đã tiêu hao hết vật liệu trong quốc khố. Nếu không may mắn nạn đói xảy ra, đại sự sẽ bất ổn. Đoan quận vương nghĩ tiếp những lời này, tất nhiên là không nói với tỷ muội Diêu Mật, chỉ nói: “Lần này đánh bại được triều Đại Kim, cũng là nhờ tướng quân nhận được tình báo, nói rằng triều Đại Kim rối loạn bên trong, để hậu bất hòa, bởi vậy nhân thời cơ tập kích doanh trại, giết được vô số binh mã đối phương.”

[*]: “Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

Các nàng ở đây nói chuyện, trên đường phố kinh thành sớm đã có người chạy đi loan tin: “Tạ tướng quân đánh thắng trận, thắng trận!”

“Hoàng thượng muôn năm, tướng quân uy vũ!”

“Hoàng thượng muôn năm, tướng quân uy vũ!”

Đến khi tỷ muội Diêu Mật về phủ tướng quân, các phu nhân tiểu thư các phủ rất nhanh đã tới chúc mừng. Sau đó, trong cung lại có ý chỉ truyền xuống, ban thưởng rất nhiều thứ, nói rằng vì có các nàng giữ vững hậu phương, huynh đệ Tạ Đăng mới toàn tâm toàn ý đánh giặc.

Tối tối, ba người Diêu Mật hưng phấn không ngủ được, thì thào đến nửa đêm, sau đó dứt khoát tung chăn ngồi dậy, bày trước cửa phòng một cái bàn nhỏ, ba người dưới ánh trăng đốt hương tạ ơn mặt trăng.

Các nàng ở đây đốt hương, nơi biên ải xa xôi ba người Linh Chi cùng Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng cũng dưới ánh trăng kết làm tỷ muội.

Bàn về tuổi tác, Linh Chi nhiều tuổi nhất, liền xếp hàng tỷ tỷ. Tô Ngọc Thanh thứ hai, Lý Phượng thứ ba.

Đốt hương xong, Tô Ngọc Thanh kéo tay Linh Chi nói: “Tỷ tỷ, tỷ có tướng quân bảo bọc, lần này trở về tất nhiên là nở mày nở mặt. Ta lại không được như vậy. Phụ thân đã chết, trong phủ là do kẻ mẫu làm chủ, lần này trở về cũng không được sống yên ổn.”

Lý Phượng cũng thở dài: “Phụ mẫu ta đều mất, ca ca và tẩu tẩu lại không thích ta lắm nên hay chạy đến Tô phủ chơi với biểu tỷ. Bây giờ mất tích một thời gian, dù trở về, cũng sẽ không được người ta yêu thích.”

Linh Chi cười nói: “Lần này tướng quân đánh thắng trận, là nhờ được tình báo của chúng ta. Tướng quân đã nói, lần này trở về chắc chắn sẽ bẩm lên hoàng thượng, đến lúc đó sẽ được khen thưởng. Lần này, xem người trong phủ có dám khinh thường các muội không?”

Tô Ngọc Thanh thì thầm: “Ta thật ra chỉ muốn tìm một vị hôn phu thật tốt!”

Lý Phượng cũng nhỏ tiếng phụ họa: “Ta cũng vậy!”

Linh Chi sống với các nàng một thời gian, tâm tư này của các nàng sao lại không rõ? Nên hỏi: “Hai vị muội muội nhìn trúng ai rồi?”

Tô Ngọc Thanh thấy nàng hỏi vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng, miệng lại nói: “Chi tỷ tỷ không biết chúng ta nhìn trúng ai, chúng ta lại rất rõ người tỷ tỷ nhìn trúng?”

“Phì, nói bậy cái gì vậy hả?” Linh Chi đỏ mặt, trong lòng lại ngọt như đường.

Lý Phượng cướp lời: “Há há, không kể lần này tỷ có công trạng, tướng quân phải cảm tạ tỷ. Chỉ cần tỷ tỷ và tướng quân là thanh mai trúc mã, từ nhỏ nảy sinh tình cảm, tướng quân cũng sẽ thương tiếc tỷ thật tốt!”

Bị Lý Phượng nói toạt ra nổi lòng, Linh Chi không khỏi đuổi đánh nàng, muốn che miệng của nàng. Tô Ngọc Thanh lại vội vàng đi chặn lại. Chỉ trong một lúc, ba người giống như hồ điệp xuyên hoa, ở dưới ánh trăng vòng tới vòng lui, cười đùa vui mừng âm ỉ.

48. Chương 48: Trở Về

Cả mùa thu, mọi người trong kinh thành đều thảo luận chiến sự ở biên quan, thảo luận triều Đại Kim thăm bại như thế nào, xin triều Đại Ngụ ký hòa ước ra làm sao, dâng mỹ nữ cho hoàng đế thế nào. Lại có nhóm người thảo luận lúc này phủ tướng quân lập được công lớn, không thiếu được phong hầu. Nhà có nữ nhi chưa gả, lại thầm nói tỷ muội Diêu Mật được hôn lớn, đầu tiên là vào phủ tướng quân làm nha hoàn, sau đó hiển thân thành công, hiện nay chỉ việc ngồi vững ở vị trí tướng quân phu nhân, đúng là kiếp trước tu được phúc khí.

Mặc dù lần này đánh thắng trận, nhưng suy cho cùng thì có rất nhiều binh sĩ đã ngã xuống, vả lại trong quân đội đa số là nam nhi, nam nhân trong kinh thành thì vốn đã ít, vài nhà vì tranh giành con rể, thậm chí đã đánh nhau. Bởi vì hôn sự Cổ Mỹ Tuyết không thuận lợi, nên Mạnh Uyển Cầm cũng hối hận vô cùng, sớm biết có ngày hôm nay, lúc đó nên liệu linh để nữ nhi quyến rũ Tạ Đằng, mặc kệ sau này như thế nào, chỉ cần có người bắt gặ, thì có thể có được một danh phận rồi, hơn hẳn sự nửa vời hiện nay. Cũng may vì có chiến tranh, nên nhiều nam nhi không ở kinh thành, họ không thể thành hôn được, trong cung đã hạ chỉ, năm trước vì không cường phối nên Cổ Mỹ Tuyết mới không bị quan phủ phối với người khác.

Cổ Mỹ Tuyết cũng mòn mỏi, đã qua hơn một năm rồi sao? Chẳng lẽ để tùy quan phủ phối lung tung với người khác?

Mạnh Uyển Cầm nói: “Đội nhóm người tướng quân về kinh thành, đám Diêu Mật không thể không về Cổ phủ đợi gả, phủ tướng quân nhất định phải có nữ quyến giúp đỡ lo liệu xử lý mọi việc, đến lúc đó chúng ta sẽ trở về phủ tướng quân hỗ trợ một phen, ở đó một thời gian ngắn, chắc chắn sẽ tìm được cho con một lang quân có ích. Lần này, không thể lại thất thủ.”

Cổ Mỹ Tuyết nhớ lại Doan quận vương, suy nghĩ lại La Hãn một chút thật là người có dáng dấp đẹp, nhất thời mắt sáng trưng, lòng thầm quyết tâm, lần này, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải nắm lấy một người.

Không nhắc tới mẹ con các nàng, nói đến Diêu Mật nghe Tạ Đằng khoảng chừng cuối năm sẽ hồi kinh, mừng đến mức vài tối không ngủ ngon, thêu thùa may vá cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, lúc trước đã đồng ý với Tạ Đằng làm mười món nhỏ, thì phải xong làm từng cái từng cái một. Bởi vì hoa văn uyên ương hí thủy (chim uyên ương nô đùa trong nước) quá tư mật không thích hợp thêu trên hà bao nên chỉ thêu hai chú chim nhu tình ý mật mà thôi.

Diêu Mật không biết rằng, từ lâu Tạ Đằng dùng tới mười món nhỏ rồi. Lúc này trên bụng hần đeo một cái hà bao, chính là do Linh Chi thức đêm thêu. Thực ra trong lòng của hần, Linh Chi là nha hoàn phủ tướng quân, nha hoàn thêu hà bao cho chủ tử là chuyện hết sức bình thường. Còn trong lòng Linh Chi thì hà bao lần này lại khác với hà bao những lần trước.

Ngày trước, nàng là tiểu nha hoàn bên người Tạ Vân, cho dù ái mộ Tạ Đằng, cũng tự biết là chuyện không thể nào. Nhưng hiện nay nàng là người có công hiến tin, không dám tin mình là chính thê của Tạ Đằng, nhưng làm một thiếp thị, hần là có tư cách. Trên đường đi, Tạ Đằng đối với nàng ảm áp, nói năng nhỏ nhẹ, đó không phải là có tình ý với nàng hay sao?

Tô Ngọc Thanh cũng chặt quần quít lấy Tạ Thắng, trong lòng thầm quyết định, khi trở về kinh thành cũng không hồi phủ, tình nguyện làm nha hoàn bên người Tạ Thắng.

Lý Phượng lại ái mộ Tạ Nam, Tạ Nam thay xiêm y ra, nàng vội nhận lấy giắt giữ, không cho binh sĩ động tay vào.

Dù sao Linh Chi cũng là nha hoàn phủ tướng quân, đối với ba huynh đệ Tạ Đằng thì hiểu khá rõ, biết bọn họ sẽ không dễ dàng động tâm, nên ngấm tiết lộ vài câu cho Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng. Lại hỏi Trường Tùy bên người Tạ Đằng tình hình phủ tướng quân hiện giờ. Nghe được đám người Diêu Mật vào phủ tướng quân làm nha hoàn, sau thì hiển thân thành công, hiện nay chỉ còn chờ làm tướng quân phu nhân thôi, không khỏi bách vị tạp trần. Lại nghĩ, Diêu Mật tính toán đâu ra đấy, nhưng chung đụng với Tạ Đằng chưa tới mười lăm ngày, làm sao có thể so với nha hoàn cùng lớn lên với Tạ Đằng như nàng chứ? Vì thế quyết định, nước đến đâu nhảy đến đấy, không cần phải ưu sầu.

Cuối tháng mười một, cuối cùng đám người Tạ Đằng cũng về đến kinh thành. Ngày này, hầu như toàn bộ người ở kinh thành chạy ra con phố, xếp thành hai hàng hoan nghênh.

Bọn Diêu Mật bao một căn phòng trang nhã ở Hạnh Hoa tửu, ló đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đợi thấy có một đội lính gác qua lại cấp báo, lại có tiếng vó ngựa “Rầm rầm” đến, không khỏi hưng phấn nói: “Tới, tới, bọn họ tới rồi!”

Rất nhanh, liền thấy một đội quân mang theo đại kỳ, trên ngọn lá cờ là huyết hồng đại tự “Đại Ngụy”, “Rầm rầm” vang lên ở phía trước. Ngay sau đó thì có một đội quân khiêng một đại kỳ mang chữ “Tạ” chạy tới. Đợi hai đội quân đi trước mới thấy được ông cháu Tạ Đằng.

Diêu Mật cầm một vọng viễn đồng nhìn Tạ Đằng, ngừng tầm nhìn tại mặt hắn, lẩm bẩm nói: “Gầy nhiều quá, còn có râu mép nữa chứ.” Nàng đang nói, đã thấy có một chiếc khăn tay vuông vức ở trên mặt Tạ Đằng, nhất thời dời tầm nhìn sang chủ nhân của chiếc khăn tay, phát hiện là một cô a hoàn xinh đẹp, không khỏi sửng sốt, gì thế, mang về cái gì thế này? Lẽ nào là do Đại Kim quốc hiến mỹ nữ cho tướng quân? Thật là, không chịu hiến cho người ta một cô tươi trẻ một chút, lại đi hiến một cô “gái lơ thì” như thế này, nhìn vừa đen vừa gầy, chừng mười tám tuổi rồi chẳng?

Thực ra Linh Chi bị oan! Nàng vốn là một cô nương trắng trẻo. Chỉ là do bên ba trên đường, mặc dù nàng cố gắng bảo dưỡng nhưng vẫn không thể giữ được màu da như cũ. Chỉ cần cho nàng mười ngày, nhất định nàng có thể khôi phục thành một mỹ nhân trắng mịn cho xem.

Sử Tú Nhi cũng đồng thời thấy khuôn mặt của một cô nương xinh đẹp, nhất thời nói thầm: “Triều Đại Kim toàn là mấy bà già! Như vậy mà bọn họ cũng không biết xấu hổ hiến cho A Thắng nhà ta?”

Phạm Tình lại vui vẻ, buông vọng viễn đồng ra nói với các nàng: “Nha hoàn nhà ta đẹp hơn của hai người nhé.”

Diêu Mật thừa nhận, “Đẹp hơn một chút.”

Nhìn xong lang quân của mình, các nàng mới nhìn Tạ Đoạt Thạch, nhất thời thở dài nói: “Lão tướng quân nhà chúng ta thật là uy phong! Một thân võ phục thế này, nhìn như trẻ thêm mười tuổi vậy. Ta nghĩ là có không ít cô nương có ý đồ với ông ấy. Phải chú ý kỹ nhé, đừng để nữ tử bất chính nào vào phủ làm nha hoàn. Nếu không, không chừng sẽ có một cô nương trẻ tuổi nào đấy làm bà nội, chuyện này không hay lắm.”

Bên ngoài cửa cung, Huệ Tông hoàng đế đã tự mình dẫn bách quan nghênh tiếp đám người Tạ Đoạt Thạch và Tạ Đằng.

Tạ Đoạt Thạch và Tạ Đằng đi tới trước cửa cung, sớm tung người xuống ngựa, bái kiến hoàng đế, lại dâng hòa ước ký kết với Đại Kim quốc lên, có thêm danh sách tài bảo Đại Kim quốc cống cho Đại Ngụy. Đợi Cao công công nhận minh ước và danh sách tài bảo đưa tới tay Huệ Tông hoàng đế, lúc này Tạ Đằng mới phát tay bảo mang tài bảo lên, trước mặt mọi người mở rương ra. Trong phút chốc, bảo thạch cùng vàng bạc thiếu chút nữa làm lóa mắt Huệ Tông hoàng đế.

Vài chục năm nay Đại Ngụy triều chiến tranh liên miên, quốc khố trống rỗng, để gom góp quân tư, ông vụng trộm bán tài vật trong cung để lấy tiền, có thể nói, vị trí hoàng đế của ông mỗi ngày trôi qua là một ngày căng thẳng, hiện nay có những tài bảo này, cuối cùng quốc khố không còn trống không nữa, cũng giải quyết được cửa ải nguy cơ tài chính cuối năm này.

Huệ Tông hoàng đế cực kì vui mừng, liền thân thiết nâng Tạ Đoạt Thạch và Tạ Đằng đứng dậy, vỗ vai Tạ Đằng nói: “Tướng quân thật uy vũ! Bây giờ về rồi, có yêu cầu gì cứ việc nói, trẫm sẽ tận lực thỏa mãn.”

Tạ Đằng tạ ân, chỉ chỉ đám người Linh Chi đi theo phía sau nói: “Hoàng thượng, lần này có thể đánh thắng trận, cũng là nhờ tin tình báo của ba a hoàn này. Không có cầu xin gì khác, chỉ cầu hoàng thượng ban cho các nàng một vị hôn phu thật tốt.”

“À, cô nương đã nhìn trúng ai rồi? Cứ nói đi!” Huệ Tông hoàng đế vừa nghe yêu cầu của Tạ Đằng đơn giản như thế, không khỏi vuốt râu nở nụ cười, cái này dễ nha! Nếu các nàng ấy nhìn trúng trẫm, cũng được, trẫm sẽ cho các nàng vào cung làm phi tử. Dù sao nữ tử trong cung nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít mà.

Đám người Linh Chi lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế, sớm đã hoảng loạn không yên, nghe được câu hỏi Huệ Tông, liền quỳ xuống trả lời: “Tạ ơn hoàng thượng long ân!”

Huệ Tông hoàng đế: Không phải chứ, ba cô nương này nhìn trúng trẫm rồi sao? Mấy năm này chiến tranh không ngừng, hoàng đế thay đổi liên tục, từng nhóm phi tử bị đưa đi làm ni cô. Sớm đã không có ai tình nguyện tiến cung. Trẫm vẫn thường đùa với hoàng hậu, nói là không ai nhìn đến trẫm nữa rồi. Chuyện này sẽ sao?

Tạ Đãng thấy Linh Chi các nàng chỉ lo tạ ân, cũng không chịu nói đã nhìn trúng ai, liền nhắc nhở: “Hoàng thượng ân điển, nhưng các người cũng phải nói đã nhìn trúng ai, hoàng thượng mới hạ chỉ được.”

Linh Chi vừa nghe, trong lòng sôi trào, kích động vạn phần, lúc này chỉ cần nói trước mặt mọi người rằng mình thích tướng quân, kim khẩu hoàng thượng đã mở, có phải là mình sẽ trở thành tướng quân phu nhân không?

49. Chương 49: Tán Tỉnh

Triều Đại Ngụy nhiều nữ ít nam, thành ra có hai hậu quả: Thứ nhất, nữ tử khó tìm hôn phu, thứ hai, nữ tử lớn gan, vì dễ tìm hôn phu, dám nói dám làm dùng cảm bày tỏ.

Theo Tạ Đãng quan sát, Linh Chi này “mất đi mây lại” với Phương phó tướng, trông rất có tình ý. Chỉ là Linh Chi quen làm a hoàn, không to gan như đám Tô Ngọc Thanh, nên có vẻ như không dám bày tỏ. Mà một khi Phương phó tướng hỏi kinh, có rất nhiều cơ hội để lựa chọn nữ tử thích hợp, không bắt buộc là không thể không chọn Linh Chi. Linh Chi thật sự có tình ý với Phương phó tướng, nên nhân cơ hội này cầu xin hoàng đế ban hôn, đại sự sẽ định. Mặt khác Phương phó tướng của phủ Phương vì do hoàng đế tứ hôn nên sẽ không dám ghét bỏ thân phận a hoàn của Linh Chi. Linh Chi đến Phương phủ cũng có thể uốn ngực làm phu nhân, không bị ức hiếp. Tiểu cô cô đã mất, hẳn phải tìm cách giúp a hoàn của tiểu cô cô được hạnh phúc thôi!

Linh Chi thật ra là bị oan, nàng khi nào thì mất mây lại với Phương phó tướng chứ? Chẳng qua là nàng nghe nói tổ tiên Phương phó tướng từng có người làm ngự y, trong tay có một bí kíp làm đẹp da, nên mới cùng Phương phó tướng tiếp xúc vài lần, muốn thu bí kíp vào tay mà thôi!

Thấy Linh Chi run run môi, nói không nên lời, Huệ Tông hoàng đế cười một tiếng thông cảm, xoa tay nói: “Được rồi, nếu không có ý trung nhân, cũng không cần nôn nóng. Đợi khi nào tìm thấy người trong lòng, người nói cho tướng quân nhà ngươi biết là được.”

Linh Chi không khỏi nóng nảy, a a, ta còn chưa nói mà, sao lại không cho ta nói chứ? Bỏ lỡ cơ hội ngày hôm nay, e rằng sẽ hối hận suốt đời. Không được, ta phải nói.

“Bẩm hoàng thượng, nô tỳ lớn lên ở phủ tướng quân, sẽ không đi nơi khác.” Linh Chi dưới tình thế cấp bách, không đắn đo suy nghĩ bật thốt lên: “Nô tỳ chỉ nguyện hầu hạ tướng quân.” Đã rõ chưa, hoàng thượng mau tứ hôn cho ta đi!

Chuyện sao lại vậy? A hoàn này nhìn trúng Tạ Đãng rồi? Huệ Tông hoàng đế sửng sốt, aii, cái này không thể được. Phu nhân tướng quân thông minh hơn người, lần trước may có nàng mới quyền đủ quân tư. Ngoài ra, cũng nhờ biện pháp của nàng trẫm mới bán được hơn hai mươi chuôi quạt lá cọ, kiếm được rất nhiều tiền riêng. Cái này gọi là đầu giường có vàng, yên tâm mà ngủ. Bây giờ Tạ Đãng thắng lợi trở về, phải để hẳn cưới Diêu phu nhân, sao lại nhét đến một a hoàn gây phiền phức?

Hôm nay là một ngày tốt lành, cũng không nên phá hỏng tâm tình của tiểu a hoàn này. Huệ Tông cười híp mắt nói: “Linh Chi, nếu bây giờ ngươi chưa muốn gả chồng, còn muốn hầu hạ tướng quân nhà ngươi, trẫm sẽ cho ngươi nguyện ý. Đợi khi nào có ý trung nhân, hãy nói cho tướng quân nhà ngươi, tướng quân nhà ngươi sẽ vì ngươi tác chủ.” Được rồi, có nạp người hay không là tùy tướng quân nhà ngươi quyết định, trẫm không dính vào.

Huệ Tông hoàng đế nói xong, không đợi Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng mở miệng đã phát tay: “Tất cả đứng lên đi! Muốn gả ai, tự bản thân nói với tướng quân nhà các người, tướng quân nhà các người tự sẽ an

bài, trăm sẽ không đoạt mất thú vui làm mối của tướng quân nhà các người.” Đùa à, nếu các người ái mộ Tạ Đằng, mở miệng cầu trăm tứ hôn, Diêu phu nhân thì tính thế nào?

Tạ Đoạt Thạch vừa nghe thấy lời của Linh Chi, đã hiểu ra. Trong lòng oán hận: A Đằng cái gì cũng tốt, nhưng về mặt tình cảm nam nữ, thì đặc biệt ngu dốt. Về nhà phải bảo Tiểu Mật giám sát chặt một chút, không nên để trong phủ có tam thê tứ thiếp phiền phức.

Tạ Đằng vẫn còn chậm chạp ngu ngốc, trong lòng còn cảm thán: A hoàn Linh Chi này thật trung thành với phủ tướng quân, có thể bỏ qua Phương phó tướng, chỉ muốn ở lại phủ tướng quân. Đợi khi nào trở về phủ, sẽ để Tiểu Mật khuyên nhủ nàng, lựa một người thích hợp mà gả.

Tô Ngọc Thanh chưa mở miệng đã bị cắt ngang, sợ bị đuổi về phủ, lập tức không sợ chết cướp lời: “Bẩm hoàng thượng, ta tình nguyện làm a hoàn bên người Nhị tướng quân.”

Lý Phượng thấy Tô Ngọc Thanh mở miệng, lá gan cũng to lên, nói: “Bẩm hoàng thượng, ta ngưỡng mộ Tam tướng quân anh hùng, tình nguyện làm a hoàn của người, không muốn hồi phủ.”

Được lắm, ba a hoàn này rõ ràng là nhìn trúng ba huynh đệ Tạ gia. Huệ Tông hoàng đế nói thầm một câu trong bụng, trên mặt lại thần nhiên, giả vờ hồ đồ, cười híp mắt nói: “Nếu là nguyện vọng của các người, tự sẽ thành toàn.” Xong lại nói với huynh đệ Tạ Đằng: “Tướng quân, ba a hoàn này có lòng, thì cho các nàng đến phủ tướng quân hầu hạ các người thôi! Sau này các nàng chọn vị hôn phu, tướng quân tự mình tác chủ.” Ba a hoàn các người nhìn trúng công thần, trăm liền mở kim khâu[*], cho các người vào phủ tướng quân hầu hạ ba huynh đệ Tạ gia, còn các người có thuận buồm xuôi gió hay không, trăm không quan tâm.

[*]: Dùng để nói các bậc tôn quý. Như kim khâu: miệng vàng. Nói về Phật về thần về vua chúa đều dùng chữ kim. Như kim ngôn: lời vàng, lời của các bậc thánh hiền nói.

Huệ Tông hoàng đế vừa dứt lời, không đợi ba huynh đệ Tạ Đằng phản ứng, đã vẫy tay ngoắc bảo Cao công công tiến lên nói: “Trăm hạ chỉ, Linh Chi, Tô thị, Lý thị có công với nước, nay xin vào phủ tướng quân làm a hoàn, trăm ân chuẩn...”

Diêu Mật nhìn bốn ông cháu Tạ Đằng oai hùng khải hoàn trở về, cảm thấy vô cùng mỹ mãn cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh hồi phủ, dẫn người vẩy nước quét sân, đặt rượu và thức ăn, chuẩn bị chúc mừng bốn người Tạ Đằng.

Lúc này, Cố Phu nhân lại bảo Diêu Mật: “Tiểu Mật, đợi tướng quân trở về, chúng ta cũng nên hồi Cố phủ, để tướng quân đặt sính lễ, kiệu hoa đỏ thắm đón con xuất giá, khi đó, con mới danh chính ngôn thuận là phu nhân tướng quân.” Vừa nói vừa áp a áp ứng: “Lần trước chưa gả đã động phòng, là bởi vì tướng quân trước khi xuất chinh, nóng lòng lưu hậu. Không ai vì đó mà chê cười con. Lần này lại không giống như vậy, không thể chưa gả mà ở cùng một chỗ. Cần phải chính thức kết hôn mới được động phòng.”

Trước đây vì Diêu Mật không kiếm được chồng, Cố phu nhân đành bất chấp tiết tháo, chỉ cần Diêu Mật có thể câu được một vị hôn phu thích hợp, dù chưa kết hôn đã mang thai, bà cũng không tính làm gì. Nhưng hiện giờ lại không giống như vậy! Con gái là phu nhân tướng quân, là quý phu nhân có thể nói chuyện với hoàng hậu mà! Thế nào cũng phải cẩn trọng nhiều hơn, loại chuyện trước khi cưới có thai này, tốt nhất là không xảy ra. Một quý nữ là phải như vậy, gả vào phủ tướng quân một cách đàng hoàng, làm phu nhân tướng quân được người người tôn kính.

Sử di nương và Phạm di cũng suy nghĩ tương tự như Cố phu nhân, trước đây bởi vì tìm mãi không ra chồng mới chớ cùng rất giàu, gặp đâu bạ đó, trăm chiều đều dùng. Bây giờ đã khác xưa, con gái hiến thân, được phong cáo mệnh phu nhân, con rể chính là vật trong túi, không chạy đâu cho thoát. Trị thử nhân sinh đại sự (giá trị của con người sinh đại sự), hôn nhân đại sự, nếu có thể thận trọng hơn, con gái sau khi xuất giá sẽ được mọi người kính trọng hơn nhiều. Bởi vậy mà khuyên Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, nói các nàng lúc này không nên ở cùng với Tạ Thắng và Tạ Nam. Lúc này mà được ăn no, đến lúc kiệu hoa đỏ thắm rước con gái xuất giá, trượng phu sẽ chẳng lạ gì các nàng.

Các nàng đang nói, quần gia đi cửa cung thám thính tin tức đã trở lại, tiến vào bẩm: “Phu nhân, hoàng thượng đứng trước cửa cung nghênh đón lão tướng quân và tướng quân, tối mai trong cung sẽ thiết yến chúc mừng lão tướng quân và huynh đệ tướng quân, lúc này đã để tướng quân hồi phủ rửa mặt, đội ngũ đã đi

được nửa đường. Ngoài ra còn có một việc muốn nói với phu nhân.” Quân gia nhìn tỷ muội Diêu Mật, thấy các nàng không có biểu hiện gì khác biệt, bèn nói chuyện đám người Linh Chi ra.

Diêu Mật nghe xong thì liếc mắt trao đổi với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, a, thì ra ba vị a hoàn kia không phải là do triều Đại Kim dâng lên, mà là công thần của triều Đại Ngụy ta sao?

Đội quân gia ra ngoài, Cố phu nhân cau mày nói: “Tiểu Mật à, ba vị a hoàn này ở ngự tiền không cầu phu quân, lại xin đến phủ tướng quân làm a hoàn, chuyện này có chút không bình thường!”

Diêu Mật cười nói: “Mẹ, người như tướng quân, muốn hiến thân, há chỉ có một a hoàn? Nếu bây giờ đã lo sâu, sau này khó mà sống. Quan trọng là ở tướng quân, không phải do a hoàn. Nếu tướng quân muốn, con cũng không ngăn được. Nếu tướng quân không muốn, đừng nói là a hoàn, ngay cả quận chúa, cũng chẳng làm nên chuyện.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng gật đầu: “Phải nói là cả nữ nhân triều Đại Ngụy ta, đâu chỉ ba a hoàn này? Người còn chưa vào mà chúng ta đã sầu lo, không tốt. Hơn nữa, ba a hoàn này vừa đen vừa gầy vừa già, nhìn chẳng ra làm sao.”

Cố phu nhân cùng Sử di nương và Phạm di nhìn nhau không lên tiếng: Ba đứa này sao không cảm giác nguy cơ gì hết vậy? Quên đi, phu nhân cảm giác nguy cơ trong phủ nhà khác còn nhiều mà, kết quả là các nàng đều như thường lệ không phòng được tướng quân của các nàng có vợ bé. Chuyện này quả thực là như Diêu Mật nói, mấu chốt là trên người nam nhân, chẳng liên quan gì đến tâm tư nữ nhân.

Vừa nói chuyện, mọi người vội vàng ra cửa phủ đội. Diêu Mật sốt ruột, sai quân gia chạy nhanh lên trước nhìn xem đã về tới chưa? Quân gia đi một lúc thì giục ngựa chạy về, hô lớn: “Phu nhân, đã về tới, lão tướng quân và tướng quân bọn họ đã về tới! đã qua góc đường!”

Diêu Mật nghe xong, mặc kệ tất cả, nâng váy chạy lên phía trước, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng kích động, nắm tay nhau chạy theo.

Tạ Đoạt Thạch và ba huynh đệ Tạ Đằng đến góc đường, kéo dây cương để ngựa chạy chậm lại, vừa qua góc đường, thoáng cái đã thấy ba dáng người xinh đẹp chạy tới, nhìn kĩ, thì ra là ba tỷ muội Diêu Mật.

Tạ Đoạt Thạch “Ha ha” cười lớn: “Ba cháu dâu không chờ được, chạy tới nghênh đón. Cứu biệt trùng phùng, ba đứa còn không chủ động à?”

Khóe miệng Tạ Đằng chứa đầy ý cười, nhắc dây cương lên, con ngựa nhảy về phía trước, phi đến trước mặt Diêu Mật, vừa cúi người, đã bế bổng Diêu Mật lên ngựa, tay ôm lấy vai Diêu Mật, dịu dàng nói: “Ta đã trở về!”

“Vâng!” Khí tức nam tử đánh vào trong mũi, một bụng đầy lời muốn nói của Diêu Mật bỗng dưng biến mất, lỗ mũi ê ẩm, nói thật nhỏ: “Trở về là tốt rồi!”

Tạ Đằng thúc ngựa phi nhanh đến cửa phủ, trước tiên tung người xuống ngựa, sau đó mới bế Diêu Mật xuống, nhìn chăm chú. Thấy nàng ăn mặc xinh đẹp, tay duỗi ra nắm lấy tay nàng, sóng vai nhau bước vào phủ.

Bàn tay nhỏ bé của Diêu Mật bị Tạ Đằng nắm, mặt đỏ xấu hổ tim đập dồn dập, đã quên luôn chuyện hỏi thăm những người phía sau.

Đám người Cố phu nhân thấy Diêu Mật xấu hổ thẹn thùng tựa cô dâu, đành phải vội vàng đi hỏi thăm trò chuyện với mọi người đi phía sau, thấy tất cả đã vào phủ, lúc này mới ra lệnh giúp đỡ dọn hành lí, sai hạ nhân dắt ngựa vào trong, khung cảnh nhộn nhịp.

Huynh đệ Tạ Đằng còn chưa ngồi vào chỗ, thân hữu đã đến chúc mừng, hỏi chuyện trên chiến trường, Diêu Mật cũng vội vàng thăm hỏi nữ quyến, nhất thời thấy đám Linh Chi đứng bên cạnh thì cười nói với Tạ Đằng: “Tướng quân, ba vị này chính là a hoàn hoàng thượng ban thưởng phải không?”

Tạ Đằng lúc này mới nhớ tới đám Linh Chi, liền gọi qua giới thiệu tên, lại chỉ Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh với đám Linh Chi, nói: “Ba vị này, là chủ mẫu của các cô.”

Linh Chi đã thấy tỷ muội Diêu Mật từ sớm, nhưng đợi đến khi Tạ Đằng giới thiệu, mới quay sang hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh cúi chào nói: “Bái kiến phu nhân!” Còn chưa chính thức gả đi mà phu nhân cái quái gì chứ? Ý vào dáng vẻ giống tiểu thư nhà chúng ta liền ngông nghênh sao? Nếu tiểu thư vẫn còn, làm a hoàn các người cũng không xứng!

Tô Ngọc Thanh cũng bái kiến Sử Tú Nhi, luôn cảm thấy nàng rất tinh tế, bởi vậy thầm để mắt liếc trộm Sử Tú Nhi, lẩm bẩm trong lòng: Nàng ta chẳng qua là quen Nhị tướng quân mới hơn mười ngày thôi, sao so được với ta và Nhị tướng quân chung một đường, mấy tháng tình cảm?

Lý Phượng đã thăm dò biết được xuất thân của Phạm Tinh không bằng nàng, trong lòng cảm thấy mình nổi trội hơn hẳn, tuy thân phận a hoàn, nhưng không có cảm giác thua kém, bởi vậy tùy tiện hành lễ rồi lui về đứng sau Tạ Nam. Nàng là a hoàn của Tạ Nam, không phải là a hoàn của Phạm Tinh, muốn lấy lòng, cũng là lấy lòng Tạ Nam, không phải Phạm Tinh.

Tới giờ nghỉ ngơi, huynh đệ Tạ Đằng mỗi người ngủ riêng trong phòng của mình, Diêu Mật và Cố phu nhân ngủ chung một phòng.

Khi Tạ Đằng nằm xuống, hết lật người sang trái rồi lại lật người sang phải, vẫn không ngủ được, lẩm bẩm: Cứ tưởng rằng về nhà là có thể ôm, ai ngờ phải chờ đến sau khi chính thức bái đường mới được! Những ngày này phải chịu đựng thế nào đây?

Trước đây chưa từng hưởng mỹ vị, cũng không cảm thấy làm sao. Bây giờ đã nếm qua, vừa mới nghĩ đến, đã nhịn không được.

Tạ Đằng đang cực khổ nén nhịn, thỉnh thoảng nghe ngoài cửa có tiếng bước chân nhỏ nhỏ vang lên, sau đó có người nhẹ nhàng gõ cửa, hẳn không khỏi vui vẻ, xoay người ngồi dậy, thầm nghĩ: Ha ha, Tiểu Mật biết ta muốn nàng, nên đến dâng thịt đây mà! Bởi vậy kiềm chế đắc ý, giọng nói bình tĩnh vang lên: “Vào đi!”

Cửa “Cạch” một tiếng bị người ta đẩy ra, một thân ảnh rụt rè bưng chén cháo táo đỏ tiến vào, dịu dàng nói: “Tướng quân, đêm nay ngài ăn không nhiều, đây là cháo táo đỏ nô tì mới nấu cho ngài!”

Tạ Đằng sững sốt, hạ mắt nói: “Để xuống đi!”

Linh Chi vội đặt chén cháo lên bàn, nhẹ giọng nói: “Trời lạnh, tướng quân hãy ăn khi còn nóng.”

Tạ Đằng nghe giọng nói của Linh Chi hơi run rẩy, lúc này mới nâng mắt nhìn nàng, thấy nàng quần áo phong phanh, không khỏi nhíu mày: “Trời lạnh, cô mau trở về.”

Hôm nay Linh Chi thấy dáng vẻ thân thiết của Tạ Đằng và Diêu Mật, tự tin trong lòng đã mất đi vài phần, bây giờ ngoan hạ tâm lai, đáp một tiếng, cất bước đi ra ngoài, lại trượt một cái, ngã người về phía sau.

Tạ Đằng duỗi tay, cầm một cái gối đặt ngang hông Linh Chi, thấy nàng đứng vững, liền rụt tay lại giữa cái gối, rồi ném nó lên giường. Nhất thời đang định nói chuyện, lại có tiếng bước chân nhỏ hướng bên này mà tới, hẳn lúc này cẩn thận phân biệt, là tiếng bước chân của Diêu Mật, đang muốn đứng lên, lại thấy Linh Chi quần áo không chỉnh tề đang đứng trong phòng, dù hẳn trì hoãn, cũng hiểu được không thể để cho Diêu Mật thấy cảnh này. Lập tức không nghĩ ngợi mà chỉ vào tủ quần áo, nói: “Bưng cháo nắp vào trong, chớ có lên tiếng!”

Linh Chi nghe tiếng bước chân, cũng hơi hoảng, không chút nghĩ ngợi bưng cháo lên, vội vàng vàng mở cửa tủ quần áo bưng cháo nắp vào trong.

Tạ Đằng thấy Linh Chi đóng cửa tủ quần áo, lúc này mới nhớ tới, mình và Linh Chi trong sạch, hoảng hốt cái gì chứ?

Diêu Mật cầm quần áo và tắt mình làm trong tay, gõ cửa phòng Tạ Đằng. Nàng đáng ra là đang ngủ, ai dè Cố phu nhân bức nàng, cản dận một tràng, bảo nàng cầm xiêm y sang cho Tạ Đằng, nói với hẳn mặc dù mình không được phép dâng mình, nhưng nam nhân thắng trận trở về, nữ nhân dù sao cũng nên vỗ về một phen. Sau đó bà còn nói thêm, nên để cho nam nhân hưởng một chút xúu thôi, không được quá nhiều, phải dẫn đo chừng mực, để nam nhân nóng ruột, phải nhanh chóng quyết định, nhanh chóng bái đường thành thân. Diêu Mật một là bị Cố phu nhân bắt ép đành bắt đắc dĩ, một là vì rất nhớ Tạ Đằng, bởi vậy mới thẹn thùng ôm quần áo tới cửa.

Nghe được giọng nói của Diêu Mật, ngực Tạ Đằng đập thành thịch, vừa mở cửa ra, duỗi tay, đã kéo Diêu Mật vào cửa, rồi xoay người đóng cửa lại. Trong phút chốc hai mắt liên sáng rực đánh giá Diêu Mật từ trên xuống dưới, thấy nàng tùy tiện búi tóc, ngọc bích sáng óng ánh, phần lót càng làm nổi bật lên đôi gò má rắng hồng, mày như vẽ, sóng mắt long lanh như nước, khiến Tạ Đằng nhất thời ngẩn ngơ.

Diêu Mật bị Tạ Đằng nhìn chăm chú, tim nhảy loạn xạ, hô hấp lập tức rối loạn, đầu hơi cúi xuống, đưa quần áo trong tay ra, nói: “Đây là làm cho chàng, chàng thử xem!”

Tạ Đằng phục hồi tinh thần, giang hai tay ra, nói: “Nàng giúp ta mặc vào!”

Ặc, được rồi! Trước đây nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, bây giờ giúp hấn mặc cái áo, cũng không có gì quá đáng. Diêu Mật đặt những món đồ khác lên bàn, run run cầm quần áo mặc giúp Tạ Đằng, đầu ngón tay vừa chạm vào vai Tạ Đằng, những hình ảnh đêm trước khi xuất chinh lập tức hiện trong đầu, nhất thời không dám nhìn Tạ Đằng, chỉ yên lặng mặc đồ cho hấn, mặc được phân nửa, tay lại bị Tạ Đằng nắm lại.

Mặt Diêu Mật nóng rực, cổ họng khàn khàn, cực kì lúng túng. A a, không được, tiếng gì mà vang nhiều như vậy? Trời ạ, là tiếng tim đập.

“Tiểu Mật, nàng đang nghĩ đến ta sao?” Tạ Đằng mở miệng, không đợi Diêu Mật trả lời, đã cầm tay nàng đặt lên môi khẽ hôn một cái, sau đó lấy ra một vật đặt trên tay Diêu Mật.

Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh! Diêu Mật cố gắng định thần, chỉ dám nhìn vật trong tay, thấy là một hạt châu màu mật ong lớn bằng ngón tay cái, không nhận được hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là sáp mật ong, nghe nói thường ngày đeo vào, có thể phòng bệnh, lần này tình cờ có được một chuỗi, viên này là từ chuỗi kia rơi ra, ta giữ lại cho nàng chơi.”

Diêu Mật gio hạt châu về phía ánh sáng để nhìn, thấy hạt châu có màu sắc tươi đẹp, sáng bóng lạ thường, thì cực kì yêu thích, cười nói: “Khi về sẽ khâu dây đeo lên.” Nói xong lại hỏi: “Vây chuỗi kia đâu?”

“Ở trong hành lí, còn chưa tìm thấy.” Tạ Đằng cười vui vẻ: “Yên tâm, sẽ không cho nữ nhân khác lấy đi.”

Chàng hiểu rõ ta nghĩ gì à? Diêu Mật liếc xéo Tạ Đằng.

Tạ Đằng đợi Diêu Mật cất hạt châu xong, liền cầm tay nàng ngậm vào miệng, đầu lưỡi cuộn qua cuộn lại trên ngón tay nàng, hàm hồ nói: “Muốn chết ta!”

Phải có chừng mực, phải có chừng mực. Diêu Mật ngửi được hơi thở của Tạ Đằng, hô hấp vừa gấp lại vừa vừa nóng, lập tức nghiêng đầu sang một bên, tay còn lại móc từ trong ngực ra một túi hương nhỏ, đưa tới: “Cho huynh!”

Tạ Đằng cầm lấy quan sát, thấy trên túi hương thêu hai chữ “Tạ Đằng”, mỗi chữ là một màu khác nhau, nhìn kĩ mới phát hiện, những sợi chỉ màu ấy kết thành một hình trái tim, nhất thời thở dài nói: “Thật tình xảo!”

“Huynh thích không?” Diêu Mật tốn rất nhiều đêm để thêu xong cái túi này, chỉ muốn được Tạ Đằng khen ngợi một câu.

“Đâu chỉ thích, là yêu chết đi được!” Tạ Đằng cất túi hương vào trong ngực, nhìn nửa người còn chưa mặc quần áo, tay trái liền kéo quần áo ra, khoác trên người Diêu Mật, bọc nàng vào trong lồng ngực của mình, thấp giọng hỏi: “Có nhớ ta không?” Nói xong, một tay dẫn tay tay của Diêu Mật lần xuống phía dưới của mình, câu có nhớ ta không này, dường như có ám chỉ gì khác.

Đêm đó, trước khi xuất chinh, Diêu Mật bất chấp xấu hổ, chỉ muốn giúp hấn lưu hậu. Hôm nay, tình cảnh đã khác xưa, lời này của hấn, ngay cả lỗ tai nàng cũng đỏ ửng vì xấu hổ, lại giả vờ như không: “Không nhớ!”

“Thật không nhớ?” Tạ Đằng thấy Diêu Mật xấu hổ mang theo chút nhát gan, khác hoàn toàn với đêm đó, cũng là một vẻ ý vị khác rung động lòng người, nhất thời quên luôn Linh Chi còn nấp trong tủ quần áo, kéo chặt Diêu Mật, nhẹ nhàng cúi đầu.

Cổ hương thơm lạ lùng phả vào khoang mũi, Tạ Đằng sém ngất xỉu, nhất thời tì cầm trên đầu Diêu Mật, ngửi hương tóc thơm ngát của nàng, sau một hồi thở hổn hển, cười nhẹ nói: “Mệ hương của nàng quá lợi hại, mệ ta thần diên bát đảo.”

Hô hấp nóng gấp của Tạ Đằng phất vào tai Diêu Mật, tim nàng như có vuốt mèo cào qua, mềm mềm ngứa ngứa, khe giầy giữa tránh né, lại bị Tạ Đằng xoay người, ôm chặt từ phía sau.

“Tiểu Mật, Tiểu Mật, Mật...” Tạ Đằng hôn tóc Diêu Mật, môi trượt tới bên tai nàng, đầu lưỡi vừa ra, liếm liếm vành tai của nàng, cảm giác được nàng mềm nhũn cả người, dường như đứng không vững, liền ôm chặt hơn, nhẹ nhàng ngậm vành tai của nàng mút mút, lại thì thầm những lời nói chân thực mắc cỡ chết người bên tai Diêu Mật, đợi khi Diêu Mật không giầy giữa nữa, nửa kéo nửa lui về phía sau, lui thẳng tới mép giường.

Diêu Mật hoảng sợ, không khỏi tránh né, không ngờ Tạ Đằng vòng hai tay lại, ôm eo nàng, mặc nàng ngã người ra phía trước, trong khoảnh khắc, có một vật vừa cứng vừa nóng, đặt giữa hai đùi Diêu Mật, nàng như mất hồn, khe kêu lên một tiếng.

Một tiếng này, như mèo kêu, chọc Tạ Đằng càng mót nóng sôi trào, lui một bước, ngồi vào giường, đặt Diêu Mật trên đầu gối, tới lui đủ mọi cách trên người nàng, muốn khiến nàng động tình.

Tim Diêu Mật đập loạn, thoáng ngất thoáng tỉnh, cổ họng thều thào một câu: “Chúng ta còn chưa chính thức bái đường.”

“Sanh em bé xong bái đường còn chưa muộn, dù thế nào ta cũng sớm là người của nàng rồi.” Tạ Đằng không chịu buông Diêu Mật ra, thở hổn hển, cúi xuống nói vào tai Diêu Mật.

Diêu Mật vô cùng xấu hổ, mang theo vẻ yêu kiều lại như giận dữ, gợi tình động lòng người, nói: “Chàng thật xấu!”

Linh Chi nấp trong tủ quần áo nghe bọn họ ** pha trò, mặt sớm đã đỏ rực, tay vô thức cầm thìa trong tay, nhất thời độc ác đập thìa vào trong chén, thìa đụng phải thành chén, một tiếng “Đình” vang lên. Trong nhất mắt, trêu đùa bên ngoài hoàn toàn biến mất, yên lặng một mảng.

50. Chương 50: Nửa Đêm

Đêm đông, cửu biệt trùng phòng, **. Tạ Đằng ôm Diêu Mật ngồi trên đầu gối, trêu ghẹo đủ kiểu, nhiệt huyết sôi trào, muốn tiến thêm một bước. Diêu Mật kiềm lòng không được, muốn nghênh lại cự, giầy giữa trong lòng. Tình này cảnh này, ẩm muội khôn cùng. Đột nhiên, tủ quần áo truyền ra tiếng “Đình”, hai người đồng thời sững sốt, nuốt lời nói khiêu khích ẩn tình xuống, im lặng, theo tiếng động nhìn tới.

Diêu Mật ngồi trên đầu gối Tạ Đằng, ngẩng đầu nhìn tủ quần áo, cả người liền ngồi thẳng, nhất thời cảm thấy một vật mang theo hơi nóng hổi, trượt về phía trước, nhắm giữa hai đùi mà thẳng tiến, cả người nàng run lên, không dám lộn xộn nữa, chỉ siết chặt tay Tạ Đằng, không cho hấn mỗ thêm xuống, nói: “Tiếng gì vậy?”

Tạ Đằng lúc này mới nhớ tới Linh Chi còn nấp trong tủ quần áo, trong lòng vô cùng chán nản. Sao lại quên mất a hoàn này chứ? Không thể để Tiểu Mật bắt ngay tại hiện trường được. Tay hấn vẫn còn che che đẩy đẩy tại nơi ấy trên người Diêu Mật, miệng thì nói: “Nhất định là chuột!”

Ồa, là chuột? Diêu Mật nghĩ tới con chuột nhỏ chậm chạp lần trước ở thư phòng, hai chân run lên, co rút lại, bàn chân liền tì lên hai bắp chân của Tạ Đằng, hai tay ôm ngang hông Tạ Đằng, thét lớn: “Sao lại có chuột?”

Hai chân Diêu Mật rút lại thế này, bàn chân đặt trên bắp chân Tạ Đằng như vậy, hai chân liền giang rộng ra, vật kia để giữa hai đùi nàng, thoáng cái trượt vào khe hở giữa hai chân nàng, không chút do dự ló đầu đi vào, cách lớp quần rơi vào ôn hương.

“A!” Toàn thân Diêu Mật run lên, mặc kệ con chuột, giùng giàng muốn nhảy xuống. Tạ Đằng lâu ngày không có hơi người, nay nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, chỉ động một cái, ** nộ hoa, sao còn khả năng

kiềm chế, sao để Diêu Mật chạy mất? Chỉ ôm chặt Diêu Mật, ra sức dụi vào, nếu không phải có Linh Chi nấp trong tủ quần áo, hẳn lúc này sẽ không nhịn được nữa.

Diêu Mật vừa kích thích vừa sợ hãi, reo âm lên: “Có chuột, có chuột!”

Tạ Đằng không còn cách nào, đành đặt Diêu Mật lên giường, cởi giày của nàng, nhét nàng vào trong ổ chăn, ôn nhu nói: “Nàng nằm đây đừng cử động, ta đi đập con chuột!” Nói xong giữ vỏ gối ra, gấp thành hình chữ nhật che hai mắt mờ mịt của Diêu Mật lại, rồi thắt nút, dịu dàng quan tâm cẩn thận nói: “Cảnh đập chuột khá máu me, nàng không nên nhìn, tránh bị dọa sợ.”

Mắt Diêu Mật bị che lại, một mảng đen như mực, trong lòng ngọt ngào, tướng quân thật chu đáo. Nhất thời lại nhớ đến dáng vẻ lông xù xấu xí của con chuột, tóc gáy dựng hết cả lên, dạn đi dạn lại Tạ Đằng: “Hay là đừng đánh, cẩn thận dơ phòng và tay, đuổi nó đi thôi.”

“Được, đuổi nó.” Tạ Đằng trùm mền kín khắp người Diêu Mật, chỉnh lại quần áo, vẽ mặt nghiêm túc, bước hai bước đã tới, mở cửa tủ quần áo ra, liên tục dùng tay ra dấu cho Linh Chi đang hóa đá giữa tủ quần áo, bảo nàng đi mau.

Tủ quần áo vừa mở, Linh Chi cảm thấy một cổ chua xót xộc lên đầu, từng hạt nước mắt lớn như hạt đậu rơi vào trong chén, “Ừm” một tiếng, đưa tay lau nước mắt, im lặng đi ra khỏi tủ quần áo, im lặng đi ra phía ngoài.

Tạ Đằng lấy làm lạ, nàng đây là khóc cái gì? Vắt vả nấu cháo mà không ai ăn sao?

Linh Chi bưng chén cháo đi ra ngoài, cảm giác được chén cháo đã không ấm nữa, cháo cũng lạnh, nhất thời, lệ trong mắt lại tuôn. Nhớ năm ấy, tướng quân rơi xuống nước, uống thuốc ngại đắng, tự mình dứt mứt hoa quả cho hắn, hắn mới uống thuốc. Ngày đó ban đêm phòng bếp đưa thức ăn, hắn đều lắc đầu không chịu dùng. Cuối cùng vẫn là chính mình nấu cháo táo đỏ bưng vào phòng cho hắn, từng thìa từng thìa dứt hắn ăn. Khi đó tướng quân tám tuổi, mình mới bảy tuổi.

Diêu Mật nghe tiếng mở cửa tủ quần áo, đã sợ đến run lên, hỏi: “Tướng quân, đã đuổi chuột chưa?”

“Đang đuổi.” Tạ Đằng lên tiếng, “Cạch” mở cửa, quay đầu nhìn Diêu Mật, thấy nàng nằm bất động, thềm thở phào một hơi.

Linh Chi một chân bước quan bậc cửa, một chân ngập ngừng lên bước, đụng đầu vào cánh cửa, miệng “Ái” một tiếng kêu lên.

Nghe thấy tiếng kêu của Linh Chi, Diêu Mật kéo vỏ gối che trên mắt ra, nằm sấp bên mép giường thò đầu ra nhìn, vừa nhìn, đã thấy Tạ Đằng ngu ngốc đứng cạnh cửa, Linh Chi tay phải bưng cháo, tay trái xoa trán, lưng tựa vào cạnh cửa rơi lệ.

Nguy rồi, oan này rửa thế nào cũng không sạch. Tạ Đằng thậm hô không ổn, trong cái khó ló cái khôn, nói với Diêu Mật: “Linh Chi bưng cháo vào, bị đụng đầu.” Nàng không phải là đi ra ngoài, nàng là mới vừa đến, đầu bị đụng đau, nên mới khóc!

Diêu Mật mờ mịt gật đầu, à, bưng cháo vào, thấy tình cảnh ướt át trong phòng, xoay người rời đi, lại bị đập đầu ở cạnh cửa sao? Tội quá!

Tạ Đằng thấy Diêu Mật “À” một tiếng không nói tiếp thì vội vàng phân phó Linh Chi: “Được rồi, để cháo trên bàn, người mau xuống đi!”

Linh Chi mím môi, nén nước mắt, trong nháy mắt đi tới bàn, giương mắt nhìn Diêu Mật trên giường, đối diện với ánh mắt của Diêu Mật, lại vội vàng cúi đầu, đặt chén lên bàn.

Diêu Mật thấy nàng ăn mặc phong phanh, buột miệng hỏi: “Linh Chi, người không lạnh à? Sao mặc ít vậy?”

Linh Chi bị ghen một phen, cứng nhắc nói: “Ta không sợ lạnh.” Thật không biết xấu hổ, còn chưa chính thức bãi đường với tướng quân mà đã tự nhiên nằm trên giường rồi. Nếu lão phu nhân và phu nhân còn ở đây, không đánh đuổi người ra mới là lạ.

Trời rất lạnh, lưng Tạ Đằng lại thiếu chút nữa đổ mồ hôi, vội vàng giăng hòa, nói: “Cơ thể Linh Chi rất tốt, không sợ lạnh.”

“Tướng quân, cơ thể ta thật ra không tốt.” Linh Chi oán hận, ta tuy là a hoàn, tốt xấu gì cũng là vì nước lập công, hoàng thượng đã chính miệng khen thưởng ta. Các người không được ức hiếp ta như vậy.

Thấy bộ dạng oan ức của Linh Chi, Diêu Mật hơi kì quái, chuyện là thế nào? Đâu phải là ta sai người nửa đêm nửa hôm đến đưa cháo đâu, người bày bộ mặt dì ghẻ này là cho ai xem?

Tạ Đằng lại không nhìn được, khoát tay nói: “Linh Chi, người lui xuống!”

“Tướng quân!” Linh Chi kêu một tiếng, đột nhiên nước mắt rơi như mưa, cả một buổi tối tủi thân nhìn không được, khóc nức nở: “Nô tì có chỗ nào không tốt, lại khiến cho tướng quân chán ghét?” Nói xong lê hoa đại vũ nhìn Tạ Đằng, không che giấu tình ý trong mắt.

A, đây là tình huống gì? Diêu Mật nhìn Tạ Đằng, lại nhìn Linh Chi, đột nhiên bưng tỉnh, ai ô, tiểu a hoàn ái một tướng quân, đêm khuya bưng cháo đến, muốn bày tỏ quyến rũ, ai ngờ gặp phải ta nằm trên giường, nên ầm ức đây mà! Ta quen biết hơn mười ngày, từng hiến thân, còn tiểu a hoàn chính là vài chục năm phân tình, đi theo dọc đường xuất chinh trở về, hơn nữa còn hầu hạ tướng quân.

Tạ Đằng bất đắc dĩ cau mày: “Linh Chi, trời đã không còn sớm, mau quay về ngủ đi!”

Nghe thấy lời của Tạ Đằng, Linh Chi biết hán thiên vị Diêu Mật, nhanh chóng kiềm nước mắt, vén áo thi lễ, xoay người đi khỏi.

Thấy Linh Chi đi rồi, Diêu Mật bò dậy, ngồi bên mép giường tính đứng dậy, nói: “Con chuột kia đâu rồi?”

“Ở dưới sàng!” Tạ Đằng thấy Diêu Mật muốn chạy, vội dọa dẫm, quả nhiên, vừa dứt lời, hai chân Diêu Mật liền rút lại, thét lên: “Không phải bên tủ quần áo sao, sao lại dưới sàng?”

“Ta vừa mở tủ quần áo, nó liền chạy tới bên này.” Tạ Đằng bước nhanh tới phía trước, ngồi bên mép giường cởi giày rồi lên giường. Nhất thời làm động tác hổ đói bắt dê, đẩy Diêu Mật xuống giường.

Khí tức nguy hiểm đập vào mặt, Diêu Mật thoáng cái ngửa đầu, tự động ngậm môi Tạ Đằng, đợi Tạ Đằng ý loạn tình mê, tay chân dần dần tê dại, đột nhiên buông môi Tạ Đằng, phun một ngụm khí lên chóp mũi Tạ Đằng, đẩy hán ra rồi lật người xuống giường, mang giày rồi đi.

***Ed chương này mà tui tức dễ sợ ><, bạn=“” linh=“” chi=“” kia=“” vô=“” duyên=“” khủng=“” khiếp,=“” thấy=“” bạn=“” áo=“” mỏng=“” là=“” biết=“” ý=“” gì=“” rồi,=“” tám=“” chín=“” phần=“” chén=“” cháo=“” kia=“” chắc=“” cũng=“” bị=“” bạn=“” ấy=“” hạ=“” thuốc.=“” vậy=“” mà=“” ra=“” vẽ=“” thanh=“” cao,=“” như=“” mình=“” oan=“” ức=“” lắm=“” ý,=“” chị=“” tưởng=“” ai=“” cũng=“” không=“” có=“” giá=“” như=“” chị=“” à,=“” là=“” tạ=“” đằng=“” thích=“” trước=“” diêu=“” mật=“” trước=“” nhé,=“” khi=“” đó=“” diêu=“” mật=“” còn=“” hồn=“” nhiên=“” ngây=“” thơ=“” vô=“” số=“” tội=“” nữa=“” cơ=“”))” uầy,=“” vậy=“” mà=“” lúc=“” đọc=“” đoạn=“” chị=“” khóc=“” trong=“” tủ=“” lại=“” thấy=“” tội=“” tội=“” mới=“” ác=“” chứ,=“” té=“” ra=“” chị=“” này=“” tự=“” biên=“” tự=“” diễn,=“” bị=“” atsm=“”>

51. Chương 51: Chạy

Đêm hôm đó, Diêu Mật gõ cửa phòng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, ba người sốt ruột bàn bạc suốt cả đêm.

Nhớ lúc đầu, các nàng bị huynh đệ Cổ gia ghét bỏ, sau đó suy nghĩ chẳng ra làm sao tiến vào phủ tướng quân làm a hoàn, muốn gả cho Tạ Đoạt Thạch, không ngờ may mắn có duyên, đầu tiên là các nàng được Tạ Đoạt Thạch nhận làm nghĩa tôn nữ, sau đó hiến thân cho huynh đệ Tạ gia, mới được như ngày hôm nay. Hiện giờ chỉ cần chờ huynh đệ Tạ gia đặt sinh lễ, dùng kiểu hoa đỏ thăm nghênh các nàng vào phủ tướng quân, các nàng sẽ chính thức là phu nhân tướng quân. Thế nhưng hôm nay chứng kiến thái độ của Linh Chi Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng, thì nhân ra rằng, các nàng suy nghĩ quá đơn giản.

Diêu Mật kể chuyện đêm nay mang quần áo tới phòng Tạ Đằng, lại phát hiện Linh Chi nấp trong tủ quần áo, mà Tạ Đằng lại nói dối nàng. Sử Tú Nhi và Phạm Tinh lập tức lòng đầy căm phẫn, thiếu chút nữa đập

bàn, các nàng mặc dù chưa chính thức báỉ đường thành thân với huynh đệ Tạ Đằg, nhưng Tạ Đoạt Thạch đã uống trà nhận cháu dâu do các nàng kính, hoàng đế cũng phong các nàng là cáo mệnh phu nhân, ngay cả người ngoài cũng thừa nhận thân phận của các nàng, Linh Chi sao lại dám làm như vậy? Là coi thường gia thế của Diêu Mật, hay ỷ vào chỗ dựa là Tạ Đằg?

Diêu Mật thấy các nàng nổi giận, cơn tức tích tụ trong lòng của bản thân lại tiêu đi vài phần, nàng cười nói: “Ta vừa nghe có chuột, chỉ nằm lỳ trên giường, sợ đến không dám nhúc nhích, dề đầu vừa mở mắt, lại thấy qua khe hở dưới bàn, dưới đất có một đường phản quang nhỏ kéo dài thẳng tới trước tủ quần áo, lại nhìn chén cháo trên bàn, lúc này mới ngộ ra, cái đường nhỏ kia, là do nước cháo nhỏ xuống đất. Linh Chi rõ ràng là cố tình để ta biết, trốn trong tủ, không phải là chuột gì, mà là nàng. Buổi chiều đầu tiên Tạ Đằg hỏi phủ, đã giấu a hoàn trong tủ quần áo, sau này còn không biết thế nào nữa đây?”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh lo lắng, thời gian các nàng chung sống với Tạ Thắng và Tạ Nam quá ngắn, tình cảm chưa sâu, càng không thể so với Diêu Mật bẩm sinh có dung mạo giống Tạ Vân, nếu Tô Ngọc Thanh và Lý Phụng ra chiêu, các nàng sợ không có phần thắng.

Có một quy tắc ngầm thế này, những a hoàn hầu hạ bên người đàn ông, có thể hầu hạ trên giường. Một khi các nàng hầu hạ trên giường, có em bé, chuyện này thật đúng là không tốt.

Diêu Mật bốp trán nói: “Dựa vào tướng mạo và thân phận địa vị của tướng quân, muốn quyến rũ hần, không chỉ có mình Linh Chi. Phòng được Linh chi, cũng không phòng được người khác.”

Sử Tú Nhi ngẩn ngơ: “Vậy phải làm sao?”

Diêu Mật thở dài, ngửa đầu nói: “Biện pháp tốt nhất, đương nhiên là làm cho tướng quân thích ta, yêu đến chết cũng không buông, không thể bỏ ta, nếu như vậy, những nữ nhân khác đều là mây trôi. Nhưng chuyện này, sao mà có thể?”

Phạm Tinh ngây ngốc hỏi: “Tướng quân không thích tỷ sao?”

Diêu Mật che mặt trả lời: “Hần lúc trước vì phải xuất chinh, nóng lòng lưu hậu, tất nhiên là tình cảm dịu dàng, nói năng cũng rất dễ nghe. Nhưng ở trong lòng hần, chỉ sợ ta còn không bằng a hoàn kia ấy!”

Phạm Tinh gật đầu: “Còn Lý Phụng kia nữa, tuy nói là làm a hoàn, thứ nhất gia thế của nàng tốt hơn ta, thứ hai nàng cũng có một tên công thần, ngày hôm nay nhìn thấy, còn không thèm để ta vào mắt, mà Tạ Nam cũng chẳng tỏ thái độ gì.”

Sử Tú Nhi đập bàn quát: “Chúng ta không được bi quan, phải vạch mưu thật tốt vào, bọn họ còn chưa thích chúng ta đấy!”

Diêu Mật nhìn trộm Sử Tú Nhi rồi nói: “Thật ra tỷ muốn nói, tỷ có biện pháp khiến Tạ Thắng quyết một lòng với tỷ rồi đúng không?”

Phạm Tinh nghe xong thì đập Sử Tú Nhi một cái: “Sử tỷ tỷ nói mau!”

Sử Tú Nhi đẩy tay Phạm Tinh ra, lè lưỡi nói: “Tiểu Tinh ơi, muội dù có sốt ruột, cũng đừng dùng nhiều sức như vậy chứ.” Nói xong thì xoa cổ, thấy Phạm Tinh nịnh nọt bốp vai cho nàng, lúc này mới nói: “Các muội đã quên biệt viện Tây Sơn?”

Diêu Mật và Phạm Tinh vừa nghe xong liền tỉnh táo tinh thần, cười nói: “Đúng ha, sao lại quên mất nó chứ?”

Mấy vị ma ma ở Tây Sơn biệt viện là từ trong cung đi ra, trong đó có một vị là Tô ma ma, từng hầu hạ qua hai đời hoàng hậu, những cô gái muốn gả chồng, chỉ cần được bà chỉ điểm mấy chiêu, liền có thể ôm phu quân vào tay. Nếu bàn về chuyện lí giải tâm lí nam nhân, khắp kinh thành này, không người nào có thể so được với Tô ma ma. Tương truyền rằng, a cô trong Hồng Lâu cũng muốn học bà mấy chiêu, lại bị bà đánh đi. Việc này chẳng biết là thật hay giả, nhưng có thể thấy được, trong tay Tô ma ma có thuật “Ngự nam”.

Lại nói đến Tạ Đằg sau một đêm mộng xuân, trời vừa sáng đã tỉnh lại, không cần người hầu, tự chỉnh đốn bản thân rồi ra khỏi phòng, chạy tới sảnh trước nhưng không nhìn thấy tỷ muội Diêu Mật, chỉ có Cố phu nhân các bà bận rộn ở đại sảnh, lập tức hỏi: “Tiểu Mật đâu rồi?”

Cố phu nhân thấy hần mới ngủ dậy, vội vàng sai a hoàn bày điểm tâm sáng, cười nói: “Lúc tướng quân xuất chinh, các nàng lên miếu cầu xin phù hộ, nay tướng quân thắng trận trở về, các nàng muốn sáng sớm tự mình lên miếu lễ tạ.”

Một lát sau, Tạ Đoạt Thạch cùng Tạ Thắng và Tạ Nam cũng đi ra, bốn ông cháu ngồi dùng điểm tâm, mời đám người Cố phu nhân ngồi xuống cùng dùng bữa, nhưng Cố phu nhân các bà cười khước từ, nói: “Trời đang lạnh, thức ăn vừa để xuống sẽ không còn hơi nóng. Chúng ta cũng không chờ, từ sớm đã dùng điểm tâm. Vì sợ lão tướng quân và tướng quân một đường mệt nhọc, cũng không dám quấy rầy. Không ngờ lão tướng quân và tướng quân lại thức dậy thật sớm.”

Đang nói chuyện, Linh Chi cùng Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng lại nhảy tới giành hầu hạ, vội vàng cầm chén múc cháo cho ông cháu Tạ Đoạt Thạch, niềm nở gấp thức ăn.

Đám người Cố phu nhân nhìn nhau, mỉm cười cáo lui. Các bà là thông gia của phủ tướng quân, là tới giúp một tay, không phải tới làm quần gia làm a hoàn, ba người Linh Chi muốn giành làm a hoàn, các bà không cản trở, cũng không cần phải bày ra dáng vẻ như lâm đại địch ở bên cạnh giám thị.

Tạ Đằng lại có chút không yên lòng, sáng nay thức dậy, phát hiện có một vệt nước cháo bên tủ quần áo, Tiểu Mật nàng, chẳng lẽ phát hiện ra rồi? Đợi nàng trở về, phải giải thích đằng hoàng mới được.

Lúc này, tỷ muội Diêu Mật đã ở trong miếu dâng hương xong, chọn đường đi đến Tây Sơn biệt viện, cầu kiến Tô ma ma.

Thân phận của tỷ muội Diêu Mật bây giờ đã khác biệt, Tô ma ma vừa nghe các nàng cầu kiến thì nào dám chậm trễ, đích thân ra đón, cười nói: “Ngọn gió nào đã thổi ba vị phu nhân tướng quân tới đây?”

Tỷ muội Diêu Mật trước đây đã gặp Tô ma ma, lúc này cười đáp lời: “Ma ma đừng giấu cợt chúng ta. Có thể tới nơi này, tất nhiên là có việc cầu ma ma giúp đỡ.”

Vừa nói chuyện, đoàn người vào tĩnh thất, có a hoàn tới dâng trà, sau khi hàn huyên vài câu, a hoàn lui xuống, lúc này Diêu Mật mới nói rõ mục đích các nàng tới đây.

Tô ma ma tất nhiên là biết các nàng đến đây với ý gì, chỉ lẳng lặng nghe xong, mới cười lên tiếng: “Nam tử nổi danh kinh đô này, lão thân đều biết. Nếu nói là huynh đệ tướng quân, thật sự là những vị phu quân ngàn dặm mới tìm được. Nhưng nam nhân mà, không thể quá chiều chuộng, hễ chiều chuộng sẽ gặp chuyện không may. Muốn trách, chỉ có thể trách chiến tranh bao năm qua, làm chết quá nhiều nam giới. Bây giờ con gái nếu như không chủ động, thì muốn có một vị hôn phu, còn khó hơn lên trời. Giống như tướng quân với thân phận và địa vị bậc này, đừng nói là bây giờ, cho dù đến sáu mươi tuổi, cũng có cả đám nữ tử đổ xô vào. Ba vị phu nhân muốn phòng ngừa là phải.”

Lời của Tô ma ma đánh thẳng vào suy nghĩ trong lòng Diêu Mật các nàng, chẳng lẽ không đúng sao? Trước đây các nàng cũng nghĩ tới Tạ Đoạt Thạch như vậy mà! Bây giờ huynh đệ Tạ Đằng thắng lợi hồi kinh, không biết bao nhiêu cô nương bắt đầu rục rịch, tính ra mà nói, uy hiếp của đám Linh Chi đối với các nàng cũng không quá lớn.

Tô ma ma thấy các nàng có cảm giác nguy cơ, liền cười cười giảng dạy một ít chiêu, nói thêm: “Nữ tử bất kể là như thế nào, trước hết phải yêu chính mình, tự tôn tự ái. Nếu ngay cả mình còn không thương bản thân mình, sao có thể chờ đợi người đàn ông toàn tâm toàn ý phục phục mình? Kiêng kị nhất là ở trước mặt đàn ông quyền rũ lấy lòng họ, không có một chút chủ kiến. Cơ bản mà nói, nam nhân đều không tự trọng, cần phải hành hạ, nữ tử khó cưới vào tay, mới biết quý trọng. Nếu dễ dàng đạt được, bọn họ liền không để vào mắt. Cho dù bái đường thành thân, cũng muốn chút mới mẻ đa dạng, như đổi trang phục, đổi tư thế, đã thế thì sẽ không thể thay đổi. Bây giờ chưa chính thức bái đường thành thân, có rất nhiều biện pháp để nhử bọn họ.”

Nói đến chuyện này, tỷ muội Diêu Mật cũng không màng xấu hổ, lấy nghi ngờ của bản thân ra hỏi thăm.

Phạm Tinh xấu hổ rụt rè nói: “Ta cũng muốn, thế những mẹ ta kể, nếu chỉ như bọn họ thôi, nữ nhân khác sẽ nhân cơ hội xen vào, đến lúc đó lại không ổn.”

Tô ma ma thấy trong ba người, Phạm Tinh là ngại ngùng nhất, không thể không chỉ bảo vài câu, cười nói: “Mặc kệ là phu nhân đã như hay chưa như, đều sẽ có nữ nhân khác đi quyến rũ Tam tướng quân. Nhưng

nếu trên người như hắt, phu nhân sẽ cao quý hơn nữ nhân khác nhiều, không như, phu nhân sẽ cùng một dạng với nữ nhân khác.”

Phạm Tinh biết tình cảm giữa mình và Tạ Nam chỉ bình thường thôi, nếu không phải trước khi xuất chinh hiến thân, Tạ Nam sẽ không nhớ nàng, xem nàng là một người như bao người khác. Trong lòng vô cùng băn khoăn, hỏi lần nữa: “Phải như thế nào?”

“Như nam nhân ham muốn chuyện này, có rất nhiều phương pháp. Để ta nói cho phu nhân biết vài phương pháp thường dùng.” Mặt Tô ma ma cười tươi thành đóa hoa cúc, cúi đầu thì thầm bên tai Phạm Tinh.

Diêu Mật và Sử Tú Nhi cũng vội vàng tiến tới nghe.

Sau nửa ngày, tỷ muội Diêu Mật thu được không ít kiến thức. Tô ma ma lại nói: “Lòng người dễ thay đổi, những gì có thể nói với các phu nhân, chỉ là một ít như vậy. Còn lại, phải do các phu nhân tự tìm hiểu. Nếu còn muốn thảo luận, ngày sau cứ đến biệt viện Tây Sơn đây.”

Thấy Tô ma ma không giấu diếm, tỷ muội Diêu Mật tất nhiên là cảm kích. Tô ma ma thấy các nàng cảm ơn thì cười ha ha: “Các phu nhân kì thực đã thành truyền kì, huynh đệ tướng quân nếu phụ các phu nhân, e rằng dân chúng sẽ không tha cho bọn họ.”

“Truyền kì cái gì?”

Tô ma ma thấy vẻ mặt nghi ngờ của các nàng, cười cười trả lời: “Mặc dù các phu nhân là thân thích Cố phủ, nhưng Cố phủ ở kinh thành không quyền quý như các nhà khác. Lại nói đến dòng dõi nhà các phu nhân, thậm chí không so được với Tô Ngọc Thanh và Lý Phụng. Nhưng duyên sinh khiến các phu nhân có thể thành đôi với huynh đệ tướng quân, tiến vào phủ tướng quân làm a hoàn. Tin tướng quân bọn họ giành thắng lợi truyền tới, chuyện kể ở bên ngoài, đã có người biên soạn thành một câu chuyện, tên là ‘Kì duyên kí’, nội dung là kể về những chuyện xưa nay của các phu nhân.”

Tỷ muội Diêu Mật cả kinh, hỏi Tô ma ma: “Có chuyện như vậy thật sao?”

Tô ma ma gật đầu: “Bởi vậy, các phu nhân không nên tự ti.”

Từ Tây Sơn biệt viện đi ra, Diêu Mật trầm ngâm cả buổi, sau đó mới nói với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh: “Chúng ta dù sao vẫn chưa chính thức bái đường thành thân với tướng quân bọn họ, trở về thì thu dọn đồ đạc đi thôi!”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh gật đầu: “Đúng vậy, phải nhanh chóng về nhà.” Muốn cưới các nàng, phải tam sinh lục lễ chu đáo dâng tới cửa cầu hôn, phải khiến các nàng vui vẻ mới được.

Hôn sự thế này, từ đầu đã là không xứng đôi, các nàng lại tự hạ mình, sẽ thấp hơn một cái đầu. Chỉ có ngẩng đầu lên, để huynh đệ Tạ gia đi cầu hôn, các nàng mới cao quý vinh hiển. Sau khi xuất giá, mới có uy. Còn đám Linh Chi, đó là huynh đệ Tạ gia chọc phải phiền phức, tùy bọn họ giải quyết, các nàng không cần phải ra tay.

Đến khi tỷ muội Diêu Mật hồi phủ, huynh đệ Tạ Đẳng đã vào cung sự yến tiệc. Diêu Mật kêu quản gia lên, giao sổ sách cho hắn, lại dặn dò một phen, rồi về phòng tự mình thu dọn đồ đạc.

Cố phu nhân nghe xong lời của Diêu Mật, cũng không phản đối, chỉ sai một bà tử biết ăn nói đến bẩm báo cho Phạm lão phu nhân, để Phạm lão phu nhân phái người tới đón các nàng.

Trải qua chuyện đêm hôm qua, Linh Chi cứ đinh ninh rằng Diêu Mật sẽ tìm cách đối phó nàng, sớm đã cùng Tô Ngọc Thanh và Lý Phụng bàn bạc chu đáo, chỉ đợi Diêu Mật phát giận, sẽ tới phòng chứa củi thối cổ làm âm lên. Không ngờ đợi một đêm mà không thấy Diêu Mật ra tay, lại nghe được tin các nàng dọn đồ về Cố phủ, không khỏi mừng rỡ, tốt nhất là đi luôn đừng trở lại, hừ hừ!

Phạm lão phu nhân là một người có hiểu biết, nghe được tỷ muội Diêu Mật về Cố phủ, sớm đã sai người đến đón, lại sai người quét dọn sương phòng, rồi dặn dò vài người con dâu trong nhà ít câu, lúc này mới yên lòng lại.

Không lâu sau, Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn đến đón các nàng về phủ.

Tối tối, huynh đệ Tạ Đằng dự tiệc trong cung trở về, cách ngoài cửa lớn phủ tướng quân không xa, chỉ thấy ba dáng người xinh đẹp xách đèn lồng đứng chờ, không khỏi xúc động, giục ngựa chạy tới.

Tạ Đằng cười ngựa tới tới cửa, đập vào mắt là khuôn mặt chào đón của Linh Chi, trong nháy mắt ý cười trên khóe miệng đã biến mất, tung người xuống ngựa, hỏi: “Tiểu Mật đâu?”

Linh Chi cẩn thận liếc nhìn Tạ Đằng, hành lễ nói: “Ba vị phu nhân đã về Cổ phủ.”

Tạ Đoạt Thạch xuống ngựa sau Tạ Đằng, nhìn có chút hả hê nói: “Cháu dâu chạy rồi hả?”

“Về nhà mẹ đẻ, không phải chạy!” Tạ Đằng sửa từ cho Tạ Đoạt Thạch, ngẩng đầu thấy Tạ Thắng và Tạ Nam dừng ngựa ở phía sau thì xoay người lại, nói với bọn họ với vẻ vô cùng đau thương: “Này, vợ các đệ chạy mất rồi!”

52. Chương 52: Con Rể

Tạ Thắng ngây ngẩn cả người, xuất chinh hơn nửa năm, ngày đêm lo lắng, khó khăn lắm mới trở về, tối hôm qua chỉ vừa nhìn thoáng qua, sáng nay đã không thấy bóng người, nói là vợ mình đi chùa dâng hương, bây giờ thì tốt rồi, dự tiệc về, vợ mình đã chạy mất. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?

“Đại ca, vợ của đệ luôn thuần lương, sao lại đột nhiên chạy mất thế này?” Tạ Nam nóng ruột, nghĩ đến Phạm Tinh chỉ nghe lệnh của Diêu Mật, không khỏi chỉ trích Tạ Đằng: “Có phải là đại ca đắc tội với đại tẩu, đại tẩu tức giận dắt theo vợ đệ chạy luôn rồi không?”

Tạ Đằng vừa nghe Tạ Nam nói, lập tức trừng mắt, cái gì cái gì? Vợ nhà chú mà thuần lương á? Đàng ám chỉ Tiểu Mật nhà ta không thuần lương sao?

Vừa nói chuyện, mọi người vào phủ.

Quản gia nghe nói ông cháu Tạ Đoạt Thạch đã trở về, vội vàng ra đón, ông muốn nắm bắt chuyện của tỷ muội Diêu Mật, nhưng Tạ Đoạt Thạch không nghe mà chỉ vào Tạ Đằng: “Ta già rồi, mặc kệ là chuyện gì. Sau này mà có việc, cứ nắm bắt cho A Đằng biết là được.” Nói rồi sai bước đi vào trong, vợ của người nào thì người nấy tự đi tìm về, ta không dính vào.

Thấy Tạ Đoạt Thạch không phản ứng, quản gia đành hướng theo chiều gió, nắm bắt với Tạ Đằng: “Tướng quân, ba vị phu nhân đã hồi Cổ phủ rồi.”

“Đã biết!” Tạ Đằng trừng mắt với quản gia, liếc thấy Linh Chi bưng trà đi tới, một tay nhận trà một tay phát lên nói: “Trời cũng tối rồi, các người lui xuống đi! Để quản gia hầu hạ là được.”

Đây là có lời muốn hỏi quản gia. Linh Chi nhìn có chút hả hê, nét mặt cũng không biểu hiện gì, chỉ cúi đầu đáp một tiếng, cùng với Tô Ngọc Thanh, Lý Phượng lui xuống.

Tướng quân đi đánh giặc đẫm máu bên ngoài, chiến thắng trở về, nhẽ ra nên thăm hỏi trấn an, ba vị phu nhân lại không nói một tiếng mà bỏ về Cổ phủ, chỉ sợ tướng quân tức giận. Quản gia suy xét ngôn từ, gạt lực che giấu giúp đám người Diêu Mật.

Từ lúc huynh đệ Tạ Đằng xuất chinh, quản gia và bọn Diêu Mật ở chung hơn nửa năm, thật lòng kính nể bọn người Diêu Mật, rất sợ các nàng đi lần này thì họ sẽ đánh mất luôn tâm của đám người Tạ Đằng, nên nói: “Tướng quân, quả thật hơn nửa năm nay phu nhân rất cực khổ. Lúc tướng quân xuất chinh, quân tư thiếu hụt, vẫn là do phu nhân nghĩ ra cách, cầu xin hoàng hậu, giúp Đoan quận vương gom góp quân tư. Lấy đồ trong phủ tướng quân tiên phong đi đổi bạc quyền góp cho quân tư. Sau khi các binh sĩ trong gia phủ nghe nói nghĩa cử của phu nhân, cũng vội vàng mang bạc đến gom góp cho quân tư. Mọi người chung sức, nên góp tiền sung quân tư rất nhanh. Tính ra thì, ba vị phu nhân chính là công thần đó!”

Cái Tạ Đằng muốn nghe không phải là những thứ này, hần hỏi: “Sao các nàng ấy lại muốn bỏ đi?”

Hóa ra ông nói này giờ là vô ích à? Một ngụm máu lão của Quản gia suýt nữa phun ra ngoài, khó khăn lắm mới định thần lại, thăm nếm cho Tạ Đằng một cái liếc mắt, lầm bầm nói: “Tướng quân vẫn chưa biết?”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, ghen chết người đấy!” Tạ Đằng đập bàn.

Tướng quân ơi, người muốn nạp Linh Chi, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, nhưng thê luôn luôn là thê, thiếp chỉ mãi là thiếp, không thể ái thiếp diệt thê được! Thiếp có công giúp nước, thê cũng có công giúp nước, lại có tình. Sao có thể để mặc cho phu nhân bỏ đi như vậy? Quân gia nói thầm, miệng ông nói: “Phu nhân vẫn chưa chính thức bái đường thành thân với tướng quân, đương nhiên muốn bỏ đi, vẫn không nên tính toán với phu nhân tướng quân. Các nàng về Cổ phủ là chuyện đương nhiên. Tướng quân nên nhanh chóng tới Cổ phủ cầu hôn đặt sính lễ rồi cưới người về phủ tướng quân mới là.”

Đám người Diêu Mật ở phủ tướng quân ở hơn nửa năm, đột nhiên về Cổ phủ, đúng là có chút không quen, lẩn lộn khó ngủ, đến khi trời sắp sáng mới ngủ được. Ngày hôm sau thức dậy hơi muộn, đang muốn đi gặp Phạm lão phu nhân, thì sớm có người đến báo hỉ, nói rằng Diêu lão gia đã đến kinh thành.

Diêu Mật vừa nghe cha nhà mình đến, không khỏi kinh hỉ, vội vàng chuẩn bị, cùng với đám người Cổ phu nhân ra ngoài nghênh đón.

Diêu lão gia sớm nhận được tin, nói rằng Diêu Mật vào phủ tướng quân, liền chuẩn bị lên kinh, chỉ là thói đời không công bằng, vì đang đánh giấc nên mới tới chậm. Đến khi nghe đám người Tạ Đằng đánh thắng, triều đình lại phái binh mã khác tiêu diệt vài tên sơn tặc, lúc này mới hơi yên tâm, dẫn người tiếp tục lên kinh thành.

Nhất thời mọi người gặp nhau, đương nhiên là có nhiều chuyện muốn nói. Diêu Mật hỏi mọi người trong gia đình có mạnh khỏe không, nghe đệ đệ muội muội hiểu chuyện hơn rất nhiều, hiện giờ có tổ phụ tổ mẫu cùng mọi người giúp đỡ, mọi sự ổn định, nàng cũng yên lòng.

Đang vui vẻ thì có người mang đến một thiếp giấy, cười nói là do phủ tướng quân đưa tới.

Là con rể tướng quân tới! Diêu lão gia nghe, mừng đến mức chà xát hai tay, sao cũng không ngờ được nữ nhi nhà mình lại may mắn đến như thế, có thể tóm được một con rể tướng quân cơ đấy.

Cổ phủ sớm có người ra đón Tạ Đằng vào, tuy đám người Cổ Đình là trưởng bối, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi tiếp khách, lại để cho Diêu lão gia đi qua gặp mặt. Mặc dù Diêu lão gia đi xe mệt nhọc, nhưng vừa nghe Tạ Đằng muốn gặp ông, mệt nhọc trong người hoàn toàn biến mất, vội vàng rửa mặt thay y phục, chỉnh lại cho sạch sẽ, lúc này mới đi ra ngoài.

Phút chốc, lại có người đến mời Cổ phu nhân đi ra ngoài, nói rằng Tạ Đằng có việc muốn thương nghị với bà. Mọi người cười nói: “Hắn là thấy vợ chồng các người đều ở đây, chắc là tới cầu hôn rồi! Bây giờ muốn thương nghị mấy chuyện sính lễ đây mà, mau đi đi!”

Cổ phu nhân thầm đắc ý, tối hôm qua nữ nhi nhà mình mới hồi phủ, hôm nay tướng quân đã không chờ được phải đến cầu hôn, vừa lúc lão gia nhà mình lên kinh, thật là có mặt mũi!

Không biết Tạ Đằng nói với Diêu lão gia và Cổ phu nhân cái gì, lúc sai lại có người đến mời Diêu Mật đi ra ngoài.

Lúc này Diêu lão gia rất kích động, ngửa mặt lên trời mà cười, ông sống đến từng tuổi này, cuối cùng ông cũng gặp được tướng quân. Lúc trước ở quê, ông có nghe một vài chiến tích của lão tướng quân và tướng quân, hôm nay thấy tướng quân sờ sờ trước mắt, nhiệt huyết sôi trào!

Cổ phu nhân thấy thần sắc Diêu lão gia, nhìn ông kiểu hận rèn sắt không thành, làm sao vậy chứ? Lão gia nhà mình sao lại có thể nhìn con rể một cách nịnh nọt như vậy. Ta không thể khoanh tay ngồi nhìn được.

Diêu lão gia nói với Tạ Đằng mấy câu, nâng chung trà lên uống một hớp để bình tĩnh lại một chút, thấy sắc mặt Cổ phu nhân lạnh nhạt, không khỏi nháy mắt ra hiệu với bà, đây là tướng quân, là tướng quân đó, triều Đại Ngụy là dựa vào hắn mới chiến thắng được, mọi người mới có ngày lành, chào đón hắn nhiệt tình một chút đi!

Cổ phu nhân làm bộ không thấy ánh mắt của Diêu lão gia, lòng thầm nói: Người không biết, còn tưởng rằng ông mới là người đi cầu thân! Đúng là lo sợ quá mức. Đó là con rể của ông đấy, ông run quá mức nên chả có tí uy phong nào của nhạc phụ cả!

Ta run quá uy phong không ra nổi. Trong lòng Diêu lão gia trả lời, vừa liên tục nháy mắt, Tiểu Mật cũng... , mau cho tướng quân đường đường chính chính cưới con đi. Không nên làm cao làm giá nữa, cẩn thận kẻo

tướng quân đối ý đấy. Vả lại Tiểu Mật đã hiến thân rồi, hiện giờ lại vờ kiêu kì, coi chừng chuyện lớn không thành.

Tạ Đằng thấy vợ chồng bọn họ nháy mắt với nhau, chỉ cười nói: “Không biết nhạc phụ nhạc mẫu đối với chuyện sinh lễ, có yêu cầu gì không?”

Nói đến sinh lễ, Cổ phu nhân lại bất an, phủ tướng quân là bậc nhân gia nào chứ, bọn họ muốn cưới vợ, sinh lễ đương nhiên là đầy đủ. Nhưng Diêu gia phải cho Diêu Mật của hồi môn nào đây? Lúc trước bà vốn cho rằng Diêu Mật sẽ gả vào Cổ phủ, nên chuẩn bị đồ cưới với Cổ phủ. Nếu bây giờ gả vào phủ tướng quân, những đồ cưới này, thật là ít ỏi.

Diêu lão gia cũng nghĩ đến điểm này, trong lòng suy nghĩ, phu nhân bảo ta mang theo đồ cưới của Tiểu Mật lên kinh, ta đã mang đến. Nhưng hôm nay lúc ở bên trong xe ngựa vén rèm nhìn chung quanh, thấy kinh thành này phồn hoa không gì sánh được, nam nữ già trẻ, quần áo và những vật mang theo, đều rạng rỡ xinh đẹp. Lại nhìn đồ cưới của Tiểu Mật một cái, dường như không phóng khoáng lắm. Gia thế không xứng với người ta, đến đồ cưới cũng keo kiệt, sợ rằng Tiểu Mật bị người ta chê cười.

Cổ phu nhân vẫn chưa lên tiếng trả lời, đã có nha hoàn bên ngoài bẩm: “Bái kiến tiểu thư!” Nhất thời biết là Diêu Mật tới, vội vàng cất giọng nói: “Tiểu Mật à, vào rồi nói.” Ở phủ tướng quân người ta nửa năm, lại đã hiến thân, quả thực không cần tị hiềm như những cô nương chưa kết hôn khác. Có lời muốn nói trước mặt mọi người, như vậy cũng tốt.

Diêu Mật nghe giọng nói của Cổ phu nhân, vội vàng vén màn mà vào, nhất thời chống lại ánh mắt sáng quắc của Tạ Đằng, không khỏi dời đầu nhìn đi chỗ khác, chỉ đi qua hành lễ với Diêu lão gia và Cổ phu nhân.

Diêu lão gia thấy Diêu Mật không nói với Tạ Đằng lời nào, có chút gấp gáp, cướp lời nói: “Tiểu Mật à, bái kiến tướng quân đi!” Vừa nói vừa đứng lên, tự tay đưa ấm trà qua châm trà cho Tạ Đằng, vừa nói: “Tiểu Mật nhà ta không hiểu chuyện, tướng quân đừng chấp nhặt với nó.”

Mồ hôi nhỏ từng giọt, cha à, cha là nhạc phụ mà? Đầu Diêu Mật đầy gạch đen, liếc mắt nhìn Tạ Đằng, người dám ngồi bất động, dám hưởng thụ trà của cha ta?

Ta không dám! Tạ Đằng đối lại ánh mắt của Diêu Mật, sớm cười đứng lên, bưng chén trà của Diêu lão gia, đặt vào tay Diêu Mật nói: “Tiểu Mật, uống trà đi!”

Diêu lão gia thấy sắc mặt Diêu Mật, lại sợ Tạ Đằng phản cảm, nhưng thấy Tạ Đằng bưng trà đưa cho Diêu Mật, lại thấy bộ dáng cao ngạo của Diêu Mật nhất thời ngạc nhiên, lập tức lại mừng như điên. Aha, tướng quân giống ta, sợ vợ!

53. Chương 53: Phản Đối

Thấy Tạ Đằng ân cần, cơn giận của Diêu Mật đã vơi đi phân nửa, không thềm để ý đến Diêu lão gia và Cổ phu nhân đang ngồi bên, ngắt lời Tạ Đằng: “Bên người tướng quân có mỹ tỷ hầu hạ, cưới vợ làm gì? Thành thân làm gì?”

Diêu Mật nói xong, Cổ phu nhân tiếp lời: “Nói đến mỹ tỷ, ta cũng muốn hỏi một tiếng, tướng quân định an bài Linh Chi như thế nào?” Linh Chi là công thần của quốc gia, hoàng đế đã chính mệnh để Linh Chi hầu hạ bên người Tạ Đằng, ý tứ của bọn họ hiển nhiên quá rõ ràng. Tạ Đằng sớm muộn gì cũng nạp Linh Chi làm thiếp, nhưng con gái chưa xuất giá lại đụng phải chuyện này, trong lòng làm sao mà vui vẻ?

Nghe Cổ phu nhân hỏi, Tạ Đằng ngẩng ra, lại lén liếc Diêu Mật, thấy nàng mím môi, liền nói: “Linh Chi chỉ là một a hoàn, Tiểu Mật không thích cô ấy, thì để nàng hầu hạ ông nội. Đợi cô ấy tìm được ý trung nhân, đưa của hồi môn là xong chuyện.”

Diêu Mật muốn nói thêm, lại thấy Diêu lão gia và Cổ phu nhân nhìn nàng, liền dừng lại, chỉ trừng mắt với Tạ Đằng.

Tạ Đằng lúc này cuối cùng cũng hiểu, thì ra Diêu Mật không nói tiếng nào bỏ chạy về Cổ phủ là vì chuyện Linh Chi, chỉ là Diêu lão gia và Cổ phu nhân đang ngồi đó, không tiện giải thích, bởi vậy đứng lên nói: “Nhạc phụ, nhạc mẫu, con và Diêu Mật bên nhau thì ít cách xa thì nhiều, khó khăn lắm mới gặp lại nhau,

nàng lại chạy về Cổ phủ. Bây giờ có một số chuyện muốn cùng nàng giải thích, mong nhạc phụ và nhạc mẫu tránh đi một chút.”

Thấy Diêu lão gia và Cổ phu nhân không nói hai lời liền đi ra ngoài, Diêu Mật hơi chưa tỉnh hồn lại, còn chưa bái đường thành thân mà, cha mẹ sao lại để mình ở một mình với Tạ Đằng vậy?

Đến khi tiếng bước chân của Diêu lão gia và Cổ phu nhân đã đi xa, Tạ Đằng vội vàng áp sát lại gần Diêu Mật, đưa tay muốn nắm lấy tay của nàng.

Diêu Mật sớm đã rút tay ra phía sau, chu miệng nói: “Động đi, động đi là ta thôi!”

“Được rồi, ta không động!” Tạ Đằng thấy vẻ mặt hờn dỗi của Diêu Mật, môi chu lên như nụ hoa, hồng nhuận mê người, đã sớm có ý nghĩ xấu xa, nhưng lại sợ Diêu Mật thối mê hương, chỉ dám nhỏ tiếng gọi: “Tiểu Mật, Tiểu Mật, Mật,...”

“Cấm kêu, buồn nôn!” Diêu Mật thấy giọng điệu này của Tạ Đằng, trong lòng muốn cười, lại nhịn được, hai cặp mắt long lanh nước liếc hần, hừ hừ nói: “Người không thích Linh Chi, sao lại giấu nàng trong tủ quần áo?”

“Ta sợ nàng hiểu lầm!” Tạ Đằng kể lại tường tận chuyện đêm trước, lại thấp giọng nói thêm: “Linh Chi vốn là a hoàn của tiểu cô cô ta, lần này chịu cực khổ, nên không nỡ trách nàng ta. Bây giờ nàng ta lại có hành vi như vậy, cũng không tiện giữ lại bên người. Nhưng cha mẹ của nàng ta đã qua đời, trong kinh thành không có thân thích, nếu để nàng ta rời phủ, cũng không còn chỗ khác để đi. Hơn nữa nàng ta vừa lập công, mới đến phủ tướng quân hai ngày, nếu bất ngờ đưa nàng ta đến nơi khác, chỉ sợ nàng ta nghĩ quẩn...”

Nghe đến đây, toàn bộ lửa giận trong lòng Diêu Mật đều tiêu tan, nàng nhỏ giọng nói: “Tuy nói nàng ta là một bên tình nguyện, nhưng nếu chàng biết an phận, không đi trêu chọc nàng ta, sao mà ra tới nông nổi này chứ?”

“Ta bị oan mà!” Tạ Đằng thấy nét mặt của Diêu Mật đã hơi hòa hoãn, tỉnh bơ di chuyển ghế tựa, nói với vẻ oan ức: “Điều tại ta lớn lên tướng mạo bất phàm, bất động không lên tiếng, cũng có ong bướm đến ngất mặt.”

“Phì!” Diêu Mật không nhịn cười được, chọc chọc tay vào ngực Tạ Đằng, nói: “Sao lại dùng từ bậy bạ như vậy? Nhìn chàng này, có đi học cũng không giỏi được.”

“Ta đọc rất nhiều sách, nhưng phần lớn là binh thư, du ký chỉ có một ít.” Tạ Đằng nhân cơ hội bắt lấy tay Diêu Mật, thấy Diêu Mật dùng dằng, liền ôm trọn tay nàng, dùng ngón tay trái vuốt ve lòng bàn tay của nàng. Hai người ngồi gần, ngửi thấy hơi thở lẫn nhau, Tạ Đằng ngửi được một mùi hương lạ lùng, đáy lòng như bị mèo cào, nhất thời cúi xuống, ngậm một ngón tay của Diêu Mật, nhẹ nhàng cắn liếm, thân hình càng lúc càng sát lại gần.

“Buông ra!” Diêu Mật sợ bị người khác nhìn thấy, ra sức kéo tay lại, thấy kéo mãi không được, đành phải hạ thấp giọng nói: “Ta muốn thối khí!”

“Nàng thối đi!” Tạ Đằng thả tay Diêu Mật, đưa mặt lại gần uy hiếp: “Nàng thối ta bất tỉnh, nàng có thể tùy ý chà đạp.”

“Ta thối thật đấy!” Diêu Mật làm ra vẻ hung ác, nhưng lại không thối ra, Tạ Đằng giang tay, ôm Diêu Mật ngồi trên đầu gối mình, nhuyển ngọc ôn hương đang ở trong lòng, nào có khả năng suy nghĩ gì được nữa? Cúi đầu định hành sự, lại nghe thấy tiếng bước chân, Cổ phu nhân ở bên ngoài nói vào: “Tiểu Mật, Sứ lão gia và Phạm lão gia vừa đến kinh thành, chân trước chân sau vào Cổ phủ, Tú Nhi và Phạm Tinh đã vội ra đón. Chúng ta không thể thất lễ, đi nghênh thôi!”

Nghe thấy tiếng động, Tạ Đằng đành buông Diêu Mật ra, nhất thời không cam lòng, lại lén mút một ngụm hương thơm mát trên môi nàng mới chịu thả, cười nói: “Nếu Sứ lão gia và Phạm lão gia đã đến, ta phải hồi phủ báo cho A Thắng và A Nam, để bọn họ nhanh chóng tới Cổ phủ cầu hôn. Bọn họ từ lúc vợ chạy trốn, ăn không ngon ngủ không yên, rất tội nghiệp!”

Sứ Tú Nhi về Cổ phủ, luôn luôn cảm thấy bất an, rất sợ hôn sự có biến, đến khi Diêu lão gia lên kinh, Tạ Đằng lập tức vội vàng vàng chạy tới đề nghị kết thông gia, các nàng càng sốt ruột. Lúc này nghe được

cha mình đã lên kinh thì vô cùng vui mừng. Sử Tú Nhi nhanh chóng thay xong quần áo, cùng Phạm Tinh đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Sớm đã nhận được tin của cha ta, nói là ông lên kinh thành, không ngờ lại nhanh hơn hai ngày so với dự đoán.”

Phạm Tinh đáp: “Cha ta mùa thu đã lên kinh, nói là sợ sông kết băng không thuyền đi được, nên cưỡi ngựa, tốn nhiều thời gian hơn, lúc này mới tới.”

Hai người nói chuyện, hiểu lòng nhìn nhau. Cha mình đã lên kinh, Tạ Thắng và Tạ Nam sẽ nhanh chóng đến cầu hôn. Tầng đá lớn trong lòng có thể buông xuống.

Tạ Thắng và Tạ Nam nghe tin Sử lão gia và Phạm lão gia đã đến kinh thành, quả nhiên vội vàng giục ngựa tới Cổ phủ.

Đến chiều, mọi người trong kinh thành nghe được, ba huynh đệ Tạ gia nhờ quan mai mối, chọn ngày lành tháng tốt sẽ đến Cổ phủ cầu hôn tỷ muội Diêu Mật. Vì phủ tướng quân không có nữ quyến, đích thân ba huynh đệ Tạ gia sẽ đến Cổ phủ, cùng nhạc phụ và nhạc mẫu tương lai bàn bạc sinh lễ.

Lúc tin tức truyền đến Tô phủ, mẹ kế của Tô Ngọc Thanh Trầm thị bị dọa giết, kêu người đưa tin tới hỏi: “Đây là thật?”

“Sao có thể là giả?” Người đưa tin liếc nhìn Trầm thị, nói: “Tô Ngọc Thanh mặc dù không phải con ruột của người, cũng không nên để nàng chịu thiệt. Người phải ra mặt giúp nàng.”

Trầm thị mẹ kế Tô Ngọc Thanh, xuất thân danh môn, năm xưa bị chồng chưa cưới từ hôn, khó tìm được mối hôn sự tốt, bắt buộc phải gả vào Tô gia làm vợ kế, sau khi phụ thân của Tô Ngọc Thanh chết ngoài chiến trường, quan hệ giữa bà và Tô Ngọc Thanh càng lúc càng nhạt. Lần này nghe tin Tô Ngọc Thanh không chết, lại lập công theo đạo quân trở về, vội vàng sai người đến nghênh Tô Ngọc Thanh về Tô phủ. Ai ngờ lại nghe được tin, rằng nàng và biểu muội Lý Phượng cùng vào phủ tướng quân làm a hoàn, hình như có thể lên làm phu nhân tướng quân. Bởi vậy chịu khó chờ đợi, nghĩ Tô Ngọc Thanh đến lúc đó còn phải về Tô phủ đợi gả. Không ngờ lại chờ được tin huynh đệ Tạ Đăng đến Cổ phủ cầu hôn.

Tuy rằng Sử Tú Nhi hiến thân trước khi Tạ Thắng đi chinh chiến, nhưng với thân thế của nàng, nhiều lắm chỉ làm thiếp. Tô Ngọc Thanh thì khác, phụ thân nàng có chiến công, bây giờ mặc dù không còn, nhưng Tô gia có người khác làm quan, gia tộc cũng có thế lực. Vả lại, Tô Ngọc Thanh vì nước lập công, luận công tốt, luận gia thế không thể chê, luận tình cảm chung sống càng khó phải nói, đáng ra Tạ Thắng phải cưới Tô Ngọc Thanh làm thê, Sử Tú Nhi làm thiếp, mà không phải ngược lại.

Trầm thị ở đây nghiêng rằng, sớm có a hoàn đến bẩm, rằng đại tẩu Tô thị của Lý Phượng tới. Bà vội vàng sai người ra mời vào.

Tô thị xuất thân bình thường, nhưng có cậu làm người hầu ở Tuyên vương phủ, tin tức linh thông. Vừa tiến vào đã nói: “Nha đầu Tiểu Phượng này, uống phí một chuyến đến nước Đại Kim, lại không có đầu óc, để mặc Tam tướng quân đến Cổ phủ cầu hôn. Ta suýt chết vì tức!”

Các bà đang trò chuyện, có người đến báo Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng đến, không khỏi nhìn nhau, hai nha đầu này cũng chưa tới mức ngu xuẩn, biết chạy về nhà mẹ cầu cứu.

Linh Chi theo Tô Ngọc Thanh các nàng về Tô phủ, thấy Trầm thị và Tô thị, liền theo Tô Ngọc Thanh hành lễ. Trầm thị vừa nghe Linh Chi cùng Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng kết nghĩa tỷ muội, liền kéo Linh Chi lại nói: “Nếu đã như vậy, cũng nên gọi ta một tiếng mẫu thân mới phải.”

Linh Chi chưa về nhà mẹ đẻ, đang muốn mượn thế Tô gia, nghe vậy hiển nhiên gọi mẫu thân, lại theo Lý Phượng gọi Tô thị là đại tẩu. Trầm thị và Tô thị đều có quà cho nàng. Linh Chi nhận một lễ này, Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng cũng bỏ qua điểm không hài lòng trước kia về mẹ kế và chỉ dẫu, ngồi xuống nói chuyện như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chạng vạng tối, vài vị quý nữ đến Tuyên vương phủ, thấy Đức Hưng quận chúa, đều có lời muốn nói.

“Dựa vào cái gì? Các ả dựa vào cái gì?” Một vị quý nữ tức đến méo miệng, hung dữ nói: “Chỉ dựa vào lần các ả hiến thân trước khi tướng quân ra trận, mà đã muốn làm phu nhân tướng quân. Không mai không mối, lại động phòng hiến thân là quan hệ bất chính. Cho các ả làm quý thiếp đã là cho lắm mặt mũi, còn

muốn làm tướng quân phu nhân sao? Điều này khiến cho rất nhiều tiểu thư không tìm được chồng ở kinh thành sao mà chịu cho nổi? Lần này bầu không khí bình yên đã bị phá vỡ. Nếu lấy cái loại nữ nhân không mai không mối đã leo lên giường người ta, nước Đại Ngụy có còn để ý đến cái gì là liêm sỉ không?”

Mấy vị quý nữ này cũng như nhau từng tơ tưởng Tạ Đằng, từng chạy đến phủ tướng quân đưa tình, lúc này đều đổ kị diên cuồng, không có cách nào kiềm chế. Các nàng là quý nữ, có chỗ nào không so được với mấy ả Diêu Mật? Vậy mà không thể tìm được một đấng lang quân như ý, trở mắt nhìn huynh đệ Tạ gia rơi vào tay người khác. Tạ Đằng lần này chiến thắng trở về, tất nhiên phải cưới một quý nữ xứng tầm, các ả Diêu Mật ấy nhiều nhất được được làm cáo mệnh quý thiếp thôi. Không thể ngờ, nhanh như vậy đã nghe tin đồn, Tạ Đằng muốn chính thức cưới Diêu Mật vào cửa làm phu nhân tướng quân. Nào có thể được?

Trong lòng Đức Hưng quận chúa cũng cho rằng, tuy tỷ muội Diêu Mật hiến thân, có cáo mệnh, nhưng cùng lắm chỉ đáng làm vợ lẽ, không có cửa làm chính thất. Bây giờ nghe được tin, cũng vô cùng khó chịu, đứng vậy, Diêu Mật dựa vào cái gì, dựa vào cái gì?

Một quý nữ nói: “Ta đã dặn quản gia phân phó, tất cả cửa hàng tơ lụa ở kinh thành không được bán tơ lụa cho người Cổ phủ. Có gan thì đi kiện chúng ta đi? Xem còn muốn làm phu nhân tướng quân nữa không? Một tấm vải mới cũng không mua được, Cổ phủ sao mà lo nổi việc cưới xin?”

Một vị quý nữ khác nói: “Ta cũng xin mẫu thân ra lệnh, tất cả các cửa hàng châu ngọc không được bán lấy nửa món đồ cho người Cổ phủ. Trừ phi Diêu tiểu thư xuất giá không cần nữ trang, không thì, ả chỉ còn nước khóc.”

“Gần cuối năm, các phủ đều thu mua những thứ này, ta đã nhờ tỷ tỷ ra lệnh, phàm là người Cổ phủ tới cửa, có ra giá cao tới đâu cũng không được bán. Cũng thông báo ấy nhà quen biết, nhà ai dám bán, chính là đối nghịch với nhà ta. Ta muốn cho Cổ phủ cơm tất niên cũng không ăn được.”

“Tướng bò lên giường là được làm phu nhân tướng quân? Nằm mơ đi! Ta phải để ả biết rõ, muốn làm phu nhân tướng quân, phải có thân có thể rồi nghĩ tới.”

Đức Hưng quận chúa im lặng: Diêu Mật, lần này ngươi đắc tội với phần đông quý nữ kinh thành, nếu chịu thiếp thì còn có đường sống, nếu khăng khăng muốn làm chính thê, tương lai ngươi chỉ có nước khóc thét.

54. Chương 54: Đến Đây

Diêu lão gia mệt nhọc cả đường lên kinh, hôm nay thấy Tạ Đằng lập tức phấn khởi, tối uống vài chén rượu, ngày hôm sau liền hơi đau đầu, ông biết ngày vui của con gái mình sắp tới, lúc này không nên sinh bệnh, liền vội vàng nhờ Cổ phu nhân mời đại phu đến xem bệnh.

Cổ phu nhân sốt ruột, nói lại với đại tẩu là Sử phu nhân sai người đi mời đại phu. Sử phu nhân đương nhiên không dám chậm trễ, phái quản gia đi mời đại phu, rồi muốn đi vấn an Diêu lão gia, lại bị Cổ phu nhân ngăn cản: “Cũng không có gì đáng ngại, ngay cả ta cũng hơi đau đầu, là tối hôm qua quá vui mừng, nhất thời muốn uống rượu, lại phải gió, nhiễm lạnh mà thôi. Đại phu tới kê hai thang thuốc là khỏi bệnh, đại tẩu cứ lo việc mình.”

Sử phu nhân nghe Cổ phu nhân nói vậy, biết là bệnh nhẹ, cũng không để trong lòng, đi xử lý gia vụ. Lại cùng Sử di nương bàn bạc nên sắm đồ cưới cho Sử Tú Nhi như thế nào, cười nói: “Mặc dù không phải gả cho Đại tướng quân, nhưng là Nhị tướng quân, cũng không nên thất lễ.”

Hôm qua Sử lão gia lên kinh, Tạ Thắng nghe tin đến bái lạy, còn chính miệng cầu hôn, tảng đá trong lòng Sử di nương cuối cùng cũng rơi xuống, trò chuyện với Sử lão gia một đêm, mừng đến mức không biết làm thế nào cho phải. Lúc này nghe Sử phu nhân nói vậy, tất nhiên là trả lời: “So với phủ tướng quân, chúng ta chỉ là nhà nghèo cửa hẹp, thật không ngờ lại được một hôn sự như vậy. Lão gia nói, đồ cưới phải cố gắng mua thật tốt. Mặc dù không thể vượt qua Diêu Mật, nhưng cũng xấp xỉ mới được.”

Sử di nương nói vậy, Sử phu nhân hiểu rõ, Sử gia muốn tiêu một số tiền lớn để sắm của hồi môn cho Sử Tú Nhi, bà cười nói: “Y phục cưới đã may từ sớm, rất đẹp, không cần lo lắng. Chỉ là nữ trang trước đây của các người, tuy lớn, tinh xảo, nhưng là đồ truyền từ mấy đời, đã lỗi thời. Phải nhanh chóng ra cửa hàng châu báu yêu cầu làm nhiều món trang sức thịnh hành cho hợp thời mới phải.”

Sử di nương cười trả lời: “Ta sáng sớm nay đã hẹn Cổ phu nhân các bà ra ngoài đi dạo, chỉ là Diêu lão gia bị bệnh, Cổ phu nhân không thể ra ngoài, nên ta hẹn Phạm di tới cửa hàng châu báu xem trước, nếu có kiểu đẹp sẽ đặt vài bộ.”

Các bà vừa trò chuyện xong, Phạm di đúng hẹn xuất phủ cùng Sử di nương.

Sử phu nhân lo việc nhà xong xuôi thì chạy tới phòng Phạm lão phu nhân nói chuyện phiếm, thấy a hoàn đang pha trà mới, liền cười nói: “Nghe hương rất thơm, chẳng hay là trà do Phạm lão gia mang lên kinh?”

Phạm lão gia là người nhà mẹ đẻ của Phạm lão phu nhân, mang rất nhiều đặc sản quê hương lên kinh, cũng mang thêm vài lạng trà Phạm lão phu nhân thích uống, Phạm lão phu nhân tất nhiên là vui mừng, nghe Sử phu nhân góp vui, liền trả lời: “Không phải con cũng có một phần sao, còn chưa pha?”

Có người trêu chọc: “Phần của Đại phu nhân sớm đã giấu kỹ rồi, mỗi khi uống phải lén lút ngồi trong phòng uống với Đại lão gia. Thường ngày không có Đại lão gia, cứ trực chạy đến bên người lão phu nhân nịnh nọt.” Nói xong tất cả mọi người cùng cười.

Mọi người nhờ hôn sự của tỷ muội Diêu Mật được thêm phong quang, ai ai cũng nở mắt nở mày. Có vài con dâu nhân cơ hội này nịnh bợ Phạm lão phu nhân, nói bà phúc lớn, duyên mới tới trên người đứa cháu ngoại Diêu Mật, Diêu Mật được làm phu nhân tướng quân vân vân mây mây. Phạm lão phu nhân nghe xong rạng rỡ mặt mày.

Đang cao hứng trò chuyện, chợt nghe nhốn nháo ngoài cửa, Sử phu nhân nghe ra giọng nói của quản sự, không khỏi nhú mày, vén rèm đi ra ngoài nói: “Chuyện gì mà ồn ỹ vậy?”

Sắc mặt của quản sự rất tệ, ông vội vàng tiến lên nói: “Đại phu nhân, nguy rồi! Đại phu không chịu tới Cổ phủ, phòng ngoài đang loạn hết cả lên.”

“Đây là sao?” Sử phu nhân cả kinh.

Quản gia đáp: “Ổ Ngũ gia y quán, tất cả đại phu mượn có có việc không thể tới. Ta sinh nghi, đưa bạc ột đại phu, lúc đó hẳn mới nói, nữ nhi của thái y đứng đầu thái y viện đến y quán tuyên bố, cấm bọn họ đến cửa Cổ phủ. Bọn họ nghĩ, kinh thành có nhiều đại phu, bọn họ không đi cũng có người khác đi, huống gì chỉ là bệnh nhẹ, không giống đi cứu người, bọn họ liền mượn có không tới.”

Sử phu nhân tái mặt, “Thỉnh đại phu khám bệnh, lại nói không liên quan đến mạng người không đi, nữ nhi của thủ viện (người đứng đầu viện) làm loạn cái gì? Chúng ta đắc tội với nàng khi nào?”

Phạm lão phu nhân nghe tiếng nói chuyện, cũng kêu người vào hỏi, nghe là không mời được đại phu thì vô cùng kinh ngạc, bà trách mắng: “Hồ đồ, nữ nhi thủ viện thái y viện sao lại càn quấy như vậy?”

Lúc này, Sử di nương và Phạm di ra ngoài đã trở về, sắc mặt cũng rất kém, chỉ nhỏ giọng nói: “Cổ phủ rốt cuộc là đắc tội với ai? Mấy nhà châu báu vừa nghe đến tên của chúng ta, liền không dám nhận lời, này phải biết trách ai.”

Các bà vừa vào phủ, lập tức nghe quản gia nói mời đại phu, đại phu không chịu tới, mấy xấp vải đặt cách đây vài ngày, chủ tiệm bỗng đột nhiên tới cửa, nói là vải vóc hư hại không thể bán, xin trả lại tiền đặt cọc.

Diêu Mật nghe thầy thuốc không chịu tới thì biết ngay là có biến, vội vàng sai người đến phủ tướng quân gặp Tạ Đằng, để Tạ Đằng mời một vị quân y đến Cổ phủ xem bệnh cho Diêu lão gia. Vừa dặn dò xong, Phạm lão phu nhân cho người đến mời nàng qua phòng. Nàng đến phòng Phạm lão phu nhân, thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng đã ở đây, thấy nàng tới, Phạm Tinh không suy nghĩ thốt lên: “Tiểu Mật, quý nữ kinh thành hợp lại ức hiếp chúng ta! Nói chúng ta không xứng đáng làm phu nhân tướng quân.”

Nghe xong chuyện xảy ra, Diêu Mật tức giận nghiêng răng, “Buồn cười, các nàng ấy hiếp người quá đáng. Lúc trước khi huynh đệ tướng quân đánh trận trên chiến trường, chúng ta ở phủ tướng quân sống cực khổ, mỗi ngày chờ tin tức, lại vì chuyện quyền quân tư mà sức đầu mẻ trán, các nàng ấy ở nơi nào? Bây giờ lại nói chúng ta không xứng đáng làm phu nhân tướng quân. Hợp lại tẩy chay Cổ phủ, muốn làm cái gì đây chứ?”

Cổ phu nhân nghe được tin cũng chạy tới, cả giận nói rằng: “Mặc dù chưa chính thức báỉ đường thành thân, nhưng lúc đó đã kính trà, có Đoan quận vương và La nhị gia làm chứng, hơn nữa hoàng thượng cũng phong

cáo mệnh, bây giờ thành hôn chỉ là thực hiện nghi thức cuối cùng, các quý nữ ấy làm loạn cái gì?”

Sử Tú Nhi vò nát khăn tay, nói: “Trước kia chúng ta đến phủ tướng quân, thấy những quý nữ này hết vào lại ra phủ tướng quân, tướng quân lại chưa bao giờ để ý đến bọn họ. Chẳng lẽ lần này đánh trận trở về, tâm lý thay đổi, thích bọn họ chắc? Bọn họ nghĩ kiểu gì không biết?”

Phạm Tinh run run mở miệng: “Lẽ nào cứ để bọn họ như vậy?”

Diêu Mật trả lời: “Trong số những quý nữ ấy, có khác nhiều là thân quyến của Thái hậu nương nương.”

Cổ phu nhân nghe xong, hơi kinh hãi. Huệ Tông hoàng đế vốn là hoàng thúc, bởi vì hai hoàng đế chất diệt bù nhìn bằng hà, không tìm được người kế vị, thái hậu mới chọn ông, trên phương diện nào đó mà nói, là danh không chính ngôn không thuận, hơn nữa cũng vì vậy, những việc quan trọng trong triều đình có một phần lớn do thái hậu nắm quyền quyết định. Những người phản đối tỷ muội Diêu Mật làm tướng quân phụ nhân, ít nhiều gì cũng có quan hệ với thái hậu, lúc này mà làm loạn lên, chỉ sợ hoàng thượng khó có thể vì Diêu Mật làm chủ.

Diêu Mật cắn môi nói: “Bây giờ đã vậy, chỉ còn nước tiến cung đòi hoàng hậu nương nương phân xử.”

Mọi người lại suy nghĩ, ngoài cách đó ra cũng không còn cách nào khác, bởi vậy lệnh người chuẩn bị, hộ tống Diêu Mật tiến cung.

Hoàng hậu nghe Diêu Mật cầu kiến, vội vàng sai người tuyên nàng vào cung.

Đợi Diêu Mật nói xong, hoàng hậu cũng hơi tức giận, quý nữ trong kinh càng ngày càng càn rỡ. Nhất thời lệnh người tuyên Đức Hưng quận chúa tiến cung nói chuyện.

Đức Hưng quận chúa nghe tuyên mình vào cung thì cùng quý nữ tìm kẻ sách, mọi người bàn bạc xong, tiễn Đức Hưng quận chúa ra cửa, đưa nàng lên ngựa.

Vào cung, hoàng hậu không vòng vo tam quốc mà đi thẳng vào vấn đề chính: “Những quý nữ ấy muốn thế nào?”

Trước kia Đức Hưng quận chúa hay lui tới phủ tướng quân, mọi người đều cho rằng nàng sẽ trở thành phu nhân tướng quân, không ngờ về sau lại sinh biến hóa, trên mặt nàng luôn lộ rõ vẻ tức giận, dù không hết sức thống hận Diêu Mật, nhưng cũng không muốn Diêu Mật sống yên ổn. Lần nàng quý nữ âm ỉ một phần là do nàng châm ngòi, bởi vậy liền nói: “Các nàng ấy nói, trừ phi tỷ muội Diêu tiểu thư đoạt giải quán quân cuộc thi Bách Hoa trong mùa xuân sang năm, giành được giải tài mạo song toàn, bằng không, không xứng đáng trở thành phu nhân tướng quân.”

Triều Đại Ngụy từ khi khai quốc đến nay, cách mỗi ba năm, kinh thành sẽ tổ chức cuộc thi Bách Hoa, đến lúc đó, chỉ cần là những nữ tử chưa lập gia đình, mười ba tuổi trở lên, mười tám tuổi trở xuống, bất luận là nghèo hay giàu, đều có thể tham gia. Người đoạt giải nhất, ngoài giải thưởng giải tài mạo song toàn, còn được tiền và tặng phẩm. Từng có vài nữ tử đoạt giải nhất được lên làm quý phi, phu nhân nhà quyền quý, hoặc làm tướng quân phu nhân.

Cuộc thi Bách Hoa ba năm trước, vì bên ngoài xảy ra chiến tranh, bên trong bè đảng phân loạn, hoàng đế băng hà, tân hoàng kế vị vẫn vãn và mây mây nên phải ngừng lại. Lần này Tà Đằng chiến thắng trở về, cả nước hân hoan, liền có người dâng sớ đề nghị năm sau tổ chức lại cuộc thi Bách Hoa, tân hoàng phê chuẩn. Mọi người tất bật chuẩn bị.

Hiện giờ hoàng hậu nghe Đức Hưng quận chúa nói vậy, hiểu được, toàn bộ quý nữ là muốn mượn cơ khiêu chiến tỷ muội Diêu Mật, nếu Diêu Mật không chấp nhận, việc này khó mà suôn sẻ.

Một nơi khác, Tà Đằng cũng nghe được chuyện quý nữ liên kết tẩy chay Cổ phủ, không khỏi cau mày, tức tốc chạy sang Cổ phủ vấn an Diêu lão gia, nghe quân y nói Diêu lão gia không có gì đáng ngại thì yên lòng, nói: “Nhạc phụ không phải lo lắng, mọi chuyện đã có ta.”

Chiều muộn, Diêu Mật xuất cung, nghe nói Tà Đằng tới, lại không chịu đi gặp, chỉ đến gặp Phạm lão phu nhân và Cổ phu nhân bọn họ, nói rằng đã đồng ý tham gia cuộc so tài Bách Hoa.

Phạm lão phu nhân hít một hơi lạnh, sau đó nói: “Vòng loại cuộc thi Bách Hoa quy cách nghiêm ngặt, cuối cùng chỉ còn một trăm quý nữ tham gia đấu bán kết. Đấu bán kết tổng cộng có mười màn, mỗi màn loại mười nữ tử, tới cuối cùng còn lại mười nữ tử tham gia chung kết. Có thể lọt vào mười người đứng đầu đều là tài mao hơn người. Các con có thể lọt vào mười người cũng không tệ, nhưng muốn đoạt giải quán quân, sợ rằng không dễ.”

Diêu Mật cười cười trả lời: “Chỉ có thể thi đấu hết sức, có thể đứng nhất hay không, phải xem ý trời. Còn những chuyện khác, tới đâu hay tới đó.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh kéo Diêu Mật sang một bên, thì thầm: “Tiểu Mật, trước kia chúng ta đã thương lượng, nếu kinh đô tổ chức cuộc thi Bách Hoa, chúng ta nhất định phải vừa ăn vừa xem cho đã mắt, chứ đâu phải đi thi. Nhưng chúng ta thua thì sao? Lẽ nào không lấy chồng?”

“Sao có thể như vậy?” Diêu Mật lặng lẽ trả lời: “Chúng ta đoạt giải nhất tất nhiên sẽ khiến đám quý nữ ấy tâm phục khẩu phục, nếu không được, thì lừa huynh đệ tướng quân bỏ trốn về quê chúng ta thành thân, không để bọn họ dính vào. Sau khi sinh em bé sẽ về kinh. Đến lúc đó, đám quý nữ nhiều chuyện này chắc chắn đã lấy chồng.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghĩ nghĩ, cười nói: “Được, nếu thua thì lừa huynh đệ Tạ gia bỏ trốn, cho đám quý nữ ấy tức hộc máu mà chết.”

Diêu Mật: “Không sai. Trận này, chúng ta phải giữ liên lạc chặt chẽ với huynh đệ Tạ gia, trước tiên làm bọn họ hôn mê, sau đó bắt cóc.”

Diêu Mật không biết rằng, Tạ Đằng lúc này đang đứng ngoài cửa, từng lời của nàng hẳn nghe không sót một câu, khóe miệng thoáng chốc cong lên, đến đây, đến đây mê ta đi!

55. Chương 55: So Tài

Tạ Đoạt Thạch biết tin quý nữ gây sự, thậm chí không cho đại phu đến Cố phủ chữa bệnh cho Diêu lão gia, thì vô cùng khinh ngạc, từ khi nào mà lá gan của đám quý nữ này to đến vậy? Không bàn việc bọn họ vừa thắng trận trở về, hoàng đế không dám tiếp đón sơ suất, chỉ cần việc tử muội Diêu Mật được phong cáo mệnh, những hành vi này của quý nữ chính là đánh vào mặt vua, chuyện này không đơn giản.

Đội Tạ Đằng hồi phủ, Tạ Đoạt Thạch gọi hắn vào thư phòng, thông thả nói: “A Đằng, lần này chúng ta thắng lợi trở về, nhưng lại quên một chuyện.”

Tạ Đằng tỉnh ngộ, gật đầu đáp: “Hoàng thượng lên ngôi mới ba năm, phân nửa quyền hành đều nằm trong tay Thái hậu. Lần này thắng lợi trở về, trong cung ban thưởng, chúng ta chỉ mới tạ ơn Hoàng thượng, lại quên mất Thái hậu. Thái hậu chắc chắn khó chịu.”

Thái hậu không hài lòng bọn họ, lại không thể thể hiện ra mặt, sợ người ta nói chèn ép công thần, chỉ có thể mượn tay quý nữ cảnh cáo Tạ Đằng. Tạ Đoạt Thạch thấy Tạ Đằng minh bạch, cười nói: “Thái hậu già rồi, lòng dạ ngày càng hẹp hòi. May mà Hoàng thượng có hoàng hậu khá là thông tuệ và sáng suốt đứng sau giúp đỡ.

Phải nhắc tới, Thái hậu chính là đại tẩu của Huệ Tông hoàng đế, không sinh ra, cũng không nuôi lớn, lại phải khoanh tay đứng nhìn Huệ Tông hoàng đế từ từ ngồi vững vàng trên ngai vàng, khó trách được bà muốn xây dựng quyền lực riêng mình, để ọi người biết được, Thái hậu bà vẫn còn khả năng xoay chuyển triều chính.

Tạ Đằng lắc đầu: “Chỉ e Tiểu Mật thấy ta không che chở nàng, sẽ tức giận.”

Ban đêm, Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ngồi trong phòng trò chuyện, người này nhìn người kia rồi nặng nề thở dài, nếu không phải sợ đám quý nữ chĩa mũi nhọn vào Cố phủ, gây phiền phức cho người Cố phủ, các nàng sẽ chẳng nhận lời tham gia cái gì mà Bách Hoa so tài này đâu! Nếu thắng thì tốt rồi, nếu thua, chẳng phải để người ta nói tài mao bình thường, phải dựa vào thân thân mới được ngồi vào vị trí phu nhân tướng quân sao!

Diêu Mật lên tiếng: “Đến lúc đó tùy tình hình mà ứng phó.”

Sử Tú Nhi lo lắng: “Chúng ta thà gả cho lão tướng quân còn sướng hơn! Nếu theo lão tướng quân, chắc chắn sẽ được hưởng phúc, không phải lo lắng nhiều chuyện như vậy! Lại càng không sợ lão tướng quân cưới vợ bé!”

Phạm Tinh nghĩ đến Lý Phượng, lại nghĩ đến chuyện bị đám quý nữ ép tới nước này, khẳng khái cho rằng Tạ Nam bất lực, cũng gật đầu nói: “Nếu chúng ta là nữ nhân của lão tướng quân, lão tướng quân chắc chắn sẽ có biện pháp khiến đám quý nữ biết khó mà lui, chứ không phải để chúng ta tự mình ra mặt, còn phải tham gia cái cuộc thi Bách Hoa khỉ gió kia. Ta cảm kì thi họa mọi thứ đều thường thường, thắng được mới là lạ!”

Diêu Mật bật thốt lên: “Nếu quan phủ không mạnh tay phối xứng, chúng ta lại có tiền, thì cứ ở với nhau, cần gì phải cưới chồng. Như vậy cũng có thể đi dạo phố trồng hoa uống trà nuôi trai.”

Hai mắt Phạm Tinh sáng lên, tiếp lời: “Chúng ta là nghĩa tôn nữ của lão tướng quân, là nghĩa muội của tướng quân, dù sao cũng được bọn họ che chở, ngoài đám quý nữ kia, không ai dám ức hiếp chúng ta, chúng ta quyết không lấy chồng. Còn bọn quý nữ kia muốn gả muốn lấy ai thì cứ gả cứ lấy người đó, chẳng liên quan tới chúng ta.”

Sử Tú Nhi cảm thấy mình đã hiến thân, lại giữ gìn phủ tướng quân hơn nửa năm, Tạ Thắng trở về phải thương yêu nàng, kết quả là, không chỉ mang theo Tô Ngọc Thanh trở về, lại còn để đám quý nữ chèn ép Cổ phủ, nàng sớm đã nộ khí xung thiên, nay nghe được lời của Phạm Tinh, gật mạnh đầu nói: “ĐÚNG!”

Phạm Tinh thấy Sử Tú Nhi tán thành, lập tức kéo nàng nói: “Thật ra ta không muốn sống với Tạ Nam, ta chỉ muốn sống với hai tỷ.”

“Ặc!” Sử Tú Nhi và Diêu Mật hai mắt nhìn nhau.

Phạm Tinh tủi thân xoa mắt, cúi đầu nói: “Ta sợ Tạ Nam không thật lòng, hơn nữa Lý Phượng kia rất lợi hại. Ta ở với hai tỷ mới yên tâm.”

Diêu Mật vuốt ngực, ngậy người trả lời: “Ồ ta cũng thấy vậy, gả vào phủ tướng quân thật ra chẳng có gì tốt. Giúp chồng dạy con, cả đời vì phu quân lao碌, họ muốn cưới thiếp, còn phải giả bộ hiền lành, giúp họ nạp vào. Lập gia đình gì chứ, là sống cuộc sống không phải của mình, sống cho người khác thì đúng hơn. Chúng ta rốt cuộc là muốn gì đây?”

Ba người gào một trận, cuối cùng vẫn chẳng biết làm sao, đành đi ngủ.

Vì tỷ muội Diêu Mật nhận lời tham dự cuộc thi Bách Hoa, chúng quý nữ cũng yên tĩnh, không còn nhăm vào Cổ phủ.

Cổ phu nhân đợi Tạ Đằng tới, nói hẳn không cần mời bà mới gấp, đợi sang xuân rồi tính tiếp. Nữ nhi của mình trước đây hiến thân, lại chăm lo cho phủ tướng quân nửa năm, bây giờ muốn chính thức vào cửa còn phải xem sắc mặt của chúng quý nữ, thật không có đạo lí. Tướng quân mặc dù đánh trận xuất sắc, nhưng trên phương diện này rất chậm lụt. Chi bằng nghĩ ra một cách thật tốt, để một lần vất vả suốt đời an nhàn.

Bất kể thế nào, tỷ muội Diêu Mật cũng tích cực chuẩn bị cho cuộc so tài, lúc các nàng nghe kể về những cuộc so tài trước đây không thiên về cảm kì thi họa, mà thường chú trọng những đề tài cổ quái thì thở phao nhẹ nhõm, không tồi, nếu là đề tài cổ quái, các nàng ngược lại nắm chắc được vài phần. Các nàng chỉ e ngại so tài cảm kì thi họa đàng hoàng thôi.

Trong chớp mắt đã hết năm, cuộc thi Bách Hoa bắt đầu khai mạc. Vòng loại là thi nữ hồng và chữ thiếp, mỗi người tự vẽ một bức chân dung, tỷ muội Diêu Mật dễ dàng lọt vào danh sách một trăm người.

Huệ Tông hoàng đế cũng rất để ý cuộc thi Bách Hoa này, ông triệu kiến quan viên, để quan viên hợp tác với các thủ phủ kinh đô, nói rõ chi phí cho cuộc thi do các thủ phủ xuất ra, sau khi cuộc thi kết thúc, trừ bỏ tiền vốn, nếu có lợi nhuận, trong cung và thủ phủ chia năm năm.

Quan viên hơi sững sờ, các cuộc thi Bách Hoa trước đây, đâu đâu cũng là cảnh náo nhiệt, chi tiền xa xỉ, chỗ nào có lợi nhuận? Đây rành rành là muốn Các thủ phủ moi bạc ra mà!

Hiện nay quốc khố trống rỗng, Huệ Tông hoàng đế lo lắng đến suýt chút bạc đầu, từ lâu đã chờ đợi thời cơ hốt bạc. Gần đây nghe tỷ muội Diêu Mật phải tham gia cuộc thi Bách Hoa, không kiềm lòng được nhớ đến

chuyện lần trước các nàng gom góp quân tư, bởi vậy cùng hoàng hậu bàn bạc, năm xưa, tổ mẫu hoàng hậu từng tham gia cuộc thi Bách Hoa, cuộc thi năm đó có một mỹ nữ tên là Như Vân, người xem vì muốn tiếp cận mỹ nữ, đều xuất bạc yêu cầu ngồi ở hàng ghế đầu tiên, khiến cho quan viên nhân cơ hội hốt không biết bao nhiêu là bạc. Thoáng chốc mắt hai người sáng rực lên, cuộc thi Bách Hoa lần này có rất nhiều quý nữ tham gia, vả lại còn có sự kiện Diêu Mật phu nhân tướng quân tương lai danh tiếng như gió đầu ngọn, đến lúc đó người xem chắc chắn sẽ chen chúc giành hàng ghế đầu. Nếu khoanh vùng tổ chức cuộc thi, xây dựng cửa ra vào, thu lệ phí người xem, sẽ thu được bội tiền.

Quan viên nghe xong lời của Huệ Tông hoàng đế, vô cùng mừng rỡ, liên tục nói: “Hoàng thượng anh minh!”

Vào ngày thứ tám của tháng ba, cuộc so tài Bách Hoa thi đấu bán kết. Địa điểm đấu bán kết được thiết lập trong quảng trường cách hành cung không xa. Giờ thi còn chưa tới, một đám người đã chạy tới, tất cả trình ra thẻ bài làm bằng đồng, có người cười nói: “Thẻ bài của ta khắc hoa văn, có thể ngồi trước ba hàng ghế giữa. Nhưng cũng tốn đến một nghìn lượng mới mua được.”

Lại có người lên tiếng: “Ta tốn một trăm lượng, chỉ ngồi được ở hàng sau cùng.”

Một nhóm người khác mua thẻ bài không có hoa văn, chỉ mất mười lượng, nhưng không có chỗ ngồi, phải đứng.

Các phủ có tỷ muội tham dự giải đấu, cũng phải cắn răng bỏ ra một số tiền lớn mua chỗ ngồi ở hàng trước, cổ vũ cho tỷ muội nhà mình.

Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn nén đau lòng bỏ năm trăm năm lượng bạc mua ghế ở hàng giữa, lúc tiến vào tìm chỗ ngồi thì nói: “Không biết so cái gì đây?”

“So cái gì? Đương nhiên là so ai kiếm được nhiều bạc hơn, hiện giờ không phải là thời gian phong hoa tuyết nguyệt, bạc mới quan trọng.” Huệ Tông hoàng đế ở trong cung cười tủm tỉm với hoàng hậu, “Phải mượn mười cuộc so tài kia kiếm một khoản.”

Lúc này, trong quảng trường có người gõ chiêng trống, sau khi mọi người yên lặng, một quan viên bưng một cái hộp lên đài, trước mặt mọi người xé một phong bì, lấy ra một tờ giấy, đọc lớn: “Cuộc so tài thứ nhất mang tên Lan Tâm Tuệ Chất. Một trăm thí sinh bằng dụng cụ được phát ra, trong nửa canh giờ phải thêu, viết, vẽ, tạo ra một vật để triển lãm. Sau khi hạ màn sẽ để người xem tham quan, người có ý định mua, nhưng trước tiên phải có tiền, ghi danh, mỗi người được mua nhiều nhất một vật. Mười người được ít bạc nhất sẽ bị loại.”

Quan viên tuyên bố khai mạc, sớm đã có người báo cáo tình hình ở quảng trường với trong cung, Huệ Tông hoàng đế vừa nghe có ba nghìn người đi xem, không kiềm lòng được tính toán sơ số bạc hốt được, thoáng cái máu trào tim đập nhanh, wa, quá nhiều bạc! Chỉ phí vào thôi đã rất khả quan. Đến lúc thí sinh bán cái gì đó, sẽ rút tiếp, hốt tiếp,...

Hoàng hậu lại nói: “Nhiều người như vậy, coi chừng xảy ra hỗn loạn!”

Sứ giả đáp: “Dựa vào từng thẻ bài sẽ có binh lính đến giữ trật tự, huống chi ở đó có tướng quân tọa trấn, muốn loạn cũng loạn không được!”

Sau khi sứ giả lui xuống, hoàng hậu lại mở miệng: “Hoàng thượng, nếu tỷ muội Diêu Mật bị loại, vậy thì...”

Huệ Tông hoàng đế cười nham hiểm: “Các nàng ấy coi hoàng đế ta chỉ là bình bông thôi sao! Loại cứ loại đi, ta đây tứ hôn cho. Ai dám kháng chỉ?”

“Hoàng thượng anh minh!” Hoàng hậu khen một câu, thấy không có người, mới lặng lẽ hỏi: “Bên thái hậu phải ăn nói như thế nào?”

Bởi vì chuyện quý nữ không đồng ý Diêu Mật gả cho Tạ Đằng, làm như con nít khóc nháo om sòm, hoàng thượng không thể vì chuyện này mà trở mặt với thái hậu, cũng không thể đứng ở giữa mà nhìn. Nghe hoàng hậu hỏi vậy, ông cười cười đáp: “Thái hậu chẳng qua là muốn hạnh hợ thử trăm, chỉ cần thường xuyên đi thỉnh an, bà ấy sẽ hết tức giận thôi!”

Hoàng hậu nghe xong, cũng cười cười: “Ta còn nghĩ, đám quý nữ kia bắt nạt Diêu Mật mà sao Tạ Đằng lại không có động tĩnh gì! Hóa ra hần...”

Huệ Tông hoàng đế gật đầu: “Nay vừa đánh thắng trận, không thể làm nội loạn. Tướng quân đúng là một người sáng suốt!”

Hoàng đế hoàng hậu ở đây trò chuyện, ngoài quảng trường đã vô cùng căng thẳng, một trăm thí sinh đều ngồi trước bàn, nhìn xấp chỉ thêu, vải thêu, cọ vẽ, giấy trắng trăm bộ giống nhau trước mặt mà vất óc suy nghĩ, phải làm thế nào để làm ra một vật không đụng ai.

Người ngồi trên khán đài lúc này đang chỉ trích thí sinh ở trước mặt, bàn tán: “Trong một trăm thí sinh, phần đông là quý nữ, chỉ có vài tiểu thư bích ngọc!”

Một tài tử nói: “Nghe mẫu thân ta bảo, cuộc so tài Bách Hoa trước kia, mỹ nữ Như Vân, tuy là tiểu thư bích ngọc, lại vang danh tài nữ kinh diêm. Nhưng tư chất thí sinh lần này, có vẻ quý nữ hơn một bậc.” Xong lại thấp giọng nói tiếp: “

Ba vị phu nhân tướng quân cũng rất tốt, chỉ không biết các nàng ấy có thắng được hay không?”

Có vài quý nữ đã định liệu kỹ lưỡng trước, cầm giấy mà họa. Lại có một vài có tài thêu thùa, sớm đã cầm kim khâu chỉ, muốn trong nửa canh giờ làm ra một tú phẩm nho nhỏ. (tú phẩm: sản phẩm may vá, thêu thùa...)

Diêu Mật nghĩ khả năng thêu của mình cũng không tồi, vội vàng lấy kim thêu, chọn một tấm vải, suy nghĩ nên thêu cái gì để dụ người mua, nghĩ cả buổi trời, các gì cũng bác bỏ, nhất thời lo cuống lên, chẳng lẽ vòng thứ nhất đã bị loại? Như vậy quá mất thể diện. Có cái gì làm người ta vừa nhìn đã muốn mua đây?

Nếu không thì, một bức tranh tướng quân lơa ~ thể??? Diêu Mật hơi ác ý nhìn trộm Tạ Đằng cách đó không xa, mặt đỏ lên, ai bảo hán nhìn quý nữ ức hiếp chúng ta, mà không có động tĩnh gì chứ? Không phải đám quý nữ kia đều muốn có hán sao, nếu nhìn thấy bức họa hán, chắc chắn sẽ tranh nhau mà mua rồi?

56. Chương 56: Tình Ngữ

Diêu Mật trải một xấp giấy trắng ra bàn, căn lề ngay ngắn, che mặt trên mặt dưới bằng những tấm vải thêu, rồi dùng kim đóng vải và giấy thành một quyển sách buộc chỉ.

Sử Tú Nhi đang vẽ một cách cứng nhắc, nâng mắt thấy Diêu Mật đóng một quyển sách, suy nghĩ một chút đã hiểu, nàng lấy ra một xấp giấy trắng, dùng bức tranh mới vẽ xong làm bìa, nhanh chóng đóng thành một quyển sách, sau đó mài mực, lật bìa ra viết.

Phạm Tinh cầm vải thêu trên tay, đã thêu được vài đường chỉ, theo đường thêu, một vài đóa hoa xuất hiện, lại liếc mắt nhìn Diêu Mật và Sử Tú Nhi, thấp thoáng thấy được các nàng đóng một quyển sách buộc chỉ, đang viết viết cái gì đó, bỗng nhiên đầu óc thông ra, nàng bỏ vải thêu, lấy kim đóng sách.

Người trên khán đài thấy các thí sinh có may vá những đường kim mũi chỉ như rồng bay phượng múa, có phần khởi phác vẽ, đều rướn cổ lên nhìn, rồi bàn tán: “Ày, ba vị phu nhân tướng quân đang viết gì đó không biết? Sắp hết giờ rồi, các phu nhân có làm kịp không đây?”

Thoáng cái nửa canh giờ đã trôi qua, tiếng chiêng gõ vang lên, các thí sinh nộp sản phẩm mình làm cho quan viên, ghi danh vào sổ.

Quan viên ghi danh xong, lần lượt đọc tên từng thí sinh và ghi cao sản phẩm người đó làm ra lên, nói: “Nếu nhìn trúng vật nào, đi sang bên trái chỗ Biên thị vệ đăng ký tên, nếu cung không đủ cầu, sau khi thi xong thí sinh sẽ cần nhắc làm thêm một ít.” Hoàng thượng đã nhắc nhở, không bằng sau khi thi cùng thí sinh kí giấy ước, phạm là những sản phẩm các nàng ấy làm ra sẽ thông qua chúng ta bán đi, lợi nhuận chia năm năm.

Quan viên đọc đến tên Diêu Mật, ghi sản phẩm của nàng lên, không khỏi ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, ông háng giọng thì thầm: “Diêu Mật, sản phẩm ‘Đại tướng quân tư mật tình ngữ’, có tranh có lời, tổng cộng tám trang, ai muốn mua hãy mau chóng ghi danh vào sổ.”

“Hả? ‘Đại tướng quân tư mật tình ngữ’? Ta không nghe lầm chứ?” Người ở dưới nhất thời ồ lên rồi đồng loạt reo ầm: “Ha ha, nàng là phu nhân tướng quân mà, tướng quân nói mấy cái này với nàng rất bình

thường. Trời ơi, ta muốn mua một quyển, muốn xem mấy lời tư mật Đại tướng quân tâm tình là như thế nào.”

“Ta cũng mua ta cũng mua, có tranh có lời, ngu gì mà bỏ lỡ?”

“Còn chần chờ gì mà không mua, nhất định phải mua quyển tư mật tình ngữ độc nhất vô nhị này.”

Tạ Đằng nghe quan viên nói xong thì cả kinh thiếu chút nữa rớt cả quai hàm, thấy ở dưới có một đồng người đang ngồi nghếch bỗng lập tức ào một tiếng xông tới chỗ thị vệ đăng ký, sợ đăng ký chậm là không mua được. Ngay cả thí sinh tranh tài trên đài cũng ra hiệu cho người thân ở dưới đài mua một quyển. Tạ Đằng giận đến tái mặt, giật lấy sách buộc chỉ trong tay quan viên, mở ra nhìn, thấy mỗi trang vẽ một nam một nữ, bên dưới kèm theo chú thích, sắc mặt hần càng lúc càng âm u, lật đến trang cuối cùng, thấy trên đó đề chữ ‘Tất cả tình ngữ này là hư cấu, xin đừng đi đối chiếu.’ thì sắc mặt mới trở nên tốt hơn, “phạch” một tiếng ném quyển tình ngữ lại cho quan viên rồi hung hăng trừng mắt với Diêu Mật cách đó không xa.

Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh tụ lại một chỗ nói chuyện, nàng cảm giác được ánh mắt nguy hiểm quét tới, không cần nhìn cũng biết ngay đó là Tạ Đằng, nàng chỉ hừ hừ vài cái rồi nói với Sử Tú Nhi: “Cho hần tức học mấu luôn.”

Vì chưa thấy đọc đến sách của Sử Tú Nhi, nên Phạm Tinh hỏi: “Sử Tú Nhi, tỷ viết cái gì?”

Sử Tú Nhi che miệng cười nói: “Ta là ‘Nhị tướng quân say rượu hái hoa tặng mỹ nhân.’” Nói xong lại cúi xuống thì thầm bên tai Phạm Tinh: “Thật ra chỉ là tả cảnh sau khi Nhị tướng quân uống say, hái hoa tặng ta thôi. Nửa canh giờ ta chỉ viết được nhiều vậy.”

Diêu Mật tiến tới nghe, nghe xong hiểu ý cười một tiếng, lại hỏi Phạm Tinh: “Còn muội? Muội viết cái gì?”

Phạm Tinh mắc cỡ đỏ mặt: “Ta viết ‘Ba bốn chuyện lí thú thời thơ ấu Tam tướng quân’, thật ra thì, mấy chuyện của tiểu đệ nhà ta ấy mà, chẳng qua là mượn tên tuổi Tam tướng quân.”

Khi quan viên giơ sản phẩm của Sử Tú Nhi và Phạm Tinh lên, mọi người lại tiếp tục sững sờ, sau đó cũng chạy như bay đến đăng kí mua, nhất thời quảng trường hỗn loạn, thiếu chút nữa không khống chế được, vẫn là nhờ Tạ Đằng dẫn binh lính đến quát vài tiếng, người xem mới ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi.

Tin tức nhanh chóng truyền về cung, Huệ Tông hoàng đế nghe bẩm báo xong, đứng dậy nói với hoàng hậu: “Ha ha, cái gì mà tướng quân tình ngữ chứ? Chúng ta phải mua một quyển về xem mới được.”

Hoàng hậu cười không thôi, nói: “Diêu Mật đúng là cao thủ. Những quý nữ kia không phải ngăn cản, không cho nàng gả vào phủ tướng quân à? Nàng viết một quyển tình ngữ. Mặc kệ tình ngữ bên trong là thật hay giả, người đọc chắc chắn sẽ cho rằng, đó là những lời tướng quân đã nói với nàng ấy. Tướng quân phụ bạc nàng, trời đất không dung.”

“Được lắm, diệu kế.” Huệ Tông hoàng đế vỗ tay cười cười: “Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng rất khôn ngoan, những điều các nàng viết đều để cho người đọc nhìn ra, các nàng rất thân thiết với Nhị tướng quân và Tam tướng quân, những chuyện khi xưa của Nhị tướng quân Tam tướng quân, các nàng ấy biết tất. Quý nữ dựa vào cái gì mà không cho các nàng ấy gả?”

Đang trò chuyện, mật vệ lại đến báo: “Hoàng thượng, Diêu Mật, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh thuận lợi vào vòng hai, nhưng các nàng ấy lại bỗng nhiên tuyên bố khắp đài là rút khỏi cuộc thi, không tham gia nữa.”

Huệ Tông hoàng đế ngăn ra, lập tức hỏi: “Sách các nàng ấy có bao nhiêu người mua?”

Mật vệ bẩm: “Bẩm hoàng thượng, các nàng ấy niêm giá mười lượng bạc, có một nghìn người đăng kí trong danh sách muốn mua, đã thanh toán bạc.”

“Tốt lắm!” Huệ Tông hoàng đế vô cùng vui mừng, mười lượng bạc một quyển sách, các nàng ấy thật to gan, dám hét giá trên trời. Dân kinh thành đúng là lắm bạc, chỉ vài tờ giấy, vài câu yêu đương mà bỏ ra tới mười lượng bạc để mua. Mỗi quyển một nghìn người mua, ba người vị chỉ là ba nghìn, thu được ba vạn lượng, trong cung năm phần, các nàng năm phần, chắc ngập trong đồng tiền quá!

Mi mắt hoàng hậu giật giật, kiếm tiền cũng dễ quá há? Vậy nếu ta viết bản ‘Huệ Tông hoàng đế tình ngữ’, cũng kiếm được bội tiền chứ phải ít?

Huệ Tông hoàng đế thấy vẻ mặt của hoàng hậu, nháy mắt ra hiệu, đừng chứ, trầm còn quý lớp da mặt này lắm. Đừng vứt nó mà đổi bạc chứ!

Lại bàn đến đám quý nữ thấy tỷ muội Diêu Mật đột nhiên tuyên bố rút khỏi cuộc thi Bách Hoa thì ngạc nhiên không thôi, sớm đã có quý nữ tiến lên can lại nói: “Diêu Mật, người rút khỏi cuộc thi, là chúng tớ buông tha cho vị trí phu nhân tướng quân sao?”

Diêu Mật thản nhiên liếc quý nữ này một cái, suy nghĩ một chút rồi xoay người bước lên đài, vỗ tay nói: “Các vị, Diêu Mật có chuyện muốn nói, thỉnh các vị lắng nghe, trả lại công bằng cho tiểu nữ.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng bước theo Diêu Mật lên đài, đứng một trái một phải bên Diêu Mật, cố gắng giữ bình tĩnh, tướng quân không ra mặt giúp các nàng, không có nghĩa là các nàng sẽ mặc cho quý nữ ức hiếp.

Lần đầu tiên đứng trước nhiều người như thế này, dù sao cũng hơi khấn trương, lòng bàn tay Diêu Mật đổ đầy mồ hôi, nhất thời cơn giận lại bùng phát, khi bị người khác ức hiếp, càng im lặng càng khiến họ làm tới, phải nên đáp trả, để các nàng hiểu rõ, chúng ta không phải đồ vật mặc cho các người muốn làm gì thì làm.

Chuyện ba người các nàng tiến vào phủ tướng quân làm a hoàn không phải trọng tâm, cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ, nhưng Diêu Mật không gạt đi, chỉ lướt sơ qua, sau đó mới nói: “Chúng ta vì muốn né tránh quan phủ cưỡng ép phối hôn nên mới vào phủ tướng quân làm a hoàn, lúc làm a hoàn, được lão tướng quân xem trọng, nhận làm nghĩa tôn nữ. Đang sống vui vẻ, đột nhiên biên quan truyền tới tin tức, rằng ông cháu tướng quân phải ra chiến trường. Lão tướng quân liền làm chủ cho chúng ta và huynh đệ tướng quân bái lạy dưới ánh trăng, kết thành phu thê. Ngày tiếp theo, Đoàn quận cương và La nhị gia cũng chứng kiến lão tướng quân uống trà do chúng ta kính và chính miệng nhận chúng ta làm cháu dâu. Khi ông cháu tướng quân ra trận, hơn nửa năm này, chúng ta ở phủ tướng quân chống đỡ như thế nào, mọi người đều biết. Hiện giờ, quý nữ kinh đô không cho phép chúng ta gả cho huynh đệ tướng quân, còn nhân cơ hội uy hiếp người Cổ phủ, thậm chí phụ thân ta sinh bệnh, còn có quý nữ không cho đại phu đến Cổ phủ chữa bệnh cho ông. Vậy mà các nàng lại nói, muốn các nàng tâm phục khẩu phục, chúng ta phải tham gia cuộc thi Bách Hoa, đoạt được giải quán quân mới có tư cách làm phu nhân tướng quân.”

Thấy Diêu Mật nói lớn giọng để âm truyền đi xa, giọng đã hơi khàn khàn, Sử Tú Nhi bèn tiếp lời: “Năm ngoái, huynh đệ tướng quân vốn là muốn nhờ bà mối đến cửa cầu hôn, mẫu thân của ta và các nàng cũng đã đặt cửa hồi môn, châu ngọc của thương nhân châu bảo, vậy mà, vừa nghe đến tên chúng ta, họ không dám bán ra lấy nửa món đồ. Sau này mới biết được, có quý nữ lệnh cho bọn họ, bắt bọn họ không được bán đồ trang sức cho chúng ta. Quá đáng hơn là còn tuyên bố rằng không cho người Cổ phủ dùng cơm tất niên. Mãi đến khi chúng ta đồng ý tham gia Bách Hoa so tài, mọi chuyện mới tạm ổn. Chúng ta nhận lời tham gia cuộc thi Bách Hoa này, không phải là vì chúng ta sợ, mà là vì chúng ta không muốn liên lụy đến người Cổ phủ.”

Phạm Tinh cũng dừng cảm nói: “Chúng ta tham gia so tài, bây giờ không muốn tiếp tục so nữa, muốn về nhà, lại có quý nữ ngăn cản không cho chúng ta đi. Mong mọi người bình xử, dưới chân thiên tử này, có phải chưa từng có vương pháp đúng không?”

Nơi này xảy ra chuyện, Tạ Đoạt Thạch rất nhanh đã nghe nói, ông vỗ tay tán thưởng: “Tốt lắm, không hổ danh là nghĩa tôn nữ của ta, không hổ danh là cháu dâu của ta.”

Tiểu Đào cười nói: “Lão tướng quân, ba vị phu nhân vừa nói xong, mọi người trong quảng trường liền bàn luận âm ỉ, cuộc thi Bách Hoa thiếu chút nữa bị các phu nhân nhiễu loạn. Còn tướng quân thì ra hiệu cho Trần Vĩ và Trần Minh bảo vệ ba vị phu nhân rời khỏi quảng trường rồi đưa về Cổ phủ. Hiện giờ mọi người cũng không có lòng xem so tài, chỉ lo bàn tán trên trời dưới đất. Nhưng ai ai cũng ủng hộ ba vị phu nhân, cho rằng quý nữ không nên cầm gậy đánh uyên ương.”

Tạ Đoạt Thạch cười ‘Ha ha’, nói: “Đám ức hiếp cháu dâu ta, đây chính là kết cục.”

Tiểu Đào bội phục không thôi: “Lão tướng quân này, phu nhân của phủ tướng quân chúng ta lúc nào cũng mạnh mẽ, từ lão phu nhân, phu nhân năm xưa, đến tiểu thư, không hề thua kém đấng nam nhi. Ba vị phu nhân bây giờ còn càng lợi hại hơn.”

“Chứ còn gì nữa.” Tạ Đoạt Thạch vô cùng tự hào: “Ta tự mình chọn cháu dâu, sao có thể không hoàn hảo?”

Lúc này, tỷ muội Diêu Mật về Cổ phủ, kể sơ lại chuyện xảy ra, đám người Phạm lão phu nhân vỗ tay không ngớt: “Tốt lắm, phải để ọi người bình xử.” Sợ nói thêm làm tỷ muội Diêu Mật mệt mỏi, nên để các nàng về phòng nghỉ ngơi, lại sai người đi nghe ngóng xem người bên ngoài nói như thế nào.

Diêu Mật kéo Sử Tú Nhi và Phạm Tinh về phòng, sau khi đóng cửa phòng lại liền “AA” một tiếng, nói: “Trời ạ, chúng ta phát tài rồi. Có cả một nghìn người chi bạc mua sách buộc chỉ của chúng ta luôn!”

Sử Tú Nhi vỗ ngực nói: “Có bạc, có thân phận, gả làm gì chứ? Không lấy chồng. Những quý nữ kia muốn gả thì cứ lừa hết bọn họ vào phủ tướng quân đi. Tiện thể cho Tô Ngọc Thanh và các nàng ấy đấu luôn một trận.”

Phạm Tinh cao hứng nhất, cười đến mặt mày đều cong cong, nàng nói với Diêu Mật: “Tiểu Mật, chúng ta có bạc, cứ mua một tòa nhà mà ở, đừng làm phiền người Cổ phủ. Chỉ ba chúng ta sống với nhau thôi!”

“Đúng đúng, cứ làm như vậy đi!” Diêu Mật cười hì hì: “Chúng ta đến xin hoàng thượng ban ột tòa nhà và vài tên hộ vệ, vạn sự đại cát.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ôm chầm lấy Diêu Mật, nói: “Tiểu Mật mà bỏ được tướng quân sao?”

“Vứt hẳn sang một bên đi!” Diêu Mật ôm đầu Sử Tú Nhi, xoa xoa vài cái nói: “Ta quyết định rồi, đợi chúng ta có chỗ yên ổn, ta sẽ viết tiếp ‘Đại tướng quân tư mật tình ngữ – phần hai’ kiếm tiền dưỡng lão.”

Sử Tú Nhi tiếp lời: “Vậy ta viết ‘Nhị tướng quân say rượu hái hoa tặng mỹ nhân – phần hai’.”

Phạm Tinh cười tức bụng: “Ta đương nhiên là viết ‘Năm sáu bảy chuyện lí thú thời thơ ấu Tam tướng quân’.”

57. Chương 57: Từ Hôn

Cuộc thi Bách Hoa vừa kết thúc, ba huynh đệ Tạ gia chạy thẳng đến Cổ phủ.

Tỷ muội Diêu Mật nghe bọn họ tới thì trốn ở trong phòng không chịu ra. Các trưởng bối Phạm lão phu nhân và Diêu lão gia đã có mặt, huynh đệ Tạ gia cũng không thể ép gấp tỷ muội Diêu Mật, vả lại, khi quý nữ ức hiếp người Cổ phủ, bọn họ không lập tức xuất đầu lộ diện là thật, bởi vậy dù thế nào, bọn họ cũng là đuôi lí trước, trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu, huynh đệ Tạ gia phải hậm hực mà về.

Ngày hôm sau, tỷ muội Diêu Mật mặc trang phục và đeo trang sức của cáo mệnh phu nhân, dâng thẻ bài cầu kiến hoàng hậu. Hoàng hậu lập tức tuyên các nàng tấn kiến.

Đối với chuyện xảy ra trong cuộc so tài Bách Hoa ngày hôm qua, hoàng hậu cảm thấy cực kì hứng thú, đợi tỷ muội Diêu Mật đến hành lễ xong xuôi thì cười hỏi chuyện, nghe các nàng kể đến đoạn nghỉ ra chủ ý, quyết định viết tình ngữ tướng quân các loại, bà không nhịn được cười, ba nha đầu này thật thú vị.

Đang nói chuyện, có cung nữ tới bẩm báo rằng Huệ Tông hoàng đế hạ triều, đang đến điện của hoàng hậu. Hoàng hậu vội vàng dẫn tỷ muội Diêu Mật ra nghênh đón.

Huệ Tông hoàng đế thấy tỷ muội Diêu Mật, phát tay cho các nàng miễn lễ rồi cười nói: “Mau trình lên tình ngữ viết ngày hôm qua!”

Diêu Mật đứng lên đáp: “Tình ngữ viết ngày hôm qua đang ở chỗ Lý đại nhân! Nghe nói cuộc thi Bách Hoa kết thúc, tổng cộng có hơn một nghìn người trả bạc mua tình ngữ. Không cần phải in ấn, thần phụ sẽ tự tay viết ra. Tối hôm qua thần phụ đã viết được ba mươi quyển, tốn rất nhiều thời gian mới xong. Đương nhiên nếu hoàng thượng muốn, thần phụ sẽ lập tức viết ra trình lên!”

“Viết ra là khác!” Huệ Tông hoàng đế tức khắc sai người hầu hạ bút mực, lại hào hứng hỏi: “Diêu phu nhân, những điều người viết thật sự là tướng quân tình ngữ?”

Diêu Mật giả hoạt trả lời: “Tướng quân có nói hay không, hoàng thượng đi hỏi tướng quân sẽ rõ.” Cho dù Tạ Đẳng có nói những lời này hay không, hẳn đều sẽ phủ nhận. Hẳn càng không thừa nhận, người khác càng tin rằng hẳn đã nói, nàng càng bán được nhiều sách.

Hoàng hậu rất hứng thú với ‘Nhị tướng quân say rượu hái hoa tặng mỹ nhân’ nên bảo Sử Tú Nhi viết ột quyển. Còn thái hậu nghe các nàng tới, cũng sai cung nữ tới bảo bà rất thích ‘Hai ba chuyện lí thú thời thơ ấu Tam tướng quân’, Phạm Tinh hãy viết cho bà một quyển.

Triều Đại Ngụy có rất nhiều tài tử, nhưng các tài tử này chỉ ngâm thơ, coi thường thường viết sách, tiểu thuyết nên không chịu viết lách. Ngẫu nhiên cũng có vài quyển du kí, nhưng cũng chỉ viết du sơn ngoạn thủy hoặc những lời lẽ dạy người. Còn hí kịch đa số là những cổ sự cũ rích. Giống như chuyện tỳ muội Diêu Mật viết ra, vừa đủ để thỏa thú bát quái của dân chúng, vừa đủ mới mẻ thú vị. Không chỉ thái hậu yêu thích, bọn cung nữ bàn tán cả đêm qua nay cũng cố gắng rướn người nhìn tỳ muội Diêu Mật ngoáy bút cho đã mắt dù chẳng thấy được chữ gì.

Khi tỳ muội viết sách xong, vừa lúc Trương đại nhân chủ trì cuộc thi Bách Hoa cũng tới bẩm báo lợi nhuận thu được ngày hôm qua.

Từ trong cung đi ra, sắc mặt tỳ muội Diêu Mật vô cùng vui vẻ. Không ngờ hoàng đế dễ nói chuyện như vậy! Các nàng dâng sách buộc chỉ lên, thưa rằng nguyện ý chia một nửa từ một vạn năm ngàn lượng bạc các nàng có được vào quốc khố, chỉ mong hoàng thượng ban thưởng một tòa nhà và vài tên hộ vệ. Hoàng thượng đương nhiên là hoàn toàn đồng ý, lập tức ra lệnh ban cho ba người các nàng tòa nhà gần phủ tướng quân, ngoài ra, cũng tặng thêm mười tên hộ vệ.

Sống giữa phủ do hoàng đế ban thưởng, được bảo vệ bởi mười tên hộ vệ do hoàng đế chỉ định, sau này các nàng sống một mình sẽ không có ai dám đến gây sự. Nay so với lúc trước muốn gả cho lão tướng quân, cuộc sống lúc về già còn sung sướng tốt đẹp hơn. Ngay bây giờ đã có thể dạo phố trồng hoa thưởng trà viết lách, muốn làm gì thì làm.

Phạm Tinh vận ngón tay, xem ra phải mất rất nhiều thời gian mới viết xong cả ngàn quyển sách. Nàng cười nói: “Hoàng thượng muốn tỳ muội chúng ta an tâm viết sách, mỗi khi viết xong một trăm quyển sách sẽ giao cho trương đại nhân. Đến khi viết xong một nghìn quyển, nếu vẫn có người muốn thì thương lượng với Trương đại nhân, việc ông ta là nhận bạc, việc chúng ta là viết. Phải đề cập đến chuyện chúng ta viết theo tập, để Trương đại nhân giúp chúng ta bán, tiền lời chia năm năm. Ta nghĩ, quyển thứ hai mà bán được, sẽ viết tiếp quyển thứ ba.”

Có chỗ dựa hoàng đế, có chiêu bài ba huynh đệ Tạ gia, các nàng cho rằng chỉ cần dựa vào việc viết sách cũng có thể sống tốt, cần gì phải nôn nóng lấy chồng. A, cuộc sống tươi đẹp đang đứng phía trước vẫy tay gọi các nàng, đá huynh đệ Tạ gia sang một bên thôi!

Tỳ muội Diêu Mật vừa xuất cung, hoàng hậu liền nói: “Huynh đệ tướng quân lập đại công, chúng ta có thưởng gì cũng không xứng đáng, trước mắt ban thưởng ba vị phu nhân của bọn họ một tòa nhà và mười tên hộ vệ, coi như cũng hợp lí.”

Huệ Tông hoàng đế đáp lời: “Tỳ muội Diêu Mật dù không gả vào phủ tướng quân, chỉ dựa vào việc các nàng là nghĩa tôn nữ của lão tướng quân, nghĩa muội của huynh đệ tướng quân, trăm cũng phải ban thưởng cho các nàng một nơi ở. Bây giờ ban thưởng một tòa nhà, không cần nói rõ ra, lão tướng quân và tướng quân tự sẽ cảm kích.”

Lúc thánh chỉ truyền tới Cổ phủ, cả phủ tung bừng như hội. Triều Đại Ngụy từ lúc lập quốc đến nay, với thân phận nữ tử, được hoàng đế ban cho tòa nhà có được bao người?

Cổ phu nhân đang sợ quý nữ thêu dệt chuyện lại thấy hoàng đế ban nhà, biểu lộ thái độ ủng hộ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau cuộc thi Bách Hoa, quý nữ ra sức gây sức ép dư luận, nhưng đã không còn khí thế như trước, sau khi hoàng đế ban thưởng, lại thêm thái hậu không ư hử gì, các nàng đành phải lặn xuống.

Sau vài ngày, có mấy nhà sau lúc trước đưa bạc đã nhận được sách buộc chỉ. Tạ gia huynh đệ cũng tìm cách lấy được một quyển. ba người nhìn xong thì không biết nên khóc hay cười. Tạ Đăng đọc xong quyển ‘Hai ba chuyện lí thú thời thơ ấu Tam tướng quân’ nói: “A Nam, lúc nhỏ đệ bị một viên đường tọt vào mũi mà khóc um sùm lên à?”

“Nào có?” Tạ Nam lau mồ hôi: “Cái này viết ai đấy chứ? Tóm lại, không phải ta.”

Tạ Thắng đọc quyển do Sử Tú Nhi viết, lại ngầm hiểu ý cười một tiếng, Tú Nhi muốn ta hái hoa tặng nàng sao, việc này quá dễ! Hắn lại đọc quyển của Diêu Mật, không nhận được hỏi: “Đại ca, huynh từng nói mấy lời buồn nôn này thật sao?”

Tạ Đằng không trả lời câu hỏi của Tạ Thắng, chỉ ngửa đầu lên trời than: “Nữ nhân thật đáng sợ!”

Một nơi khác, tỷ muội Diêu Mật đang bàn bạc thời điểm dọn nhà mới thì có a hoàn đến bẩm: “Tiểu thư, tướng quân cho người đến cầu hôn.”

Diêu Mật nghe a hoàn nói xong, đánh mắt với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, ba người cùng nhau rời khỏi phòng.

Thấy ba người đột nhiên xuất hiện, Cố phu nhân sợ hết hồn, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho các nàng đi vào.

Diêu Mật nhìn bà mai, nàng tự tìm cái ghế ngồi xuống rồi nói: “Thỉnh ma ma về nói lại tướng quân, bây giờ tỷ muội ta đang nương nhờ Cố phủ, không thích hợp bàn chuyện thành thân. Không thì sau này lại chọc phải quý nữ phát uy, làm phiền chúng ta và liên lụy Cố phủ.”

Cố phu nhân muốn lên tiếng, lại dừng lại.

Chuyện báai đường thành thân này phải cần hai bên cùng có tình, bàn bạc ổn thỏa, rồi mới nhờ quan phủ đến mai mối. Đây là lần đầu tiên bà mai thấy quý nữ dợi gả lại chạy ra nói như vậy, ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Tiểu thư ăn nói cẩn thận. Đừng nhanh một lời mà chậm cả đời.” Đùa à, thân cũng hiển rồi, thời gian này còn ăm ỉ cả lên, chỉ còn một nghi thức, còn không mau đáp ứng, sớm báai đường thành thân, hoàn thành việc lớn, còn kiểu cách làm gì? Người không lấy chồng, vẫn còn nhiều người dợi gả cho tướng quân đấy!

Diêu Mật thầm thở dài một hơi. Thái độ của bà mai cũng là thái độ của mọi người, nàng gả cho Tạ Đằng, thật sự là trèo cao. Nàng thoáng liếc bà mối nói: “Lời này của ma ma không đúng rồi, ta chỉ nói là ở nhờ Cố phủ, không tiện nói chuyện thành thân, sao bà biết là phá hủy chuyện chung thân đại sự cả đời? Nhìn thái độ của ma ma, xem ra không phải là tới cầu hôn, mà là tới để dạy đời ta.”

“Ta chẳng qua là được tướng quân nhờ tới cầu hôn, nào dám dạy tiểu thư cái gì?” Bà mai cười khẩy trong lòng, kinh thành có biết bao nhiêu tiểu thư không gả được, mình người là nữ nhi của quan lại nhỏ nhoi nơi khác, dựa vào hiển thân trèo lên vị trí chính thê, lúc này không mau chóng đồng ý thành thân, còn muốn ra vẻ cho ai xem?

“Ma ma, mời!” Cố phu nhân thấy vẻ mặt không đồng ý thành thân, cho người cả đời hối hận của bà mai, cũng hơi tức giận, bưng trà tiễn khách.

“Các người...” Bà mai thấy mẹ con nàng không vừa gì, không khỏi sững sờ, lập tức đảo mắt nhìn Sử di nương và Phạm di, các người cũng muốn từ hôn?

Sử di nương và Phạm di trước đây đi mua đồ trang sức, đến bây giờ vẫn chưa nuốt trôi cục tức, ý vào Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đã hiển thân, là người của phủ tướng quân, cuối cùng gì cũng sẽ gả đi, bởi vậy các bà cũng lớn giọng nói: “Ma ma, mời!”

“Cái gì, các nàng ấy từ hôn?” Tin tức truyền về phủ tướng quân, Tạ Đằng bóp trán nói: “Các nàng ấy muốn gì đây chứ?”

“Đại ca, chuyện này là sao?” Tạ Thắng cũng vô cùng khó hiểu, các nàng ấy đã hiển thân, còn lo liệu giúp đỡ mọi chuyện trong phủ tướng quân hơn nửa năm, đương nhiên đã là phu nhân phủ tướng quân, bây giờ chính thức cầu hôn, vậy sao lại từ chối? Nếu là chuyện quý nữ gây sự làm các nàng ấy tức giận, không phải đã giải quyết rồi sao? Các nàng ấy không bị thiệt gì, hơn nữa, dư luận cũng nghiêng hẳn về phía các nàng ấy rồi mà?

Tạ Nam càng kinh ngạc hơn, dò hỏi: “Không phải các nàng ấy rất nóng lòng muốn gả đi à? Sao giờ lại từ hôn?”

Tạ Đằng nghĩ một chút rồi mở miệng: “A Nam, tối nay đệ đến thăm Phạm Tinh thử xem, cố gắng hỏi cho được các nàng ấy rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Trong ba tỷ muội, Phạm Tinh là dễ mềm lòng nhất, cũng dễ nói chuyện nhất, bắt đầu từ nàng là một lựa chọn tốt. Tạ Nam gật đầu: “Được, cứ làm như vậy đi.”

Ban đêm, trời không trăng, gió lớn, Tạ Nam nhẹ nhàng lên vào Cổ phủ, Tạ Nam tìm phòng của Phạm Tinh, hơi kích động và hưng phấn, chọc một lỗ trên giấy dán cửa sổ nhìn vào trong, thấy Phạm Tinh đang hí hoáy viết cái gì đó, thỉnh thoảng lại cau mày nghĩ ngợi, Tạ Nam lập tức tỉnh ngộ, a ha, nha đầu này nhất định là viết ‘Hai ba chuyện lí thú thời thời ấu Tam tướng quân’ đây mà, chuyện lí thú của ta mà ta chẳng dính tí gì, khi còn bé ta nào dần dần như vậy.

Phạm Tinh viết liên tục mấy quyển sách, đang muốn nghỉ ngơi, lại nghe thấy tiếng mở cửa, nàng tưởng là a hoàn nên nói: “Trà đủ rồi, không cần đưa thêm.”

Tạ Nam thần nhiên đẩy cửa vào, nói: “Là ta !” Lại bổ sung: “A hoàn dâng trà xỉu rồi!”

“Huynh tới làm gì?” Phạm Tinh hơi hoảng, hai má xuất hiện hai rãnh mây ráng hồng.

“Ta tới hỏi nàng, sao lại từ hôn?”

Phạm Tinh không trả lời, chỉ loay hoay tìm quanh, rồi lấy ra một hộp gấm, đặt lên bàn, nói: “Trả lại huynh!”

“Cái gì đây?” Tạ Nam mở hộp ra nhìn, đây là trâm ngọc hắc tặc Phạm Tinh trước khi xuất chinh, không khỏi ngẩn ngơ, đẩy hộp lại phía trước: “Đồ đã tặng không lấy lại.”

Điều tỷ tỷ, Sử tỷ tỷ, cứu mạng! Phạm Tinh nghĩ thế nào cũng không ra được tại sao lúc trước mình lại dũng cảm hiến thân như vậy. Hai người rõ ràng không quen nhau.

Thấy dáng vẻ tiểu bạch thỏ hoảng sợ của Phạm Tinh, Tạ Nam nhớ tới cảnh một đêm trước khi xuất chinh, trong lòng bỗng dịu lại, ôn nhu nói: “Dừng sợ, nàng tốt nhất hay nói cho ta biết, rốt cuộc phải như thế nào nàng mới chịu gả!”

58. Chương 58: Dự Tiệc

Ánh nến chập chờn, như tắt như không. Phạm Tinh mím chặt môi, dù thế nào cũng không chịu nói.

Ai nói nha đầu này dễ dụ chứ? Tạ Nam nóng nảy tiến lên một bước: “Nàng nói xem, ta có chỗ nào không được?”

“Huynh không nên ép ta!” Phạm Tinh cũng gấp, lui từng bước về sau, tay chống lên bàn, không dám nhìn Tạ Nam, chỉ lăm lăm: “Dù thế nào đi nữa cũng không lấy chồng.”

Tạ Nam dụ dỗ một hồi mà Phạm Tinh vẫn không hé răng, hắc thiếu chút nữa đấm ngực, hỏi: “Vậy nàng muốn gả cho ai?”

Nói cái gì vậy hả? Lẽ nào cho rằng ta nhìn trúng người khác? Phạm Tinh tức giận ngẩng đầu lên nói: “Ai cũng không lấy.”

Tạ Nam cứ tưởng rằng vừa nhìn thấy mình, Phạm Tinh sẽ mềm lòng, cái gì cũng nói hết ra, khi đó hắc có thể vênh vác trước mặt hai ông anh, không ngờ Phạm Tinh lại thế này, nhất thời hắc không biết nên làm sao, phải nói sao với hai người đó đây chứ? Phạm Tinh không phải phạm nhân, không thể ép, không thể đánh, mắng chửi.

Tạ Nam trừng mắt nhìn Phạm Tinh, trừng mắt, trừng mắt, đột nhiên ôm bụng nói: “Đau quá!”

“Này, huynh sao vậy?” Phạm Tinh thấy Tạ Nam toát mồ hôi trán, dáng vẻ đau đớn, nàng vô cùng luống cuống.

“Ta lần trước trên chiến trường bị đâm bị thương, vết thương tuy đã lành, nhưng thỉnh thoảng vẫn đau râm ran, nằm nghỉ một lát sẽ không sao.” Tạ Nam cố nhéo bàn tay phải, gương mặt nhanh chóng đỏ lên, mồ hôi lạnh túa ra, dáng vẻ như sắp khụy xuống.

Phạm Tinh tuy hơi nghi ngờ, nhưng nhìn Tạ Nam như vậy, nàng gạt bỏ nghi ngờ, chỉ vào giường nói: “Nếu vậy thì huynh nằm xuống chút đi, ta sai người đi gọi đại phu.” Hơn nửa đêm, Tạ Nam mặc dù đột nhiên không lí do xuất hiện trong phòng nàng, nhưng hai người dù sao cũng có nghĩa phu thê, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Tạ Nam thấy Phạm Tinh thật muốn đẩy cửa đi gọi người thì nhanh như chớp xoay người, đưa lưng chặn cửa, một tay cài chặt chốt cửa, tay còn lại bắt lấy tay Phạm Tinh áp vào bụng mình: “Nàng sờ một cái sẽ không sao, không cần gọi đại phu.”

Á á, bị lừa rồi! Mặt Phạm Tinh đỏ phừng, muốn rút tay lại nhưng Tạ Nam cầm quá chặt, thoáng chốc nhớ lại cảnh hiến thân đêm ấy, nàng cực kì ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Buông ta ra!”

“Nàng nói thật cho ta biết, tại sao không lấy chồng, ta sẽ buông nàng ra.” Tạ Nam đùa giỡn vô lại, càng lúc càng tiến sát lại, hơi thở phất trên mặt Phạm Tinh, thấy Phạm Tinh ngượng ngùng, hai mắt nửa khép nửa mở, bụng dưới đột nhiên nóng rang, đưa tay ôm Phạm Tinh vào ngực, cúi đầu hôn nàng.

Trời ạ? Chuyện này là sao? Cả người Phạm Tinh mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững, nàng ra sức đâm vào ngực Tạ Nam.

Thấy Phạm Tinh vùng vẫy kịch liệt, Tạ Nam sợ kinh động đến người khác nên thả tay Phạm Tinh ra, cười nói: “Có nói hay không? Không nói ta sẽ hôn.”

“Ta nói.” Ta nói là được chứ gì? Trái tim nhỏ bé của Phạm Tinh đập loạn, trong lòng có một cảm giác không rõ, giờ một ngón tay lên trả lời: “Thứ nhất, huynh mang theo Lý Phượng về phủ, ta không vui. Thứ hai, huynh đệ quý nữ ăn hiếp tỷ muội chúng ta, ta khó chịu. Thứ ba, bà mối huynh mời rất dữ, ta không thoải mái.”

“Thứ nhất, Lý Phượng chỉ là một a hoàn, so đo với a hoàn làm cái gì? Thứ hai, quý nữ không phải đã không uy hiếp các nàng nữa rồi sao? Thứ ba, bà mối cầu hôn, nàng chỉ cần đồng ý, đừng quan tâm dữ hay không dữ.” Tạ Nam hít một hơi, nắm lấy tay Phạm Tinh: “Sáng mai ta sẽ mời một bà mối khác tới cửa.”

Hai rặng mây đỏ trên mặt Phạm Tinh còn chưa mất đi, nghe Tạ Nam nói vậy, nàng thiếu chút nữa bùng nổ, dẫm chân nói: “Nói cả buổi huynh vẫn không hiểu, còn hỏi cái gì? Mời bà mối khác cũng không gả!”

“Tại sao?” Tạ Nam nhìn dáng vẻ của Phạm Tinh, trong lòng hơi tâm viên ý mã, hận không thể kéo nàng vào ngực, cố gắng kiềm chế.

“Có kẻ trộm, có kẻ trộm!” Phạm Tinh phát cáu, nói cái gì mà Lý Phượng chỉ là một a hoàn, người ta là công thân, lại không chịu yên ổn làm tiểu thư, nguyện ý làm a đầu của huynh, tâm tư rõ ràng như vậy, không tin huynh không biết. Thật ra huynh muốn nạp Lý Phượng làm tiếp đúng không? Nạp cho sướng thân đi! Ta không lấy chồng.

Nghe Phạm Tinh đột nhiên ho to có kẻ trộm, Tạ nam bị dọa đến giật mình, đưa tay muốn che miệng nàng, lại nghe bên ngoài đã ồn ào náo loạn, có tiếng bước chân vội vã sang bên này, đành bất đắc dĩ đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài.

“Trộm đâu?” Mọi người chạy đến, hoảng loạn hỏi.

Phạm Tinh chỉ ngoài cửa sổ: “Là một con mèo, ta nhìn lầm.”

Diêu Mật và Sử Tú Nhi nghe tin, cũng đuổi tới hỏi: “Tiểu Tinh, sao vậy?”

Đợi mọi người giải tán, Phạm Tinh mới kể cho Diêu Mật và Sử Tú Nhi nghe chuyện xảy ra.

Diêu Mật và Sử Tú Nhi cũng tức giận, huynh đệ Tạ gia này không biết mình sai ở chỗ nào sao?

“Sai ở chỗ nào?” Ban đêm, tạ Nam chặt vật hồi phủ, nói chuyện đêm nay thăm dò Phạm Tinh cho Tạ Đăng và Tạ Thắng nghe, chỉ là không hiểu rõ Phạm Tinh tựa sao lại tức giận, lau mồ hôi nói: “Đang nói ngon lành, nàng đột nhiên hô có trộm làm ta phải chạy.”

Tạ Đăng và tạ Thắng ngơ ngác nhìn nhau. Thật lâu sau, Tạ Thắng la lên: “Chúng ta cũng đâu phải là không cưới được vợ, nôn nóng như vậy làm cái gì? Sợ không gả được cũng đâu phải là chúng ta. Lạnh nhạt với các nàng ấy một thời gian, xem các nàng còn phách lối như vậy không? Đến lúc đó không chừng còn

cầu xin chúng ta. Các nàng ấy không chịu gả, mẫu thân các nàng chịu để yên sao? Các nàng ấy dám không gả? Ta không tin.”

Huỳnh đệ Tạ gia bị con gái theo đuổi, nuông chiều thành thói quen, trước giờ chưa từng ăn nói nhỏ nhẹ với phụ nữ. Khi ở Cổ phủ, tỷ muội Diêu Mật trốn không gặp bọn hắn, mời bà mỗi đến thì bị từ hôn, nửa đêm vòng vào hỏi tâm sự, thiếu chút nữa bị coi là kẻ trộm, thoáng chốc cũng nổi giận. Nữ nhân mà, anh nuông chiều nàng, nàng coi mình là trên hết, lạnh nhạt với nàng một thời gian, xem nàng có gấp hay không?

Tạ Đoạt Thạch nghe tỷ muội Diêu Mật từ hôn, chỉ cười cười nói với Nghiêm phó tướng: “Vợ chồng trẻ bọn nó đùa giỡn ấy mà, xem ai chịu thua trước.”

Nghiêm phó tướng đáp: “Phu nhân tướng quân đúng là một người lợi hại, trước kia nghĩ cách gom góp quân tư đã nhìn ra được. Tướng quân cầu còn không được mà lại.” Nói xong cười ha hả.

Lúc vận chuyển vật phẩm quân tư, Nghiêm phó tướng tận mắt thấy cảnh Diêu Mật và Đoan quận vương gom quân tư, ấn tượng sâu sắc, bây giờ nhắc lại với Tạ Đoạt Thạch vẫn cực kỳ bội phục, nói: “Tướng quân sao không có năng lực như vậy? Một nàng dâu như thế, nên sớm cưới vào cửa mới bớt căng thẳng.”

Bọn họ đang bàn bạc thì có người đến bẩm báo rằng sứ giả triều Đại Kim đã tới kinh thành, đi theo còn có Đột Hoa vương gia.

Đột Hoa vương gia này là đệ đệ nhỏ nhất của hoàng đế Đại Kim quốc, năm nay hai mươi tuổi, là một người văn võ song toàn. Tạ Đoạt Thạch biết rõ sự tàn nhẫn của hắn, nay nghe tin hắn theo sứ giả vào kinh, không khỏi nổi lên lòng cảnh giác, sai người mời huỳnh đệ Tạ Đăng vào bàn bạc.

Tạ Đăng nghe Đột Hoa vương gia tới cũng không dám khinh thường, vội dặn dò Trần Vĩ Trần Minh cùng Tiểu Đóa tỉ mỉ chú ý đến động thái của Đột Hoa vương gia, tùy thời bẩm báo. Bởi vì vụ này, huỳnh đệ Tạ gia không thể đến Cổ phủ, càng không thể quan tâm tỷ muội Diêu Mật nghĩ thế nào.

Bên tướng quân đột nhiên lạnh xuống, không phải người đến Cổ phủ nữa, người Cổ phủ ngược lại thực sự sốt ruột, lại không thể mặt dày đi hỏi, chỉ bóng gió với con gái, sao lâu rồi không đi gặp Tạ Đoạt Thạch, có nên đi thăm một chút hay không?

Diêu Mật biết lo lắng của Cổ phủ nhân, chỉ nói: “Mẹ mẹ sốt ruột làm cái gì? Quýnh lên chỉ làm mất giá thôi.” Nói xong cũng không đề cập đến chuyện này nữa, chỉ trao đổi chuyện dọn vào nhà mới: “Mẹ mẹ nói xem lúc chúng ta dọn vào nhà mới, có nên mở tiệc rượu hay không?”

Cổ phủ nhân thoáng chốc bị dời lực chú ý, cười bảo: “Các con là cáo mệnh phu nhân, còn lĩnh hoàng mệnh viết sách, là lúc nở mày nở mặt, vào nhà mới phải bày rượu. Không cần mở lớn, chỉ cần mời mấy vị thân thích, bày mấy bàn là được.”

Tỷ muội Diêu Mật ở kinh thành chỉ quen biết người Cổ phủ và tướng quân phủ. Cổ phủ nhân nghĩ, mở tiệc rượu, mời lão tướng quân và tướng quân sự tiệc, đến lúc đó tùy cơ ứng biến, để tướng quân sai Linh Chi đi, sẽ lại êm đẹp với Diêu Mật, nhắc lại hôn sự. Bây giờ mà nhân nhượng phủ tướng quân, quả rất mất mặt.

Lại nói về Linh Chi nghe Diêu Mật từ hôn, không khỏi mừng thầm, nói với Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng: “Các ả đúng là không biết điều, sau này có mà hối hận.”

Tô Ngọc Thanh cười vui vẻ: “Các ả không như mình là loại người gì, có thể với tới tướng quân cao cao tại thượng là may mắn tu mấy đời của các ả, vậy mà từ hôn? Sợ rằng không quá mấy ngày sẽ mặt dày tới cửa. Chúng ta chỉ cần đứng xem thôi!”

Lý Phượng ở bên người tạ Nam, sớm biết Tạ Nam là một người không hiểu phòng tình, nàng ta trêu chọc vài lần không suôn sẻ, sớm đã nóng nảy, nay nghe Phạm Tinh từ hôn, lập tức mừng rỡ cười nói: “À ỉnh là công chúa à! Lại còn từ hôn.”

Linh Chi biết lòng Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng nghĩ gì, thấp giọng nói: “Ta vốn là a hoàn, đương nhiên không thể như hai muội nghĩ đến vị trí chính thê. Nhưng các muội... nếu không phải vì chuyện này, cũng không cần phải chịu thiệt làm a hoàn.”

Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng vừa nghe, lặng lẽ không nói gì. Ba người các nàng mặc dù là công thân, nhưng dù sao vẫn từng rơi vào trong tay người Đại Kim quốc, bất kể thân có trong sạch hay không, đều

không thể nghĩ đến vị trí chính thê của huynh đệ tạ gia. Hôm nay mong chờ, chẳng qua chỉ là một quý thiếp. Bây giờ huynh đệ Tạ gia cho các nàng lưu lại phủ tướng quân, chắc rằng sau này sẽ có một chỗ cho các nàng. Chỉ là nghĩ đến tỷ muội Diêu Mật xuất thân không bằng các nàng, sau này lại cười lên đầu các nàng làm chủ mẫu, tóm lại là không thoải mái.

Các nàng đang trò chuyện, có a hoàn đến bẩm: “Ba vị tỷ tỷ, huynh đệ tướng quân phải đi dự tiệc, nói rằng trong thiếp có ghi rõ mang theo nữ quyến, nên sai ba vị tỷ tỷ gia trang, theo bọn họ đi dự tiệc!”

“Đến dự tiệc nhà ai?” Chân mày Linh Chi lộ vẻ vui vẻ, mấy ngày nay, tướng quân khó gần, bây giờ chịu mang nàng đi dự tiệc, đây là?

A hoàn đáp: “Diêu phu nhân vào nhà mới, bày rượu chúc mừng, gửi thiếp mời huynh đệ tướng quân đến chung vui.”

“Diêu phu nhân nào?” Linh Chi kéo a hoàn hỏi lại: “Cô nói cho rõ ràng!”

“Chính là phu nhân của tướng quân chúng ta chứ ai!” Tiểu a hoàn vui sướng nói: “Hoàng thượng thưởng nhà cho phu nhân, tòa nhà ấy gần phủ tướng quân. Khi nào phu nhân về phủ, đến xe ngựa cũng không cần, đi vài bước là tới.”

“Diêu Mật vào nhà mới bày rượu, tướng quân dẫn chúng ta đi chúc mừng?” Linh Chi, Tô Ngọc Thanh, Lý Phượng liếc nhau, trong mắt nhau nhìn thấy vẻ khó tin.

A hoàn đi khỏi, khoe miệng Tô Ngọc Thanh cong lên vui vẻ, nàng vỗ tay nói: “Các ả từ hôn tướng quân hêuaw quá mấy ngày đã mời tướng quân đi dự tiệc, chịu không nổi rồi sao? Tướng quân lại muốn dẫn chúng ta đi dự tiệc, đây là muốn trêu người các ả. Chúng ta phải phối hợp với tướng quân bọn họ.”

Linh Chi nghe xong nở nụ cười, sờ mặt nói: “Dưỡng mấy tháng, da ta đã đỡ lên nhiều.”

Lúc trở về kinh thành, các nàng ta vừa đen vừa gầy vừa có vẻ già, không bằng tỷ muội Diêu Mật tươi non, bây giờ đã khác, không kém tỷ muội Diêu Mật, lập tức, các nàng khôi phục lại lòng tin.

Đến ngày Diêu Mật nhập trạch, mọi người Cố phủ đương nhiên đã tới đông đủ đầu tiên, vài vị phu nhân có giao tình với tỷ muội Diêu Mật cũng tới sớm. Tiếp theo là Mạnh phu nhân dẫn theo Cố Mỹ Tuyết.

Diêu Mật đang trò chuyện với vài vị phu nhân, quần gia tiến vào bẩm: “Đoan quận vương và Đức Hưng quận chúa tới!”

“La phủ La nhị gia tới!”

“Lí đại nhân và phu nhân tới!”

Ái, có đưa thiếp mấy người này đâu, nhưng bọn họ tới chúc mừng, cũng không thể sơ suất! Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi vội vàng ra ngoài nghênh đón.

Vừa nghe Đoan quận vương và Đức Hưng quận chúa tới, đám người Cố phu nhân vô cùng mừng rỡ, được vương phủ nể mặt thế này thức sự là hiếm có.

Vừa nghênh đón người Đoan quận vương vào nhà, quần gia lại bẩm: “Lão tướng quân và Nghiêm phó tướng tới!”

Tỷ muội Diêu Mật vừa nghe, vội chạy ra ngoài, thấy Tạ Đoạt Thạch và Nghiêm phó tướng thì vội vàng hành lễ, sau đó vui vẻ dẫn hai người vào trong.

Phạm Tinh lại liếc mắt ra cửa, muốn hỏi xem huynh đệ Tạ Nam tại sao không thấy, cuối cùng vẫn nhin được không hỏi.

Tạ Đoạt Thạch thấy các nàng không hỏi, cũng cố tình không nói, chỉ cười ha hả khen tòa nhà bày trí đẹp.

Khoảng một canh giờ sau, ngoại trừ huynh đệ Tạ Đăng, các tân khách đã đến đông đủ, Diêu Mật tuyên bố nhập tiệc, quần gia lúc này mới thở phò đến bẩm: “Phu nhân, ba vị tướng quân của phủ tướng quân tới!”

Người tới là khách, dù sao cũng phải rộng lượng một chút. Diêu Mật và Sử Tú Nhi liếc nhìn nhau một cái rồi mới chịu ra ngoài nghênh đón, đã thấy Tạ Đằng Tạc Thắng và Tạ Nam theo quần gia đi vào, phía sau mỗi người là một a hoàn xinh đẹp, đó là Linh Chi, Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng.

**Mình đang beta lại xưng hô, bởi vì cực ghét kiểu ta – ngươi, ta bình thường, nhưng ngươi là cảm kinh khủng, từ ngươi như muốn chửi lộn với người ta vậy. Nhưng với cổ trang mình chẳng biết chỉnh xưng hô như thế nào nên Mị hương vẫn còn dính cái ta ngươi ấy. Thôi mình quyết định đổi luôn sang hiện đại cô anh em luôn, đọc thế nào vẫn thuận hơn ta ngươi =)))) Hiện đang beta xưng hô Ác nữ Kim Tiểu Mãn, hết Ác nữ sẽ sang Mị hương, mấy chương trước mình chưa có thời gian beta, nhưng bắt đầu từ chương 58 này sẽ đổi, mọi người ai không quen chịu khó đọc nhé. ^ ^

59. Chương 59: Ghen

Chuyện huynh đệ Tạ Đằng mời bà mối tới cửa cầu hôn bị tỷ muội Diêu Mật từ chối, mọi người trong sảnh ai cũng biết. Họ đoán, sở dĩ tỷ muội Diêu Mật từ chối vì hai lý do sau: Thứ nhất, khi tỷ muội Diêu Mật bị quý nữ chen ép, huynh đệ Tạ Đằng không đứng ra giúp các nàng; thứ hai, bên người đám Tạ Đằng là ba a hoàn xinh đẹp.

Nhưng dù thế nào thì hôm nay là ngày tỷ muội Diêu Mật nhập trạch, huynh đệ Tạ gia lại mang theo ba a hoàn này đến dự tiệc, đây là tới làm người ta buồn nữa sao?

La Hãn vốn là có thành kiến với hành vi của Tạ Đằng, lúc này tới bên người Diêu Mật thì thầm: “Tiểu Mật, ta sẽ chống lưng giúp nàng, nàng chỉ cần để ý tới bữa tiệc.” Nói xong lại nháy mắt mấy cái.

Diêu Mật thấy Tạ Đằng dẫn theo Linh Chi vào, nàng vô cùng tức giận, chỉ cần môi không nói lời nào, vừa nghe La Hãn nói xong, trong bụng cảm thấy ầm ập, nàng cười trả lời: “Nếu đã vậy, tí nữa phải phiền huynh rồi.”

La Hãn vui vẻ nói: “Ta không ngại phiền phức.”

“Ta nữa.” Đoàn quận vương thấy Tạ Đằng dẫn Linh Chi vào thì hơi há hê, lại thấy La Hãn đến bên Diêu Mật, hắn cũng tiến tới, nghe xong lời của La Hãn, cũng chen miệng: “Tiểu Mật, nếu không có gì, nàng cứ đến vương phủ ở với ta, làm trắc phi của ta.”

“Quận vương gia, việc khác chờ bàn luận, hôm nay là ngày ta nhập trạch, không muốn phá hỏng tâm tình. Chút nữa còn phải mong ngài ra mặt giúp đỡ.” Diêu Mật thấy Cố phu nhân đón huynh đệ Tạ Đằng ngồi vào chỗ, lập tức ngồi thẳng người lại, nghiêng đầu cười đùa với Đoàn quận vương.

Thấy Tạ Thắng và Tạ Nam mang Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng đi vào, Cố Đông Cẩn và Cố Đông Du sớm đã nhú mào, mỗi người đi tới sau lưng Sử Tú Nhi và Phạm Tĩnh, cúi đầu nói nhỏ: “Biểu muội, hôm nay là ngày đại hỉ, đừng để ý với bọn hần.”

Tay trái Sử Tú Nhi nắm thành quyền, móng tay bấm vào lòng bàn tay, mặt không lộ vẻ gì khác thường cười với Cố Đông Du: “Biểu ca phải giúp ta, tốt nhất là cho Tạ Thắng hiểu rõ, ta còn có người muốn, không nhất định phải gả cho hần.”

Cố Đông Du lặn ra từ đông nữ nhân đánh nhau, nắm rõ lòng phụ nữ, nghe thấy lời của Sử Tú Nhi, hắn khẽ sát lại tai nàng nói thật nhỏ: “Biểu muội yên tâm, có ta ở đây, muội không những không mất mặt, mà Tạ Thắng còn nổi máu ghen tuông.”

“Cảm ơn biểu ca!” Sử Tú Nhi biết Cố Đông Du có kinh nghiệm yêu đương nam nữ, hắn đã nói vậy, chắc chắn là có thể khiêu khích Tạ Thắng nổi máu ghen, giữ thể diện cho nàng, thoáng cái sáng khoái vô cùng, thấp giọng cười trả lời: “Sau này sẽ trả ơn huynh.”

“Biểu muội, không cần khách khí.” Tỷ muội Sử Tú Nhi không giống như trước kia, hiện giờ được hoàng đế ban nhà, được thường xuyên tiến cung, cho dù nàng có lấy Tạ Thắng hay không thì vẫn là nghĩa tôn nữ của Tạ Đoạt Thạch, lấy lòng nàng chẳng có hại gì. Cố Đông Du cười hì hì nói: “Biểu muội thương ta thì nói giúp ta vài câu trước mặt Lý đại nhân.”

Sử Tú Nhi biết Cố Đông Du có tình ý với thiên kim nhà Lý đại nhân, mấy ngày nay tìm đủ mọi cách thu hút sự chú ý của Lý đại nhân, bởi vậy nàng gật đầu đáp: “Rất dễ, huynh yên tâm!”

Cố Đông Cẩn và Phạm Tinh là quan hệ bạn dì, trước đây vốn là bàn hôn sự, thiếu chút nữa định hôn, tuy rằng không thành, nhưng đối với Phạm Tinh cũng có một ít cảm giác sâu xa, nay thấy Tạ Nam dẫn Lý Phượng huỳnh hoang đi vào, hiển nhiên là coi thường người ta, bởi vậy hắn không chút do dự đứng sau lưng Phạm Tinh, thấp giọng nói: “Tiểu Tinh, biểu ca sẽ không để Tạ Nam bắt nạt muội!”

Phạm Tinh gật đầu cảm ơn Cố Đông Cẩn.

Tạ Đằng dưới sự dẫn đường của Cố phu nhân ngồi vào vị trí, thấy Diêu Mật ngồi yên không nhúc nhích, cũng không tới bắt chuyện với hắn, mà Đoan quận vương và La Hãn lại xum xoe phía sau Diêu Mật, trong lòng lập tức cuộn cuộn sóng. Hai người này muốn làm cái gì? Tiểu mật từng hiến thân, ại sống trong phủ tướng quân hơn nửa năm, mặc dù chưa chính thức vào cửa, nhưng ai mà không biết nàng là phu nhân tướng quân? Tụm lại từng bừng làm cái gì? Tí nữa cho các người bề mặt.

Tạ Thắng thấy Cố Đông Du ghé tai Sử Tú Nhi trò chuyện, Sử Tú Nhi cười đến run cả người, lập tức cảm thấy Cố Đông Du rất khiến người ta phát ghét, người này trêu hoa ghẹo nguyệt ở khắp nơi, ngay cả phụ nữ có chồng cũng muốn chọc vào, không muốn sống nữa sao?

Thấy Phạm Tinh yên lặng nghe Cố Đông Cẩn nói chuyện, Tạ Nam cực kì buồn bực, đêm đó chỉ ôm một chút đã kêu oai oái, còn gọi người bắt kẻ trộm, mà giờ lại thân mật thì thầm với biểu ca.

Linh Chi cúi đầu rũ mắt đứng phía sau Tạ Đằng, trong lòng từng bừng như mở hội. Tướng quân mang nàng đi dự tiệc, không những khiến cho Diêu Mật mất mặt, đồng thời còn gián tiếp nói cho người ta biết, nàng là nữ quyến phủ tướng quân, không chỉ là a hoàn bình thường.

Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng cũng ôm tâm tư khác, hy vọng Tạ Thắng và Tạ Nam ngay tại chỗ này xảy ra xích mích với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh.

Bầu không khí đang kì dị thì bên ngoài có người tiến vào bẩm báo: “Thánh chỉ đến!”

Tỷ muội Diêu Mật chưa kịp ra ngoài nghênh đón, Cao công công đã nhanh chóng bước vào: “Hoàng thượng truyền lệnh, chúc mừng Diêu thị, Sử thị, Phạm thị nhập trạch, ban thưởng một cặp bạch ngọc sư tử, một cặp chuỗi như ý.”

Tỷ muội Diêu Mật vội vàng tạ ơn nhận lễ vật và tạ ơn Cao công công.

Trước khi tới Cao công công đã được hoàng hậu dặn dò, nếu thấy huynh đệ Tạ Đằng ở đây, phải cố tình thêm dầu vào lửa, bởi vậy ông híp mắt cười với Diêu Mật: “Hoàng hậu có lời muốn chúc phu nhân, rằng phu nhân trước đây vì tướng quân xuất chinh, vì đại nghĩa, phải giúp tướng quân lưu hậu. Hiện nay tướng quân thắng lợi trở về có dẫn thêm mỹ nhân khác, mà phu nhân cũng không mang thai. Gần đây nghe nói phu nhân uyển cử hôn sự với tướng quân, tướng quân lại không sốt ruột, có thể thấy đôi bên không có ý với nhau. Tướng quân thì không sao, nhưng phu nhân dù sao cũng chịu thiệt. Bởi vậy truyền lệnh, nếu phu nhân có ý trung nhân khác, có thể bẩm lên hoàng thượng và hoàng hậu, hoàng thượng và hoàng hậu sẽ vì phu nhân tác chủ.”

“Tạ hoàng hậu nương nương ân trọng, nếu có ý trung nhân, nhất định sẽ bẩm lên.” Diêu Mật thoải mái vô cùng, hoàng hậu thật nể mặt mũi! Ở trước mặt huynh đệ Tạ Đằng nói như vậy chính là nói cho Tạ Đằng hay, tuy từng hiến thân, cũng không bắt buộc phải gả cho hắn, quá dễ!

Cao công công trước đây hợp tác với Diêu Mật bán quạt lá cọ của Huệ Tông hoàng đế được một nghìn lượng bạc, bây giờ Diêu Mật lại bán sách buộc chỉ, ông cũng được ít lợi, bởi vậy thiên về đám Diêu Mật hơn: “Diêu phu nhân, theo ta nhìn, mười thị vệ hoàng thượng ban thưởng đều mặt mày sáng sủa, lại có một thân công phu, tùy tiện chọn một người làm chồng cũng không tệ.” Ông vừa nói xong, thấy Tạ Đằng lạnh lùng liếc qua, đành phải dừng lại, chuyện phu thê người ta quả thực không nên quản nhiều. Thoáng chốc liền cáo từ.

Mấy vị phu nhân tới chúc mừng thấy bầu không khí kì dị, vốn là đứng ngồi không yên, mãi đến khi Cao công công tiến vào tuyên chỉ và truyền khẩu dụ của hoàng hậu, nhất thời liếc nhìn nhau, lần lượt đi chúc mừng tỷ muội Diêu Mật. Vì triều Đại Ngụy nữ nhiều nam ít, chỗ đứng của nữ tử càng ngày càng thấp, nếu

không sẽ không chịu đựng đàn ông và ưu sầu hôn sự. Bây giờ tỷ muội Diêu Mật được hôn sự tốt như vậy lại từ chối để bao dưỡng một quân đoàn đàn ông. Hơn nữa hoàng thượng và hoàng hậu còn làm chỗ dựa cho tỷ muội Diêu Mật, cho các nàng chọn hôn phu khác, bất kể như thế nào đi nữa, đây là giúp giới nữ xả uất ức. Các bà phải đứng về phe Diêu Mật.

Tỷ muội Diêu Mật mặc dù từng hiến thân, lại ở phủ tướng quân hơn nửa năm, nhưng hiện giờ các nàng được hoàng thượng ưu ái ban thưởng phủ đệ, hơn nữa vì bán sách mà trong tay cũng rủng rỉnh bạc. Có nhà có bạc có địa vị, bảo có ai không nguyện cưới các nàng chứ?

Tâm trạng Tạ Đằng trầm xuống, đang định mở miệng, lại thấy La Hân đoạt trước một bước, ở trước mặt mọi người nói: “Tiểu Mật, hãy suy nghĩ về ta!”

Nếu là người khác nói câu này, Tạ Đằng sẽ không để ý, nhưng La Hân lại khác, La Hân trước đây si mê Tạ Vân, sau này lại điên cuồng muốn cưới Diêu Mật, Tạ Đằng sao có thể bỏ qua. Thấy La Hân còn định nói thêm, Tạ Đằng không nhịn được bước nhanh về phía trước, chắn ngang La Hân và Diêu Mật, lạnh lùng lên tiếng: “La nhị gia, chuyện phu thê giữa ta và Tiểu Mật, người không nên dính vào.”

“Phu thê cái gì? Các người không phải còn chưa bái đường sao?” La Hân bước đến bên Diêu Mật nói: “Tiểu Mật, nàng nghĩ xong thì trả lời cho ta biết, ta sẽ sai bà mối tới cửa cầu hôn.”

Cố Đông Du thấy bọn họ ầm ĩ, bởi vậy nháy mắt với Sử Tú Nhi rồi bước tới cạnh Tạ Thắng, cười nói: “Nhị tướng quân nếu đã đối với Tú Nhi vô tình, ta đây hiển nhiên là muốn cùng nàng nhắc lại hôn sự. Đến lúc đó, còn phải mời Nhị tướng quân tới uống rượu mừng.” Được tranh nữ nhân với Nhị tướng quân, cũng vô cùng có mặt mũi!!!!

Sắc mặt Tạ Thắng càng lúc càng âm trầm, hận không thể cho Cố Đông Du một đấm, tiểu tử này góp vui làm cái gì? Bởi vậy nói: “Tú Nhi làm phu nhân tướng quân nửa năm, sao có thể gả cho người khác? Biểu ca nói đùa.”

Cố Đông Cẩn thấy Phạm Tinh hơi bất an, liền trấn an nàng: “Có chỗ dựa hoàng thượng và hoàng hậu, hơn nữa lão tướng quân còn là nghĩ tổ phụ của muội, Tam tướng quân không làm gì được muội đâu. Yên tâm đi!”

Tạ Nam thấy hai người họ tùm lại trò chuyện, một hơi tức giận không có chỗ nào trút ra, bỗng nhiên thấy ghét mùi hương thơm nồng trên người Lý Phượng, cau mày nói: “Cô trét trên người cái gì vậy? Hun chết ta. Đứng xê ra.”

Thấy bầu không khí càng lúc càng bất thường, Cố phu nhân nóng nảy, đi qua kéo Diêu Mật nói: “Hôm nay là ngày nhập trạch đại hỉ, ít nói chuyện không quan trọng lại đi.”

“Khai tiệc!” Diêu Mật vội vàng phân phó, cười vui vẻ mời mấy vị trưởng bối ngồi vào ghế đầu, mình cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ngồi vào ghế chủ tọa, đám Cố phu nhân ngồi kế bên.

Đoan quận vương và La Hân cất lại tâm tư, trong bữa tiệc ăn cần đủ kiểu, vừa gấp rau, vừa gỡ xương cá cho Diêu Mật, vừa trò chuyện với nàng, tóm lại, phải làm cho huynh đệ Tạ gia tức ói máu mới thôi.

Tạ Đằng quả thật rất bức dọc. Hai người này ngay trước mặt hắn lại dám xum xoe lấy lòng Diêu Mật, không biết sau lưng hắn còn làm thành cái dạng gì?

Cố phu nhân sai người đưa rượu và thức ăn ười vị thị vệ. Thật ra Cao công công nói cũng có lí, nếu không gả cho tướng quân, chọn trong mười người này làm con rể cũng không tồi.

Mười thị vệ được rượu và thức ăn, phái hai vị đi vào cảm ơn Diêu Mật. Cũng là hai vị lang quân khôi ngô tuấn tú.

A, hai thị vệ này đẹp trai ha. Chọn làm chồng cũng chẳng thiệt gì. Diêu Mật đảo mắt, lập tức sai a hoàn bưng mâm bánh ngọt cho hai người.

Tạ Đằng mím chặt môi, nhìn thế nào cũng thấy hai thị vệ này càng nhìn càng đáng ghét.

Sử Tú Nhi đột nhiên nhớ đến trước kia nói cùng nuôi trai lơ với Diêu Mật, cũng đánh mắt nhìn hai thị vệ này mấy lần. Thoảng cái ngẩng lên, đã thấy Tạ Thắng liếc mắt qua đây, ánh mắt vô cùng hung dữ, liền hấp

háy mắt với hân, hừ hừ, đừng chọc bà, chọc bà bà nuôi trai lơ cho người nhìn giờ.

Phạm Tinh cũng theo ánh mắt của Sử Tú Nhi nhìn hai thị vệ rồi lặng lẽ thu hồi tầm mắt, lập tức thấy Tạ Nam trừng mắt với nàng, liền cúi đầu, huynh hung dữ vậy làm gì? Huynh mang a hoàn đến dự tiệc còn không cho ta nhìn người khác sao?

Sử di nương đang dự tiệc, ngoắc tay gọi một bà tử tâm phúc đến dặn dò: “Lặng lẽ ra tiệm thuốc mua một bao bã đậu, lựa lúc người ta chưa phát hiện bỏ bã đậu vào trong trà, bưng cho ba vị a hoàn tướng quân mang tới, nhìn các nàng uống xong tới báo lại cho ta.”

60. Chương 60: Ngựa Ngáy

Tiệc rượu xong xuôi, Lý đại nhân cùng phu nhân cáo từ trước tiên, tiếp theo là vài vị phu nhân có chút giao tình với Diêu Mật thấy bầu không khí hơi tế nhị – không muốn dính vào – cũng giả lả cáo từ. Mấy người này đi khỏi, chỉ còn lại người Cố phủ và tướng quân phủ, cùng với Đoan quận vương, Đức Hưng quận chúa và La Hân. Những người này nhiều chuyện thành thói, không câu nệ tiểu tiết, mỗi người cứ nói tới nói lui.

Sử di nương sai người mời tỷ muội Linh Chi xuống dưới dùng cơm, sau đó đi thăm dò, thấy bà tử đi mua bã đậu mãi chưa về thì cần nhân: cụ bà này càng ngày càng lè mề, cả buổi trời mà chưa thấy cái mặt đậu cả.

Tỷ muội Linh Chi đứng suốt bữa tiệc, bụng đã đói, nhưng các nàng thân là a hoàn, không thể ngồi vào bàn, nên đành phải cam chịu theo a hoàn đi xuống phía dưới cùng vài bà tử có mặt mũi dùng cơm. Tô Ngọc Thanh cũng có đầu óc, cười đùa nói chuyện với một bà tử hiền lành: “Hoàng thượng ban tào phủ đệ này cho ba vị phu nhân, ba vị phu nhân thật may mắn. Chẳng lẽ sau này ba vị phu nhân xuất giá, nơi này phải làm sao?”

Bà tử cười trả lời: “Cỗ nương lo nhiều rồi.” Cô phu nhân đã nói, trong phủ không cần người hầu nhiều chuyện, bà sẽ không nói với Tô Ngọc Thanh.

Huệ Tông hoàng đế ban nhà cho ba người Diêu Mật, Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đã bàn riêng, nếu ba người không lấy chồng, nơi đây tất nhiên là nhà của ba người. Nếu gả đi, nơi đây sẽ là nhà mẹ đẻ, sau này là đường lui cuối cùng của các nàng. Sinh thời các nàng tuyệt đối không bán tòa nhà này.

Lúc này, Cố phu nhân đang dẫn mọi người vào vườn ngắm hoa. Chỗ này gần với phủ tướng quân, ngọn nguồn nơi đây Tạ Đoạt Thạch nắm rõ như lòng bàn tay, ông nói: “Phủ đệ này từng là nơi ở của một vị quan nhị phẩm tiền triều, sau khi ông ta cáo lão hồi hương, nơi này trở thành không người ở. Những cái khác thì thôi, nhưng vườn này trồng rất nhiều hoa cỏ quý hiếm, có những cây có niên đại hàng mấy thế kỉ. Không ngờ hoàng thượng lại ban nơi này cho các con. Sau này ta mà nhớ Tiểu Mật, chỉ đi vài bước đã tới, không cần phải cưỡi ngựa làm gì ệt!”

Diêu Mật cũng rất thích tòa nhà này, nàng tiếp lời: “Chăm sóc khu vườn này toàn là những hoa tượng lão làng, vẫn luôn đến phủ mỗi tháng. Con tiếp quản, khế thân của bọn họ chuyển hết sang tay con. Con nhìn rồi, rất trung hậu, con cũng bớt lo lắng.”

Vào vườn, mọi người tùy sở thích tản ra ngắm hoa.

“Đại ca, các nàng ấy thật kiêu ngạo!” Tạ Thắng nhíu cặp lông mày lười mác, thì thầm với Tạ Đằng: “Không thể để các nàng ấy tùy ý được!”

“Đừng trúng kế, các nàng ấy lạt mềm buộc chặt đấy! Muốn chúng ta sót ruột, nổi máu ghen ấy mà!” Tạ Đằng đi dạo ngắm hương hoa, đã bình tĩnh trở lại: “Dù vậy, phải nói chuyện rõ ràng với các nàng mới được!”

Tạ Thắng nghe xong liền thư thái, thấp giọng nói: “Ta đã nói rồi mà, đã hiến thân, lại không chịu nhanh chóng gả vào phủ, mà đi trêu ghẹo người ta chọc ta nổi khùng, đây không phải là quá ngốc sao? Té ra là lạt mềm buộc chặt.”

Tạ Nam nghe hai ca ca nói vậy thì thở phào một hơi. Minh đường đường là tướng quân, nữ nhân nào lại không thích? Nếu thua trên tay Phạm Tinh, chẳng phải là khiến người ta chê cười?

Thấy Tạ Thắng và Tạ Nam đã bình tĩnh, Tạ Đằng dè dặt giọng nói: “Những nam tử tài mao song toàn như chúng ta bao nhiêu cô nương lại không muốn gả, chỉ khổ là không có cơ hội thôi. Các nàng ấy sao mà ngoại lệ được? Vả lại lúc đầu, không phải các nàng ấy vì ái mộ chúng ta mới tiến vào phủ tướng quân làm a hoàn đó sao? Các nàng ấy miệng thì bảo ái mộ ông nội, nhưng ta nghĩ kĩ rồi, nào có đạo lý trẻ không yêu lại yêu già? Bởi vì ái mộ chúng ta, lúc đó mới không do dự hiến thân cho chúng ta. Bây giờ thế này là muốn chúng ta nhượng bộ, cho các nàng có thể diện ấy mà!”

“Đại ca, vậy phải làm sao?” Tạ Nam nhìn lương đình cách đó không xa, Phạm Tinh đang dẫn Đức Hưng quận chúa đi ngắm hoa, nàng cười rức rờ như hoa, bỗng nhiên không rõ tư vị trong lòng, nha đầu ngốc này sao lại chưa từng cười với ta như vậy?

“Đây là chuyện nhà chúng ta, để tránh người ngoài chê cười, phải lặng lẽ giải quyết thật êm thấm.” Tạ Đằng sờ cằm nói: “Để ta một mình nói chuyện với Tiểu Mật là được.”

Một nơi khác, Diêu Mật và Sử Tú Nhi nấp sang một bên trò chuyện, Diêu Mật nói: “Sử tỷ tỷ, Tạ Thắng vừa thấy biểu ca nói chuyện với tỷ, hai tròng mắt thiếu chút nữa thì rớt xuống, ta buồn cười chịu không nổi.”

Sử Tú Nhi đẩy Diêu Mật: “Còn hai tròng mắt của Tạ Đằng rớt luôn ấy kìa! Đoan quận vương nói với muội một câu, mí mắt hẳn lại giật một cái, nhìn thật hả giận!”

Diêu Mật nở nụ cười, cúi đầu nói: “Linh Chi trở nên đẹp hơn, tỷ thấy không?”

Sử Tú Nhi cầm tay nàng cười cười: “Kệ nàng ta đi! Chỉ là một a hoàn, không đáng để chúng ta bận tâm!”

“Tỷ nói phải.” Diêu Mật tỉnh người lại, hái một đóa hoa cài lên tóc Sử Tú Nhi, lui ra sau hai bước ngắm nhìn rồi tán thưởng: “Thật xinh đẹp!”

Sử Tú Nhi tí mắt: “Muội khen hoa hay khen ta?”

“Đương nhiên là khen hoa.” Diêu Mật cười ha hả, nói xong thì thấy Tạ Thắng nhìn sang, lập tức cúi người nói bên tai Sử Tú Nhi: “Có người nhìn tỷ.”

“Để cho hắn nhìn.” Sử Tú Nhi cười đến ngọt ngào, nói vào tai Diêu Mật: “Thứ không chiếm được mới là tốt nhất.”

Diêu Mật che miệng cười, đáp: “Phải khiến tâm hắn ngứa ngáy.”

Sử Tú Nhi xoay đầu, không chỉ có Tạ Thắng nhìn qua, cả Tạ Đằng cũng vậy, nàng cười một tiếng, cũng ngắt một đóa hoa cài lên tóc Diêu Mật, đang muốn nói chuyện thì thấy một con bướm bay tới dừng trên hoa của Diêu Mật, hai cánh rung rinh, tức thì ‘Woah’ một tiếng: “Đẹp quá!”

“Quả thật rất đẹp!” Tạ Đằng theo tiếng nói đi tới, thấy bướm bướm bay đi, liền gọi Diêu Mật, sau đó nói với Sử Tú Nhi: “Ta có chuyện muốn nói với Diêu Mật, phiền muội tránh đi một lúc.”

Sử Tú Nhi nhìn Diêu Mật, thấy nàng gật đầu mới đi ra ngoài.

Cách đó không xa, người thấy bọn họ đứng ở bụi hoa nói chuyện, cũng không quấy rầy, chỉ tránh đi chỗ khác. Vợ chồng son có chuyện nên giải quyết, rồi nhanh chóng mời bà mối tới cửa cầu hôn, bái đường thành thân mới phải.

Sắc xuân căng tràn, bướm bướm nhảy múa, hương hoa vờn quanh mọi người trong vườn. Không hiểu sao, tâm tình Tạ Đằng trở nên khá hơn, hắn nhìn Diêu Mật, thấy nàng ăn mặc xinh đẹp, tư thái phong lưu, dung mạo như tranh vẽ, so với lần đầu tiên gặp nhau ý vị hơn một phần, trong lòng lập tức mềm nhũn, giọng nói âm áp: “Tiểu Mật, đừng đùa nữa. Sáng mai ta lại mời bà mối đến cửa cầu hôn, nàng mau chóng đồng ý xuất giá thôi!”

Diêu Mật đáp: “Tướng quân cảm thấy ta không lấy chồng sẽ không sống nổi sao?”

Chóp mũi Tạ Đằng ngửi được mùi hương lạ lùng, đã hơi đứng núi này trông núi nọ, miệng lại nói: “Nói vậy là thế nào?”

Diêu Mật sóng mắt đưa liếc nhìn Tạ Đằng, rồi quay đầu nhìn bướm bướm đang bay chập chờn, sau một lúc lâu nói: “Trước đây vì sợ quan phủ cưỡng ép hôn sự, gả phải người không hợp mà vô cùng sốt ruột,

mẫu thân ta còn lấy cái chết để uy hiếp, ta rơi vào đường cùng bắt buộc phải cùng Sử tử tử và Phạm muội muội vào phủ tướng quân làm a hoàn. Tất cả chỉ vì né tránh hôn nhân. Sau này trước khi tướng quân ra trận, vì đủ loại nguyên nhân nên hiến thân, lúc đó, cũng thật sự ái mộ tướng quân. Nhưng bây giờ đã khác, không nhất định không thể không gả.”

Tạ Đằng nghe Diêu Mật không giống giả bộ, lòng liền trầm xuống, mở miệng nói: “Nàng rốt cuộc là muốn như thế nào, nói thật cho ta biết!”

“Tướng quân, nữ nhi muốn gả chồng, là vì muốn có một nơi để dựa vào. Còn một nguyên nhân khác, là vì ái mộ người ấy, nên bất chấp mọi thứ để gả cho người ấy.” Diêu Mật hôm nay thấy Tạ Đằng dẫn Linh Chi đi dự tiệc, lòng nàng đã hơi lạnh, bây giờ lại thấy dáng vẻ người rõ ràng muốn lấy, lại giả vờ làm cái gì của hắc, lòng ái mộ liền hoàn toàn sụp đổ, không muốn giữ lại tình cảm này, chỉ nói: “Hoàng thượng phong ta là cáo mệnh phu nhân, mỗi tháng có bổng lộc. Bây giờ tòa nhà này, khế ước cũng đã ghi tên ta. Ta trước kia bán sách được bạc, sớm đã sai người mua ruộng mua đất. Mười mấy tên thị vệ ăn bổng lộc trong cung, bảo vệ nơi này an toàn, còn nô tỳ bà tử, khế ước bán thân đều nằm trên tay ta, không dám có dị tâm. Vả lại, ta có hoàng thượng và hoàng hậu chống lưng, lão tướng quân là nghĩa tử phụ, nếu tướng quân bằng lòng, ta sẽ gọi ngài một tiếng nghĩa huynh. Chỉ cần kinh doanh phát đạt, ăn mặc không lo. Sau này nhận nuôi một đứa bé, có người kế thừa, chết có người lo hương quả. Cuộc sống tự do thoải mái như vậy, tại sao phải lập gia thất?”

“Không có nam nhân che chở, các nàng...” Tạ Đằng thấy Diêu Mật nói nghiêm túc liền cảm thấy không ổn, muốn nói nhiều hơn nhưng lại nghèo từ, nha đầu này nói đầy lí lẽ, nàng không lấy chồng, cũng sống thoải mái như ai.

Thấy Tạ Đằng nói không tận ý, Diêu Mật cười nói: “Phụ thân huynh đệ ta là nam nhân, ngoài ra tử phụ và hai biểu ca ở Cổ phủ cũng không phải hạng người không có năng lực, có thể che chở tử muội chúng ta. Còn nữa, Đoan quận vương nói rằng muốn nhận ta làm nghĩa muội, nếu như vậy, dựa vào thế lực Tuyên vương phủ, che chở chúng ta chẳng là việc gì.” Nói xong lại nhún mi, nghĩ đến trước kia từng tiếp xúc da thịt với Tạ Đằng, câu khó mở miệng kia vẫn phải nên nói ra thôi, bởi vậy nói tiếp: “Nếu ngày nào đó ta cần nam nhân, thật ra cũng có thể nuôi trai lơ.”

Diêu Mật vừa dứt lời, cả người Tạ Đằng căng cứng, đứng âm u bất động, thật lâu sau mới lên tiếng: “Phải thế nào nàng mới chịu thay đổi suy nghĩ?”

Diêu Mật thấy tay Tạ Đằng siết thành quả đấm, ánh mắt như muốn ăn thịt người, trong nháy mắt tưởng chừng như sẽ bóp cổ nàng, lại thấy hắc nghiêng răng lên tiếng mới thở phào, yên lặng lùi sau một bước, cười yêu kiều: “Tướng quân cho rằng, ta cần thay đổi suy nghĩ sao?” Ha ha, người sống với nha đầu Linh Chi kia cho tốt đi, nổi giận làm cái gì?

Tạ Đằng hỏi gần từng chữ: “Nàng không hối hận?”

“Chỉ cần tướng quân không lợi dụng cường quyền, không lợi dụng sai sử, không quấy nhiễu chúng ta, chúng ta sẽ được sống vui vẻ, tại sao phải hối hận.” Diêu Mật thấy Tạ Đằng nắm chặt tay, nổi hết gân xanh, có hơi sợ hãi, lại lùi từng bước, ổn định tinh thần nói: “Với thân phận và địa vị như vậy của tướng quân, cùng tướng mạo của ngài, kiếm lập được công lớn, muốn thành thân với ai thì chỉ cần một câu nói. Ta thật sự không muốn trèo cao. Bây giờ nói ra cũng tốt.”

Tạ Thắng và Tạ Nam đứng trò chuyện cách đó không xa, thấy Tạ Đằng và Diêu Mật dường như có tranh cãi, một lúc sau, Diêu Mật quay lưng bỏ đi, còn Tạ Đằng đứng tại chỗ ngăn người, hai người liếc nhìn nhau rồi chạy tới chỗ Tạ Đằng, hỏi: “Đại ca, lại sao vậy?”

“Ba người muốn nuôi trai không lấy chồng.” Tạ Đằng gần như hét gầm lên, duỗi tay bẻ một cành hoa rồi vứt xuống dưới chân, đập đập giậm giậm cho tới khi cành hoa chìm vào trong đất bùn không thấy đâu mới nghiêng răng kèn kẹt nói lại lời của Diêu Mật.

Tạ Thắng và Tạ Nam nghe xong cũng đứng sững sờ không lên tiếng.

Tạ Đằng bẻ tiếp một cành hoa, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, Diêu Mật là người của hắc, chỉ cần hắc thả một ít tin đồn, ai không muốn sống nữa mới dám tới nhà nàng làm khách. Còn trẻ con, hà hà, nàng muốn trẻ con, hắc cho nàng trẻ con.

Tạ Thắng thấy vẻ tức giận trên mặt Tạ Đằng dần dần biến mất thì cảm thấy kì quái, hỏi: “Đại ca có cách gì sao?”

Tạ Đằng gật đầu: “Tối đa là ba tháng, ta sẽ bắt nàng cầu xin ta cưới nàng.” Có bầu sanh con, nàng dám không lấy chồng sao?

Ba người đang nói chuyện thì một tiểu a hoàn vô cùng khiếp đảm chạy tới bẩm: “Ba vị tỷ tỷ tướng quân mang tới bất thành linh bị đau bụng, nhìn có vẻ không ổn, phu nhân sai nô tì tới đây hỏi là đi mời đại phu, hay đưa về phủ tướng quân?”

Diêu Mật cũng nhanh chóng nghe chuyện ba người Linh Chi bị tiêu chảy, che miệng cười không thôi, nói: “Diêu phủ chúng ta không phải là nơi các nàng có thể ăn. Đáng đời!”

Cố phu nhân khuyên nhủ: “Các nàng ấy dù sao cũng do tướng quân mang tới, không thể quá đáng, vẫn nên mời đại phu xem bệnh cho các nàng, đỡ hơn rồi đưa về phủ tướng quân.”

Diêu Mật cười xong thì sai người mời đại phu, người xảy ra chuyện ở Diêu phủ, cũng không thể không quan tâm.

Đại phu nhanh chóng đi tới, không cần nói cũng tự đi chẩn bệnh cho tỷ muội Linh Chi.

Tạ Đoạt Thạch nghe tỷ muội Linh Chi bị tiêu chảy, lắc đầu cười khổ, nói với Nghiêm phó tướng: “Đám Linh Chi này tới nơi ấy là tự mình chuốc lấy khổ. Đau bụng là vẫn còn nhẹ.”

Nghiêm phó tướng cười “ha ha” nói: “Nếu là lão phu nhân năm đó, nhất định sẽ không tiêu chảy đơn giản như vậy đâu.”

Tạ Đoạt Thạch đang muốn tung hứng lại thấy quần gia lật đật chạy tới, lập tức hỏi: “Khẩn trương cái gì?” Lẽ nào đám Linh Chi thật không đơn giản là tiêu chảy thật?

61. Chương 61: Ăn Hiếp

“Lão tướng quân, Linh Chi cô nương tìm không thấy tướng quân thì tìm lão tướng quân, cầu xin lão tướng quân làm chủ cho các cô ấy.” Quần gia hơi khó xử, xấu hổ nói: “Hôm nay là ngày phu nhân nhập trạch, xảy ra chuyện thế này là lỗi của chúng nô.”

“Chuyện thế nào?” Tạ Đoạt Thạch lắc đầu, quả nhiên là có chuyện.

Quần gia lau mồ hôi bẩm: “Ba vị cô nương đầu tiên là bị tiêu chảy, sau khi đại phu chẩn bệnh, a hoàn bưng thuốc đến cho ba người, ai dè lại lỡ tay làm vỡ chén thuốc, thang thuốc rất nóng, khiến tay Linh Chi cô nương bị phỏng. Mọi người tìm thuốc mỡ bôi tay cho Linh Chi cô nương, không biết kẻ nào mà ban ngày lại đốt cây đèn trên bàn, có người cầm quạt quạt cho Linh Chi cô nương, vừa phẩy một cái, quạt dính vào lửa, ‘phình’ một tiếng bốc cháy lên cao, lửa bắn vào tóc Tô cô nương, trong chớp mắt cháy rụi một lọn tóc.”

“Lý Phượng không có việc gì sao?” Tạ Đoạt Thạch lấy làm lạ, trong ba người này, Lý Phượng là ngạo mạn nhất, lúc này sao lại tránh được một kiếp?

“Lý cô nương còn thảm hại hơn.” Trần quần gia lại toát mồ hôi, ông lấy tay áo lau qua rồi tiếp tục: “Vừa thấy ngọn lửa bắn lên cao, Lý cô nương giành đi dập lửa, ai ngờ khi đứng lên, đứng lúc lại có a hoàn bưng chậu nước đến gọi lên đầu Lý cô nương, nước bắn ra làm ướt giày Lý cô nương, đế giày trơn trượt, cả người cô trượt té xuống đất, miệng đập vào cạnh ghế, rách toạt cả mảng to, chảy rất nhiều máu, nhìn thấy mà phát hoảng. Vì sợ động vết thương, không dám khóc lớn, chỉ ào ào rơi lệ.”

Tạ Đoạt Thạch nghe xong cũng thẫn thờ mồ hôi, dặn dò: “Để đại phu xem cho các nàng, xong thì sai người đưa các nàng về phủ.” Kéo dài nữa, sợ càng thêm nhiều chuyện.

Khi quần gia đáp lời lui xuống, Nghiêm phó tướng lắc đầu than: “Ba vị phu nhân rõ ràng là không thích ba a đầu này, sao tướng quân bọn họ lại không hiểu, còn dẫn các nàng vào phủ?”

Tạ Đoạt Thạch cười trả lời: “A Đằng chúng nó sai bà mới đến Cố phủ cầu hôn, không biết vì sao bị từ chối. Ba đêm A Nam chạy đi hỏi Tiểu Tinh, nghe Tiểu Tinh nói không thích Lý Phượng, lúc trở về liền muốn

tổng Lý Phượng đi, nhưng ngờ đâu Đột Hoa vương gia lại theo sứ giả vào kinh, đành phải tiếp tục giữ các nàng ở lại phủ tướng quân.”

Nghiêm phó tướng lập tức hiểu được. Trước đây bởi vì tỷ muội Linh Chi báo tin, Đại Kim quốc mới trở tay không kịp. Dù rằng hai nước đã kí kết hòa ước, nhưng cũng không ngăn được người Đại Kim quốc căm thù tỷ muội Linh Chi. Đột Hoa vương gia theo sứ giả thăm Đại Ngụy, tới kinh đô nghe ngóng vài ngày, biết được tình hình mấy ngày nay của tỷ muội Linh Chi, hẳn mặc dù không thể tự tay giết chết tỷ muội Linh Chi, nhưng có thể dùng thủ đoạn mua tử sĩ giết chết tỷ muội Linh Chi. Ba người Linh Chi chỉ có ở phủ tướng quân mới được an toàn.

“Đã vậy, phải đợi Đột Hoa vương gia và sứ giả rời kinh thành, mới đưa tỷ muội Linh Chi đi được.” Nghiêm phó tướng lo lắng: “Chỉ là, như vậy sẽ khiến ba vị phu nhân hiểu lầm. Tướng quân bọn họ...”

Tạ Đoạt Thạch thoải mái: “Đừng lo cho chúng nó. Ba tiểu tử kia kiêu căng ngạo mạn, không để chuyện nữ nhi ở trong lòng, lần này phải để chúng nó buồn bực chết mệt trong tay tỷ muội Tiểu Mật, sau này mới tích được kinh nghiệm.”

Đang nói chuyện, quân gia lại hấp tấp chạy tới, hổn hển nói: “Lão tướng quân, nguy rồi! Đột Hoa vương gia tới phủ tướng quân bái phỏng lão tướng quân và tướng quân, lại nghe lão tướng quân và tướng quân sang đây dự tiệc, thì vội vàng đi qua, giờ đã tới cửa chính.”

Nghiêm phó tướng nghe xong liền đổi sắc mặt, nói với Tạ Đoạt Thạch: “Lão tướng quân, lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, chi bằng cẩn thận đề phòng thì hơn.”

Tạ Đoạt Thạch khoát tay: “Đây là địa bàn của chúng ta, sợ hấn làm gì?” Nói xong thì dặn dò quân gia: “Sai hạ nhân canh chừng không cho các nàng chạy loạn. Mặt khác, đi nói với Đoan quận vương và La nhị gia, rằng Đột Hoa vương gia đã tới.”

Một nơi khác, Tiểu Dao thấy Đột Hoa vương gia đã vào Diêu phủ thì nhanh chóng chạy ra vườn, thấy Tạ Đằng đang tản bộ, lập tức bấm báo: “Tướng quân, Đột Hoa vương gia tới!”

“Tới nhanh lắm.” Tạ Đằng trầm giọng ra lệnh: “Để Trần Vĩ và Trần Minh trông chừng ba tỷ muội Linh Chi, không được xảy ra sai sót.”

Tiểu Dao đáp một tiếng, loáng cái đã không thấy đâu.

Tạ Thắng nhìn sắc trời, hừ giọng: “Ngày chưa tàn mà Đột Hoa vương gia đã hết kiên nhẫn. Chẳng lẽ nghĩ rằng nơi này không phải phủ tướng quân thì có thể dễ dàng hành động sao?”

Tạ Nam lắc đầu nói: “Đột Hoa vương gia sốt ruột ấy mà. Chắc chắn!”

Tạ Đằng phát tay: “Đi, nghênh hấn!”

Bên cửa hông một sương phòng nhỏ đứng đầy các bà tử đang phân trần: “Chúng ta cũng ăn mấy thức ăn kia nhưng không hề gì. Điều này chứng tỏ là không phải thức ăn có vấn đề, mà là do thể trạng ba vị cô nương quá yếu, dạ dày không tốt nên mới bị tiêu chảy.”

Linh Chi mới uống thuốc xong, đợi một lúc lâu mới hết phải đi nhà xí, nhưng hai chân lại mềm nhũn, cộng thêm bàn tay bị phỏng đang nhói từng cơn, trong lòng bực không thể tả, nhưng lại nén khóc, lạnh lùng lên tiếng: “Qua cửa là khách, tuy chúng ta là a hoàn, nhưng cũng là a hoàn của tướng quân, có chuyện gì tướng quân tự có cách xử lí, các người lại hạ thủ như vậy, không sợ tướng quân và phu nhân các người xảy ra hiềm khích sao?”

Ồi sợ quá đi thôi~! Các bà tử thăm phần nộ, ai mà không biết vì ba ả a hoàn các người mà phu nhân mới tức giận từ hôn tướng quân? Không chính các người một trận ra trò, các người coi thường Diêu phu nhân chúng ta để bắt nạt thì sao?

Tô Ngọc Thanh không tìm thấy gương nên soi người dưới chậu nước, thấy tóc mai của mình cháy rụi, nhìn như cắm một bông hoa đen thùi lù trên đầu, nàng ta vô cùng ư rữ, hận đến thấu xương, cố gắng lắm mới nhìn được không trào nước mắt. Dù sao đi nữa cũng không được để mấy bà tử thấy mình khóc, chuyện này so với cháy tóc còn mất mặt hơn. Người ta nói điều chủ ác nô, ngoài Diêu phủ ra thì còn ai vào đây chứ. Cứ tưởng theo tướng quân tới, ba ả Diêu Mật sẽ không dám ra tay chọc tướng quân tức giận, không ngờ

các ả lại phách lối như vậy, dám sai bà tử ức hiếp người khác. Tóc bị cháy, vài tuần chưa thể dài ra được, vừa hay cho người khác thấy, ả Sử Tú Nhi ăn hiếp người khác như thế nào.

Miệng Lý Phượng bị rách, sau khi đắp thuốc thì không dám mở miệng nói chuyện, vì sợ động đến vết thương, sau này để lại sẹo, chỉ mím chặt môi, quét mắt nhìn đám bà tử, nếu ánh mắt có thể giết người, nàng ta sẽ giết hết đám bà tử này. Nhớ khi các nàng làm nô tỳ ở nước Đại Kim, cũng chưa từng bị bắt nạt như vậy. Người Diêu phủ là cái thá gì mà dám ăn hiếp các nàng? Nếu Tạ Nam không giúp nàng ta, nàng ta sẽ đến cửa quan phủ đánh trống kêu oan, để cho cả kinh thành biết, người ta đối xử với công thần như thế nào. Ba ả đàn bà từ hôn tướng quân kia độc ác như thế nào.

Lại nói đến Tạ Đằng và Diêu Mật sau khi đón tiếp Đột Hoa vương gia trở vào, chủ khách chia nhau ngồi xuống, sai người dâng trà, cảnh tượng rất náo nhiệt. Những ả hoàn bưng trà đứng ngoài sảnh cũng muốn tận mắt nhìn xem người nước Đại Kim có phải ba đầu sáu tay hay không, vì thấy Đột Hoa vương gia cỡ hai mươi lăm hai mươi sáu, mắt hẹp mũi khoằm, nhưng mặt đầy ý cười, nói giọng địa phương, tức thì lạng lẽ bàn luận: “Thì ra vương gia Đại Kim quốc là thế này, nhìn chẳng bằng tướng quân nhà ta!”

“Hừm!” Bà quản gia thở ra mấy hơi, thấy đám ả hoàn yên tĩnh trở lại, lúc này mới liếc mắt nhìn trộm tình hình trong phòng, thấy Đột Hoa vương gia vừa nói chuyện vừa cười với Diêu Mật: “Nghe nói hôm nay là ngày phu nhân nhập trạch, mạo muội đến đây, xin thứ lỗi!”

Biết mạo muội là tốt rồi. Diêu Mật bực mình, ngoài mặt lại nói vài câu khách sáo, chốc lát lại liếc Tạ Đằng, chuyện này là sao? Vị vương gia này không giống loại người hay đi phá cửa nhà người khác. Vậy rốt cuộc là đến đây với mục đích gì?

Tạ Đằng nhìn trấn an Diêu Mật, sau đó đứng lên cười nói: “Trời đã không còn sớm, chúng ta phải cáo từ, vương gia nếu không ngại có thể đi cùng.”

Đột Hoa vương gia khoát tay đáp: “Chủ nhân thịnh tình, tướng quân lại thay mặt đuổi khách, như vậy không được đâu!” Nói xong lại cười ha hả với Diêu Mật: “Nghe nói phủ này của phu nhân là do hoàng thượng ban tặng, khắp vườn đầy danh hoa, tiểu vương xưa nay rất yêu hoa, mong một lần được thưởng thức, chẳng hay phu nhân có đồng ý?”

KHÔNG! Diêu Mật rống một tiếng trong bụng. Miệng lại không nói được như vậy, chỉ ậm ừ trả lời: “Vương gia quá khen, trong vườn chẳng qua chỉ là vài cọng hoa cỏ bình thường, chẳng phải loại gì quý hiếm.” Hai nước Đại Kim vài Đại Ngụy đánh nhau vài chục năm, tử thương vô số, đâu có kí hòa ước, thù hận vẫn không tiêu, nay lại cùng nhau ngắm hoa uống trà trò chuyện phiếm được sao?

Đột Hoa vương gia lại cười ha hả: “Phu nhân nói là hoa cỏ bình thường, nhưng theo tiểu vương, chỉ sợ là kỳ hoa dị thảo.”

“Tiểu Mật, làm chủ phải tùy khách, vương gia nếu muốn nhìn, cho ngài xem thì có làm sao.” Tạ Đằng thấy Tạ Thắng và Tạ Nam tức giận ra mặt, sớm đã dùng tay ra hiệu, bảo bọn họ an tâm, miệng lại trò chuyện với Diêu Mật, ra dáng nam chủ nhân khuyên nữ chủ nhân đãi khách chu đáo.

Đột Hoa vương gia này hung hăng khăng khăng đòi thưởng hoa trong vườn, rõ ràng là có ý xấu, vẫn phải dẫn hắn đi sao? Diêu Mật không có chút ấn tượng tốt nào đối với người Đại Kim, nếu không phải vì bọn chúng, nước Đại Ngụy sao phải hi sinh nhiều nam tử đến như vậy? Nếu không phải vì bọn chúng, nữ tử Đại Ngụy sao phải sầu khổ, sao phải xuất đầu lộ diện*? Nếu không phải vì bọn chúng, nàng sao phải chỉ vì tìm một vị hôn phu, mà bất chấp mặt mũi? Bây giờ lại để cho vương gia cường đạo này xem những bé hoa yếu điệu mềm mại trong vườn ư?

* Xưa chỉ việc người phụ nữ xuất hiện trước đám đông là việc làm mất thể diện, nay dùng để chỉ một người nào đó chịu lộ diện, nhưng mang ý mỉa mai.

Đoan quận vương và La Hân đang trò chuyện trong vườn thì nghe Đột Hoa vương gia tới, lập tức cả kinh. Đoan quận vương tức giận: “Hắn đến đây làm gì? Đây là Diêu phủ, là nữ trạch, là nơi hắn dám đến sao?”

La Hân nghe quản gia nói xong lập tức gật đầu: “Nơi này tuy là Diêu phủ, nhưng Tiểu Mật có quan hệ với tướng quân, chỉ sợ Đột Hoa vương gia coi đây là phủ trạch bên ngoài của tướng quân, tới gây rối.”

Một lời còn chưa dứt đã có a hoàn chạy tới bẩm rằng: “Quận vương gia, La nhị gia, tướng quân và phu nhân dẫn Đột Hoa vương gia dạo vườn rồi.”

Cũng ngay sau đó, Trần Vĩ và Trần Minh xuất hiện ở sương phòng, thấy đám Linh Chi chật vật thảm hại thì lấy làm lạ, khoát tay với đám bà tử: “Nơi này không cần các bà hầu hạ, đi mau!”

Mấy bà tử hừ hừ, tướng quân các người mang tới nào phải thiên kim tiểu thư, chẳng qua là ba ả a hoàn, hầu hạ quái gì hả? Chúng ta tới đây xem náo nhiệt, không phải vụ các ả ấy.

Đội đám bà tử đi rồi, Trần Vĩ vội nói: “Ba vị cô nương, Đột Hoa vương gia tới!”

“Á!” Tô Ngọc Thanh lo lắng, sốt ruột hỏi: “Đây là triều Đại Ngụy, có tướng quân ở đây, Đột Hoa vương gia này còn dám đuổi giết ta đến tận cửa?”

“Hai nước ký hòa ước, bọn họ lần này là đến thăm hữu nghị, ngoài mặt chắc chắn sẽ không sao. Nhưng tướng quân dò được tin tức, Đột Hoa vương gia vốn là dẫn theo hai cao thủ đến đây, nhưng mấy ngày đây, hai cao thủ kia chẳng thấy bóng dáng. Tướng quân nghi ngờ, hai cao thủ này phỏng chừng là tử sĩ. Không nhân chứng vật chứng, không thể chỉ bậy Đột Hoa vương gia, làm hỏng quan hệ ngoại giao giữa hai nước.”

Lý Phượng sợ đến phát run, đáng thương bắt lấy tay Trần Minh, ấp úng nói: “Tướng quân ở đâu? Chúng ta phải gặp tướng quân.”

Trần Minh còn chưa trả lời, ngoài cửa lóe lên bóng người, Tiểu Đào nhảy vào, xông tới chỗ bọn họ: “Đi, hộ tống ba vị cô nương hồi tướng quân phủ.”

“Không, chúng ta muốn gặp tướng quân.” Linh Chi giằng ra khỏi Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng, bỏ chạy ra ngoài. Đùa à, với bản lĩnh của Trần Vĩ và Trần Minh mà bảo vệ các nàng được sao? Phải ở cùng một chỗ với tướng quân mới an toàn.

*** Ba bà bánh bèo đáng ghét này vậy mà tốt số lắm ==, thấy mà ghét, Cố Mỹ Tuyết so với ba người này đáng yêu gấp trăm lần mà lại không bằng ==. Đồ ấy bạn đoán được chuyện gì xảy ra tiếp theo?

62. Chương 62: Không Kiểm Soát

Phạm Tinh đang trò chuyện với Đức Hưng quận chúa thì Phạm di chạy tới, nàng hỏi: “Mẹ, làm gì mà hốt hoảng dữ vậy?”

Phạm di thấy Phạm Tinh bình yên vô sự, lập tức thở phào nhẹ nhõm, kéo nàng lại nói: “Nghe nói có thích khách vào phủ, mẹ không hoảng sao được?”

“Ban ngày mà có thích khách sao? Nhưng chúng ta đã đắc tội ai đâu, thích khách tới làm gì?” Phạm Tinh hơi mờ mịt, nhìn xung quanh một vòng nói: “Một tiếng động cũng chẳng có nữa là.”

Đức Hưng quận chúa nghe Phạm di nói xong, hỏi: “Ai nói có thích khách đột nhập?”

Phạm di trả lời: “Đột Hoa vương gia bất ngờ đến bái phỏng, tướng quân và Tiểu Mật đang phụng bồi. Tam tướng quân thừa dịp bảo ta sang đây nói ọi người biết, e là trong vườn có thích khách, không được đi một mình, nhanh chóng tìm lão tướng quân, ở chung một chỗ với lão tướng quân mới an toàn.”

“Hả, vậy đi mau.” Đức Hưng quận chúa cũng sợ, kéo Phạm Tinh đi liền lập tức.

Ba người qua khúc ngoặt, thấy lão tướng quân và Nghiêm phó tướng đang chơi cờ trong lương đình thì lập tức thở phào, vội vàng chạy vào lương đình. Phạm di lên tiếng: “Lão tướng quân, người còn có lòng đánh cờ sao? Thích khách đã vào tới nơi rồi.”

Tạ Đoạt Thạch ung dung đáp: “Bọn chúng đã hiện hình đâu? Đợi khi nào xuất hiện, một kiếm, giết.”

Nghe Tạ Đoạt Thạch nói vậy, mẹ con Phạm di và Đức Hưng quận chúa bình tĩnh lại. Đúng vậy, có Tạ Đoạt Thạch ở đây, thích khách sao có thể toàn thân thoát ra chứ?

Lát sau, Đoan quân vương và La nhị gia cũng tìm thấy chỗ này, Nghe Phạm di nói Diêu Mật và Sử Tú Nhi đi theo Tạ Đằng và Tạ Thắng thì yên lòng. Hỏi Tạ Đoạt Thạch: “Lão tướng quân, có phải dám thích khách ấy rất tàn nhẫn, không đoạt được mạng của ba người Linh Chi nhất quyết không bỏ qua?”

Tạ Đoạt Thạch hạ một con cờ, đáp: “Người Đại Kim quốc cho rằng tỷ muội Linh Chi là gian tế do A Đằng phái đến, đối với gian tế, bọn họ tuyệt đối không bỏ qua.”

“Mục đích lộ liễu như vậy mà không sợ chúng ta bắt giữ Đột Hoa vương gia và sứ giả sao?” La Hãn cau mày: “Hai nước vừa kí hòa ước, bọn họ lại dám lén lút như vậy.”

Tạ Đoạt Thạch ngẩng đầu đáp: “Hiện giờ cả hai nước đều không đủ lực tái chiến, tất nhiên sẽ không tùy tiện bội ước. Người nước Đại Kim cũng vì biết điểm này nên mới phái người giết tỷ muội Linh Chi. Nếu giết trọng thần, hoàng thượng nhất định không bỏ qua. Nhưng giết ba a hoàn nho nhỏ, hoàng thượng sẽ nhắm mắt làm ngơ. Nhưng có tướng quân ở đây, người nước Đại Kim không ra tay được đâu.”

Ở nơi khác, Sử di nương kéo bà tử mua bã đậu lại hỏi: “Ma ma, còn dư chút bã đậu nào không? Nếu dư thì bỏ nốt chỗ đó vào chén trà của Đột Hoa vương gia đi.”

“Lão phu nhân, gan lão nô nào lớn như vậy! Chuyện này, chuyện này mà bị phát hiện, họa lớn đó.” Bà tử sợ sệt nói, chộc ghẹo mấy a hoàn mà bị phát hiện thì còn Sử di nương và chúng Diêu phu nhân ra mặt bảo vệ, nhưng mà chọc phải Đột Hoa vương gia nước láng giềng mà bị phát hiện, ngay cả Diêu phu nhân còn không xong nữa chứ nói gì đến bà!

“Đồ nhát gan.” Sử di nương quát khê: “Đưa trà cho ta, ta tự bưng lên cho Đột Hoa vương gia.” Nói xong thấy bà tử rời đi thì gọi lại dặn thêm: “Bưng ình hấn một chén quá lộ liễu, bà ra ngoài vườn lấy thêm vài cái chén khác, còn chén có bã đậu thì làm kí hiệu, sao cũng phải khiến cho vương gia nọ uống một chén.”

“Lão phu nhân, lỡ xảy ra chuyện thì sao?” Bà tử nuốt nước bọt, người ta dù sao cũng là vương gia, thấu hiểu sự đời, uống một chén trà quặng cả cái bụng, thế nào cũng nghi ngờ.

Sử di nương nhìn bà tử: “Mọi việc đã có ta, bà không cần phải sợ.” Mười năm chiến tranh, mấy am em bên nhà mẹ đẻ của bà và cháu chất đều bỏ mạng ngoài sa trường. Mặc dù không phải do Đột Hoa vương gia giết, nhưng thấy người Đại Kim tới phải ton hót nịnh bợ, thật không có đạo lí. Hơn nữa, đây là do hấn tự dâng mình tới cửa, không trách ai được. Mà có sinh nghi thì đã sao? Con rể Tạ Thắng của bà đâu phải là cái bị thịt sống tổ tòn cơm?

“Vườn này của phu nhân thật tao nhã.” Đột Hoa vương gia vào vườn liền nhìn quanh khen ngợi, đến khi nhìn thấy hoa mẫu đơn càng khen không dứt miệng, nói nào là thiên triều phồn thịnh, ngay cả một đóa hoa bé nhỏ cũng có linh khí.

Tạ Đằng không lạnh không nhạt nói: “Vương gia nếu thích loại hoa này, sau này sẽ tặng ngài vài chậu.”

Đột Hoa vương gia cười ha hả: “Thịnh tình khó chối từ, tạ ơn tướng quân.”

Thấy Đột Hoa vương gia dạo gần hết nửa khu vườn, hai chân Diêu Mật đi này giờ đã mềm nhũn, nhưng nàng là chủ, không thể không tương bồi, trong bụng thầm phẫn nộ, man di nhà người mà hiểu hoa cái gì hử? Sao không biết ngồi yên dùm cái? Nàng đang ngâm rửa xả, lại thấy Đột Hoa vương gia dừng bước, đứng trước một gốc mẫu đơn, quay đầu cười nói: “Cứ nghe người Đại Ngụy từ nam đến nữ, từ trẻ đến già, ai ai cũng tài hoa đầy mình, nhất là thơ hay chữ tốt. Đặc biệt là phu nhân tướng quân có tài viết sách, lấy tướng quân làm nam chính, sách viết ra bán chạy nhất bảng, chắc hẳn là tài nữ. Tiểu vương nhìn hoa mẫu đơn có hứng ngâm thơ, muốn làm một bài, chẳng hay phu nhân có bằng lòng cùng làm với tiểu vương?”

Diêu Mật thầm kêu khổ, bây giờ mà nói mình không làm thơ, sẽ thua khí thế, phải làm sao đây? Nàng còn chưa trả lời, Tạ Đằng đã lên tiếng: “Nếu vương gia có nhã hứng, không ngại hẹn ngày khác làm thơ. Hôm nay là ngày Tiểu Mật nhập trạch, nàng bận rộn cả buổi, bây giờ đã thấm mệt, dù có làm thơ, chỉ sợ chỉ không thể hiện hết văn hết ý.” Xong lại quan tâm hỏi Diêu Mật: “Mệt không? Vào thưởng đình* nghỉ ngơi nhé!”

*Đình ngắm hoa.

Thấy Tạ Đằng bước vào thường đình, Diêu Mật không kịp ra về chủ nhân, vội vàng theo sau. Đột Hoa vương gia cười một tiếng, cũng bước vào thường đình.

Đã thấy Sử di nương bưng trà lên, vui vẻ nói: “Đi đã lâu, mọi người uống trà cho thấm giọng.” Nói xong thì ân cần đưa một chén trà vào tay Đột Hoa vương gia, nịnh nọt: “Vương gia đi cả buổi, phải uống trước tiên.”

“Trà ngon!” Đột Hoa vương gia thấy Sử di nương cải trang, rõ ràng là một lão phu nhân xinh đẹp, lại lấy lòng mình như vậy thì vô cùng đắc ý, lập tức nhấp một ngụm, gật đầu tán thưởng: “Đây là trà xuân nhập khẩu, vừa thơm vừa trong, tuy ta không biết thưởng trà, nhưng cũng nhận ra hương vị này.”

Thấy vương gia vừa khen vừa uống nửa chén trà, Sử di nương thầm sướng khoái, này thì trà ngon trà ngon, người uống hết đi là biết nó ‘ngon’ tới chừng nào liền. Trong chốc lát lại sợ Đột Hoa vương gia nổi giận, ở tại trận bắt kẻ bỏ thuốc, lập tức nháy mắt với mấy bà tử, dọn trà rồi rời đi.

Nghỉ ngơi một lúc, Đột Hoa vương gia lại nói khi này có đi ngang qua hồ sen, bây giờ muốn tới đó dạo vài vòng. Diêu Mật bất đắc dĩ phải nói: “Vương gia có nhã hứng, tất nhiên sẽ phụng bồi.”

Tạ Đằng sớm đã nháy mắt với Tạ Thắng và Tạ Nam, hai người hiểu ý không đi theo. Đợi Tạ Đằng dẫn Diêu Mật và Đột Hoa vương gia đi xa, lúc này Tạ Thắng mới chỉ một nơi khác, nó: “A Nam, đệ dẫn nàng đến chỗ ông nội, ta trốn ở đây xem thử.” Dựa vào trực giác, hẳn biết có thích khách ẩn trong vườn, nhưng ở chỗ nào thì lại không chắc. Hôm nay nhất định phải dụ được mấy thích khách nằm vùng trong kinh thành mấy ngày nay ra ngoài, một chưởng đánh chết.

Tạ Nam dẫn Sử Tú Nhi đi chỗ khác, vừa đi vừa hỏi: “Nhị tẩu, sao người không chịu gả cho nhị ca?”

“Xí, ai là nhị tẩu của người? Đừng nhận bậy.” Sử Tú Nhi hừ hừ, lại hỏi: “Đột Hoa vương gia đột nhiên tới đây làm gì?”

“Hắn đến giúp thích khách ám sát tỷ muội Linh Chi.” Tạ Nam thuận miệng đáp.

“Cái gì?” Sử Tú Nhi bị dọa giật mình, “Có còn vương pháp không?”

“Không.” Tạ Nam trả lời, “Bọn chúng là người nước Đại Kim, không theo vương pháp của chúng ta.”

Sử Tú Nhi hung hăng trừng Tạ Nam: “Có người muốn giết tỷ muội Linh Chi, người không đi hỗ trợ, chạy rông thế này làm gì?”

Tạ Nam nửa đùa nửa thật: “Ồ hay, có người muốn giết Tô Ngọc Thanh, không phải vừa đúng tâm nguyện của nhị tẩu sao?”

“Ta ghét Tô Ngọc Thanh là một chuyện, có người muốn giết nàng ta lại là chuyện khác.” Sử Tú Nhi lầm bầm: “Dù sao thì, chúng ta không phải như trong tưởng tượng của các người.”

Tạ Nam cười: “Nhị tẩu đừng nóng giận, nhị tẩu như thế nào, nhị ca sẽ biết.”

“Hứ!” Sử Tú Nhi hếch cằm lên trời đi lên phía trước.

Lại nói đến tỷ muội Linh Chi khẳng khẳng muốn tìm Tạ Đằng, không chịu hồi phủ tướng quân, Tiểu Đào đành bó tay nói với Trần Vĩ và Trần Minh: “Ta lén theo sau thôi.”

Trần Vĩ và Trần Minh gật đầu, giữ khoảng cách không xa không gần đi theo ba người Linh Chi tới hồ sen. Mấy ngày nay bọn hắn theo dõi Đột Hoa vương gia, thấy Đột Hoa vương gia đột nhiên đến phủ tướng quân bái phỏng, thoát cái lại chạy sang Diêu phủ, chúng tỏ Đột Hoa vương gia đã nghe tin huynh đệ Tạ Đằng dẫn ba người Linh Chi tới Diêu phủ dự tiệc, nên cố ý tới chơi. Bây giờ không chừng hai gã cao thủ kia đang mai phục ở góc nào của Diêu phủ rồi!

Tiểu Đào thấy Trần Vĩ và Trần Minh cảnh giác nhìn bốn phía, cũng không dám coi thường, nói: “Lão tướng quân và tướng quân đều ở đây, hai gã thích khách ấy lại cả gan hành động vào ban ngày, thừa dịp tóm gọn một mẻ, đỡ phải trông chừng cả ngày.”

Trần Minh lên tiếng: “Lần trước tướng quân thắng trận, tất cả đều nhờ tỷ muội Linh Chi có thông tin. Cũng khiến cho lúc kí hòa ước, Đại Kim không cò kè mặc cả. E rằng bọn họ hận đám Linh Chi thấu xương, thà hi sinh hai cao thủ cũng phải cướp được tính mạng của đám Linh Chi.”

Trần Vĩ tiếp lời: “Bọn họ đã không tiếc tính mạng, chúng ta nhiều nhất chỉ đối phó được một người.”

Tiểu Dao móc từ trong ngực ra một thanh đao nhỏ nắm chặt trong tay, đang tính mở miệng, lại thấy hồ sen xuất hiện bóng người đẩy kiếm đâm về phía Linh Chi. Hắn không chút nghĩ ngợi phóng tiểu đao trong tay tới cổ thích khách, mắt thấy thích khách thu kiếm gạt đao, Tiểu Dao lập tức xông lên, kéo Linh Chi đang bị kinh hoàng đứng sững tại chỗ ra, giao chiến với gã thích khách kia.

Một gã khác hiện thân đâm kiếm về phía Tô Ngọc Thanh, lại bị Trần Vĩ và Trần Minh chạy theo sau chặn lại.

Thoáng chốc đao kiếm vang lên, vô cùng hỗn loạn.

“Người đâu, cứu mạng! Tướng quân, cứu mạng!” Tỷ muội Linh Chi hoàn hồn, lập tức hét lên mấy tiếng thảm thương chói tai.

Tiểu Dao không còn đao, gần như dùng thân mà chiến, hơi không địch nổi, thoáng cái đã bị thích khách tung hư chiêu, khụy chân ngã xuống đất. Tiểu Dao thấy không ổn, lập tức kéo mắt cá chân Linh Chi, ôm nàng trên mặt đất, hai người lăn mấy vòng, lăn tới cạnh hồ, lăn thẳng xuống đá xanh, rơi xuống nước.

Đại Kim quốc nằm ở phương bắc, người phương bắc không biết bơi, thích khách chạy tới cạnh hồ, phóng kiếm xuống, lại không đâm trúng Tiểu Dao, mắt thấy Tiểu Dao ôm Linh Chi ngã vào trong nước, mặc dù không biết bơi, nhưng ý vào nội lực, cũng lập tức bẻ khí nhảy xuống nước, gơ kiếm đâm lấy dễ. Tiểu Dao nâng hông Linh Chi, chân đạp một cái đã lách mình tránh thoát.

Trần Vĩ và Trần Minh trong lòng biết không địch lại, nhưng muốn kéo dài thời gian chờ Tạ Đằng tới, mắt thấy Tiểu Dao ôm Linh Chi ngã vào trong nước, bọn họ sáng dạ, người ôm Tô Ngọc Thanh người ôm Lý Phụng, vừa ôm vừa lui, đang lúc dầu sôi nước bỏng thì nhảy một cái, vọt tới cạnh hồ sen rồi nhảy xuống đáy hồ.

Lúc nước hồ bắn lên, bên kia hồ sen xuất hiện ba bóng người, là Tạ Đằng, Đột Hoa vương gia và Diêu Mật.

Tạ Đằng cứ tưởng rằng Trần Vĩ và Trần Minh đã đưa tỷ muội Linh Chi về ờphur tướng quân, không ngờ xa xa lại nghe tiếng hét chói tai của Linh Chi, chỉ là có Đột Hoa vương gia ở đây, hắn không thể để Diêu Mật ở lại một mình.

Đột Hoa vương gia thấy Trần Vĩ và Trần Minh mỗi người ôm một nữ nhân nhảy xuống nước, hai thích khách cũng nhảy theo, hắn biết người mình không biết bơi, vừa nhảy xuống nước, công phu giảm đi một nửa. Lập tức vươn tay muốn bóp cổ Diêu Mật. Chế trụ được tiểu nương tử của hắn, dùng nàng đổi ba nữ nhân kia. Hai nước vừa thiết lập quan hệ, Tạ Đằng sẽ không vì ba ả a hoàn mà phá hỏng quan hệ giữa hai nước. Càng không thể giết hắn khiến hai nước giao chiến lần nữa.

Đột Hoa vương gia duỗi tay, Tạ Đằng cũng duỗi tay, ôm Diêu Mật vào ngực, đánh một chưởng vào tay Đột Hoa vương gia.

Diêu Mật vốn cảnh giác, vừa nghe thấy tiếng gió đã bị Tạ Đằng kéo vào lòng, nàng hít sâu một hơi, ló đầu qua vai Tạ Đằng, thổi lên mặt Đột Hoa vương gia.

Đột Hoa vương gia ngửi phải dị hương, tay chân mềm nhũn, lại được Tạ Đằng tặng một chưởng, lập tức ngã xuống đất, đồng thời, dạ dày kêu lên “Rột rột”, “Phụt” một tiếng, đi ị* không kiểm soát.

*Nguyên văn là c** (Nam mô a di đà phật =.)

63. Chương 63: Chịu Trách Nhiệm

Trên đường đi, Đột Hoa vương gia sớm đã thấy bụng mình có gì đó không ổn, nhưng công phu của hắn thâm hậu, chỉ cần vận công ép xuống, ngoài mặt liền giống như không có chuyện gì xảy ra. Mãi tới khi hắn đưa tay muốn bóp cổ Diêu Mật, bao tử đúng lúc quặn một cái, thể mạnh như nước, nhưng trong nháy mắt

bị huyệt, lại bị Tạ Đằng dễ dàng gạt ra. Càng dồn dập nữa là, Diêu Mật phun mê hương lên mặt hắn, khiến tay chân hắn nhũn ra, ngã xuống đất, không khống chế được nội công, gì đây cũng mất kiểm soát.

Nước Đại Kim trước đây lập hòa ước với Đại Ngụy, cho đến khi nội loạn, đổi ngôi vua, lại tự mình xé bỏ hòa ước, kích động chiến tranh. Vốn nghĩ Đại Ngụy không dám tái chiến, chỉ cần Đại Ngụy cầu hòa, sẽ nhân cơ hội ép buộc, khiến Đại Ngụy dâng vàng bạc tơ gấm, không ngờ Đại Ngụy tổn thất như vậy lại dám xuất chiến. Càng không ngờ rằng lại mắc phải sai sót, khiến cho ba người Linh Chi trốn đi báo tin, chiến tranh thất bại, bọn họ phải cầu hòa triều Đại Ngụy, nỗi hận này khó mà nén xuống. Bởi vậy họ muốn giết tỷ muội Linh Chi. Chẳng ngờ bây giờ, hai gã thích khách không những không giết được tỷ muội Linh Chi, mà Đột Hoa vương gia cũng bị xấu mặt.

Chỉ trong nháy mắt, Đột Hoa vương gia đứng lên, dứt khoát nhảy tọt vào hồ sen. Hắn đường đường là vương gia Đại Kim quốc, nếu bị người khác biết chuyện mình bị mất khống chế thì còn đâu là mặt mũi? Chỉ còn cách nhảy vào hồ sen, để nước hồ tẩy sạch ‘sản phẩm’ mới có thể giấu được chuyện này.

Tiểu Dao một tay kéo Linh Chi, một tay đấu với sát thủ, đột nhiên thấy một người nhảy xuống hồ thì bị dọa đến giật mình, lại thấy người kia chẳng hề tiến sát lại họ, mà chỉ bứt lá bèo đập chân đến góc bên kia, có vẻ không phải đến giúp thích khách, nên cũng không rảnh quay đầu nhìn hắn, chỉ ra sức kéo Linh Chi bơi, kéo dài thời gian khiến tên thích khách đuối sức.

Nước hồ sen xanh trong màu ngọc bích, đứng trên bờ nhìn xuống mặt hồ, mặc dù nước gợn, bọt phun tứ phía, vẫn có thể nhìn ra tình hình đại khái. Tạ Đằng thấy Tiểu Dao ở trong nước không gặp bất lợi, ngược lại hai tên thích khách thân thủ dần dần bị trì trệ, hình như chống đỡ không nổi, bởi vậy cũng không gấp tham gia hỗ trợ, lại đứng nhìn Đột Hoa vương gia, thấy hắn bé khí túm thắt lưng đập loạn, rất kì quái, cũng không muốn đánh rần giáp đầu, chỉ hô lớn: “Tiểu Dao, Đột Hoa vương gia Đại Kim quốc bị thích khách hù dọa, sợ ý rơi xuống nước, chớ có ngộ thương.”

Giọng nói Tạ Đằng truyền vào trong nước, hai tên thích khách thấy tình hình không ổn, muốn tốc chiến tốc thắng, lập tức vung kiếm đâm loạn xạ vào nước. Tiểu Dao nghe giọng nói của Tạ Đằng xong như được ăn một viên thuốc an thần, vừa nâng người Linh Chi vừa né kiếm của thích khách, trong lòng lại sợ Linh Chi uống nhiều nước, nên không kịp chờ hỗ trợ, vội vàng nhân khe hở, dùng sức ném Linh Chi lên bờ, bản thân cũng tự leo lên.

Bên này âm thanh truyền rất vang, Tạ Thắng và Tạ Nam nhanh chóng chạy tới, mười vị hộ vệ khôi ngô của Diêu Mật cũng nghe tiếng tới nơi, thoáng cái âm thanh nhảy xuống nước “Tùm, tùm, tùm” đồng loạt vang lên. Không còn cách nào, thích khách ở trong nước mà, dù sao cũng phải nhảy xuống giải quyết bọn chúng.

Trần Vĩ và Trần Minh nâng Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng, trong lòng cũng lo Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng uống nhiều nước không cứu được, mắt thấy Tạ Thắng và Tạ Nam nhảy xuống, sau đó một đám thị vệ cũng từng bừng nhảy theo, hai người vội kéo Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng bơi ra ngoài, nâng các nàng lên bờ rồi tự mình nhảy lên.

“Đẩy nước trong bụng các nàng ra ngoài!” Thấy sắc mặt tỷ muội Linh Chi trắng bệch, mắt nhắm tịt không rục rịch, Tạ Đằng bước lên dò hơi thở, rồi lệnh cho Tiểu Dao, Trần Vĩ và Trần Minh: “Người giao cho các người cứu, bất luận là cách gì, nhanh chóng cứu các nàng ấy tỉnh lại.”

Vừa nãy nguy cấp, Tiểu Dao bất chấp, không nghĩ nhiều đến phương diện trai gái, lúc này nhìn Linh Chi xiêm y ướt đầm, đường cong lồ lộ, lại không làm được, xoay đầu nói: “Tướng quân, vẫn nên để mình bà tử làm thôi.”

“Nói nhảm, người khi nãy ôm đã ôm, kéo đã kéo, bây giờ ngược ngừng cái nổi gì? Mau đẩy nước trong bụng các nàng ra rồi hô hấp nhân tạo*. Chờ bà tử qua được tới đây, không chừng người đã tắt thở rồi.” Tạ Đằng không kiên nhẫn phát tay: “Nàng ta chết, người đi mà lĩnh phạt!”

*Mẹo biết dùng từ nào cho thích hợp.

Tiểu Dao và Linh Chi cùng lớn lên trong phủ tướng quân, bởi vì trước đây tình cảm cô cháu của Tạ Vân và Tạ Đằng rất tốt, bọn họ cũng thường xuyên va chạm, mà Linh Chi lớn hơn Tiểu Dao vài tuổi, ỉn là tỷ tỷ, nên thường giúp Tiểu Dao vá quần áo, lúc Linh Chi mất tích, Tiểu Dao cũng rất đau lòng. Tiểu Dao nghĩ nhanh tình hình lúc này, cũng không ngại ngừng nữa, vội vàng phi đến bên người Linh Chi, để cho nàng ghé

lên đầu gối mình, lập tức dùng đầu gối đội vào bụng nàng, dùng sức ép vào bụng nàng, thấy miệng nàng phụt nước, mới thâm thở phào một hơi.

Trần Vĩ ban đầu cũng hơi thiếu tự nhiên, nghe Tạ Đằng nói vậy, liền không chờ bà tử, vội gánh Tô Ngọc Thanh lên vai, để bụng nàng đè trên bả vai mình rồi tóm hai chân nàng ra sức giật, nước nhanh chóng trào ra từ miệng mũi Tô Ngọc Thanh, đợi đến khi bụng Tô Ngọc Thanh hõm xuống mới đặt nàng xuống đất, cúi người mở quai hàm nàng ta, thấy nàng hé miệng, liền thổi khí vào trong cổ nàng.

Trần Minh thấy Tiểu Dao và Trần Vĩ sau khi ép nước ra thì thổi khí, cũng theo trình tự như thế mà làm.

Diêu Mật nhìn một loạt động tác của Tiểu Dao, lại liếc Tạ Đằng, trong lòng yên lặng: Một thị thiếp tốt đẹp như vậy lại bắt đực dĩ phải dâng cho Tiểu Dao, đáng tiếc ha!

Tạ Đằng cảm giác được ánh mắt của Diêu Mật, tức giận liếc nàng một cái, gì đây chứ, lúc này mà còn ghen được sao? Đúng là nữ nhân, lúc nào cũng khó hiểu.

Nhìn đi, thiếp thị sang tay, bực lắm đúng không? Diêu Mật thấy dáng vẻ của Tạ Đằng, tự mình đoán trúng tâm tư hắn, chỉ thâm hừ hừ, lại thấy quản gia không sợ chết ở đâu thò đầu ra xem chừng, thì gọi: “Trần bá, mau đi thỉnh đại phu, và sai phòng bếp đun nồi nước gừng.”

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe tiếng nước “ào ào”, tám viên thị vệ đã nhả lên bờ, hai người khác mỗi người kéo một thích khách, hai gã thích khách hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xanh, nhìn như sắp chết tới nơi. Nàng lập tức nấp sau lưng Tạ Đằng, chỉ lộ nửa đầu ra hỏi: “Bọn chúng bị sao vậy?”

Một thị vệ nói: “Thấy chúng ta nhiều người, biết không địch lại, bọn chúng đã nuốt độc tự vẫn.”

“Vậy là chết rồi à?” Diêu Mật lau mồ hôi, hôm nay là ngày ta nhập trạch, trong phủ lại có người chết, đây, đây là điềm xấu mà!

Vừa nói xong, Tạ Thắng và Tạ Nam kéo Đột Hoa vương gia lên bờ, nói: “Vương gia bị chuột rút.”

“Khổ thân vương gia rồi.” Tạ Đằng lên giọng: “Thích khách vào phủ, vương gia vốn là khách, lại tiên phong nhảy xuống hồ hỗ trợ bắt thích khách, bây giờ thích khách đã bị đền tội, rất cảm tạ vương gia ra tay cứu trợ.”

Đột Hoa vương gia có nỗi khổ không nói nên lời, cũng may bụng hết đau, cuối cùng cũng lấy lại một ít thể diện, bởi vậy thều thào: “Hai nước quan hệ thân thiết, hôm nay đến Diêu phủ chúc mừng phu nhân nhập trạch, thấy thích khách, tất nhiên phải vội vàng tương trợ.”

Giữa cuộc nói chuyện, Linh Chi tỉnh dậy, hé mắt nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đang cúi xuống thì cả kinh, gào lên the thé: “Người đang làm gì?”

“Linh Chi tỷ tỷ, tỷ tỉnh là tốt rồi.” Tiểu Dao khổ cả buổi, thấy thích khách chết, Linh Chi tỉnh lại mới thở ra nhẹ nhõm, té ngồi xuống đất, vô lực phát tay nói: “Không chết là tốt rồi!”

Linh Chi lúc này mới nhớ chuyện mình gặp thích khách, bị Tiểu Dao kéo ngã xuống bậc thềm, lăn vào trong hồ, thoáng cái cảm thấy trên người mình **, quần áo dán chặt vào cơ thể cực kì khó chịu, trên mặt nóng rần như phát sốt, chống người ngồi dậy, ngẩng đầu, thấy Tạ Đằng và Diêu Mật đang đứng trò chuyện, xung quanh rất lộn xộn ồn ào, hai gã thích khách mặt trắng xanh nằm cách đó không xa, liền “Ồa” một tiếng, lại hôn mê bất tỉnh.

“Ôm các nàng vào phòng, trước tiên cho uống nước gừng, rồi chờ đại phu đến chẩn bệnh.” Tạ Đằng vội vàng chỉ huy Tiểu Dao, Trần Vĩ và Trần Minh, thấy bọn họ mỗi người ôm một người, lúc này mới xoay lại sai người điều tra rõ lai lịch của hai tên thích khách.

Tạ Đoạt Thạch và Nghiêm phó tướng đánh xong một ván cờ thì nghe nói thích khách đã chết, Đột Hoa vương gia rơi xuống nước bị nhiễm lạnh, đang được đại phu chẩn bệnh, nhưng hắn không chịu uống thuốc, chỉ đổi bộ quần áo rồi cáo từ, không khỏi cười ha hả: “Đột Hoa vương gia chịu thiệt rồi?”

Sử di nương cười nham hiểm: “Uống chén trà bã đậu của ta, nào còn dám uống thuốc?”

Nghe Sử di nương nói xong, ai cũng cười, nói: “Tuy vậy, sợ rằng Đột Hoa vương gia kia không cam lòng lần này bị thua thiệt, có thể sẽ đến gây chuyện, mấy ngày tới phải cẩn thận hơn.”

Diêu lão gia, Sử lão gia và Phạm lão gia sau khi xảy ra chuyện mới được nghe kể, vội vàng chạy tới, hỏi rõ nguyên nhân xong cũng không hoảng mà nói rằng: “Có huynh đệ tướng quân ở đây thì sợ cái gì?”

Diêu lão gia cực kì tin tưởng Tạ Đằng, cười cười: “Tướng quân gặp thiên quân vạn mã cũng nhàn, nói chi là chỉ bắt hai tên thích khách?”

Một nơi khác, tự có quan phủ đến bắt hai tên thích khách, tự lập hồ sơ thẩm tra. Đám Đoàn quận vương và La Hân thấy trời sắp tối, Diêu phủ lại có hộ vệ canh gác khắp nơi, chuyện thích khách vào phủ ẩn trốn khó mà xảy ra lần nữa, liền cáo từ.

Tạ Đoạt Thạch đến sương phòng nhìn tỷ muội Linh Chi, thấy các nàng đã tỉnh thì hết lo ngại, yên lòng.

Linh Chi tìm được đường sống trong chỗ chết, trong lòng bách vị tạp trần, lại nhớ đến cảnh mình bị Tiểu Đào ôm tới ôm lui rơi vào trong mắt Tạ Đằng, thì vô cùng bức bối, giọng khàn khàn nói: “Lão tướng quân, đều tại nô tỳ gây phiền phức. Xong việc này, sẽ vào am làm ni cô.”

“Linh Chi tỷ tỷ, lúc đó ta chỉ muốn không để cho tên thích khách đắc thủ, nên mới không cố kỵ tỷ là con gái, này, này...” Tiểu Đào bị dọa giật mình khi nghe Linh Chi nói phải đến am làm ni cô.

Tạ Đoạt Thạch khoát tay nói: “Được rồi, không phải Tiểu Đào còn chưa đính hôn sao? Để Tiểu Đào chịu trách nhiệm! Cửa hồi môn phủ tướng quân sẽ đưa.”

Ngoại trừ như vậy, còn có thể như thế nào chứ? Linh Chi nghĩ đến dáng vẻ xa cách xưa nay của Tạ Đằng, lại nghĩ đến thực tế, không khỏi buồn bã, miệng lại nói: “Nô tỳ lớn hơn Tiểu Đào ba tuổi, chỉ sợ không ổn.”

“Ta không chê!” Tiểu Đào nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Linh Chi, nhanh chóng bầy tỏ: “Từ nhỏ ta đã thích tỷ tỷ.” Vừa nói vừa nhìn sát mặt của Linh Chi, thấy nàng cúi đầu nhìn mu bàn tay, thì lập tức đến quần lại bằng gạc cho nàng, cam đoan: “Tí nữa ta sẽ tìm a hoàn làm nàng bị phỏng, để nàng ta khóc lóc trở về.”

Khóe miệng Linh Chi lộ ý cười, cúi đầu không nói.

Tô Ngọc Thanh cũng tỉnh dậy, đối diện với khuôn mặt của Trần Vĩ, thì xuất ra một chuỗi, kêu âm lên: “Ai mượn người cứu? Sau này ta sao mà làm người?”

“Cứu người là sai à?” Trần Vĩ thấy Tô Ngọc Thanh điêu ngoa, lập tức buông tay nàng ra, lui ra sau một bước, nói: “Tốt thôi, ta chịu thiệt một chút, cưới người làm vợ là được chứ gì. Ta thân mang chiến công, có nhà do phụ thân để lại, ăn mặc không lo. Hơn nữa, ta lớn lên tuần tú, không kém Nhị tướng quân, người nhìn kĩ thử coi...”

Sau đó mọi người nghe nói, Linh Chi đồng ý gả cho Tiểu Đào. Tô Ngọc Thanh cũng bằng lòng để Trần Vĩ rước về nhà. Chỉ có Lý Phượng miệng bị rách, lại rơi xuống nước, hể mở miệng là đau rất nên không nói gì, dù cho Trần Minh có nói thế nào, nàng ta cũng một mực lắc đầu, không biết có gả cho Trần Minh hay không.

Đêm hôm đó, huynh đệ Tạ gia ở lại Diêu phủ không đi, nói rằng sợ lại có thích khách lên vào, vì an toàn, bọn họ sẽ ở Diêu phủ mấy ngày, đến khi nào đoàn người Đột Hoa vương gia rời kinh thành thì thôi.

Hôm nay thích khách náo loạn, Cổ phu nhân hơi sợ, khi thấy huynh đệ Tạ gia muốn ở lại, hiển nhiên là hoan nghênh, vội vàng quét dọn sương phòng, lại sai người sang phủ tướng quân lấy đồ dùng của bọn họ về, con rể ở nhà mẹ đẻ, bà phải chuẩn bị chu đáo.

Tạ Đằng cất lại tâm tư, hôm nay Diêu Mật nói không giống như giả vờ, hình như thật sự không muốn gả chồng, hẳn phải nghĩ cách khiến nàng hồi tâm chuyển ý. Mà hoàng thượng thế này là có ý gì chứ? Trong cung nhiều hộ vệ tới tuổi về vườn như vậy mà không ban, tại sao lại ban mười tên hộ vệ đẹp trai chưa lập gia thất chứ?

Hắn đang lầu bầu, Tạ Thắng và Tạ Nam đẩy cửa bước vào, chau mày nói: “Đại ca, huynh mau giải quyết đại tẩu đi! Huynh bắt được đại tẩu, hai ‘nuông’ kia sẽ dao động, bọn ta mới dễ dàng hạ thủ.”

“Yên tâm.” Tạ Đằng chấp tay sau lưng bước đi thông thả, đẩy cửa nhìn ánh trăng, sau một hồi mới lên tiếng: “Tí nữa ta đi tìm nhạc phụ đại nhân, có nhạc phụ đại nhân tương trợ, chắc chắn sẽ nhanh chóng đắc thủ.”

64. Chương 64: Vấn Kế

Ánh trăng thanh lãng, gió khẽ nhẹ nhàng, hương hoa quần quýt, ngày hôm nay thật đẹp. Diêu lão gia mời Sử lão gia và Phạm lão gia ngắm trăng, ba người đã đọc đủ loại thi thư, chỉ là mười năm gần đây, Đại Ngụy chiến tranh liên miên, văn nhân thất bại, bọn họ quanh quẩn mãi chức tiểu quan, không được thăng tiến. Năm ngoái mọi người nghe được con gái mình đến phủ tướng quân câu được tướng quân, ai cũng ngạc nhiên và vui mừng nói không nên lời. Đến khi lên kinh, gặp được con rể tướng quân thắng trận trở về, bọn họ làm nhạc phụ, cũng hưởng vinh yên. Bây giờ chỉ đợi con rể và nữ nhi chính thức thành thân, bọn họ sẽ công đức viên mãn.

Phạm lão gia cực kì hài lòng với Tạ Nam, ông khen: “Con rể nhà ta thành thật, gả Tiểu Tinh cho nó, ta rất yên tâm.”

Sử lão gia cũng vô cùng hài lòng với Tạ Thắng, tự hào lên tiếng: “Con rể nhà ta kiên định, Tú Nhi mà gả cho nó, ban đêm ta có thể ngủ ngon giấc rồi.”

Diêu lão gia vân vê râu, tự đắc: “Con rể nhà ta cái gì cũng tốt, Tiểu Mật được gả ột vị hôn phu như vậy, là phúc tu luyện mấy đời.”

Ba người đang nâng chén chúc mừng thì cách đó không xa xuất hiện ba bóng người, là rể tốt trong miệng bọn họ.

Huỳnh đệ Tạ Đằng nghe nói đám Diêu lão gia ở đây ngắm trăng ngâm thơ thì bàn bạc, muốn ôm mỹ nhân về, mỗi người phải đi thỉnh giáo nhạc phụ đại nhân của mình. Thứ nhất, là người trong nhà cả mà, chắc chắn sẽ tri bất vô ngôn, vô ngôn bất tấn, sẽ không làm bọn họ chậm trễ. Thứ hai, cũng là người trong nhà cả mà, nên sẽ không chê cười bọn họ ngay một nữ tử cũng không biết đối phó, mà chỉ bảo rằng bọn họ ngây thơ, không hiểu phong tình.

Thấy đám Tạ Đằng đến, Diêu lão gia sai bà tử lấy thêm ba chén rượu, trong một lúc mọi người cùng ngồi xuống, đầu tiên là bàn luận thời sự, sau đó mới nói đến phiến muộn của mỗi người.

Diêu lão gia nghe Tạ Đằng nói xong thì vỗ đùi bảo: “Con rể à, con còn chưa bắt được Tiểu Mật sao? Trước giờ con đánh giặc chẳng lẽ chưa từng đọc qua binh pháp? Muốn có được lòng nữ nhân, phải quanh co phức tạp lắm, không đi đường thẳng được đâu. Nữ nhân mà, thích nhất là đồ ngọt, không thèm nghe lí lẽ. Anh mà giảng đạo với nàng, là tốn nước miếng vô ích.”

Sử lão gia rất kinh ngạc, con rể tốt thế này, cả một thị thiếp cũng không nạp, con gái mình lại không đếm xỉa đến nó. Cẩn thận người ta chạy thật đấy! Liền vội vàng nói: “Con rể à, chưa kể đến thân phận địa vị của con, chỉ cần cái tướng mạo này là đủ để vạn người mê rồi, có sao lại không thu được lòng Tú Nhi? Hay là dùng không đúng phương pháp?”

Phạm lão gia suýt chút run rẩy, ôi Tiểu Tinh, Tiểu Tinh ngu ngốc, chàng rể tốt thế này sao con lại không muốn vậy hả? Đúng là con heo thừa mỡ, nào bị úng nước rồi sao? Con không muốn thì cũng đừng giành với thiếu nữ trong kinh chứ! Lập tức giật giật râu nói: “Con rể à, ta đã nói con rồi, nha đầu Tiểu Tinh này ngốc nghếch, rất dễ bị lừa, chắc chắn là con cưng chiều nó nhưng không bộc lộ ra, nó lại không hiểu được nhiều như thế, nên con mới bị lừa.”

“Thỉnh nhạc phụ chỉ giáo.” Tạ Đằng thấy Diêu lão gia ủng hộ thì bạo gan thưa: “Không biết nhạc phụ đại nhân có cách gì tốt không ạ?”

Lúc này, Diêu Mật đang sai người bày trà quả ở thượng đình, treo đèn lồng lên bốn góc đình, sau đó đốt hương kính ánh trăng với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, khấu tạ nguyệt nương phù hộ.

Từ lúc sợ gả sai người, sợ quan phủ cưỡng ép phối hôn, cùng đường tiến vào phủ tướng quân, tới bây giờ đã không còn sợ chuyện thành thân, có nhà riêng ĩnh, không lo cơm áo, có gì phải chịu gả vào nhà người khác?

Phạm Tinh thở dài: “Ta thật sự mong được sống với hai tỷ mãi như thế này.”

Sử Tú Nhi gật đầu: “Ta cũng muốn sống mãi như vậy, không cần phải nhìn sắc mặt nam nhân mà sống qua ngày, không sợ thị thiếp vào cửa, không sợ không sinh được con trai, không sợ bị hưu thê.”

Diêu Mật lặng lẽ không nói gì, đúng vậy, vì nàng sợ, nàng mới không muốn gả. Trước đây, ngay cả Cố Đông Du cũng chê nàng, huống gì Tạ Đằng? Nếu không phải dung mạo nàng giống Tạ Vân, nếu không phải nàng hiến thân trước khi ra trận, Tạ Đằng sẽ thật lòng muốn cưới nàng sao? Sẽ thật lòng thích nàng sao?

Tạ Đằng xuất chinh, dẫn theo Linh Chi trở về, sau đó còn giấu Linh Chi trong tủ quần áo, may mắn không sợ nàng buồn, như vậy...là vì cái gì? Là vì nàng nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, là vì nàng sẽ không chạy trốn, là vì nàng khó gả, là vì nàng trèo cao, là vì nàng trừ hắn ra, sẽ không còn ai khác.

Khi Tạ Đằng đánh giặc trên chiến trường, nàng sợ, sợ mất Tạ Đằng, đêm đêm luôn gặp ác mộng. Bây giờ Tạ Đằng trở về, nàng cũng sợ, sợ Tạ Đằng không thật lòng với nàng, mà chỉ bởi nàng đã hiến thân, mà chỉ bởi nàng ở phủ tướng quân xử lý gia sự nửa năm, không thể không cho nàng một danh phận. Nhưng nàng muốn, đã không đơn thuần là một danh phận. Nàng muốn, là một chút thật lòng. Chỉ cần một chút thật lòng, đã đủ để cho nàng cùng hắn vượt qua tất cả. Nhưng Tạ Đằng thật sự thật lòng sao?

Thấy bầu không khí có hơi bất thường, Sử Tú Nhi cười lên tiếng: “Chúng ta bây giờ có nhà, có bạc, còn có công việc viết sách kiếm tiền, cuộc sống trong mơ đang chờ chúng ta, hà cớ gì phải ưu sầu những chuyện có hay không có?”

Diêu Mật ổn định tâm trạng, cười đáp: “Đúng, chúng ta bây giờ không nhất định phải lấy chồng. Người ta có quỳ xuống cầu xin cũng thêm vào.”

“Tuyệt vời, ta sống với hai tỷ tỷ, sung sướng ung dung tự tại.” Phạm Tinh kích động rót ba chén rượu, đưa cho Diêu Mật và Sử Tú Nhi mỗi người một chén, tự mình cầm một chén, nâng chén chúc mừng: “Chúc chúng ta mãi mãi vui vẻ.”

Ba người nhìn nhau cười, uống một hơi cạn sạch.

Đặt chén rượu xuống, Diêu Mật cười nói: “Ba người tướng quân cầu hôn không thành, bây giờ lại mặt dày không đi, coi chừng có bí chiêu. Chúng ta đoán thử xem bọn họ tính làm cái gì nhỉ?”

Sử Tú Nhi chống hai má, nói: “Ta nghĩ bọn hắn dùng vũ lực, đánh chúng ta, bắt chúng ta phải nghe bọn hắn.”

Phạm Tinh ngưng thần suy nghĩ, sau một hồi lâu thì lên tiếng: “Ta thì cho rằng, bọn họ kiêu ngạo thành thói, chắc gì hao tâm tổn trí trên người chúng ta, làm gì miễn là khiến chúng ta dấn bầu, sẽ...”

Diêu Mật vỗ tay cái đét: “Chính xác, loại người như bọn hắn, chắc chắn là tìm cách làm tỷ muội chúng ta mang em bé. Bọn hắn nghĩ nếu chúng ta mang bầu, hiển nhiên là cầu bọn hắn cưới vợ, đến lúc đó mặt mũi gì cũng có.”

“Ta nói, chúng ta hà cớ gì phải đi nuôi con cho người khác, thà chúng ta tự sinh em bé thì hơn.” Sử Tú Nhi hưng phấn dùng đầu ngón chân đạp nhẹ lên chân Diêu Mật, thấp giọng thì thầm: “Bọn hắn đã muốn dụ dỗ chúng ta, vậy tại sao chúng ta không tương kế tựu kế, sinh luôn một đứa nhỏ?”

Cách đó không xa, huynh đệ Tạ gia giẫm ánh trăng đi đến bên này, trong tay Tạ Thắng xách theo một bầu rượu, hơi không xác định nói: “Đại ca, điều này có thành không?”

Tạ Đằng gật đầu chắc nịch: “Nhạc phụ đọc nhiều thi thư, hiểu rõ lòng nữ nhân, vả lại Tiểu Mật còn là con gái của ông, ông nói có hiệu nghiệm, tất nhiên sẽ có hiệu nghiệm.”

Trên đường trò chuyện, bọn họ đã đến trước thượng đình, xách theo bầu rượu bước lên bậc thềm, cười rúc rỏ: “Vừa hay trăng sáng, biết rõ các nàng ở đây dâng hương bái nguyệt, đặc biệt đến tương bồi.”

Huynh đệ Tạ Đằng vốn anh tuấn, nay nhân trăng sáng đi đến, mỉm cười nói chuyện, thật là cảnh đẹp ý vui, đám Diêu Mật không thể làm mặt lạnh, đành phải mời bọn họ ngồi xuống.

Tạ Đằng thành tâm thành ý bày tỏ: “Tiểu Mật, chuyện trước kia là ta không đúng, không quan tâm đến tâm tình của nàng. Bất luận nàng muốn gả hay không muốn gả, ta đều tôn trọng. Muốn gả, ta liền chuẩn kiệu hoa đồ thắm, không muốn gả, ta sẽ cùng nàng làm tri kỷ.”

À, là người nói đó! Diêu Mật trong bụng sôi trào, trong nhất thời hơi mềm lòng, mỉm cười châm cho Tạ Đằng một chén rượu, đặt vào trong tay hắn, nói: “Tướng quân cũng không dễ dàng, hãy uống chén này

trước đã.”

Thấy Tạ Đằng y theo lời dạy của Diêu lão gia, liền có được khuôn mặt tươi cười của Diêu Mật, Tạ Thắng cũng dùng với Sử Tú Nhi: “Tú Nhi, ta sẽ luôn chờ nàng, chờ đến khi nàng nguyện ý gả cho ta mới thôi. Nàng không muốn một ngày, ta sẽ chờ một ngày.”

Thâm tình đến vậy sao? Ta không tin. Sử Tú Nhi đảo tròn mắt, cười nói: “Nếu ta cả đời không lấy chồng thì thế nào?”

Tạ Thắng quỳnh lên, liền quên mất lời dạy của Sử lão gia, bật thốt: “Không lấy chồng cũng không sao, nhưng thế nào cũng phải sinh cho ta một đứa bé.”

“Phụt!!” Diêu Mật và Phạm Tinh vừa nghe hấn nói xong, không khỏi vui vẻ, ôm bụng cười đến mức không đứng thẳng người nổi.

Sử Tú Nhi cũng không giận: “Nếu không lấy chồng, con sinh ra, cũng là con của ta, không phải con của người.” Nói xong sóng mắt lưu chuyển, mị ý mười phần, liếc Tạ Thắng nói: “Bọn ta không tính xuất giá, nhưng dù sao vẫn muốn có đứa con hầu hạ bên gối, nhận con nuôi thì sợ không quy thuận, tự mình sinh một đứa cũng tốt.” Cái này là nhắc nhở người, sau này đừng có hòng tranh nhi tử với ta à!

Tạ Thắng thoáng cái đen mặt, giọng trầm xuống: “Nàng không sợ chê cười?”

“Sợ cái gì chứ?” Sử Tú Nhi thấy vẻ mặt không thoải mái của Tạ Thắng, trong lòng vô cùng sáng khoái, ha, đừng nghĩ là ta sẽ gả cho người. KHÔNG. GẢ. Dù có hải tử cũng không gả. Nói gì Nhị tướng quân tuần mi tinh nhân, thất lừng khỏe vô cùng, thật ra là rất thích hợp làm trai lơ.

Quả nhiên là ăn sung mặc sướng quá sinh ra nghĩ bậy bạ.

Tạ Nam lại kéo Phạm Tinh ra ngoài thưởng đình, nhẹ giọng nói: “Tiểu Tinh, chúng ta tuổi cũng không còn nhỏ, kéo dài nữa sợ không tốt. Ta cam đoan với nàng, sau khi cưới nàng sẽ tốt chỉ với riêng nàng, như vậy được chứ?”

Phạm Tinh rút tay mình ra khỏi tay Tạ Nam, vò áo, cúi đầu nói: “Nếu ta không hiến thân, chàng sẽ còn cưới ta không?”

Tạ Nam sờ đầu: “Sẽ.” Nhạc phụ đại nhân đã nói, con gái rá thích hỏi những chuyện không đâu, chỉ cần theo ý nàng trả lời là xong xuôi hết.

Phạm Tinh nghe hấn trả lời không chút nghĩ ngợi, lập tức ngẩng đầu liếc hấn một cái, nói méo máo: “Gạt người.”

Muốn đối phó người con gái này, không chỉ nói mấy lời là được. Tạ Đằng đem bình rượu của mình ra, rót cho Diêu Mật một chén đầy, cười mời: “Đây là rượu Hạnh Hoa ủ mười năm, hương say lòng người, nàng nếm thử đi.”

Trắng sáng giữa trời, mỹ nam lấy lòng, mắc gì mà không uống một chén chứ? Hơn nữa đây là nhà của mình, uống say tất sẽ có người dìu về phòng của mình. Diêu Mật tiếp rượu, ngửi một hơi, quả nhiên rượu ngon có khác, liền phẩm rượu, khen một câu: “Rượu ngon!”

Tạ Đằng cười nói: “Đây là ta sai người mang về phủ tướng quân, nhạc phụ uống cũng khen rượu ngon.”

Thấy Tạ Đằng và Diêu Mật nói cười thưởng rượu, Tạ Thắng thầm nghĩ mình nôn nóng, không đề cập đến chuyện thành thân nữa, cũng rót đầy rượu cho Sử Tú Nhi, khuyên nàng uống một chén.

Tạ Nam quay đầu thấy Diêu Mật và Sử Tú Nhi uống rượu, liền bảo: “Chúng ta cũng uống một chén thôi, cãi nhau chỉ thêm tổn thương thương tình cảm.”

Thấy Tạ Nam nói chuyện tôn trọng, Phạm Tinh thoải mái trong lòng, lập tức ‘Ủm’ một tiếng, theo hấn lên bậc thang, vào thưởng đình, cùng nhau ngồi xuống, đợi hấn châm rượu đưa qua thì nhận.

Chỉ mới ba chén rượu, tỷ muội Diêu Mật đã mất say mơ màng, thân hình mềm nhũn, đứng cũng đứng không vững.

“Tiểu Tinh, nàng say như vậy, ta đưa nàng trở về phòng.” Tạ Nam nhảy nhót trong lòng, ha ha, ba chén rượu xuống bụng, Tiểu tinh quả nhiên yếu đuối ngã vào lòng hắn. Hắn nói xong liền đỡ Phạm Tinh đứng lên, dìu nàng xuống thêm, đập lên ánh trăng đi về phía trước.

Tạ Thắng cũng ôm eo Sử Tú Nhi, dìu nàng đứng dậy, rí vào tai nàng: “Ta đỡ nàng về phòng.” Nói xong đã ôm người đi mất.

Đợi Tạ Thắng và Tạ Nam đi xa, Tạ Đằng mới mỉm cười đỡ Diêu Mật dậy, nói: “Ngày đã muộn, ta đưa nàng về phòng.”

Diêu Mật cong khoe miệng, vô cùng kiều mị, dựa vào ngực Tạ Đằng nũng nịu: “Ừm, chàng ôm ta trở về.”

“Được, vậy thì ôm nàng trở về.” Tạ Đằng ngửi được mùi hương thoang thoảng, thần hồn đã bay mất một nửa, đưa tay ôm lấy Diêu Mật, thoáng cái đã vượt qua hai tiểu đệ, chạy tới phòng Diêu Mật.

65. Chương 65: Mềm

Rượu giúp người ta tăng cam đảm, lời này quả không sai. Phạm Tinh thường ngày then thùng, vài chén rượu xuống bụng đã ngà ngà say, lá gan lập tức to lên, chui thẳng vào trong ngực Tạ Nam, thổ thê: “Lần trước, ta muốn giúp chàng có em bé, lần này, chàng phải giúp lại ta.”

Tạ Nam nghe không rõ, cúi tai xuống bên môi Phạm Tinh, thấp giọng hỏi: “Nàng nói gì?”

Ừm, chính là, chính là lần trước ta hiến thân, lần này đến phiên chàng hiến thân đó. Phạm Tinh cuối cùng cũng còn hơi thanh tỉnh, không nói ra lời trong lòng, chỉ ngâm vánh tai Tạ Nam, khê cần một cái, thổi khí: “Ta muốn chàng...”

“Được, ta lập tức cho nàng.” Tạ Nam vừa bị cắn bị mút, lại nghe những lời này, thì toàn thân tê dại, cả người nhũn ra, dùng khuỷu tay đẩy cửa phòng bế Phạm Tinh vào, ngay sau đó đập chân vào cửa, khuỷu tay vừa đụng, đã cài chốt cửa lại, bước vài bước ôm Phạm Tinh ngồi bên mép giường, dịu dàng cúi đầu xuống.

“Đừng!” Phạm Tinh không cam lòng, dùng tay ngăn trước môi Tạ Nam, cúi đầu thật thấp hỏi: “Chàng thích ta sao?”

“Thích, rất thích!” Tạ Nam cả người như lửa nóng, chỉ muốn dụ Phạm Tinh ngoan ngoãn nghe lời, nghe vậy liền ra sức gật đầu.

Trả lời nhanh như vậy, tám chín phần là nói dối. Phạm Tinh không tin, không cho Tạ Nam hôn, hỏi lại: “Vậy chàng thích ta ở điểm nào?”

Tạ Nam buồn bực, bà nhỏ ơi, mần chuyện cho xong xuôi rồi hỏi những cái này được không hả?

“Nói!” Phạm Tinh nhéo mặt Tạ Nam, thuận thế sờ sờ, xoa xoa môi Tạ Nam, nhớ lại cảnh tiếp xúc da thịt lần trước thì động tình, nhưng lại không chịu dễ dàng xuôi theo, bày vẻ mặt đợi Tạ Nam trả lời.

Tạ Nam hết cách đáp: “Điểm nào cũng thích.”

“Gạt người!” Phạm Tinh đẩy Tạ Nam một cái, rồi đắm vào tay Tạ Nam, khóc ‘Òa’ một tiếng, dù thế nào, hắn vẫn không thích ta.

Lại sai chỗ nào rồi? Tạ Nam vã mồ hôi, đưa tay lau nước mắt giúp Phạm Tinh, dự đoán nói: “Một chút cũng không lừa nàng, thật!”

“Ta không tin đâu.” Nước mắt Phạm Tinh cứ từng giọt từng giọt nhỏ xuống, toàn bộ lo lắng sợ hãi tự ti vân vân che giấu mấy ngày nay xộc lên đầu, nàng nghẹn ngào: “Ta chỉ muốn nghe một câu nói thật.”

Tạ Nam yên lặng một chút rồi nói: “Tiểu Tinh, nàng sai người trêu chọc Lý Phượng, miệng nàng ta rách một lỗ to chảy đầy máu, đáng vẽ nhếch nhác, vả lại nàng ta rơi xuống nước, được Trần Minh cứu lên hô hấp nhân tạo, ôm tới ôm lui, cuối cùng cũng đồng ý gả cho Trần Minh. Nàng còn lo lắng cái gì?”

“Oaa!” Phạm Tinh vừa nghe những lời này, không biết sức lực từ đâu tới mà đẩy Tạ Nam ra nhảy xuống, chạy tới kéo chốt mở cửa, tay chỉ ra ngoài nói: “Người đi!” Khỏi phải hiển thân, khỏi phải giúp ta sinh em bé.

“Nàng không say?” Tạ Nam nhìn Phạm Tinh, thấy nước mắt trên mặt nàng, vẻ mặt tràn đầy buồn rầu thì hơi nghi không ra, đứng lên nói: “Nàng rót cuộc là muốn như thế nào?” Nói xong lại nhớ tới lời của Phạm lão gia, lúc nữ nhân nói trằng giang đại hải thì đừng quan tâm làm gì, cứ chuyên tâm hành động, hần lập tức đi tới cài chốt cửa lần nữa, dịu dàng bảo: “Có chuyện này cần nói trước.” Nói xong đưa tay ôm Phạm Tinh, chặn miệng nàng lại, mặc kệ nàng giãy giụa, bế nàng ném lên giường, đồng thời vung tay, dập nến.

Một nơi khác, Tạ Thắng đỡ Sử Tú Nhi về phòng, thấy mặt nàng hà hồng, cặp mắt ập nước, ngực phập phồng lên xuống, xinh đẹp không lời nào tả được, cả người không khỏi nóng lên, nóng lòng muốn nhào tới ngay lập tức, chỉ là trong lòng còn nhớ lời của Sử lão gia, không được thiếu tình ngữ chân thành, nhu tình mật ý.

Tửu lượng Sử Tú Nhi không tệ, uống vài chén chỉ là chuyện muỗi, trên đường đi thì giả vờ say và mệt mỏi, nay vừa vào phòng đã lập tức đẩy Tạ Thắng ra, tự mình đi tới trước bàn, lắc lắc ấm trà, thấy trà nguội, liền rót một chén.

Tạ Thắng xoay người đóng kín cửa, cũng ngồi trước bàn, nâng chén trà trong tay Sử Tú Nhi lên, hai mắt sáng quắc nói: “Ta dứt nàng uống.”

Đối diện với ánh mắt nóng rực của Tạ Thắng, mặc dù tự nhủ phải bình tĩnh, nhưng Sử Tú Nhi vẫn là mặt đỏ tim đập dồn dập, có hơi hoảng hốt, lại cười nói: “Tự ta uống được rồi.” Vừa nói chuyện, ngón tay khẽ cào lòng bàn tay Tạ Thắng, đưa chén đến bên mép, thấy Tạ Thắng còn chưa buông tay, môi tiến tới miệng chén, như hữu ý như vô ý chạm vào tay Tạ Thắng, khéo mắt dò xét Tạ Thắng, vô cùng phong tình.

Tạ Thắng nào còn chịu nổi khiêu khích như vậy? Liền đưa tay ôm Sử Tú Nhi vào ngực, thấp giọng hỏi: “Đầu có nhức không? Có muốn ta xoa giúp nàng không?” Ha ha, là giả vờ say rượu dụ dỗ ta đây mà, thật là gái đúng chỗ ngứa.

“Ừm, hơi nhức.” Sử Tú Nhi tựa đầu vào lồng ngực Tạ Thắng nghe nhịp tim hần đập, đến khi hần đưa tay xoa bóp trán, liền chỉ vào bả vai nói: “Bận rộn cả một ngày, vai cũng mỏi.”

Tạ Thắng cười xấu xa, lập tức chuyển tay sang vai Sử Tú Nhi nhẹ nhàng vuốt ve. Sử Tú Nhi rên một tiếng thoải mái, thì thầm bảo: “Nhẹ một chút, nhẹ một chút, a, lên trên một chút, lên trên một chút, ừm, là chỗ này.”

Ánh nền nhẹ nhẹ, mỹ nhân yêu kiều, mặt Tạ Thắng đỏ sạm, hai mắt say mê, cúi đầu khàn giọng hỏi: “Đến giường nhé?”

“Đến giường làm gì?” Sử Tú Nhi đẩy đẩy ngực Tạ Thắng, hai tay vòng qua hông hần, cả người xoay tới xoay lui, nũng nịu: “Ta không muốn lên giường?”

“Được, không lên thì không lên.” Tạ Thắng ý loạn tình mê, dùng tay gạt hết đồ vật trên bàn xuống, bế Sử Tú Nhi đặt lên, hai tay chống hai bên bàn, cúi thấp đầu hỏi: “Ồ nơi này sao?” Sử lão gia đã dặn, nữ nhân rất coi trọng cảm xúc, nàng thích thế nào, đừng hỏi tại sao, cứ như vậy mà làm, thì sẽ hòa hợp.

A, lại muốn chơi đùa sao? Tim Sử Tú Nhi nhảy loạn xạ, vội vàng tự nhủ với chính mình, đừng động tâm đừng động tâm, đây là để hần hiển thân kiếm một đứa thôi, nếu động tình, người chịu thiệt cuối cùng vẫn chính là mình.

Sử Tú Nhi cắn môi, xòe tay chống trên ngực Tạ Thắng không cho hần cúi người xuống, cười quyến rũ nói: “Do ta chủ động.”

Tạ Thắng biết Sử Tú Nhi đánh đá lớn mật, nhưng cũng không ngờ nàng bạo gan như vậy, lại đòi chủ động. Hần lập tức giả vờ thẹn thùng, giọng ồm ồm: “Nàng muốn thế nào thì như thế ấy.”

Sử Tú Nhi nghe giọng điệu như vậy thì kinh hãi rùng mình, lông tơ trên lưng dựng đứng cả lên, thế nhưng lại càng thêm can đảm, đẩy Tạ Thắng, lớn giọng nói: “Lúc này, người là nam sủng, chủ nhân nói cái gì thì nghe cái ấy.”

Chơi khá đấy! Tạ Thắng nhảy nhót, lập tức gật đầu: “Xin Sử gia phân phó.”

Tên này rõ ràng là bị dạy dỗ chưa đủ. Sử Tú Nhi nói thầm, túm cổ áo Tạ Thắng kéo hẳn đến mép giường, thấy mắt hắn lộ ra ý vui vẻ thì đẩy hẳn ngã xuống giường, lại thấy hắn không phản kháng, liền thô bạo xé áo hắn, xoắn lại thành dải rồi bịt mắt hắn lại, thấp giọng ra lệnh: “Cầm nhúc nhích!”

“Ta không động.” Tạ Thắng bị bịt mắt, liền chu môi chờ đợi.

Sử Tú Nhi áp tay mình lên môi Tạ Thắng, nhất thời sinh ác độc tuột quần hắn xuống, dùng ống quần cột hai chân hắn lại, xong xuôi mới ngồi trên lưng hắn, uốn tới ẹo lui, chẳng qua là không làm thật.

“Tú Nhi, van nài!” Tạ Thắng nhịn không được, đưa tay xé toạt ống quần vướn víu trên chân, nhanh như hổ vồ môi, trở người đè Sử Tú Nhi xuống giường.

Lại nói đến Cố phu nhân nghe được chuyện Tạ Đằng vẫn kể từ trong miệng Diêu lão gia thì buồn cười không thôi, “Tướng quân không những đánh trận vô cùng lợi hại, mà trên chuyện tình cảm nam nữ, cũng ngốc một cách vô cùng ‘lợi hại’. Tiểu Mật chê nó khi nào đâu? Rõ ràng là sợ bị nó chê mới đúng. Nó sao lại không hiểu chứ? Nó chỉ cần biểu lộ thành tâm một tí, mềm dẻo một tí, Tiểu Mật mà không thuận theo sao? Đã là phu thê của nhau cả rồi, chỉ thiếu nghi thức bái đường nữa thôi, thế mà lại giày vò nhau làm gì cho khổ?”

Diêu lão gia cười đáp: “Chúng ta ở kinh thành lâu thế này, chỉ chờ chúng nó bái đường thành thân thì trở về. Chỉ là chúng nó cứ không chịu ai nhường ai thế kia, không biết tới khi nào mới bái đường thành thân đây?”

Cố phu nhân lắc đầu: “Cứ vậy tới khi ra em bé mới chịu thành thân sao?”

Chỉ cần có em bé, xem nàng có dám không thuận theo không? Lúc này Tạ Đằng cũng đang đè Diêu Mật trên giường, trêu ghẹo đủ kiểu, mắt thấy cả người Diêu Mật xụi lơ, xinh đẹp mê hoặc nhìn hẳn thì trong mắt rực lửa, lại không hành động mà hỏi: “Nàng đồng ý gả cho ta, ta liền...”

Đây là dùng nam sắc trêu đùa sao? Diêu Mật vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng lại hơi ngờ vực, Tạ Đằng học chiêu này từ đâu chứ? Lần trước đâu thấy hắn rành rọt như vậy. Bởi vậy dò hỏi: “Công phu câu người của tướng quân lợi hại hơn lần trước gấp mấy lần, chẳng lẽ là ngày ngày cùng người khác luyện tập?”

“Chưa từng cùng người khác luyện tập, chỉ luyện tập với nàng.” Nghe Diêu Mật nói, Tạ Đằng đắc ý cười: “Lại hơi không? Không uống công ta đêm đêm khêu đèn nghiên cứu mấy loại sách kia.” Nói xong lại ghé vào tai Diêu Mật thì thầm mấy lời khiến người khác đỏ mặt tía tai.

“Phù!” Trống ngực Diêu Mật đập điên cuồng, mặt đỏ tới tận mang tai, toàn thân hư thiêu đốt, uốn người tới thối Tạ Đằng một ngụm.

Một mùi thơm lạ lùng ập tới, Tạ Đằng hơi choáng, chỉ khẽ nghiêng đầu, đợi bình thường trở lại thì nói: “Tiểu Mật, chuyện Linh Chi đã giải quyết xong rồi, chúng ta vẫn nên thành thân thôi!”

Diêu Mật đột nhiên im lặng một lúc rồi mở miệng: “Đại ca, nếu dung mạo ta không giống tiểu cô cô, chàng còn thích ta sao?”

“Đây là ý gì? Ta đâu phải vì dung mạo nàng giống tiểu cô cô mới thân thiết với nàng.” Tạ Đằng thấy Diêu Mật hết râu rĩ chuyện Linh Chi, lại râu rĩ chuyện dung mạo, không khỏi lắc đầu, thở dài nói: “Nữ nhân các nàng sao lại phiền phức như vậy?”

Nhìn đi, vẫn là không có cách nào khai thông mà! Diêu Mật cũng thầm thở dài, thoáng cái lại hít sâu một hơi, bất thành linh thoỉ khí vào mặt Tạ Đằng, nhìn tay chân Tạ Đằng bắt đầu mềm nhũn thì lật người dậy ném Tạ Đằng lên giường, cười lên người hắn, thấp giọng nói: “Chàng cầu xin ta, ta liền...”

Ha ha, đây là chàng tự dâng mình tới cửa, lúc này cầu xin ta, sau này coi chàng còn dám mạnh miệng không?

Cả người Tạ Đằng mềm nhũn, sau một lúc mới khôi phục sức lực, không biết từ đâu móc ra một viên thuốc ngâm vào miệng, cười nói: “Tiểu Mật, nàng thối nữa đi.”

Ta thối ta thối. Diêu Mật quả nhiên là thối hơi vào mặt Tạ Đằng, lại thấy tay hắn tuy có mềm nhũn, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường thì vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Ày, sao vậy? Chàng lại không bất tỉnh.”

Tạ Đằng cười đắc ý: “Hôm qua có được một viên giải bách độc, hôm nay thuận miệng nuốt xuống, không ngờ viên thuốc này giải lại được mê hương của nàng, ha ha ha.” Nói xong lại ôm Diêu Mật vào ngực, thấp giọng khiêu khích: “Nàng phun thử xem!”

Phun thì phun, ai sợ ai chứ? Diêu Mật ra sức thối lên mặt Tạ Đằng.

Tay chân Tạ Đằng thoáng mềm, lại lập tức trở lại như thường, vô cùng đắc ý dè Diêu Mật lần nữa, hung ác bá đạo: “Xem nàng sau này còn dám kiêu ngạo nữa không?”

Ta cứ phun! Diêu Mật tiếp tục thối khí trên chóp mũi Tạ Đằng, lại bị Tạ Đằng chặn miệng.

Trêu đùa tới nửa đêm, Tạ Đằng đã hơi nhịn không nổi, áp môi mình lên môi Diêu Mật. Chỉ cảm thấy mềm mềm, trơn nhẵn, tươi non, và một hương thơm kì lạ quanh quất bên chóp mũi, hẳn không kiềm được nữa,...

66. Chương 66: Lửa Tình

Sáng ra, ba huynh đệ Tạ gia thân thanh khí sáng chạm mặt, nhìn nhau đắc ý.

Tạ Nam mở miệng đầu tiên: “Tiểu Tinh nhà ta mềm mại chết được! Nàng cứ sợ ta không muốn nàng, luôn quần quýt bên ta! Tí nữa nàng tỉnh lại, ta sẽ bàn bạc với nàng, xem khi nào mời bà mối thì hợp.” Ôi, thê tử hiền dịu như vậy, sao nữ lòng đợi nàng lớn bụng mới làm phiền nàng chứ? Chi bằng lúc này cầu hôn rước dâu luôn thể.

Tạ Thắng càng tự đắc, muốn giành sự vĩnh vác của Tạ Nam, lại cảm thấy khoe khoang chuyện Sứ Tú Nhi mạnh mẽ bạo dạn trong chuyện ấy ra ngoài thì không ổn cho lắm, chỉ hắng giọng nói: “Tú Nhi nhà ta khá lớn mật chủ động, so với các tiểu thư phủ tướng quân ngày xưa mạnh mẽ hơn nhiều! Còn mời bà mối đến cửa cầu hôn sao, đó là chuyện tất nhiên.” Thê tử hiểu chuyện như vậy, còn yêu ta vô cùng sâu đậm, có gì phải ngược nàng chứ? Phải nhanh chóng cầu hôn để nàng yên lòng thôi!

Tạ Đằng mỉm cười, tự dưng cảm thấy không khí ở Diêu phủ trong lành hơn nhiều những nơi khác, nói: “Tiểu Mật nhà ta tài mạo song toàn, từ nhà bếp cho đến phòng khách, có thể tính toán có thể viết, biết ăn biết nói, lại si mê ta như vậy, ta sao đành lòng phụ nàng? Phải mời bà mối tốt nhất tới cửa cầu hôn.” Tối hôm qua ân ái vậy rõ ràng đã chịu xuống nước với ta, bây giờ mời bà mối tới, tất nhiên là mã đáo công thành.

Ba huynh đệ Tạ Đằng muốn cho tỷ muội Diêu Mật một niềm vui bất ngờ, không dùng điểm tâm, chỉ nói với Cố phu nhân một tiếng rồi về phủ tướng quân.

Sáng sớm Tạ Đoạt Thạch luyện võ xong, thấy phủ tướng quân vắng đám Tạ Đằng thì hơi vắng vẻ, gọi Trần Vĩ Trần Minh cùng dùng điểm tâm, trò chuyện với Trần Minh: “Chuyện của Lý Phượng người trước tiên nên bắt với phụ mẫu nhà người, rồi trình trọng đến Lý phủ cầu hôn mới phải.”

Vì đám người Đột Hoa vương gia chưa rời kinh thành, Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng không dám trở về nhà, luôn ở tại phủ tướng quân, Trần Vĩ Trần Minh cũng không dám rời đi nửa khắc, bảo vệ các nàng sát sao.

Trần Minh khổ não than: “Ta hỏi Lý tiểu thư có nguyện ý gả cho ta không, nàng cứ liên tục lắc đầu, chưa chịu mở miệng nói lời nào.”

Tạ Đoạt Thạch nói: “Người chỉ cần cầu hôn Lý phủ, nàng ta tất nhiên sẽ đáp ứng.” Trần Minh trên người có chiến công, lại làm phó tướng, hơn nữa gia cảnh cũng không tệ. Còn như Lý Phượng, tối qua an tĩnh một đêm, hẳn đã thông suốt, sẽ không phản đối hôn sự.

Đang trò chuyện thì Tiểu Đào tiến vào, Tạ Đoạt Thạch bảo hắn ngồi xuống rồi cười nói: “Phụ mẫu Tiểu Đào và Linh Chi đều mất, các người từ nhỏ lớn lên ở phủ tướng quân hôn sự tất nhiên sẽ do phủ tướng quân giúp các người lo liệu, chuyện bà mối tới cửa cũng chỉ là hình thức, không phức tạp. Tiểu Đào yên tâm.”

Tiểu Đào cười toét miệng, trả lời: “Có lão tướng quân làm chủ, ta có gì mà không yên lòng?”

Lát sau, huynh đệ Tạ Đằng trở về, nói rằng phải mời bà mối sang Diêu phủ cầu hôn. Nói đến chuyện này, Trần Vĩ và Trần Minh cũng phụ họa, hôm qua ôm người ta, ban đêm canh chừng, dù thế nào cũng phải nhanh chóng cầu hôn để an lòng người ta.

Tạ Đoạt Thạch thấy sắc mặt của ba huynh đệ, biết họ đắc thủ, cười ha hả không thôi, ôi, sắp có cháu bông rồi!

Bọn họ thương lượng một rồi, đều nhất trí trước tiên nên nhờ nữ quyền biết ăn nói sang thăm dò ý tứ, sau đó nhờ quan môi giới tới cầu hôn, nhưng vậy mới ổn.

Tạ Đoạt Thạch nghĩ một hồi, sai người mời Mạnh Uyển Cầm sang phủ, nhờ bà hỗ trợ xử lý một ít việc vặt. Mạnh Uyển Cầm vì hôn sự của Cố Mỹ Tuyết còn chưa có quyết định mà gấp đến độ không thể gấp hơn, vừa nghe Tạ Đoạt Thạch mời bà đến phủ tướng quân, liền cho Cố Mỹ Tuyết đi theo, trong lòng tính toán muốn mượn tay Tạ Đoạt Thạch, giúp Cố Mỹ Tuyết định hôn. Nếu không đính hôn, chỉ sợ sẽ bị quan phủ cưỡng phối.

Mạnh Uyển Cầm đến phủ tướng quân nghe được lời của Tạ Đoạt Thạch thì nói: “Lão tướng quân, các nàng Diêu phu nhân chỉ thiếu nghi thức bái đường thành thân, cũng không có việc gì. Chỉ là Tô cô nương và Lý cô nương vốn là công thần quốc gia, vừa là thiên kim tiểu thư, lại hạ thân làm nô tỳ phủ tướng quân, so ra cũng thiệt hơn nhiều. Nên đến Tô phủ và Lý phủ dò ý rước rồi mời bà mỗi tới cầu hôn sau.”

Tạ Đoạt Thạch cười bảo: “Trần Vĩ Trần Minh, các người nói với phụ mẫu tới nhà người ta dò ý tứ trước đi.”

Huynh đệ Tạ gia lại cho rằng không cần cho nữ quyền đến trước làm gì, cứ để bà mỗi thẳng tiến cầu hôn à được. Rất nhanh, họ sai quản gia đi mời bà mỗi, nói rõ phải là một bà mỗi mồm mép, mặt mày tươi cười, và trên hết phải có tính kiên nhẫn.

Lại nói đến tỷ muội Diêu Mật sau khi tỉnh dậy, thì sai người sang bên kia thám thính.

Sử Tú Nhi lộ liễu xoa lưng, nói thẳng: “Bận rộn cả đêm, phỏng chừng bây giờ dính bầu rồi.”

Phạm Tinh đỏ mặt nói: “Theo như ma ma ở biệt viện Tây Sơn, sau khi bà dì tới mười ngày là dễ có bầu nhất, không biết là thật hay giả đây. Nếu thật, tất nhiên đã thành công.”

Diêu Mật mặt mày ửng hồng, nhìn Sử Tú Nhi và Diêu Mật nói: “Bà dì chúng ta tới cùng một ngày, nếu ma ma biệt viện Tây Sơn nói thật, chúng ta sẽ đồng thời dính bầu.”

Sử Tú Nhi hét toáng lên: “Nguy mất, chúng ta mà cùng một lần thì tổn kém lắm, phải nhanh chóng viết sách trữ tiền thôi.”

Diêu Mật cười hì hì: “Không bằng chúng ta hợp tác viết truyện dài, dùng chuyện chúng ta vào phủ tướng quân làm cốt truyện, viết một gai thoại truyền kì.”

Phạm Tinh tiếp lời: “Ý này rất hay. Dù thế nào cũng có Lí đại nhân giúp chúng ta bán sách, không lo lượng tiêu thụ.”

Đang nói chuyện, Cố phu nhân sai người tới mời các nàng ra ngoài dùng điểm tâm, trong nhất thời len lén nhìn các nàng, thấy các nàng mặt mày ngậm hàm xuân thì không khỏi âm thầm lắc đầu, sớm gả vào phủ tướng quân có gì không tốt, sao lại yêu đương vụng trộm như vậy?

Sử di nương và Phạm di cũng lắc đầu, nhưng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh dù thế nào cũng đã cùng Tạ Thắng và Tạ Nam ph thê chi thực, lại được Tạ Đoạt Thạch chấp nhận, dù chưa chính thức bái đường thành thân, nhưng tiểu phu thê muốn ân ái là chuyện con người bình thường. Các bà ấy làm trưởng bối, thôi đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Sau khi dùng điểm tâm, dọn dẹp xong, tỷ muội Diêu Mật bắt đầu viết sấp, mới viết được hai quyển thì có a hoàn đến báo: “Phu nhân, tướng quân mời bà mỗi tới cửa cầu hôn.”

“Không phải đã nói không lấy chồng à? Sao lại mời bà mỗi?” Diêu Mật ngăn ra, tức khắc sai mời Cố phu nhân đi vào, vội vàng hỏi: “Mẹ, không nên đồng ý hôn sự.”

“Đây là thế nào? Các con hôm qua còn... Ta nghĩ các con và tướng quân êm đẹp rồi chứ.” Cố phu nhân sốt ruột khuyên nhủ: “Tốt nhất là đồng ý thôi! Không đáp ứng nữa thì làm kiêu quá. Sợ rằng tướng quân lạnh tâm, không đến cầu hôn nữa.”

“Mẹ, bây giờ tướng quân muốn nghênh con vào cửa chỉ vì giữ thể diện!” Diêu Mật cắn bút nói: “Chúng ta bây giờ có nhà, cái gì cũng không thiếu, tại sao phải gả vào phủ tướng quân xem sắc mặt hán chứ? Còn nữa, lần này là Linh Chi, không biết lần sau là người nào. Bản thân tướng quân không thỏa đáng, con không thể không lo.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh xin Sử di nương và Phạm di từ chối hôn sự. Sử di nương và Phạm di khuyên nhủ nhiều lần, nhưng các nàng không nghe, nói rằng dù có đồng ý ác nàng cũng không gả.

Diêu lão gia nghe tin cũng bối rối, đã như vậy mà còn không chịu lấy chồng, đây là muốn làm loạn tới mức nào?

Sử di nương và Phạm di hết cách, cũng trở vào bàn bạc, nói: “Qua lần này, người kinh thành đã chấp nhận mấy đứa nó là phu nhân tướng quân, chỉ thiếu một nghi thức nữa mà thôi. Bây giờ mấy đứa nó không chịu thành thân, chắc chắn là có ý khác. Chỉ là phải trả lời bà mối như thế nào?”

Cố phu nhân suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng: “Thôi thì nói với bà mối, hôm qua nhập trạch, thích khách nào loạn nên bị kinh sợ, không nên bàn chuyện cưới xin, phải sau nhập trạch mười hai ngày, lên miếu xin thể bình an, trấn phủ, Tiểu Mật chúng nó lấy lại tinh thần, rồi lại bàn chuyện cưới xin.”

“Cũng chỉ có thể vậy.” Sử di nương thở dài: “Chúng ta chọn ngày tốt đến bái phỏng lão tướng quân, bàn lại vài chuyện.”

Một nơi khác, huynh đệ Tạ Đằng uống trà chờ tin tốt lành của bà mối, ai dè chờ một hồi, bà mối đen mặt đi vào, kể lại đầu đuôi chuyện xảy ra.

A, lại bị từ hôn? Huynh đệ Tạ gia chết đứng người. Lúc này không đồng ý, chẳng lẽ các nàng ấy đợi tới lúc có em bé mới đồng ý sao? Thế này là thế nào? Với dung mạo của bọn họ, cầu hôn lại bị từ chối đến mấy lần.

Mạnh Uyển Cầm nghe xong liền nói: “Theo lí mà nói, thích khách nào loạn ngày nhập trạch, lại có người chết, là điềm xấu. Cố phu nhân bảo đợi sau mười hai ngày mới cầu hôn cũng có lí. Các người là đàn ông không hiểu mấy chuyện kiêng kỵ này.”

Nghe Mạnh Uyển Cầm nói vậy, Tạ Đằng lập tức cao hứng, ta đã nói rồi, đêm qua ân ái như vậy, sao lại từ hôn chứ? Chỉ đợi mười hai ngày thôi, chịu đựng một chút, cũng chẳng có gì đáng ngại.

Tạ Thắng và Tạ Nam nghe xong cũng bình thường trở lại.

Bọn họ ở đây không suông sẻ, Trần Vĩ và Trần Minh sai người đến Tô phủ và Lý phủ thăm dò, nói rằng hôm qua xảy ra chuyện, sẵn sàng cưới Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng làm vợ, Tô phủ và Lý phủ sai người nói chuyện với Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng một lát liền gật đầu đồng ý.

Tạ Đoạt Thạch thấy chuyện Trần Vĩ Trần Minh thuận lời thì bàn bạc với Mạnh Uyển Cầm, nói rằng phải giúp Tiểu Đào tổ chức hôn sự.

Mạnh Uyển Cầm đương nhiên đáp ứng, cười nói: “Thời gian qua Tiểu Đào phục vụ phủ tướng quân, nay thành hôn, dù sao cũng nên có nhà riêng ỉn chứ?”

Tạ Đoạt Thạch nói: “A Đằng trước đây có mua một tòa nhà khá rộng rãi, cách kinh thành không xa. Đó là chuẩn bị ấy vị hộ vệ khi nào kết hôn thì dùng. Tiểu Đào thành hôn, tất nhiên phải dọn vào nhà đó ở. Chỉ là phụ mẫu Tiểu Đào không còn, phủ tướng quân phải giúp nó tổ chức hôn sự. Nếu A Đằng cưới vợ, việc này là chuyện của vợ nó. Nhưng bây giờ vợ nó không đáp ứng hôn sự, phủ tướng quân cũng không có ai chủ trì những cái này, đành phải để cho người giúp một phen.”

Cố phu nhân nghe Mạnh Uyển Cầm dẫn Cố Mỹ Tuyết vào phủ tướng quân thì không khỏi giật mình, nói với Diêu Mật: “Linh Chi mới đi, Cố Mỹ Tuyết lại đến, Cố Mỹ Tuyết trước đây có tâm tư, bây giờ chỉ sợ càng giở thủ đoạn. Tiểu Mật à, con sao lại không tức giận vậy hả?”

“Mẹ, không có Cố Mỹ Tuyết cũng còn người khác. Chuyện này căn bản là do tướng quân, chứ không phải mấy nữ nhân kia.” Diêu Mật thở dài: “Con không đáp ứng hôn sự mà đã rầu như thế. Nếu như đáp ứng rồi, nhìn hết nữ nhân này đến nữ nhân khác tiếp cận tướng quân, vậy càng không sống nổi.”

Diêu Mật không sốt ruột, Cố phu nhân lại đứng ngồi không yên, đi tìm Sử di nương và Phạm di bàn bạc đối sách. Ba người trao đổi một lúc thì đổi quần áo đến phủ tướng quân.

Tạ Đoạt Thạch nghe các bà tới, vội vàng sai người đón các bà vào trong.

Cố phu nhân không vòng vo mà trực tiếp nói thẳng với Tạ Đoạt Thạch bọn Diêu Mật không muốn gả chồng, các bà ấy hết cách mới lựa lời từ chối bà mỗi, bây giờ sốt ruột, cố ý đến cùng Tạ lão tướng quân nghĩ cách.

Tạ Đoạt Thạch không vội, cười híp mắt nói: “Để bọn nó ân ái nhiều vào, tất nhiên là gỡ không ra. Đến lúc đó không cần chúng ta thúc giục, bọn nó cũng tự tìm cách thành thân.”

Từ phủ tướng quân trở về, đám Cố phu nhân mang theo ý cười trên mặt. Hôn sự này không thoát đi đâu được, mặc kệ là có chính thức bái đường thành thân hay không, nữ nhi bọn họ vẫn là phu nhân tướng quân.

Tối tới, đám Tạ Đẳng quả nhiên là chạy đến Diêu phủ, nói rằng Đột Hoa vương gia chưa rời khnh, sợ lại sẽ có thích khách đột nhập Diêu phủ, mấy ngày nay, ban ngày bọn họ ở phủ tướng quân xử lý công việc, ban đêm sẽ qua ngủ ở Diêu phủ.

Cái này thật giống con rể tới chơi nhà quá đi! Cố phu nhân nghe Tạ Đẳng tới, không khỏi vỗ mồm cười, con gái ban ngày từ chối hôn sự, ban đêm con rể tới nhà, phu thê chúng nó đây là đang chơi trò gì?

Huynh đệ Tạ gia đêm qua nếm trải tư vị, đang trong lửa tình nồng nhiệt, ở phương diện nào cũng nghĩ bọn họ là nhất, tỷ muội Diêu Mật chắc chắn sẽ nhiệt tình đối đãi bọn họ. Không ngờ đám Diêu Mật vừa nghe bọn họ tới, sợ bọn họ trèo cửa sổ, lập tức chạy đến thư phòng của cha ngủ với mẹ mình.

Đêm nay, huynh đệ Tạ gia trần trọc không ngủ được, cứ bấm ngón tay tính ngày, ừm, chưa đầy mười hai ngày nữa đã được thành thân. Thành thân, nhanh chóng cưới vợ. Đến lúc đó, đêm nào cũng...

67. Chương 67: Tình Ý

Mưa liên tục suốt ba ngày, tỷ muội Diêu Mật không ra khỏi cửa, chỉ hăng say viết sách. Các nàng bố trí bối cục của đại thư phòng, dời thư án đến cửa sổ, ba người mỗi góc thư án, vừa cười nói vừa viết sách vô cùng vui vẻ.

Bởi vì Trương đại nhân sai người đưa bạc tới, nói rằng Đột Hoa vương gia muốn viết hai mươi quyển, chậm nhất là ngày mai phải nộp lên. Các nàng viết ngày viết đêm chỉ được mười tám quyển, bởi vậy đêm này vào đại thư phòng viết nốt hai quyển còn lại. Cũng may sách chỉ có tám trang, không nhiều, trong chốc lát đã xong một quyển.

Lại nói Tạ Đẳng tới Diêu phủ, nghe Diêu Mật viết sách trong thư phòng liền tới gõ cửa, gọi: “Tiểu Mật!”

Diêu Mật nghe tiếng gọi ngẩng đầu lên, thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cười xấu xa thì đập thư án bảo: “Lão đại tới rồi, lão nhị và lão tam còn chưa tới sao? Chờ chút nữa coi các người cười có nổi không.”

Quả nhiên Diêu Mật vừa dứt lời, chợt nghe Tạ Thăng và Tạ Nam mỗi người gọi một tiếng.

Diêu Mật cười cười: “Chúng ta tuy không lấy chồng nhưng cũng đừng lãnh đạm như vậy, dù sao bọn họ cũng là phụ thân của con chúng ta mà!”

“Con nào mà con?” Sử Tú Nhi không khỏi xấu hổ, “Thai còn chưa thấy đâu, nói gì đến con với cái.”

Phạm Tinh lại lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, thấy Tạ Nam vẫn gọi, đành phải nói: “Cửa không khóa, các huynh vào đi!”

Tiếng mở cửa vang lên, ba huynh đệ Tạ gia cùng nhau bước vào.

Tạ Đẳng dương dương tự đắc cầm một gói đồ đi tới bên người Diêu Mật, tháo vải bọc ra, nịnh nọt: “Tiểu Mật, đây là nghiên mực Thanh Mặc, mực mài ra vừa đen vừa đậm, còn mang theo mùi thơm dịu, dùng mực này viết chữ, đảm bảo chữ nàng tỏa ngát hương thơm.” Nói xong đặt nghiên mực xuống thư án, cầm thanh mực lên mài nhẹ nhàng.

Tạ Thắng cũng mở hộp gấm cho Sử Tú Nhi xem, cười bảo: “Đây là bút lông sói thượng đẳng ta đặc biệt mua cho nàng, hạ bút hữu thần, nàng xem thử.” Nói xong đặt bút vào tay Sử Tú Nhi, đổi cây bút lông dê nhỏ nhỏ nàng đang cầm trên tay. Thấy Sử Tú Nhi do dự chần chừ, hắn lập tức giúp nàng mài mực, muốn Sử Tú Nhi hiểu được đây không phải là cây bút tầm thường.

Tạ Nam cũng không yếu thế, đặt một miếng ngọc trấn giấy (đồ chặn giấy) vào tay Phạm Tinh, đặc ý nói: “Trấn giấy này không chỉ có mình công dụng giữ giấy, viết chữ mà mệt mỏi, cũng có thể làm gối tay.” Nói xong nâng khuỷu tay Phạm Tinh gác lên trấn giấy, giúp nàng đưa nghiên mực tới gần, lại tự mình đốt lư hương, bỏ vài mẩu hương hoa bách hợp vào, đợi đến khi hương thơm dần dần tỏa ra, hắn liền xé tay áo của mình, thốt lên: “Ta là hồng tay áo thêm thơm đấy!”

Tỷ muội Diêu Mật nghe vậy không khỏi nở nụ cười, bầu không khí trong phòng dần ra, nhưng cũng chưa đủ hài hòa.

Tạ Đằng mài mực xong, Diêu Mật thử ngửi, quả nhiên có hương thơm nhàn nhạt tỏa ra, mực nghiên này so với nghiên của nàng thơm hơn nhiều, nàng hỏi: “Nghiên mực này mua ở đâu, mà rất khác với các loại trên phố!” Nói xong lại quan sát, lúc này mới phát hiện nghiên mực được điêu thành hình cá chép, thân nghiên khắc vân cá, mắt cá dùng hạt châu sáng như được tạo thành, rất rực rỡ. Lập tức Diêu Mật hiểu, đây không phải là nghiên mực dùng giá cả bình thường có thể mua được.

Tạ Đằng cười lơ đãng: “Nghiên mực Thanh Mặc này là phần thưởng tiên hoàng ban tặng, lâu nay chỉ trưng không dùng đến, vì nghĩ nàng viết sách, muốn mua một nghiên mực tặng nàng, nhưng dạo khắp phố vẫn không tìm thấy cái nào ưng ý, liền nghĩ tới nghiên mực này, vừa dịp cho nàng dùng.”

Vô sự xum xoe, không gian tức đạo. Diêu Mật thấy Tạ Đằng vốn vờ thì giật mình trong lòng, nhắc nhở chính mình, không được rung động, không được rung động., không được để hấn nghĩ mình đây dễ mềm lòng, muốn làm gì thì làm. Bởi vậy quyết tâm không nhìn hắn nữa, chuyện tâm viết sách.

Tạ Thắng mài mực xong lại bóp vai cho Sử Tú Nhi, nói: “Thoải mái không? Viết quá lâu, cánh tay rất dễ đau nhức, cái này ta rõ nhất.”

Muốn bóp cánh tay thì lén lút mà bóp, đừng làm trò trước mặt nhiều người như vậy, mất thuần phong mỹ tục lắm nha! Sử Tú Nhi gạt tay Tạ Thắng ra mới tỉnh ngộ, a, chúng ta sớm đã nói không lấy chồng, có nhu cầu thì nuôi trai, bây giờ chút quan tâm trẻ con thế này đã không chịu nổi, sau này sao mà có dũng khí nuôi trai chứ? Được, phải bắt hắn phục dịch!

Diêu Mật viết sách mấy ngày nay, tay cũng hơi đau nhức, thấy Tạ Thắng bóp tay giúp Sử Tú Nhi liền thêm thường, ngẩng đầu nhìn Tạ Đằng, lại lắc lắc cánh tay, uể oải nói: “Tay đau quá!”

Tạ Đằng ngẩn ra, lập tức hiểu được, đi ra sau lưng Diêu Mật xoa bóp, chỉ là trong lòng cảm thấy không quen, hầu hạ nàng trước mặt nhiều người thế này, bị truyền đi thì mất mặt chết!

Tạ Nam thấy Phạm Tinh dò xét nhìn hắn rồi lại vùi đầu viết sách, dường như không muốn nhiều lời, hấn suy nghĩ một chút liền hiểu được, vội càng chăm trà đưa tới, lấy lòng: “Tiểu Tinh, uống chút trà rồi viết!”

Trong nháy mắt lòng Phạm Tinh mềm nhũn, nhận chén trà uống hết một nửa rồi nhìn Tạ Nam, thấy trên mặt hắn có ít nước, tay áo hơi ướt, không khỏi nhíu mày thấp giọng nói: “Khi huynh qua đây không mang theo ô sao? Tuy là đầu hè, nhưng trời lúc trong lúc lạnh, mặc mưa không tốt đâu.”

Nhìn đi, Tiểu Tinh nhà ta quả nhiên ân cần dịu dàng nhất, luôn quan tâm chú ý tới ta, không rời được ta. Tạ Nam đắc thắng liếc Tạ Đằng và Tạ Thắng, vênh vao với hai đại huynh, miệng lại nói với Phạm Tinh: “Trước đây chiến tranh, chúng ta lợi dụng trời mưa mai phục trong đất bùn ba ngày ba đêm cũng không sao. Chút mưa này nhằm nhò gì.”

Diêu Mật lúc này mới để ý tới tóc Tạ Đằng dính nước, không nhìn kĩ khó mà phát hiện, cũng cau mày, phủ tướng quân không có nữ quyền, ba huynh đệ Tạ gia ra cửa cũng nào để ý trời mưa, còn cầm ô cái gì. Bởi vậy nàng nhăn nhó hỏi: “Tiểu Đào đâu? Lúc huynh ra cửa hấn không nhắc cầm theo ô sao?”

Tạ Đằng thấy Diêu Mật chủ động hỏi, liền nói: “Tiểu Đào đang bận dọn nhà mới để nhanh chóng cưới Linh Chi rồi.” Nói xong chợt nở nụ cười, ngồi xuống bên cạnh Diêu Mật: “Chỉ là mưa bụi thôi mà, cần gì phải mang ô?” Há há, Tiểu Mật đang quan tâm ta đấy!

Diêu Mật đẩy song cửa sổ nhìn ra ngoài, trong bóng đêm không thấy rõ mưa to hay mưa nhỏ, lắng nghe, thỉnh thoảng vang lên một tiếng “Độp”, tựa như gió phất qua đang lúc giọt nước trên lá cây rơi xuống đất, thì biết chỉ là mưa rơi lác đác, nàng nói: “Mưa bụi cũng là mưa, lần sau nhớ mang ô.” Tại đây trong đêm mưa, cuối cùng lòng nàng không kiên định nổi, bất giác để âm điệu mềm đi, nàng dặn dò : “Đợi tí nữa sai trù phòng* nấu cho chàng một chén nước gừng.”

*Xưa nay mình cứ thuận tiện thành nhà bếp, nhưng lâu dần thấy nó không hay, chỉnh sửa sẽ có trong ebook.

Sử Tú Nhi nghe bọn họ nói chuyện, nàng nhìn Tạ Thắng, thấy hần cả người thoải mái, thăm gật đầu, tốt lắm, rất biết chăm sóc bản thân. Nàng vui vẻ: “Trên người Nhị tướng quân không dính mưa, có lẽ là cầm theo ô.”

Tạ Thắng cười nói: “Đêm nay lúc ra cửa, Cố Mỹ Tuyết cầm ô đuổi theo, bọn họ chạy nhanh không lấy ô, ta thấy không nên cự tuyệt lòng tốt của Cố Mỹ Tuyết, liền thuận ta nhận cây ô che mưa.”

Sử Tú Nhi nghe xong, tim liền lạc một nhịp. Được lắm, Cố Mỹ Tuyết lúc đầu muốn Tạ Đằng, biết không thành, bây giờ nhắm Tạ Thắng. Không nên tức giận, không nên tức giận, không phải đã nói không lấy hần sao? Chuyện này chẳng liên quan gì tới ta. Mặc dù nghĩ vậy, trong lòng nàng vẫn không thoải mái, gác bút lại nói: “Ta mệt rồi, phải về phòng nghỉ ngơi, các người cứ tự nhiên.” Nói xong đứng dậy, đẩy cửa đi một hơi.

“Nàng ấy sao vậy?” Tạ Thắng nghĩ không ra, hỏi Diêu Mật: “Đang nói chuyện rất vui vẻ, sao lại đắc tội nàng ấy được?”

Diêu Mật nghĩ đến Cố Mỹ Tuyết ở trong phủ tướng quân, trong lòng cũng khó chịu, kéo Phạm Tinh, hai người đứng dậy, nói với huynh đệ Tạ gia: “Trời đã muộn, chúng ta về phòng nghỉ ngơi, các huynh cứ tự nhiên.”

Diêu Mật kéo Phạm Tinh ra khỏi thư phòng, lấy ô trong thùng đặt trên hành lang, đuổi kịp Sử Tú Nhi, ba người che ô chậm rãi bước đi trong mưa.

Tuy nói rằng không lấy chồng, cũng từ hôn, nhưng thật ra thì các nàng vẫn có chút trông chờ. Trông chờ huynh đệ Tạ gia có thật lòng, có thể là phu quân để ta dựa vào. Thế nhưng phủ tướng quân mới đi ba a hoàn, Cố Mỹ Tuyết lại tới. Sau này Cố Mỹ Tuyết đi, không biết sẽ lại là ai nữa đây. Nếu như là tiểu thư nhà quyền quý, một khi truyền ra cái gì, huynh đệ Tạ gia không nạp cũng phải nạp.

Các nàng thật ra không dám mơ cao huynh đệ Tạ suốt đời không có vợ lẽ, nhưng ít ra cũng phải đặt các nàng trong lòng, quan tâm để ý nghĩ của các nàng mới phải.

“Bái kiến phu nhân!” Hai thị vệ đứng cách đó không xa thấy bóng người lay động, nhìn qua là tỷ muội Diêu Mật, liền hành lễ, xách đèn lồng đi tới.

Diêu Mật nhận ra hai viên thị vệ một gọi Vệ Thất, một gọi Vệ Thanh, là anh em cùng tộc, thì hỏi han mấy câu. Nếu như không lấy chồng, sau này Diêu phủ còn phải dựa vào những thị vệ này bảo vệ, dù sao cũng phải lôi kéo bọn họ.

Vệ Thất và Vệ Thanh là hai thị vệ đầu lĩnh, hỏi một đáp một, có vẻ sáng suốt.

Đoàn người đi vào viện của Sử Tú Nhi, Sử Tú Nhi nhìn Vệ Thất, thấy trên áo hần hơi ướt thì cầm ô đi tới trước mặt hần nói: “Cho người!”

Vệ Thất nhận ô, vội nói tạ ơn.

Sử Tú Nhi nghe giọng Vệ Thất hơi pha địa phương, không khỏi cười nói: “Chẳng lẽ ngươi là người Thương Châu?”

“Đúng vậy.” Vệ Thất theo cha rời quê hương từ nhỏ, đối với mọi chuyện trong quê đã không còn rõ, nghe Sử Tú Nhi bảo nàng cũng là người Thương Châu, liền đánh bạo hỏi thăm vài câu.

Vệ Thanh bởi vì cô nương hần thích liên tục hỏi hần đã đọc qua ‘Đại tướng quân tư mật tình ngữ’ Diêu Mật viết chưa, rất muốn kiểm một quyển về khoe tỷ muội, hần liền nói sẽ giúp nàng ấy tìm một quyển. Hần tới mấy ngày vẫn chưa có dịp nói chuyện này với Diêu Mật. Lúc này nhân cơ hội nói ra.

Diêu Mật vừa nghe thì cười: “Cái này rất dễ, người đợi một lát theo ta tới thư phòng, ta cho người một quyển.” Vừa nãy vội đi, chưa dọn xong sách trong thư phòng, còn phải trở lại dọn dẹp.

Sử Tú Nhi cũng không yên lòng a hoàn dọn thư phòng, nói với Diêu Mật: “Ta cũng đi.”

Vừa lúc Sử di nương đi tới, bà nói: “Sáng mai đi dọn còn chưa muộn, mưa không ngớt thế này, đi lại lung tung làm gì?”

Sử Tú Nhi đáp: “Bởi vì trời mưa, nên mới đi đóng cửa sổ, thu dọn gọn gàng cho yên tâm.”

Diêu Mật cười nói: “A hoàn không biết chữ, bảo nàng ta vào thư phòng, chẳng qua chỉ là lau chùi thư án, cũng không biết sách nào nên để ở chỗ nào.”

Sau đó, Tạ Thăng nghe được, Sử Tú Nhi tặng Vệ Thất một cây ô, vui vẻ trò chuyện với Vệ Thất, hai người còn là đồng hương. Vệ Thất còn hái lá cây thối một khúc nhỏ phổ biến ở quê hương.

Lại sau sau đó, có tin tức truyền tới, Sử di nương làm đặc sản quê hương, khi nghe nói Vệ Thất và Vệ Thanh là người cùng quê, thì mời bọn họ tới ăn chung. Vệ Thất kia tự mình trò chuyện với Sử Tú Nhi, còn Vệ Thanh lại làm Diêu Mật rất vui vẻ.

Lại sau sau sau đó nữa, bọn họ nghe nói Diêu Mật và Sử Tú Nhi cùng Vệ Thất Vệ Thanh tới đại thư phòng, đáng vẻ rất khả nghi.

68. Chương 68: Thở Dốc

Lúc lời đồn truyền tới, Diêu Mật đã đi riêng với Vệ Thanh.

“Đi, coi thử!” Tạ Đằng mặc dù không quá tin Diêu Mật sẽ cùng thị vệ làm ra cái chuyện gì, nhưng mấy ngày nay cô chăm (ngủ một mình) khó ngủ, trong lòng có chút tà hỏa, vừa nghe Diêu Mật và Thị vệ ở cùng một chỗ, thì hơi buồn bực.

Tạ Thăng cũng buồn bực, hừ hừ, đồng hương, thối tiểu khúc quê hương, ăn cùng một bàn, bây giờ lại cùng nhau tới thư phòng. Coi ta không tồn tại sao?

Hai người bước nhanh, chỉ trong chớp lát đã tới thư phòng, không biết suy nghĩ cái gì mà cùng nhau nấp sau cây đại thụ ngoài thư phòng, nhanh sau đó đã thấy Diêu Mật Sử Tú Nhi cùng Vệ Thất Vệ Thanh bước ra khỏi thư phòng, Vệ Thanh sẵn sóc tung ô che đầu Diêu Mật, Vệ Thất cẩn thận xách đèn lồng soi đường cho các nàng, bốn người vừa đi vừa nói cười, đáng vẻ vô cùng vui sướng.

Hình như, nghe được Diêu Mật hỏi Vệ Thanh có biết thối khúc hay không, Vệ Thanh trả lời, Diêu phu nhân muốn nghe, ta liền thối một khúc. Sử Tú Nhi hỏi Vệ Thất có nhớ đặc sản quê hương nào không, có muốn ăn hay không?

Đợi đến khi nhóm người đi xa, Tạ Đằng mới lẩm bẩm: “Chỉ là hai thị vệ, ta khấn trương cái gì? Vả lại Tiểu Mật cũng không phải loại người như vậy.”

Tạ Thăng cũng lẩm bẩm: “Tiểu thị vệ chỉ là đồng hương, Tú Nhi thân thiết dịu dàng, cũng là chuyện thường tình.”

Hai người vừa nói chuyện vừa tự ý thức được, bọn họ đường đường là tướng quân, nấp dưới cây đại thụ nhìn vợ của mình cười nói với thị vệ, hình như có gì đó không ổn.

Hai tay Tạ Đằng ôm ngực, ngực chợt hơi lạnh, là vì nước trên cây nhỏ vào ngực hần, hần lại sờ ngực, làm nước thấm vào trong áo, cân nhắc nói: “Lần trước nhờ nhạc phụ đại nhân chỉ điểm, liền đắc thủ. Bây giờ cũng phải thỉnh giáo nhạc phụ một phen.” Dù thế nào hần cũng không tin, rằng Diêu Mật thà thân thiết với một tên thị vệ, mà không chịu ở cùng với hần. Chắc chắn có nội tình, chỉ cần tìm Diêu lão gia, vừa hỏi liền rõ ràng.

Tạ Thăng nghe xong cũng gật đầu: “Nhạc phụ ta cũng là người dễ nói chuyện, không chỉ không giúp Tú Nhi, mà còn thiên vị ta. Ta phải nói với ông, rảnh rỗi thì điều Vệ Thất ra ngoại viện, đừng để hần vào nội viện. Chớ để Vệ Thất ý mình là đồng hương, vênh vào mình là người nhà, mà khi dễ người khác.”

Diêu lão gia và Sử lão gia đang đánh cờ, nghe Tạ Đằng và Tạ Thắng tới thì nhìn nhau lắc đầu. Mấy ngày nay họ đã thấy rõ, con gái mình thật sự không muốn gả vào phủ tướng quân, mà là có tâm tư khác!

Còn chuyện Vệ Thất và Vệ Thanh đêm nay là do Sử lão gia sai người truyền cho Tạ Thắng Tạ Đằng, liệu trước bọn họ sẽ tới vấn kế, quả nhiên không sai.

Diêu lão gia thấp giọng bảo: “Dù sao cũng phải ép tướng quân tỏ chút thái độ, diệt tận gốc những nữ nhân có tư tưởng trèo cao, Tiểu Mật sau này vào phủ tướng quân mới được sống yên ổn. Còn không, không cưới cũng được.”

Quan sát mấy ngày, Diêu lão gia cũng hiểu đôi chút, nữ nhi nhà mình sợ Tạ Đằng không đủ thật tâm, lại sợ vào phủ tướng quân không có chỗ dựa, lo lắng đủ thứ, mà Tạ Đằng lại chẳng ý thức được Diêu Mật lo cái gì, cứ tự mình hành động. Theo cái đà này, chỉ sợ xảy ra chia cách. Hơn nữa nếu Tạ Đằng không tự mình đối diện với những chuyện này, không đành lòng đứng trước mặt mọi người làm chỗ dựa cho Diêu Mật, chỉ sợ quý nữ kinh thành sẽ tiếp tục gây sự.

Diêu lão gia nửa đời thất bại, không dễ gì có được một con rể tướng quân, nhưng sau mấy ngày suy nghĩ liên buông tay, mọi việc không thể cưỡng cầu, đại khả không cần quá câu chấp, vả lại con gái mình thế này, so với lúc trước còn dễ gả hơn. Còn nếu con gái không gả vào phủ tướng quân, cũng có thể sống dễ dàng, người ta cũng không dám không thừa nhận thân phụ nhân phủ tướng quân. Sau này sinh hài tử của Tạ Đằng, cũng có người phụng dưỡng và dựa vào như ai. Dù ở riêng, Tạ Đằng có nạp người khác, cũng sẽ biết bảo vệ con gái mình.

Sử lão gia thấy Sử Tú Nhi bây giờ là cáo mệnh phu nhân, biế viết sách kiếm tiền, không thua kém đàn ông, sau này mà phải đi tranh thủ tình cảm với một đồng tiểu thiếp, cũng có chút không cam lòng, không bằng khỏi vào phủ tướng quân, chỉ cần lui tới Nhị tướng quân là được rồi! Tuy vậy hơi kì lạ, những con gái mình và Nhị tướng quân có nghĩa phu thê, trong kinh đô ai mà không biết, không bái đường thì có việc gì? Cứ sinh em bé làm tiểu tướng quân thôi.

Hai người đang suy nghĩ thì Tạ Đằng và Tạ Thắng tiến vào, liền để hai người ngồi xuống, cười bảo: “Tướng quân trẻ thế này lại tới, có chuyện gì quan trọng sao?”

Tạ Đằng nói thẳng: “Tiểu Mật hình như còn thành kiến với con, con lại không đoán được tâm tư của nàng, đặc biệt tới thỉnh giáo nhạc phụ.”

“Tướng quân, Tiểu Mật đã nói với ta, rằng bây giờ nó sống rất tốt, không muốn xuất giá.” Diêu lão gia thấy Tạ Đằng biến sắc, càng tăng giọng: “Nó nếu đã nói vậy, ta là phụ thân, cũng không tiện cưỡng ép, chỉ hỏi nó sau này có tính toán gì không? Nó tính sau này sẽ tìm một vị phu quân.”

Diêu Mật không muốn chồng, lại muốn kén rể, nếu là người khác nói, Tạ Đằng tuyệt đối không tin. Chưa kể đến hấn là tướng quân đương triều, thân phận địa vị tướng mạo như vậy, chỉ cần nữ nhân có hiểu biết sẽ chọn hấn, chứ không phải là tìm người khác làm hôn phu. Vả lại Diêu Mật và hấn có nghĩa vợ chồng, người ngoài nhìn vào chính là phu nhân phủ tướng quân, giờ đây chỉ còn thiếu một nghi thức nữa thôi, sao lại vứt hấn đi chứ. Nhưng những lời này là từ trong miệng Diêu lão gia nói ra, hấn không khỏi nghi ngờ, bần tín bần nghi hỏi: “Lời này của nhạc phụ là thật?”

“Tướng quân trước đừng gọi ta là nhạc phụ, chỉ sợ cuối cùng, chúng ta không được làm bố vợ.” Diêu lão gia thấy Tạ Đằng nghiêm trọng, liền bổ sung: “Nghe giọng của Tiểu Mật, cũng là suy nghĩ rất kĩ.”

Thấy Diêu lão gia có hàm ý khác, Tạ Đằng lúc này mới để ý, cau mày nói: “Con tìm Tiểu Mật hỏi thử.”

“Ngài không cần hỏi, con gái của ta, sao lại không biết tâm sự của nó.” Diêu lão gia nói: “Lần đầu từ hôn, là vì quý nữ gây sự, tướng quân chưa từng vì nó xuất đầu lộ diện. Lần thứ hai từ hôn, là vì không muốn gả vào phủ tướng quân, để được sống thoải mái hơn.”

“Nhưng con và Tiểu Mật đã có nghĩa phu thê.” Tạ Đằng trong lòng trầm xuống, mơ hồ cảm giác được, Diêu lão gia không nói dối.

“Khụ, không gả vào phủ tướng quân, cũng không có nghĩa là không cùng tướng quân thân mật.” Diêu lão gia chỉ ra, hai người không cưới không gả, cũng có thể làm tình nhân đầy thôi!

Tạ Đằng không thể tin được nhìn Diêu lão gia, lão đầu này, lão đầu này sao lại có kì tư diệu tưởng vậy chứ? Không thành với Tiểu Mật cũng có thể nghĩ tới chuyện này? Hay là học ông luôn nhỉ?

Diêu lão gia vừa cười vừa tiếp tục làm rõ vấn đề: “Bây giờ Tiểu mật có nhà, có bạc, rất có thể muốn có trẻ em, có hoàng thượng và lão tướng quân làm chỗ dựa, tuy không báỉ đường thành thân nhưng người ta cũng phải gọi một tiếng phu nhân, như vậy, không lấy chồng cũng chẳng có việc gì. Tướng quân ngày nào còn chưa chính thức đón dâu, người ta sẽ đối đãi với nó như phu nhân tướng quân. Tới khi tướng quân cưới vợ, hoặc nạp thiếp, Tiểu Mật sẽ được tự do, có thể kén rể.” Khi Diêu lão gia nói tới hai chữ kén rể, ngữ điệu thâm sâu, ám chỉ, cũng có thể nuôi nhân tình, nuôi trai. Chỉ cần nuôi được là nuôi.

Tạ Đằng sững sờ nghe xong, càng không hiểu được, đây là cái chuyện gì vậy hả?

Tạ Thắng vốn muốn xin Sử lão gia chỉ giáo, lại nghe thấy lời Diêu lão gia, liền quên mất. Diêu Mật có tư tưởng này, Sử Tú Nhi đương nhiên cùng chung mặt trận, cần gì phải hỏi nữa chứ?

“Con tìm Tiểu Mật hỏi chuyện.” Lúc này Tạ Đằng đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, người khác có thể giỡn với hấn chuyện này, Diêu Mật cũng có thể cố tình nũng nịu nói chuyện không đâu, nhưng Diêu lão gia là nhạc phụ, chắc chắn sẽ không lấy chuyện này ra đùa với hấn.

Tạ Thắng như bị nghẹn trong ngực, lại nghĩ Sử Tú Nhi vừa mới nói cười với Vệ Thất, một cổ ghen tuông xông thẳng lên ngực, cũng đứng ngồi không yên, chỉ cảm thấy đêm nay không hàng phục Sử Tú Nhi, sẽ không có cách nào ngủ được, bởi vậy cũng đứng lên nói: “Con tìm Tú Nhi hỏi rõ.”

Thấy Tạ Đằng và Tạ Thắng như lốc xoáy bỏ đi, Diêu lão gia và Sử lão gia nhìn nhau cười, tốt rồi, biết khẩn trương là tốt rồi. Hai vị tướng quân là anh hùng, là đối tượng ái mộ của nữ tử kinh thành, nhưng con gái nhà mình cũng quý báu vậy, không thể chịu thiệt.

Tạ Thắng nhanh chóng đi tới trước phòng Sử phu nhân, sai a hoàn vào trong thông báo, thấy Sử phu nhân đi ra, liền kính cẩn nói: “Muộn thế này, đã quấy rầy nhạc mẫu.”

Sử phu nhân cười đáp: “Nhị tướng quân hà tất khách khí? Tìm Tú Nhi đúng không?” Nói xong nháy mắt mấy cái, nhìn trong phòng, lại quay đầu bảo: “Ta ngại phòng oi bức, bức đến tiểu sương phòng nghỉ ngơi. Nhị tướng quân có lời muốn nói Tú Nhi, cứ vào trong.” Xong lại dặn dò hai a hoàn: “Đi, chuyển chăn mền tới sương phòng. Ngoài cửa sổ chỗ kia có trồng chuối, vừa lúc có thể nghe tiếng mưa rơi mà ngủ.”

Hai a hoàn đồng thanh: “Phu nhân phong nhã!”

“Còn phải nói, không chừng sáng mai thức dậy ta còn ngâm ra một bài thơ chuối.” Sử phu nhân trêu ghẹo, dẫn hai a hoàn và hai bà tử đi.

Cầu xin Sử phu nhân ngay trước mặt bà tử, Tạ Thắng nóng hết cả mặt.

Bà tử và a hoàn đều không để tâm, ai mà không biết phu nhân và Nhị tướng quân là phu thê cơ chứ? Phu thê mâu thuẫn, dọn ra ở riêng, là chuyện thường tình. Chỉ cần hạ một nấc thang, liền hòa thuận ngay ấy mà. Đây là lão phu nhân cho bọn họ cơ hội chứ đâu!

Sử Tú Nhi đang ở trong phòng thì nghe Tạ Thắng tới, muốn tìm người cài chặt chốt cửa, lại ngẫm nghĩ, mắc gì phải cự tuyệt người ta? Chỉ coi hấn là nhân tình, đối xử như trai lơ, không phải thoải mái vui sướng hơn sao? Bỏ vậy thấy Tạ Thắng vào, liền nói: “Muộn rồi, có chuyện gì sao?”

“Có một chuyện, chuyện rất lớn.” Tạ Thắng ngồi xuống cạnh Sử Tú Nhi, không nóng lòng động thủ giống như xưa, mà dừng ở mắt nàng nói: “Tú Nhi, ta nghe nhạc phụ nói, nàng không muốn gả vào phủ tướng quân sao?”

Sử Tú Nhi nghe xong thì trợn mắt nhìn Tạ Thắng, thấy hấn rất nghiêm túc, có vẻ rất quan tâm, liền cũng nghiêm túc trả lời: “Vậy người nói xem, ta bây giờ sống ung dung, hay lúc làm phu nhân phủ tướng quân của người ung dung?”

Tạ Thắng nghẹn họng, sau khi gả vào phủ tướng quân, phải lo liệu gia sự, khách tới xã giao, giúp chồng dạy con vãn vãn, còn chỗ nào thoải mái chứ? Như lúc này vậy, muốn ngủ thì ngủ, muốn dậy thì dậy, mới là tự do thoải mái.

Thật lâu sau, Tạ Thăng chua chát lên tiếng: “Nàng không thể vì ta hi sinh một chút sao?”

Đây này, cuối cùng cũng đúng thái độ rồi đấy! Trong lòng Sử Tú Nhi thoải mái lên, nàng buồn cười ôm đầu gối, nén giọng nói: “Ta phải suy nghĩ đã, xem người có đáng được ta hi sinh hay không.”

“Vậy phải thế nào, nàng mới cho là có giá trị?” Tạ Thăng thấy bả vai Sử Tú Nhi khẽ động đậy, trong lòng cũng khẽ động đậy, chỉ lặng lẽ nhích tới gần, đưa tay xoa bóp vai Sử Tú Nhi, nín thở: “Ít nhất, ban đêm cũng là ta hầu hạ nàng mới khỏe.”

Nói mà không biết xấu hổ sao? Ban đêm hầu hạ? Là muốn hầu hạ trên giường chứ gì? Sử Tú Nhi hừ hừ, rụt vai, ngẩng đầu lên nói: “Sau này nữ nhân khác đưa ô hay đưa cái gì, cũng không được nhận.”

“Được, không nhận.” Tạ Thăng đáp không cần suy nghĩ.

Biết nghe lời, thái độ tạm được. Sử Tú Nhi hơi thoải mái, quyết định tiến thêm một bước: “Ngoại trừ ta, không được gần gũi nữ nhân khác.”

“Được, không gần.” Tạ Thăng thấy bầu không khí ngày càng tốt, có hi vọng thân mật, miệng thì nói, người đã sớm cúi xuống, ôm eo Sử Tú Nhi, chặn miệng nàng.

“Ta còn chưa nói hết.” Sử Tú Nhi thấy khai thông không tệ, có hi vọng nói hết ra, lại bị hấn chặn miệng, tất nhiên là không hài lòng, ra sức đẩy hấn, chỉ là vừa nói một câu, lại bị chặn.

Hai người nhanh chóng lăn ra giường, không nghe thấy tiếng nói, chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Tạ Đằng rời khỏi thư phòng Diêu lão gia, nghe được Diêu Mật đêm nay không đến phòng Cổ phu nhân, mà ngủ trong phòng của nàng, liền đi tới phòng Diêu Mật. Tới ngoài cửa, vừa tính gõ cửa, lại nghe trong phòng truyền giọng nói: “Tiểu Mật, không phải tỷ muốn nuôi trai sao? Ta thấy Vệ Thanh cũng được lắm.” Là giọng của Phạm Tinh.

Tới giọng của Diêu Mật: “Ta cũng cảm thấy hấn không tệ, vừa săn sóc vừa dịu dàng, đáng đáp cũng không ngô.”

69. Chương 69: Dịu Dàng

Ta chưa đủ sóc sóc, chưa đủ dịu dàng, chưa đủ đẹp trai sao? Tạ Đằng lấy tay ôm trán, đột nhiên cảm thấy hơi nhức đầu. Phải tìm cách ghênh tiểu nữ nhân suy nghĩ kì lạ này vào phủ mới phải. Nếu để mặc nàng bên ngoài, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Diêu Mật và Phạm Tinh nói chuyện vui vẻ, không biết là Tạ Đằng đứng ngoài cửa phòng, rồi lặng lẽ bỏ đi.

Ở một nơi khác, Tạ Thăng cùng Sử Tú Nhi triền miên, tự cho đã hàng phục nàng, liền dịu dàng nói: “Tú Nhi, sáng mai ta lại mời người đến cầu hôn, nàng đồng ý, ta sẽ chọn ngày lành đón nàng xuất giá.”

“Ai nói phải gả?” Sử Tú Nhi miễn cưỡng nói: “Không phải bây giờ rất tốt sao?”

“Nàng, nàng không phải vừa mới nói...” Tạ Thăng nổi đóa, trách mắng: “Nàng chỉ vì nhìn trúng nam sắc của ta, không phải vì muốn thành thân?”

“Ta cũng đâu có nói.” Sử Tú Nhi kéo chăn trùm kín, ngáp: “Ta ngủ.” Nói xong thì nhắm mắt.

Coi ta là gì hả? Tạ Thăng hết sức rầu rĩ, như thế này rất tốt, tốt chỗ nào chứ?

Sáng hôm sau, Diêu Mật và Phạm Tinh nghe nói Vệ Thất và Vệ Thanh đêm hôm khuya khoắc đi tuần phủ, không hiểu thế nào bị ngã vào ao sen, cả buổi không bò dậy nổi, thiếu chút nữa mất mạng.

Phạm Tinh vô cùng khó hiểu, chống má nói: “Vệ Thất và Vệ Thanh không biết bơi à? Ngày trước xuống nước tróc thích khách, sao giờ chỉ rơi xuống ao lại không lên nổi?”

Diêu Mật cũng mơ hồ, lúc thấy Cổ phu nhân hỏi: “Mẹ, chuyện Vệ Thất Vệ Thanh là thế nào?”

Tỷ muội Diêu Mật là chủ nhân của phủ, nhưng mọi người còn chưa đi, các nàng lại lo viết sách, mọi chuyện liền để Cố phu nhân lo liệu. Hộ vệ xảy ra chuyện, hạ nhân chỉ bẩm báo Cố phu nhân, không quấy rầy cá nàng.

Cố phu nhân cũng biết trong lòng, rằng chuyện này có dính dáng đến huynh đệ Tạ gia, nhưng bà không nói rõ mà lòng vòng: “Đêm qua mưa lớn, bọn họ tuần phủ, đi đến bên ao sen, thấy lá sen lộn xộn, nhớ lại gần đây có thích khách, liền sinh nghi, nhảy xuống ao kiểm tra, không ngờ chân vướng vào rong rêu, bị chìm xuống. Dù sao bọn họ bơi giỏi, rất nhanh đã leo lên. Nhưng vẫn phải tịnh dưỡng vài hôm mới có thể tiếp tục trực gác.”

Diêu Mật nói: “Phải cho bọn họ nghỉ phép, mới nghỉ ngơi được thoải mái.”

Cố phu nhân gật đầu: “Ta đã phân phó mời đại phu đến khám bệnh cho bọn họ, may bọn họ là người tập võ, thân thể tráng kiện, cũng không có gì đáng ngại.”

Đến đây chưa được mấy hôm, hết thích khách tới thăm lại tới hộ vệ rơi xuống nước, rõ ràng là điềm xấu. Diêu Mật trầm mặc một lúc rồi lên tiếng: “Mẹ, chúng ta mời đại sư trong miếu tới đuổi tà thôi! Dù sao đây cũng là nhà cũ, có niên đại, e rằng...”

Cố phu nhân tất nhiên là đồng ý, nói: “Năm tháng nữa là sinh thần lão tướng quân, còn phải chuẩn bị quà mừng. Con nên bỏ chút thời gian chuẩn bị trước, tránh lúc đó lại luống cuống chân tay.”

Diêu Mật tính toán ngày giờ, lúc này mới kinh ngạc phát giác, thì thào: “Thì ra đã gần một năm rồi.” Biết Tạ Đằng, cũng gần một năm!

Mẹ con trò chuyện, Trương phủ cho người sang giục sách, nói là mấy ngày nữa Đột Hoa vương gia rời kinh, tỷ muội Diêu Mật nhanh nhanh dâng sách.

Diêu Mật vội vàng cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh tới thư phòng, viết xong sách giao cho người đưa tin, còn gửi thêm một phong thư, nói rằng các nàng có ý định viết truyền kỳ, đến lúc đó mong Trương đại nhân hợp tác bán sách, Trương đại nhân nếu có thời gian, xin đến phủ bàn bạc.

Trương đại nhân nhanh chóng đi tới, hai bên thương nghị, vẫn dựa theo lệ cũ, tỷ Diêu Mật viết sách, Trương đại nhân chịu mọi chuyện in ấn bán sách, lợi nhuận chia năm năm.

Diêu Mật hiểu Trương đại nhân là được Huệ Tông hoàng đế bày mưu, một lòng xoay sở bạc cho quốc khố, bản thân không hề tham tiền, nhưng nếu đã muốn hợp tác lâu dài, phải cho người ta ít lợi lộc, bởi vậy lặng lẽ nói: “Trương đại nhân, sau này ngài cứ lấy nửa phần trong năm phần của chúng ta, coi như là của ngài mất công cực nhọc, việc này không cần phải báo lên, chúng ta cũng tuyệt đối không nói.”

Trương đại nhân nghe xong không khỏi kinh ngạc vui mừng, trên mặt lại không lộ ra, ông nói: “Ý tốt của phu nhân, tất nhiên không thể chối từ.” Bởi vậy trong lòng âm thầm quyết định, mặc kệ truyền kỳ các phu nhân viết có xem được hay không, nhất định phải cố hết sức đẩy mạnh tiêu thụ.

Tỷ muội Diêu Mật ở đây nôn nóng viết sách, huynh đệ Tạ Đằng cũng bận rộn ở quân doanh, bởi vì mấy ngày nữa đám Đột Hoa vương gia rời kinh, sợ rằng trước khi rời kinh bọn họ còn muốn giở trò, cũng mặt thiết giám thị, không dám coi thường. Dù vậy, đêm đêm đều tới Diêu phủ nghỉ ngơi, sáng sớm thì rời đi.

Bên ngoài thấy huynh đệ Tạ gia ngủ đêm ở Diêu phủ thì đồn đại đủ kiểu. Nhưng cơ bản vẫn là, huynh đệ Tạ gia tuy còn chưa chính thức cưới tỷ muội Diêu Mật, cũng có nghĩa phu thê, bây giờ ngủ đêm ở Diêu phủ, là chuyện phu thê bọn họ, người ngoài không thể can thiệp.

Mấy ngày nay Đột Hoa vương gia suy nghĩ lúc đó Diêu Mật đã thổi hương gì lên mặt hắn, bởi vậy mà ngấm kinh hãi, không chỉ Tạ Đằng biết rõ, mà Diêu Mật cũng không đơn giản, muốn đối phó bọn họ, chỉ sợ không được. Hơn nữa lại thấy triều Đại Ngụy quân thần đoàn kết, hoàng hậu tài đức, trên dưới đồng lòng, liền hết suy nghĩ lòng riêng. Không quá mấy ngày đã rời kinh thành.

Tạ Đằng đi tiễn Đột Hoa vương gia, lại được mật báo, triều Đại Kim sau khi bại trận vẫn không ngừng nội loạn, trong thời gian ngắn sẽ không có lực kích động chiến tranh, thì yên lòng.

Trong thời gian này lại xảy ra chuyện khác, ở quê Thanh Châu của Sử Tú Nhi, bởi vì sợ quan phủ ép hôn mà hai trăm cô nương tuổi tròn mười lăm kết bạn cùng nhau chạy đến bờ hồ Đại Minh, nói rằng nếu quan

phủ cường xứng các nàng, các nàng sẽ đồng loạt nhảy xuống hồ. Việc này cực kì âm ỉ. Có đoàn thứ nhất, ngay sau đó liền có đoàn thứ hai, lần này là ba trăm cô nương nào đó kết giao muốn nhảy xuống hồ, quan phủ vì ổn định các nàng mà nói rằng, sẽ tấu lên triều đình, nếu hoàng thượng ân chuẩn, thì không cưỡng ép thành thân nữa.

Huệ Tông hoàng đế nghe chuyện, vội vàng triệu tập đại thần bộ Hộ bàn bạc, cuối cùng quyết định, hủy bỏ chỉ lệnh ban đầu, không tiếp tục cưỡng phối hôn sự, hi vọng gì mà khi nào gả, gả cho ai, đều do các vị cô nương cùng trưởng bối tự thân quyết định, quan địa phương sẽ không can thiệp.

Lệnh này khiến không khí kinh thành vô cùng tương bình, rất nhiều cô nương tuổi gần mười lăm mặt mày vui vẻ, hẹn nhau chúc mừng. Mạnh Uyển Cầm đang giúp Cố Mỹ Tuyết tìm mối khắp nơi, nghe chỉ lệnh cũng thì thở phào, thiếu chút nữa mừng chảy nước mắt, nói Cố Mỹ Tuyết: “Mẹ vẫn còn lòng tin, may mà chưa tùy tiện gả con cho người khác, bây giờ tốt rồi, yên tâm lựa được mối tốt.”

Cố Mỹ Tuyết cũng tuân lệ, nức nở: “Con còn muốn, nếu không tìm được nhà thích hợp, liền hạ quyết tâm làm thiếp thị của nhị biểu ca, cũng tốt hơn gả cho bất cứ ai.”

Tỷ muội Diêu Mật dù không bị ép gả chồng, nghe được chỉ lệnh này, cũng nâng chén chúc mừng.

Một số cô nương có ý tưởng, quan phủ không còn cưỡng xứng, liền không dự định lấy chồng, lấy hết bạc để dành cho cửa hồi môn, chung với vài người mở tú trang (tú: thêu), chiêu vài cô nương làm thợ thêu, hằng hái làm việc không thua gì đàn ông.

Cố phủ có vài cô nương thêu thùa xuất chúng, trước đây qua quýt lấy chồng, nay nghe chỉ lệnh thì vô cùng hối hận, hận không thể tái giá. Lại tìm Diêu Mật, mong nàng đứng ra làm đầu lĩnh, mở tú trang chuyên làm tú phẩm hàng chất lượng cao cho phú hộ, đồng thời cũng tiến cung xin hoàng hậu, độc quyền tú phẩm xảo cho cung phi.

Diêu Mật nghe cũng xui lòng, bởi vậy cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh hợp lại bàn bạc, ba người hợp kế, cảm thấy việc này rất khả thi. Lập tức tiến cung xin hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe các nàng nói muốn mở tú trang xong thì cực kì tán thành, bảo rằng cũng muốn tham gia góp vốn. Có hoàng hậu chống lưng, mở tú trang kiểu gì mà không nổi? Tỷ muội Diêu Mật vô cùng mừng rỡ.

Cố thị tộc muội nghe được tin tốt lành, ai ai cũng mặt mày rạng rỡ, cười nói: “Ba vị phu nhân chỉ cần góp vốn, ngồi đợi tiền tới là được. Chuyện khác giao hết cho ta. Những chuyện vặt vãnh, ta sẽ để cha anh giải quyết ổn thỏa.” Nàng ta chỉ là nhị nữ nhà tiểu quan, muốn mở tú trang, chỉ sợ không được lâu dài. Có tỷ muội Diêu Mật có hoàng hậu chống lưng, lão tướng quân là chỗ dựa vững chắc, ai dám động đến nàng ta?

Diêu Mật đã ngầm điều tra vị Cố thị tộc muội này, biết được nàng ta không bị nuông chiều k= hóa hư như Cố Mỹ Tuyết, mà là một người khá biết trước biết sau. Bởi vậy cùng nàng ta thương nghị hiệp ước góp vốn, hai bên mời Phạm lão phu nhân và hai vợ chồng đứng ra làm chứng, kí hiệp ước hợp tác.

Tạ Đằng nghe tin thì lắm bầm: “Được lắm, viết sách đã là không được, rồi không chịu lấy chồng, nay lại còn muốn mở tú trang, coi cái đuôi có vểnh ngược lên trời không?”

Tạ Thăng nghe xong, vào thư phòng Tạ Đằng la ầm lên: “Đại ca, không thể mặc các nàng ấy làm ầm mĩ được, mau nhanh đón vào cửa mới yên ổn.”

“Các nàng ấy không chịu cưới thì biết làm sao?” Tạ Đằng lắc đầu thở dài, lại cảm thấy nhức đầu, đập mạnh tay vào thư án nói: “Rốt cuộc phải như thế nào, Tiểu Mật mới chịu đổi ý?”

Tạ Nam cũng chạy vào, vừa nói vừa lau mồ hôi: “Phản rồi, phản rồi, ba cô nương bé nhỏ, lại muốn mở tú trang.”

Bởi vì cái tư tưởng không tiện nói ra nào đấy, ba huynh đệ Tạ gia siêng năng chạy đến Diêu phủ, không chỉ ngủ đêm tại Diêu phủ, ba ngày không có việc gì cũng ngồi ở Diêu phủ. Mọi người mới đầu còn hơi lạ, sau mấy ngày liền thành thói quen.

Tạ Đoạt Thạch sáng tối quanh quê, không khỏi ngứa mắt than với ông trời: “Cháu dâu không cưới, cháu trai cũng đi luôn, đây là vì sao?”

Ông tác phong nhanh nhẹn, đã mau chóng sai quản gia thu dọn hành lí, cũng chuẩn bị nhảy sang Diêu phủ. Trước sai người thông báo Cổ phu nhân, nói là ông thích hoa cảnh Diêu phủ, muốn dọn sang Diêu phủ ở một thời gian ngắn, sắp tới tiệc sinh thần cũng tổ chức ở Diêu phủ.

Cổ phu nhân vừa nghe đã biết là Tạ Đoạt Thạch muốn giúp cháu mình cưới tỷ muội Diêu Mật, bà vội vàng sai người quét tước sương phòng, lại đi hỏi sở thích của Tạ Đoạt Thạch, rồi dẫn người tới trang trí phòng ông ở.

Diêu phủ có đám Cổ phu nhân lo liệu, ăn mặc đều có thứ tự, sớm tối lúc nào cũng có người tới hỏi han, bây giờ lại thêm Tạ Đoạt Thạch đến ở, nhất thời chưa đi được.

Đến khi Tạ Đoạt Thạch dọn vào Diêu phủ, Diêu phủ càng thêm náo nhiệt, sớm tối người tới người đi, Lại thêm Đoàn quận vương và La Hân mượn danh nghĩa tới bái phỏng Tạ Đoạt Thạch, cũng thường xuyên ra vào Diêu phủ.

Huynh đệ Cổ Đông Du và Cổ Đông Cẩn cũng suốt ngày ra vào Diêu phủ. Nhưng bọn họ là vì giúp đỡ Cổ thị tộc muội mở tú trang, mới chạy đến Diêu phủ bàn bạc với tỷ muội Diêu Mật.

Thấy Diêu phủ từng bừng náo nhiệt, Tạ Đoạt Thạch đợi thời cơ, gọi ba huynh đệ Tạ Đằng vào phòng, chỉ vào bọn họ mắng: “Ông nội nói với mấy người cái gì? Lâu như vậy, sao còn chưa giải quyết được vợ mình hả? Coi chừng chúng nó bị người ta lừa đi mất đấy!”

Huynh đệ Tạ Đằng cuối cùng không thể không thừa nhận, ra tới nước này, bọn họ không thể ở đây được.

Tạ Đoạt Thạch cười nói: “Có ta ở đây, đảm bảo các anh sẽ được ôm mỹ nhân về.”

“Xin ông nội chỉ giáo!” Tạ Đằng lúc này thành tâm thành ý xin Tạ Đoạt Thạch dạy bảo.”

Tới tối, lúc tỷ muội Diêu Mật ở trong thư phòng, ba huynh đệ Tạ gia lại xuất hiện, vô cùng an cần niềm nở quạt mát bưng trà hầu hạ các nàng, sẵn sóc dịu dàng gì xuất ra hết.

Tạ Đằng càng lặng lẽ cúi người nói vào tai Diêu Mật: “Ta như vậy, đã đi sẵn sóc, đã đủ dịu dàng, đã đủ đẹp trai chưa?”

70. Chương 70: Trêu Chọc

Lời nói thì thâm, ẩn tình khiêu khích, hô hấp nóng bỏng khê khàng phát bên vành tai, lướt qua tóc mai, tràn khắp trên má. Khuôn mặt tươi cười của Diêu Mật trong chốc lát đổi thành sắc hoa đào, trong bụng lấm bầm, người này bây giờ hết còn kiêu căng, mà chuyển sang đi đường tình cảm dịu dàng rồi sao? Chỉ có điều phải nói thật, bộ dáng này của hắn, thật thích hợp làm trai lơ à!

Thấy Diêu Mật mặt cười ráng hồng, lại mím môi viết sách, không trả lời hắn, Tạ Đằng rút ra một cây quạt, khê đứng dậy quạt cho nàng, vừa quạt vừa cúi xuống thủ thỉ vào tai: “Đường đường một tướng quân, lại đi bưng trà rót nước, bóp vai cầm quạt cho nàng, nàng cảm thấy thế nào?”

Diêu Mật cuối cùng cũng ngẩng đầu, mắt lúng liếng, miệng hàm xuân, cất giọng tán thưởng: “Hầu hạ không tệ.”

Dưới ánh nến, người đẹp cười duyên, giọng nói du dương mang theo ý cười kín đáo, ngực Tạ Đằng nóng lên, hơi không khống chế được, muốn trêu chọc vài câu, dù sao trong thư phòng không chỉ có hai người bọn họ, liền nhịn được.

Thấy đã trễ, Tạ Đằng lại nhỏ giọng ân cần: “Đừng viết quá lâu, cẩn thận hư mắt.”

Tạ Thắng và Tạ Nam cũng vô cùng ân cần với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, biểu ý quan tâm, bưng trà rót nước liên tục.

Dù sao hắn cũng là cha đứa bé, lại hầu hạ ân cần như vậy, quá lạnh nhạt với hắn thì không hợp lẽ. Diêu Mật sáng khoái trong lòng, viết xong một cuốn sách, ép giấy cho bằng phẳng, sửa sang lại thư án rồi đứng lên nói: “Tướng quân, đưa ta về phòng!”

“Tuân lệnh!” Tạ Đằng nháy mắt mấy cái với Tạ Thắng và Tạ Nam, mang theo ý cười, trong nháy mắt mở cửa thư phòng, xách đèn hộ tống Diêu Mật về phòng.

Biết điều như vậy, cũng hiếm thấy đấy. Diêu Mật thấy hai mắt Tạ Đằng sáng rực, khó tránh được hơi rung động, nàng nghĩ, nếu dễ nói chuyện, thì phải khai thông hân, cho hân biết tại sao mình không lấy chồng.

Một đầu khác, Tạ Thắng và Tạ Nam cũng đưa Sử Tú Nhi và Phạm Tinh về phòng, dọc đường quy củ, ngay thẳng đứng đắn, cũng khiến cho Sử Tú Nhi và Phạm Tinh kinh ngạc không thôi.

Tối sáng hôm sau, Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh vừa chạm mặt, liền kể biểu hiện làm người ta thật bất ngờ của mỗi huynh đệ Tạ gia tối hôm qua.

Diêu Mật nói: “Tướng quân đưa ta tới ngoài cửa phòng, mỉm cười giúp ta đẩy cửa phòng ra, chẳng nóng lòng đi vào giống như trước, ta tất nhiên cũng không mời hân. Hân nhìn ta tiến vào, rồi đứng ngoài cửa cáo từ. Nhìn rất có lễ. Ta đóng cửa hồi lâu, vẫn cảm thấy lạ.”

Sử Tú Nhi vỗ ngực cất giọng: “Nhị tướng quân đưa ta đến ngoài phòng, cũng nho nhã lễ độ cáo từ. Ta cảm thấy bất thường, nằm dài trên giường tới nửa canh giờ vẫn chưa ngủ, không biết hân muốn chơi cái trò gì đây?”

Phạm Tinh thấy Tạ Nam không đổi sắc mặt ân cần niềm nở, nhưng lại giữ khoảng cách với nàng, trong lòng cảm thấy tư vị khác thường, tựa như trống rỗng vắng vẻ, thật là khó chịu, nay nghe Diêu Mật và Sử Tú Nhi nói vậy, cũng kể lại chuyện tối hôm qua: “Tam tướng quân trên đường đưa ta về phòng, chỉ mỉm cười đối đáp mấy câu, chẳng nói nhiều. Đến trước cửa phòng, ta nghĩ nếu hân có ý muốn vào, ta lập tức cự tuyệt, ai ngờ hân chẳng có ý như vậy, mà xoay đầu đi một mạch.”

Ba người các nàng suy đoán một hồi vẫn nghĩ không ra tại sao huynh đệ Tạ Đằng đột nhiên lại trở nên đứng đắn, liền dẹp chuyện này ra khỏi não, vui vẻ phần khởi đi viết sách.

Từ sau hôm đó, tối tối ba huynh đệ Tạ Đằng lại chạy đến thư phòng, tươi cười bưng trà rót nước, chưa từng động tay động chân, rất thủ lễ.

Bọn họ càng như thế, tỷ muội Diêu Mật càng nghi ngờ, chỉ là người ta thủ lễ, các nàng không thể hỏi tại sao các người lại không nhào vào ta, mặc dù lắm bầm vậy, nhưng cũng cảm thấy yên lòng.

Bởi vì sắp tới sinh thần Tạ Đoạt Thạch, mà ông lại tuyên bố tổ chức tại Diêu phủ, không muốn về phủ tướng quân, tỷ muội Diêu Mật phải lo chuẩn bị sớm, phát thiệp mời chuẩn bị tiệc rượu, bận rộn khinh khểng.

Đến sinh thần Tạ Đoạt Thạch, không chỉ có người quen của Tạ Đoạt Thạch, mà còn có các phu nhân có quan hệ với Diêu Mật Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng tới chúc mừng, cả người Cố phủ và Trương phủ tới tham gia náo nhiệt, từng bữa gấp mấy lần tiệc sinh thần năm ngoái.

Đến khi Đoan quận vương và Đức Hưng quận chúa tới, La lão gia và huynh đệ La Hân cũng tới, rồi cả Mạnh Uyển Cẩm dẫn theo Cố Mỹ Tuyết tới, Diêu Mật không khỏi cười nói: “Những ai năm ngoái đến năm nay đến đông đủ, những ai năm ngoái không đến năm nay cũng đã có mặt. May là chuẩn bị phong phú, không lo thất đãi không chu toàn.”

Tạ Đoạt Thạch và huynh đệ Tạ Đằng dọn vào Diêu phủ, Tạ Đoạt Thạch lại mở tiệc chúc mừng sinh thần tại Diêu phủ, hành động này chính là tuyên bố với mọi người, mặc kệ đám Tạ Đằng và Diêu Mật có thành thân hay không, bọn họ vẫn được thừa nhận là phu thê, người ngoài không thể nhúng tay vào.

La lão gia sau khi dâng quà chúc thọ thì cười ha hả nói: “Lão tướng quân thật may mắn à. Ba cháu dâu ai cũng giỏi giang. Chúc lão tướng quân năm sau có chất ằm.”

“Ha ha ha!” Tạ Đoạt Thạch vừa nghe La lão gia chúc mình năm sau được bé chất thì mặt mày hớn hớn, cười xong liền kéo La lão gia sang một bên hỏi: “Hôn sự La nhị còn chưa có động tĩnh gì sao?”

“Hân không chịu đón dâu ta cũng không có cách nào.” Nhắc đến chuyện này, La lão gia liền chán nản, chuyện Tạ Vân trải qua lâu như vậy, con trai của mình vẫn chưa buông được, thật không biết làm sao.

Tạ Đoạt Thạch nghĩ tới năm xưa La Hân một lòng si mê Tạ Vân, bây giờ thành ra vậy, cũng không đành lòng, nhắc nhở: “Ông xem nó và cô nương đằng kia hợp nhau chưa, mau mau tìm cách tác hợp mới phải.”

Nói đến việc này, hai mắt La lão gia sáng lên, ông thấp giọng nói: “Gần đây nó thường xuyên đến Tuyên vương phủ, qua lại với Đoan quận vương. Cũng hay nói chuyện với Đức Hưng quận chúa, có vẻ rất thân quen.”

“Đây là lương phối đó!” Tạ Đoạt Thạch cười nói: “Tối nay chúng nó đều có mặt, ông nên nhân thời cơ, theo dõi cho kĩ vào, mới tìm được cơ hội cho chúng nó ở riêng một chỗ.”

“Điều này sao được? Sao lại đòi phong bại tục như thế được?” La lão gia trợn mắt nhìn Tạ Đoạt Thạch, thấp giọng nói: “Ông già mà không nghiêm, coi chừng dạy hư con cháu.”

“Ồ, ta đây là giúp ông nghĩ kế, để cho con trai nhà ông sớm rước dâu, ông vậy mà không cảm kích?” Tạ Đoạt Thạch hừ hừ bảo: “Đợi tới ngày ta ằm chết, ông đừng có mà thêm.”

Phương pháp đảng hoàng không khiến con trai thay đổi chủ ý, thì muốn đón dâu, phải dùng tà pháp. Chỉ là lỡ như Đức Hưng quận chúa nhà người ta không muốn thì sao? La lão gia thật ra thì dao động, chỉ là sợ Đức Hưng quận chúa không có ý đó, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng chịu bàn mưu cùng Tạ Đoạt Thạch. Không còn cách nào, ai kêu lão đầu này lăm kế làm gì.

Tạ Đoạt Thạch gật đầu nói: “Ông tìm cách theo dõi chúng nó, nếu thấy chúng nó có tình ý với nha, thì lập tức ra tay. Nếu không, đành ngừng thôi.”

Một đầu khác, Mạnh Uyển Cầm đang dạy Cổ Mỹ Tuyết: “Bây giờ tụ tập nơi đây, đều là đẹp trai tài giỏi, con mau tìm cách làm quen vài người, sau này người ta đến cầu hôn.”

Cổ Mỹ Tuyết nào có đặt mắt trên người con cháu nhà bình thường? Chỉ đưa mắt nhìn Đoan quận vương và La Hân, luôn luyến tiếc hai người bọn họ. Bởi vậy khế cần môi, dù sao hiện nay đã hết sợ quan phủ ép buộc thành thân, còn nhiều thời gian để từ từ lựa chọn, tại sao cứ phải chọn bữa một người? Muốn chọn, phải chọn mới thật tốt. Không phải mấy ả Diêu Mật hiền thân, liền được coi là phu nhân tướng quân đó sao? Bản thân mình có điểm nào mà không bằng Diêu Mật? Á leo lên được cái ghế phu nhân tướng quân, mình sao lại không xứng làm vương, hoặc là làm La phu nhân chứ?

Bên cạnh Diêu Mật có khá nhiều nữ quyến vây quanh, ai cũng hâm mộ nói: “Tướng quân mỗi ngày đều về phủ, không đi đâu cả sao? Không cần a hoàn hầu hạ bên người, càng không có vợ bé. Phu nhân tướng quân thật có phú khí!”

Lại có nữ quyến lặng lẽ hỏi: “Phu nhân, người rốt cuộc là có phương pháp gì, mà buộc được tâm tướng quân vậy? Phải chỉ điểm vào chiêu, không được giấu giếm.”

Ái ái, trước đây quý nữ ngăn cản không cho ta làm phu nhân tướng quân, bây giờ lại có cả đám quý phu nhân tới lãnh giáo, hỏi ta làm thế nào buộc tâm tướng quân. Cái trước cái sau, sao lại quá tương phản vậy? Diêu Mật đang muốn trả lời thì nghe phu nhân Tô phủ Lý phủ đến đưa quà chúc mừng, liền thoát ra, đi tới chiêu đãi. Nói sao thì Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng cũng là công thần quốc gia, bây giờ còn định hôn với phó tướng Trần Vĩ Trần Minh của phủ tướng quân, về tình về lý, bọn ta phải tiếp đãi nữ quyến Tô phủ và Lý phủ thật chu đáo. Đây cũng là gián tiếp để Trần Vĩ và Trần Minh thêm thể diện.

Không lâu sau, khách khứa đến đông đủ, yến tiệc chính thức bắt đầu. Đang bữa tiệc thì có người đến hỏi Tạ Đằng: “Tướng quân nếu đã cùng phu nhân ân ái, không thể rời nhau dù chỉ trong chốc lát, vậy sao không đón phu nhân về phủ tướng quân, chính thức bái đường thành thân?”

Lần quý nữ gây sự, tỷ muội Diêu Mật từ hôn, mọi người ai cũng rõ. Khi Diêu Mật dọn vào Diêu phủ, chuyện Tạ Đằng sai bà mới tới cầu hôn bị từ chối, còn mới nên ít người biết. Mọi người chỉ thấy Tạ Đằng dọn qua ở Diêu phủ, đoán hân và Diêu Mật hiền nhiên là ân ái ái ái, nên mới có câu hỏi này.

Tạ Đằng nghe vậy liền trả lời: “Tiểu Mật không muốn gả, ta cũng đành chịu. Nay dưới hiên này, xin mọi người giúp đỡ chu toàn một chuyện.”

“Gúp đỡ thế nào?” Mọi người không khỏi tò mò, điều kiện của tướng quân tốt như vậy, Diêu Mật thế mà không chịu gả? Đây là nói đùa phải không? Nhất thời liền nói: “Dù tướng quân có phân phó thế nào, chúng ta nhất định cố gắng làm cho bằng được.”

Tạ Đằng cười cười nói mấy câu, không cần phải nói, mọi người tất nhiên là đồng ý.

Diêu Mật và Sử Tú Nhi đang thăm hỏi nữ quyền, cảm giác được cách đó không xa có ánh mắt sáng rực thì quay đầu lại nhìn, thấy Tạ Đằng và Tạ Thắng nói chuyện với mọi người, vừa nói vừa nhìn sang bên này, không khỏi lẩm bẩm: “Sao cứ cảm thấy bọn họ không có ý tốt vậy?”

Nhân lúc rảnh rỗi, Diêu Mật nói Sử Tú Nhi: “Ta thấy huynh đệ Tạ gia mấy ngày nay cư xử khác thường, hôm nay lại càng kì lạ, cần thận bọn họ tính kế chúng ta đó.”

Sử Tú Nhi suy nghĩ đáp: “Chỉ sợ là muốn đông người cầu hôn, trước mặt tân khách, bắt chúng ta đồng ý chứ gì?”

Diêu Mật nghe xong cười nói: “Vậy tỷ giả hay không giả?” Nếu lần này ở trước mặt tân từ chối lần nữa, huynh đệ Tạ gia bị ép không còn bậc thang nào đi xuống, hôn sự này, có khả năng từ nay về sau phải thành thật mà thôi.

Sử Tú Nhi hỏi ngược lại: “Còn muội?”

Phạm Tinh nhất thời đi qua: “Hai người nói gì vậy?”

Diêu Mật kéo nàng lại, thì thầm vào tai.

Phạm Tinh giật mình đáp: “Hai tỷ tỷ đồng ý thì ta đồng ý. Hai tỷ tỷ không đồng ý thì ta không đồng ý.”

“Chúng ta bàn lại tí đi!” Diêu Mật nghĩ nghĩ, cảm thấy lần này ở trước mặt tân khách, không thể xử lí qua loa, cần phải nghĩ thật kĩ rồi mới quyết định.

Yến tiệc từng bừng, mọi người cũng không phải vì đồ ăn mà đến, rất nhanh đã kết thúc tiệc chính, mọi người bưng trà, tìm đám đông tụ tập nói chuyện.

Có vài vị tiểu thư nghe vườn Diêu phủ nổi danh hoa quý, liền nhả nhận xin Diêu Mật dẫn các nàng đi xem, Diêu Mật cười đồng ý.

Đức Hưng quận chúa cũng đi sang nói: “Ta sợ nóng, đang muốn ra vườn tản bộ, ta đi cùng các người.”

La lão gia đứng cách đó không xa thấy Đức Hưng quận chúa theo đám Diêu Mật ra vườn, không khỏi nheo mắt, suy nghĩ làm cách nào để thử lòng Đức Hưng quận chúa, đang vô kế khả thi thì đột nhiên thấy Tiểu Dao đang hầu hạ bên cạnh Tạ Đoạt Thạch, hai mắt lập tức sáng lên, hừ hừ, tiểu tử này không phải là kéo mỹ nhân hạ trù (xuống hồ), rồi ôm mỹ nhân về đó sao? Được, có cách rồi.

71. Chương 71: Oán Hận

“Lão tướng quân, cho ta mượn vài vị phó tướng trong phủ dùng chút được không?” La lão gia đi tới ninh nọt, ôi, vì hôn sự của con trai, chuyện mặt mũi thể diện đành để qua một bên thôi!

“Mượn làm gì?” Tạ Đoạt Thạch vừa nhìn La lão gia liền hiểu ra, cười nói: “Ông muốn cho người giả làm thích khách, để con trai nhà ông và Đức Hưng quận chúa nhảy xuống hồ sen chứ gì? Ta nói cái này không thành công đâu.”

“Người khác được thì con trai ta sao lại không được chứ?” La lão gia biết phép thử này hơi hoang đường, nhưng nghĩ đến ngay cả đám Tiểu Dao hôn sự cũng có tin tức, La Hân vẫn còn độc thân, ông rất sốt ruột.

Tạ Đoạt Thạch lặng lẽ nói: “Thích khách thật và thích khách giả sao có thể so vớ nhau được? Với lại ông đừng quên, ông muốn giúp con trai ông bắt, là một vị quận chúa, chứ không phải con gái nhà dân thường. Âm ỉ lên mà không có kết quả, chẳng khác gì kết thù với Tuyên vương phủ.”

La lão gia nghĩ cũng phải, không khỏi uể oải thở dài: “Vậy phải làm thế nào?”

“Ta có một cách khá được, có muốn nghe không?” Lão ngoan đồng Tạ Đoạt Thạch tính toán trong lòng, vậy La lão gia đến gần, rỉ vào tai: “Con gái ấy mà, sợ nhất là sâu chuột. Lúc này trời còn sáng, cứ bắt một con chuột dọa người, rồi bắt mấy con sâu là dễ dàng...”

La lão gia nghe xong, hai mắt sáng lên. Trước tiên phải dẫn Đức Hưng quận chúa và con trai ra riêng một chỗ, sau đó sai người quăng sâu vào trong cổ Đức Hưng quận chúa, cô nương nhà người ta cả kinh hoảng sợ,

tất nhiên là muốn lấy sâu ra. Con trai nhà mình nếu trong lòng hữu ý, không cần nói sẽ đến giúp bắt sâu, mà không phải tị hiềm bỏ đi. Cô nương nhà người ta nếu có tâm, sẽ không chịu cảm giác sâu ngo ngoáy ghê tởm trong người mà để con trai nhà mình giúp đỡ. Cái này nhất lai nhị khứ (biểu thị làm trước một động tác nào đó, phần sau thường nói về kết quả của động tác đó), liền...

“Kể hay, lão tướng quân không hổ là đọc nhiều binh thư, trong bụng có sách.” La lão gia khoa trương khen ngợi, lại nói: “Nếu thành công, bộ cờ Lương Ngọc nhà ta sẽ là của lão tướng quân.”

“Lạ gì chứ?” Tạ Đoạt Thạch đáp: “Ta sắp có chất bồng rồi, rãnh đâu mà chơi cờ.”

“Không rãnh chơi cờ, vậy thì để dành sau này cho chất ông chơi!” La lão gia không quen thuộc Diêu phủ, mọi chuyện còn phải nhờ Tạ Đoạt Thạch sắp xếp, mới dẫn được Đức Hưng quận chúa và con trai mình ở riêng một chỗ, bởi vậy cười nói thêm: “Không chỉ bộ cờ, ngay cả chuỗi phật châu Lão Linh Cốt, cũng là của lão tướng quân.”

“Vậy ta đây phải miễn cưỡng nhận mới được.” Lúc này Tạ Đoạt Thạch mới nở nụ cười.

Đang nói chuyện, bên ngoài có người tới báo: “Hai tiểu thư Tô phủ và tiểu thư Lý phủ tới.”

Chính là ba người Linh Chi Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng. Bởi vì Linh Chi và Tô Ngọc Thanh kết nghĩa tỷ muội, Tô phủ đón Tô Ngọc Thanh hồi phủ chờ gả, cũng tiện đường đón luôn Linh Chi, lại nói Linh Chi không có họ, nên sẽ theo họ Tô, sau này lấy Tô phủ làm nhà mẹ đẻ. Linh Chi tất nhiên là cảm kích vô cùng.

Tạ Đoạt Thạch vốn nhờ Mạnh Uyển Cầm đón Linh Chi hồi phủ chờ gả, thấy Linh Chi muốn đến Tô phủ, đương nhiên là không cản nằng.

Trong chốc lát, đám Linh Chi tiến vào, chúc thọ Tạ Đoạt Thạch: “Kính chúc lão tướng quân, chúc lão tướng quân thọ tĩ Nam Sơn, phúc như Đông Hải.”

Tạ Đoạt Thạch cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, đứng lên cả đi! Các người tới muộn, không kịp bữa tiệc, phải kêu người bày cho các người một bàn tiệc khác!”

Linh Chi, Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng bị Tạ Đoạt Thạch gõ đầu, đứng lên thưa: “Chúng ta đâu tới vì một bàn tiệc. Chúng ta tới vì muốn tự tay dâng lên lão tướng quân hạ lễ do chính chúng ta thêu.”

“Tốt, các người có lòng.” Tạ Đoạt Thạch trước đây sợ ba nha đầu này phá rối việc mừng của đám Tạ Đẳng và Diêu Mật, bây giờ ba nha đầu này đã sắp xếp hôn sự, cũng yên tâm.

Cổ phu nhân thấy tỷ muội Linh Chi trẻ vậy mà còn tới thì hừ hừ trong lòng, nhưng cũng sai bà tử dọn một bàn tiệc, mời các nàng dùng cơm. Nói sao thì, Trần Vĩ, Trần Minh và Tiểu Đào là kiện tướng đắc lực của phủ tướng quân, sau này Diêu Mật khó tránh được phải tiếp xúc với tỷ muội Linh Chi, đành phải lung lạc thôi.

Tiểu Đào từ lúc Linh Chi tiến vào, trong lòng hơi rối loạn không yên, cứ liên tục nhìn lên. Bọn họ định hôn, Tô phủ liền đón Linh Chi về phủ ở, sau đó lại theo Tô Ngọc Thanh làm của hồi môn, không gặp được dù chỉ một lần. Bây giờ khó khăn lắm mới thấy, tâm tất nhiên là ngứa ngáy, đang suy nghĩ làm sao để có cơ hội nói chuyện cùng Linh Chi.

Thấy Tiểu Đào nhìn trộm Linh Chi, La lão gia trêu: “Tiểu Đào, cậu mà tròng thêm nữa, coi chừng rớt luôn con người xuống đất đấy.” Vừa nói vừa cười ha hả: “Là của cậu, sẽ là của cậu, có bay cũng không thoát.”

Mạnh Uyển Cầm thấy tỷ muội Linh Chi tới thì vô cùng ngạc nhiên, theo lý mà nói, đám này đang đợi gả, trước còn bị thua trên tay tỷ muội Diêu Mật, chắc sẽ không đến chúc thọ, nhưng lúc này lại tới, bụng dạ thật sự rộng rãi như vậy sao?

Lại nói về mọi người đang đi trong vườn, ra ít mồ hôi, một số không kiên nhẫn nóng nẩy, ồn ào đòi nghỉ chân một lát.

Diêu Mật vội dẫn mọi người đến lương đình, sai a hoàn ngắt hoa tươi ọi người cài tóc mai, rồi cười cười mời ngồi. Sớm đã có quần gia nương sai người bưng trà quả tới, bày biện trong lương đình, trước là châm trà ấy phu nhân tiểu thư, sau đó cầm quạt quạt cho các nàng, hầu hạ thỏa đáng.

Có hai vị phu nhân nhận ra quần gia nương này là người của Tuyên vương phủ, không khỏi cảm thấy kì lạ, cười hỏi: “Ta nếu không nhìn lầm, đây chẳng phải là ma ma của Tuyên vương phủ sao?”

Diêu Mật cười đáp: “Đúng vậy, Tuyên vương phi là bỏ người mình ưng ý, để Trương ma ma sang đây phục dịch ta.”

Đoan quận vương vốn muốn góp vui nhận Diêu Mật làm nghĩa muội, lại bị Diêu Mật uyển cự. Tuyên vương phi nghe vậy thì nói với Đoan quận vương: “Tính ra, ta và mẫu thân của Tạ Đằng là đường tỷ muội, mẫu thân Tạ Đằng qua đời, phủ tướng quân không có lấy một nữ quyến đắc lực, ngay cả chuyện cầu hôn cũng làm ầu, không giống bình thường. Diêu Mật kia nếu đã cùng Tạ Đằng phu thê chi thực, tất nhiên là biểu tẩu của con, còn nhận nghĩa muội làm gì? Thay vào đó đưa một quần gia nương cho nàng dùng, sau này vào phủ tướng quân giúp nàng một tay, trông coi phủ tướng quân, cũng coi như một tâm của ta.”

Đoan quận vương nghe Tuyên vương phi nói vậy, hiển nhiên lệnh người tặng quần gia nương sang Diêu phủ, vô cùng ghi nhớ lời của Tuyên vương phi.

Diêu Mật đang rầu rĩ bên người không có quần gia nương đắc lực, nghe vậy đương nhiên là nhận lấy, đích thân đi tạ ơn Tuyên vương phi.

Tuyên vương phi ốm yếu, xưa nay ít ra phủ, thấy Diêu Mật đến thì thịnh tình đối đãi, tránh không được chỉ dạy một phen. Diêu Mật tất nhiên thụ giáo.

Mọi người nghe nói Tuyên vương phi tặng cánh tay đắc lực của mình, Trương ma ma cho Diêu Mật, nhất thời đều cảm giác không giống nhau. Xem ra, cho dù Diêu Mật không chính thức gả vào phủ tướng quân, ai dám không ủng hộ thân phận phu nhân tướng quân của nàng?

Cổ Mỹ Tuyết thấy Diêu Mật được nhiều người vây xung quanh, trong lòng cảm thấy bực bội, yên lặng đi ra phía sau lương đình, tự mình ngắm hoa, thấy bốn phía không có người, bỗng nổi hứng chơi đùa ngắt một cành hoa ngắt chọt chọt những con kiến bò trên mặt đất. Đang chọt thì nghe bụi hoa bên kia truyền tới tiếng người: “Bây giờ nàng ta đắc ý, lát nữa xem nàng ta có còn cười được nữa hay không?”

“Nếu không phải nàng ta, ta đâu tới nỗi phải gả cho Trần Vi? Phải để nàng ta cũng mất mặt một lần mới được.”

“Lần trước nàng ta sai bà tử chơi chúng ta, hại ta bị rách miệng, giờ miệng không sao, nhưng mối thù này ta chưa từng quên.”

Cổ Mỹ Tuyết nghe xong, biết là giọng của Linh Chi, Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng thì lấy làm lạ, ba người này không phải ở nhà đợi gả à? Sao lại chạy tới đây?

Chỉ nghe Linh Chi nói tiếp: “Nếu không phải nàng ta ghi rõ trong thiệp phải mang theo nữ quyến, tướng quân sao lại dẫn chúng ta theo? Nếu chúng ta không tới, vừa không bị thích khách ám sát, vừa không nhảy vào ao sen, để người ta hưởng lợi, không thể không gả cho chứ?”

“Nếu không phải nàng ta sai bà tử hạ thuốc xổ hại chúng ta bị tiêu chảy, rồi hại chúng ta bị thương, chúng ta mắc gì phải hoảng sợ chạy đi tìm tướng quân, khiến bị rơi xuống nước?” Tô Ngọc Thanh nghiêng răng kèn kẹt: “Thế nhưng nàng ta bây giờ nở mày nở mặt, còn chúng ta thì sao? Phải trác tro lên mặt chờ xuất giá.”

Lý Phượng hung hăng nói: “Dựa vào cái gì chứ? Phạm Tinh kia có điểm gì trội hơn ta? Không phải chỉ dựa vào hiển thân mà hưởng phúc hay sao?”

Linh Chi càng khó nén ý hận, hít một hơi bảo: “Các muội còn tốt hơn ta nhiều, gả cho người có danh tiếng. Không bằng lòng cái gì? Ta đây là nô tỳ không có dòng họ không nói, lại phải gả cho tên sai vật cũng không có dòng họ. Tuy rằng lão tướng quân cho Tiểu Đào họ Tạ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nô tài phủ tướng quân mà thôi. Tuy đã cưới được cái thân nô tài, nhưng nô tài với nhau, đâu có thể thoả cái là bỏ được?”

“Bây giờ trong cung đã hạ chỉ, không phải là không còn ép buộc thành thân sao? Nếu chúng ta không phải rơi xuống nước, còn có cơ hội chọn lựa từ từ, đâu đến mức chặt vật thế này?”

“Một thù trả một thù, cho các nàng ta cảm nhận.”

Cố Mỹ Tuyết càng nghe càng kinh hãi, ba người này hận tỷ muội Diêu Mật như vậy, mượn cớ chúc thọ tiến vào Diêu phủ, trốn trong vườn, không biết là muốn quấy ra cái chuyện gì đây?

Đợi ba người Linh Chi nói xong, ra khỏi bụi hoa, Cố Mỹ Tuyết mới xoa chân chậm rãi đứng lên, khoe miệng nổi lên ý cười, làm âm ỉ cũng tốt.

Tạ Đoạt Thạch chuẩn bị tiệc thọ thần này, nhân thủ Diêu phủ không đủ, nên mang vài bà tử a hoàn từ phủ tướng quân sang dùng. Chưa kể Linh Chi vốn là a hoàn phủ tướng quân, cả Tô Ngọc Thanh và Lý Phụng cũng làm a hoàn ở phủ tướng quân nửa năm, vô cùng quen thuộc với đám a hoàn bà tử. Các nàng dạo trong vườn một lúc rồi trở ra phía trước, xuống trù phòng giúp một tay, ai cũng không thấy kì quái, chỉ cười nói: “Ày da, các người giờ là người được cưng chiều, sao dám để các người giúp đỡ?”

Linh Chi giúp một bà tử rót trà, giành bưng ra nói: “Ma ma lại chê cười chúng ta.” Nói xong đi mất hút.

Mạnh Uyển Cầm nghe Cố Mỹ Tuyết kể thì thất kinh, một lát sau nói mở miệng: “Các ả chẳng qua là muốn chơi Diêu Mật một vỏ, dù bị phát hiện, lão tướng quân cũng sẽ không làm gì các ả. Vả lại các ả là công thần quốc gia, bây giờ ngồi đợi gả, còn là gả cho phó tướng, chúng ta quan sát rồi tính tiếp.” Vừa nói vừa dặn Cố Mỹ Tuyết: “Các ả nếu nói một thù trả một thù, e rằng cũng là bỏ bã đậu vào trà, để tỷ muội Diêu Mật uống một chén. Con cẩn thận chút, đừng có uống trà trong tay các ả.”

Cố Mỹ Tuyết khó hiểu hỏi: “Các ả không sợ đắc tội đám Diêu Mật, sau này không yên ổn sao?”

Mạnh Uyển Cầm lắc đầu: “Các ả trước đây bị rơi vào tay người Đại Kim quốc, gian nan lắm mới trốn về được. Lần này bị bà tử đùa cợt, thiếu chút nữa bị thích khách giết, lại bị qua quýt định người, cũng là mệnh không tốt. Bây giờ trong lòng sinh oán, oán không ra khỏi miệng chỉ sợ không cách nào sống yên ổn. Nào mà nhớ được sau này?”

Linh Chi bưng trà vào vườn, thấy một a đầu quen quen đi qua thì kéo lại bảo: “Đây là trà mới pha, nhờ người bưng qua cho các vị phu nhân uống!”

Nha đầu cười đáp: “Vừa mới bưng qua, bây giờ lại bưng nữa?”

Linh Chi thần nhiên bảo: “Đây là trà giải nhiệt. Trù phòng đặc biệt chuẩn bị riêng cho ba vị phu nhân.”

Hôm nay trời nóng, thật là muốn uống trà giải nhiệt. A đầu cười nhận khay trà bưng đi.

“Mặc kệ là các người uống, hay là các người cho các phu nhân khác uống, tóm lại, đều có trò hay để xem!”
Linh Chi tự nhẩm một câu, nghênh đầu xoay người tiến lại gần.

72. Chương 72: Hẹn Hò

Cố Mỹ Tuyết lặng lẽ đi theo sau Linh Chi, thấy nàng đưa trà cho tiểu a hoàn, sau đó đi lên phía trước, vừa nghĩ đã hiểu, liền đi theo tiểu a hoàn đến lương đình xem nào nhiệt, xem Diêu Mật có uống hay không, nếu uống thì sẽ thành thế nào.

Tiểu a hoàn Hồng Diệp bưng trà đi tìm tỷ muội Diêu Mật, thấy Diêu Mật đang phụng bồi mấy vị phu nhân phẩm hoa ngoài lương đình, thì đặt khay trà lên bàn đá, đợi Diêu Mật nhìn sang mới bẩm: “Phu nhân, đây là trà giải nhiệt trù phòng chuẩn bị riêng cho ba vị phu nhân.”

Diêu Mật lấy tay bóp trán nhìn Đức Hưng quận chúa đứng cách đó không xa, nói: “Đã là trà giải nhiệt thì trước phải bưng cho Đức Hưng quận chúa và Trương phu nhân. Các nàng hứng thú với hoa bên kia, đã đứng nhìn một lúc lâu. Đừng để các nàng trúng nắng.”

Hồng Diệp vâng lệnh bưng trà tới chỗ Đức Hưng quận chúa. Lại thấy bên ấy xuất hiện một a hoàn, không biết nói cho Đức Hưng quận chúa cái gì mà Đức Hưng quận chúa vừa nghe, liền dẫn a hoàn ấy đi. Nhất thời không dừng cước bộ, đi tới chỗ Trương phu nhân, cười nói: “Phu nhân, đây là trà giải nhiệt, thỉnh phu nhân uống, tránh bị trúng nắng.”

Trương phu nhân uống quá nhiều trà, lúc này đang quá mát, không để ý đến trà Hồng Diệp mang đến, bảo: “Đặt ở đây đi! Chút nữa ta đi rửa tay xong sẽ về uống!”

Hồng Diệp nghe xong đành phải bưng trà vào trong lương đình, đặt trên bàn đá. Đúng lúc bên ấy có vị Trịnh phu nhân ngoắc tay bảo ra, nói rằng cây quạt bị rớt trong lương đình, nhờ nàng vào lấy, Hồng Diệp tìm thấy quạt, vội vàng ra khỏi ngoài lương đình vui vẻ đi tìm vị Trịnh phu nhân kia đưa quạt.

Diêu Mật xem hoa một lúc, ngoảnh đầu thấy dưới chén trà có một tờ giấy, trên đó viết mấy chữ cực lớn, cầm tờ giấy lên lầm bầm: “Tiểu Mật, gặp ở thư phòng!” Nàng nhìn bút tích, là chữ của Tạ Đằng, không khỏi cười một tiếng, nói: “Ngày nào cũng gặp chưa đủ sao, giờ muốn hẹn đến thư phòng?”

Nàng miệng thì nói vậy, nhưng mấy ngày nay Tạ Đằng ân cần, cũng không nỡ từ chối hẳn, liền giấu tờ giấy vào trong tay áo, cầm quạt, thong thả đi tới thư phòng.

Lát sau Sứ Tú Nhi và Phạm Tinh cũng đi tới, thấy Cố Mỹ Tuyết đứng ngoài lương đình ngắm hoa thì chào hỏi.

Cố Mỹ Tuyết thấy a hoàn bưng ba chén trà đi tới đi lui mà chưa có ai uống, lúc này thấy Sứ Tú Nhi và Phạm Tinh đi tới, nhìn rõ ràng là đang khát, liền sợ mình đứng đây, hai người này uống trà, mình cũng phải uống một chén, lập tức cười đáp lại mấy câu, nói rằng thấy hoa bên kia hiếm gặp, muốn đi sang xem thử, xin lỗi rồi đi sang chỗ khác.

Sứ Tú Nhi thấy đám Tô Ngọc Thanh đến, không khỏi cảm thấy kì quái, a, lần trước ở Diêu phủ bị chơi khăm, lại rơi xuống nước, bây giờ không muốn cũng phải đợi gả, sao lại chạy đến Diêu phủ, lẽ nào chỉ đơn giản là vì chúc thọ lão tướng quân thôi?

Phạm Tinh trước giờ không có ấn tượng tốt với Lý Phượng, không quá tin Lý Phượng cam lòng chịu gả cho Trần Minh, thấy không có ai thì mở miệng: “Đây là địa bàn của chúng ta, nhưng hôm nay người đồng nhiều lỗ hổng, chỉ sợ các nàng dụng tâm kín đáo, gây trở ngại.”

“Tiểu Tinh, muội gần đây thông minh ra rồi đấy!” Sứ Tú Nhi trêu Phạm Tinh: “Chẳng hay đã nghĩ không lấy chồng, mọi việc cần phải tự mình xử lí, không thể không trưởng thành sao?”

Phạm Tinh đánh Sứ Tú Nhi một cái, gắt giọng: “Ta sợ...” Là sợ trong bụng có em bé, mọi việc không thể không cẩn trọng.

Sứ Tú Nhi nhìn sắc mặt của Phạm Tinh cũng hiểu ra, bà dì của các nàng nếu qua mấy ngày mà không tới, chẳng phải là... Bất luận thế nào, mọi việc cẩn thận chút cũng không sai.

Hồng Diệp đi đưa quạt cho Trịnh phu nhân trở lại thấy Sứ Tú Nhi và Phạm Tinh đang ngồi nói chuyện lương đình, liền cười nói: “Phu nhân, đặt trên bàn đá là trà giải nhiệt trừ phòng cố ý chuẩn bị, hai vị phu nhân nếu khát, đúng lúc có thể uống trà.”

Nếu trong bụng có em bé, thì không thể uống trà giải nhiệt gì đó. Sứ Tú Nhi mỉm cười nói: “Lúc này không phải có bưng trà khác tới sao? Đem hai chén trà ấy cho chúng ta uống. Còn trà giải nhiệt này thì để lại cho người khác đi! Đúng rồi, tí nữa thấy Diêu phu nhân, cũng không được để nàng dùng trà giải nhiệt này!” Nói xong thấy Hồng Diệp có vẻ mờ mịt không hiểu, thì giải thích: “Mấy ngày nay ban đêm chúng ta thức khuya, đã uống trà thuốc nâng cao tinh thần, trà thuốc kia với trà giải nhiệt không hợp, không thể uống cùng một lúc.”

Hồng Diệp hiểu ra, cười cười rót hai chén trà xanh cho các nàng uống, còn kể chuyện phu nhân nhà này nói cái gì, phu nhân nhà kia nói cái gì.

Thấy a đầu này lanh lợi, Sứ Tú Nhi động tâm mỉm cười bảo: “Hồng Diệp, nơi này không cần em hầu hạ, có việc khác giao cho em, nếu thành công, sẽ có thưởng.”

“Xin phu nhân phân phó!” Hồng Diệp mừng rỡ, được nhị phu nhân tán thưởng, xem mấy đại a đầu kia còn dám khinh nàng hay không?

Sứ Tú Nhi thấy nàng mặt mày vui vẻ thì cũng cười theo, vẫy tay bảo nàng cúi tai xuống, nói: “Em đi qua bên kia, đừng kinh động đến người khác, chỉ cần để ý Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng hôm nay đến chúc thọ lão tướng quân, nhìn xem các nàng có động tĩnh gì không? Bất luận các nàng ấy làm gì, nói gì, em cứ lặng lẽ ghi nhớ, tí lại nói từng cái cho ta nghe.”

Linh Chi vốn là a hoàn phủ tướng quân, lại không có nhà mẹ đẻ, hiển nhiên không dám kiêu căng phách lối như Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng, đoán chắc là không dám làm loạn. Không cần để ý.

“Vâng ạ!” Hồng Diệp tuổi nhỏ, vốn có chút tinh nghịch, nghe được để nàng bí mật đi thám thính động tĩnh của Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng thì vô cùng háng hái, cười tươi đáp: “Nhất định không phụ phu nhân sở thác.”

“A đầu này, nói cứ như là ra chiến trường vậy!” Sử Tú Nhi cốc trán nàng, mỉm cười: “Được rồi, đi đi!”

Hồng Diệp nhớ tới khay trà Linh Chi bảo nàng bưng, trà này lại chẳng có ai uống, bởi vậy tiện tay nâng khay trà lên: “Vừa dịp bưng khay trà này về trừ phòng, rồi vòng lại đi thám thính. Nếu mà bị người khác nhìn thấy đi tay không, lại muốn sai sử ta.”

Phạm Tinh không khỏi đưa tay bẹo má Hồng Diệp, cất giọng vui vẻ: “Em đúng là tinh quái! Đi từ từ, coi chừng ngã đấy!”

Thấy Hồng Diệp hoạt bát đi xa, Phạm Tinh lại kéo Sử Tú Nhi lại ngồi trên băng đá tán dóc, cả buổi không gặp Diêu Mật, ngẩng đầu nhìn xung quanh, rồi bảo: “Hôm nay Diêu tỷ tỷ bận rộn chân không chạm đất, đợi lát nữa phải nhắc nhở nàng, để nàng nghỉ ngơi nhiều vào.” Không biết là có em bé hay không đây, nếu có, hôm nay nắng nóng lại chạy tới chạy lui, thật không ổn tí nào.

Lại nói đến Đức Hưng quận chúa nghe a hoàn nói La Nhuận đang sốt ruột tìm nàng, liền theo a hoàn vòng qua một góc vườn, đi tới một nơi yên tĩnh, ngẩng đầu nhìn, thấy cây cối xanh um, rất râm mát, thì cười nói: “Nơi này thật mát mẻ, thật hợp để nói chuyện.” Nói xong lại không thấy La Nhuận, không khỏi hỏi: “Người đâu?”

A hoàn nói nhanh: “Quận chúa đợi một chút, ta sang chỗ khác nhìn xem có phải nhầm chỗ rồi hay không.”

Đức Hưng quận chúa cũng không sợ a hoàn giở trò, tới góc lương đình, ngẩng đầu nhìn phong cảnh. Lại nghe bên kia có giọng nói: “Quận chúa, là cô hẹn ta sao?”

Đức Hưng quận chúa quay đầu thấy La Hân, không khỏi nhìn hướng a hoàn rời đi, trong lòng chợt có cảm giác, lắc đầu đáp: “Không phải ta hẹn người. Vừa nãy có a hoàn nói muội muội La Nhuận của người hẹn ta có việc, ta liền nhanh chóng đi tới.”

La Hân cũng là người thông minh, suy nghĩ chút đã hiểu nguyên do, bởi vậy cười nhạt nói: “Thật thú vị. Vừa nãy có tiểu a đầu nói quận chúa có lời muốn nói với ta, hẹn tới chỗ này gặp mặt. Ta tưởng rằng quận chúa có việc gấp, nên vội vã tới đây.”

Năm ngoái Đức Hưng quận chúa vì Diêu Mật đưa một tờ giấy, nói là nàng ái mộ Tạ Đoạt Thạch, muốn hợp tác với nàng, liền quyết định bắt tay với La Hân, trong lòng cũng hơi thương xót mối tình si của hân đối với Tạ Vân, không có tâm gì với hân, lúc này cười lên tiếng: “Bọn họ cũng là muốn giúp huynh. Nhưng dung mạo ta không giống Vân cô cô, làm sao mà huynh để ý?”

Nói đến dung mạo, lúc này La Hân mới nhìn kĩ Đức Hưng quận chúa, thấy nàng dung nhan yêu kiều, hai má như hai quả đào, thật xinh đẹp, thoáng cái bật thốt: “Quận chúa tất nhiên xinh đẹp, cùng A Vân mỗi người một vẻ.”

Mặt Đức Hưng quận chúa nóng lên, đang muốn đổi chủ đề, chợt cảm thấy cổ hơi ngứa, trong nháy mắt, một vật gì đó trượt vào cổ áo, hơi ngứa ngáy, nàng bị dọa không nhẹ, liền kéo quanh cổ áo, lại không dám thò tay vào trong tìm, mặt nghiêm trọng đỏ hồng căng lên, thét to: “Có sâu!”

La Hân giật mình, lập tức nói: “Chỗ này cây cối xanh tươi, sợ là sâu róm. Da thịt sâu này bò qua đều sưng tấy. Quận chúa mau cởi áo khỏi nó ra.”

Cởi, cởi quần áo? Đức Hưng quận chúa vừa thét chói tai vừa giậm chân, vọt vào trong lương đình, hét với La Hân: “Huynh canh giúp ta, đừng để người khác thấy.” Nói xong bất chấp tất cả tháo đai lưng, ra sức kéo giữ quần áo, muốn giữ con sâu kia xuống đất.

Lại nói đến Diêu Mật đang tới thư phòng thì thấy Tiểu Dao đang vội vã chạy đi nơi nào đó, không khỏi gọi hân lại, hỏi: “Đi đâu đó?”

“Ra trước gặp lão tướng quân trình kết quả!” Tiểu Dao thấy Diêu Mật liền toét miệng cười, kể không giấu giếm: “Lão tướng quân gọi hai a hoàn chia ra đi hẹn Đức Hưng quận chúa và La nhị gia tới nơi vắng vẻ gặp mặt, lại sai ta ném sâu róm lên người Đức Hưng quận chúa, lúc này sợ đã...”

“Ông nội...” Diêu Mật ngẩn ra, nhin không được che miệng cười nói: “Thật hồ nháo!”

“La lão gia hứa tặng lão tướng quân bộ cờ Lương Ngọc và chuỗi phật châu Linh Cốt lâu năm*, lão tướng quân mới đồng ý ra tay giúp đỡ.” Tiểu Dao giải thích giùm Tạ Đoạt Thạch, nói với vẻ đường đường chính chính: “Lão tướng quân là nối dây tờ hồng, làm chuyện tốt, không phải hồ nháo.”

“Được rồi, biết là cậu tôn thờ lão tướng quân rồi, có người nói lão tướng quân không đúng, cậu liền đứng ra bảo vệ.” Diêu Mật cười xong, lấy trong tay áo ra một tờ giấy đưa cho Tiểu Dao hỏi: “Cậu xem có phải là nét chữ của tướng quân hay không? Vừa nãy nhìn thấy dưới chén trà. Trên đường đi nghỉ lại, ta cảm thấy tướng quân không phải loại người nhẫn nại viết giấy, khổ sở đợi người.”

Tiểu Dao nhận giấy nhìn rồi lắc đầu: “Rất giống nét chữ tướng quân, nhưng tướng quân dùng quán kiếm, đuôi chữ luôn giống tiểu kiếm, không như chữ này, đuôi chữ mượt mà, đẹp thì đẹp, nhưng không có khí thế.”

Không phải nét chữ của Tạ Đằng, vậy là của ai? Trải qua chuyện Linh Chi, trải qua chuyện quý nữ, Diêu Mật hiểu được, cho dù nàng đồng ý hôn sự, nhưng e rằng sẽ không dễ dàng xong chuyện. Chẳng hạn sinh thân Tạ Đoạt Thạch hôm nay, rất nhiều quý nữ từng khiêu khích nàng đến dự, sợ rằng không chỉ đơn giản là chúc thọ, mà là thừa cơ làm loạn. Bây giờ tờ giấy này không phải Tạ Đằng viết, tức là có người muốn gây sự.

“Tiểu Dao, cậu đừng qua kia vội, trước cứ cầm tờ giấy này lặng lẽ đến thư phòng, xem ai ở trong đó? Nếu không phải tướng quân, tức là có người muốn làm hại ta.”

Thấy Tiểu Dao vâng lệnh, Diêu Mật quay trở về, ngẫm nghĩ phải tìm được Tạ Đằng, bảo hắn đến thư phòng xem cuối cùng là thế nào.

Một nơi khác, Đoan quận vương cũng nhận được một tờ giấy, là Tạ Đằng hẹn hắn ở thư phòng Diêu Mật, hắn cũng không nghĩ nhiều cất bước đi tới thư phòng Diêu Mật. Tới ngoài thư phòng, thấy cửa phòng khép hờ, liền đẩy cửa bước vào trong.

Trên thư án có trà quả, một bầu rượu, vài cái chén nhỏ và vài quyển sách tiêu khiển. Hắn ngồi xuống tự cầm bầu rượu rót một chén uống, mở sách ra xem. Nhanh sau đó cảm thấy trên người khô nóng, liền nói lỏng đai lưng, kéo cổ áo, cảm quạt phẩy phẩy. Ai dè càng phẩy càng nóng, lập tức kéo đai lưng, vén toàn bộ quần áo lên, mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng phải chờ Tạ Đằng tới, hỏi rốt cuộc là có chuyện gì.

Cũng trong lúc đó, Hồng Diệp bưng khay trà trở về, còn chưa vào trù phòng thì nghe tiếng bước chân, ngoảnh lại, thì ra là Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng, lập tức đứng sang một bên hành lễ.

Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng vừa nóng vừa khát, thấy Hồng Diệp bưng trà thì đưa tay cầm một chén, cười nói: “Đang muốn tìm chén trà nguội để uống, đây không phải vừa khéo sao?” Vừa dứt lời cầm chén uống một hơi hết sạch.

Tô Ngọc Thanh nói Hồng Diệp: “Cô đi rót chén khác ọi người đi!” Nói xong đặt chén không lại trong khay.

Chốc lát Linh Chi chạy tới, thấy khay trà Hồng Diệp bưng còn dư một chén, liền cầm lên ục một hớp.

73. Chương 73: Thổ Lộ

Dù đã qua giờ Dậu, ánh nắng mặt trời rất gay gắt. Diêu Mật hơi hốt hoảng vội vàng chạy vào trong vườn, thấy Sử Tú Nhi và Phạm Tinh đang ngồi trong lương đình mới thở phào yên tâm, bước lên bậc tam cấp, vào lương đình nói: “Hôm nay người đông mất loạn, e rằng có kẻ muốn hãm hại tỷ muội ta, phải cẩn thận.”

Sử Tú Nhi cười đáp: “Chúng ta đang bàn việc này chứ đâu! Những người khác thì thôi, nhưng Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng lần trước bị thiệt trong tay chúng ta, mất hết mặt mũi, lần này cùng nhau đến, chỉ sợ không đơn giản.”

Diêu Mật kể chuyện nhận được giấy cho các nàng, Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe xong thì kinh ngạc, thủ đoạn hạ cấp này cũng sử dụng sao? Bởi vậy nói: “Nếu tờ giấy này là giả, người đến thư phòng chắc chắn không phải là tướng quân, không biết là tên thối tha nào đây? Rốt cuộc là ai muốn hại muội? Nếu tra được, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.”

Diêu Mật bây giờ đã bình tĩnh lại, nói: “Đây là phủ của chúng ta, là địa bàn của chúng ta, đi, đến thư phòng!”

Nếu có kẻ muốn hại nàng, lúc này ở thư phòng tất nhiên là một người đàn ông khác. Đến khi nàng bước vào thư phòng, người đàn ông kia sẽ hành động. Sau đó, Tạ Đằng xuất hiện, bắt gian tại trận mình và người đàn ông kia? Diêu Mật vừa suy nghĩ vừa tức giận, nghiêng rằng: “Ta muốn nhìn xem, cái gọi là quý nữ, ngoài những thủ đoạn này, còn có thủ đoạn nào nữa hay không?”

Lại nói đến Tiểu Dao cầm tờ giấy lật tới lật lui, tìm mãi không ra được gì, liền rảo bước tới thư phòng, mở hé cửa sổ ra, nhìn thấy Đao quận vương xiêm y lộn xộn, sắc mặt đỏ rực, tay phe phẩy quạt, bước đi thông thả ở bên trong thì ngẩn ra, không đi vào mà xoay người rời đi.

Tạ Đằng cũng nhận được một tờ giấy, hần nhanh chóng đi qua hai góc vườn, nhắm thư phòng mà tiến, được nửa đường thì gặp Tiểu Dao.

Tiểu Dao không hành lễ, vội đưa tờ giấy trong tay ra, nói: “Phu nhân nhận được tờ giấy, trong lòng nghi ngờ, ta đến thư phòng đại phu nhân nhìn xem, là Đao quận vương ở bên trong.”

Tạ Đằng đọc tờ giấy xong, sắc mặt trầm xuống: “Được lắm, dám tính kế ta và Tiểu Mật. Không biết sống chết!”

Tiểu Dao nhắc nhở: “Và quận vương gia nữa.”

Tạ Đằng gật đầu: “Dám tính kế chúng ta, ngoài thái hậu và quý nữ thì còn ai vào đây? Lần này phải khiến bọn họ biết mùi lợi hại.”

“Tướng quân, cuối cùng ngài cũng đứng ra giúp phu nhân rồi sao?” Tiểu Dao cười hì hì nói: “Đám a hoàn bàn tán, rằng lần trước tướng quân không vì phu nhân xuất đầu lộ diện, phu nhân mới từ hôn đó.”

Cùng lúc đó, Linh Chi lặng lẽ hỏi Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng: “Sao?”

Tô Ngọc Thanh nói vào tai Linh Chi: “Ta nói chuyện chúng ta bị thiệt cho Văn tiểu thư nghe, Văn tiểu thư liền đảm nhận, nói rằng cái gói đó của nàng sẽ khiến các ả Diêu Mật rơi xuống nước. Phải làm cho các ả hiểu, không phải ai cũng có thể làm phu nhân tướng quân.”

Văn tiểu thư trong miệng các nàng là chất nữ của đương kim thái hậu. Văn thái hậu chết liên tiếp hai nhi tử, lúc đó chiến tranh liên miên, triều đình khó không vắng đực, phải bồi dưỡng hoàng thúc lên ngôi hoàng đế. Nay đã ký hòa ước với Đại Kim quốc, triều đình dần dần trong sạch, thế lực củ Huệ Tông hoàng đế cũng từ từ lớn mạnh. Bà tuy danh thái hậu, nhưng thật ra chỉ là đại tẩu của Huệ Tông hoàng đế, không tránh được việc bồi dưỡng người nhà mẹ đẻ. Bởi vì nguyên nhân các loại, Huệ Tông hoàng đế cực kì dung túng người Văn gia. Trong kinh thành Văn tiểu thư này là một nhân vật còn kiêu ngạo hơn cả công chúa quận chúa. Trước đây uy hiếp tỷ muội Diêu Mật, Văn tiểu thư là một trong những người dẫn đầu kích động.

Nghe Tô Ngọc Thanh nói xong, Linh Chi thở phào, nói ra thì, các nàng muốn cho đám Diêu Mật một trận ra hồn, nhưng không có ai làm chỗ dựa, một khi lộ ra, sau này sẽ bị hôn phu chỉ trích, vào cửa không yên ổn. Bây giờ có Văn tiểu thư ra tay, khi đó các nàng chỉ cần đẩy nhẹ một cái là phủ sạch mọi quan hệ.

Lý Phượng yên lặng nói: “Nghe nói có một thời Văn tiểu thư thường xuyên tới tướng quân phủ, tướng quân chưa từng để ý nàng, nên ghi hận trong lòng. Khi mấy ả Diêu Mật hiến thân, tướng quân ra trận, nàng vài lần muốn làm khó Diêu Mật, lại bị Đao quận vương ngăn cản, bởi vậy hận lấy cả Đao quận vương.”

Các nàng nói chuyện xong thì đi vào vườn.

Lại nói đến tỷ muội Diêu Mật tới thư phòng, vừa đẩy cửa bước vào thì thấy trong phòng không một bóng người, nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, chỉ là đùa, không phải có người muốn hãm hại các nàng? Vừa suy đoán thì một a hoàn chạy tới, vẻ mặt vô cùng kinh hoảng, thưa: “Phu nhân, phu nhân, có người vừa ở trong vườn rơi xuống nước.”

“Rơi xuống nước?” Diêu Mật cả kinh, lần trước nhập trạch có người rơi xuống nước. lần này thọ thần lại có người rơi xuống nước, thật quá kì lạ.

Về mặt a hoàn tái nhợt: “Hai vị Tô tiểu thư và một vị Lý tiểu thư đang yên lành đi dạo, đột nhiên mặt mày đỏ sẫm, cả người run rẩy, chạy tới hồ sen nhảy ùm xuống nước. Trong chớp mắt Văn tiểu thư cũng chạy tới nhảy ‘bôm’ vào hồ sen. Kinh động đến rất nhiều người.”

Cũng ngay lúc đó, Đoan quận vương đang ngâm mình trong thùng tắm, nói với Tạ Đằng: “Trong rượu hạ hỏa long tán?”

Tạ Đằng gật đầu: “Hỏa long tán này đúng như tên – khô nóng. Vừa ngửi toàn thân đã phát sốt, chứ đừng nói là uống vào. Đã uống – thần trí mơ hồ, thấy nước liền nhảy, chỉ có ngâm trong nước, khí nóng toàn thân mới tản ra, thần trí mới thanh tĩnh.”

Đoan quận vương cảm giác được người mình dần dần không nóng nữa, lầm bầm: “Văn tiểu thư ngày càng lớn lối, không giáo huấn nàng ta là không được.”

Tạ Đằng ngoài cười nhưng trong không cười: “Gậy ông tắc đập lưng ông.”

“Anh hạ thủ?” Đoan quận vương cười nói: “Dám xuống tay với chúng ta, rất nhanh nàng ta sẽ hối hận không kịp.”

Tạ Đằng cười, nghe thấy tiếng bước chân thì cất giọng hỏi: “Thế nào rồi?”

Tiểu Dao dừng ở ngoài cửa, bầm: “Như tướng quân ra lệnh, đã có người châm chén trà khác cho Văn tiểu thư. Văn tiểu thư vừa uống, quả nhiên không khống chế được, chạy tới nhảy hồ sen.” Hắn nói xong, dừng một chút hạ thấp giọng rồi tiếp tục: “Khi Văn tiểu thư nhảy xuống hồ sen, Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng, Linh Chi đã nhảy xuống trước. Nhìn qua cũng là trúng độc hỏa long tán.”

“Xem ra chuyện này có liên quan tới Linh Chi.” Đoan quận vương tiếp lời: “Tiểu Dao, nàng là hôn thê của người, người có ngầm giải quyết riêng không?”

Tiểu Dao tránh không đáp, chỉ nói: “Ta không nhảy xuống hồ cứu nàng. Đều là các bà tử biết bơi nhảy xuống mang các nàng lên. Ngâm lâu như vậy, các nàng đã uống không ít nước.”

Đám người Tạ Đoạt Thạch nghe có người ở trong vườn rơi xuống nước thì vội vàng chạy tới, thấy mấy bà tử vớt người lên, liền lệnh cho các bà khiêng vào sương phòng, lại sai người mời đại phu tới xem bệnh. Nữ quyền Tô phủ và Lý phủ không thuận theo, kêu ca khóc lóc: “Lão tướng quân, cô nương nhà ta mang tám lòng son tới chúc thọ lão tướng quân, đang yên lành lại nhảy xuống ao, e rằng có người ám toán các nàng, mong lão tướng quân tra xét, lấy lại công bằng cho các nàng.”

Người Văn phủ càng không thuận theo, đã sớm sai người đi báo cho Văn phu nhân, còn nói rằng muốn bẩm lên thái hậu, để thái hậu chủ trì công đạo. Lai lời ra tiếng vào rằng tỷ muội Diêu Mật trước đây bị Văn tiểu thư xa lánh, lúc này cố ý báo thù, khiến nàng rơi xuống nước mất mặt, rắp tâm hiểm ác đáng sợ vân vân và mây mây.

Đang la hét ầm ĩ thì Tạ Đằng và Đoan quận vương xuất hiện. Tạ Đằng vỗ tay một cái nói: “Sự tình ra sao sẽ nhanh chóng được phơi bày, các người không cần gây ầm ĩ.” Nói xong lại vỗ tay cái nữa. “Người đâu, mời Hồng Diệp và Tiểu Dao ra đây.”

Khi đám Hồng Diệp đã tới trước mặt, Tạ Đằng lại lệnh: “Tô tiểu thư và Văn tiểu thư các nàng cũng mời ra.”

Người của Văn phủ: “Tướng quân, các nàng vừa rơi xuống nước...”

“Trời nắng to, vừa xuống nước đã kéo lên, lúc này đã đổi xiêm y, uống canh gừng, không chết được đâu.” Tạ Đằng lạnh lùng liếc qua đám người Văn phủ, thấy bà tử chịu không nổi ánh mắt uy áp của hắn mà cúi đầu, lúc này mới ra lệnh: “Mời các nàng ra!”

Thoảng chốc a hoàn đã đỡ đám Văn tiểu thư tới sảnh, để các nàng ngồi ghé tựa. Tạ Đằng phất tay, bảo Hồng Diệp trình bày trước.

Lá gan của Hồng Diệp cực lớn, ở trước mặt mọi người kể ra từng việc một từ nàng sao mà gặp phải Linh Chi, sao mà Linh Chi sai nàng bưng trà cho tỷ muội Diêu Mật uống, rồi sao mà tỷ muội Diêu Mật không uống, nàng phải bưng trà trở lại trừ phòng, cuối cùng ba chén trà ấy vào hết trong bụng tỷ muội Linh Chi. Còn bổ sung thêm: “Tô tiểu thư các nàng uống trà xong thì vào vườn đi dạo, sau đó nhảy xuống hồ sen.”

Mọi người vừa nghe đã hiểu ra, tỷ muội Tô Ngọc Thanh muốn hãm hại Diêu Mật, kết quả là tự bê đá đập chân mình.

Hồng Diệp nói xong, Tiểu Đào liền đứng dậy móc từ trong ngực ra ba tờ giấy, bày ra trước mặt mọi người: “Có người mô phỏng bút tích của tướng quân và phu nhân, đầu tiên là hện Đoan quận vương tới thư phòng, sau đó hện phu nhân. Người cuối cùng bị hện là tướng quân. May mà phu nhân nhạy bén, đưa giấy cho ta xem, ta nói đây không phải là bút tích của tướng quân, phu nhân liền không tới thư phòng nữa. Lúc tướng quân tới thư phòng, quận vương đã tới trước, uống một chén rượu, rượu kia bị hạ hỏa long tán, thần trí của ngài lập tức không rõ, gặp người liền ôm, bảo trên người nóng không chịu được.”

Tiểu Đào nói xong thì lạnh lùng liếc nhìn đám người Văn phủ, tiếp tục: “Văn tiểu thư giỏi mô phỏng chữ viết của người khác. Hôm nay a hoàn của Văn tiểu thư đã lết lút vào thư phòng phu nhân.” Phần sau – không cần nhiều lời đã rõ ràng.

Đám Linh Chi trắng bệch mặt mày, nửa câu phản bác cũng nói không nên lời. Văn tiểu thư khiếp sợ, lúc này cũng nói không thông.

Tạ Đằng đợi Tiểu Đào nói xong thì quét mắt qua Văn tiểu thư, lạnh lùng lên tiếng: “Văn tiểu thư dù mô phỏng bút tích giống đến thế nào chăng nữa, chỉ cần có bút phong (nét riêng) của mình bên trong, gọi người giám định là được.” Nói xong giọng trở nên uy nghiêm, trầm nặng: “Văn tiểu thư, lần này nếu không nhìn nét mặt phụ mẫu cô thì không chỉ đơn giản là cho cô uống một chén rượu hạ hỏa long tán. Nếu có lần sau, TUYỆT KHÔNG DUNG THA.” Vừa dứt lời liền giơ ghế đập mạnh xuống trước mặt Văn tiểu thư, trong nháy mắt chiếc ghế vỡ tan tành, có vài mảnh nhỏ bay lên người Văn tiểu thư, nàng ta sợ đến nhắm tịt hai mắt.

Mất thấy sắc mặt đám người Văn tiểu thư trắng bệch, quý nữ trong đại sảnh cũng cúi thấp đầu, Diêu Mật chỉ hơi nhướng mày, bóp tay Sử Tú Nhi nói: “Tướng quân nhà ta thật uy phong!”

Tạ Đằng nói xong, quay đầu nhìn Diêu Mật, sắc mặt trở nên ôn hòa, mở miệng ngay trước mặt mọi người: “Từ lúc ta xuất chinh, Tiểu Mật góp quân tư, ở phủ tướng quân quản gia sự nửa năm, không oán không hận. Đến khi ta về, nàng chưa từng hưởng nửa phần vinh quang, mà lại bị quý nữ uy hiếp. Đến lúc này, đám người Văn tiểu thư vẫn không buông tha nàng, trách làm sao nàng không chấp nhận lời cầu hôn của ta.”

Sử Tú Nhi nghe xong, rí vào tai Diêu Mật: “Tướng quân nhà muội rất cuộc cũng hiểu.”

“Ta cũng hiểu!” Tạ Thắng tới bên Sử Tú Nhi, giật nhẹ tay áo nàng, thấy nàng khinh khỉnh, cũng không chịu buông ra, khẽ cất giọng: “Ai khi dễ nàng đi? Nếu có, ta cũng đập nàng ta cái ghế.”

Tạ Nam cũng đi tới cầm tay Phạm Tinh, hỏi: “Nàng chịu oan ức sao?”

“Hết ức rồi!” Phạm Tinh ngọt ngào trong lòng, miệng lại oán giận. “Chàng cũng không ra mặt giúp ta.”

Diêu Mật ngẩn ngơ, trong lòng bách vị tạp trần, hóa ra Tạ Đằng đã hiểu tình cảnh của nàng.

Tạ Đằng nhìn Diêu Mật, kéo tay nàng, bày tỏ ngay trước mặt mọi người: “Tiểu Mật, gả cho ta nhé! Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt, sẽ không để ai bắt nạt nàng! Nếu lại có người bắt nạt nàng, ta sẽ bắt tất cả bọn họ uống hỏa long tán.”

Một đám nam tân khách đột nhiên ồn ào nói: “Diêu phu nhân, gả cho tướng quân thôi! Ta sẽ giúp phu nhân trông thật kỹ tướng quân, không cho hấn rước tam rước tứ.”

“Diêu phu nhân, gặt đầu đi chứ! Có cô nương nào muốn tiếp cận tướng quân, ta sẽ báo cho phu nhân hay, sẽ bắt nàng ta uống hỏa long tán!”

“Diêu phu nhân, gả nào! Không lấy chồng không được đâu! Tướng quân nói, hấn một ngày không lấy được phu nhân, là một ngày chúng ta không được đón dâu! Vì chúng ta, phu nhân phải đồng ý!”

74. Chương 74: Điều Kiện

Trong tiếng reo cầu gả, Diêu Mật nghiêng đầu nhìn Sử Tú Nhi và Phạm Tinh. Ba tỷ muội ta đã thề rồi, muốn gả cùng gả, không lấy chồng cùng không lấy chồng, ta không có khả năng tự quyết định lấy hay không lấy nha!

Sử Tú Nhi thấy Diêu Mật nhìn mình thì than thầm, Tiểu Mật ơi Tiểu Mật, tự muội quyết định đi! Nếu chúng ta dám nói chữ không, mọi người tha cho chúng ta sao, tướng quân tha cho chúng ta sao? Muội đừng đẩy qua ta chứ!

Phạm Tinh thấy Diêu Mật nhìn Sử Tú Nhi rồi quay sang nhìn mình thì càng nháy mắt ra hiệu, Diêu tỷ tỷ, tỷ vang danh bốn bề, ta không dám lên tiếng, tỷ tha ta đi mà!

Thấy Diêu Mật do dự, Tạ Đằng sốt ruột, đã bày tỏ trước quần chúng, nếu lại thất bại thì biết giấu mặt vào đâu chứ! Hắn nôn nóng la lên: “Tiểu Mật, nàng có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần ta có thể làm, ta nhất định đáp ứng!”

“Thật chứ?” Hai mắt Diêu Mật sáng lên, vui mừng trong lòng, một ý nghĩ lập tức nảy lên trong đầu, muốn mở miệng lại cảm thấy mình hơi quá đáng, mà không mở miệng lại cảm thấy nếu không nói sẽ bỏ qua một cơ hội tốt, sau này khó mà có được lần nữa.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nghe xong, hai mắt cũng sáng ngời, hận không thể nói thay Diêu Mật, liền vểnh tai nghe, chỉ cần Diêu Mật nói ra, Tạ Đằng đồng ý, các nàng cũng sẽ bắt Tạ Thắng và Tạ Nam đồng ý.

“Tiểu Mật, nàng nói đi!” Tạ Đằng hạ quyết tâm, lần này nhất định phải khiến Diêu Mật đồng ý, không thể kéo dài mãi được. Còn chưa chắc Diêu Mật có lớn bụng hay không. Không biết bụng nàng có chưa nhỉ? Theo tính toán, hình như mấy ngày này biết được rồi! A, không phải lần này trúng rồi chứ? Vì con ta, ta phải cẩn thận, ta phải dụ dỗ, ta phải ngoan ngoãn phục vụ.

Bên này cầu hôn, căng thẳng – kích thích – hưng phấn mong đợi. Bên ấy mưu kế bại lộ, đám người Văn tiểu thư vừa tức vừa thẹn vừa vô cùng xấu hổ, hận không thể đào hố chui xuống đất. Cổ phu nhân đã sớm sai người dẫn các nàng trở lại sương phòng, không kết hôn mà bảo hạ nhân hầu hạ các nàng chu đáo. Còn ai ừ ừ vài câu rằng đại phu sẽ nhanh trở lại phủ, phải tịnh dưỡng cho tốt vân vân các kiểu.

Tiểu Đào tuy mừng cho Tạ Đằng, nhưng khi nghĩ đến Linh Chi muốn hãm hại Diêu Mật thì mặt không chút ý cười, xoay người đi vào sương phòng, hỏi ngay trước mặt Tô Ngọc Thanh và ý Phượng: “Linh Chi tỷ tỷ, tỷ không muốn gả cho ta đúng không? Nếu không muốn, hôn sự của chúng ta thôi đi! Dù sao đây là chuyện cả đời, không thể miễn cưỡng. Hiện nay triều đình cũng không còn ép buộc kết hôn, nữ tử qua mười lăm vẫn có thể từ từ chọn lựa. Tỷ là công thần quốc gia, tỷ ăn bổng lộc triều đình cấp, không cần sầu lo lập gia thất. Nên chọn một người hợp ý mình.”

“Tiểu Đào, cậu nghe ta nói!” Linh Chi vừa nghe Tiểu Đào nói xong thì phát hoảng, tuy trước đây có ghét Tiểu Đào, nhưng mấy ngày này ở chung, Tiểu Đào đối với nàng rất tốt, đã rõ lòng, giờ sao chịu hủy hôn? Bởi vậy nói: “Ta chỉ là một a hoàn, công thần hay không đều không cần. Trừ phi cậu chê ta.”

Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng nghĩ đến Trần Vĩ và Trần Minh biết chuyện hôm nay thì không ổn, bởi vậy cũng hoảng hốt, liền nói giúp Linh Chi: “Tiểu Đào, chúng ta nhất thời hồ đồ, cậu không nên trách Linh Chi.”

Tiểu Đào thấy Linh Chi sốt ruột thì bảo: “Tỷ tốt nhất là nghĩ rõ ràng cho ta.” Nói xong bỏ đi.

Tại đại sảnh, Tạ Đoạt Thạch thấy Diêu Mật chần chừ, không chịu nhanh chóng đồng ý thì cảm thán, nói cùng La lão gia: “Nhìn xem, muốn lấy vợ sao lại khó khăn thế chứ? Trước đây quan phủ ép hôn, các tiểu thư sợ không gả được liền tranh đoạt hôn phu, chuyện càng lúc càng ác liệt, khiến mấy tiểu tử nhà ta trở nên quý giá, không để con gái vào mắt. Bây giờ triều đình bỏ lệnh ép hôn, các tiểu thư lại bắt đầu kiêu ngạo rồi.”

La lão gia nghe những lời này xong càng thêm sốt ruột, hận không thể lôi Tiểu Đào sang mà hỏi, a, thằng nhóc này, lão già ta bảo cậu bắt sâu thả sâu, cậu rốt cuộc là có làm hay không hả? Sao lại trở thành giúp tướng quân nhà cậu phá án, còn chuyện của lão thì sao đây?

“Đừng sốt ruột, Tiểu Dao này rất cơ trí, bắt sâu là sở trường của nó, không lo thất thủ đâu. Vả lại La nhị nhà ông bây giờ còn chưa xuất hiện, Đức Hưng quận chúa cũng chẳng thấy đâu, không chừng hai đứa nó đã mất nhìn mất, đang ở chỗ vắng vẻ nói chuyện yêu đương rồi.” Tạ Đoạt Thạch ra vẻ dày dặn kinh nghiệm an ủi La lão gia: “Yên tâm mà đợi, sẽ được tin tốt.”

La lão gia nghe xong liền thở phào, ông bàn bạc với Tạ Đoạt Thạch: “Ta nói lão tướng quân à, lâu nay kinh đô chưa có đại sự nào gây chấn động, hay là chúng ta cùng tổ chức hôn sự ấy tiểu tử, náo nhiệt một trận?”

“Nếu vậy, phải tìm cả vợ cho Đoan quận vương, gom cả nhóm đẹp trai tài giỏi này lại rồi tổ chức, vậy mới đúng nghĩa náo nhiệt.” Tạ Đoạt Thạch vỗ tay cười to.

Bọn họ đang nói cười thì Diêu Mật cất tiếng: “Ta ra điều kiện thật đấy!”

Diêu Mật ổn định tinh thần, hai mắt lúng liếng đảo qua mặt Tạ Đằng, thấy ánh mắt hần kiên định, dáng vẻ nàng đã nói, ta sẽ có gan đáp ứng, cuối cùng cũng gắng từng chữ: “Huynh đồng ý với ta không nạp thiếp, ta sẽ gả!”

“Ta còn tưởng chuyện gì, thì ra là chuyện này! Đồng ý!” Tạ Đằng thở phào nhẹ nhõm, bộ dạng hí ha hí hửng cười sảng khoái bế Diêu Mật xoay một vòng, cảm thấy có vẻ hơi hại mắt, vội vàng buông Diêu Mật xuống, thì lại thấy mọi người xoay chỗ khác nói chuyện, một ánh mắt cũng không thèm liếc cho hần, nhất nhất một bộ dáng ta không nhìn thấy, lập tức sợ không ai làm chứng, Diêu Mật lại nuốt lời, hần vội xác nhận lần thứ hai: “Ta đồng ý rồi, nàng cũng đồng ý có phải không?”

“Ta chưa nói gì cả!” Diêu Mật rụt tay lại, mặt mũi nóng bừng cả lên, xoay đầu bỏ chạy. Trời ạ, hần đã đồng ý! Trời ạ, mọi người nghe thấy hết rồi! “Thịch, thịch”, tiếng gì đây, sao lại vang dội như thế? A, là tiếng tim đập!

Thật kích động! Diêu Mật vừa chạy vừa cười trộm, ngay trước mặt mọi người bày tỏ, rằng sẽ không để ai bắt nạt ta, còn bằng lòng không nạp thiếp. Ta không phải đang nằm mơ chứ?

Tạ Đằng thấy Diêu Mật bỏ chạy thì ngẩn ngơ, lại lập tức đuổi theo. Vừa đuổi vừa gọi: “Tiểu Mật, nàng không được nuốt lời đó!”

Thấy Diêu Mật và Tạ Đằng một trước một sau chạy ra ngoài, Tạ Đoạt Thạch ngửa đầu cười sảng khoái: “Bây giờ sang năm, ông đây nhất định sẽ được ôm chặt.”

La lão gia giội nước lạnh, “Bây giờ phải chuẩn bị hôn lễ, tới lúc thành thân còn một khoảng thời gian dài nữa! Đợi chúng nó động phòng, sợ phải đến mùa thu! Ông sang năm được chặt? Sang năm chẳng có gì khác đâu.”

Tạ Đoạt Thạch liếc xéo La lão gia: “Cho nên mới nói ông là đồ cổ hủ! Chúng nó động phòng năm ngoái rồi, bây giờ ở Diêu phủ, muốn động lúc nào chả được, phải đợi tới khi thành thân? Nói không chừng lúc này chặt của ta đã nằm trong bụng Tiểu Mật rồi.”

Phủ tướng quân này không có nữ quyền, quả đúng là bấy bạ! La lão gia cảm thán, lại nghĩ tới trong nhà mình có nữ quyền thì thế nào, con trai mình cũng không chịu thành thân, cũng làm người ta lo lắng như vậy thôi.

Ông đang cảm thán thì thấy La Hần trở vào, không khỏi trợn mắt, tiểu tử này dắc thủ chứ? Khoan đã, ta không thể sốt ruột làm lộ chân tướng, phải giả vờ không biết mới được. Lát sau lại thấy Đức Hưng quận chúa trở vào, cúi đầu bước đi, dáng vẻ thần trí thả trôi đi đâu mất thì vui mừng, thành công rồi sao?

Lại nói đến Tạ Thắng thấy đại ca nhà mình đuổi theo Diêu Mật đang chạy trốn, biết là đã cầu hôn thành công, lập tức cũng bắt đám đông, kéo tay Sử Tú Nhi nói: “Tú Nhi, đại tẩu đã ưng đại ca rồi, nàng cũng ưng ta nhé!”

Sử Tú Nhi bị tình cảnh vừa rồi lay động tâm tình, nghe Tạ Thắng nói thì bảo: “Huynh cũng bằng lòng không cưới vợ bé sao?”

Đây là chịu ta rồi sao? Tạ Thắng vui mừng vỗ tay: “Mọi người yên lặng!” Thấy đại sảnh yên tĩnh trở lại, hần liền lớn tiếng tuyên bố: “Ta đối với Tú Nhi toàn tâm toàn ý, không có suy nghĩ gì khác. Nàng bằng lòng gả cho ta, ta sẽ không nạp thiếp. Mong mọi người làm chứng!”

“Nói với ta là được rồi, tuyên bố làm gì không biết?” Tim Sử Tú Nhi đập loạn, miệng nói thảm, trong ngực lại vô cùng ngọt ngào. Thoảng cái cũng giật tay bỏ chạy, mắc cỡ chết đi mất!

“Mau đuổi theo đi chứ?” Tạ Đoạt Thạch thấy Tạ Thắng cười ngây ngô, quên đuổi theo Sử Tú Nhi thì nhắc nhở, mắt thấy Tạ Thắng đuổi theo, lập tức ngửa đầu lên trời cười to: “Hai đứa đã giải quyết xong, đứa còn lại thể lực đơn bạc, nhanh thôi sẽ đồng ý. Sang năm nhất định được ôm ba đứa chắc rồi.”

Tạ Nam thấy hai ca ca thành công, sớm đã giữ Phạm Tinh lại, không cho nàng chạy đi mất, không đợi Phạm Tinh ra điều kiện đã tự động mở miệng: “Ta không nạp thiếp, ta chỉ lấy một người là nàng.”

Phạm Tinh càng then thùng, yếu ớt nói: “Huynh buông ra, có chuyện gì từ từ nói.”

“Vậy nàng đồng ý với ta đi!” Tạ Nam không chịu buông ra, lớn giọng: “Mọi người cũng làm chứng cho ta, ta không nạp thiếp, chỉ nguyện lòng cưới một mình Tiểu Tinh.”

“Ta đồng ý, huynh buông ra!” Phạm Tinh thấy Diêu Mật và Sử Tú Nhi bằng lòng, nàng đã sớm muốn đồng ý rồi, bây giờ chỉ đợi Tạ Nam buông ra, rồi chạy trở về.

Tạ Nam cũng đuổi theo.

Mọi người lại vui vẻ rồi rít đi tới chúc mừng Tạ Đoạt Thạch, “Lão tướng quân à, phải nhanh có chắc nha, đại hỉ nha!”

“Cùng vui cùng vui!” Tạ Đoạt Thạch vui như mở cờ trong bụng.

Cổ phu nhân cùng Sử di nương và Phạm di đứng ngây ngẩn trước cửa, a, thật quá hạnh phúc! Tướng quân cầu hôn trước mặt mọi người, còn đồng ý không nạp thiếp, con gái mình thật may mắn! Ngày nào đó phải lên miếu khấn tạ thần ân mới được.

Lại nói đến Tạ Đằng đuổi theo Diêu Mật, hần nhảy một cái đã đứng trước mặt Diêu Mật, giang hai tay ra nói: “Chạy đi đâu đó?”

Diêu Mật không kịp thu thế chạy ngã vào ngực Tạ Đằng, liền dùng tay dấm hần: “Nhiều người nhìn như vậy, chàng không biết xấu hổ sao?”

“Chúng ta là phu thê, xấu hổ cái gì?” Tạ Đằng khoái trá, thấp giọng nói: “Đã tròn một năm rồi!”

Diêu Mật nghe xong liền hiểu hần ám chỉ cái gì, lần trước hiến thân cho tới hôm nay, đã đủ một năm. Không nhận được cảm thán, một năm này xảy ra quá nhiều chuyện. Nhưng dù thế nào, Tạ Đằng đã thắng trận, đã toàn vẹn trở về! Những chuyện khác, mình cần gì phải so đo?

Tạ Đằng thấy Diêu Mật gật đầu, liền kéo tay nàng, cùng nhau đi về phía trước, nói: “Sau này không được phép nói cái gì mà nuôi trai! Phải đuổi Vệ Thanh về cung, cấm để hần bảo vệ Diêu phủ!”

Nhanh vậy đã tính sổ rồi? Diêu Mật tựa cười tựa không đáp lại: “Vệ Thanh chỉ là một tiểu thị vệ thôi mà, chàng so bì với người ta làm gì?”

“Mặc kệ, dù thế nào hần cũng không được phép ở lại Diêu phủ.” Tạ Đằng thấy xung quanh không có ai liền bế bồng Diêu Mật, thủ thủ: “Tiểu Mật, chúng ta...”

“Còn chưa bái đường thành thân, không được!” Diêu Mật cuống quýt giãy giụa, uy hiếp: “Nếu không thả ta xuống, ta sẽ phun mê hương đó!”

“Tiểu Mật, nàng quên là ta đã ăn thuốc giải, không sợ mê hương của nàng rồi sao?” Tạ Đằng cười cười, phun đi phun đi, ta còn lâu mới sợ nhé! Tuy rằng thuốc giải gì đó chỉ có công hiệu mười ngày, bây giờ đã mất hiệu lực. Nhưng ai bảo ta lại nhớ cái cảm giác lúc được phun mê hương, mơ hồ choáng váng, tay chân tê dại, ngực đập điên cuồng cơ chứ?

75. Chương 75: Thành Thân

Đến tối, tân khách vui vẻ ra về. Sử Tú Nhi và Phạm Tinh chui vào phòng Diêu Mật rồi đóng cửa lại, ba tỷ muội ở trên giường rì rầm tán chuyện.

Một năm trước các nàng cùng nhau tiến vào phủ tướng quân, muốn gả cho Tạ Đoạt Thạch, khổ cực thế nào chỉ mình các nàng thấu được. Không ngờ một năm sau các nàng trở thành người trong lòng Tạ gia huynh đệ, được bọn họ cầu hôn trước mặt mọi người, bằng lòng không nạp thiếp, vui vẻ thế nào cũng chỉ có các nàng rõ nhất.

Diêu Mật tay trái ôm eo Sử Tú Nhi, tay phải ôm eo Phạm Tinh, ‘Ồi’ một tiếng nói: “Chúng ta không có cách nào nuôi trai nữa rồi!”

“Ta thấy có thể nuôi ngay trước mặt tướng quân mà.” Sử Tú Nhi nhỏ giọng: “Chúng ta có bổng lộc riêng, biết viết sách kiếm bạc, bây giờ còn có cổ phần tú trang, tự nuôi sống bản thân là không thành vấn đề. Gả vào phủ tướng quân chỉ như dệt hoa trên gấm, không cần phải cực khổ như các phu nhân phủ khác, phải giúp phu nhân nạp thiếp, sống trong đau khổ không niềm vui.”

Phạm Tinh vô cùng vui mừng, không ngờ rằng Tạ Nam cầu hôn nàng trước mặt đông người, dễ dàng hứa toàn tâm toàn ý với nàng, còn thề nguyện không nạp thiếp. Nửa năm này nàng vốn thiếu kiên, định thiếu tự tin, nhưng bây giờ đã không còn như vậy, mà chỉ có một niềm vui sướng không thể nói thành lời. Nàng nghĩ tâm trạng mình có được ngày hôm nay chính là kết quả cùng tranh đấu, giúp đỡ lẫn nhau của nàng cùng Diêu Mật và Sử Tú Nhi. Nếu chỉ dựa vào bản thân, chắc chắn lúc trước sẽ không hiến thân, không chống đỡ được cho tới ngày Tạ Nam nguyện ý. Bởi vậy nàng cũng mở miệng góp giọng: “Mặc dù đồng ý thành thân, chúng ta không thể để họ xem thường, phải tiếp tục viết sách kiếm tiền, để họ biết dù có họ hay không, chúng ta vẫn sống tốt.”

Diêu Mật nghe xong gật đầu thật mạnh: “Đúng đúng, phải để họ biết, không có họ chúng ta vẫn khỏe mạnh, không có chúng ta, họ phải hối hận cả đời.”

Sử Tú Nhi nghĩ đến một chuyện, cố gắng nén xuống nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được, nói vào tai Diêu Mật: “Tiểu Mật, không phải muội thối ra mê hương sao? Vậy muội chỉ cần lúc cùng tướng quân thân thiết thối một hơi vào mũi tướng quân, tướng quân còn dám...” Còn dám chê muội sao?

Phạm Tinh cũng vì chuyện này rồi đầu rất lâu, chỉ là không tiện hỏi Diêu Mật, nay thấy Sử Tú Nhi đề cập cũng không nhịn được nữa, thốt lên: “Nếu không tỷ làm tướng quân bất tỉnh rồi tóm gọn vào tay?”

Diêu Mật trợn mắt, hai nàng này gần đây viết tiểu thuyết và đọc tiểu thuyết, đầu óc đúng là toàn những suy nghĩ không bình thường, sức tưởng tượng cũng phong phú quá rồi.

Thấy Diêu Mật không đáp, Sử Tú Nhi lắc vai nàng: “Nói mau, nói mau!”

Diêu Mật miễn cưỡng trả lời: “Tướng quân ăn thuốc giải, không sợ ta thối mê hương.”

“Chắc, thì ra là thế! Thật không ngờ!” Sử Tú Nhi hấp háy mắt: “Vậy thì y chang phu thê thông thường, chẳng có gì mới mẻ. Tỷ bảo này Tiểu Mật, muội có thiên phú dị bẩm lại không dùng được, phí quá đi mất!”

Phạm Tinh phụ họa: “Ta còn nghĩ sau này tướng quân không nghe lời, hoặc là âm ỉ với tỷ, tỷ thối hần một ngụm rồi kéo vào phòng. Ngày hôm sau hần ngoan ngoan ngay.”

Diêu Mật trợn tròn mắt nhìn Phạm Tinh: “Tiểu Tinh, ta phát hiện sau khi Tam tướng quân cầu hôn, muội dường như trở thành người khác, cái gì cũng dám nói.”

“Có đâu?” Phạm Tinh cười thầm, không chịu thường nhận bởi có Tạ Nam làm chỗ dựa vững chắc mà trong lòng yên ổn, lá gan to ra, cái gì cũng nói được.

Các nàng ở đây tán dóc, huynh đệ Tạ gia lại trắng trọc cả đêm không ngủ. Ở Diêu phủ lâu như vậy lại không được gần gũi vợ mình. Vượt qua bao nhiêu khó khăn mới có thành công ngày hôm nay, tưởng rằng sắp được âu yếm, ai ngờ các nàng lại cùng nhau trốn vào phòng, hoàn toàn bỏ mặc bọn họ! Không được, phải nhanh chóng thành thân để tránh đêm dài lắm mộng, ba a đầu này lại giở trò gì nữa thì khôn.

Tạ Đoạt Thạch khuya cũng không đến thăm mà phải lo bàn bạc hôn sự với Diêu lão gia, Sử lão gia và Phạm lão gia, ông muốn huynh đệ Tạ Đăng nhanh chóng thành thân. Đám Diêu lão gia năm ngoái lên kinh, nán lại đến bây giờ vẫn chưa về quê, gia đình dưới quê sớm đã liên tục gửi thư giục về, bọn họ cũng muốn mau chóng tổ chức hôn sự cho tỷ muội Diêu Mật rồi an tâm về quê. Hai bên giống ý nhau, đều muốn thành thân càng nhanh càng tốt.

Đám Cổ phu nhân cũng nóng ruột lo sợ Diêu Mật lại đổi ý không muốn thành thân. Huynh đệ Tạ gia càng lo lắng hơn, ngày hôm sau đã gấp gáp đi mời bà mối rồi lập tức áp tải bà mối tới phủ cầu hôn, làm tất tần tật mọi cấp bậc lễ nghi chỉ trong một ngày.

Hai hôm sau, tỷ muội Diêu Mật phát hiện bà dì đứng hẹn lại tới, không khỏi thét lên: “Á, trời ơi, ta chưa có em bé.”

Ba người hơi uể oải, muốn có đứa bé sao lại khó khăn đến thế?

Diêu Mật thấy vẻ mặt của các nàng thì an ủi: “Không phải là do chúng ta làm quá ít đó sao, sau thành thân làm nhiều chút sẽ nhanh có thôi.”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh xấu hổ đẩy Diêu Mật: “May mà người nói đó.” Ba người lại đùa giỡn ầm ĩ.

Ngay sau đó, Tạ Đoạt Thạch cũng đã nhanh chóng nhờ Khâm Thiên Giám* chọn ngày tốt, định ngày tám tháng tám thành thân.

*Cơ quan trông nom về thiên văn và việc làm lịch của các triều đình phong kiến.

Sau khi định ngày, Cổ phu nhân đuổi huynh đệ Tạ Đăng về phủ, không cho họ ở lại Diêu phủ.

Lần này huynh đệ Tạ Đăng ở lại Diêu phủ, tuy mọi việc đều đã có người xử lý ổn thỏa, nhưng lại không muốn đi. Cổ phu nhân cười nói: “Cưới vợ mà các cậu không chịu rời đi, sẽ bị người ta đàm tiếu.”

Huynh đệ Tạ Đăng hết cách, đành phải về phủ tướng quân.

Cổ phu nhân đã chuẩn bị của hồi môn cho tỷ muội Diêu Mật xong từ sớm, bây giờ chỉ còn đợi huynh đệ Tạ Đăng sang rước dâu, không còn việc gì nhưng lại rất sốt ruột. Lại lo lắng phủ tướng quân không có nữ quyến, không người lo liệu hôn sự, sợ Mạnh Uyển Cầm và Cổ Mỹ Tuyết không cam tâm, nên nói với Tạ Đoạt Thạch mong ông mời hai tẩu tẩu nhà mình sang lo liệu hôn sự.

Tạ Đoạt Thạch đương nhiên không từ chối, hai vị tẩu tẩu này của Cổ phu nhân là vợ Diêu Mật, là dì Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, sao lại không tận tâm chứ? Các bà ở phủ tướng quân lo liệu, mọi việc tất nhiên bàn bạc với đám Cổ phu nhân, rồi lại hỏi ý kiến mình, so ra thì thuận tiện hơn Mạnh Uyển Cầm nhiều.

Hôn sự của Tạ gia huynh đệ và tỷ muội Diêu Mật chưa định xong, mọi người vẫn rất lo lắng, nghe chọn được ngày tốt liền hùng hổ chuẩn bị.

Đến ngày thêm trang (nôm na là tặng trang sức), nữ quyến Cổ phủ, Tuyên vương phủ và La phủ đến thêm trang cho tỷ muội Diêu Mật, Trương đại nhân cũng bảo phu nhân ông tới thêm trang, lựa lúc giục sách, nói rằng các nàng mấy tháng nay vẫn chưa viết xong tình trích lời một, ngoài ra còn giục mau viết tình trích lời hai, thêm hai quyển truyền kì nọ cũng phải mau chóng viết ra. Nếu đợi sau khi thành thân, các nàng phải giúp chồng dạy con, còn đâu thời gian trống để viết sách?

Diêu Mật đang định trả lời Trương phu nhân thì quản gia nường đến bẩm rằng hoàng hậu phái người đến thêm trang, nàng đành vội vàng đích thân ra nghênh đón.

Lúc đầu của hồi môn của tỷ muội Diêu Mật vốn hơi ít, sau này viết sách kiếm không ít bạc đã mua thêm ít trang sức mới, lại thêm việc thêm trang của các phủ, trong cung ban thưởng đồ trang sức, của hồi môn, thu được một lượng quá sức tưởng tượng.

Đám Cổ phu nhân âm thầm tính toán, kiểm kê xong thì thở phào nhẹ nhõm. Lần này nữ nhi nhà mình được nở mày nở mặt gả đi, không sợ thiên hạ chỉ trích.

Tới ngày đưa tráp hai tám tháng bảy, Cổ Đông Du và Cổ Đông Cẩn đích thân mang của hồi môn đến phủ tướng quân, trên đường đi có rất nhiều người vây xem. Ai cũng tấm tắc khen: “Ai bảo Diêu thị không có của hồi môn? Vậy từng cái rương lớn này là gì? Ta nói rồi mà, nàng có hoàng hậu và Tuyên vương phi chống lưng, lại biết viết sách kiếm bạc, sao lại không có của hồi môn chứ?”

Lại có nhiều người ước ao: “Các nàng may mắn quá, chỉ là con gái tiểu quan vùng khác lại được gả cho ba vị tướng quân.”

Thấy sắp thành thân, tỷ muội Diêu Mật vô cùng căng thẳng. Rồi tự cười chính mình, cùng nhau gả vào một chỗ sao lại lo lắng làm gì?

Tới đầu tháng tám, Đức Hưng quận chúa cùng La Nhuận và vài biểu muội Cổ phủ đến đưa gả, lại tặng thêm chút lễ vật, nói là đích thân làm.

Diêu Mật dù lo lắng vẫn không quên quan sát Đức Hưng quận chúa, muốn hỏi lại thôi. lát sau thấy Đức Hưng quận chúa ngắm giá y, mới lặng lẽ hỏi La Nhuận: “Ta nghe nói phủ nhà em nhờ người đến vương phủ cầu hôn cho nhị ca em, thật không vậy?”

La Nhuận cười đến mặt mày cong cong, lặng lẽ đáp: “Tất nhiên là thật. Bên kia tuy không lập tức đồng ý nhưng đã giữ lại canh thiệp, nói rằng muốn xem bát tự, đây không phải là được bảy tám phẩm rồi sao?”

“Đợi nhị ca em thành thân xong tất nhiên sẽ đến lượt em, nhớ chọn một người thật tốt nhé.” Diêu Mật thấy La Nhuận dịu dàng ngoan ngoãn, cũng thích nài, không khỏi trêu vài câu.

Đang nói chuyện thì có vài vị tiểu thư có chút giao tình với Diêu Mật đến tặng lễ chúc phúc, khiến Diêu Mật bớt lo lắng.

Sắp đến giờ, Cổ phu nhân mang bà tử đến dẫn Diêu Mật đi tắm và trang điểm. Đang bị nhào qua nhào lại thì Sử Tú Nhi và Phạm Tinh tới, ngồi xuống hai bên Diêu Mật.

Sử Tú Nhi hừ hừ nói: “Không phải là cùng gả vào phủ tướng quân sao? Dĩ nhiên phải cùng nhau trang điểm mặc giá y, cùng nhau đợi gả. Tách chúng ta ra làm gì không biết?”

Phạm Tinh cũng sợ ở một mình, kiên quyết không chịu đi ra ngoài, không chịu không ở cùng Diêu Mật và Sử Tú Nhi.

Đám Cổ phu nhân bắt đắc dĩ nói: “Chúng nó muốn ở một chỗ thì ở một chỗ! Đừng mặc nhầm giá y là được.”

Bà tử vội vàng dạ thưa rồi tiếp tục bận rộn sửa móng chải tóc cho tỷ muội Diêu Mật, sau đó hỏi đã tới canh nào rồi.

Cổ phu nhân đáp: “Còn hai canh nữa kiệu hoa sẽ tới!”

Tỷ muội Diêu Mật bị nhào nặng xong thì dùng bữa đơn giản, sau đó lại dùng nước hương liệu tắm rửa rồi trang điểm.

Hai vị ma ma trang điểm đã quen với việc này, giúp các nàng vẽ mi tô môi xong thì cười nói: “Da phu nhân thật đẹp, trang điểm xong càng thêm xinh.”

Diêu Mật đợi ma ma trang điểm xong thì soi gương, vừa nhìn vào suýt nữa không nhận ra chính mình, không khỏi kinh ngạc nói: “Đây là ta sao?”

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng soi gương, lại nhìn đối phương, lẩm bẩm: “Trang điểm xong chẳng phân biệt được ai ra ai. Chúng ta giống tỷ muội sinh ba quá!”

“Trang điểm là như vậy.” Ma ma trang điểm nói: “Tân nương phải vui vẻ mới tốt.”

Vui vẻ là đúng, nhưng trên mặt mấy lớp phấn thể này, mày to thể này, môi đỏ thể này, ai mà nhìn ra dung mạo thật chứ? Diêu Mật thầm toát mồ hôi, nếu chúng ta không mở miệng thì ai phân biệt được chúng ta?

Các nàng nghĩ một canh giờ là đủ rồi, không cảm thấy lo lắng nữa, ngồi từ từ chải đầu. Không ngờ bên ngoài bỗng ồn ào, có người la lên: “Tướng quân bọn họ sợ không kịp nên tới sớm trước một canh rồi!”

Cổ phu nhân nghe xong quỳnh lên: “Không phải bảo giờ Thân mới tới sao?”

Bên ngoài vọng vào: “Tướng quân nói rằng Khâm Thiên Giám nói hôm nay giờ Mùi và giờ Thân đều là giờ lành, tới sớm một canh giờ cũng là lấy vợ thể thôi.”

Có muốn cũng không nên gấp như thế chứ? Mọi người thầm nói, vội vàng giúp tỷ muội Diêu Mật mặc giá y, đội khăn voan đỏ lên đầu.

Trong lúc lộn xộn, Diêu Mật kéo tay Cố phu nhân, không nỡ bỏ ra. Cố phu nhân chỉ vỗ tay nàng nói: “Con vừa vào cửa phủ tướng quân đã là chủ mẫu, việc gì cũng phải đắn đo suy nghĩ và khoan dung hơn. Những lời tối hôm qua của con, con phải nhớ thật kĩ.”

Mũi Diêu Mật bỗng hơi xót, nói khẽ: “Con biết.”

Hỉ nương nghe bên ngoài ồn ào xôn xao, pháo nổ từng bừng liền nhắc nhở: “Lão phu nhân, mau cho tiểu thư lên kiệu hoa thôi, chớ để lỡ giờ lành.”

Sử di nương và Phạm di cũng dặn dò Sử Tú Nhi và Phạm Tinh vài lời, nghe được kiệu hoa tới thì sai hỉ nương đỡ Sử Tú Nhi và Phạm Tinh ra ngoài.

Cố phu nhân nhớ còn một hà bao phải đưa Diêu Mật, vội kéo Diêu Mật lại, lấy hà bao từ trong tay áo mình ra nhét vào tay Diêu Mật, thấp giọng dặn dò: “Vào tân phòng, con nhét hà bao này xuống dưới gối.” Trong hà bao hé ra một tấm bùa xin được từ miếu, khi phu thê thân mật đặt dưới gối thì sau đêm tân hôn hôn phu sẽ toàn tâm toàn ý.

Sử di nương và Phạm di cũng kéo Sử Tú Nhi và Phạm Tinh lại đưa hà bao có bùa xin được từ miếu ấy cho các nàng.

Ba hỉ nương đang đỡ tỷ muội Diêu Mật thì nghe gian ngoài vang lên tiếng trống rất vang, ba người lập tức dìu tân nương ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa lớn, một giọng nói bỗng vang lên: “Giờ lành đã đến, tân nương lên kiệu!”

76. Chương 76: Hoa Giá

“Tiểu Mật, Tiểu Mật!” Tạ Đằng thấy ba hỉ nương dìu ba tân nương vận trang phục giống như nhau khiến hắn không biết đâu là Diêu Mật, không khỏi gọi hai tiếng rồi sai kiệu phu nhắc nhở hỉ nương: “Dẫn Tiểu Mật đến đây, đừng nhầm người!”

Hỉ nương tươi cười: “Sao nhầm được chứ? Tướng quân yên tâm!”

Diêu Mật nghe thấy giọng Tạ Đằng thì mỉm cười, dù cách lớp khăn voan đỏ nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khấn trương của Tạ Đằng.

Tạ Thắng và Tạ Nam cũng lo lắng nhìn hỉ nương, nhìn hỉ nương dìu tân nương lên kiệu hai người vẫn chưa yên tâm gọi một tiếng xác nhận người trong kiệu là thê tử của mình mới vui vẻ trở lại.

Năm ngoái trong kinh thành có hai tỷ muội cùng gả lên nhầm kiệu hoa, báai nhầm đường, vào động nhầm phòng, hai nhà không biết làm sao đành sai thì cho sai luôn. Huynh đệ họ thấy ba tân nương như vậy khó mà không bận tâm. Đừng nhầm mà! Gả cùng một nhà, phải xuôi chèo mát mái chứ!

Tạ Đằng không quan tâm trước mặt có bao nhiêu người, tháo ngọc bội trên người đặt vào tay Diêu Mật: “Nàng cầm lấy, ta nhìn thấy trong tay ai có ngọc bội sẽ biết đó là nàng. Hôm nay người đông, sợ lại nhận nhầm!”

Thấy Tạ Đằng cẩn thận như vậy, Diêu Mật cố gắng nén cười ‘ừ’ một tiếng nhận ngọc bội nắm chặt trong tay, lại cuộn tua quanh ngón tay để chắc chắn không rơi, lúc này mới nói: “Chàng chớ lo, khi báai đường gọi tiếng là được rồi.”

Tạ Đằng cười hì hì, thấy Cố phu nhân bước tới hắn thì ngừng nói.

Đến lúc này, Cố phu nhân lại có chút không kiềm được, đi vài ba bước đến trước mặt Tạ Đằng, nhỏ giọng nói: “Tướng quân, tính tình Tiểu Mật hơi bướng bỉnh, mong cậu bao dung nó nhiều hơn. Sau này chúng ta rời kinh, nó không có nhà mẹ đẻ, còn xin cậu...”

Tạ Đằng vội đáp: “Nhạc mẫu yên tâm, ta nhất định sẽ đối tốt với Tiểu Mật, sẽ không để nàng chịu oan uổng.”

Sử di nương và Phạm di nương cũng dặn dò Tạ Thắng và Tạ Nam rằng giao con gái cho hai người, mong hai người sẽ đối xử tốt với nó.

Đám Diêu lão gia đứng một bên âm thầm lắc đầu, mối hôn sự này kéo dài từ năm ngoái đến năm nay mới thành công, con gái mình rõ ràng đã ăn huynh đệ Tạ Đằng sạch sẽ từ trong ra ngoài rồi mà còn lo lắng cái gì? Con gái được gả cho người như vậy phải cười vui vẻ mới phải! Sao lại không mau để tướng quân lấy vợ chứ? Kéo lỗ giờ lành bây giờ.

Chốc lát đã có người tới nhắc nhở, Cố phu nhân mới buông tha Tạ Đằng, để hắn cưỡi ngựa dẫn kiệu hoa xuất môn.

Vì Diêu phủ quá gần phủ tướng quân, kiệu phu quyết định đi vòng để khắp kinh thành được xem lễ cho thỏa mắt, được ngắm thật kĩ nghi thức đón dâu của ba vị tướng quân. Lúc cỗ kiệu vòng tới gần Hoàng Hạc lâu thì cố ý đi chậm lại, trống nhạc càng thêm từng bừng, làm đủ kiểu khoe khoang.

Ba tướng quân nước Đại Ngụy cùng nhau rước dâu, việc trọng đại như vậy há có thể không xem sao? Vừa mới giờ Ngọ, trai gái kinh thành kết bạn xuất môn, rầm rộ kéo nhau đi xem ba huynh đệ Tạ Đằng đón dâu. Vài vị thiếu nữ chưa đính hôn lại mang tâm trạng nghi ngờ, tỷ muội Diêu Mật chẳng qua là con gái tiểu quan nơi khác, chỉ có duyên gặp gỡ đã được làm phu nhân ba huynh đệ Tạ gia, còn khiến ba huynh đệ Tạ gia phát thệ không nạp thiếp, thật may mắn biết nhường nào? Các nàng dù thế nào cũng phải xuất môn đưa gả, ngầm trợ uy, cổ vũ tỷ muội Diêu Mật.

Một đám cô nương đã sớm chờ trên đỉnh Hoàng Hạc lâu, dùng khăn tay quần cành hoa quế, mắt lại nhìn chúng thiếu niên đi bên dưới.

Kinh thành xưa nay có tục lệ, khi kiệu hoa đi ngang Hoàng Hạc lâu, các cô nương ngồi xem lễ trên lầu các nếu nhìn trúng thanh niên nhà ai có thể ném khăn tay, nếu thanh niên bị ném trúng cũng vừa ý cô nương ấy thì bẻ hoa quế đáp lễ. Còn nếu không nhìn trúng thì lặng lẽ trả khăn tay cho người ta và nói: “Khăn tay của cô nương vô ý rơi xuống, mỡ đã nhạt giúp cô nương. Chúc cô nương sớm tìm được lương duyên như ý vân vân và mây mây.”

Lúc này, đám cô nương trên lầu các xì xào bàn tán: “Diêu Mật may mắn quá, được tướng quân bày tỏ trước mặt đông người, nở mày nở mặt gả đi, bây giờ những quý nữ trong kinh thành từng bắt nạt nàng ta mất hết thể diện rồi nhỉ?”

“Những tiểu thư khác thì thôi chứ Văn tiểu thư lần này sợ là không còn mặt mũi nào đi gặp người khác. Không phải là nàng ta trước đây thường suốt ngày tới phủ tướng quân, rồi ngấm ngấm tuyên bố nhất định sẽ khiến tướng quân quỳ dưới gấu quần nàng ta sao? Kết quả thì thế nào, tướng quân nhìn cũng không buồn nhìn nàng ta. Lần trước càng hay hơn, nàng ta muốn hãm hại Diêu Mật lại bị gậy ông đập lưng ông.”

“Nói vậy là thế nào, nói vậy là thế nào? Sao chúng ta lại không biết?”

“Có hôm ta tới Tô phủ, vô tình nghe nữ quyến Tô phủ nhắc tới. Khi đó người ta không cho đi phao chuyện này, các cô mới không biết.”

Cô nương nọ nói xong lại kể chuyện ở Diêu phủ, Văn tiểu thư muốn hãm hại Diêu Mật, rốt cuộc lại bị Tạ Đằng nhìn thấu khiến nàng ta bị uống hỏa long tán và rơi xuống nước.

Mấy cô nương khác nghe xong thì trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Gan nàng ta thật không nhỏ, tướng quân ở đó mà dám ra tay hại người cơ à?”

“Các cô nói xem, với tính khí của Văn tiểu thư, bị nhục mặt như vậy có cứ thế mà thu tay không?” Một cô nương khác nghi ngờ vân vân về khăn tay nói: “Dù không dám làm công khai, cũng ngấm ngấm hạ thủ chứ nhỉ?”

Văn tiểu thư lúc này đang ở một lầu các khác dặn dò thị vệ: “Đợi kiệu hoa đi qua người xối thứ này xuống, người cứ xối phần người, có gì ta chịu trách nhiệm.”

“Tiểu thư, ngày đại lễ của tướng quân mà xảy ra chuyện thế này, không chỉ tướng quân điều tra, ngay cả trong cung cũng sẽ nhúng tay vào. Đến lúc đó thái hậu nương nương hỏi chúng ta, chúng ta...” Thị vệ khó xử, tính tình của tiểu thư rất tùy hứng, Tạ gia như mặt trời ban trưa, có gì phải dắc tội bọn họ?

“Người không xối, ta xối.” Văn tiểu thư lạnh lùng hừ một tiếng, nàng nhất định phải khiến Diêu Mật bại trận trong ngày đại hôn, cả đời không quên được chuyện này! Nàng không giết người không khiến người bị

thương, nàng chỉ giội đồ, dù cho bị bắt được, cùng lắm là mắng chửi vài câu, chứ làm gì được nàng?

Trong góc tối của lầu các có hai người đàn ông đang cầm vọng viễn đồng nhìn kiệu hoa đi tới, một người trong đó lên tiếng: “Lần trước chết hai gã cao thủ, Đột Hoa vương gia trở về đại phát cuồng tính thật sao?”

Người còn lại trầm mặc một chút rồi trả lời: “Chúng ta tuy là nội ứng nhưng bây giờ hai nước đã kí hòa ước, không thể lộ mặt, nếu không sẽ khiến người ta nghi ngờ.”

“Đương nhiên, nhưng dù sao cũng phải khiến Tạ Đằng ăn nhục vào ngày đón dâu rồi báo cho Đột Hoa vương gia biết, nếu không...”

Sau khi hai nước kí hòa ước, ám tuyến trong cung không còn nhiều tác dụng, mấy ngày nay không làm được gì để Đột Hoa vương gia cao hứng, nếu bọn họ lại tiếp tục không lập được công, e rằng phải rút đầu về. Có công trở về dĩ nhiên nở mày nở mặt. Không có công, chỉ sợ sau này phải khổ dài dài.

Bọn họ đang trò chuyện chợt nghe một trận cười vang, thò đầu nhìn qua thì thấy một cô nương béo quang vừa mình chính đại ném khăn tay quần nhàn quế xuống đầu một vị lang quân tuần tú đang đi ngang qua, đức lang quân ấy vừa nhìn lên, nàng ta lập tức báo tên, giống như chắc chắn rằng đức lang quân ấy sẽ đến phủ cầu hôn nàng ta vậy.

Có người cười đùa: “Cô nương béo đó là họ hàng xa của Văn gia, tự tin lắm nha! Chỉ là sao nàng ta không biết nghĩ một chút, thiếu gia anh tuần người ta là biểu ca của tướng quân phu nhân đấy! Có lai lịch vậy sao mà để ý nàng ta chứ?”

Thiếu gia tuần lãng ấy chính là ca ca Cố Mỹ Tuyết, lúc này đang dẫn muội muội đi xem lễ, tính ngất hoa quế đồ muội muội mình cười, không ngờ lại bị người ta ném ột đầu đầy hoa quế. Hấn ngẩng lên thấy cô nương ném hoa là một vị họ hàng Văn gia tộc tên Văn Tuyết Mai thì nhú mày, sai hạ nhân trả hoa lại rồi quay đầu bỏ đi, một lời khách sáo cũng không buồn mở miệng.

Trong tiếng cười đùa, trống nhạc dần vang dội, kiệu qua đã đến bên này.

Người xem lễ trên lầu các đều tung nhàn quế, đồng thanh hô lớn: “Hoa quế, hoa quế, chúc phu nhân sớm sinh quý tử!”

Cánh hoa bay lả tả, hương hoa quế thấm mát lòng người. Nhiều cô nương phủ gia muốn tung cổ vũ nhưng cuối cùng giữ khăn tay lại chờ nhìn trúng trai tráng nhà ai thì nhân cơ hội ném xuống dưới.

Diêu Mật ngồi trong kiệu nghe thấy âm thanh chúc phúc, lại ngửi mùi hoa quế, không khỏi cười khẽ. Lại nghe trong tiếng tung hô có người reo lên: “Này, không được chen lấn, coi chừng ngã vào tướng quân phu nhân đấy!”

Một trận cười to vang lên, có người lên tiếng: “Phu nhân tướng quân nên cười vui vẻ nha, đợi hơn một năm nay cuối cùng cũng đợi được kiệu hoa của tướng quân!”

“Xì, nói vậy là không đúng, phải là tướng quân đợi hơn một năm cuối cùng cũng đợi được phu nhân gặt đầu chịu gả mới phải. Nếu tướng quân không bày tỏ trước mặt đông người, phu nhân mà chịu gả à!” Một giọng nói đánh đá vang lên.

“Được rồi được rồi, nữ tử các người lợi hại lắm! Nghĩ không lấy chồng liền không lấy, khiến chúng ta phải khổ theo!”

“Quan phủ hết ép phối, sau này mấy người nhớ coi chừng. Dù sao nữ tử nhiều, tất cả không lấy chồng cũng không đáng việc gì.”

“Đừng, phải gả chứ! Cùng lắm thì ta tỏ tình trước nhiều người là được chứ gì!”

“Xì, người tướng người là tướng quân à, tỏ tình trước nhiều người là bà đây động tâm sao?”

Diêu Mật loáng thoáng nghe được tiếng mọi người ồn ào thì khẽ mỉm cười. Tuy nàng lần đầu tiên gả đi nhưng lại không ngỡ ngàng giống những cô nương khác, chỉ là tim hơi đập loạn.

Sử Tú Nhi ngồi trong kiệu nghe thấy tiếng cười nói, không khỏi cúi đầu cười, lặng lẽ vén khăn đội đầu rồi thả xuống. Một năm trước, nàng thế nào cũng tin được sẽ có ngày nàng gả cho Tạ Thằng. Hôm nay tâm nguyện đã thành, niềm vui sướng này muốn giấu cũng không giấu được.

Phạm Tinh thì cười ngây ngô dưới khăn trùm đầu, được gả ột vị hôn phu tốt như thế, ông trời coi như cũng biết mở mắt.

Cổ Đông Du và Cổ Đông Cẩn hộ tống phía sau đội ngũ, thì thầm với nhau: “Nữ tử kinh thành ái mộ tướng quân rất đông, sợ rằng các nàng lại bất ngờ quấy phá. Chúng ta phải cẩn thận.”

Cổ Đông Du thấp giọng nói: “Chuyện khác không lo, chỉ lo trong các nàng ta có người không tung tung hoa quế mà tung cái khác kia.”

“Yên tâm, với bản lĩnh của tướng quân sẽ không để người ta ném đồ làm loạn. Vả lại thị vệ phủ tướng quân đã lên cao quan sát, người khác không ném bậy được đâu.”

Từng có kiệu hoa đi qua Hoàng Hạc lâu bị người trong lầu các nguyên rửa gội nước tiểu, sau này kiệu hoa nào đi qua đều phải vô cùng cẩn thận. Cổ Đông Cẩn không phải không lo lắng, chỉ là nghĩ đến Tạ Đằng không giống người thường, hẳn là không có người nào dám xui xẻo đụng hấn tại đây đâu.

Kiệu hoa vòng qua góc này, người phủ tướng quân thật ra có đề phòng. Trần Vĩ và Trần Minh sớm đã giữ chỗ trong một góc lầu các, tuần tra xung quanh. Lần trước Đột Hoa vương gia thảm bại rồi kinh, tất nhiên sẽ có hậu lễ. Tướng quân đoán hấn để lại nội tuyến ở kinh thành, tướng quân muốn nhân ngày đại hôn dụ nội tuyến của hấn ra, tiêu diệt một mẻ.

Hai đại hấn trong lầu các không biết Trần Vĩ và Trần Minh mai phục ở phía sau, một gã giơ tay phóng ngân châm xuống bụng con ngựa Tạ Đằng đang cưỡi. Gã còn lại – thanh đao sắc bén trong tay hấn rút gió phân thành hai đường đâm tới Diêu Mật trong kiệu hoa.

Cùng lúc đó, Văn tiểu thư lệnh thị vệ hắt nước tiểu trong thùng xuống kiệu hoa, muốn dội vào Diêu Mật khiến nàng một thân tanh hôi, cả đời không thể quên.

77. Chương 77: Bái Đường

Ngày tám tháng tám, hương quế thơm thoang thoảng, tướng quân Tạ Đằng của đương triều Đại Ngụy cùng hai đường đệ Tạ Thằng và Tạ Nam đón dâu, kiệu hoa đi ngang Hoàng Hạc lâu, muôn người reo hò, cánh hoa quế bay lả tả như trời đổ mưa hoa...

Có tài tử chiếm một vị trí tốt trên đỉnh lầu các, đang ghi chép lại khung cảnh tưng bừng này. Tài tử đang cầm cùi viết chợt nghe thấy một hồi xôn xao, không khỏi đứng dậy nhìn xuống, chỉ thấy hai bên kiệu hoa đột nhiên xuất hiện hai thị vệ nhảy lên dùng ô tán rộng che đỉnh kiệu. Nháy mắt lại một làn gió tanh hôi kéo tới, hấn còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy kiệu phu bước mà như bay, trong chớp mắt ba kiệu hoa đã đi xa vài chục bước tới chỗ an toàn.

Lúc này, Trần Vĩ và Trần Minh đã đánh ngất hai gã thích khách, kéo chúng tới góc khuất chờ quan phủ tới xử lí.

Chốc lát tự có thị vệ đi trước về phủ tướng quân báo cáo tình hình cho Tạ Đoạt Thạch.

“Trên lầu các đột nhiên bắn xuống một cây ngân châm, đúng lúc tướng quân đang khải cảnh hoa quế. Ngài tiện tay vung lên, ngân châm liền cắm vào nhành quế, không làm ngài bị thương. Hai thanh đao nhỏ bắn về phía kiệu hoa thuộc hạ đã đỡ được, đúng lúc đó trên lầu các lại có người gội nước tiểu, hai huynh đệ đã dùng ô chặn lại, không có một giọt nước tiểu nào bắn vào kiệu hoa. Thuộc hạ tự biết hai thích khách kia đã có Trần Vĩ và Trần Minh lo liệu nên cầm đao đi ‘thăm hỏi’ kẻ đổ nước tiểu. Người đổ nước tiểu là Văn tiểu thư. Thuộc hạ biết không thể hù dọa, chỉ lướt đao qua cắt phẳng phân nửa tóc nàng, nàng ta tự té xỉu. Tiểu Dao vẫn còn tức giận, đi ‘chăm sóc’ tên thị vệ bên người nàng, nhưng lại gội trịch nước tiểu lên người Văn tiểu thư khiến nàng tỉnh dậy. Nàng ta vừa tỉnh dậy nghĩ thấy mùi tanh, lại lăn đùng ra ngất.”

Trong cung. Văn thái hậu nghe tin, tức giận đến đập bàn thét: “A đầu ngu xuẩn này. Phủ tướng quân là những người như thế nào? Nó muốn làm gì thì làm sao? Truyền lời của ta, a đầu này ở trong phủ tỉnh

đường, không được phép bước ra khỏi cửa. Nửa năm sau tìm cho nó vị hôn phu rồi gả ra ngoài đi!” Hiện nay huynh đệ Tạ gia như mặt trời trên đỉnh, Văn gia lại dần dần suy thái, nếu cứ để a đầu này tiếp tục ngang ngược ở kinh thành, sợ rằng lại chuốc họa cho Văn gia.

Huệ Tông hoàng đế nghe tin, thần nhiên nói: “Nên cho Văn tiểu thư một bài học.”

Lúc này, thiên hạ thái bình, võ tướng thế lớn, Huệ Tông hoàng đế không hy vọng Tạ Đằng liên hôn với quý nữ. Nay huynh đệ Tạ Đằng cưới con gái tiểu quan nơi khác, lại lập lời thề không nạp thiếp, cũng không kết bè kết đảng, đối với triều đình mà nói là chuyện rất may mắn. Đến nỗi để tiểu thư Văn gia đắc tội với Tạ Đằng hết lần này đến lần khác, gián tiếp khiến Văn gia và Tạ gia bất hòa. Hai nhà này bất hòa, Tạ Đằng sẽ không ngã về phía thái hậu, để vị ông ngồi càng thêm ổn định.

Hoàng hậu tất nhiên là cùng một lòng với Huệ Tông hoàng đế: “Nhà mẹ đẻ của tỷ muội Diêu Mật không có thể lực, bản thân các nàng lại rất giỏi giang. Phải lôi kéo các nàng.”

Huệ Tông hoàng đế cười ha hả: “Thái tử đã tám tuổi rồi, không bằng chúng ta đợi Diêu Mật sinh nữ nhi rồi đón con gái nàng vào cung làm thái tử phi. Có Tạ Đằng làm nhạc phụ, ngôi vị thái tử tự nhiên vững chắc.

“Diêu Mật mới thành thân, ngài đã thương nhớ con gái người ta?” Hoàng hậu cười như không cười nói: “Chỉ là, tướng mạo của Tạ Đằng và Diêu Mật đều hoàn mỹ, nữ nhi sinh ra sẽ không kém chỗ nào. Tính ra cũng là một giai nhân tuyệt sắc.”

Thái hậu trải qua ba đời vua, có Văn gia tương trợ, thế lực những năm gần đây dù không bằng khi xưa nhưng cũng không thể khinh thường. Huệ Tông hoàng đế ít nhiều luôn đề phòng bà, ngài nghĩ, nếu Diêu Mật sinh con gái, phải cân nhắc làm thông gia. Chỉ cần lung lạc được Tạ Đằng, Thái hậu và Văn gia sẽ không dám ngông cuồng.

Cuối cùng, ba kiệu hoa cũng vòng hết nửa kinh thành, khắc một giờ Dậu đã đến cửa lớn phủ tướng quân.

Cổ kiệu vừa dừng, huynh đệ Tạ gia bắt đầu đập cửa kiệu, hỉ nường nhanh chóng đỡ tân nương, ba huynh đệ dùng lụa đỏ dắt tân nương của mình nhảy qua chận than ở bậc cửa.

Tỷ muội Diêu Mật ở phủ tướng quân hơn nửa năm, tuy đầu trùm khăn nhưng vẫn không chút lo sợ, theo chỉ dẫn của hỉ nường, nhanh chóng tiến vào sảnh.

Tạ Đoạt Thạch nhìn ba cháu trai dùng lụa đỏ dắt tân nương vào cửa, ông vô cùng vui mừng, ngồi bình ổn ở chính giữa, đợi bọn họ bái đường.

Mấy phó tướng ồn ào: “Mau mau bái đường thành thân, mau mau đưa vào động phòng. Lão tướng quân đang chờ ăm chất đấy!”

Một võ tướng khác cười đùa: “Chớ quấy rầy chớ quấy rầy, không chừng tiểu tướng quân đã nằm trong bụng phu nhân. Các người đâu phải không biết, tướng quân và phu nhân đã là vợ chồng, bây giờ bái đường chỉ là nghi thức mà thôi.”

Miệng những võ tướng này đúng là không thể mọc hoa lan, cái gì cũng nói ra được. Diêu Mật lặng lẽ nói thầm, lúc này lại cảm thấy mặt mình nóng bừng, hỉ nường thì thì thầm bên tai: “Võ tướng là như vậy, phu nhân không cần hoảng.”

Hỉ nường thấy nàng bình tĩnh thì ấn tay nàng bảo nàng quỳ xuống trên cái đệm đỏ. Nàng quỳ xuống, cảm giác được tân lang cũng cầm lụa đỏ quỳ theo.

Đợi ba cặp quỳ xuống đối mặt nhau xong, quan lễ nghi bắt đầu hô: “Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê giao bái!”

“Kết thúc buổi lễ!”

“Đưa vào động phòng!”

Những lời này vừa dứt, quan khách liền reo hò. Thoáng chốc vang lên những tiếng reo ồn ào đến rung nóc nhà: “Đưa vào động phòng! Đưa vào động phòng!”

Thấy cuối cùng cũng kết thúc buổi lễ, mọi người thở ra nhẹ nhõm. Âm ỉ lâu như thế cuối cùng cũng chính thức bãi đường thành thân.

Ba hỉ nương cũng thông thả, mỗi người tự chúc tân nương cát tường, sau đó trong những tiếng ồn ào đổ tân nương đến tân phòng.

Mãi khi đến tân phòng, ngồi bên mép giường, Diêu Mật vẫn chưa tỉnh hồn lại, đã chính thức bãi đường thành thân rồi sao? Chỉ nghe giọng nói của hỉ nương và a hoàn bên cạnh: “Chúc mừng phu nhân!”

Diêu Mật ‘ừ’ một tiếng, một năm trở lại đây, lòng lúc nào cũng căng như dây cung, đột nhiên nói lỏng. Đúng vậy, nàng tuy miệng nói không lấy chồng, nhưng luôn mong được gả đi. Nàng còn là chị em dâu với Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, phủ tướng quân cũng hầu hết là người quen, niềm vui sướng này xuất phát từ tận đáy lòng.

Phạm Tinh ngồi ở mép giường hơi hoang mang, dần dần cũng trấn tĩnh lại, rốt cuộc đã gả, thật là không dễ gì!

Sử Tú Nhi ngồi trong tân phòng cũng vô cùng xúc động, cuối cùng cũng lấy chồng rồi.

Trời dần tối, Tạ Đằng tiến vào tân phòng, thấy tân nương ngồi bên giường không nhúc nhích, tuy biết đêm nay đã có thể đường đường chính chính ôm người đẹp vào lòng, nhưng tim vẫn nhảy loạn xạ, khuôn mặt tuấn lãng đỏ sẫm, tình ý vô bờ.

Hỉ nương đưa gậy cho Tạ Đằng, cười vui vẻ: “Mời tướng quân vén khăn!”

Tuy biết dưới khăn voan là Diêu Mật, nhưng tay vẫn run run, Tạ Đằng tự an ủi chính mình, lần đầu thành thân mà, căng thẳng là chuyện đương nhiên. Để che dấu sự thất thố của mình, Tạ Đằng trước không vén khăn, chỉ phát tay cho a hoàn và hỉ nương lui.

Tuy mới thành thân, nhưng thật ra một năm trước bọn họ đã động phòng, giờ chỉ là nghi thức nhưng cũng rất quan trọng. Hỉ nương nói vài câu cát tường rồi dẫn a hoàn lui xuống.

Đợi phòng ngủ yên tĩnh trở lại, Tạ Đằng vỗ vỗ mặt, sợ mùi rượu trên người mình quá nặng nên quạt vài cái rồi mới lên tiếng: “Ta vén khăn đây.” Nghe nói tân nương trang điểm rất xinh đẹp, vừa nhìn liền kinh ngạc, không biết Tiểu Mật trang điểm xinh đẹp đến nhường nào nhỉ?

Tạ Đằng không biết là, lúc hỉ nương bắt đầu thả lỏng tâm trạng, cũng đã diu sai người, người ngồi trong tân phòng lúc này không phải Diêu Mật, mà là Sử Tú Nhi.

Tướng mạo huynh đệ Tạ gia tuy không giống nhau lắm, nhưng giọng nó lại có phần tương tự. Hơn nữa Tạ Đằng uống rượu, nói hơi ậm ừ khó nghe rõ. Sử Tú Nhi nghe giọng vốn hơi nghi ngờ, nhưng nghĩ lại, thường ngày ba huynh đệ họ Tạ nói giọng điệu nghe giống nhau, tiếng cũng tương tự, lúc này rượu vào tiếng hơi khác là chuyện bình thường.

Tạ Đằng nói xong, cầm gậy vén khăn voan, nhẹ nhàng hô: “Tiểu Mật!”

Sử Tú Nhi lúc này lại nghe rất rõ, nàng trợn mắt nhìn mặt Tạ Đằng, giọng nói vô cùng kinh hoảng: “Tướng quân, sao lại là ngài?”

Nghe được giọng nói khan khác, lại nhìn kỹ một chút, cây gậy trong tay Tạ Đằng suýt chút nữa thì rơi xuống đất, nói như mắc nghẹn: “Tiểu Mật đâu?” Ai lại đùa ta ác như vậy, dám dùng kế đánh tráo?

Một nơi khác, Tạ Thắng đẩy cửa tân phòng, thấy tân nương ngồi ở góc giường, cả người căng thẳng, hần không khỏi cười, Tú Nhi xưa nay lớn mật, không ngờ lúc này lại khấn trương như vậy. Hần phát tay cho hỉ nương và a hoàn lui, không dùng gậy mà đi thẳng tới vén khăn, giọng nói dịu dàng: “Tú Nhi!”

“Nhi tướng quân?” Phạm Tinh ngẩng đầu không thể tin được nhìn Tạ Thắng, Tạ Nam đâu rồi? Chuyện này là sao?

Tạ Thắng đã nửa tỉnh nửa say, tân nương lại trang điểm rất đậm, giọng nói thì run rẩy khiến hắn nhất thời không đoán được người trước mắt là ai, chỉ thì thào hỏi: “Cô không phải là Tú Nhi? Cô là ai?”

“Ta là Phạm Tinh!” Phạm Tinh hét giật mình lại ngẩn người, tiếp theo hét ầm lên: “Nhầm rồi nhầm rồi!”

Tạ Nam lúc này đang vén khăn trùm đầu Diêu Mật, giọng nói tràn đầy tình cảm dịu dàng, động tác nhẹ nhàng cẩn thận, ánh mắt chân thành thâm tình nhìn tân nương.

Khăn voan vừa nhấc, Diêu Mật ngược mắt lên, mỉm cười nhìn tân lang.

Một hữu tình, một hữu ý, cây nến đỏ trên bàn tươi rói nhìn bọn họ.

Sau một khắc, tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Tân khách còn chưa cáo từ thì đột nhiên được thông báo, huynh đệ Tạ gia muốn bái đường lần nữa, mời bọn họ làm chứng lại.

Sau một lúc lâu, ba huynh đệ Tạ gia dắt tân nương của họ ra, quan lễ nghi bắt đầu hô lại loạt “Nhất bái thiên địa, nhì bái cao đường, phu thê giao bái!”

Lúc này, tân nương không còn đội khăn voan, lớp trang điểm trên mặt cũng tẩy rửa sạch sẽ, nhìn thật thanh khiết dễ chịu.

Chuyện là thế nào? Đang tốt đẹp tại sao lại phải bái đường thêm lần nữa? Mọi người nghi ngờ, chốc sau liền có một suy đoán nhện bện: “Lẽ nào bọn họ dắt nhầm tân nương, bái sai đường?”

Lúc này, huynh đệ Tạ gia mỗi người đều giữ rịt tân nương của mình, dắt vào tân phòng.

Vừa vào phòng, Tạ Đằng đóng chặt cửa phòng, nâng mặt Diêu Mật lên ngắm kĩ, miệng lẩm bẩm: “Lúc này không sai người chứ?”

“Bây giờ không sai.” Diêu Mật ngược mắt cười trong ánh nến, tình cảm dịu dàng vô cùng.

Lòng Tạ Đằng run lên, cảm giác như có vật gì va chạm trog ngực, lại như không có, chỉ còn lại ngọt ngào, hân hoan xoa tay Diêu Mật, ôm nàng vào lòng.

Diêu Mật nghe tiếng tim Tạ Đằng đập dồn, cọ cọ trong ngực hân, mỉm cười ngược mắt đối diện ánh mắt của Tạ Đằng. Nàng lại hơi chu miệng, thổi nhẹ bên môi Tạ Đằng, thì thầm: “Ta muốn mê đảo chàng!”

Tạ Đằng khàn khàn giọng: “Đến đi, nào phải lần đầu.” Vừa dứt lời liền kéo tay Diêu Mật vào thăm dò ngực mình, tay còn lại nhẹ xoa vai Diêu Mật.

Khẽ chạm cánh môi anh đào, một hương thơm lạ lùng kéo tới, tay chân Tạ Đằng tuy hơi nhũn, nhưng hân vẫn kiên trì, thì thào: “Tiểu Mật, thuốc giải chỉ có công hiệu mười ngày thôi, ta bây giờ đã không còn sức lực. Nếu ta không vững, chuyện còn lại giao cho nàng.” Nói xong liền ngậm cánh môi mềm mại, trần trọc tiến vào.

78. Chương 78: Động Phòng

Mềm, trắng, trơn, mặc nhìn mặc sờ. Tạ Thắng nhẹ tay vuốt ve, khoe miệng ngậm ý cười: “Tặng nàng!”

Sử Tú Nhi thấy hân đưa một bức tượng ngọc nương tử to bằng nắm tay, nàng vội vàng nhận lấy ngắm kĩ, thấy dung mạo của nương tử bằng ngọc này vô cùng giống mình, không khỏi hỏi: “Đây là?”

“Trước đây ta được một khối ngọc, nên đã dùng dao khắc ra, nàng nhìn xem có chút nào không giống nàng chứ?” Tạ Thắng nói như đang dâng vật quý.

“Rất giống.” Sử Tú Nhi yêu thích không muốn buông tay, nhất thời lại sợ làm rơi, liền vội đặt trên thư án, cười nói: “Thì ra chàng còn biết điều khác!”

“Ta sẽ làm nhiều hơn cho nàng. Dù không làm tướng quân, với tay nghề này cũng dư sức nuôi nàng.” Tạ Thắng vênh vênh tự đắc, lại tiếp tục khen mình một câu: “Được gả ột vị hôn phu giống như ta, là nàng nhất được bảo vật.”

Trong ánh nến, Sử Tú Nhi quay đầu lại nhìn: “Chàng đúng là thích khoe khoang! Nhưng không sao, ta thích!”

“Tú Nhi, nàng là tri kỉ của ta.” Tạ Thắng xoa mặt Sử Tú Nhi, ngón tay trượt xuống vuốt ve môi nàng, ánh mắt chăm chú thâm tình.

Sử Tú Nhi bị hắn nhìn đến trống ngực đập loạn, nàng vội cúi đầu xuống, miệng lại hỏi: “Trước đây chàng thật không thích ai sao?”

Nhắc đến chuyện này, Tạ Thắng bỗng dưng tức giận, hừ hừ nói: “Ta tất nhiên là không. Nàng lại có.”

“Ta có khi nào?” Sử Tú Nhi ngạc nhiên.

“Nàng từng thích ông nội, khi đó còn muốn cùng đại tẩu gả cho ông nội nữa chứ! Nếu ông nội không nhận các nàng làm cháu gái nuôi, không chừng bây giờ nàng đã làm bà nội của ta rồi!” Tạ Thắng trách móc, oán giận liếc mắt: “Ông nội có cái gì tốt? Các nàng ai cũng thích ông.”

A, ta có thể không nói nguyên nhân được không? Lúc đó là bị ép bắt đắc dĩ phải dùng hạ sách mà? Sử Tú Nhi thầm đổ mồ hôi, trong đêm đại hôn sao lại nói chuyện trước đây hả?

Vì đó là ông nội của mình, nếu là người khác, mình đã sớm chinh hán một trận. Tạ Thắng canh cánh trong lòng, đột nhiên lại nhớ tới Cố Đông Du, tiểu tử này cũng từng chen hơn một bước chân vào chuyện của bọn họ, tuy Tú Nhi không nhìn trúng hắn, nhưng nếu không có hắn làm hậu thuẫn, Tú Nhi sao có thể kiêu ngạo như thế chứ? Bởi vậy mở miệng nói: “Còn tên tiểu tử Cố Đông Du ấy nữa.”

Đây là tính toán nợ cũ? Sử Tú Nhi thầm đổ mồ hôi, nàng quyết định chặn miệng người nào đó lại, để hắn quên đi chuyện trước kia.

Chốc sau, Tạ Thắng bị đẩy lên giường, quả nhiên quên mất chuyện muốn hỏi, chỉ nhiệt tình phản ứng.

Một nơi khác, Tạ Nam đưa Phạm Tinh vào tân phòng, vẫy tay cho hỉ nương và a hoàn lui, thấy Phạm Tinh mắc cỡ đỏ mặt không dám ngẩng đầu, hắn liền dùng tay nâng cằm nàng lên, bắt nàng ngẩng đầu, miệng đầy ý cười: “Chắc chắn, lúc trước dám hiến thân, lúc này đã chính thức báỉ đường, sao lại bắt đầu ngượng ngùng rồi?”

Phạm Tinh đưa tay dấm hắn, nhỏ tiếng đáp: “Đến bây giờ ta vẫn chưa hiểu, tại sao lúc đó lại có gan như thế?”

“Không những có gan, mà còn rất to gan. Khiến ta hiểu vô cùng.” Tạ Nam thấy Phạm Tinh chớp mi, sắc mặt như hoa đào, vô cùng xinh đẹp, nhất thời tim như nổi trống, nhớ lại lần đầu tiên thân mật, thì thào: “Lần đó nàng đút ta một viên được, chẳng lẽ chính nàng cũng ăn một viên, mới...”

“Nào có!” Phạm Tinh khề nói: “Đêm hôm đó xảy ra nhiều chuyện, cái gì ta cũng chưa ăn, chỉ uống một ít rượu, sau đó lại uống thang thuốc giải rượu.” Nói xong chợt sợ hãi. “Ta nhớ rồi, sau khi uống thuốc giải rượu, toàn thân bắt đầu nóng lên, khi đó cứ nghĩ do trời nóng, chẳng lẽ?”

“Thuốc giải rượu?” Tạ Nam biến sắc, “Nói như vậy, hóa ra là có người muốn hại nàng, may mà nàng gặp ta?”

Phạm Tinh cố gắng nhớ lại chuyện khi đó, sau một lúc lâu lại cất tiếng: “Chuyện lâu lắm rồi, không nhớ nổi.”

Tạ Nam ôm nàng: “Tuy là thành toàn cho chúng ta, nhưng dám hãm hại nàng, ta nhất định phải tra rõ, rồi kê đơn cho người đó nuốt không nổi luôn.”

“Ừ!” Phạm Tinh thấy bộ dáng sau này sẽ bảo vệ nàng, không để người khác ăn hiếp nàng của Tạ Nam thì trong lòng ấm áp, chủ động tiến lại gần, mạnh dạn hôn Tạ Nam một cái.

Tạ Nam thấy Phạm Tinh nhìn mình với ánh mắt sùng bái, lại chủ động hôn mình thì rung động trong lòng, hắn cũng không rảnh mà suy nghĩ, ôm Phạm Tinh vào lòng, dịu dàng hôn trả.

Lại nói đến hai người Tạ Đăng và Diêu Mật đùa giỡn nhau một hồi, cuối cùng mới nhớ ra mình chưa uống rượu giao bôi.

Tạ Đăng cầm bình rót rượu, đặt một chén vào tay Diêu Mật, bản thân cầm một chén, hai người vòng tay, tựa mặt nhìn nhau, từ từ kê chén rượu đến bên miệng, từ từ uống hết rượu.

Tạ Đằng cúi đầu uống xong, đặt chén rượu xuống rồi ngẩng đầu nhìn Diêu Mật, dưới ánh nến, người đẹp như hoa, ngực tức khắc đập loạn, lại ngửi thấy mùi hương của nàng, tâm càng thêm say, cả người tê dại, hần nghiêng đầu hít sâu một hơi, tay trái lần mò ôm eo Diêu Mật, chỉ một cái xoay người đã ngồi vào ghế trước thư án, thì thầm: “Tiểu Mật, Nàng thật đẹp! Ta muốn...”

Diêu Mật hít thở vừa bồng vừa gấp, nàng chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau, Tạ Đằng đặt nàng trên bàn, đẩy ấm trà kề vào miệng nàng. Nàng liền đưa tay ra sau cầm ấm trà đẩy tới miệng Tạ Đằng: “Trước đây chàng bắt nạt ta!”

Tạ Đằng đang nói lời trêu ghẹo, đột nhiên bị đẩy ấm trà tới miệng, hần nhân cơ hội uống một hơi trà, sau đó mới gạt ấm trà, đẩy lại vào miệng Diêu Mật, giọng mang hai nghĩa: “Nàng ngậm giúp ta.”

Sắc mặt Diêu Mật đỏ bừng, nàng ngậm ấm trà mút một ngụm rồi nghiêng đầu liếc Tạ Đằng, vô cùng phong tình.

Diêu Mật vừa nheo mắt như thế, Tạ Đằng thiếu chút nữa cảm lòng không được. Dưới ánh nến, đôi mắt như sao sáng của Diêu Mật mơ màng, cánh môi ngậm ấm trà đỏ tươi ướt át, nàng thở, một mùi thơm lạ lùng tràn khắp chung quanh.

Thấy Tạ Đằng tay chân như nhũn ra, Diêu Mật cười khê, nàng đẩy ấm trà ra, hỏi: “Lần đầu ta và chàng gặp nhau đã đập vỡ một ấm trà, chàng thật sự giữ miệng ấm lại sao?”

“Đương nhiên.” Khuôn mặt tuấn tú của Tạ Đằng đỏ sẫm, hần nghiêng đầu né hơi thở của Diêu Mật, rồi quay lại cười đáp: “Có muốn ta lấy cho nàng xem không?”

“Không cần, chàng giữ lại đi!” Diêu Mật nở nụ cười.

Lần thứ hai Tạ Đằng hít phải hơi thở, tay chân đã hơi không còn cảm giác, hần đành nghiêng sang một bên chống đỡ thân thể, thoáng buông Diêu Mật ra, hỏi: “Lúc đó các nàng nói rằng phải gả cho ông nội, chuyện này là thật sao?”

“Ông nội tốt mà, lúc đó tỷ muội ta có tư tưởng này thì có gì kì quái chứ?” Diêu Mật che miệng cười đến run người, nàng nhớ lại khi đó bản thân cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh còn xem huynh đệ Tạ Đằng là cháu trai, không có một suy nghĩ nào khác, bỗng nhiên bụng lại xót, ôi, trước đây ngốc quá!

Thấy Diêu Mật thừa nhận, Tạ Đằng hừ hừ nói: “Ta có chỗ nào không bằng ông nội chứ?”

Chuyện này xưa nay luôn muốn hỏi, lại nhịn đến bây giờ mới hỏi, đã là cực hạn.

Diêu Mật ngẩn ra, đột nhiên cười rộ lên, đập tay vào thư án, đợi Tạ Đằng sơ ý liền thổi một hơi tới hần. Mắt thấy hần lại nhũn ra, nàng lập tức đặt người hần lên thư án, còn mình thì xoay người nằm lên ngực hần, đổi giọng hô: “Mau, gọi tiếng bà nội!”

“Bà nội?” Tạ Đằng buột miệng thốt lên, thầm nghĩ phải trở người lại, nhưng tay chân mềm nhũn không thể động đậy.

“Cháu trai ngoan, thơm cái nào.” Diêu Mật hôn môi Tạ Đằng, hung hăng mút mát, lại sờ mó lung tung một hồi mới buông hần ra, ngồi dậy thở dốc.

“Tiểu Mật, ta còn thuốc giải đây!” Tạ Đằng đợi Diêu Mật buông mình ra, lại quên mất phải khiến Diêu Mật trả lời mình không bằng ông nội chỗ nào, chỉ móc từ trong ngực ra một viên thuốc, tính nuốt vào.

Diêu Mật đề tay hần xuống, nũng nịu yêu kiều nói: “Thuốc này ăn nhiều có hại cho cơ thể chứ? Nếu có hại thì chớ ăn. Cùng lắm thì ta...”

“Đây là bí hoàn, không có gì không tốt cho cơ thể. Chỉ là mùi vị hơi tệ.” Tạ Đằng hít phải hơi thở của Diêu Mật, cả người mềm nhũn, tự biết mình chưa đủ định lực, hần vội ném viên thuốc vào miệng, nuốt xuống, lúc này mới áp sát Diêu Mật, làm liều hít sâu vài hơi, chỉ cảm thấy thần hồn say mê, nhưng không bị gì, ***** không gì sánh bằng.

Lúc này, Diêu Mật lại nhớ tới cái hà bao Cổ phu nhân đưa cho nàng, nàng sờ tới sờ lui vẫn không tìm thấy, thoáng chốc, bàn tay nhỏ bé lại càng dò xuống sâu hơn.

Bộ dáng luôn bàn tay nhỏ xinh trắng trẻo mềm mại vào trong ngực sờ tới sờ lui của Diêu Mật, ở trong mắt Tạ Đằng, rõ ràng là nàng đang khiêu khích hắn. Hắn cũng dò tay vào, nắm tay Diêu Mật chạy loạn. Thấy nàng giãy giụa không chịu đi xuống nữa, hắn liền rút tay Diêu Mật ra, đặt vào nơi sưng cứng của bản thân, nhẹ nhàng xoa bóp, phủ sát bên tai nàng hỏi: “Thế nào?”

Cái này cũng tự kỉ* được sao? Diêu Mật cắn môi ừm một tiếng, mặt mày đỏ lựng, tim nhảy loạn, kìm lòng không đậu.

*Tự yêu bản thân: từ ‘tự kỉ’ mình hay dùng ấy.

Mặc dù không trực tiếp trả lời, nhưng tiếng ừm này của nàng chính là thừa nhận mình rất mạnh rất lớn, Tạ Đằng cười tự đắc, lại kéo luôn bàn tay nhỏ bé còn lại của Diêu Mật tới.

Lúc trước tuy từng thân mật, nhưng không phải là phu thê, hai người tuy kích thích, nhưng không đủ vui sướng. Bây giờ đã chính thức bái đường, còn bái những hai lần, đã chính thức là phu thê, làm kiểu nào cũng không cảm thấy quá đáng. Cảm giác bị trói tay trói chân trước đây của Diêu Mật hoàn toàn biến mất, nàng chủ động áp người vào Tạ Đằng, ngón tay mân mê trên cổ hắn, chiếc lưỡi thơm thớ nhẹ nhàng tấn công.

Tạ Đằng sao chịu nổi mềm mại như thế? Hắn sớm đã vùng lên phản công, lời nói và hành động song song, bàn tay to lớn chu du khắp nơi, cuối cùng bắt lấy nơi non mềm ẩm áp, nhẹ nhàng xoa nắn. Cả người Tạ Đằng đã dụi sát vào nơi nào đó, vừa nóng vừa bỏng, thoáng chốc tiếng thở dốc đã vang lên.

“Tiểu Mật!” Tạ Đằng hô một tiếng, không đợi chuyển qua giường đã đặt Diêu Mật trên thư án, đưa tay tháo nữ trang trên đầu Diêu Mật để sang một bên, hắn tóm một lọn tóc của nàng đặt trên mũi khê ngửi, từ tóc hôn dần lên đến môi nàng, tình ngữ chân thành. Chỉ thấy môi Diêu Mật như đôi cánh hoa đào e ấp, sắc mặt rắng hồng, hương thơm ập tới từng lượt, nhất thời Tạ Đằng hơi không kiềm chế nổi, chỉ một lòng muốn khiến Diêu Mật chủ động cầu xin hắn, cuối cùng cũng nén được cơn khát trong lòng, vén áo của nàng lên, xoa nắn nơi non mềm ẩm áp.

Diêu Mật biết Tạ Đằng cố ý khiêu khích nàng, muốn dụ nàng chủ động, bởi vậy nàng cũng kiềm chế, chỉ dùng đầu lưỡi liếm nhẹ môi Tạ Đằng, hai tay vòng trên lưng hắn, hai chân cựa lên, đôi mắt quẩn rũ như tơ, miệng bật ra những tiếng rên rỉ, ẩn tình mê hoặc.

Tạ Đằng chặn môi Diêu Mật, đè nàng xuống làm loạn, thoáng chốc đã cởi hết quần áo của Diêu Mật ra, thấy nàng chỉ còn một chiếc yếm đỏ thêu lá xanh, hai vai tinh tế trơn nhẵn, da như ngọc, cả người thơm tho mềm mại, hắn chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, toàn thân nóng như lửa thiêu, khó lòng kiềm chế.

“Tiểu Mật, nàng đẹp quá!” Tạ Đằng cảm thán, dùng ngón tay kéo loạn dây yếm của Diêu Mật, lại kéo mãi không ra, trong lúc nóng lòng, liền dùng chút lực xé đứt dây yếm, kéo yếm vút sang một bên, rồi tức khắc áp sát thân mình xuống, hận không thể chảy tan vào người Diêu Mật.

Diêu Mật cũng động tình, xoa bóp lưng Tạ Đằng, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng thăm dò, khiêu khích khắp nơi.

Tạ Đằng nào chịu nổi khiêu khích tới mức này, môi lưỡi lập tức phủ xuống quét loạn, thối thối nơi non mềm ẩm áp, ngậm điểm phấn hồng, chỉ nút một cái đã nghe Diêu Mật kêu lên, hắn lập tức dụ dỗ: “Nàng gọi ta một tiếng xuôi tai, ta sẽ tiếp tục, nếu không...”

Diêu Mật cắn môi ‘ừ’ một tiếng nhỏ, đang lúc hít thở, một hương thơm lạ lùng lan tỏa, toàn thân nàng tê dại, không khỏi hô nhỏ: “Đằng lang!”

“Gọi là tâm can bảo bối của ta!” Tạ Đằng lại nút một ngậm, phủ bên tai Diêu Mật nói khê, chỉ bảo nàng phải gọi như thế nào hắn mới *****.

“Như vậy mà được sao?” Diêu Mật nghe thấy những lời buồn nôn, nàng nào dám gọi theo? Cất giảm đi một ít, nàng mới mở miệng: “Đằng lang, hôn ta đi.” Càng nói giọng càng nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy, nàng nói xong, toàn bộ da gà đều nổi lên, cả người run rẩy, nhưng lại cười rất tươi.

“Tiểu Mật, Mật, ta...” Miệng của Tạ Đằng chỉ toàn thốt ra những lời buồn nôn trong sách, ghé vào tai Diêu Mật nói vài câu ướt át, thừa dịp Diêu Mật động tình, bàn tay to lớn của hắn di chuyển xuống dưới, đẩy vào một nơi, vân vê nắn nắn chỗ đầy khí, bắt Diêu Mật gọi hắn những lời xuôi tai.

Thần hồn Diêu Mật đã bay một nửa, hai mắt mơ màng, có hơi chịu không nổi, đành hét một tiếng, thoáng cái lại ôm đầu Tạ Đằng, hai tay vòng chặt đầu hắn, Tạ Đằng thuận thế hướng xuống dưới, lưu luyến trước ngực, nàng lại bất giác hét thêm một tiếng.

Nhuễn ngọc ôn hương trong ngực, toàn thân Tạ Đằng sôi trào, lại nhẹ nhàng di chuyển lên trên, ngậm cả môi Diêu Mật vào miệng, dây dưa với cái lưỡi thơm tho của nàng, bàn tay to lớn lại thăm dò nơi nào đó, ngón tay dè ép đi vào, nhẹ nhàng đảo tròn, dùng đủ cách khiêu khích.

Diêu Mật động tình, cả người mềm như bún, khe khẽ cầu xin.

Tạ Đằng thấy độ lửa đã đủ, lúc này mới ôm Diêu Mật tới giường, cởi giày nàng ra, cũng quăng giày mình đi, nhào tới.

Trong ánh nến, màn che không gió tự động, có tiếng thở dốc tiếng rên rỉ quanh quần đùi đây.

79. Chương 79: Ngọt Ngào

Tạ Đằng nhần nhịn chừng ấy tháng, chỉ một lần đối với hắn là chưa đủ, hai người chơi đùa mãi đến khi Diêu Mật la không chịu nổi, Tạ Đằng mới buông tha cho nàng. Cả người Diêu Mật mềm nhũn không chút sức lực, vừa kê gối nàng liền thiếp đi.

Tạ Đằng ngủ thảnh đến ngày hôm sau, nghe được tiếng động thì mở mắt, chỉ thấy màn trướng đỏ thắm nhẹ nhàng lung lay, nên long phượng còn chưa cháy hết tổ lò mờ trong phòng. Hắn vén chăn cũng tên là long phượng hợp hoan lên, lần mò vào trong, thơm tho ấm áp, vẫn còn lưu lại mùi hương cơ thể Diêu Mật, không khỏi cất tiếng gọi: “Tiểu Mật!”

“Ủm!” Giọng nói của Diêu Mật truyền đến từ sau bình phong, kèm theo là tiếng nước chảy, nàng đang rửa mặt.

“Vẫn còn sớm, sao không ngủ thêm một lát?” Tạ Đằng vươn vai cười nói.

“Sớm chỗ nào? Mặt trời đã leo đến đỉnh rồi!” Diêu Mật then thùng, hôm qua một muốn chết khiến hôm nay nàng ngủ dậy trễ. Nếu trong phủ có mẹ chồng phải hầu hạ, e rằng đã lớn chuyện.

Tạ Đằng lơ đãng nằm xuống trở lại, nói: “Sợ cái gì? Tất cả đã có ta.”

Diêu Mật có chút dở khóc dở cười, đây không phải là vấn đề có sợ hay không! Nàng trả lời: “Phải dăng trà, không thể lơ giờ.” Lại bổ sung: “Chàng cũng mau đứng lên đi, đừng để người ta chờ!”

Đội Diêu Mật rửa mặt xong, bước qua bình phong ngồi vào bàn trang điểm, Tạ Đằng cũng khoác áo rời giường, nhưng hắn không vội rửa mặt, mà cầm lược chải tóc cho Diêu Mật, xong nhìn nàng trong gương, thấp giọng nói: “Thấy ta chải đầu cho nàng thế nào?”

“Chàng đừng quấy rồi, rửa mặt nhanh lên.” Diêu Mật cười e thẹn: “Trong phích còn nước nóng, chàng nên pha nước lạnh rồi rửa. Nếu không đủ, ta sẽ gọi người mang nước đến.”

Tạ Đằng nở nụ cười, hôn nhẹ lên tóc Diêu Mật: “Ta luôn rửa nước lạnh, không dùng nước nóng.” Nói xong lại thấy Diêu Mật né không cho hắn áp tới, Tạ Đằng liền cúi đầu nói bên tai Diêu Mật: “Tối hôm qua làm nàng đau sao?”

Diêu Mật không khỏi lờm lờm, nàng vén tóc quan sát cổ mình, rất sợ để lại dấu vết, quả nhiên trên hõm vai có mấy vết ngón, nàng liền oán giận: “Chàng nhìn này, làm sao ta gặp người khác đây?”

“Đổi áo cổ cao chút là được.” Tạ Đằng không khỏi cười ‘ha ha’, nhìn vết tích trên người nàng nói: “Ta thoa thuốc mỡ cho nàng.” Vừa dứt lời liền cầm thuốc mỡ qua giúp Diêu Mật thoa lên cổ, thoa xong lại cúi đầu nói: “Có cần thoa chỗ ấy không?”

“Phụt!” Diêu Mật phì cười, ban ngày ban mặt, nói cái gì vậy chứ?

Tạ Đằng tiếp tục không sợ chết: “Nếu không, buổi tối ta thoa giúp nàng.”

Diêu Mật cầm lược ném hắn, phát câu: “Câm miệng!”

Tạ Đăng đưa tay bắt chiếc lược, cười ha hả: “Ta giúp nàng vẽ mi.”

“Chàng ngồi sang bên đi, nháo nữa là muộn thật đấy.” Diêu Mật cản Tạ Đăng, thấy hấn cuối cùng cũng ra sau bình phong, nàng lúc này mới ngồi xuống trang điểm.

Mấy a hoàn đợi ngoài cửa phòng nghe được âm thanh thì muốn đi vào, nhưng không thấy Diêu Mật gọi nên dừng bước, liếc mắt nhìn nhau, rồi lui ra phía sau vài bước.

Quản gia nường dẫn người đến, thấy mấy a hoàn quy củ thì thầm gật đầu. Bà vẫy tay với một a hoàn trong đó, thấy a hoàn chạy tới thì mở miệng hỏi: “Có gọi người vào không? Có cần nước nóng không?”

“Thưa không gọi người, cũng không cần nước nóng.” A hoàn đỏ mặt: “Chỉ nghe bên trong có tiếng nói chuyện, tướng quân và phu nhân đã thức dậy.”

Quản gia nường gật đầu: “Nhớ kĩ, phu nhân không gọi, nhất định không được tự ý đi vào.”

“Vâng!” Nha đầu vội vàng gật đầu.

Trong phòng, Tạ Đăng ra sau bình phong rửa mặt, sạ một lúc lại cất giọng: “Tiểu Mật, quần áo ta thì sao?”

Diêu Mật giặt mình: “Chàng không mang quần áo vào à?”

Tạ Đăng nói vọng ra: “Ta tưởng rằng từ nay về sau, những chuyện này là do nàng quản mà.”

Diêu Mật mím môi, vừa tìm quần áo vừa nói: “Vậy người hầu hạ chàng trước đây thì sao?”

“Nàng không biết?” Tạ Đăng kinh ngạc, “Ta nghĩ nàng đã ái mộ ta, không phải ta không lấy chồng, cái gì của ta cũng tìm hiểu hết.”

Diêu Mật đỏ mặt, vắt quần áo lên bình phong, thấp giọng nói: “Đặt ở đây, tự chàng mặc lấy.”

“Giúp ta mặc đi mà!” Tạ Đăng cầu xin, “Không dễ gì cưới vợ, phải cho ta hưởng thụ tư vị được vợ hầu hạ chứ!”

Diêu Mật bắt đắc dĩ, đành phải đi qua bên kia bình phong, cầm lấy quần áo, chợt một làn sáng lóa lên, Tạ Đăng đứng dậy từ thùng tắm, nói: “Nhìn tư thái của tướng công nàng đi, đẹp không?”

“Không biết xấu hổ.” Diêu Mật cười đến đỏ mặt, nàng nhìn cũng không dám nhìn, chỉ đưa quần áo tới rồi nói: “Mặc quần áo vào!”

Hai người âm ỉ một hồi, rốt cuộc cũng mặc xong, Tạ Đăng bế Diêu Mật ra bình phong, đặt nàng trước gương trang điểm, nhìn nàng chải đầu búi tóc, cài đồ trang sức xong xuôi, liền xoay trái xoay phải tán thưởng: “Thật đẹp!”

Diêu Mật ngọt ngào trong bụng: “Được rồi, chàng ngồi xuống mau, ta giúp chàng chải một kiểu tóc anh tuấn.”

Tạ Đăng vội vàng ngồi xuống, đợi Diêu Mật chải tóc cho hấn xong, hấn hài lòng ngẩng ngía, sau đó thì bắt đầu trách móc nhũ mẫu của mình: “Tạ ma ma tay to, mỗi lần đều tùy tiện vắn tóc cho ta, đến nhìn cũng không nhìn, cứ thẳng tay đâm trâm vào rồi bỏ đi.”

Diêu Mật vô cùng vui vẻ. Nàng thật không ngờ Tạ Đăng không có người hầu hạ! Hấn không muốn a hoàn vào phòng, lại ngại gã sai vặt ồn ào, cuối cùng bên người chỉ còn mình nhũ mẫu hầu hạ. Mất nhũ mẫu Tạ ma ma của hấn kém, bà luôn khuyên hấn gọi một a hoàn vào phòng, hấn không gọi, kết quả là mỗi lần chải đầu Tạ ma ma đều chải qua loa cho xong chuyện.

Lát sau, hai người mặc xong quần áo, có a hoàn vào bê thùng nước ra ngoài, có bà tử đến thu dọn giường chiếu, yên lặng không tiếng động dọn dẹp xong xuôi thì ra ngoài.

Khi hai người đến đại sảnh, trong cung có ý chỉ truyền đến, khen tỹ muội Diêu Mật hiền huệ, lệnh các nàng phải thực hiện tốt trách nhiệm của nữ quyến Tạ gia, hiếu kính lão tướng quân, rồi ban tặng vài thứ.

Mọi người vội vàng tạ ân. Người tuyên chỉ là Cao công công, ông nói vài câu chúc mừng đám Tạ Đăng và Diêu Mật, đòi phần thưởng ỳnh, sau đó mới cười tủm tỉm rời đi.

Tạ Đoạt Thạch chờ không kịp, sớm đã gọi quản gia nường mau mau bưng trà lên, cười nói: “Cháu dâu dù đã kính trà, nhưng ta vẫn muốn uống thêm một lần nữa.”

Mọi người nghe xong, không khỏi nở nụ cười.

Tỷ muội Diêu Mật nhận trà, người trước người sau lên kính, đợi Tạ Đoạt Thạch nhận trà xong, phát li xì cho các nàng, các nàng lại bắt đầu kính những người khác trong tộc Tạ gia.

Chốc lát kính trà hoàn thành, nhận thân thích xong xuôi, mọi người ngồi xuống bắt đầu trò chuyện.

Đến khi khách tan, Sử Tú Nhi lên kéo Diêu Mật tới hỏi: “Tiểu Mật, muội khỏe chứ?” Sao lại thành thế này, có phải tối hôm qua bị ngược đến chết đi sống phải phải không?

Diêu Mật đỏ hồng hai má, tình chị em tốt quá đôi khi cũng không tiện mà! Xem đi, chuyện gì cũng hỏi được. Nàng ‘khụ’ một tiếng, nhìn trái nhìn phải rồi nói: “Sai rồi, sai rồi, xưng hô sai rồi!”

Sử Tú Nhi đứng hình một chút mới phản ứng lại, nàng che miệng gian: “Đại tẩu, tẩu có khỏe không hả?”

Thoáng chốc Phạm Tinh cũng sít lại gần, thấp giọng nói: “Diêu tỷ tỷ, Sử tỷ tỷ, tối hôm qua sợ khiếp ấy! Khăn voan vừa vén lên, vậy mà không phải là Tam tướng quân, lúc đó ta thật bối rối.”

Nói đến việc này, Diêu Mật và Sử Tú Nhi cũng cảm thán: “Rõ ràng là nhận ra nhau, khi bái đường cũng có lên tiếng xác nhận, cứ nghĩ rằng sẽ không nhầm, ai ngờ cũng sai. May mà bái đường thêm một lần nữa, bằng không, trong lòng thế nào cũng ngờ vực lại bái nhầm.”

Các nàng đang tán dóc thì quản gia đi tới ngưỡng ngừng mở miệng: “Phu nhân, trong phủ không ai quản lý, không biết...”

Trước đây Tạ Đoạt Thạch mời Mạnh Uyển Cầm tới quản sự, mấy hôm nay lo hôn sự thì mời hai mẹ của Diêu Mật, hôm qua Diêu Mật xuất giá, hai người này dằn dờ suốt đêm rồi cáo từ, nói rằng phủ tướng quân đã có ba vị chủ mẫu, các bà không thích hợp nhúng tay vào. Hôm nay quản gia và quản gia nường bận đến sức đầu mẻ trán, bây giờ lại có việc cần bẩm báo với Tạ Đoạt Thạch, lại bị Tạ Đoạt Thạch trừng mắt: “Không phải đã cưới ba cháu dâu rồi sao? Giờ còn hỏi ta?”

Quản gia bắt đắc dĩ, đành phải cẩn thận chạy tới hỏi Diêu Mật.

Diêu Mật nghe xong, reo lên: “Trương bá, chúng ta mới xuất giá mà! Sao không cho chúng ta nghỉ ngơi một chút, chưa gì đã trọng trách đầy người thế?”

Trương bá lại ngưỡng ngừng, nói nhỏ: “Phu nhân còn chưa biết, từ năm ngoái khi phu nhân về nhà mẹ đẻ, phủ tướng quân đã hơi lộn xộn! Bây giờ phu nhân đã trở về, phải nhanh chóng quản gia sự, nếu không lại thêm loạn.”

Tỷ muội Diêu Mật ở phủ tướng quân quản lý gia sự nửa năm, đã quen thuộc với mọi người mọi việc trong phủ, các nàng nghe quản gia nói xong, chỉ biết cười khổ: “Đem sổ sách tới đây thôi, dù sao cũng phải để mắt đến.”

Tối chiều, các nàng đã phân công lại như trước kia. Diêu Mật quản lý lễ viếng xã giao, mọi thứ trong kho phòng, các khoản thu chi ngày tết ngày lễ. Sử Tú Nhi lo việc thu mua của trù phòng và thức ăn ọi người. Phạm Tinh xử lý mọi việc liên quan đến vườn tược và khuê phòng.

Rất nhanh sau đó mọi việc đã ngăn nắp đâu ra đấy, mọi người không còn rối ren, có việc gì đều biết tìm ai mà bẩm báo.

Các nàng ở đây quản lý sổ sách, phân công hạ nhân làm việc, bận đến chạng vạng vẫn chưa xong. Tạ Đoạt Thạch lại cùng huynh đệ Tạ Đằng ngồi trong vườn uống rượu ngắm hoa, cười ‘ha ha’ nói: “Nhìn xem, cháu dâu vừa tới, chúng ta đã an nhàn.”

Bọn họ chuyện trò, sớm có a hoàn đến đưa bánh, thay trà, cung kính bảm: “Lão tướng quân, tướng quân, chút trà bánh này là ba vị phu nhân vừa làm, thỉnh tướng quân và ba vị tướng quân nếm thử, nếu hợp khẩu vị sẽ làm nhiều hơn.”

“Là bánh hoa quế.” Tạ Đằng chọn lấy một miếng nếm thử. “Rất ngon.”

Tạ Thắng và Tạ Nam cũng thử bánh, hàm hồ nói: “Vợ ta làm, đương nhiên là ngon.”

Tạ Đoạt Thạch sốt ruột: “Thủ hạ lưu tình, để cho ta vài miếng.”

A hoàn trầm mặc: Lão tướng quân, tướng quân, các ngài thiếu ăn thiếu uống sao?

Quản gia nương lặng thinh: Trước đây, mỗi khi đến tháng tám, lão phu nhân và phu nhân đều thích làm bánh hoa quế, lão tướng quân và tướng quân ăn không ít. Sau này lão phu nhân và phu nhân mất, không còn ai làm bánh hoa quế. Bây giờ có ba vị phu nhân, lão tướng quân và tướng quân đương nhiên tranh nhau ăn.

Tạ Đoạt Thạch đang ăn bánh hoa quế, đột nhiên đứng lên giữa đầu cảm thán: “Ba cháu dâu quả không tệ! Sau này cần phải thường xuyên có bánh hoa quế ăn. Bởi vậy ta nói, ba tiểu tử các ngươi phải cưới các nàng vào phủ sớm hơn mới phải.”

Thấy Tạ Đoạt Thạch khen ngợi tỷ muội Diêu Mật, huynh đệ Tạ Đằng đột nhiên nhớ tới tỷ muội Diêu Mật bảo rằng trước đây các nàng vốn rất ái mộ Tạ Đoạt Thạch, vì Tạ Đoạt Thạch mới vào phủ tướng làm a hoàn. Nhất thời ba huynh đệ liếc mắt trừng nhau, dù thế nào cũng không được để cho ông cụ này biết được, vợ chúng ta từng ái mộ ông!

Tạ Đoạt Thạch lại cảm thán: “Nếu ta mà còn trẻ như tuổi đôi mươi...”

Huynh đệ Tạ gia trầm miệng một lời: “Nghĩ sao chứ?” Lẽ nào muốn tranh vợ với chúng ta?

Tạ Đoạt Thạch cười ha hả: “Chẳng sao cả. Thế nhưng mấy đứa nhất định không có bánh hoa quế ăn.”

80. Chương 80: Có Thai

Chưa tới hai ngày, huynh đệ Tạ gia đã cảm giác sâu sắc được cưới vợ thật tốt. Ban đêm trong ngực ôm nhuyễn ngọc ôn hương, ban ngày mọi chuyện ăn, mặc, đi, ở đều có người quản lý ổn thỏa, trong phủ ngay ngắn trật tự, lúc nào cũng vui vẻ. Bọn họ chợt nhận ra mấy năm qua mình sống thật khốn khổ, không hiểu tại sao mình lại chịu đựng được cuộc sống như vậy.

Quản gia lặng lẽ nói với quản gia nương: “Gia đình hòa thuận vạn sự hưng. Ba tướng quân tình cảm sâu đậm, ba phu nhân lại vô cùng thân thiết, có thương có thương. Lúc này xem ra khá giống với khi lão phu nhân các bà còn sống. Nếu ba vị phu nhân sinh hạ tiểu thiếu gia thì càng thêm vui vẻ.”

Quản gia nương gật đầu: “Đại phu nhân nhạy bén thông tuệ, Nhị phu nhân gan dạ ngay thẳng, Tam phu nhân dịu dàng đôn hậu. Bây giờ có ba phu nhân ở đây, phủ tướng quân càng thịnh vượng.”

Vừa sau đêm tân hôn tỷ muội Diêu Mật đã muốn bắt tay phát triển gia nghiệp, huynh đệ Tạ Đằng sùng ái vô hạn, hạ nhân trung thành nghe theo, không khí trong phủ lúc nào cũng vui mừng.

Tạ Nam nhân lúc rảnh rỗi đã tra ra chuyện một năm trước, nói với Tạ Đằng Tạ Thắng: “Đại ca, Nhị ca, vào sinh thần ông nội năm trước, có người hạ thuốc hại tỷ muội Tiểu Tinh. Bây giờ đã điều tra được, nghi ngờ lớn nhất là Mạnh phu nhân. Tiếc là việc đã qua, không còn đủ chứng cứ.”

Tạ Thắng nghe xong trầm ngâm: “Dù sao Mạnh phu nhân cũng là cháu gái bên họ ngoại của ông nội, cũng từng quản sự phủ tướng quân. Bây giờ mọi chuyện đã rồi, không nhất định phải truy cứu.”

Tạ Đằng suy nghĩ một lát rồi nói: “Dù thế nào cũng phải cảnh tỉnh Mạnh phu nhân, để bà hiểu chúng ta biết bà động tay động chân, chỉ là không tính toán, để sau này bà ta biết thu liễm.”

Tạ Nam: “Kể ra Mạnh phu nhân cũng không quá tệ, những chuyện bà ta làm trước đây e rằng là vì hôn sự Cổ Mỹ Tuyết.”

Tạ Đằng cưới được Diêu Mật, trong bụng ngọt ngào, nghe Tạ Nam nói vậy cũng gật đầu bảo: “Vậy thôi được!”

Ba ngày sau tân hôn là ngày lại mặt. Sáng sớm, Cổ Đông Du và Cổ Đông Càn đến đón tỷ muội Diêu Mật về nhà mẹ đẻ.

Tạ Đăng đỡ Diêu Mật tới trước mặt Tạ Đoạt Thạch chào tạm biệt, Tạ Đoạt Thạch gật đầu: “Ba vợ chồng mấy đứa cứ thế mà đi à? Để ông già ta ở nhà một mình, ăn cũng không ngon.”

Đến lượt Tạ Thắng và Sử Tú Nhi, Tạ Đoạt Thạch lại nói: “Tú Nhi cháu dâu ngoan của ta, đừng ở lại lâu quá, dùng cơm xong là về được rồi!”

Cuối cùng là Tạ Nam và Phạm Tinh, Tạ Đoạt Thạch còn chưa mở miệng, Phạm Tinh đã lên tiếng: “Diêu phủ cách phủ tướng quân chỉ vài bước chân, tổ phụ yên tâm, chúng ta sẽ về nhanh thôi!”

Tin được bọn này mới lạ! Không lâu nữa đám Cố phu nhân sẽ về quê, còn không phải là nhân dịp lại mặt mà giữ mấy đứa ở lại mấy ngày sao? Dù sao Diêu phủ cũng là phủ của ba đứa, ba đứa mà ở lại, đám nhóc Tạ Đăng chịu về sao? Ta sợ sống cô đơn lắm.

Diêu Mật thấy đáng về lưu luyến không muốn chia xa của Tạ Đoạt Thạch thì ngạc nhiên không thôi, có cần phải khoa trương như vậy không chứ? Bởi vậy nàng nói: “Hay là ông nội cùng đến Diêu phủ với chúng ta?”

“Ta cũng có ý đó!” Tạ Đoạt Thạch nghe xong lập tức gọi người thu dọn đồ đạc, bảo rằng phải đi lại mặt với tỷ muội Diêu Mật.

Đám hạ nhân nhìn nhau, từ trước đến nay chỉ nghe con rể theo vợ về lại mặt, nào có bao giờ thấy ông nội cũng theo trở về? Chuyện này hợp phong tục chứ?

Diêu Mật chỉ thuận miệng nói, không ngờ Tạ Đoạt Thạch thật muốn trở về cùng các nàng, nàng không khỏi mỉm cười, thấy hạ nhân dọn đồ thì nói: “Ông nội, Diêu phủ chỉ cách phủ tướng quân vài bước chân, muốn thứ gì chỉ cần sai người về đem qua, hà tất là vội vàng dọn đồ như vậy?” Không biết còn tưởng là sắp xa nhà ấy!

Tạ Đoạt Thạch khoác tay: “Dọn qua tốt hơn. Đến Diêu phủ ta còn muốn đánh cờ cùng cha con, thưởng trà cùng cha Tú Nhi, ngắm hoa với cha Tiểu Tinh, bận rộn lắm, không rảnh nhớ mà việc này!”

Đang nói chuyện, hạ nhân đã chuẩn bị đồ xong. Mọi người lập tức tới cửa phủ, ngồi xe ngựa riêng về Diêu phủ.

Đám Cố phu nhân đã lệnh người ra cửa đợi từ sớm, nghe nói bọn họ tới liền vội vàng ra đón, thấy Tạ Đoạt Thạch nhảy xuống từ xe ngựa, ai ai cũng giật mình, thế này là?

Diêu Mật giải thích: “Chúng con lại mặt, ông nội muốn tìm cha chơi cờ, bởi vậy mới đi chung.”

“Thì ra là thế!” Cố phu nhân gật đầu cười đón bọn họ vào phủ.

Phạm di thấy Phạm Tinh dung mạo sắc mặt xinh đẹp, bà vô cùng hài lòng, nói với Tạ Nam: “Ồ phủ tướng quân dưỡng mấy ngày, thần sắc của Tiểu Tinh cũng không tệ.”

Tạ Nam nói đồng thanh: “Mấy ngày nay con chăm sóc Tiểu Tinh mọi bề, nàng tất nhiên khá lên.”

Phạm Tinh: Thật sự là ai chăm sóc ai chứ?

Sử di nương cũng thấy Sử Tú Nhi dường như thêm nộm, bà không tin mới ba ngày, con gái mình đã trở nên mướt như vậy. Bởi vậy bà lặng lẽ bóp tay và cổ tay nàng, sau đó lại bóp hông, xác nhận là thêm thịt, không khỏi vui vẻ nói: “Xưa nay Tú Nhi ăn mãi không mập, bây giờ thật sự đã có thịt.” Vợ béo mang thai mới lợi!

Tạ Thắng nghe xong những lời này thì nghiêm túc thưa: “Nhạc mẫu yên tâm, con sẽ nuôi Tú Nhi béo lên!”

Sử Tú Nhi: Nuôi heo sao?

Cố phu nhân thấy thần sắc Diêu Mật tuy tốt, nhưng dưới mắt hơi xanh đen, hình như hay thức khuya, bà liếc mắt quở trách Tạ Đăng, nói lời mang hai nghĩa: “Đừng đêm nào thức khuya quá, không tốt cho cơ thể.”

Tạ Đăng vội giải thích: “Tiểu Mật lạ giường, mấy ngày nay ngủ không ngon. Ít ngày nữa sẽ quen thôi.”

Diêu Mật: Ta lạ giường? Nếu không phải tối nào chàng cũng đòi một lần không đủ, ta sao trở nên tiêu tụy thế này?

Mọi người bước vào phủ, Phạm lão phu nhân cùng hai mợ Diêu Mật và vài vị biểu muội cũng đã ở đây, mọi người chào hỏi rồi ngồi xuống trò chuyện.

Tất cả vừa trò chuyện vừa lặng lẽ quan sát ba cặp vợ chồng mới cưới, thấy bọn họ đều ngậm cười nơi khóe miệng, biết rằng rất ân ái, mới yên lòng.

Một lát sau, đám Diêu lão gia nghênh Tạ Đoạt Thạch ra ngoài giải sầu, Cố Đông Du và Cố Đông Cẩn cũng dẫn huynh đệ Tạ Đằng tới chỗ khác trò chuyện. Đám nữ quyến liền bắt đầu vây quanh tỷ muội Diêu Mật, hỏi liên tục.

Cố phu nhân kéo Diêu Mật sang một bên thì thầm: “Tân hôn ngọt ngào, nhưng không được quá sức. Quá sức sẽ làm tổn thương thân thể, không có lợi cho việc mang thai.”

Diêu Mật đỏ mặt nhỏ giọng đáp: “Dạ biết!”

Cố phu nhân béo má nằng nói: “Những lúc thế này nên ăn nhiều, dưỡng thân thể. Cũng phải cẩn thận hơn, nhớ có khi nào còn không biết.”

“Mẹ, con mới cưới ba ngày, mẹ gấp cái gì!” Diêu Mật hờn mát: “Còn sớm mà!”

“Sớm gì mà sớm? Tính ra con gả cho tướng quân thật sự hơn một năm rồi, chút động tĩnh cũng không có, sao không khiến người ta sốt ruột được? Bây giờ đã chính thức gả, phải vội vàng lên, chú ý ăn nhiều vào.”

Diêu Mật thầm vã mồ hôi, không thể không gật đầu: “Dạ biết!”

Nhiều ngày nay Diêu Mật ban ngày quản gia sự, ban đêm “hầu hạ” Tạ Đằng, về nhà mệt mỏi nằng thầm muốn nghỉ ngơi, ăn cơm chưa xong lập tức lên giường an giấc. Vừa đặt lưng xuống đã ngủ thẳng đến chạng vạng. Khi tỉnh lại không khỏi “Ôi” một tiếng, nói: “Trễ vậy rồi sao, thật không thể tin được!”

A hoàn bên cạnh cười nói: “Phu nhân không cần phải vội. Lão phu nhân đã giữ lão tướng quân và tướng quân ở lại phủ một đêm, phu nhân cũng tất nhiên phải qua đêm nay mới có thể về.”

Vừa nói xong, Cố phu nhân bước vào: “Chúng ta đã chọn ngày, qua Trung thu sẽ về quê. Lần này không biết đến khi nào mới gặp lại con. Phải giữ con lại phủ một đêm. Sáng mai con mới được trở về phủ tướng quân.”

Diêu Mật đợi Cố phu nhân tới gần, nhồm người dậy ôm bà nói: “Mẹ, con không nỡ xa người.”

Cố phu nhân xoa đầu nàng: “Năm ngoái dẫn con lên kinh thành, không ngờ tìm được nhân duyên tốt như vậy, mẹ cảm thấy quá thỏa lòng rồi. Nay thấy tướng quân thương yêu con, lão tướng quân quý con, mẹ còn gì không yên lòng?”

Đến tối, đám Cố phu nhân bày tiệc thết đãi Tạ Đoạt Thạch và ba huynh đệ Tạ Đằng, sau tiệc vui mọi người giải tán. Diêu Mật ngủ với Cố phu nhân, hai mẹ con có rất nhiều lời muốn nói.

Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng ngủ với mẹ của mình, Sử di nương và Phạm di cũng có rất nhiều chuyện dặn dò các nàng.

Gần đến Trung thu, phủ tướng quân nhiều người lui tới, Cố phu nhân không dám giữ Diêu Mật ở lại, ngày hôm sau đã thu dọn đồ đạc tiễn bọn họ về phủ tướng quân.

Vừa về phủ, đã có vài nữ thân quyến với phủ đến tặng lễ, Diêu Mật không khỏi xốc tinh thần xã tiếp đãi. Sử Tú Nhi và Phạm Tinh cũng bận rộn sắp xếp vườn, Trung thu phải vào vườn ngắm trăng.

Rất nhanh đã đến Trung thu, đêm đó trăng tròn treo cao, khung cảnh rực rỡ, nhà nhà vui vẻ, phủ tướng quân càng ngập tiếng cười.

Tối muộn về phòng, Tạ Đằng ôm Diêu Mật dịu dàng vuốt ve, tình cảm ngọt ngào, náo loạn vài lần mới ngủ.

Vài ngày sau, đám Diêu lão gia và Cố phu nhân phải về quê, đám Tạ Đằng và Diêu Mật vội vàng đi tiễn. Cố phu nhân lặng lẽ kéo Diêu Mật thì thầm: “Phải để ý nhiều hơn, có lập tức viết thư báo mẹ.” Vừa nói vừa nhìn bụng Diêu Mật.

Diêu Mật không biết nên khóc hay cười, thì thầm đáp lời: “Mẹ, mới mấy ngày, sao có thể nhanh như vậy?”

Tiến đám Cỗ phu nhân xong, Diêu Mật cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh về lại Diêu phủ dọn dò quần gia nường vài câu, để bà trông coi phủ chu đáo, cũng dọn dò thị vệ, sau đó mới về phủ tướng quân.

Cuối tháng tám, tin La Hãn chính thức đến Tuyên vương phủ cầu hôn Đức Hưng Quận chúa truyền đến, khi Diêu Mật hỏi Tuyên vương phủ đã đồng ý hôn sự, nàng không khỏi chúc mừng La Hãn và Đức Hưng quận chúa.

Cùng lúc đó, Cố Đông Du và Cố Đông Cần cầu hôn quý nữ, lại bị từ chối. Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nhìn có vẻ hả hê: “Bọn họ tự cho là thiếu niên phong lưu, tài mạo song toàn, muốn ai liền cưới được người đó. Bây giờ bị cự tuyệt, bọn họ sẽ nhanh chóng nhận ra phân lượng của mình.”

Phạm Tinh nhớ lại chuyện trước kia, nàng vô cùng hả dạ nói: “Bọn họ trước kia không cho tỷ muội ta vào mắt! Bây giờ để bọn họ nếm thử cảm giác bị lơ là là gì.”

Diêu Mật nghe xong mỉm cười: “Lúc đó bọn họ chỉ nghĩ tới quận chúa, bây giờ lùi điều kiện xuống một bậc, đi cầu hôn quý nữ, tự ười phần chắc chín phần, lại không ngờ người ta vốn không buồn nhìn bọn họ.”

Ba người tám chuyện, không khỏi thổn thức hồi tưởng chuyện trước đây, cảm thấy may mắn khi Cố Đông Du và Cố Đông Cần không nhìn trúng ba tỷ muội các nàng, các nàng mới trôi nổi đến phủ tướng quan làm đầu bếp, có cơ hội gặp huynh đệ Tạ Đằng. Nếu không e rằng giờ đã ở Cố phủ làm oán phụ.

Ba người ở đây cười đùa, bên ngoài lại nổi lên lời đồn rằng ba phu nhân tướng quân không có khả năng sinh con, vân vân và mây mây. Có người nói: “Khi ba vị tướng quân xuất chinh, ba vị phu nhân muốn giúp phủ tướng quân có người nối dõi, chưa bái đường đã động phòng. Sau này ba vị tướng quân lại tới Diêu phủ nghỉ ngơi một thời gian dài, thường xuyên thân mật. Vậy mà một chút động tĩnh cũng không có. Bây giờ đã thành thân hơn một tháng, vẫn chưa thấy tin gì, sợ là thật sự không thể đẻ con. Phủ tướng quân cao tại thượng, chẳng lẽ phải tuyệt hậu?”

“Không thể có con? Bà đây để tám mười đứa cho các nàng trở mắt ra nhìn!” Diêu Mật nghe được lời đồn, không khỏi tức giận nói cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh: “Không chừng nhà nào đó muốn đưa con gái đến phủ tướng quân làm thiếp, lại không thể tiếp cận nên tung tin chẳng?”

Muốn đáp trả tin đồn, cách tốt nhất là nhanh chóng có bầu. Ba người nói xong vội vàng đến miếu Tử Mẫu xin quẻ.

Các nàng xin quẻ về lại truyền đến tin Linh Chi có thai, không khỏi ngạc nhiên, nha đầu kia thành thân chậm hơn các nàng nửa tháng, không ngờ bây giờ đã có tin tức. Mấy ngày sau, lại truyền đến tin Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng mang thai. Diêu Mật chính thức sốt ruột, người ta có bầu nhanh như thế, sao nàng cùng Sử Tú Nhi và Phạm Tinh vẫn chưa có động tĩnh gì?

Nhũ mẫu của Tạ Đằng thấy nàng lo lắng, không biết nghe được từ ai, nói với Diêu Mật: “Phu nhân, nghe nói muốn nhanh có bầu, có một phương pháp dân gian.”

Diêu Mật vừa nghe có cách, vội vàng bảo nhũ mẫu mau nói.

Nhũ mẫu cười cười: “Nghe nói rất nhiều phu nhân đưa rượu và thức ăn đến thư phòng, không lâu sau liền mang thai... Thư phòng là một nơi lí tưởng.”

Cái này...? Diêu Mật mặc dù không quá tin tưởng nhưng cũng ôm chút hi vọng, đến tối liền chuẩn bị, đổi mới hoàn toàn trang phục, bưng rượu và đồ nhắm đến thư phòng Tạ Đằng.

Tạ Đằng đang ngồi trong thư phòng lật binh thư, nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, vội vàng hé cửa sổ ra nhìn, thấy một bóng dáng yếu đuối, tay trái cầm đèn lồng, tay phải xách làn thì mỉm cười trong lòng. A ha, Tiểu Mật tới thăm ta sao? Tức khắc hần quyết định chơi đùa với Diêu Mật một phen, nhảy từ cửa sổ lên nóc nhà.

Diêu Mật vào thư phòng thấy thư án đốt đèn, sách mở, nhưng không thấy bóng dáng Tạ Đằng, không khỏi ngần ra, hần đi đâu rồi? Nàng treo đèn lồng lên, trên giường là vải hoa màu đỏ, từ trong làn lấy rượu và thức ăn đặt trên bàn, dời đèn, nhìn rất có không khí, lúc này nàng mới ngồi vào ghế chờ Tạ Đằng.

Tạ Đằng ngồi trên nóc nhà thấy Diêu Mật cười tủm tỉm bày rượu và thức ăn, nhất thời muốn trêu đùa, hần nhảy xuống nóc nhà, đứng ngoài cửa sổ tung chướng, một chướng gió này thổi tắt đèn lồng và đèn trên bàn.

Không đợi Diêu Mật kịp phản ứng, Tạ Đằng nhảy vào từ cửa sổ, cả người lách đến sau lưng nàng, đưa tay ôm trọn eo Diêu Mật.

Trước mắt Diêu Mật tối sầm, thấy ánh nến bị tắt, nàng nhớ tới trước đây từng có thích khách vào thư phòng ám sát Tạ Đằng. Thoảng chốc nàng lại phát hiện có người đứng sau lưng mình, không kịp suy nghĩ, Diêu Mật vơ bình rượu trên bàn ném ra phía sau, chuẩn bị thét lên. Không ngờ nàng vừa há, miệng đã bị chặn, tiếng thét bị nén trở lại.

Tạ Đằng tay trái nắm bình rượu Diêu Mật ném, tay phải đặt Diêu Mật lên thư án, cúi người nói: “Một đêm thế này, phu nhân nữ nào động tay?”

Nghe được giọng của Tạ Đằng, Diêu Mật lòng đầy sợ hãi hóa thành tức giận. Có cần phải đùa như vậy không chứ? Nàng hít một hơi thật sâu thối tới Tạ Đằng, hung hăng đoạt bình trên tay hắn, đồng thời đẩy hắn lên thư án, hừ hừ: “Đừng tưởng chàng biết công phu là có thể bắt nạt người ta.” Nói xong nắm một cái bánh bao nhét vào miệng Tạ Đằng.

Tạ Đằng ngậm bánh bao, ngửa đầu chuẩn xác nhét đầu bánh còn lại vào miệng Diêu Mật, hai tay giữ chặt vai Diêu Mật không cho nàng trốn, trở mình lật ngược thế cờ đặt Diêu Mật trở lại trên thư án.

Diêu Mật lấy bánh bao trong miệng hai người ra, thở gấp nói: “Xằng bậy nữa là ta thối mê hương.”

Tạ Đằng ngửi thấy hương thơm trên người Diêu Mật, lại bị hơi thở nàng phả tới, gân cốt liền mềm ra, có hơi không kiềm chế nổi, lúc này nghe nàng nói liền trêu: “Nàng thối đi, ta chờ.”

Nhiều ngày nay, Tạ Đằng đã dần dần hết sợ mê hương của Diêu Mật, lại còn cảm thấy mình càng ngày càng thích ngửi mê hương này, mỗi lần ngửi liền dùng mãnh không gì sánh được. Sau đó hắn còn phát hiện, mê hương này ngoài khiến người ta nghiện ra, còn có tác dụng thúc tỉnh. Bây giờ hắn thấy Diêu Mật hờn dỗi, vội khiến nàng áp sát vào mình, khiêu khích đủ cách.

Dần dần, hai người bắt đầu rên rỉ.

Tạ Đằng và Diêu Mật ôn lại lần đầu hai người gặp nhau, vô cùng kích tình, vô cùng vui vẻ. Ngày hôm sau liền dậy muộn. Bọn họ rửa mặt xong, có a hoàn bẩm báo thư của Diêu lão gia đã đến.

Diêu Mật nghe xong vội mở thư ra đọc, thấy cả nhà bình an thì yên lòng. Lại thấy Diêu lão gia bảo em trai đã định thân, em gái đã có nhà, khước miệng không khỏi cong lên. Bây giờ thái bình thịnh thế, nhưng trong khoảng thời gian ngắn thì không thể thay đổi tình hình nam nữ, đệ đệ chọn được thê tử thích hợp không có gì lạ, nhưng muội muội tìm được vị hôn phu xứng đôi thật không dễ gì.

Tạ Đằng nhìn từ sau Diêu Mật, cười nói: “Muội muội nàng nếu không chọn được hôn phu, lại bảo nhạc mẫu dẫn em ấy lên kinh thành! Kinh thành nhiều tuổi nam, thế nào cũng tìm được một người tương xứng.”

Diêu Mật cười đáp: “Nhà nó hứa hôn cũng là thế gia vọng tộc đấy!” Nói xong nhìn kỹ phía sau, có kèm theo vài trang thư của Cố phu nhân. Trong thư chỉ chút những lời dằn dò Diêu Mật và kể rõ tình hình Diêu gia lúc này.

Diêu Mật đọc trang giấy cuối cùng, thấy Cố phu nhân tỏ nỗi lòng tìm chồng cho con gái nhỏ, nàng không khỏi cảm thán “Xót thay lòng cha mẹ”.

Muội muội Diêu Mật vốn yếu đuối, tài mao cũng không bằng Diêu Mật, Cố phu nhân có tính toán khác, sợ nàng gả xa nhà không có nhà mẹ để làm chỗ dựa, bởi vậy cố gắng tìm cho nàng một hôn sự thích hợp ngay tại quê. Mọi người liền không còn khuyên bà dẫn tiểu nữ lên kinh tìm rể quý.

Diêu Mật đọc thư xong, dụi mắt, mẫu thân nhà mình thật biết phải trái. Bà không vì mình được gả cho tướng quân mà lợi dụng mình tìm rể quý cho em gái.

Lúc trước dẫn Diêu Mật lên kinh thành, vì tìm hôn phu cho nàng mà giữa đường gặp bao nhiêu trắc trở, Cố phu nhân vốn tự hiểu trong lòng. Khi Diêu Mật hiến thân cho Tạ Đằng cũng không được mọi người thừa nhận, sau đó càng bị nhiều quý nữ bắt nạt, ngồi kiệu hoa ra cửa còn sém bị dội nước tiểu. Phu nhân tướng quân không phải ai cũng làm được. Hôn sự này vừa không xứng đôi, vừa không vững vàng. Bởi vậy khi tiểu nữ tới tuổi cập kê, Cố phu nhân không dám cậy thế, chỉ dựa vào tư chất của tiểu nữ tìm cho nó một gia đình tương xứng.

Cổ phân nhân còn thúc giục Diêu Mật mau mang thai, mặc kệ Tạ Đằng sủng ái như thế nào cũng không bằng một đứa con, việc cấp bách lúc này là nhanh nhanh có con.

“Con cũng biết, nhưng chuyện này không phải cứ vội là có.” Diêu Mật lẩm bẩm một mình.

Đến tháng mười, tỳ muội Diêu Mật vẫn chưa có động tĩnh gì, lời đồn bên ngoài càng lúc càng mạnh mẽ, thậm chí trong tộc Tạ thị còn có người tới cửa đề nghị Tạ Đoạt Thạch mau chóng nạp thiếp cho huynh đệ Tạ Đằng, nói rằng với thân phận và địa vị của huynh đệ Tạ Đằng, cưới mười mấy người cũng không quá đáng. Sau khi người tộc Tạ thị đi, lập tức có người đến thăm dò, nguyên lòng dâng con gái đến làm thiếp phủ tướng quân. Thoáng chốc, phủ tướng quân bắt đầu dậy sóng, nói đủ chuyện xấu sau lưng.

Giữa tháng mười, Phạm Tinh nghe nói dì nàng Hồ phu nhân mắc bệnh, nàng vội qua Cổ phủ vấn an, thấy chỉ là bệnh nhẹ không đáng lo ngại, mới yên lòng.

Hồ phu nhân bởi Phạm Tinh chưa có bầu mà hơi lo lắng, bà dặn dò đủ chuyện, lặng lẽ hỏi han đến quỳ thủy (kính nguyệt) của nàng, chẳng lẽ thể chất quá hàn, không dễ mang thai.

Phạm Tinh thấy không có người ngoài mới nhỏ giọng nói: “Ông nội từng vào cung mượn thái y về phủ tướng quân, bảo chẩn bệnh cho ông nhưng thật ra là bắt mạch cho ba tỳ muội con. Sau khi chẩn mạch thái y có đưa vài thang thuốc bổ, dặn cứ đúng giờ mà dùng. Ông ta không nói nhiều, chỉ bảo là không có gì đáng ngại. Không biết vì sao chúng con vẫn chưa có bầu?”

Y thuật của thái y trong cung tất nhiên không cần hoài nghi. Hồ phu nhân gật đầu: “Nếu vậy các con nên điều dưỡng cho tốt để sinh. Tính ra các con tới phủ tướng quân chỉ hơn hai tháng, không cần phải vội.”

Vốn không vội, nhưng bên ngoài nhiều lời đồn, hơn nữa cả Linh Chi, Tô Ngọc Thanh và Lý Phượng đều mang bầu, mới khiến các nàng quýnh lên. Phạm Tinh kể xong rồi cảm ơn Hồ phu nhân an ủi.

Phạm lão phu nhân nghe được Phạm Tinh tới, vội vàng sai người mời nàng ở lại dùng cơm. Phạm Tinh không muốn Phạm lão phu nhân phật lòng, liền cười nhận lời.

Tối trưa, nữ quyến Cổ phủ ngồi quanh bàn ăn. Lúc ăn có dâng lên món rau Phạm Tinh thích. A hoàn thấy nàng nhìn, không đợi phân phó đã tiến lên gấp cho nàng. Phạm Tinh đang mỉm cười gấp rau vào miệng thì chợt dừng lại đẩy bát ra, nói một tiếng cáo tội rồi rời bàn, chỉ sai người đem cho nàng một chén trà.

Mọi người kinh ngạc, đang định hỏi nguyên do thì Phạm lão phu nhân đã mặt mày sáng bừng vui vẻ, ra lệnh: “Mau mời đại phu đến phủ.”

Không lâu sau, Tạ Nam thúc ngựa tới phủ, vừa thấy đại phu liền hỏi đi hỏi lại, xác nhận là Phạm Tinh có thai, hân mừng đến choáng váng.

Đám Phạm lão phu nhân thấy dáng vẻ của hân, không khỏi vui vẻ, lại nghĩ đến phủ tướng quân không có nữ quyến lớn tuổi tọa trấn, sợ Phạm Tinh xảy ra sơ sẩy, bàn bạc một lúc, quyết định mời Tô phu nhân theo bọn họ đến phủ tướng quân, bất cứ lúc nào cũng có thể trông chừng.

Đợi Tạ Nam cẩn thận từng li từng tí bảo vệ Phạm Tinh hồi phủ tướng quân, mọi người trong phủ đã nghe được tin lành, cả phủ vô cùng vui mừng. Tạ Đoạt Thạch càng cười toét không thể khép miệng, nhưng vẫn còn lo lắng, vội mời thái y đến bắt mạch. Thái y tới chẩn mạch lại ngay trước mặt mọi người, lần thứ hai xác nhận Phạm Tinh đã mang thai hơn một tháng, mọi người lúc này mới bình tĩnh.

Ba huynh đệ Tạ gia đứng ngoài nghe được tin tốt, lập tức liếc nhau, ổn rồi, lời đồn bên ngoài sẽ chấm dứt.

Tạ Đằng và Tạ Thắng ước ao đồ kị cấm hận trừng Tạ Nam, tiểu tử này, ngày ngỗ ngược, chuyện gì cũng rất phía sau chúng ta, lúc này lại được làm cha trước tiên!

Tạ Nam đắc ý, lặng lẽ trả Tạ Đằng và Tạ Thắng một ánh mắt: Há há, sau này con trai ta sẽ làm đại ca trong phủ. Con trai mấy người chờ làm đệ đệ đi!

Vênh váo gì chứ? Không phải Tú Nhi của ta cũng có sao? Tạ Thắng nghĩ tới đây, hai mắt chợt bừng sáng, vội vàng mời thái y chẩn mạch cho Sử Tú Nhi, cầu mong là mạch hỉ.

Sử Tú Nhi đang cẩn thận chăm Phạm Tinh, nghe được Tạ Thăng cũng mời thái y chẩn mạch ình, không khỏi sửng sốt, nhớ tới quỳ thủy của mình không cách Phạm Tinh bao nhiêu ngày, mấy hôm nay cũng chưa tới, nàng thiếu chút nữa đã quên, không phải có rồi chứ?

Thái y chẩn mạch cho Sử Tú Nhi xong, rất nhanh truyền tin rằng Sử Tú Nhi cũng mang thai. Tạ Thăng vừa nghe, ngây ngốc một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh trở lại. Đến khi Tạ Nam tới liền chụp bả vai Tạ Nam, vỗ một cái ‘bốp’, reo lên: “Tiểu tử, con trai ta vẫn là ca ca, con trai nhà người mới là đệ đệ!”

Tạ Đằng nhìn hai người họ, tâm tình phức tạp, Tiểu Mật à Tiểu Mật, chúng ta cũng phải gấp rút lên, sinh em bé cũng không được thua chúng nó! Tạ Đằng cũng vội sai người mời thái y chẩn mạch cho Diêu Mật, một a hoàn chạy đến bẩm báo: “Tướng quân, phu nhân được thái y chẩn ra mạch...”

Tạ Đằng thốt lên: “Sao sao, Tiểu Mật cũng có rồi?”

81. Chương 81: Viên Mãn

A hoàn này chạy hụt hơi, nói gấp, chưa kịp nói xong lại bị Tạ Đằng cắt ngang, kết quả là bị sắc nước miếng, ho sặc sụa một lúc lâu vẫn chưa nói xong lời.

Tạ Đằng nào chờ được? Không thèm quan tâm đến nữ quyền ngồi đầy trong phòng, hấn vội vàng vén rèm vào phòng, hỏi như bị ma đuổi: “Tiểu Mật, nàng thế nào?”

Nhũ mẫu Tạ ma ma của Tạ Đằng nghe tiếng kêu, đứng dậy cản Tạ Đằng, trách móc: “Ba phu nhân đều có hỉ, đang sợ các nàng bị kinh động, tướng quân hô to gọi nhỏ làm gì?”

Ba vị phu nhân đều có hỉ? Nói cách khác, Tiểu Mật cũng có sao? Tạ Đằng nín thở, cẩn thận hỏi lại: “Tiểu Mật cũng có?”

“Không phải đã bảo Diễm Cúc ra báo hỉ rồi à? Chẳng lẽ a hoàn đó nói không rõ ràng?” Tạ ma ma cười đến mặt mày nở hoa, nhưng vẫn không cho Tạ Đằng vào phòng, bà thì thầm: “Sao mà không có được? Đã hơn một tháng rồi!”

Tạ Đằng tắt luôn tiếng thở, sau một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, cả mặt tràn đầy ý cười, vui vẻ ra khỏi phòng, vừa thấy Tạ Thăng và Tạ Nam còn đang đứng đó, Tạ Đằng kéo tay hai người: “Hai tiểu tử này, đánh một trận đi.”

“Đại ca, dù bây giờ Đại tẩu không có bầu, sau này sẽ có thôi, huynh đừng đánh ta.” Tạ Thăng vội vang xin.

“Đúng vậy, không dễ gì Tiểu Tinh nhà ta mới mang thai, huynh đánh ta thành đầu heo khiến nàng sợ thì sao?” Tạ Nam cũng nịnh nọt xin tha, tội nghiệp Đại ca quá, lần này bị tụt lại phía sau rồi sao?

Tạ Đằng nghe vậy ngẩng đầu lên trời cười to, lại sợ tiếng cười của mình khiến tỷ muội Diêu Mật ở bên trong kinh hãi, vội vàng nhịn cười, đưa tay nắm Tạ Thăng và Tạ Nam, vô cùng vênh váo nói: “Nói nhảm gì vậy? Đại tẩu các đệ cũng có. Ta đây đang vui mừng.”

Tối chiều, người người ra vào phủ tướng quân chúc mừng.

Phạm lão phu nhân nghe được tin vội đưa tới ba vị nhũ mẫu dày kinh nghiệm, dặn dò ba bà chăm sóc tỷ muội Diêu Mật.

Đám Diêu Mật cùng mang thai, Tạ Đoạt Thạch sợ các nàng mệt nhọc, tính mời Mạnh Uyển Cầm sang phủ tướng quân giúp đỡ đỡ đỡ gia sự một lần nữa. Tạ Đằng biết được, ngăn cản: “Ông nội, trước đây phủ tướng quân không có nữ quyền, phải nhờ Mạnh phu nhân sang trông nom. Bây giờ tỷ muội Tiểu Mật mang thai, nhưng có a hoàn bà tử hầu hạ, cũng có thể quản lý đôi việc trong phủ, không cần làm phiền Mạnh phu nhân. Nếu bà ấy tới, không chừng lại xảy ra chuyện.”

Tạ Đoạt Thạch được Tạ Đằng nhắc nhở cũng nghĩ tới, hiện nay tỷ muội Diêu Mật có thai, tâm tư khó không bị phiền nhiễu, nếu Mạnh Uyển Cầm lại dẫn Cố Mỹ Tuyết đến, nhờ như... Ông gật đầu nói: “Thôi được, đành dặn a hoàn bà tử cẩn thận hơn. Mỗi ngày con tuần quân doanh xong thì về sớm một chút!”

Tạ Đằng gật đầu, cuối cùng vẫn kể lại chuyện lúc trước trước khi xuất chinh Mạnh Uyển Cầm hạ độc trong rượu, nhíu mày nói: “Tiểu Mật có hỉ, chỉ sợ một số người không chịu ngồi yên, cố ý giở trò, vẫn nên đề phòng thì hơn.”

Tạ Đoạt Thạch nghe xong đáp: “Đã như vậy, đừng để mẹ con Mạnh phu nhân tới cửa.”

Ngày hôm sau, Tạ Đằng đích thân đến Cổ phủ mời Đại cữu mẫu Tô phu nhân của Diêu Mật đến phủ tướng quân giúp đỡ.

Mạnh Uyển Cầm vốn dĩ chuẩn bị dẫn Cổ Mỹ Tuyết đến phủ tướng quân, lại nghe Tạ Đằng đã mời Tô phu nhân đến phủ, biết mình đã xong rồi. Bà hết cách đành phải cố gắng khuyên giải Cổ Mỹ Tuyết để nàng chấm dứt ảo mộng. Vừa mới có người đến phủ cầu hôn, nhà trai coi như cũng trung hậu chất phác, bản thân bà cũng mau chóng kết thúc tư tưởng thấy người sang bắt quàng làm họ của mình, đồng ý hứa gả Cổ Mỹ Tuyết thôi. Mạnh Uyển Cầm thở dài: “Nhân duyên không thể cưỡng cầu, không phải của con sẽ không thuộc về con. Cửa con sẽ dễ dàng đến tay.”

Diêu Mật thấy Mạnh Uyển Cầm không nhân cơ hội đến phủ tướng quân, hơn nữa còn hứa gả Cổ Mỹ Tuyết, nàng thâm thở phào. Tai họa ngầm này cuối cùng cũng được giải trừ.

Có Tô phu nhân hỗ trợ chưởng quản gia sự, Diêu Mật ốm nghén cũng không quá cực khổ, ăn ngon ngủ ngon, rảnh rỗi lại tiếp tục viết trích tình lời hai.

Chớp mắt đã hết năm, đầu xuân Diêu Mật viết xong trích tình lời hai, nghe Trương đại nhân bảo bán rất chạy. Ông còn nói thêm mọi người đang chờ truyền kì, chỉ sợ tỷ muội Diêu Mật sắp sinh không thể viết.

Diêu Mật cười đáp: “Dân phụ sắp sinh còn nấu nước làm ruộng, tỷ muội ta cách ngày sinh những mấy tháng, sao bị nuông chiều thành thế này rồi? Đại nhân yên tâm, truyền kì đến tháng năm sẽ viết xong. Còn sau khi chúng ta sinh em bé phải lo chăm con, không có thời gian viết những cái này.”

Trương đại nhân nghe xong cười nói: “Ta chỉ sợ tướng quân trách ta. Rằng ta hối thúc phu nhân viết sách.”

Vừa nói xong, quả nhiên Tạ Đằng đi vào đuổi khách, trừng mắt với Trương đại nhân: “Trương đại nhân, trong kinh thành này đâu thiếu tài tử và tài nữ, ông không để bọn họ viết sách, lại đến làm phiền Tiểu Mật của ta, không được.”

“Ai bảo người trong kinh thích sách phu nhân viết chứ?” Trương đại nhân thâm vãi mồ hôi, không dám nán lại lâu, nói xong vội cáo từ.

Tạ Đằng thấy Trương đại nhân đi rồi liền ngồi xuống bóp chân cho Diêu Mật, thấy chân nàng bị phù, không khỏi oán giận: “Thái y ăn gạo của triều đình, chân nàng bị sưng thế này, vậy mà lão không biết cách chữa.”

Diêu Mật bật cười: “Thái y dặn phải năng đi lại, lưu thông khí huyết. Mà ta thì mới đi vài bước đã có cả đám người đến đỡ, chưa từng tự mình hoạt động.”

“Được, khi nào ta đi vài vòng với nàng.” Tạ Đằng không yên tâm để Diêu Mật đi cùng người khác, kiên quyết lúc nào đó tự mình tản bộ trong vườn cùng Diêu Mật.

Diêu Mật yên lặng mỉm cười. Mới đầu nàng sợ mình có bầu, nữ nhân khác sẽ đánh chủ ý lên người Tạ Đằng, không ngờ đến bây giờ trong phủ vẫn yên bình. Nàng cười nói: “Ta sợ ta có bầu, chàng sẽ đi tìm mỹ nhân, không ngờ chàng vẫn quan tâm đến ta.”

Tạ Đằng vừa xoa bóp chân cho Diêu Mật vừa đáp: “Để ý ta nhiều lắm chứ. Hôm trước đi dự tiệc, lúc uống rượu có mỹ nhân hầu rượu. Ta chỉ nâng chén lên rồi giả vờ làm đổ, nói rằng phu nhân ta mang thai không uống được mùi rượu trên người ta, người nọ phải kêu mỹ nhân lui. Nhìn xem, ta toàn tâm toàn ý như vậy, sau khi sanh con, nàng phải báo đáp ta.” Nói xong nhìn quanh không có người, Tạ Đằng vội vàng hộp một làn hương trên môi Diêu Mật, rí tai nói: “Tối nay ta tới phòng nàng.”

“Đừng, cẩn thận khó sinh.” Diêu Mật hờn dỗi.

Diêu Mật có bầu liền giống như phân phòng với Tạ Đằng, Tạ Đằng kiên nhẫn không được, không bao lâu sau đã len lén đến phòng Diêu Mật, dù không làm gì nhưng lại đùa đến phát ra rất nhiều âm thanh, khiến mấy bà tử gác đêm luôn nghi thần nghi quỷ. Sau này khi biết là Tạ Đằng len lén chạy vào, các bà canh

phòng vô cùng nghiêm ngặt. Tạ Đằng tất nhiên có cách qua mặt các bà, tiếp tục ra vào. Kết quả mấy bà tử canh gác đến thần hồn nát tính.

Tháng sáu, tử muội Diêu Mật sắp sinh, mọi người không khỏi trăn đũa sẵn sàng đón quân địch.

Tạ Đoạt Thạch nghĩ tới sắp được bế ba chất trai, mặt mày lúc nào cũng hớn ha hớn hở, nhưng lại thâm lo lắng, một người sinh không sao, ba người cùng sinh chỉ lo không được chu toàn.

Hai vợ của Diêu Mật sớm đã đến đóng đô ở phủ tướng quân, để khiến huynh đệ Tạ Đằng yên tâm hơn, hai bà nói rằng để con không nhanh như vậy, nhưng bọn họ vẫn không chịu đi, ngồi chờ cách phòng sinh không xa, mỗi khi nghe thấy tiếng la của tử muội Diêu Mật liền hoảng sợ muốn chạy vào trong.

Tô Phu nhân thấy thế thì đau đầu, bên trong sanh con đã đủ loạn, ba huynh đệ này ngồi đây càng thêm phiền!

Có bà tử đến báo Tạ Đoạt Thạch, Tạ Đoạt Thạch đến gọi ba người này đi, Tô phu nhân và Hồ phu nhân lúc này mới thở phào.

Chạng vạng tối, ba huynh đệ Tạ gia lại chạy đến gần phòng sinh đợi, đợi chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng gào thảm thiết, thậm chí còn không phân biệt được giọng của ai, sau đó lập tức ngưng bật, bọn họ liền run như cây sậy, bỗng nhiên lại nghe được tiếng trẻ con khóc rất to và khỏe, bà đỡ ở bên trong báo hi: “Sinh rồi, sinh rồi, là một tiểu thiếu gia, mẹ tròn con vuông!”

“Con trai của ta!” Ba huynh đệ trầm miệng một lời, tức khắc liền muốn chạy ào vào phòng sanh, lại bị Tô phu nhân ngăn cản: “Không thể vào. Mới chỉ một người sinh, các ngài...”

“Tất nhiên là vợ Tiểu Mật của ta sinh.” Tạ Đằng tự tin, ta là lão đại, con trai ta đương nhiên cũng là lão đại.

Tạ Đoạt Thạch ngồi trong thư phòng nghe tin, không khỏi véo râu cười lớn, “Phủ tướng quân có người nói dối rồi!” Ông hỏi thêm: “Cháu dâu nào sinh?”

Bà tử còn chưa đáp, lại thêm một bà tử tiến vào, thở gấp thưa: “Lão tướng quân, Nhị phu nhân và Tam phu nhân cùng canh giờ sinh tiểu thiếu gia!”

Sau khi sinh em bé, Diêu Mật mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, lúc nàng mở mắt tỉnh dậy đã thấy Tạ Đằng ôm con ngồi bên mép giường nhìn nàng cười ngây ngô.

Bà tử thấy nàng tỉnh dậy, vội bụng nước nóng vào vắt khăn lau mặt cho nàng, nàng bảo Tạ Đằng ôm con lại gần cho nàng nhìn, tuy còn yếu nhưng nàng vẫn hỏi: “Tú Nhi và Tiểu Tinh có khỏe không? Các nàng sinh con trai hay con gái?”

Tạ Đằng trả lời từng câu, sau đó lại nói: “Hai muội ấy sinh con cùng một lúc, cả hai đều giành làm cậu, không chịu làm cậu ba. Ông nội phải ra mặt nói con của A Thắng gọi là Nhị thiếu gia, con của A Nam cũng gọi Nhị thiếu gia, cả hai đều là cậu hai. Bọn họ mới hết tranh cãi.”

Diêu Mật nghe xong bật cười, hỏi: “Ông nội đặt tên ấy chưa?”

“Con chúng ta là Tạ Lang, con A Thắng là Tạ Vĩ, con A Nam là Tạ Tông.”

Hai người đang trò chuyện thì Tạ Lang tỉnh giấc khóc oa oa. Vú em vội ôm bé đi hút sữa. Tạ Đằng nhận chén trong tay bà tử, hút Diêu Mật uống canh, hân cho bà tử ra đứng ngoài cửa, lặng lẽ mân mê đầu Diêu Mật, khẽ nói: “Nàng vất vả quá!”

Được gả cho đức lang quân như ý, hơn nữa còn là vạn người chỉ có một, Diêu Mật vô cùng ngọt ngào, miệng lại nói: “Đầu đầy dầu, toàn là mồ hôi, chàng đừng sờ.”

“Ta không chê.” Tạ Đằng tiếp tục sờ đầu Diêu Mật, nhin không được đắc ý nói: “Tiểu Mật nhất nhé, sinh sớm hơn vợ A Thắng và A Nam, ta là lão đại, con trai ta cũng là lão đại, thật uy phong.”

Người thứ hai trong phòng sinh – Tạ Thắng đắc ý nịnh nọt Sử Tú Nhi: “Tú Nhi nhất nhé, cuối cùng cũng làm cho con trai ta lên làm cậu hai giống như ta. Trên có lão đại che chở, dưới có thằng ba kính trọng, không tệ.”

Người thứ ba trong phòng sinh – Tạ Nam ngậy ngô cười hi hi, khen lấy khen để Phạm Tinh: “Tiểu Tinh à, nàng thật nhanh nhẹn! Rốt cuộc cũng sinh con cùng lúc với Nhị ca. Con chúng ta không phải làm cậu ba giống như ta, lại làm lão nhị. Nàng xem kìa, con chúng ta thật khôi ngô! Chắc chắn đẹp trai gấp mấy lần con bọn hần.”

Bà tử đứng bên cạnh trầm mặc: Em bé mới sinh mặt nhăn mày nheo, chỉ có chòm lông, đầu mà nhìn ra được khôi ngô với chả ngôi khôi? Rồi còn xinh trai hơn con của Đại tướng quân và Nhị tướng quân nữa chứ?

Tin ba vị phu nhân tướng quân sinh cùng một ngày nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Các phu nhân tiểu thư hâm mộ nói: “Các nàng ấy thật may mắn, không chỉ lấy được đức lang quân như ý, mà còn là người chỉ một trong vạn người, bây giờ xem ai dám rung chuyển được vị trí của các nàng trong phủ tướng quân.”

Có đám phu nhân khác lại lặng lẽ bàn tán: “Ba vị tướng quân vốn là chị em họ, tình cảm gắn bó! Bây giờ làm chị em dâu, lại càng khấn khít hơn, vốn dĩ không ai dám động đến các nàng, mới đây còn cùng để con trai trong cùng một ngày, địa vị vững chắc, quý nữ bậc nào cũng không rung chuyển được các nàng.”

“Dù thế, ngoại trừ may mắn mà nói các nàng cũng giỏi giang. Trước đây dám hiến thân không sợ làm quả phụ. Sau này viết sách kiếm bạc, dũng cảm từ hôn không lấy chồng. Làm cho ba vị tướng quân cầu hôn ngay trước mặt mọi người, thề không nạp thiếp. Bản lĩnh như vậy không phải ai cũng có được. Vậy nên các nàng ấy mới được lên làm phu nhân tướng quân.”

Lúc này Diêu Mật đang quạt cho Tạ Lang, nhìn con ngủ say, nàng thở dài: “Bà vú nói em bé không sợ nóng tháng sáu, kiên quyết dùng chăn bọc nó, kết quả là khốc nháo không ngừng, cả sữa cũng không muốn uống. Vẫn phải làm theo lời mợ bỏ chăn, thay quần lót, quạt mát thế này mới chịu ăn chịu ngủ.”

Tô phu nhân cười đáp: “Ta thấy bé trai khỏe mạnh, nghĩ rằng dù sinh sớm vài ngày nhưng không khác những đứa trẻ sinh đủ ngày, thật không ngờ lại sợ nóng.”

Thăm Diêu Mật và Tạ Lang xong, Tô phu nhân lại chạy sang thăm Sử Tú Nhi và Phạm Tinh, chỉ bảo các nàng những việc sau khi sinh.

Chốc lát có a hoàn đến bẩm báo, La Hãn đã chọn được ngày tốt cưới Đức Hưng Quận chúa vào cửa. Diêu Mật dù sinh chưa tròn một tháng, nghe được tin này vẫn vội sai người chuẩn bị quà mừng đưa sang.

Tô phu nhân thấy vậy, nhất thời nhớ tới Cố Đông Du hôn sự vẫn chưa thấy tin gì, bà không khỏi thở dài, sớm biết Diêu Mật giỏi giang thế này, nên để Cố Đông Du cưới nàng mới phải. Bà lại nhìn Tạ Lang, đột nhiên có suy nghĩ, đứa bé này mới mười ngày tuổi, nhưng mặt mày sáng sủa, có thể thấy là một cậu chàng khôi ngô, chắc chắn cũng là một tướng quân. Đông Du mặc dù không cưới Diêu Mật, lúc này phải nhanh nhanh đón dâu, sinh con kết thân với phủ tướng quân mới phải. Con trai Cố phủ muốn lấy con gái phủ tướng quân hơi khó khăn, nhưng nếu con gái muốn gả cho con trai phủ tướng quân thì rất dễ.

Mấy ngày nay Tạ Đoạt Thạch cười không khép miệng, thoảng cái đã có ba chắt trai, tay phải ôm một đứa, tay trái ôm một đứa, trên đầu gối ngồi một đứa, nhất định vô cùng vui vẻ. Bởi vậy ông định làm một tiệc đầy tháng thật hoành tráng, vội vàng mời Tô phu nhân đến bàn bạc chuyện thiếp mời.

Qua tiệc đầy tháng của ba chắt trai, rất nhanh đã đến lễ Trung thu, nhìn ba đứa chắt, Tạ Đoạt Thạch vui mừng: “Nếu như có thêm mấy chắt gái thì càng trọn vẹn.”

Đến tối, Diêu Mật dỗ Tạ Lang ngủ, dặn dò vú em trông chừng rồi mới trở về phòng. Tạ Đằng ngồi trong phòng đợi một lúc lâu, thấy Diêu Mật vào thì vội ôm chầm lấy nàng, hơi thở tràn ngập khoang mũi Diêu Mật, thấy nàng hít thở dồn dập, sắc mặt như hoa đào y hệt lúc chưa gả, không khỏi động tình, cúi sát bên tai nói: “Chúng ta mau sinh con gái thôi!”

Diêu Mật thối nhẹ Tạ Đằng, thấy tay hần vẫn mạnh mẽ như cũ, ôm chặt lưng nàng, không khỏi cười khê: “Lại ăn thuốc giải?”

“Không. Là ta rèn được. Chỉ cần cắn chặt răng nhịn vài lần, sẽ hết sợ nàng thối mê hương.” Khuôn mặt tuần tú của Tạ Đằng đỏ sạm, hần thì thào: “Bây giờ ngủ, gân cốt chỉ mềm, không tới nỗi ngay tức thì đã ngã xuống.”

Diêu Mật mỉm cười đấm ngực Tạ Đằng, nhẹ nhàng nói: “Con trai không được à? Sao phải sinh con gái?”

Tạ Đằng trả lời: “Có con trai rồi tất nhiên sẽ muốn thêm con gái. Vả lại hôm trước thấy phu nhân Lý phó tướng bế con gái sang, đứa bé đó mềm mềm đáng yêu, rất ngoan ngoãn, ta cũng muốn một đứa con như vậy.”

Diêu Mật cười đẩy trán Tạ Đằng: “Chàng thích con gái Lý phó tướng như thế, lấy về làm vợ cho A Lang chúng ta là được rồi.”

Tạ Đằng cười ha ha, gật đầu nói: “Ý này không tệ!”

Hai người vừa trò chuyện vừa ôm nhau lên giường.

Khi Tạ Lang được một tuổi, thái y chẩn được Diêu Mật có thai, lần này tất cả mọi người đều nói: “Nhất định là con gái!”

Tháng tư năm sau đó, Diêu Mật sinh một con gái, tên là Tạ Viện. Cả phủ vui mừng, ai cũng bảo rằng bé gái này cực giống Tạ Vân, Tạ Đoạt Thạch càng cưng chiều Tạ Viện, chẳng bao lâu ba đứa chất nọ đã bị lãng quên.

Tạ Viện một tuổi, mặt mày rất đẹp. Mọi người đều nói: “Nhìn đáng vẻ này, lớn lên nhất định còn xuất chúng hơn cả mẫu thân, sau này cầu hôn e rằng đập gãy cửa.”

Đến ngày thôi nôi chọn đồ, phu nhân tiểu thư các phủ khác tới xem, thấy Tạ Viện còn bé nhưng không luống cuống, càng tấm tắc khen ngợi.

Mấy phu nhân đứng chung quanh thì thầm, một người trong đó mở miệng: “Tin nóng, hời tin nóng hời, các bà muốn nghe không?”

“Nói mau.”

“Vừa nghe được tin Hoàng hậu có ý định kết thân với phủ tướng quân, trước đây từng sai người dò la phu nhân tướng quân sinh con trai hay con gái. Còn nói đùa rằng nếu sinh con trai, lớn lên sẽ làm Phò mã. Nếu là con gái, sẽ được giữ làm hoàng tử phi. Bây giờ xem ra, dung mạo này của Tạ Viện không chừng đã trúng ý Hoàng hậu nương nương.”

“Ha ha ha, bà tưởng thật sao? Nghe nói Hoàng thượng chỉ sủng ái một mình Hoàng hậu, Hoàng tử và Công chúa bây giờ đã mười mấy tuổi. Đợi đến khi tiểu thiếu gia phủ tướng quân lớn, Công chúa đã lập gia đình. Hoặc là hoàng tử, ngài sẽ không đợi được đến năm hai mươi mấy tuổi để cưới tiểu thư phủ tướng quân làm phi đâu!”

Mọi người nghĩ tới Thái tử năm này mười một tuổi, Tạ Viện năm nay một tuổi, hai người cách nhau mười tuổi, khả năng không lớn, thoáng chốc đều cười, không để ý nữa.

Các bà đang trò chuyện thì có người vào bẩm báo.

“Thái tử đến!”

Nghe được hai chữ “Thái tử”, mọi người vội vàng ra ngoài nghênh đón.

Thái tử Ngụy Hành năm nay mười một tuổi, tướng mạo giống Hoàng hậu, vô cùng tuấn tú. Từ nhỏ hấn đắc phong làm Thái tử, được nuôi dưỡng dạy dỗ bao năm trong cung đình, nhất cử nhất động đều uy nghi không chút nào giống thiếu niên bình thường. Thoáng cái hấn đi vào, cười nói vài câu rồi bước lên nhìn Tạ Viện chọn đồ.

Tạ Viện tay trái chọn sách, tay phải chọn bút, đang cầm bút đâm đâm vào sách.

Mọi người thấy vậy cười nói: “Ôi, chọn bút và sách, lớn lên nhất định là tài nữ!”

Tạ Viện ngẩng đầu, thấy đại lư Ngụy Hành buộc một cái chuông tròn thơm bằng vàng, hơi đung đưa, bé thích thú gơ bút và sách, ý bảo Ngụy Hành bế.

Ngụy Hành thấy Tạ Viện đáng yêu, nhin không được giang tay bế Tạ Viện, cười hỏi Tạ Đằng và Diêu Mật: “Tên em bé là gì?”

“Đại danh là Tạ Viện.” Tạ Đăng thấy Tạ Viện ngồi trên đầu gối Ngụy Hành, dùng bút đẩy lắc chuông trên thắt lưng cậu thì sợ bé ngã, đưa tay muốn ôm bé, không ngờ Tạ Viện né đầu không muốn hấn ôm, Tạ Đăng mỉm cười nói: “Sao, không thích cha?”

Một vị phu nhân bên cạnh chen miệng: “Nàng và Thái tử có duyên đó!”

Dù sao Ngụy Hành cũng là Thái tử, đây là lần đầu tiên cậu ôm trẻ em. Cảm thấy Tạ Viện ấm ấm mềm mềm, trên người thơm mùi sữa, nhìn không được về ngón tay Tạ Viện, ngạc nhiên nói: “Trên mu bàn tay em bé có lúm đồng tiền.”

Tạ Viện thấy Ngụy Hành bóp tay mình, tưởng cậu muốn giành bút, bé không khỏi bực mình mở khuôn miệng nhỏ nhắn làm động tác muốn cắn người.

Diêu Mật thấy vậy vội bế Tạ Viện lên, nói: “Đột này Viện Viện mọc răng, ngứa nướu, thích cắn người, Thái tử gia cẩn thận!”

Tạ Viện bị Diêu mật bế đi, không cắn trúng Ngụy Hành, bé không cam lòng ló đầu qua vai Diêu Mật, bắt ngờ thổi hơi tới Ngụy Hành.

Ngụy Hành ngửi được hương thơm lạ lùng, chân tay thoáng cái tê dại, cậu phản ứng nhanh, vội tựa lưng vào ghế, trong nháy mắt đã bình thường trở lại, thấy mọi người ung dung dường như không có việc gì, cậu cười nói: “Viện Viện quậy thật.”

Diêu Mật cũng nhìn ra chỗ không ổn, nhất thời chột dạ. Trời ạ, Viện Viện biết thổi mê hương? Thế nhưng còn bé như vậy, chuyện này...

Buổi chọn đồ kết thúc, mọi người cáo từ, Diêu Mật vội kể chuyện này cho Tạ Đăng, Tạ Đăng kinh ngạc, nghĩ cách đùa Tạ Viện thổi khí, lại không thấy gì khác thường: “Chẳng lẽ con chuyện này lúc linh lúc không linh? Hay là khi nào tức giận mới linh?”

Hai người lại đùa một lúc nữa, thấy Tạ Viện không có, đành thôi.

Đăng nói chuyện, có a hoàn đến đưa thư. Diêu Mật đọc xong vô cùng vui mừng, nói với Tạ Đăng: “Mẹ ta chuẩn bị lên kinh thành, đã chọn ngày khởi hành, giữa tháng năm sẽ đến.”

82. Chương 82: Sum Vầy (kết Thúc)

Editor: Tô Hồ Ly

Trong cái nóng của tháng năm, thỉnh linh đổ xuống một trận mưa, sáng ra thật mát mẻ.

Và chiếc xe ngựa đậu trước cửa lớn phủ tướng quân, người trên xe còn chưa xuống, người đứng đợi trước cửa đã vui vẻ hô lớn: “Lão phu nhân tới!”

“Mẹ!” Diêu Mật đã cho người ra đợi nhiều lần, nghe xe tới, nàng nôn nóng chạy ra, đúng lúc cửa xe mở, Diêu Mật vội tiến lên đỡ Cổ phu nhân, mừng đến lạc giọng. Nàng vừa gọi vừa nhìn Cổ phu nhân, hai mẹ con bao năm trời mới gặp nhau, đỏ hồng hai vành mắt.

“Tiểu Mật, Lang Nhi và Viện Nhi đâu? Ta vì muốn thăm cháu ngoại trai và cháu ngoại gái của ta mà tới.” Cổ phu nhân thì thầm, lại cười bổ sung: “Đương nhiên cũng vì chúc thọ bà ngoại của con.”

Diêu Mật vui sướng dặn dò mọi người sắp xếp hành lý rồi trả lời: “Mẹ, bà ngoại luôn nhắc tới mẹ, cứ bảo mẹ giờ không còn con gái phải gả nên không tới chúc thọ bà. Mấy hôm trước con tới Cổ phủ vẫn còn nghe bà than như vậy! Con chỉ nói mẹ gửi thư bảo năm nay sẽ đến. Mấy hôm nay con luôn sai người ra bên sông canh chừng, mẹ vừa tới đã lập tức báo cho bà biết.”

Cổ phu nhân cười títt mảy: “Không phải vì lo hôn sự cho đệ đệ và muội muội con, mới không có thời gian nghỉ ngơi đó sao? Cha con cũng muốn lên kinh cùng ta, lại bỗng nhiên thăng chức, không xin nghỉ được. Ta phải đi một mình.”

Diêu Mật nghe Diêu lão gia đã già lại đột nhiên thăng quan, nàng không khỏi ngẩn ra hỏi: “Sao con không thấy trong thư?”

Cố phu nhân vỗ tay Diêu Mật, “Thằng chức tri, ở quê xem ra không tệ. Nhưng so với các quan trong kinh thành thì không đáng nhắc tới, nên không viết trong thư. Vừa hay ta lên kinh, thuận miệng báo con biết.” Con rể là tướng quân, con gái ngồi vững trên ghế phu nhân tướng quân, lão gia nhà mình chỉ cần không gây ra lỗi thì trước sau gì cũng sẽ thăng chức. Nếu có ngày được làm quan kinh thành, đến kinh thành đoàn tụ với con gái và con rể mới là chuyện thật sự đáng mừng.

Hai mẹ con nói chuyện một lúc thì Sử Tú Nhi và Sử di nương ra đón: “Tối rồi à, đợi cả buổi, còn lo trên đường xảy ra chuyện.”

Sử di nương tới mấy hôm trước, nay thấy Cố phu nhân tới, bà vô vùng vui vẻ, “Năm đó chúng ta lên kinh, gặp nhau ở Cổ phủ. Năm nay lên kinh chúng ta lại gặp nhau. Xem ra rất có duyên.”

Không lâu sau, Phạm Tinh cũng ra đón, nàng cười đến mắt miệng cong cong, vãn an Cố phu nhân: “Mẹ con năm nay cũng lên kinh, tháng trước mới gửi thư. Chắc mấy ngày nữa sẽ tới!”

“Lần này thật trùng hợp, vừa dịp sum vầy.” Cố phu nhân nhìn mọi người, thấy Diêu Mật phong thái đường đường, dù sinh một trai một gái nhưng vẫn rất xinh đẹp khiến bà cảm thấy yên lòng vì biết Tạ Đằng đối xử nàng không tệ. Bà lại nhìn Sử Tú Nhi và Phạm Tinh nói cười với Diêu Mật, xem ra tình cảm gắn bó như trước đây, chị em dâu đồng lòng thì âm thầm gặt đầu.

Bước qua cửa lớn, đi tới hành lang hoa treo lủng lẳng, sớm đã có bà tử dắt một bé trai ba tuổi ra đón. Cố phu nhân thấy đứa bé này tướng mạo giống Tạ Đằng như đúc, biết đây là Tạ Lang, không đợi Tạ Lang bước lên bái kiến, bà bỏ lại Diêu Mật rào nhanh đến ôm Tạ Lang gọi cực cưng, lại “tặc tặc” nói: “Tướng mạo rất được, chăm rất giỏi!”

Mọi người lên tiếng đáp: “Không chỉ có vậy! Nó mới ba tuổi, hằng ngày đã được lão tướng quân dẫn đi luyện võ, rất khỏe mạnh!”

Tạ Lang tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh, vừa thấy thế đã biết lão phu nhân cười tươi trước mặt mình là bà ngoại, không đợi Diêu Mật bảo đã gọi một tiếng “Bà ngoại.”

Cố phu nhân ừ đáp, ôm cậu vào phòng, bà không vội thả xuống mà ngắm thật kĩ, nói với đám Diêu Mật: “Tướng mạo này, sau này phủ tướng quân không ít người đẹp cửa!”

Mọi người cười trả lời: “Đợi gì đến sau này, bây giờ đã dụ dỗ không biết bao người rồi!”

Cố phu nhân nghe xong, hỏi đầu đuôi.

Mọi người kể chuyện con gái La Hân luôn quấn bên cậu, tẽn vẹn bố sau này lớn lên phải lấy cậu làm chồng cho Cố phu nhân nghe. Cố phu nhân cười ha hả.

“Đây là cho con chơi, sau này bà đưa nhiều hơn!” Cố phu nhân bảo bà tử đi theo lấy một hộp gấm mở ra cho Tạ Lang xem, “Là ông ngoại con mua từ thương nhân ngoại quốc, cho con bắn chơi.”

Mọi người nhìn xem, là một hộp đầy hạt ngọc lưu ly, không khỏi cười nói: “Tuy đây là kinh thành nhưng vật này cũng rất hiếm lạ, thân gia (thông gia) lão gia thật có lòng.”

Chốc sau a hoàn dâng trà lên, Cố phu nhân mới buông Tạ Lang ra, lấy trà nhấp một ngụm, xoay đầu nhìn ra ngoài. Diêu Mật biết bà ngóng Tạ Viện, vội hỏi bà tử: “Viện Nhi ngủ dậy chưa?”

Bà tử chưa đáp bên ngoài đã có giọng nói trẻ con bi ba bi bô vang lên.

Nhũ mẫu bế một bé gái trắng trẻo hơn một tuổi tiếng vào.

“Ôi ôi, là Viện Nhi à!” Cố phu nhân thấy Tạ Viện người như ngọc, đáng yêu không chịu được, bà đưa tay ra ôm, sai bà tử mang quà lên.

Diêu Mật thấy Cố phu nhân bế Tạ Viện không buông, nàng không khỏi cười nói: “Mẹ, người thả nó xuống đi. Nhìn nó xinh xắn nhỏ nhắn vậy, thật ra nặng lắm.”

Cố phu nhân bồng không muốn buông tay, hết nhìn trái lại ngắm phải, khen ngợi: “Dung mạo này quá tinh xảo, có người nào muốn làm nghĩa mẫu của nó không?”

Diêu Mật đáp: “Đâu chỉ một? Hơi nhiều đấy! Vừa thấy nó, ai cũng giành làm nghĩa mẫu!”

Lát sau, Tạ Vĩ và Tạ Tông cũng chạy đến, theo mọi người cười títt mầy gọi Cố phu nhân là bà ngoại.

Cố phu nhân: “Ba tiểu thiếu gia cũng sinh một ngày, trước sau chỉ cách nhau một khoảnh khắc, lúc đó trong phủ nhất định hỗn loạn?”

Mọi người kể lại tình cảnh trong phủ lúc ấy, sinh động như thật: “May mà có lão tướng quân bình tĩnh, mọi chuyện mới được giải quyết. Bây giờ ba tiểu thiếu gia đều theo lão tướng quân học võ, mới có khuôn có phép!”

Tạ Đằng nghe Cố phu nhân tới liền phi ngựa hồi phủ, tức tốc vào sảnh bái kiến Cố phu nhân, hỏi những chuyện từ sau khi bà rời đi, rồi hỏi thăm sức khỏe của Diêu lão gia, hỏi xong cười nói: “Nhạc mẫu đã tới, phải ở thêm vài ngày.”

Cố phu nhân trả lời: “Ngoài tới thăm Lang Lang và Viện Viện, cũng là vội đến chúc thọ mẫu thân ta. Đợi đến thu mới về.”

Đang nói chuyện, bên ngoài có người đến thưa với Phạm Tinh: “Tam phu nhân, thân gia lão phu nhân đã tới bến sông, lúc này đang ngồi xe ngựa, tiểu nhân đi về trước bẩm báo.”

Phạm Tinh nghe xong không khỏi vui vẻ: “Còn tưởng sáng mai mới tới chứ, đang nóng ruột cho người ra bến đợi, không ngờ bây giờ đã tới nơi.” Nàng vội vàng muốn ra cửa nghênh đón, lại nghe mọi người bảo: “Quần sự đã phi ngựa về báo, lão phu nhân ngồi xe ngựa tới đây, ít nhất cũng phải mất hai khắc (1 khắc = 15 phút) mới đến, Tam phu nhân không cần nôn nóng.”

Phạm Tinh nghĩ cũng phải, nàng vội sai người đến xem sương phòng đã bố trí thỏa đáng hay chưa, rồi sai người đi báo cho Tạ Nam, sau đó lại tiếp tục sốt ruột dẫn Tạ Tông ra cửa đứng đợi.

Cố phu nhân nghe Phạm di tới thì cảm thán: “Thật trùng hợp.”

Không lâu sau, Phạm Tinh dẫn Phạm di vào, mọi người gặp mặt, vui mừng hỏi chuyện.

Tạ Thắng và Tạ Nam cũng nhanh chóng hồi phủ, mỗi người bái nhạc mẫu của mình, rồi kể vài chuyện sau khi các bà rời đi.

Bởi vì không thấy Tạ Đoạt Thạch đâu, Cố phu nhân không nhịn được khẽ hỏi.

Diêu Mật cười đáp: “Hoàng thượng bảo ông nội tiến cung dạy võ nghệ cho Thái tử. Ông nội muốn từ chối, lại sợ nếu ông không đi, chuyện này sẽ rơi trên đầu Tam tướng quân, ông đành phải đồng ý. Cũng may một tháng chỉ cần tiến cung hai lần, không quá phiền phức. Vừa đúng hôm nay lại tiến cung.”

Tối tới, Tạ Đoạt Thạch từ cung trở về, nghe Cố phu nhân và Phạm di tới, ông vô cùng vui mừng, lại hỏi thấy đám Diêu lão gia không lên theo, không khỏi tiếc nuối: “Bọn họ đều khéo tay hay đánh cờ, đang nghĩ nếu họ lên kinh, tài đánh cờ của huynh đệ Lang Nhi chắc chắn sẽ tiến bộ. Phải viết thư để bọn họ rảnh rỗi lên kinh tụ họp mới được.”

Đám trẻ thấy Tạ Đoạt Thạch trở về, lập tức chạy tới kéo tay kéo chân của ông: “Thái gia gia, ra ngoài chơi với bọn con.”

“Được, muốn chơi gì nào?” Tạ Đoạt Thạch sẵn khoái đáp.

“Chơi quan binh bắt cướp.” Đám trẻ đồng thanh.

Tạ Đoạt Thạch cười híp mắt đồng ý.

Tạ Lang lập tức dẫn đầu đứng lên, Cậu tuy nhỏ nhưng mồm miệng rất lanh lợi. Cậu trẻ vội chỉ huy Tạ Đoạt Thạch là cướp, cậu là tướng quân, Tạ Vĩ và Tạ Tông là phó tướng, Tạ Viện là bảo vật. Nào là cường đạo trộm bảo vật, huynh đệ họ đoạt lại bảo vật, bắt cướp vân vân.

Tạ Đoạt Thạch cười ‘Ha ha’ ôm Tạ Viện, bày vẽ cướp được bảo vật ra ngoài, Tạ Viện mặc dù chưa biết nói chuyện, nhưng bé cũng í ới ý bảo mình bị cướp.

Ba cậu bé nhanh chóng đuổi theo, không lâu sau truyền đến trận cười vui vẻ.

Đám Diêu Mật nói: “Ông nội mỗi ngày làm cướp thành thói quen rồi.”

Mọi người lại cười rộ lên.

Lát sau, có người Cổ phủ đến thưa rằng Phạm lão phu nhân đã nghe tin các bà tới, tất nhiên là vô cùng vui sướng, nhưng nghĩ đến các bà đi đường mệt nhọc, không cần phải vội đến Cổ phủ, sáng hôm sau rồi tới.

Cổ phu nhân đã thấy Tạ Lang và Tạ Viện, bây giờ lại nhớ mẫu thân Phạm lão phu nhân của mình, không chờ được đến sáng mai, chỉ bảo Tạ Đằng đưa bà đến Cổ phủ.

Bọn họ vừa ra cửa, Phạm lão phu nhân lại cho người đếm bả là sợ Cổ phu nhân muốn đến Cổ phủ, không bằng để các bà đến phủ tướng quân thì tiện hơn.

Cổ phu nhân nghe xong rất vui mừng. Mọi người nói cười sai người đến Cổ phủ đón Phạm lão phu nhân và cậu mợ Diêu Mật.

Buổi tối, phủ tướng quân bày gia yến (tiệc gia đình) đón Cổ phu nhân và Phạm di, người Cổ phủ cũng đến, tuy là gia yến, nhưng được sum vầy dưới một mái nhà, vô cùng vui vẻ.

Thấy trước phủ tướng quân đậu vài chiếc xe ngựa, vài người đi đường đi ngang qua bàn tán: “Nghe nói mẫu thân của ba vị phu nhân tướng quân lên kinh, phủ tướng quân bày gia yến.”

“Ha ha, nghe đâu năm đó ba vị phu nhân tướng quân ưu sầu vì việc gả chồng, mẫu thân các phu nhân vì hôn sự của các nàng mà lo lắng đến bạc đầu, nhân cơ hội tới chúc thọ Phạm lão phu nhân, các bà dẫn con gái lên kinh, nghĩ cách tìm hôn sự cho các nàng. Ai ngờ hai vị thiếu gia Cổ phủ không nhìn trúng ba vị phu nhân tướng quân. Ba vị phu nhân tướng quân trong cơn tức giận chạy đến biệt viện Tây Sơn học nghệ, học được rất nhiều bí thuật từ ma ma trong biệt viện Tây Sơn, sau đó mới trà trộn vào phủ tướng quân làm a hoàn, nhanh chóng mê hoặc ba vị tướng quân rồi lên làm phu nhân tướng quân.”

“Nhà mẹ đẻ của ba vị phu nhân không có thế lực gì, con gái lại được gả làm vợ cho tướng quân, ba tướng quân coi các nàng như báu vật, chỉ sợ không chỉ học bí thuật của ma ma biệt viện Tây Sơn nhỉ?”

“Sợ rằng còn học Ngự nam thuật.”

“Thảo nào.”

“Cũng không thể nói vậy! Ba vị phu nhân tướng quân trước đây quyền quân tư, viết sách kiếm tiền, mở tú trang, nữ nhân bình thường nào làm được. Các nàng không lệ thuộc vào ai, không giống nữ tử đương thời, tướng quân vì vậy mà kính trọng các nàng, có gì kì lạ đâu.”

Người qua đường vừa đi vừa nói chuyện, càng lúc càng xa. Trong phủ tướng quân truyền ra những tiếng cười ầm ập hạnh phúc.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-huong>